ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

"Εσύ, όταν σ'ής μίλησε γιά νά μο. δέν έφερε άντίρρησι...

ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗ

ΟΤΑΝ γνωρίστηκαν, στό πρόσωπό του εἶδε ἕνα νέο νοστιμούλη, ἥσυχο, φρόνιμο, μὲ δουλίτσα πού ἀπέδιδε ἀρκετά, γιὰ νὰ ζήσουν οἱ δυό τους. Τὸ «καλὸ παιδί», πού λένε. Τὸν συμπάθησε. Δὲν ἦταν ἡ ἐξαλλη ἀγάπη, αἰσθανόταν ὅμως εὐχάριστα κοντά του. Περιποιητικός, τρυφερός, βολικός, μὲ πολλὰ καλοὺς τρόπους. Τί ἄλλο θέλε; Ἔτσι, ὅταν ἕνα - δυὸ μῆνες μετὰ τὴ γνωριμία, τῆς μίλησε γιὰ γάμο, δὲν ἔφερε μεγάλες ἀντιρρήσεις. Οἱ γονεῖς, πού ἔχουν ἰδιαίτερη κλίσι στὰ «ἥσυχα» παιδιά, ὄχι μόνο δὲν ἐναντιώθηκαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνεθάρρυναν νὰ τὸν πάρη.

Ἔγινε ὁ γάμος. Μάλλον εὐχάριστη ἡ ἀρχή, ἂν καὶ ἡ πρώτη νύχτα καὶ ὁ μῆνας τοῦ μέλιτος, δὲν ἦσαν ἔτσι ὅπως τοὺς εἶχε φανταστῆ ἡ νεόνυμφη. Χωρὶς προσωπικὴ πεῖρα ἢ ἰδια, γιὰ πρώτη φορὰ στὸ πλευρὸ τοῦ ἀνζύγου της, γνώριζε τὸν Ἔρωτα. Τὸ κεφάλι της ἦταν φουσκωμένο ἀπὸ ὅσα ἄκουε, ὅσα διάβαζε στὰ μυθιστορήματά της. Περίμενε νὰ μάθη τὴν Ἐξαρσι, τὴ μεταρσίωσι. «Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἀπογοητεύθηκα, οἱ σχέσεις ὅμως μὲ τὸν ἄντρα μου δὲν ἦσαν ὅπως νόμιζα». Χωρὶς πάγους ὁ κοιτῶνας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ὑψηλὴ θερμοκρασία.

Ἄπειρη καθὼς ἦταν, σκέφτηκε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ κανόνας. Ἀργότερα, ὅταν σχετίσθηκε μὲ ἄλλες νεόνυμφες καὶ ἀποκτῶντας οἰκειότητα, ἄρχισε μαζί τους, μεταξὺ σοβαροῦ καὶ ἀστείου τὶς ἐξομυστηρεύσεις, γύρω στὰ μυστικὰ τοῦ κοιτῶνα, τότε κατάλαβε ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ἦταν τόσο χλιαρὴ καὶ στὰ ἄλλα ἀντρόγυνα.

Στοὺς νέους ἄντρες, πού δὲν ἔχουν μεγάλη πεῖρα, φαίνονται περίεργες αὐτὲς οἱ ἐκμυστηρεύσεις μεταξὺ γυναικῶν. Κι' ἄλλη φορὰ μας δόθηκε ἀφορμὴ νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Τὰ λένε καὶ τὰ παραλένε μάλιστα οἱ ἄντρες, ὅταν εἶναι μεταξύ τους. Πολὺ συχνὰ φτιάχνουν καὶ φανταστικὲς Ἱστορίες. Οἱ παρτεναῖρ ὅμως τῶν ἐπιδόσεων αὐτῶν εἶναι πάντα ξένες γυναῖκες. "Οχι οἱ δικές τους. Περιγράφουν τὶς ὧρες πού πέρασαν μὲ ἄλλες, μὲ τὴ φίλη, μὲ τὴν πρόχειρη γνωριμία, μὲ μιὰ τυχαία κατάκτησι, μὲ τὴ γυναίκα τοῦ δρόμου.

Ἐντελῶς διαφορετικὰ οἱ παντρεμένες. Αὐτές, ἂν τυχὸν κάνουν διπλὴ ζωή — εἶναι δὲ ἀρκετὲς ὅσες κάνουν — οὔτε νιὰ τὸ δεύτερο πρόσωπο κουβεντιάζουν, οὔτε γιὰ τὶς ἐρωτικὲς στιγμές, πού ζοῦνε μαζί του. Προτιμοῦν νὰ μιλοῦν γιὰ τὶς ἰδιαίτερες σχέσεις μὲ τοὺς νόμιμους ἄντρες τους. Τὰ ἐν οἴκω μὴ ἐν δήμω, εἶναι τὸ σύστημα πού ἀκολουθεῖ ὁ ἄντρας. Τὰ ἐν οἴκω καὶ ἐν δήμω, εἶναι τὸ σύστημα πού συνηθίζουν οἱ γυναῖκες. Θέμα τῆς κουβέντας τους ὅσα τελοῦνται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, μὲ κατεβασμένες τὶς κουρτίνες καὶ μὲ χαμηλὸ φῶς.

«Ἀπ' αὐτὰ πού λέμε οἱ γυναῖκες μεταξύ μας καὶ γελοῦμε, κατάλαβα ὅτι ὁ δικός μου ὁ ἄντρας δὲν εἶναι ἀκμαῖος ὅσο οἱ ἄλλοι...».

Ἀλλοίμονο, δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς πού ἀπόκτησε καὶ προσωπικὴ πεῖρα... Κάποιος ἄλλος. Ταξίδευε μόνη γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου μένουν οἱ γονεῖς της. Πήγαινε, μὲ τραῖνο. Λίγοι οἱ ἐπιβάτες. Αὐτὴ κι' ἕνας κύριος στὸ βαγόνι της. Καινεὶς ἄλλος. «... Ἦταν ἕνας ἄντρας πού μ' ἔκανε ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ζωηρός, ἐξυπνος, εὐχάριστος. Φαινόταν ἄνθρωπος τῶν ἐπιχειρήσεων. Ξεχείλιζε ἀπὸ δραστηριότητα. Ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸν δικό μου...».

Μόνοι καθὼς ἦσαν κι' ἂν δὲν τὸν ἐνεθάρρυνε, ἔτσι κι' ἀλλιῶς θὰ κουβέντιαζαν κάποια ὥρα. Ἡ γνωριμία τὴν ἀναστάτωσε. Ἦταν κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις της. Ἔνιωθε νὰ παραλύη. Πανέξυπνος καὶ μὲ πεῖρα αὐτὸς δὲν ἄφισε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ φύγη. Ἐπίθεσι κατὰ μέτωπο. Εἶδε μὲ τὸ πρῶτο ὅτι τὸ ἔδαφος ἦταν γόνιμο.

Χρειάζεται θράσος σὲ τέτοια. Τὸ θράσος δὲν τοὔλειψε. Τῆς πρότεινε νὰ διακόψουν τὸ ταξίδι καὶ νὰ κατέβουν στὴ Λάρισα. «Αἰσθάνθηκα ρίγος ὅταν..τὸ πρωτάκουσα. Δὲν ἤξερα πῶς νὰ φερθῶ. Νὰ τὸν βρίσω; Ν' ἀλλάξω βαγόνι; Τοῦ εἶπα, πάντως, ὅτ! ἦταν αὐθάδεια ἐκ μέρους του νὰ κάνη τέτοιες προτάσεις σὲ μιὰ γυναίκα, πού δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει παρὰ μόλις πρὶν ἀπὸ τρεῖς ὧρες...».

Τεχνίτης, ὅμως, ἐκεῖνος κατάλαβε ἀπὸ τὸ ὕφος της, ὅτι τὰ λόγια δὲν ἀνταποκρίνονταν στὶς ἐσωτερικές της διαθέσεις καὶ ἐπέμεινε.

Εἶχε δὲν εἶχε, τὴν κατάφερε. Εἶναι κάτι στιγμές... Μιὰ στιγμὴ ἀνατρέπει μιὰ ζωή. Ἀνετίμελητη ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ κυρία. Δὲν τῆς ἔλειπαν οἱ πολιορκητές. Ἐνδιαφέροντες μερικοὶ ἀπ' αὐτούς. Εἶχε ὅμως τὴ δύναμι νὰ τοὺς ἀποκρούη. Ποιός δαίμονας τώρα τὴν ἔσπρωξε στὴν περιπέτεια μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ πού τῆς ἦταν ἄγνωστος πρὶν ἀπὸ λίγο;

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι κατέβηκαν στὴ Λάρισα. Πῆγαν στὸ «Μοτέλ». Τὸ πρῶτο της ἀμάρτημα. Καὶ ἡ πρώτη γνωριμία της μὲ τὴν ἐρωτικὴ πληρότητα. Τότε, κάνοντας τὴ σύγκρισι, κατάλαβε πόσο ἀνεπαρκὴς ἦταν ὁ δικός της ἄντρας.

Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἀναφέρει ἂν συνεχίστηκε ἡ ἐπικοινωνία της μὲ τὸν ἄνθρωπο τοῦ τραίνου. Ἄλλο εἶναι τὸ βασικὸ σημεῖο τοῦ γράμματός του. Περισσότερο ἀπὸ τὴ φυσικὴ του ἀδυναμία, ἐκεῖνο πού τὴν ψυχραίνει, εἶναι ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματική του φτώχεια. Πάντα ὑπῆρχε, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶχε προσέξει. Ὅσο ὅμως περνᾶ ὁ καιρός, τόσο ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὴν ὑπομετρίότητά του. Ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ ἀσήμαντου.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δυὸ ἐντελῶς διαφορετικοὶ χαρακτῆρες. Ἐκείνη, τύπος ζωηρὸς καὶ ἀνήσυχος, δεχόταν τὴ μέτρια ζωὴ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ὑψωνόταν ἡ στάθμη. Ἐκεῖνος, τὸ ἀντίθετο. Ὁ τύπος τοῦ ἱκανοποιημένου. Καμμιὰ ἀνησυχία, καμμιὰ φιλοδοξία, καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ καλιτερέψη τὰ οἰκονομικά του, νὰ πλησιάση ἀνώτερους κύκλους, νὰ εὑρύνη τοὺς ὁρίζοντές του.

Στάσιμος στὴν ὑπηρεσία του. Μιὰ ἀπὸ τὶς δημόσιες ὑπηρεσίες, μὲ τὸ μέλλον σαφῶς προδιορισμένο. Ἡ θεσούλα, ὁ μισθάκος, στὰ τόσα χρόνια ἡ κάποια προαγωγὴ μὲ δυὸ ἑκατοστάρικα αὔξησι. Τὸ γραφεῖο, τὸ σπίτι, τὸ σινεμαδάκι. Ὁ ἡσυχος βίος. Ἡ μοῖρα τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων. Οἱ πολλοὶ συμμορφώνονται μ' αὐτή. Ἄλλοι ἐπαναστατοῦνε, ἀσφυκτιοῦν μέσα στὰ στενόχωρα πλαίσια ὅπου εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κινοῦνται μὲ νωχέλεια καὶ ν' ἀναλώσουν σ' αὐτὰ τὸ βίο τους. Καὶ ἀγωνίζονται νὰ σπάσουν τὸν κλοιό.

Εἶναι ὅμως κι' ἄλλοι πού συμμορφώνονται. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἡ θέσι βρίσκει αὐτοὺς καὶ ὄχι αὐτοὶ τὴ θέσι. Κομένη στὰ μέτρα τους. Γεννημένοι γιὰ τὴ στασιμότητα. Ὀκνηρία πνευματική. Μὴ κίνει τὰ κείμενα.

Ὁ τύπος τοῦ συζύγου τῆς κυρίας. Γιὰ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὸν κατηγορήση. Τὸ «καλὸ παιδί». Μιὰ ἡσυχη καὶ ἀφιλόδοξη γυναικούλα θὰ ἦταν εὐτυχὴς στὸ πλευρό του. Ὁ ἄντρας, τὸ σπιτάκι, τὰ παιδιά, ἡ μακαριότητα.

Ἄντρες καὶ γυναῖκες προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι μὲ τὴν ὀλιγάρκεια. Πρόσωπα χωρὶς ἀξιώσεις ἀπὸ τὴ ζωή. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον. Ἂν ὁ ἄρτος αὐτὸς ἔρθη καὶ βουτυρωμένος, τόσο τὸ καλλίτερο. Ἄνθρωποι πού ἔρχονται στὴ ζωὴ χωρὶς φτερά. Λυτρωμένοι ἀπὸ ἀνησυχίες. Τρῶνε τὸ ψωμάκι τους καὶ εὐλογοῦν τὸ Θεό τους. Δὲ φθονοῦν τοὺς ἄλλους πού ἀνεβαίνουν.

Αὐτοί, μόνο πού βλέπουν τὴν κλίμακα τῆς ἀνόδου λαχανιάζουν. Τὰ πνευμόνια τους δὲν εἶναι φτιαγμένα γιὰ ὀρειβασίες καὶ δρόμους ἀνόμαλους. Προτιμοῦν τὴν ἀσφαλτοστρωμένη εὐθεία καὶ τὶς ἀσφαλεῖς γωνίες τῶν πεζοδρομίων. Τὰ ἀτομικά τους θέματα δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν πέρα ἀπὸ τὴν ἐξασφάλισι τῆς στοιχειώδους ἐπαρκείας τους. Ὅσο γιὰ τὰ γενικά, καρφὶ δὲν τοὺς καίγεται. Χωρὶς ἀγωνιστικὴ διάθεσι.

Στοιχεῖα ἀντιπροοδευτικά, θὰ πῆτε. Πῶς νὰ ὑπάρξη πρόοδος ὅταν δὲ μοχθεῖς γιὰ νὰ καλυτερέψης τὴν προσωπική σου θέσι, ὅταν δὲ φλογίζεσαι ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἰδεολογία;

Ἀλλὰ μήπως οἱ δρόμοι εἶναι «κατ' ἐκλογὴν» τῶν περιπατητῶν; Εἴμαστε πλασμένοι γιὰ τοῦτον ἢ τὸν ἄλλο δρόμο. Καὶ νὰ θέλουμε δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε διαφορετικά.

Ἐλᾶτε ὅμως καὶ στοὺς ἄλλους. Μέσα σὲ πέλαγος ἀνησυχιῶν. Φιλόδοξοι, ὁρίζουν τέρματα στὴ διαδρομή τους· μόλις δὲ φθάσουν στὸ ἕνα τέρμα μεταθέτουν πάρα πέρα τὰ ὅρια. Δὲν ὑπάρχει στάσι γι' αὐτούς. Μὲ τὰ φτερὰ ἀνοιχτά, πετοῦν ἀκατάσχετα πρὸς τὸ καλύτερο.

Στοὺς ἀνήσυχους αὐτοὺς ἀνήκει ἡ κυρία. Θὰ συμβιβαζόταν μὲ τὸν ἀνεπαρκὴ στὰ ἐρωτικὰ σύζυγο. Τώρα, μάλιστα, πού γνώρισε τὴ διπλὴ ζωή, δὲ θὰ δυσκολευόταν ν' ἀναζητῆ σ' ἄλλες πηγὲς τὴν ἐπάρκειά της.

Ἐκεῖνο πού τὴν ἐνοχλεῖ ἀδάστακτα εἶναι ὁ χαρακτήρας τοῦ συντρόφου της: ἡ ἀδράνεια, ἡ ὑπνηλία, ἡ ἀφιλοδοξία του.

Ὅταν τὸν συγκρίνῃ μὲ γνωρίμους της... Κατὰ κακὴ δὲ σύμπτωσι, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὸν κύκλο μὲ τὸν ὁποῖο σχετίζονται εἶναι ἄνθρωποι μὲ ἐσωτερικὴ φωτιά. Ραγδαία ἡ ἐξέλιξι τῶν ἀδελφῶν της. Ἐπιστήμονες, γλωσσομαθεῖς, ξωπροὶ στὶς συζητήσεις, μὲ δημοσία προβολή, ὅλο κι' ἀνεβαίνουν.

Συνάδελφοι τοῦ ἄντρα της, ἢ ἀφίνουν τὴν καριέρα τους γιὰ νὰ στοαφοῦν σ' ἄλλα ἐπαγγέλματα πού προσφέρονται στὴν ἀνάδειξι, ἢ προάγονται μέσα στὴν ἴδια τὴ δουλειά τους.

Σταθερὰ στάσιμος ὁ δικός της. Καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ μετακινηθῆ. Νερὸ πού λιμνάζουν. Παθαίνονται οἱ ἄλλοι σὲ συζητήσεις, παίρνουν μιὰ θέσι σὲ κοινωνικά, σὲ πολιτικὰ θέματα. Ἀκροατὴς αὐτός, σπὰ νὰ μὴν ὑπάρχη, σὰ νὰ μὴν ἀνήκη σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Οὔτε δεξιός, οὔτε ἀριστερός, οὔτε κυβερνητικός, οὔτε ἀντιπολιτευόμενος. Κανένα πάθος. Δὲν πίνει, δὲν καπνίζει, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ ποδόσφαιρο, γιὰ τὸ σινεμά, γιὰ ταξίδια, γιὰ ἐκδρομές, γιὰ χαρτιά, γιὰ χορό, γιὰ γυναῖκες. Θέλουμε κανεὶς ὅτι τὸ μεγάλο του πάθος εἶναι νὰ μὴν ἔχη κανένα πάθος.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι πού δὲν ἀνέχεται ἡ νεαρὴ κυρία. Τὸν βρίσκει ἀσήμαντο. Ἐρχονται στιγμὲς πού ἀηδιάζει, πού ντρέπεται. Ἂν ἀνοίξη τὸ στόμα του νὰ πῆ κάτι, τὸ κάτι αὐτὸ θὰ εἶναι τόσο φτηνό... Ὁ καιρός, ὁ τιμάριθμος, κανένα ἔγκλημα...

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδινε μεγάλη σημασία. Τώρα τῆς εἶναι ἀφόρητος. Τόσο, πού σκέπτεται νὰ χωρίση. Διαζύγιο ἀπὸ περιφρόνησι. Δὲν ξέρω ἂν τὰ δικαστήρια θεωροῦν τὴν περιφρόνησι ὡς λόγο διαζυγίου. Εἶναι ὅμως ἡ μόνη περίπτωσι πού δὲν παίρνει θεραπεία.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 14 ΜΑΡΤΙΟΥ 1963 — ΕΤΟΣ ΚΕ', ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1268' ΔΡΑΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ο Ὠμέγα—ἥρωας ἑνὸς ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιόλογα διηγήματα τῆς ἑλληνικῆς μεταπολεμικῆς πεζογραφίας—ρίχνει τὴν ἐπιστολὴ του στὸ γραμματοκιβώτιο. Ἔπειτα, μονομιᾶς τοῦ ἔρχεται ἡ ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ πάρη πίσω τὴν ἐπιστολὴ πού ἔρριξε. Μὰ ξέρει πὼς αὐτὸ δὲ γίνεται. Ἡ ἐπιστολή, ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού μπῆκε στὸ γραμματοκιβώτιο, δὲν ἀνήκει πιὰ στὸν Ὠμέγα, δὲ μπορεῖ νὰ ξαναγυρίση πιὰ στὸν Ὠμέγα, ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο, πού θὰ τὴν ὁδηγήση, ἀναπόδραστα, στὰ χέρια τοῦ παραλήπτη.

Τὸ μόνο, πού θὰ μποροῦσε νὰ κάνη ὁ Ὠμέγα, θὰ ἦταν νὰ διαρρήξη τὸ γραμματοκιβώτιο. Ἀλλὰ δὲν τὸ κάνει. Καὶ τὸ διήγημα συνεχίζεται...

Ὅ,τι δὲν ἔκανε ὁ Ὠμέγα, τὸ ἔκαναν, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, οἱ αἰώνιοι «ἀγνωστοι» τοῦ ἀστυγομικοῦ δελτίου. Διέρρηξαν ἕνα γραμματοκιβώτιο καὶ πῆραν τὰ διακόσια γράμματα, πού ὑπολογίζεται πὼς ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα.

Γιὰ ποιό λόγο; Ὡς τὴν στιγμή, πού γράφονται αὐτὲς οἱ γραμμὲς δὲν ἔχει δοθῆ ἀπάντησι ἀπὸ ἐρώτημα. Οἱ δράστες ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἀσύλληπτοι. Κι' ἀνεξιχνίαστο μυστήριο καλύπτει τὰ κίνητρά τους.

*

«Τέτοια διάρρηξι δὲν ξανάγινε ποτὲ στὴν Ἑλλάδα», δήλωσαν οἱ ἀστυνομικοί, ὅταν βρήκαν, κατάπληκτοι, τὸ παραδιασμένο γραμματοκιβώτιο.

"Ισως ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα μὰ οὔτε καὶ ἀλλοῦ δὲν ἔχει ξαναγίνει διάρρηξι γραμματοκιβωτίου. Καὶ ἀλλωστε, γιατί νὰ ἔχη γίνει; Οἱ βιοτεχνίες τῶν κοσμηματοπωλείων, τὰ ταμεῖα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, τὰ χρηματοκιβώτια τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀκόμη καὶ τὰ περίπτερα—πού ἀρκετὰ μεταξύ τους ἔγιναν, τελευταῖα στόχοι νυκτερινῶν ἐπιδρομῶν—περιέχουν ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ προσελκύσουν τὸ ἐνδιαφέρον ἑνὸς διαρρήκτη. Τὸ γραμματοκιβώτιο, ὅμως, δὲν περιέχει παρὰ γράμματα. Καὶ τὸ γράμμα εἶναι εἶδος ἀνεῖδος πού τὸ περιεχόμενό του δὲν ἐνδιαφέρει παρὰ δυὸ μόνο πρόσωπα, αὐτὸν πού τὸ στέλνει κι' ἐκεῖνον πού τὸ λαβαίνει—μερικὲς φορὲς, μάλιστα. μόνον αὐτὸν πού τὸ στέλνει!

Τί ταβελαν, λοιπόν, τὰ διακόσια ξένα γράμματα γράμματα ἀγνώστων πού ἔγραφαν σὲ ἀγνώστους γιὰ θέματα ἄγνωστα καὶ ἀδιάφορα, οἱ μυστηριώδεις διαρρῆκτες τοῦ γραμματοκιβωτίου; Γιατί νὰ μοχθήσουν, γιατί νὰ ριψοκινδυνεύσουν (ὅσο νά, ναι, ὑπῆρχε πάντα τὸ ἐνδεχόμενο νὰ ἐμφανιστῆ, τὴν ὥρα ἐκείνη, κάποιος ἀντιπολιτευόμενος καὶ νὰ τοὺς ἀντιπολιτεύσῃ ἐπὶ αὐτοφώρῳ) χωρὶς γιὰ τὸ παραμικρὸ συμφέρον ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, χωρὶς νὰ πρόκειται τίποτα νὰ κερδίσουν, βάζοντας στὸ χέρι εἴδη ἄνευ ἀξίας;

Ὑπάρχει, βέβαια, τὸ ἐνδεχόμενο, κάποιος μετεξὺ τους νὰ ἦταν... ὁ Ὠμέγα. Δηλαδὴ κάποιος πού εἶχε κυριευτῆ ἀπὸ τὴν ἀφοβρὴ, τὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ πάρη πίσω τὸ γράμμα, πού ἔριξε—καὶ πού παίρνοντας τὸ δικό του, πῆρε, γιὰ καμουφλάζ, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα.

Πολὺ πιθανότερο, ὅμως, εἶναι νὰ μὴν εἶχε ριχτῆ στὸ γραμματοκιβώτιο ἀπὸ ἐκείνους τὸ γράμμα—τὸ ἕνα, κατὰ πᾶσα πιθανότητα, καὶ μοναδικὸ πού θέλησαν νὰ πάρουν γράμμα — πού θέλησαν νὰ μάθουν ἢ καὶ νὰ τὸ ἔχουν σὰν τεκμήριο ἐναντίον του.

Ἴσως ἂν αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τῆς διαρρήξεως, νὰ μὴν ἀνοίξαν κἀν τ' ἄλλα 199 γράμματα οἱ διαρρῆκτες. Τὰ πῆραν μαζί τους, γιὰ νὰ ρίξουν στάχτη στὰ μάτια, καὶ τὰ κάψαν, ἀδιάφοροι, ἀφοῦ βρῆκαν αὐτὸ πού ζητοῦσαν. 199 ἀθῶα γράμματα θυσιάστηκαν γιὰ τὸ διακοσιοστό, τὸ «ἔνοχο»...

*

Δὲν εἶναι, ὅμως, αὐτὸ καὶ τὸ μόνο ἐνδεχόμενο κίνητρο τῆς κλοπῆς. Ἕνα γραμματοκιβώτιο πού περιέχει διακόσια γράμματα, εἶναι ἕνα μεγάλο μυστικὸ πού συναπαρτίζεται ἀπὸ διακόσια ξεχωριστὰ μυστικά. Τί παραπάνω, λοιπόν, χρειάζεται, γιὰ νὰ ἐξάψη τὴν περιέργεια καὶ νὰ ἐξασθήση τὴν περιέργεια ὡς τὴν διάρρηξι. Ἂν ὑποθέσουμε πὼς ἦταν περιέργοι οἱ διαρρῆκτες — ὅπως εἶναι, ἄλλωστε, στὴ μεγάλη πλειοψηφία τους οἱ νεοέλληνες;

Κανεὶς λαός, ὅπως ξέρουμε, δὲν εἶναι τόσο φιλοπερίεργος, δὲν παρακολουθεῖ μὲ τόσο ἀδιάπτωτο ζῆλο τὶς ξένες ὑποθέσεις, ὅσο ὁ δικός μας. Ὁ γείτονας, ὁ συμπολίτης, ὁ ἄγνωστος εἶναι πρόσωπα, πού δὲ μᾶς ἀφήνουν ἀδιάφορους, ἀλλ' ἀντίθετα διεγείρουν σὲ ὕψιστο σημεῖο τὸ ἐνδιαφέρον μας, μᾶς παρακινοῦν νὰ ξεσκαλίσουμε κάθε κρυφὴ λεπτομέρεια τῆς ἰδιωτικῆς τους ζωῆς—γιὰ νὰ διηγηθοῦμε ἐπειτα, ὑπερηφανοι, τὶς ἀνακαλύψεις μας.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού ἀφιερώνουν καὶ μόχθο καὶ χρόνο στὴν ἐξιχνίασι ἑνὸς μόνον μυστικοῦ χωρίς. μαθαίνοντας τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἑνὸς ἀγνώστου, νὰ πρόκειται οἱ ἴδιοι νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ παραμικρό. Γιατί, λοιπόν, θὰ θ' ἀξίζε—μὲ τὰ κριτήρια τῆς νεοελληνικῆς περιέργειας πάντα—καὶ τὸν μόχθο καὶ τοὺς κινδύνους μιᾶς διαρρήξεως, ἡ ἀπόσπασι διακοσίων «μυστικῶν» μονομιᾶς;

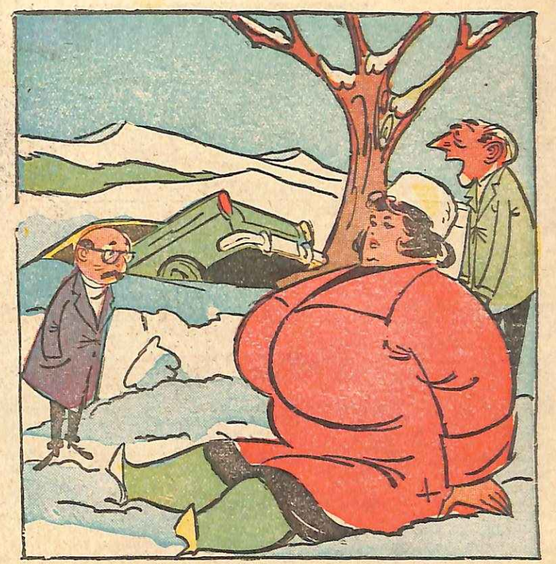
"Ισως, μερικὰ ἀπὸ τὰ μυστικὰ αὐτά, μπορεῖ καὶ τὰ περισσότερα, ν' ἀποκαλύφθηκαν ρηχά, φτωχὰ καὶ ἀσήμαντα μόλις ξεσκίστηκε ὁ φάκελλος πού τὰ σκέπαζε: «Ἀπὸ ἐγείας ἔχω καλῶς, τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ δι' ὑμᾶς. Μάθε, λοιπόν, ὁ Θανάσης...». Κλπ. κλπ. Κοινοτοπίες...

Ἀλλά, σίγουρα, ὑπῆρξαν, ἀνάμεσα στὰ διακόσια, καὶ κάποια πού πρόσφεραν χορταστικὴ τροφὴ στὴν ξαναμμένη περιέργεια τῶν διαρρηκτῶν. Γιατί, σύμφωνα, μὲ τὸ νόμο τῶν πιθανοτήτων, πρέπει νὰ ὑποθέσουμε πὼς δὲν ἀπουσίαζαν, ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτά, κι' ἐκεῖνα, πού περιεῖχαν μιὰ περιπαθῆ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, κι' ἐκεῖνα, πού κάθε λέξι τους ἦταν κι' ἕνα δάκρυ γιὰ μιὰ ἐσκληρὴ ἐγκατάλειψι, κι' ἐκεῖνα..πού ἔκαναν χρῆσι—μπορεῖ καὶ κατάχρησι—ἐκφραστικῶν τολμηροτήτων, κι ἄλλα πού ξεσκέπαζαν ὑποπτες (μπὲς ζύγε», ὑντερνίκες σκανδαλώδεις σχέσεις πού ἀποκάλυπταν καταστάσεις καὶ ἐκθέταν ὀνόματα...

Ἦταν ἄραγε ἡ μυθικὴ περιέργεια, ἡ διαψασμένη, ἀχόρταγη, ἐξωπτημένη ὡς τὸ ὀστέο περιέργεια πού ἔκανε τοὺς διαρρῆκτες νὰ παραδιασουν τὸ γραμματοκιβώτιο καὶ νὰ διαβάσουν αὐτὰ τὰ γράμματα; "Η ἦταν, κίνητρο «πρακτικότερο», ἡ προσδοκία γράμμα, πού, ἀνάμεσα σὲ διακόσια μυστικά, θὰ βρισκόταν καὶ κάποιο, πού θὰ τοὺς ἔκανε πλούσιους, ἂν ἐκβιάζανε, μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς κοινολογήσεως τοῦ αὐτὸν πού τὸ ἐκμυστηρεύτηκαν στὸ γράμμα του;

"Ολα τὰ ἐνδεχόμενα εἶναι πιθανά—καὶ ὅλα ὀδηγοῦν στὸν ἴδιο ἐπίμοιθιο: Μὴν ἐμπιστευόσαστε μυστικὰ στὰ γράμματά σας. Τὰ μυστικὰ δὲν εἶναι ἀπαραδίαστα. "Οπως δὲν εἶναι οὔτε τὰ γραμματοκιβώτια!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Τώρα πού θἄρθη ὁ γερανὸς νὰ σηκώση τὸ αὐτοκίνητο, σηκώνει καὶ τὴ γυναῖκα σου!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΣΕΛ. 5
Δὲν ἦταν ἐφέτος τὸ κρύο δριμύτερο ἀπὸ ἄλλοτε
ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ: ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ » 6
Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Ἐργατικοῦ ἡγέτη καὶ τὸ μέλλον
Ο «ΓΛΩΣΣΟΔΕΤΗΣ» ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΠΗΡΙΑ » 8
Τί πρέπει νὰ κάνη ἡ μητέρα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι
Η ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ » 9
Μερικὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα
Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ » 16
Τὰ περίεργά της καὶ ἡ ἐξέλιξί της
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΛΙΕΡΟΣ » 18
Ὁ ἀριστοτέχνης τῆς κωμωδίας
ΩΡΑΙΑ ΑΥΤΙΑ » 20
Ὑπάρχει πάντα κάποια λύσι, ὅταν τ' αὐτιὰ δὲν εἶναι ὅμοιρα
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ » 21
Ἐμπιστρη σατιρικὴ ἐπικαιρότης
Η ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟ·Ι·ΟΥΣΑ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΕ! ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ » 22
Ὅταν τὸ καπέλλο δὲν μπαίνῃ πιὰ στὸ κεφάλι...
ΝΑΥΣΙΚΑ — ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ — ΠΑΟΜΑ » 32
Τρεῖς νέες καλλιτέχνιδες τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ
Ν. ΚΟΥΝΔΟΥΡΟΣ — Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ — Τ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ » 33
Οἱ Ἕλληνες σκηνοθέτες ὁμιλοῦν...
ΤΟ ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΟ ΕΜΦΥΣΗΜΑ » 36
Μιὰ ἀσθένεια μὲ βραδιακὲς ἐξελίξεις
Η ΚΑΤΑΧΡΗΣΙ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΗ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ » 37
Διάσημοι καρδιολόγοι διατιστώνουν σοβαρὲς ἀλλοιώσεις
Ο ΑΛΑΝ ΝΤΕΛΟΝ... ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ! » 44
Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, διηγεῖται τὰ περιπετειώδη χρόνια τῆς πρώτης γενικῆς ἁλιείας του
Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ » 46
Σὲ ποιὲς περιπτώσεις εἶναι βλαβερός
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ » 52
Οἱ ἐρευ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ Της καρδιάς

ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ

ΚΑΤΕΒΑΙΝΕ τὴ λεωφόρο, μὲ τὸ ἄσπρο μπαστοῦνι του τεντωμένο μπροστά.

Μὲ τὸ κεφάλι ἴσιο, ψηλά, ἄκουγε τοὺς ἀπέτοητους θορύβους τοῦ δρόμου, τὰ φύλλα ποὺ πέφτανε, τὶς πόρτες ποὺ χτυποῦσαν, τὰ παραθυρόφυλλα ποὺ ἀνοιγόκλειναν...

Εἶχε νυχτώσει. Τὸ ξερε γιατὶ εἶχε ἀκούσει ἕνα ρολόϊ νὰ χτυπάη 8. Ἀλλοιῶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβη, γιατὶ ἦταν βυθισμένος σὲ μιὰ παντοτεινὴ κι' ἀτέλειωτη νύχτα.

Τὰ βασιλεμένα μάτια του δὲ βλέπανε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἐρχόταν τώρα ἀπ' τὰ πολυθόρυβα βουλεβάρτα. Οἱ φωνὲς καὶ τὰ γέλια τῶν διαβατῶν, ἡ φασαρία τῶν αὐτοκινήτων, ἡ κίνησι, τὸν εἶχαν ζαλίσει.

Εἶχε φύγει μετὰ τὸ φαγητὸ ἀπ' τὸ Ἄσυλο τῶν Τυφλῶν ὅπου ἦταν τρόφιμος, γιὰ νὰ κάνη τὸ συνηθισμένο περίπατό του.

Ἡ ἀδελφὴ νοσοκόμα τοῦ εἶχε δώσει τὸ καπέλλο, καὶ τὸ μπαστοῦνι του, τὸν ὁδήγησε ὣς τὴν ἐξώπορτα καὶ τὸν ἄφησε στὸ πεζοδρόμιο, ὅπως πάντα, σινιστῶντας του νὰ μὴν ἀργήση.

Κάποιος διαβάτης τὸν βοήθησε νὰ περάση ἀπ' τὸ ἕνα στ' ἄλλο πεζοδρόμιο.

Στὰ πεζοδρόμια, τὰ κατάφερνε νὰ προχωρῆ καὶ νὰ προσανατολίζεται μονάχος του. Γιὰ νὰ διασχίση ὅμως τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, γιατὶ ὑπῆχαν τ' αὐτοκίνητα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, προχώρησε στὸν περίπατό του περισσότερο ἀπ' ὅ,τι συνήθιζε. Γιατὶ δὲν εἶχε βγῆ γιὰ νὰ κάνη τὴ συνηθισμένη βόλτα του. Κι' ὅταν ἡ νοσοκόμα τοῦ εἶπε πῆ νὰ μὴν ἀργήση νὰ γυρίση, αὐτὸς ἤξερε πὼς δὲ θὰ ξαναγυρίζε στὸ ἄσυλο, ποτὲ πιά.

"Ὀχι, δὲ μποροῦσε νὰ συνεχίση ἄλλο τὴ μαύρη καὶ σκοτεινιασμένη ζωή του...

Ἦταν φτωχός, μὰ δὲ ζοῦσε πολὺ στερημένα. Στὸ ἄσυλο, εἶχε ἐξασφαλίσει τροφή, στέγη καὶ περιποίηση, γιατὶ τοῦ εἶχαν μάθει μιὰ τέχνη καὶ κέρδιζε μ' αὐτὴν τὸ ψωμί του.

Εἶναι ζωὴ ὅμως νὰ τρώη μόνο καὶ νὰ κοιμᾶται κανείς;...

Ἦταν ὁλομόναχος στὸν κόσμο. Δὲν εἶχε κανένα συγγενῆ ἢ φίλο ποὺ νὰ τὸν ἀγαπᾶ. Κι' ἡ τυφλότητά του ἔκανε ἀκόμα πιὸ σκληρή, πιὸ ἀνυπόφορη τὴ μοναξιά του.

Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λίγη τουφερότητα, λίγη ἀγάπη ποὺ νὰ γλυκάνη τὸν πόνο του... Τὰ βιβλία ποὺ τοῦ διάβαζαν στὸ ἄσυλο καὶ ποὺ μιλοῦσαν γιὰ τόσες καὶ τόσες ὡραίες ἀγάπες, λέγανε ὅλα ψέματα, ψέματα. Ἀφοῦ δὲ βρισκόταν κανεὶς νὰ τὸν ἀγαπήση κι' αὐτόν.

Καί, γοφὶς ἀγάπη, δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴ δυστυχία του. "Ὀχι, δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ἐξακολουθήση αὐτὴ τὴν πικρὴ ζωή! Εἶχε ἀποφασίσει λοιπὸν νὰ πεθάνη, ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἡ αὐτοκτονία τοῦ φαντάναν τόσο φυσική καὶ λογική, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν, ὥστε δὲν τὴ συζήτησε κἂν μὲ τὸν ἑαυτό του. Ἀποφάσισε νὰ πεθάνη, ἁπλὰ καὶ εὔκολα, ὅπως ἀποφασίζει κανεὶς ν' ἀλλάξη σπίτι.

Θὰ πήγαινε ὣς τὴ γέφυρα τῆς Ἄλμας— ὅπου ἔκανε συχνὰ τὸν περίπατό του τὸ κωλοκαίρι. Θὰ κατέβαινε τὰ σκαλοπάτια καὶ θ' ἄφηνε τὸ κορμί του νὰ γλιστρήση σιγὰ - σιγὰ καὶ ἤσυχα μέσα στὸ ποτάμι, ποὺ θὰ τοῦ χάριζε τὸ θάνατο, θὰ τὸν γλύτωνε ἀπ' τὴ δυστυχία, τὸν πόνο, τὴ μοναξιά του...

Πραγματικά, σὲ λίγο εἶχε φτάσει στὴ γέφυρα. Ἄρχισε τότε νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα μὲ προσοχή. Ὅσο κατέβαινε, τόσο ὁ θόρυβος τῆς μεγάλης πολιτείας ἐσβυνε πίσω του...

Ἔφτασε κάτω. Ἀπόλυτη ἡσυχία. Δὲν ἀκούγονταν παρὰ μόνο τὰ ἀργὰ βήματά του κι' ἡ ἐλαφρειὰ βοὴ τοῦ νεροῦ... Ἀναστέναξε κι' ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ.

Σαφνικὰ ἀνατρίχιασε. Εἶχε ἀκούσει ἕνα μουρμουρητό:

— Θεέ μου!... Θεέ μου!..

Ἦταν μιὰ φωνὴ γυναικεία, ἀλλ' ἀδύνατη καὶ θλιμένη, μιὰ φωνὴ λιπημένου κοριτσιοῦ ποὺ τὸ πνίγει τὸ παράπονο.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ρώτησε ὁ τυφλός. Ἁπλώνοντας τὰ χέρια του.

Κάτι γλίστρησε ἀθόρυβα κοντά του κι' ἡ φωνίτσα εἶπε. νεμάτη ἀνωνία:

— Ὦ, κύριε, μὴ μὲ γτυπήσετε!..

Τὰ ἀθόρυβα βήματα πλησιάσανε. Σὲ λίγο, ἐκείνη ποὺ μιλοῦσε βρισκόταν κοντά του. Ὁ τυφλὸς τὴν ἔνοιωθε μαζεμένη ἀπάνω του, κι' ὁλότρεμη.

Ἀνατρίχιασε σύγκορμος καὶ τὴ ρώτησε σιγανά, μὲ τὸν πιὸ γλυκὸ τόνο τῆς φωνῆς του:

— Τί κάνετε ἐδῶ;

Ἔπιασε μέσα στὰ χέρια του τὰ δικά της, ποὺ τρέμανε. Ἐκείνη ἀπάντησε μ' ἕνα λυγμό:

— Ἤθελα νὰ σκοτωθῶ!..

— Ὦ! Καὶ ὅμως ἐσεῖς ἔχετε τὸ φῶς τῶν ματιῶν σας. ἐνῶ ἐγώ...

— Ναί, μὰ εἶμαι ἄσχημη... πολὺ ἄσχημη! Ἂν μπορούσατε νὰ μὲ δῆτε... Κανεὶς δὲ μ' ἀγαπάει. Καὶ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ μένω μόνη, δίχως λίγη ἀγάπη.

Ἕνας λυγμὸς τὸν συγκλόνισε. Ὁ τυφλὸς χάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ μαλλιὰ της καὶ τὸ δακρύβρεχτο πρόσωπό της.

— Φτωχὴ μικρούλα! εἶπε γλυκά. Κι' ἐγὼ εἶμαι μόνος.

Μιὰ μεγάλη γαλήνη πλημμύριζε τὸ στῆθος του. Ἔσφιξε πάνω του τὴν κοπέλλα καὶ τὴν τοάβηξε μαλακὰ πρὸς τὰ πίσω.

— Ἔλα! πρόσθεσε. Θὰ μιλήσουμε, οἱ δυό μας. Ὀδήγησέ με πάνω, στὴ γέφυρα.

Ἀνέβηκαν καὶ προχώρησαν ἀργά, πιασμένοι τουφερὰ ἀπ' τὸ χέρι. Μιλοῦσαν σιγὰ κι' ἐκμυστηρευόταν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν κρυφὴ του πίκρα. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἦταν δυὸ ἐρωτευμένοι.

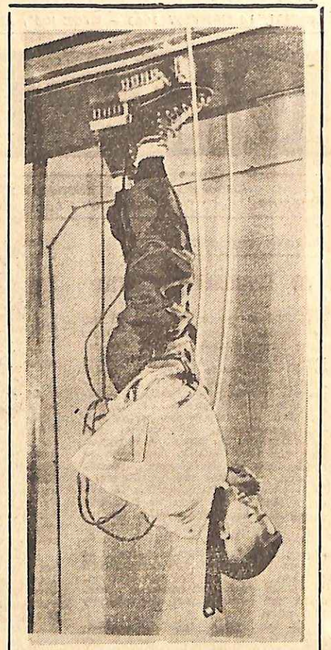
Γύρισαν πάλι στοὺς πολυγύναστους δρόμους. Τὸν ὁδηγοῦσε στοργικὰ κι' ἐκεῖνος τῆς χάϊδευε κάθε τόσο τρυφερὰ τὸ ἀδύνατο χεράκι, μουρμουρίζοντας:

— Ἐμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Γιὰ μένα, θὰ εἶσαι πάντα ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλες...

— Καὶ γιὰ μένα θὰ εἶσαι ὁ πιὸ καλὸς ἀπ' ὅλους...

"Οταν φτάσανε στὴν πόρτα τοῦ ἀσύλου, τὰ εἶχαν πιὰ συμφονήσει. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ πήγαινε νὰ τὸν πάρη ἀπὸ κεῖ. Θὰ γρίκιαζαν μιὰ καμαρούλα καὶ θὰμεναν πιὰ γιὰ πάντα μαζί. Ἐκεῖνος μὲ τὴν τέχνη του, ἐκείνη μὲ τὴ δική της, θὰ κέρδιζαν τὸ ψωμί τους καὶ θὰ ζοῦσαν φτωχιὰ κι' εὐτυχισμένα.

Δυὸ πονεμένες ζωὲς εἶχαν σωθῆ ἀπ' τὰ νύχια τοῦ χάρου.

ΜΑΓΝΗΤΙΚΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορῆ στὸ ἑξῆς, μὲ μεγάλη εὐκολία, νὰ περπατᾶ στὸ ταβάνι, ὅπως οἱ μυῖγες, χάρις στὰ νέα αὐτὰ εἰδικὰ μαγνητικὰ παπούτσια ἀμερικανικῆς κατασκευῆς. Ἕνας ἠλεκτρομαγνήτης κρατᾶ τὰ παπούτσια προσκολλημένα στὴ μετάλλινη πλάκα τῆς ὀροφῆς, αὐτὸς δὲ ποὺ τὰ φορεῖ, διακόπτει ἐκ περιτροπῆς τὸ ρεῦμα στὸ ἕνα ἢ στὸ ἄλλο πόδι, γιὰ νὰ βηματίση.

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Ὁ βαρὺς χειμώνας, ποὺ ἔπληξε φέτος τὶς Ἡν. Πολιτεῖες, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του τὸ «Ἐσκιμότο», ἕνα ποδήλατο τῶν πάγων, μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦσε νὰ κυκλοφορήση πάνω σὲ παγωμένες ἢ χιονισμένες ἐκτάσεις. Ὁ ἐφευρέτης του, ἕνας μηχανικὸς ἀπὸ τὴ Μιννεάπολι τὸ διέθεσε στὸ ἐμπόριο μὲ τὴν ἀπίστευτα χαμηλὴ τιμὴ τῶν 3 δολλαρίων.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

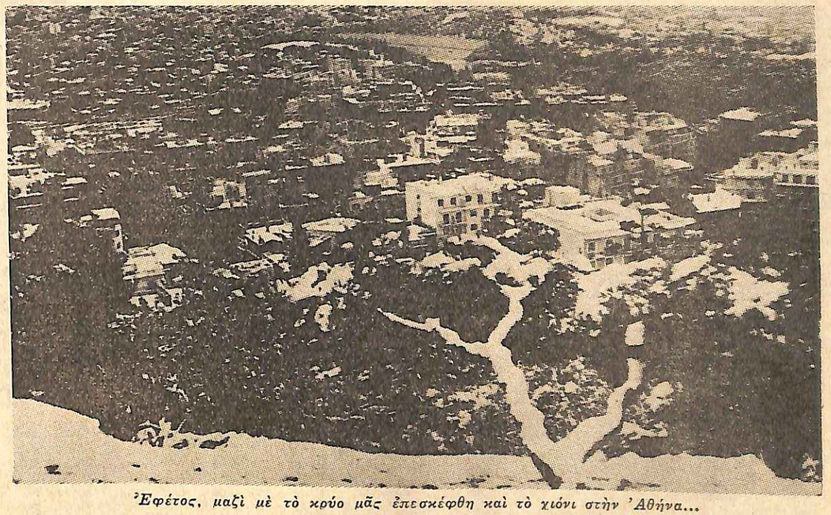
Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα

Οἰκιακῶς καθήμενος πρὸ ἡμερῶν ὁ τάλας
καὶ σφόδρα αἰσθανόμενος ἐρωτικάδειες ζάλας
εἰσῆλθον οὗν εἰς μέγιστον, ἐν τέλει, πειρασμὸν
κι' ἐν τηλεφώνῳ ἐλαβον τυχαῖον ἀριθμόν.
Κι' ὁ τύχη σκανδαλόεσσα κατὰ τὸ μάλλον κι' ἧττον!
Φωνὴν γλυκείαν ἤκουσον μεστὴν πολλῶν χαρίτων
ἥτις μὲ ἠρωτήσατο τὰ μάλα τρυφερῶς:
— Ἐδῶ, μαμζὲλ Ἰουλιέτ! Τί θέλετε; Ἐμπρός!
«Ἰουλιέτ!» ἐσκέφθησον αὐτίκα κι' ἐξ ἀπίνης
καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φωνητικῆς σαγήνης
νὰ δράσω ἀπεφάσισον ὡς Δὸν—Ζουὰν ἀκμαῖος.
Ἐφ' ᾧ καὶ ἀνταπήντησον: «Ἐδῶ, μεσιέ... Ρωμαῖος!»
Καὶ συστηθέντες οὕτω πώς, εἰς πρόσκλησιν τῆς νέας
μετέβην νύκτωρ παρ' αὐτή, ὁ γερο—ταρνανέας
καὶ θέσας ἀνεμόσκαλαν μετὰ πολλῆς ἐγκύρου
ἀνέβαινον — Ρωμαῖος γάρ — μέχρι τοῦ παραθύρου.
— Ἰουλιέττα! ἐκραυσον ἐλθέ, ὦ λα- (τρευτή!

Πλὴν ἔκπληκτος ἀπέμεινεν ἰδοῦσα μὲ (αὐτή
κι' ἐδόησεν χυδαϊστὶ καγχάζουσα εὐ- (ρέως:
— Ἐσὺ 'σαι, βρὲ παλιόγερε ὁ θρυλι- (κὸς Ρωμαῖος;
Κι' αὐτίκα μὲ ἀπώθησεν βιαίως κι' ἀ- (ναιδῶς
καὶ ὁ Ρωμαῖος οὖν ἐγὼ ὁ δρὼν πολυσχιδῶς
ἐκ γὰρ τῆς ἀπωθήσεως, ὦ Δία, ἐκλονί- (σθην
κι' ἐκ τῆς σκαλὸς κατέπεσον καὶ ἐ- (γκρεμοτσακίσθην!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἔφετος, μαζὶ μὲ τὸ κρύο μᾶς ἐπεσκέφθη καὶ τὸ χιόνι στὴν Ἀθήνα...

ΤΟ ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΦΕΤΟΣ ΤΟ ΚΡΥΟ ΔΡΙΜΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΑΛΛΟΤΕ...

Ὁ φετεινὸς δριμύτατος σὲ κρύο καὶ χιόνια, χειμώνας — ὁ ἐχειμώνας τοῦ αἰῶνος», ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ διεθνὴς τύπος— μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ δώσωμε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν ἀθηναϊκὸ χειμῶνα, βασιζόμενες στὶς μετεωρολογικὲς παρατηρήσεις, ποὺ ἔχει κάνει τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ πενῆντα καὶ πλέον χρόνια.

Ἡ Ἀθήνα εἶναι προνομιοῦχος ἀπὸ ἀπόψεως κλίματος. Δικοί μας καὶ ξένοι ἔχουν ἐξυμνήσει τὸ κλίμα της, ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ ὁ Πίνδαρος ἔγραφε μὲ ἐνθουσιασμό: «...ἰοστέφανος καὶ ἀοίδιμος Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλεινὰι Ἀθῆναι, δαιμόνιον πτολίεθρον». Καὶ τὸ «δαιμόνιον πτολίεθρον» κατάφερε νὰ περάση «στὰ μαλακὰ» καὶ τὸ φοβερὸ ἐφετεινὸ χειμῶνα, ποὺ τάραξε ὁλόκληρο τὸ δόρειο ἡμισφαίριο. Αὐτὸ ὀφείλεται κυρίως στὸ εὐμετάβλητο ἀθηναϊκὸ κλίμα, ποὺ ἐπιδρᾶ καὶ στὴν ἰδιοσυγκρασία ἐκείνων, ποὺ τὸ ἀπολαμβάνουν. Ὁ ἥλιος καὶ τὰ σύννεφα ἐναλλάσσονται στὸν ἀττικὸ οὐρανὸ καὶ σπάνια θὰ συμβῆ νὰ βρέχη ἢ νὰ χιονίζη ὁλημερὶς στὴν Ἀθήνα. Ἀκόμα λιγώτερες εἶναι οἱ μέρες τοῦ ὁλικοῦ παγετοῦ. Ὅταν, δηλαδή, ἡ μεγαλύτερη ἡ θερμοκρασία τῆς ἡμέρας δὲν περνάη τὸ μηδέν. Μερικὲς μέρες τοῦ ἀθηναϊκοῦ χειμῶνα ἰδίως τὸν Ἰανουάριο καὶ τὸ Φεβρουάριο, συμβαίνει τὸ θερμόμετρο νὰ κατεβῆ κάτω ἀπὸ τὸ μηδὲν τὴ νύχτα ἢ τὶς πρωϊνὲς ὥρες. Ἀλλὰ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἀνεβαίνει ἡ θερμοκρασία ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηδέν. Σὲ διάστημα 50 χρόνων τρεῖς μόνο μέρες παρατηρήθηκαν ὁλικοῦ παγετοῦ, ποὺ τὸ θερμόμετρο ἔμεινε ὁλόκληρο τὸ εἰκοσιτετράωρο κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Δύο ἀπὸ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἦσαν τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1858 καὶ μιὰ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1898.

★

Στὸ φετεινὸ χειμῶνα, ἡμέρα ὁλικοῦ παγετοῦ δὲν παρατηρήθηκε στὴν Ἀττική. Καὶ μποροῦμε νὰ παρηγορούμεθα καὶ νὰ ὑπερηφανευώμεθα γιὰ τὸ ὡραῖο μας κλίμα, γιατὶ σὲ μερικὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη (Αὐστρία, Ἑλβετία καὶ ἀλλα) σημειώθηκαν ὁλικοὶ παγετοὶ μὲ χιονοπτώσεις ἐπὶ 60 συνεχεῖς ἡμέρες!

"Οσον ἀφορᾶ ὅμως τοὺς μερικοὺς παγετούς, ποὺ τὸ θερμόμετρο κατεβαίνει γιὰ μερικὲς ὥρες κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, αὐτοὶ εἶναι συχνότεροι. Σὲ παρατηρήσεις 50 χρόνων, μόνο σὲ 14 χρόνια τὸ θερμόμετρο δὲν κατέβηκε κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Στὰ ἄλλα 32 κατέβηκε κάτω ἀπὸ τὸ μηδὲν γιὰ μιὰ δύο, τρεῖς ἢ τέσσερις τὸ πολὺ ἡμέρες. Ἦταν ἡ μερικὰ χρόνια ποὺ ξεπεράσαμε τὸ ὅριο αὐτό. Τὸ ρεκὸρ τὸ σημείωσε τὸ ἔτος 1874, ποὺ εἴχαμε 21 ἡμέρες μερικοῦ παγετοῦ.

Ἡ μικρότερη θερμοκρασία τὸν περασμένο αἰῶνα, ποὺ παρατηρήθηκε στὴν Ἀθήνα, ἦταν στὶς 15 Μαρτίου 1880, ὅταν τὸ θερμόμετρο κατέβηκε στοὺς 6,9 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Κατόπιν ἔρχονται ἡ 26 Ἰανουαρίου 1898 μὲ 6,5 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ ἡ 2 Φεβρουαρίου 1882 μὲ 6,3 ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἐφέτος ἡ ἐλαχίστη θερμοκρασία ἦταν τὴν 25 Ἰανουαρίου 1963 μὲ 3,4 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ὁ ψυχρότερος μήνας τοῦ ἔτους γιὰ τὴν Ἀθήνα εἶναι ὁ Ἰανουάριος σύμφωνα μὲ τὰ στατιστικὰ δεδομένα 50 χρόνων. Συμβαίνει ὅμως κάποτε καὶ ὁ Δεκέμβριος νὰ μᾶς ταράξη στὸ κρύο καὶ ὁ Κουτσοφλέφαρος νὰ μὴν ὑστερήση. Γι' αὐτὸ κι' ὁ λαὸς δὲν ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ Φεβρουάριο:

«Ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίση
καλοκαῖρι θὰ μυρίση.
Καὶ ἂν σῶση καὶ κακιώση
μὲς τὸ χιόνι θὰ μᾶς χώση...»

Ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν, προκύπτει ὅτι ὁ μέσος ὅρος τῆς θερμοκρασίας στὴν Ἀθήνα τὸν τὴν Ἀττική. Καὶ μπορεῖ νὰ παίγει ἀπὸ 3,92 Ἰανουάριο μήνα (ὕπερ τὸ μηδὲν) —10,78 βαθμοὺς (ὑπὲρ τὸ μηδὲν) καὶ τὸ Φεβρουάριο ἀπὸ 4,85—12,55 βαθμούς. Τὸ φετεινὸ χειμῶνα εἴχαμε μέσον ὅρο 9,45 βαθμοὺς τὸν Ἰανουάριο καὶ 11,21 τὸ Φεβρουάριο. Ἐπομένως γιὰ τὴν Ἀθήνα ὁ φετεινὸς χειμῶνας δὲν ἦταν ὡς τώρα τουλάχιστον ἐξαιρετικὰ ψυχρὸς παρ' ὅλο τὸ φοβερὸ κρύο, ποὺ πέρασε ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ ὑπόλοιπη Ἑλλάς.

★

Τὸ κρύο στὴν Ἀθήνα συνήθως ἀρχίζει τὸ τέλος Δεκεμβρίου καὶ παρατείνεται καὶ τὸ Μάρτιο. Ὅταν ὅμως ὁ χειμώνας εἶναι πολὺ ψυχρὸς ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸ νὰ ἀρχίζη πρώϊμα καὶ νὰ τελειώνη πολὺ ἀργά. Σὲ τέτοιες βαρυχειμωνιὲς τὸ θερμόμετρο κατεβαίνει ἀπὸ τὸ Νοέμβριο κοντὰ στὸ μηδὲν καὶ οἱ ἀνοιξιάτικοι μῆνες εἶναι ψυχρότατοι. Ὁ Ἀπρίλιος σημειώνει κατώτατη θερμοκρασία 2—3 βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδὲν γιὰ μιὰ δύο, τρεῖς Μαΐος 5—6. "Ενας τέτοιος χειμώνας, ποὺ θὰ τὸν ἐνθυμοῦνται πάντοτε «τρέμοντες» οἱ Ἀθηναῖοι, ἦταν στὴν Κατοχή, τὸ 1941—42, ποὺ σημειώθηκαν οἱ περισσότεροι θάνατοι ἀπὸ κρύο καὶ πεῖνα στὰ ἀθηναϊκὰ χρονικά.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις τὸ μεγαλύτερο κρύο τὸ χειμώνα παρατηρεῖται τὶς πρωϊνὲς ὧρες καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ καὶ μιὰ ὥρα, μετὰ τὴν ἀνατολή, τὸ κρύο ἐξακολουθεῖ, γιατὶ ὁ Ὑμηττὸς ποὺ βρίσκεται στὰ ἀνατολικὰ τῆς πόλεως, ἐμποδίζει γιὰ κάμποση ὥρα τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλιου νὰ ζεστάνουν τὴν πόλι τῆς Παλλάδος. Τὸ χειότερο κρύο παρατηρεῖται στὶς 2—3 τὸ ἀπόγευμα.

Ἐφέτος, μαζὶ μὲ τὸ κρύο, μᾶς ἐπεσκέφθη καὶ τὸ χιόνι στὴν Ἀθήνα, μολονότι ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα δὲν εἶναι συνηθισμένη σὲ συχνὲς ἐπισκέψεις τῆς νιφάδας τοῦ βορρᾶ. Κατὰ τὶς παρατηρήσεις, σὲ 50 χρόνια, μόνο τοὺς μισοὺς χειμῶνες χιονίζει. Οἱ ἄλλοι μισοὶ περνοῦν χωρὶς νὰ χιονίση μέσα στὴν πόλι.

Συνήθως τὸ χιόνι στὴν Ἀττικὴ περιορίζεται στὰ γύρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα βουνὰ καὶ περισσότερο στὶς βορεινὲς πλαγιὲς τῆς Πάρνηθος καὶ τοῦ Πεντελικοῦ. Ὁ περισσότερο «χιονοδιλώριος» μῆνας εἶναι ὁ Ἰανουάριος. Ἀκολουθοῦν ὁ Φεβρουάριος καὶ ὁ Μάρτιος καὶ κατόπιν ὁ Δεκέμβριος. Τελευταῖοι ἔρχονται ὁ Νοέμβριος καὶ ὁ Ἀπρίλιος. Στὴν Ἀθήνα, τοὐλάχιστο σὲ 50 χρόνια παρατηρήσεων, δὲν χιόνισε ποτὲ ἀπὸ τὸ Μάϊο ὣς τὸ τέλος Ὀκτωβρίου.

★

Πρώϊμα καὶ ὄψιμα χιόνια σημειώνουν καὶ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Ὁ Πλούταρχος γράφει ὅτι τὰ Διονύσια, ποὺ γίνονταν στὴν Ἀθήνα τὸν Ἀπρίλιο, διαλύθηκαν κάποτε ἀπὸ τὰ χιόνια ποὺ ἔπεσαν καὶ τὴν παγωνιὰ ποὺ ἀκολούθησε. Παρόμοιο ἀτυχηματικὸ χιόνι, μὲ παγωνιὰ ἀναφέρουν ὁ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι.

Τὸ ἀθηναϊκὸ χιόνι καὶ ὅταν πέση εἶναι παροδικό. Σπάνια διαρκεῖ ἡμέρες. Ὁ λαὸς ἔχει παρατηρήσει πὼς ἅμα τὸ χιόνι δὲν λυώνη θἀφερη καὶ δρύτερο. Ἀναφέρονται ὡστόσο καὶ περιπτώσεις χιονοπτώσεων βαρυχειμωνιᾶς, ποὺ τὸ χιόνι διατηρήθηκε ἐπὶ ἡμέρες. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1850 εἶχε χιονίσει στὴν Ἀθήνα ἐπὶ 10 ἡμέρες καὶ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1869 ἐπὶ 8 ἡμέρες. Τὸ ρεκὸρ σημειώθηκε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1864 ποὺ χιόνιζε ἐπὶ 10 ἡμέρες συνεχῶς καὶ τὸ κράτησε στρῶμα 14 ἡμέρες!

Καὶ στὴν ἀρχαία Ἀθήνα ἀναφέρονται βαρυχειμωνιές, ποὺ διακόπταν κάθε ἐργασία καὶ τὰ πάντα ἦταν κατάληφε. Μιὰ μάλιστα βαρυχειμωνιὰ στὶς ἀρχὲς τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνα ἔμεινε παροιμιώδης. Ἄρχοντας τῆς Ἀθήνας ἦταν τότε ὁ Λαχρατίδης. Καὶ ἀπὸ τὸ γνωστὸ τοῦ λαοῦ ἔλεγαν πλέον οἱ Ἀθηναῖοι ὅλα τὰ κρύα πράγματα «λαχρατίδες».

Κατὰ μέσον ὅρο χιονίζει στὴν Ἀθήνα 5 ἡμέρες τὸ χρόνο. Ὑπάρχουν ὅμως χρονιὲς ποὺ χιονίζει περισσότερο, ἄλλες λιγώτερο καὶ μερικὲς διόλου. Ρεκὸρ σημείωσε ὁ χειμώνας τοῦ 1873—74 ποὺ εἶχε 20 ἡμέρες χιονιοῦ, ὄχι φυσικὰ συνεχεῖς. Ὑπάρχουν ἀκόμα 4 χειμῶνες, ποὺ χιόνισε 10—12 ἡμέρες, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν πολὺ λιγώτερες ἡμέρες χιονιοῦ.

Ἀπὸ τὰ θοῦνά της Ἀττικῆς ἡ Πάρνηθος δέχεται τὰ περισσότερα χιόνια. Δὲν ὑπάρχει χρονιὰ χωρὶς νὰ φορέση τὰ ἄσπρα της. Συνήθως τὸ Νοέμβριο μῆνα δέχεται τὴν πρώτη ἐπίσκεψι τῆς νύφης τοῦ βορρᾶ καὶ τὸν Ἀπρίλιο τὴν ἀποχαιρετιστήριο. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἐξαιρέσεις: Ἀπὸ τὸ τέλος Σεπτεμβρίου νὰ «λευκανθοῦν» οἱ καρυφὲς τῆς Πάρνηθος καὶ νὰ εἶναι ἐπίσης κατάλευκες ἀπὸ χιόνια στὶς ἀρχὲς Μαΐου. Λιγώτερο χιονίζει στὸ Πεντελικὸ καὶ ὁ γερο-Ὑμηττὸς συμβαίνει κάποτε νὰ μὴ δεχθῆ ὅλως διόλου τὶς θωπεῖες τῆς νύφης τοῦ βορρᾶ. Τὸ πρωϊμώτερο χιόνι στὸν Ὑμηττὸ ἔχει πέσει τὶς 21 Ὀκτωβρίου καὶ τὸ ὀψιμώτερο στὶς 20 Ἀπριλίου.

Στὶς θορεινὲς χαράδρες τῆς Πάρνηθος τὸ χιόνι διατηρεῖται πολλὲς φορὲς καὶ τὸ Μάϊο. Γι' αὐτὸ στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας ἡ Πάρνηθα ἦταν ἡ προμηθεύτρις τοῦ πάγου, ὅταν δὲν ὑπῆρχαν οὔτε ἐργοστάσια παγοποιΐας, οὔτε τὰ σύγχρονα πολυποίκιλα ψυγεῖα. Σπάνιζαν τότε καὶ χῶμα τὸ χιόνι σὲ βαθουλώματα τοῦ ἔδάφους καὶ σὲ λάκκους ποὺ ἀνοιγαν, ὥστε νὰ διατηρηθῆ καὶ τὸ καλοκαίρι. Μὲ τὰ χιόνια τῆς Πάρνηθος ἐφτιαχναν τὰ πρῶτα ἀθηναϊκὰ ζαχαροπλαστεῖα τὰ παγωτὰ τους καὶ ὁ μπαγιὰς πάγωνε τὴ μπύρα, που φέρναν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

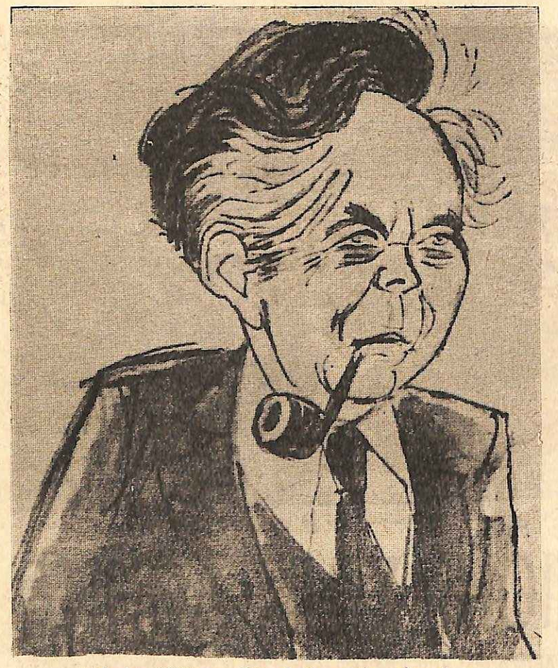
★

Ὁ μέσος ὅρος τῆς θερμοκρασίας τῆς τέσσερις ἐποχὲς τοῦ χρόνου εἶναι ὁ ἑπόμενος σύμφωνα μὲ τὰ στατιστικὰ δεδομένα:

Χειμῶνας	9,49 βαθμοὶ
Ἄνοιξις	15,74 »
Καλοκαίρι	26,19 »
Φθινόπωρο	19,01 »

Ἀπὸ τὴν πίνακα φαίνεται πὼς ἡ λιγώτερη ἐποχὴ τῆς Ἀθήνας εἶναι τὸ φθινόπωρο καὶ ὄχι τὸ καλοκαίρι. Ἡ ἀνοιξις γενικὰ στὴν ἀνατολικὴ Μεσόγειο, δὲν διαρκεῖ πολλὲς φορὲς μπαγιωμένη. Ἀποτομα ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικο ψυχρὸ καιρὸ στὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἀντίθετα στὸ δυτικὸ εὐρωπαϊκὸ κόσμο ἡ ἀνοιξι κρατάει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ φθινόπωρο. Κι' ἀπὸ τὸ Σεπτέμβριο καὶ Ὀκτώβριο ἀρχίζει ἡ ἐποχὴ τῶν χιονιῶν. Καὶ οἱ χειμῶνες! Οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι προνομιοῦχοι γιὰ πολλὰ πράγματα, μὰ πρὸ παντὸς γιὰ τὸ κλίμα τους, ποὺ δὲν ἔλλαχε ἐξ χιλιάδες χρόνια. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀκαδημαϊκὸς Δημ. Αἰγινήτης γράφει ὅτι: «Δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὡς λίαν πιθανόν, ὅτι ἡ θ-μοκρασία τῶν Ἀθηνῶν δὲν μετεβλήθη οὐδὲ κατὰ 1 βαθμὸν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς μέχρι σήμερον».

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Χάρολντ Οὐίλσων: Νέος ἡγέτης, νέα πολιτική...

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ:

Καινούργιος δρόμος...

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Ἐργατικοῦ ἡγέτη καὶ τὸ μέλλον

ΚΑΤΑΞΑΝΘΟΣ, μὲ μεγάλο στρογγυλὸ μέτωπο καὶ παχὺ πρόσωπο, ἀπόλυτα ψύχραιμος καὶ ἐλαφρὰ εἰρωνικός, ὁ νέος ἐργατικὸς ἡγέτης Χάρολντ Οὐίλσων, ἀπευθύνθηκε στοὺς βουλευτὰς τοῦ Συντηρητικοῦ κόμματος, στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, ποὺ διέκοπταν τὸ λόγο του:

— Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα καταλάβει, ὅτι εἶναι τελείως ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσω στοὺς ἀξιοτίμους ἀντιπάλους μου πῶς λειτουργεῖ ἡ ἀληθινὴ δημοκρατία, εἶπε. Μοιάζει σὰ νὰ ἤθελα νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀξία τῆς χορτοφαγίας σὲ μιὰ φυλὴ καννιβάλων...

Ὁ Οὐίλσων ἀπέδειξε, ὅτι θὰ εἶναι ἕνας τρομερὸς ἀντίπαλος γιὰ τὸν πρωθυπουργὸ Μακμίλλαν καὶ τοὺς Συντηρητικούς.

Ἡ φράσι του, κοφτερὴ σὰν καλοακονισμένο μαχαίρι, χτυπάει τὸν ἀντίπαλο τὴ στιγμή, ποὺ δὲν τὸ περιμένει, μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, στὸ πιὸ εὐπαθὲς σημεῖο του.

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ:

Ὁ Γκαϊτσκελ πέθανε σὲ ἡλικία μόλις 55 ἐτῶν, καὶ ἐνῶ, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς ἀγῶνες, εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἑνότητα τοῦ Ἐργατικοῦ κόμματος. Τίμιος μέχρις ἀφελείας, πιστὸς στὶς ἰδέες του, γεμάτος καλωσύνη καὶ κατανόησι, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἀποκλείῃ τὴ σκληρότητα, ὅταν χρειαζόταν καὶ ὅπου χρειαζόταν, ὁ Γκέητσκελ ἄφησε πίσω του, ἕνα Ἐργατικὸ κόμμα, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ βρίσκῃ τὸ δρόμο τῆς ἐξουσίας.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὸ θέμα τοῦ διαδόχου του πῆρε διαστάσεις γεγονότος ἀποφασιστικῆς σημασίας ὄχι μόνο γιὰ τὸ μέλλον τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, ἀλλὰ καὶ μέσα στὰ πλαίσια τῶν διεθνῶν ἐξελίξεων.

Οἱ στατιστικές — ποὺ βέβαια πρέπει πάντοτε, παρ' ὅλη τὴν ἐπιστημονική τους βάσι, νὰ βλέπουμε καὶ νὰ ἑρμηνεύουμε μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ μὲ κάποια δυσπιστία — προβλέπουν, ὅτι, σὲ περίπτωσι ἀμέσων γενικῶν ἐκλογῶν, τὸ Ἐργατικὸ κόμμα θὰ ἐξασφαλίση μιὰ ὑπεροχὴ 15 τοῖς ἑκατό, ἀπάνω στοὺς Συντηρητικούς...

Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὁ νέος ἀρχηγὸς τοῦ Ἐργατικοῦ κόμματος θὰ εἶναι καὶ ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλης Βρεταννίας...

Δύο ἦτανε οἱ σοβαρώτεροι ὑποψήφιοι: ὁ Χάρολντ Οὐίλσων καὶ ὁ Τζὼρτζ Μπράουν. Καί, παρὰ τὶς ἀντίθετες προβλέψεις, ὁ Χάρολντ Οὐίλσων ἐξελέγη ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος, μὲ 144 ψήφους, ἐνῶ ὁ Μπράουν ἐπαιρνε 103...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ – ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Τὸ 1930, ὁ Ἀλεξάντερ, ὑπουργὸς τῆς Ἐργατικῆς Κυβερνήσεως Μακντόναλντ, μιλώντας στὸ δημόσιο σχολεῖο τοῦ Χάντερσφιλντ, τόνιζε: «Ἀγωνιζόμαστε γιὰ μιὰ κοινωνία, ὅπου ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς, θὰ ἔχῃ τὴν πραγματικὴ ἰσότητα, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ γίνῃ ὑπουργὸς ἢ πρωθυπουργός...».

Ἀνάμεσα στὰ «φτωχὰ» παιδιά, ποὺ τὸν ἄκουγαν, ἦτανε καὶ ὁ Χάρολντ Οὐίλσων, ἡλικίας 14 ἐτῶν. Ὁ νεαρὸς Οὐίλσων πῆρε στὰ σοβαρὰ τὴ φράσι τοῦ Ἀλεξάντερ καί, 17 χρόνια ἀργότερα, σὲ ἡλικία 31 ἐτῶν, ἔγινε ὑπουργός, ὁ νεώτερος Ἄγγλος ὑπουργὸς τοῦ αἰῶνος...

Σήμερα, ὑπάρχουν σοβαρώτατες πιθανότητες νὰ φτάσῃ ἀκόμα πιὸ ψηλὰ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὴ Μεγάλη Βρεταννία σὲ καινούργιους δρόμους, ἀναλαμβάνοντας τὴν πρωθυπουργία.

Προηγουμένως, βέβαια, ἔδειξε ἕνα μεγάλο ταλέντο σὰν καθηγητὴς τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, στὴν Ὀξφόρδη, ἀλλὰ καὶ σὰν πολιτικός, ποὺ ξέρει νὰ προσαρμόζεται καὶ δὲν περιφρονεῖ καθόλου τοὺς συμβιβασμούς...

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΟΥ

Ὁ Χάρολντ Οὐίλσων ἀνῆκε πάντοτε στὴν «ἀριστερὰ» τοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος, πιστὸς συνεργάτης τοῦ Στάφφορντ Κρίππς καὶ στενὸς φίλος τοῦ Μπήβαν...

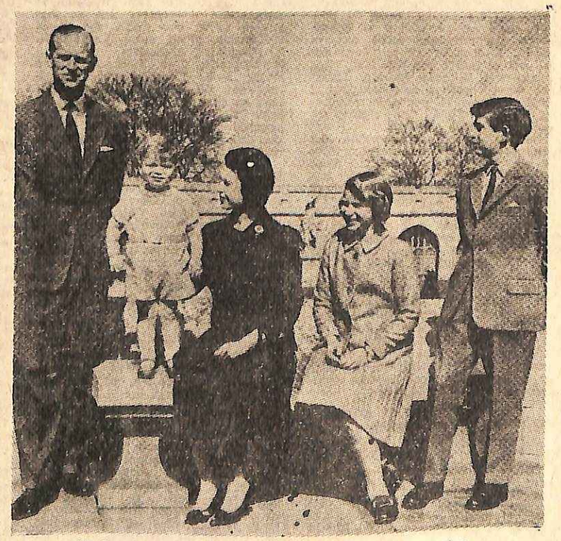
Ἀπὸ μικρὸ παιδί, στὴν ἐπαρχία του, στὸ Γιορκσάϊρ, ζοῦσε σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα, ὅπου τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα ἤτανε παντοδύναμο καὶ τὸ Ἐργατικὸ κόμμα εἶχε βαθειὲς ρίζες.

Ἡ ὀργάνωσι τοῦ Ἐργατικοῦ κόμματος, ποὺ βέβαια δὲν εἶναι ἕνα κόμμα, μὲ τὴ συνηθισμένη σημασία τῆς λέξεως, ἀλλὰ ἕνα πλατὺ κίνημα ὅλης τῆς ἀγγλικῆς ἀριστερᾶς, ἔχει μιὰ παράδοσι, γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν ἀρχηγῶν του: Σὲ καμμιὰ περίπτωσι ὁ νέος ἀρχηγὸς δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται «ἐξτρεμιστής», δηλαδὴ οἱ ἰδέες του καὶ οἱ πολιτικές του πράξεις νὰ θεωροῦνται, ὅτι ξεπερνάνε ὡρισμένα ὅρια...

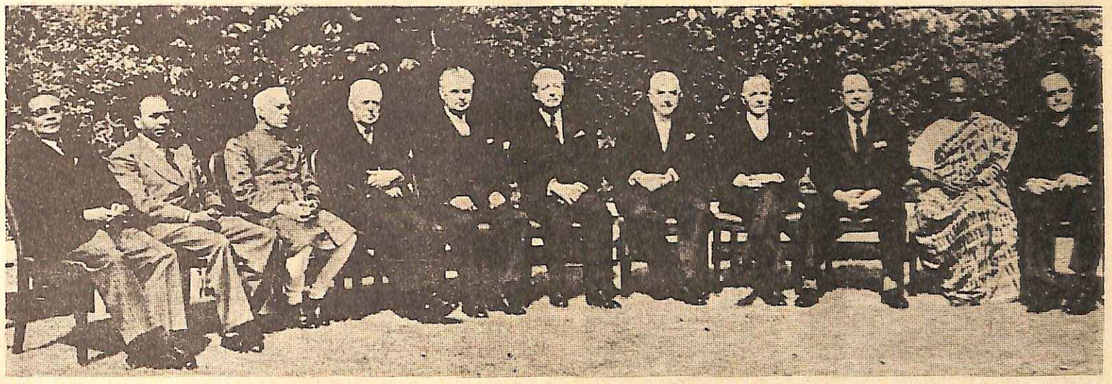
Τὸ Ἐργατικὸ κόμμα—ποὺ εἶναι στὴ βάσι του ἕνας συνασπισμὸς πολλῶν μικρῶν «κομμάτων» καὶ τάσεων — γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἑνότητά του, εἶχε πάντοτε ἀνάγκη μιᾶς ἰσορροπίας, ἑνὸς ἀρχηγοῦ, ποὺ νὰ ἐκφράζῃ τὸ «κέντρο βάρους» τοῦ κινήματος, μιᾶς προσωπικότητας συνθετικῆς καὶ πολὺ μετρημένης.

Γι' αὐτό, ἄλλωστε — γιὰ νὰ περιοριστοῦμε στὴ μεταπολεμικὴ περίοδο — ὁ πολὺ μετρημένος καὶ συνεστραμμένος Ἄττλη, προτιμήθηκε ἀπὸ τὸ ριζοσπάστη Κρίππς. Τὸ ἴδιο ἀργότερα ὁ Γκαϊτσκελ προτιμήθηκε ἀπὸ τὸν ὁρμητικὸ καὶ λαμπρὸ Μπήβαν.

Γι' αὐτό, ἡ ἐκλογὴ τοῦ Οὐίλσων καὶ ἡ ἥττα τοῦ Μπράουν εἶναι ἕνα πραγματικὸ θαῦμα, ποὺ διακόπτει τὴν παράδοσι — καὶ οἱ παραδόσεις στὴν Ἀγγλία εἶναι ἀτράνταχτες — τοῦ Ἐργατικοῦ κόμματος.

Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγγλίας: Ἕνα σύμβολο...

Ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς Μακμίλλαν—στὴ μέση— μὲ τοὺς πρωθυπουργοὺς τῶν χωρῶν τῆς Κοινοπολιτείας: Εὐρώπη ἢ «Αὐτοκρατορία»;

Τὸν Μπράουν — ποὺ διαθέτει καὶ ὀργανωτικὸ ταλέντο καὶ ἀπόλυτη συνέπεια στὶς ἰδέες του — τὸν ὑποστήριζαν οἱ φίλοι τοῦ Γκέητσκελ καὶ ἡ «δεξιὰ» τοῦ κόμματος. Ἤδη, ὅταν ζοῦσε ἀκόμα ὁ Γκέητσκελ, σὲ ἐκλογὲς γιὰ τὴ θέσι τοῦ ὑπαρχηγοῦ τοῦ κόμματος, ὁ Μπράουν εἶχε δυὸ φορὲς νικήσει τὸν Οὐίλσων.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΛΕΙΔΙ

Ποιὸ εἶναι τὸ κλειδί, τὸ μυστηριῶδες κλειδὶ αὐτοῦ τοῦ θαύματος;

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ὁ Οὐίλσων εἶχε φλερτάρει ἀνοιχτὰ μὲ τὶς μικρὲς ἐξτρεμιστικὲς ὁμάδες τοῦ Ἐργατικοῦ κόμματος.

Σχεδὸν πάντοτε ἀκολουθοῦσε τὸν ὁρμητικὸ Ἄνειουριν Μπήβαν στὶς ἰδέες του — τόσο ποὺ τὸν ἔλεγαν «τὸ μικρὸ σκυλὶ τοῦ Νὺ», τὸ ὑποκοριστικὸ τοῦ μικροῦ ὀνόματος τοῦ ἡγέτη τῆς ἀριστερᾶς.

Συχνά, οἱ ἰδέες τοῦ Μπήβαν — περιορισμὸς τῶν ἀγγλικῶν ἐξοπλισμῶν, νέες ἐθνικοποιήσεις — εἶχαν προκαλέσει θυελλώδεις ἐπικρίσεις, μέσα στοὺς κόλπους τοῦ κόμματος...

Τὸ 1951, ὁ Οὐίλσων παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ, γιὰ τὶς μεγάλες στρατιωτικὲς δαπάνες καὶ ἔγραψε μαζὶ μὲ τὸν Μπήβαν καὶ τὸ Φρήμαν τὸ μανιφέστο «Ὁ μοναδικὸς δρόμος», ὅπου χάραζαν μιὰ ριζοσπαστικὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος.

Ὁ Ἄττλη καὶ οἱ ἄλλοι ὑπουργοὶ καὶ ἡγέτες τῶν Ἐργατικῶν, θεώρησαν τότε τὴ στάσι τοῦ νεαροῦ Οὐίλσων — ποὺ τόσο εἶχαν ὑποστηρίξει στὰ πρῶτα του βήματα — σὰν ἀληθινὴ προδοσία...

Ὁ Χάρολντ Οὐίλσων διαθέτει μιὰ σπάνια «ἱκανότητα» συμβιβασμῶν καί, στὸ παρασκήνιο τῆς ἐκλογῆς του, ὑποστηρίζεται ἀπὸ ὡρισμένους, ὅτι ἔδωσε θετικὲς ὑποσχέσεις καὶ σοβαρὰ ἀνταλλάγματα στὴ «δεξιὰ» τοῦ κόμματος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐκλεγῇ.

Ἡ ἑρμηνεία αὐτή, κι' ἂν ἀκόμα εἶναι ἀληθινή, δὲ φωτίζει παρὰ ἕνα μικρὸ κομμάτι τῆς πραγματικότητος.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Οὐίλσων — ὅπως καὶ ἡ μελλοντικὴ του ἐπιτυχία στὶς γενικὲς ἐκλογές, ποὺ θὰ γίνουν ὁπωσδήποτε μέσα στοὺς μῆνες ποὺ ἔρχονται — γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ, πρέπει νὰ τοποθετηθῇ μέσα στὰ γενικώτερα πλαίσια τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἀγγλίας.

ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

Τὸ Συντηρητικὸ κόμμα βρίσκεται ἐντεκα χρόνια συνεχῶς στὴν ἐξουσία καὶ ἡ φθορά του ἔχει φτάσει στὸ ἀπροχώρητο...

Ὁ Χάρολντ Μακμίλλαν, μετὰ τὸ φιάσκο τοῦ Σουέζ, ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία τοῦ κόμματος καὶ τὴν προεδρία τῆς Κυβερνήσεως, ἀπὸ τὰ χέρια, ποὺ ἔτρεμαν, τοῦ Ἀντονυ Ἤντεν...

Ἡ ἀποτυχία στὶς Βρυξέλλες καὶ προηγουμένως στὸ Νασσάου, μείωσαν πολὺ τὴ δημοτικότητα τοῦ Ἄγγλου πρωθυπουργοῦ. Τὸ Συντηρητικὸ κόμμα δὲν ἐμπνέει πιὰ οὔτε ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἐμπιστοσύνη.

Ἡ Μεγάλη Βρεταννία ἔχει ἕνα σχεδὸν ἑκατομμύριο ἀνέργους, ποὺ ὑπολογίζεται, ὅτι, μέχρι τὸ καλοκαίρι, θὰ φτάσουν τὰ δύο ἑκατομμύρια.

Οἱ δεσμοὶ τῆς Μεγάλης Βρεταννίας μὲ τὰ κράτη τῆς Κοινοπολιτείας, λόγῳ τῆς «εὐρωπαϊκῆς» πολιτικῆς τοῦ Μακμίλλαν, χαλαρώθηκαν ἐπικίνδυνα, χωρίς, σὲ ἀντιστάθμισμα, νὰ μπορέσῃ τὸ Λονδίνο νὰ γίνῃ δεκτὸ στὴν Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορά.

Ἡ Μεγάλη Βρεταννία περνάει ἀναμφίβολα μιὰ περίοδο μαρασμοῦ, ποὺ φτάνει στὸ ἀδιέξοδο...

Τὸ ἐθνικό της εἰσόδημα αὐξάνει πολὺ λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι στὴ Γαλλία, στὴ Γερμανία ἢ στὴν Ἰταλία.

Μὲ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Χάρολντ Οὐίλσων, τὸ Ἐργατικὸ κόμμα — παραμερίζοντας ὡρισμένες παραδόσεις, τὸ παρελθὸν καὶ ἄλλα στενὰ κριτήρια — θέλησε νὰ χαράξῃ μιὰ νέα πολιτική.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Οὐίλσων σημαίνει ἕναν καινούργιο δρόμο γιὰ τὴ Μεγάλη Βρεταννία, σημαίνει τὸν παραμερισμὸ τῶν «συνετῶν», τῶν «μετρημένων», ποὺ θὰ συνέχιζαν, μὲ ἐλαφρὲς παραλλαγές, τὴν πολιτικὴ τοῦ Μακμίλλαν καὶ τῶν Συντηρητικῶν...

Ἤθελε τὸ Συντηρητικὸ κόμμα κατόλαβε τὸν κίνδυνο...

Στὸ παρασκήνιο τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων, ψιθυρίζεται ἡ παραίτησι τοῦ Μακμίλλαν καὶ ἡ ἀντικατάστασί του μὲ μιὰ ἀλλη ἀσφαλτη προσωπικότητα...

Ἀλλὰ ὁ Χάρολντ Οὐίλσων, γιὰ τὴν ὥρα, ἔχει τὸν ἄνεμο εὐνοϊκὸ καὶ τὸ Ἐργατικὸ κόμμα πιστεύει πὼς δὲ θὰ πέσῃ στὶς παγίδες τῶν Συντηρητικῶν, ποὺ πιστεύουν, ὅτι τελικὰ ὁ λαὸς πάλι θὰ τοὺς προτιμήσῃ.

Φιλόδοξος, διαλεκτικός, ψύχραιμος, μὲ κατοπτρικὴ μνήμη, ὁ Χάρολντ Οὐίλσων θὰ συγκαλέσῃ, ἂν γίνῃ πρωθυπουργός, μιὰ σύσκεψι τῆς Κοινοπολιτείας, θὰ βρῇ ἕναν τρόπο συνδέσμου μὲ τὴν Κοινὴ Ἀγορά, θὰ ἐνισχύσῃ τὴν Ἀτλαντικὴ Συμμαχία, χωρὶς νὰ δυσαρεστήσῃ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ τὴν Κίνα.

Πρόκειται γιὰ ἕνα πρόγραμμα, ποὺ ἀπαιτεῖ ἀκροβατικὲς ἱκανότητες. Καὶ ὁ χρόνος ἐπείγει...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ γελοιογραφία: Ὁ πρωθυπουργὸς Μακμίλλαν, μετὰ τὴν ἐξαγγελία τοῦ νέου προγράμματος τοῦ Ἐργατικοῦ ἡγέτη Οὐίλσων, ποὺ τόνισε τὴν ἀνάγκη νέων ἐθνικοποιήσεων, ἀπευθύνεται στοὺς δύο ὑπουργούς του, ποὺ ἔχουν τὴν ἐποπτεία τῶν ἐθνικοποιημένων ἤδη δύο κλάδων τῆς βρεταννικῆς οἰκονομίας:

— Καὶ σᾶς παρακαλῶ τὸ ταχύτερο, νὰ μοῦ ἐλαττώσετε τὴν παραγωγὴ ἀνθρακος καὶ νὰ περιορίσετε τὰ δρομολόγια τῶν αὐτοδρόμων, γιὰ νὰ ἀποδείξουμε πόσο ἐπιζήμιο εἶναι ἡ πολιτικὴ τοῦ Οὐίλσων...

Ὁτιδήποτε κάνει τὸ παιδὶ νὰ νοιώθῃ, ἀβεβαιότητα καὶ δυστυχία, μπορεῖ νὰ τοῦ προκαλέσῃ ἕτσι «γλωσσοδέτη».

Ο "ΓΛΩΣΣΟΔΕΤΗΣ„ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΠΗΡΙΑ

Τί πρέπει νὰ κάνῃ ἡ μητέρα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ 2 καὶ στὰ 3 χρόνια τους, ἀρχίζουν πολλὰ παιδιὰ νὰ τραυλίζουν ἢ νὰ ψευδίζουν. Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ μεγάλη ἀνησυχία στοὺς γονεῖς τους, ἂν δὲν ξέρουν πῶς πρόκειται γιὰ μιὰ κατάστασι πολὺ κοινὴ —καὶ πῶς, στὰ ἐννέα δέκατα τῶν περιπτώσεων, ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ τῆς ὁμιλίας εἶναι παροδική, ἀρκεῖ νὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ τὸν κατάλληλο τρόπο.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ξέρῃ ἡ μητέρα ποιὲς εἶναι οἱ πιθανώτερες αἰτίες αὐτοῦ τοῦ τραυλίσματος.

Πρῶτον, λοιπὸν—μολονότι ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει ἀκόμη κατανοήσει καὶ ἐξηγήσει τελείως τὸ θέμα αὐτὸ—εἶναι διαπιστωμένο ὅτι τὸ τραύλισμα, ὁ κοινῶς λεγόμενος «γλωσσοδέτης», παρουσιάζεται μὲ μεγαλύτερη συχνότητα σὲ ὡρισμένες οἰκογένειες, σὰν νὰ ἔχῃ κληρονομικὸ χαρακτῆρα. Ἐξ ἄλλου, εἶναι συχνότερο στ' ἀγόρια. Ἑπομένως, ὡρισμένα παιδιὰ εἶναι πιὸ ὑποκείμενα ἀπὸ ἄλλα σ' αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία.

Δεύτερον, ὑπάρχουν δυὸ παράγοντες, ποὺ τείνουν, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, νὰ προκαλέσουν γλωσσοδέτη σ' ἕνα παιδί. Ὁ ἕνας εἶναι ὅταν οἱ γονεῖς του τὸ ὑποχρεώνουν νὰ μεταχειρίζεται τὸ δεξιό του χέρι, ἐνῶ ἔχει πλασθῇ ἀπ' τὴ Φύσι ἀριστερόχειρ. Ὁ ἐξαναγκασμὸς αὐτὸς φαίνεται πὼς ἐπηρεάζει τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τοῦ ἐγκεφάλου ποὺ ἐλέγχει τὴν ὁμιλία καὶ ποὺ συνδέεται στενὰ μ' ἕνα ἄλλο τμῆμα τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ ὁποῖο ἐλέγχει τὸ χέρι ποὺ προτιμάει νὰ μεταχειρίζεται τὸ παιδὶ (στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ ἀριστερὸ χέρι).

Ἡ ἄλλη ἀρκετὰ κοινὴ αἰτία τοῦ τραυλίσματος εἶναι ἕνα εἶδος νευρικῆς ὑπερεντάσεως, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τοὺς ἐξῆς λόγους: Γύρω ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 2½ χρονῶν, τὰ παιδιὰ ἔχουν μόλις τότε μάθει νὰ συνδέουν τὶς φράσεις τους, μ' ἕνα λογικὸ εἰρμό. Κι' ἔχουν νὰ ποῦνε τόσα πολλά! Τὸ μυαλουδάκι τους δουλεύει ὁλοταχῶς, ὅπως κι' ἡ γλῶσσα τους. Αὐτὴ ὅμως βρίσκεται σὲ μειονεκτικὴ θέσι, γιατὶ τὸ λεξιλόγιό τους εἶναι ἀκόμη περιωρισμένο, καθὼς καὶ ἡ ἱκανότητά τους νὰ διατυπώνουν μὲ λέξεις ὅ,τι θέλουν νὰ ποῦνε. Ἔτσι, μιλᾶνε ἐτσάτρα - πάτρα», κι' ὄχι πάντα καθαρὰ κι' εὐδιάρτητα.

Ἐπιπλέον, τὸ παιδὶ μπορεῖ νὰ ἔχῃ παρατηρήσει ὅτι ἡ μητέρα του, κουρασμένη καὶ πολυάσχολη ὅπως εἶναι, δὲν ἀκούει προσεχτικὰ ὅ,τι τῆς λέει. Αὐτὸ τοῦ προκαλεῖ ἕνα τέτοιο συναίσθημα κατωτερότητος, ὥστε ἀρχίζει νὰ τραυλίζῃ—προπάντων δέ, ἂν ἔχῃ ἤδη προδιάθεσι, εἴτε ἂν εἶναι γιὰ κάποιο λόγο ἐκνευρισμένο ἢ καταπονημένο.

Πολὺ συχνά, ἐξ ἄλλου, ὁ γλωσσοδέτης ἔχει τὴν προέλευσί του σὲ κάποια συναισθηματικὴ διαταραχή: ζήλεια, ἀγωνία, φόβο, γενικὰ ὁτιδήποτε κάνει τὸ παιδὶ νὰ νοιώθῃ ἀβεβαιότητα καὶ δυστυχία, ἐπὶ ἕνα σημαντικὸ χρονικὸ διάστημα.

Ποιὰ εἶναι λοιπὸν ἡ καλλίτερη, ἡ ἀποτελεσματικώτερη βοήθεια ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ μιὰ μητέρα στὸ παιδί της, ἂν, γιὰ ἕνα ἢ ἄλλο λόγο, ἀρχίσῃ νὰ τραυλίζῃ;

Πρῶτα, πρέπει νὰ σκεφθῇ πὼς δὲν ἔχει ἀκόμη κλείσει τὰ 3 χρόνια του καὶ πὼς βρίσκεται σὲ μιὰ φάσι ποὺ θὰ περάσῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Δὲν ὑ, πάρχει λοιπὸν ἡ παραμικρὴ ἀνάγκη ν' ἀρχίσῃ ν' ἀνησυχῇ μήπως πρόκειται γιὰ μιὰ ἀναστηρία ποὺ θὰ διατηρηθῇ σ' ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ.

Δεύτερον, θὰ φροντίσῃ νὰ μὴ δείχνη καθόλου νευρικότητα, ἀγωνία ἢ ἀνυπομονησία στὸ παιδί της. Θὰ ἐπιβάλῃ στὸν ἑαυτό της νὰ τ' ἀκούῃ μὲ πολλὴ προσοχή, ὅταν προσπαθῇ νὰ τῆς πῇ ὅ,τι ἔχει στὸ μυαλό του. Καὶ θ' ἀντιστεθῇ στὸν πειρασμό, ποὺ τὴ σπρώχνει νὰ συμπληρώσῃ αὐτὴ τὶς λέξεις καὶ τὶς φράσεις ποὺ δυσκολεύεται νὰ ὁλοκληρώσῃ τὸ παιδί της.

Θὰ τοῦ μιλᾶῃ πάντα καθαρὰ καὶ θὰ συστήσῃ καὶ στοὺς ἄλλους (χωρὶς ὅμως νὰ τὴν ἀκούσῃ τὸ παιδὶ) νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Θὰ τοῦ μιλᾶῃ λίγο πιὸ ἀργὰ ἀπ' ὅσο συνηθίζει, γιὰ νὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ συλλάβῃ τὸ σωστὸ ἦχο καὶ τὴν προφορὰ ὅλων τῶν λέξεων. Ὄχι ὅμως τόσο πολὺ ἀργά, ὥστε νὰ γίνῃ ἡ κουβέντα τους ἀφύσικη καὶ νὰ μὴν ἐκπληρώνῃ τὸν προορισμό της.

Ἕνα ἄλλο πρᾶγμα ποὺ θὰ κάνῃ, θὰ εἶναι νὰ βεβαιωθῇ καλὰ πὼς τὸ παιδί της ἔχει εὐκαιρίες καὶ δυνατότητες νὰ ξοδέψῃ ὅλη τὴ σωματικὴ καὶ συναισθηματική του ὑπερ-δραστηριότητα. Μ' ἄλλα λόγια, ὅτι ἔχει τὰ κατάλληλα παιχνίδια καὶ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία νὰ τρέξῃ, νὰ παίξῃ—στὸ ὕπαιθρο, ὅσο τὸ δυνατόν, ἂν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπῃ.

Τέλος, θὰ ἀναζητήσῃ τὶς πιθανὲς αἰτίες μιᾶς νευρικῆς του ὑπερεντάσεως. Καί, ἂν τὶς βρῇ, θὰ κάνῃ ὅ,τι μπορεῖ γιὰ γιὰ τὶς περιορίσῃ, ἢ καλλίτερα νὰ τὶς ἐξαλείψῃ τελείως.

Αὐτὰ θὰ κάνῃ ἡ μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ 2—3 ἐτῶν, ποὺ ἀρχισε νὰ τραυλίζῃ.

Κι' ἂν δὲν πετύχῃ τίποτα ἔτσι; Ἂν ὁ γλωσσοδέτης τοῦ παιδιοῦ συνεχισθῇ πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτι περίμενε ἡ μητέρα; Ἂν τὸ παιδὶ εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ 3 ἐτῶν καὶ τὸ τραύλισμά του δὲν ὑποχωρῇ μ' αὐτὰ τὰ μέσα;

Τότε ἡ μητέρα θὰ συμβουλευθῇ τὸν οἰκογενειακὸ γιατρό—στὴν ἀρχή, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ τὸ παιδί. Γιατί, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, μπορεῖ νὰ χρειάζεται εἰδικὴ θεραπεία.

Κατὰ γενικὸ ὅμως κανόνα—τὸ ξαναλέμε—τὸ τραύλισμα εἶναι μιὰ περαστικὴ ἀνωμαλία, ἐφόσον τὸ παιδὶ δὲ συναντήσῃ γύρω του τὴν εἰρωνεία ἢ τὴν ἀνυπομονησία, ἀλλὰ μιὰ ἥρεμη ἐνθάρρυνσι γιὰ νὰ μιλήσῃ καλά, κι' ἕνα κατάλληλο περιβάλλον.

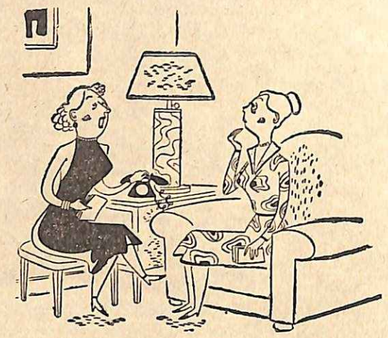
✪✪

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΞΑΝΑΔΩΣΕ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ

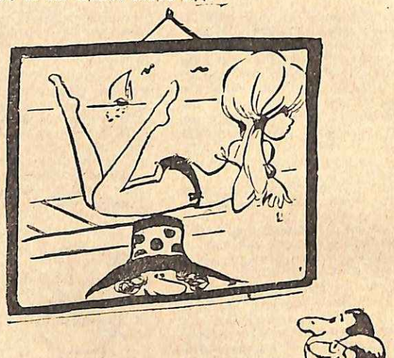
Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα δυστύχημα ποὺ τοῦ συνέβη, τὸ 1922, ὁ Γερμανὸς Βάλτερ Σμὶτ ἔχασε τὴν ὁμιλία του κι' ἔμεινε τελείως βουβὸς ἐπὶ 40 ὁλόκληρα χρόνια. Οἱ γιατροὶ θεωροῦσαν πιὰ ἀνίατη τὴν περίπτωσί του. Τελευταίως ὅμως, καθὼς διέσχιζε ἕνα δρόμο τῆς Μπόν, εἶδε νὰρχεται κατάπαν του ἕνα αὐτοκίνητο. Πιστεύοντας πὼς θὰ τὸν σκότωνε ὁπωσδήποτε, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας. Τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε, μ' ἕνα στρίγγλισμα τῶν φρένων, σ' ἀπόστασι ἑνὸς μέτρου ἀπ' τὸ Βάλτερ, ποὺ ἔτρεμε σύγκορμος.

—Δόξα σοι ὁ Θεός!... τραύλισε ἐκεῖνος.

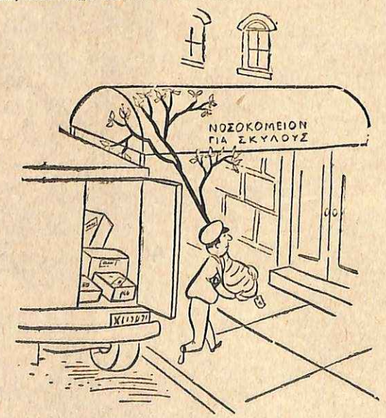
Καί, καταλαβαίνοντας πώς, ἀπ' τὴ δυνατὴ συγκίνησι, εἶχε ξαναβρῇ ξαφνικὰ τὴν ὁμιλία του, ὥρμησε καὶ φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ σοφέρ, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσῃ!

—"Ἂς μὴν τὴν προσκαλέσουμε καλύτερα! Δὲν κουτσομπολεύει κανέναν κι' εἶναι ἀκόμη παντρεμένη μὲ τὸν πρῶτο ἄνδρα της!

— Καὶ κάτω εἶναι ἡ γυναῖκα μου μὲ τὸ καπέλλο, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὸ καλοκαίρι!...

Χωρὶς λόγια.

Μερικὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα γιὰ τὶς διαδόσεις, ποὺ μποροῦν ν' ἀλλάξουν καὶ νὰ καταστρέψουν ἀκόμη τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου

Οἱ κακὲς γλῶσσες εἶχαν πολλὴ δουλειά, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, σ' ἐκείνη τὴ μικρὴ ἀμερικανικὴ πόλι!

...Εἶχαν δῆ τὴ νέα, νὰ κατεβαίνῃ, μισοζαλισμένη, ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ὁδηγοῦσε ἕνας νεαρός, μὲ τὸ βραδυνό της φόρεμα τσαλακωμένο, καὶ νὰ ἀνεβαίνῃ τρικλίζοντας τὰ λίγα σκαλοπάτια ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανείς, ὅτι αὐτὴ ἡ Γκλόρια ἦταν μόλις 20 χρόνων καὶ ὅτι ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες οἰκογένειες!

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔκανε τὸ γῦρο τῆς πόλεως καὶ στὸ δρόμο της φούσκωνε ὁλοένα σὲ λεπτομέρειες. Μιλοῦσαν γιὰ ἕνα ὄργιο, ποὺ ἔγινε στὸ δωμάτιο κάποιου φοιτητοῦ...

Τὸ κουτσομπολιὸ ἔπαιρνε καὶ ἔδινε... Στὸ τέλος, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἀποφάσισαν νὰ δώσουν στὴ Γκλόρια ἕνα μάθημα: Δὲν τῆς μιλοῦσαν πιά, κι' ὅταν τὴ συναντοῦσαν, τῆς ἔρριχναν μόνο περιφρονητικὲς ματιές.

Μερικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα, ἡ ἀπελπισμένη κοπέλλα ἔγραψε στὸ «Ἡμερολόγιό» της, πρὶν πάρῃ μιὰ θανατηφόρο δόσι ὑπνωτικοῦ: «Δὲν εἶμαι αὐτὸ ποὺ νομίζουν. Ἀλλὰ δὲν ἀντέχω πιά...».

Ἡ ἀστυνομία ἔκανε τότε μιὰ ἔρευνα, ποὺ ἀπέδειξε τὰ ἑξῆς:

Ἡ Γκλόρια εἶχε πάει, μὲ μερικὲς φίλες της, σ' ἕνα χορὸ τοῦ γειτονικοῦ κολλεγίου. Κι' ἐπειδὴ ἔχασε τὸ τελευταῖο λεωφορεῖο, πέρασε μὲ τὶς φίλες της τὴ νύχτα στὸ κολλέγιο, σ' ἕνα κοιτῶνα γιὰ κορίτσια. Εἶχε μάλιστα εἰδοποιήσει τηλεφωνικῶς τοὺς γονεῖς της. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πατέρας ἑνὸς κοριτσιοῦ, ποὺ ἦταν μαζὶ μὲ τὴ Γκλόρια, πῆγε πρωΐ-πρωΐ, νὰ πάρῃ τὶς κοπέλλες καὶ νὰ τὶς μεταφέρῃ, τὴ μιὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη, στὰ σπίτια τους. Δὲν ἦταν λοιπὸν τὸ ποτό, ποὺ ἔκανε τὴν Γκλόρια νὰ τρικλίζῃ, ἀλλὰ ἡ κούρασι! Κι' ὅσο γιὰ «τὸ νεαρὸ στὸ Βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου» καὶ τὸ «τσαλακωμένο φόρεμα», ἦταν ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ δημιούργημα τῆς φαντασίας μιᾶς γειτόνισσας, ποὺ — κατὰ σύμπτωσι — παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Γκλόριας στὸ σπίτι της. Ἡ «καλὴ» αὐτὴ γυναῖκα δὲν ἔχασε τὸ καιρό της καὶ πῆρε ἀμέσως μὲ τὴ σειρὰ τὶς φίλες της στὸ τηλέφωνο, σχολιάζοντας μὲ τὸν τρόπο της τὸ «γεγονός».

Ὅταν ἡ ἔρευνα τελείωσε, οἱ «καλοὶ» γείτονες ἀπόμειναν ἀποσβολωμένοι. Ἡ Γκλόρια, ὅμως, ἦταν νεκρή...

Ἡ κακογλωσσιὰ ἔβλαψε καὶ βλάπτει πολλοὺς καὶ προκάλεσε τὸ χαμὸ πολλῶν ἀνθρώπων! Ποιὸς δὲν ὑπέφερε ἐξ αἰτίας της;

Ὁ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ, Γκόρντον Ἄλπορτ, προσπαθοῦσε, κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο, ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ ἕπειτα, τὶς ἐπικίνδυνες διαδόσεις τοῦ ἐχθροῦ...

Καί, γιὰ ν' ἀποδείξῃ τώρα στοὺς φοιτητάς του μὲ ποιὸ τρόπο διαδίδεται μιὰ ψεύτικη εἴδησι, χρησιμοποίησε μιὰ πρωτότυπη μέθοδο: Διάλεξε ὡς «πειραματόζωα» μερικοὺς φοιτητὰς μιᾶς ἄλλης τάξεως, ποὺ δὲν ἤξεραν τίποτα γιὰ τὸ σκοπό του πειράματος, καὶ ἔδειξε στὸν ἕνα ἀπ' αὐτούς, πάνω σὲ μιὰ ὀθόνη μικροῦ κινηματογράφου, ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα ἢ ἕναν καυγὰ στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ὕστερα ἄναψε τὸ φῶς, φώναξε ἕναν ἄλλο φοιτητὴ στὴν τάξι καὶ τότε ὁ πρῶτος διηγήθηκε στὸ δεύτερο αὐτὸ ποὺ εἶχε δῆ στὴν ὀθόνη. Ἔπειτα, ὁ καθηγητὴς Ἄλπορτ φώναξε ἕναν τρίτο, ποὺ σ' αὐτὸν ὁ δεύτερος διηγήθηκε ὅ,τι ἄκουσε ἀπὸ τὸν πρῶτο. Ὁ τρίτος τὸ διηγήθηκε κατόπιν στὸν τέταρτο, ἐκεῖνος σ' ἕναν ἄλλο — ὥσπου ἡ ἱστορία αὐτὴ πέρασε ἀπὸ τὸ στόμα στὰ αὐτιὰ δέκα φοιτητῶν. Ὁ τελευταῖος, λοιπόν, παρουσιάστηκε ξανὰ στὴν τάξι καὶ διηγήθηκε τὴν τελευταία «παραλλαγὴ» τῆς ἱστορίας, ἐνῶ πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του, ἡ αὐθεντικὴ σκηνὴ προβαλλόταν πάλι στὴν ὀθόνη.

Αὐτό, λοιπόν, ποὺ διηγεῖτο ὁ τελευταῖος φοιτητὴς καὶ οἱ εἰκόνες τῆς αὐθεντικῆς σκηνῆς, εἶχαν ἐλάχιστη μόνο σχέσι μεταξύ τους!

Ὁ καθηγητὴς Ἄλπορτ ἔκανε παρόμοια «τέστ» μὲ χιλιάδες ἀνθρώπους καὶ ἀνέλυσε ἑκατοντάδες περιπτώσεις. Ἔτσι ἔφτασε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι τύποι κακολογίας καὶ συκοφαντίας.

Οἱ συνήθεις αἰτίες, ποὺ σπρώχνουν ἕνα πρόσωπο στὴν κακογλωσσιά, εἶναι τὸ μῖσος, ὁ φόβος, ἡ ζήλεια, ἡ ἐπιθυμία νὰ διακριθῇ, ἢ ἕνα σύμπλεγμα ἐρωτικῆς φύσεως, ποὺ τοῦ προκαλεῖ ἕνα νοσηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ πλησίον.

Πολὺ σπάνιες εἶναι οἱ περιπτώσεις, ὅπου ἡ ἀγανάκτησι, ποὺ δείχνουν πάντα οἱ δυσφημιστές, εἶναι εἰλικρινής!

Δὲν ἦταν τόσο ἡ «περιπέτεια» τῆς Γκλόριας, ποὺ παρεκίνησε τοὺς ἄλλους νὰ τὴν περιφρονήσουν, ὅσο ἡ ζήλεια τους γιὰ τὴν ὁμορφιά της, τὰ πλούτη καὶ τὴν κοινωνικὴ θέσι τῶν γονέων της!

Οἱ κακογλωσσιές, ποὺ καταλήγουν σὲ συκοφαντίες, περνοῦν συνήθως τρεῖς φάσεις, ποὺ οἱ ψυχολόγοι τοῖς ὀνομάζουν: «ἐσοπεῖσδωσι», «ἐξωραϊσμὸ» καὶ «ἀφομοίωσι».

Μιὰ μέρα, διαδόθηκε σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅτι εἶδαν τὴ γυναίκα τοῦ εὐαγγελικοῦ πάστορα τῆς περιοχῆς νὰ χορεύῃ στὸν κῆπο της, τὸ περασμένο βράδυ, στὸ σεληνόφως, ντυμένη μόνο μ' ἕνα διαφανὴ ἀρχαῖο χιτῶνα. Οἱ ἄντρες σχολίαζαν κρυφὰ τὴ σκανδαλώδη αὐτὴ εἴδησι, οἱ γυναῖκες, ὅμως, ἀγανακτισμένες ἀποφάσισαν νὰ γνωστοποιήσουν μ' ἕνα γράμμα τὸ σκάνδαλο αὐτὸ στὸν ἐπίσκοπό τους.

Εὐτυχῶς, ὁ γιατρὸς τοῦ πάστορα ἔβασε ἐγκαίρως τὴν ἀπόδειξι, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ συκοφαντίες: Ἡ γυναίκα τοῦ πάστορα δὲν εἶχε «χορέψει» στὸν κῆπο, ἀλλὰ ἔφαχνε νὰ βρῇ... τὸ σκύλο της!

Πρὶν πλαγιάσῃ στὸ κρεβάτι, παρατήρησε, ὅτι τὸ σκυλὶ δὲν ἔλειχε γυρίσει στὸ σπίτι. Ἔβγαλε τότε μιὰ ἐλαφρὰ ρόμπα στὴν πλάτη της (ὁ περίφημος «ἐξαφανὴς χιτώνας»), ἔτρεξε στὸν κῆπο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γιὰ νὰ βρῇ τὸ σκυλί («χόρεψε στὸ σεληνόφως!...») καὶ ἄρπαξε μιά... πνευμονία, ποὺ ὁ γιατρὸς προσπαθοῦσε τώρα νὰ τὴ γιατρέψῃ...

Ἔπειτα ἀπ' ὅσα δήλωσε ὁ γιατρός, οἱ σεμνὲς κυρίες τῆς μικρῆς πόλεως δὲν ἔσπειναν τὸ γράμμα

Εἶδαν τὴ νέα νὰ κατεβαίνῃ μισοζαλισμένη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο...

Ἡ κακογλωσσιὰ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

τους στὸν ἐπίσκοπο...

Νά καὶ μιὰ ἄλλη αὐθεντικὴ ἱστορία, μὲ «ἥρωα» ἕνα νέο γιατρὸ μιᾶς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως, ποὺ μόλις εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸ μέρος ἐκεῖνο: Μιὰ νύχτα τὸν φώναξαν νὰ πάῃ σ' ἕνα μακρυνὸ ἀγρόκτημα, γιὰ νὰ δῇ μιὰ ἐτοιμοθάνατη. Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ γιατρὸς χτύπησε στὸ δρόμο τὸ αὐτοκίνητό του πάνω σ' ἕνα δέντρο καὶ τραυματίσθηκε βαρειά.

Στὸ μεταξύ, ἡ γυναίκα πέθανε στὸ ἀγρόκτημα...

Οἱ κακὲς γλῶσσες εἶπαν ἀμέσως, ὅτι ὁ γιατρὸς θὰ ἦταν ἀσφαλῶς τύφλα στὸ μεθύσι! Ὁ δρόμος ἦταν ἴσιος καὶ τὸ φεγγάρι ἔφεγγε ἀρκετά, γιὰ νὰ βρῇ τὸ δρόμο του! Πῶς, λοιπόν, ἔπεσε πάνω στὸ δέντρο; "Ὅλοι οἱ κάτοικοι καταδίκασαν τὸ νέο γιατρό. "Ὥσπου ἡ σχετικὴ ἔρευνα, ποὺ ἔκαναν ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ παπᾶς καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ποὺ δὲν πίστευαν στὶς κακὲς γλῶσσες, ἀπέδειξε, ὅτι ὁ γιατρὸς εἶχε ἐργασθῇ ἐκείνη τὴν ἡμέρα πάνω ἀπὸ 24 ὧρες, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ λίγο καιρὸ γιὰ ὕπνο κι' ὅτι τὸ δυστύχημά του ἦταν συνέπεια ὄχι τοῦ μεθυσιοῦ του, ἀλλὰ τῆς ὑπερκοπώσεως! Κι' ὅσο γιὰ τὴ γυναίκα, ποὺ πέθανε, αὐτὴ ἦταν καταδικασμένη. Καμμιὰ ἰατρικὴ περίθαλψι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὴ σώσῃ!

Ὁ νέος γιατρός, ἀστόχαστο χρειάστηκε δυὸ χρόνια γιὰ νὰ ξαναφτιάσῃ τὴν πελατεία του!

Ἡ Ἀγγλίδα συγγραφεὺς Χάνα Μόρ, ἀπεχθανόταν ἀπεριγράπτα τὴν κακογλωσσία. Κάθε φορά, ποὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους της ἄρχιζε νὰ κουτσομπολεύῃ κάποιον ἄλλο, τοῦ ἔλεγε, παίρνοντάς του ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Πᾶμε στὸν ἐνδιαφερόμενο, νὰ βεβαιωθοῦμε κατὰ πόσον εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτά!...

Εἶναι εὔκολο, ὅτι ὅλοι προτιμοῦσαν νὰ πάρουν πίσω ὅσα εἶχαν πῆ, παρὰ νὰ ἀντικρύσουν τὸ θῦμα τῆς κακογλωσσιάς τους!

Στὸ Μεσαίωνα (συγκεκριμένα ὡς τὸ 1781) κρεμοῦσαν στὸ λαιμὸ τοῦ συκοφάντη μιὰ βαρειὰ πέτρα (ζύγιζε 12 περίπου κιλά), τὴν «πέτρα τοῦ διαδοσίου» (ποὺ μιὰ ἀπομίμησί της ὑπάρχει ἀκόμη σήμερα πάνω σ' ἕνα τοῖχο τοῦ παλιοῦ Δημαρχείου τῆς Μιλούζ). Ἀνάγκαζαν ἔπειτα τὸ συκοφάντη νὰ κάνῃ ἕτσι τὸ γῦρο τῆς πόλεως, καβάλλα ἀνάποδα σ' ἕνα γάϊδαρο!

Ένα τραγούδι — Μιά ιστορία

— *Φύγε, Λίνα, φύγε μακρυά καὶ προσπάθησε νὰ μὲ ξεχάσης.... μοῦ εἶπε ὁ Τέλης.*

«ΤΙ ΩΡΑΙΑ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ...»

ΜΙΑ μικρή, χρυσαφένια, ἀχτίδα, ποὺ παιγνίδιζε μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸ πυκνὸ φύλλωμα τῆς ἰτιᾶς, γλύστρησε κι' ἔπεσε στὰ νερὰ τοῦ μικροῦ ρυακιοῦ, ποὺ κυλοῦσε μπροστὰ στὰ πόδια μου. Πιὸ πέρα, σκαφαλωμένο στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, τὸ μικρὸ χωριουδάκι, ὅπου παραθερίζαι, λουσμένο στο χρυσάφι τοῦ ἥλιου, ἐμοιαζε σὰν ἕνας ὁμορφος ζωγραφικὸς πίνακας.

Μὲ τὸ πινέλο στὸ χέρι, προσπαθοῦσα νὰ συλλάβω ὅλη ἐκείνη τὴν ὁμορφιά, ποὺ ἀντίκρυζαν τὰ μάτια μου, Πόσα χρώματα ὑπῆρχαν παντοῦ, πόσες ἀποχρώσεις...

Μὰ ξάφνου, μιὰ βαθειὰ ἀντρικη φωνὴ ἠχθε νὰ μὲ βγάλη ἀπὸ τὸ μαγικό μου κόσμο:

— Ζωγραφίζετε ὁμορφα, δεσποινίς...

Στράφηκα παραξενεμένη. Πίσω μου στεκόταν ἕνας ὁμορφος μελαχρινὸς νέος μὲ ἀθλητικὸ παράστημα. Φοροῦσε λευκὸ πανταλόνι καὶ σκοῦρο μπλὲ πουκάμισο. Τὰ σκοῦρα μάτια του μὲ κύτταζαν γελαστά, χαρούμενα, γεμάτα φῶς, ζωὴ καὶ νιάτα.

Χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι ἀπὸ μένα, μοῦ συστήθηκε ἁπλὰ καὶ μοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ καθήση δίπλα μου. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα συζητούσαμε σὰ δυὸ παλιοὶ γνώριμοι μὲ τὴ θαυμαστὴ ἐκείνη ἁπλότητα, ποὺ γεννιοῦνται οἱ φιλίες, ὅταν οἱ ἄνθρωποι βρίσκωνται στὴν ἐποχή, ἀνάμεσα στὴ φύσι, μακρυὰ ἀπὸ τὶς χλιαρὲς συμβατικότητες τῶν πόλεων.

"Αλλωστε, σὲ λίγο, τὰ ξέραμε ὅλα σχεδὸν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, σὰ νὰ γνωριζόμαστε πραγματικὰ ἀπὸ χρόνια. Ὁ Τέλης μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν φοιτητὴς τῆς Νομικῆς καὶ ὅτι σπούδαζε στὸ Λονδίνο, ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει, ἀφίναντάς τον μικρὸ παιδί. Εἶχε μιὰ ἀδελφὴ παντρεμένη ἐκεῖ, στὸ Λονδίνο, μὰ αὐτός, ἔμενε μὲ τὴ μητέρα του στὴ Λευκωσία. Στὸ χωριό, εἶχε ἔρθει πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, γιὰ νὰ παραθερίση.

"Απ' ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, συναντιόμαστε κάθε μέρα κοντὰ στὸ μικρὸ ποταμάκι. Ἐγὼ ἔπαιρνα τὰ σύνεργα τῆς ζωγραφικῆς μου, ἐκεῖνος ἕνα χοντρὸ τόμο τῆς Νομικῆς. Καὶ μένομε γιὰ ὁλόκληρες ὧρες ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ἔτσι, χωρὶς νὰ μιλᾶμε, ἐκεῖνος μελετῶντας κι' ἐγὼ ζωγραφίζοντας. Ἀλλὰ μᾶς ἔφτανε αὐτό, γιὰ νὰ νιώθουμε τὴν καρδιὰ μας νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ μιὰ παράξενη γλυκειὰ ζεστασιά, ποὺ σιγὰ - σιγά, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλαβαίνουμε, ἄρχισε νὰ παίρνη κάποια μορφή, κάποιο ὄνομα, ὅμορφο καὶ αἰώνιο, σὰν τὴν ἴδια τὴ ζωή...

"Ετσι κι' ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὅπως κάθε μέρα, εἴχαμε καθήσει πάλι κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο μιᾶς μεγάλης ἰτιᾶς καὶ ἀπολαμβάναμε σιωπηλὰ ἐκείνη τὴ μυστική, τὴν ἀπέραντη χαρά, ἐκείνη τὴ γλυκειά, τὴν ὑπέροχη πληρότητα, ποὺ νιώθαμε πάντα ὅταν βρισκώμαστε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

Ἐκεῖ κοντά μας, τὸ μικρό μου τρανζίστορ, μετέδιδε σιγανὰ ἁπαλὲς μελωδίες καὶ ὁμορφα ἑλληνικὰ τραγούδια. Σὲ κάποια στιγμή, ἡ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ ἀκούστηκε βαθειά, βελουδένια:

«Τί ὡραία, ποὺ εἶσαι...», ἔλεγε μὲ πάθος ἡ φωνή. Ὁ Τέλης ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ δυνάμωσε τὴν ἔντασι τοῦ τρανζίστορ. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ στάθηκε πίσω μου.

"Ενα γλυκὸ ρίγος πέρασε ἀπὸ τὸ κορμί μου κι' ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶη γρήγορα, τρελλά, μεθυσμένα. Τὸ χέρι μου, ποὺ κρατοῦσε τὸ πινέλλο, σταμάτησε μετέωρο. Ἐνιωσα ὅτι κάτι πολὺ μεγάλο καὶ ὅμορφο ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ. Ἐνιωσα ὅτι ἡ στιγμή, ποὺ μὲ κρυφὴ λαχτάρα περίμενα, εἶχε φτάσει... Εἶδα τὴ μικρὴ χρυσαφένια ἀχτίδα ποὺ παιγνίδιζε καὶ πάλι, ὅπως κάθε πρωΐ τὴν ἴδια ὥρα, ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα τῆς ἰτιᾶς, νὰ γλυστρα καὶ νὰ πέφτη στὰ νερὰ τοῦ μικροῦ ρυακιοῦ. Ἡ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ ξανάλεγε γεμάτη πάθος: «Τί ὡραία ποὺ εἶσαι...». Ὁ Τέλης ἔσκυψε κοντά μου, ἔπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι μου, ποὺ κρατοῦσε τὸ πινέλο καὶ τὸ ἄφερε στὰ χείλη του.

— Ναί, εἶσαι ὁμορφη Λίνα, μοῦ ψιθύρισε. Εἶσαι ὁμορφη καὶ γι' αὐτὸ σ' ἀγαπῶ. Σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ σὲ εἶδα. Ἀγάπησα τὸ παιδιάτικο προσωπάκι σου, τὰ καστανόξανθα μαλλιά σου, τὰ μάτια σου.

Βρεθήκαμε ἀγκαλιασμένοι. Τὰ δυνατὰ του μπράτσα μ' ἐσφιγγαν τόσο, ποὺ νόμισα ὅτι θἄλυωνα ἀνάμεσά τους.

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Τέλη, τοῦ ψιθύρισα. Σ' ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ σὲ γνώρισα. Σ' ἀγαπῶ ἴσως ἀπὸ πάντα, γιατὶ τώρα καταλαβαίνω ὅτι σὲ περίμενα ἀπὸ χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ μέσα στὴν καρδιά μου ξύπνησε ἡ προσμονὴ τῆς ἀγάπης. Ἦταν γιὰ σένα αὐτὴ ἡ προσμονή, ἀγαπημένε μου...

Τὰ χείλη μας ἐνώθηκαν σ' ἕνα ἀτέλειωτο γλυκὸ φιλί. Τὸ πρῶτο φιλὶ τοῦ ἔρωτά μας, ἡ ἀρχὴ τῆς εὐτυχίας μας...

Ἡ εὐτυχία μας κράτησε ἕνα μήνα. Πόσα φιλιά, πόσα χάδια, πόσοι ὅρκοι, πόσα ὄνειρα, ποὺ ἐμοιαζαν πὼς δὲ θὰ τέλειωναν ποτέ.

Μά, ἀλλοίμονο... Ἡ μοῖρα εἶναι κακή, σκληρὴ καὶ ζηλιάρα. Μισεῖ τοὺς μεγάλους ἔρωτες, τὰ τρυφερὰ ὄνειρα, τὶς μεγάλες εὐτυχίες...

Κάποια μέρα ὁ Τέλης μοῦ εἶπε ὅτι θὰ πήγαινε γιὰ δυὸ μέρες στη Λευκωσία γιὰ νὰ τακτοποιήση κάποιες ὑποθέσεις. Τὸν κύτταξα μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα. "Ενα κακὸ προαίσθημα μοῦ δάγκωνε τὴν καρδιά. Μιὰ παράξενη ἀγωνία, ἀδικαιολόγητη, ἴσως, μὰ σκοτεινὴ καὶ δυνατή, μὲ πλημμύριζε ὁλόκληρη. Ἐκεῖνος γέλασε καὶ μὲ τράβηξε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του.

— Μὴν κλαῖς κουτό, μοῦ εἶπε, θὰ γυρίσω σὲ λίγο, τὸ ξέρεις ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς σένα. Θὰ εἶμαι πάλι κοντά σου. Τόση λίγη ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν ἀγάπη μου, ὥστε νὰ φοβᾶσαι ἕνα τόσο σύντομο χωρισμό;

"Οχι, δὲν ἦταν αὐτό. Δὲν ἦταν ὅπως νόμιζε ἐκεῖνος. Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγάπη του. Ἦταν κάτι ἄλλο, ποὺ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ ἐξηγήσω στὸν ἑαυτό μου καὶ γι' αὐτὸ δὲ μπόρεσα νὰ τὸ ἐξηγήσω καὶ σ' ἐκεῖνον. Ἤθελα νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴ φύγη. Νὰ μείνη κοντά μου, ν' ἀναβάλη τὸ ταξίδι του γιὰ λίγες μέρες ἀκόμη. Μὰ δὲν εἶπα τίποτα. Φοβήθηκα ὅτι θὰ τοῦ φανόμουν ἀνόητη, παράλογη. Ὢ, Θεέ μου, γιατί; Γιατί νὰ μὴν τοῦ τὸ πῶ; Γιατί νὰ μὴν τὸν κρατήσω κοντά μου; Γιατί νὰ μὴν τοῦ μιλήσω γιὰ τὴ φοβερὴ ἀγωνία, ποὺ μὲ πλημμύριζε καὶ ποὺ δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ προαίσθημα τῆς συμφορᾶς;

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀνοίγοντας μιὰ πρωϊνὴ ἐφημερίδα, εἶδα στὴν πρώτη σελίδα τὴ φωτογραφία τοῦ Τέλη, δίπλα στὶς φωτογραφίες δύο ἄλλων νέων. «Ἡ φοιτητικὴ τραγωδία» ἔγραφε ἀπὸ πάνω ἕνας φαντα-χτερὸς τίτλος. Τὰ γράμματα χόρευαν μπροστὰ στὰ μάτια μου ἕνα δαιμονισμένο χορό, καθὼς διάβαζα τὴν εἴδησι, ποὺ συνώδευε τὶς φωτογραφίες καὶ τὸν τίτλο.

Τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ μ' αὐτὸ πήγαιναν στὴ Λευκωσία ὁ Τέλης καὶ δυὸ συμφοιτητές του, εἶχε συγκρουσθῆ μ' ἕνα φορτηγό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν οἱ δυὸ φίλοι του καὶ νὰ τραυματιστῆ βαρειὰ ἐκεῖνος.

Τρελλὴ ἀπὸ πόνο, ἔτρεξα ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, ποὺ τὸν εἶχαν μεταφέρει καὶ ζήτησα νὰ τὸν δῶ. Μὰ μοῦ ἀπάντησαν ὅτι ἦταν ἀδύνατο. Μόνον ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, ὑστερα ἀπὸ φριχτὲς ὧρες ἀπελπισμένης ἀναμονῆς, μ' ἄφισαν νὰ πάω κοντά του. Ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, ἀκίνητος, βυθισμένος σὲ μιὰ νάρκη, πολὺ κοντινὴ μὲ τὸ θάνατο, τυλιγμένος, σχεδὸν ὁλόκληρος μ' ἐπίδεσμους.

Μὲ μάτια πελώρια, στεγνωμένα ἀπὸ ἀγωνία, πῆγα κοντὰ στὸ γιατρό.

— Πέστε μου, ψιθύρισα. Πέστε μου τὴν ἀλήθεια. Θὰ ζήσῃ;

Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἴσως νὰ ζήσῃ, μουρμούρισε, ἀποφεύγοντας νὰ μὲ κυττάξῃ. Μὰ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα... παράλυτος καὶ τυφλός.

Ἄφισα μιὰ ἀδύνατη κραυγὴ καὶ σωριάστηκα λιπόθυμη. Οἱ δυὸ ἐκεῖνες λέξεις βούϊζαν ἀπαίσια μέσα στὸ μυαλό μου: «Παράλυτος καὶ τυφλός....».

Παράλυτο τὸ ἀθλητικὸ ἐκεῖνο κορμί! Τυφλὰ ἐκεῖνα τὰ μαῦρα μάτια, ποὺ ἦταν γεμᾶτα ζωή, φῶς, νιάτα καὶ ἔρωτα. "Οχι, ὄχι. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω. Δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλό μου!...

Γιὰ πολλά, ἀτέλειωτα μερόνυχτα ἔμεινα στὸ πλευρό του, ἄγρυπνη, σιωπηλή, σωστὸ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ μου, προσπαθῶντας νὰ γλυκαίνω τοὺς πόνους του.

Μερικὲς βδομάδες ἀργότερα, ὁ Τέλης μπόρεσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ καθήση πάνω σὲ μιὰ ἀναπηρικὴ πολυθρόνα μὲ τὰ σβυσμένα μάτια του σκεπασμένα μὲ μαῦρα γυαλιά. Μὰ ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα κι' ἔτσι. Ἤθελα νὰ μείνω κοντά του καὶ τοῦ τὸ εἶπα, πνίγοντας μὲ κόπο τοὺς λυγμούς μου.

Ἐκεῖνος σήκωσε τὸ ἀδύνατο χέρι του καὶ μοῦ χάϊδεψε τρυφερὰ τὰ μαλλιά.

—"Οχι κοριτσάκι μου, εἶπε ὕστερα μὲ φωνὴ ἀδύνατη, μὰ σταθερή. Δὲ θὰ δεχτῶ ποτὲ νὰ δέσῃς τὰ χρυσὰ σου νιάτα μ' ἕναν παράλυτο, ἕναν τυφλό... Φύγε, Λίνα. Φύγε μακρυὰ καὶ προσπάθησε νὰ μὲ ξεχάσῃς, νὰ φτιάξῃς τὴ ζωή σου μὲ καινούργια ὄνειρα. Φύγε, ἄν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά. Θὰ γινόμουν διπλὰ δυστυχισμένος, ἂν σὲ κρατοῦσα κοντά μου. Σκύψε νὰ χαϊδέψω γιὰ τελευταία φορὰ τὰ μεταξένια σου μαλλιά, μικρή μου. Ἡ σκληρὴ μοῖρα μὲ καταδίκασε νὰ μὴν ξαναδῶ τὸ ἀγαπημένο σου πρόσωπο, νὰ μὴ μπορέσω νὰ σοῦ πῶ ἄλλη φορά... τὶ ὡραία ποὺ εἶσαι... Θυμᾶσαι τὸ τραγούδι μας, τὸ τραγούδι ποὺ μᾶς ἔνωσε ἐκεῖνο τὸ ὅμορφο πρωϊνό; Τὶς κρατῶ ὅλες τὶς ἀναμνήσεις μας, ἀγάπη μου. Θὰ τὶς κρατήσω γιὰ πάντα. Θὰ εἶναι ὁ μοναδικὸς θησαυρός μου, ἡ μοναδική μου χαρὰ στὸ σκοτεινό μου κόσμο. Μὰ τώρα πήγαινε. Φύγε. Θέλω νὰ ζητήσης τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Θέλω νὰ βρῆς τὴν εὐτυχία.

"Εσκυψα καὶ τὸν φίλησα στὸ μέτωπο, ἐνῶ τὰ δάκρυά μου ἔβρεχαν τὸ πρόσωπό του.

"Ενιωσα τὸ χέρι του νὰ χαϊδεύη τὰ μαλλιά του, τρέμοντας.

Καὶ τὴν ἄλλη στιγμή, ἀνάμεσα σ' ἀσυγκράτητα δάκρυά μου, εἶδα τὸ ἀνατριχιὸ ἁμαξάκι του ν' ἀπομακρύνεται, νὰ χάνεται στοὺς κατάλευκους διαδρόμους τοῦ νοσοκομείου...

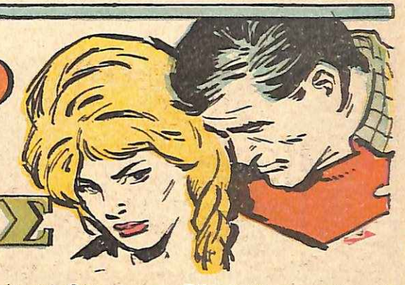
ΛΙΝΑ Π.

✪

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — ΜΑΡΟΥΣΑ: Καλό. Θὰ δημοσιευθῆ προσεχῶς. ΟΔΥΣΣΕΑ ΚΑΠ.: Καλογραμμένη ἡ ἱστορία σας, ἀλλ' ἐντελῶς φανταστική. ΛΟΥΛΟΥΝΑ: Ὁ «Θησαυρὸς» δὲ δημοσιεύει συνεργασίες ἀναγνωστῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἱστορίες, ποὺ ἀφοροῦν αὐτὴ τὴ σελίδα.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τέλης κάνει δῶρο στὴ Ρίτσα ἕνα χρυσὸ ρολογάκι, ποὺ τὸ λαχταροῦσε. Κι' αὐτή, πάνω στὸν ἐνθουσιασμό της τοῦ φανερώνει τὸ μεγάλο μυστικό της: Πρόκειται νὰ γίνη μητέρα! Πρέπει, λοιπόν, ὁ ἀγαπημένος της νὰ τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς δικούς της καὶ νὰ πῆ ψέματα πὼς ἐργάζεται στὸν ἱπποδρομο κι' ὅτι ἔχει πολλὰ τυχερά. Μὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦταν νὰ παρουσιαστῆ στὸ σπίτι τῆς Ρίτσας, ὁ πατέρας της παθαίνει μιὰ σοβαρὴ καρδιακὴ προσβολὴ καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μήνα πεθαίνει. Ἡ Ρίτσα βασανίζεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία, γιατὶ ἡ κατάστασί της προχωρεῖ, ἀλλὰ συγχρόνως παίρνει καὶ μιὰ μεγάλη ἀπόφασι: Δὲ θέλει νὰ εἶναι πιὰ ὁ Τέλης λαθρέμπορος καὶ χαρτοκλέφτης. Τοῦ λέει, λοιπόν, ὅτι πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ βρῆ μιὰ τίμια δουλειά. Ἀλλοιώτικα...

13ον

— Τέλη... δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μὲ βρίζης. Πρόκειται νὰ φέρω στὸν κόσμο τὸ παιδί σου κι' ὄχι τὸ παιδὶ τοῦ Μίμη...

— Καὶ ποιὸ τὸ ξέρω ἐγώ;...

Τὰ λόγια του, βαλμένα ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τὴν ἀπελπισία στὰ χείλη του, ξέφυγαν πρὶν περάσουν ἀπὸ τὸ φίλτρο τοῦ νοῦ ἢ τῆς καρδιᾶς. Μόλις τὰ πρόφερε, τὸ μετάνοιωσε. Ἦταν ὅμως ἀργά. Τὴν εἶδε νὰ γίνεται πρῶτα κόκκινη, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ τῆς ἔρθη συμφόρησι. Ἔπειτα, χύθηκε στὸ πρόσωπό της μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα. Τὸν κύτταξε μὲ μάτια πελώρια, σὰ νὰ τὸν ἔβλεπε πρώτη φορά. Κι' ἔπειτα, δίχως λέξι, τοῦ γύρισε τὴν πλάτη.

Τὴν ἄφησε νὰ προχωρήση λίγα βήματα. Ἔπειτα ἔτρεξε, τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι. Θἄθελε νὰ τῆς ζητήση συχώρεσι, ὁ ἐγωϊσμός ὅμως τὸν ἀνάγκασε νὰ προφέρη πάλι λόγια σκληρά:

— Γιατί κάνεις πὼς θυμώνεις τώρα; Δὲ φθάνει ποὺ μὲ πλήγωσες μέσα στὴν καρδιά;

— Ἄφησέ με! τοῦ ἀποκρίθηκε, μὲ χείλη ἄσπρα.

— Πές, λοιπόν, τί θέλεις νὰ γίνη;

Μὲ φωνὴ ἀχνή, σὰ νὰ ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Προτιμῶ νὰ γεννηθῆ νόθο... Προτιμῶ νὰ εἶναι δυστυχισμένο...

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν ἔχουμε πιὰ τίποτα μεταξύ μας;... τὴ ρώτησε, χλωμὸς σὰν πεθαμένος, ὁ νέος.

Τὸν κύτταξε βαθυὰ στὰ μάτια ἡ Ρίτσα. Ἡ φυσιογνωμία της εἶχε πάρει μιὰ παράξενη ἐκφρασι, μεγαλίστικη, λὲς κι' εἶχαν περάσει ξαφνικὰ ἀπὸ πάνω της κάμποσα χρόνια.

— Ἂν θελήσῃς, θὰ βρῆς κάποια λύσι, τοῦ εἶπε κοφτά. Πρέπει νὰ μὲ παντρευτῆς, τὸ ξέρεις... Ἀλλὰ νάρθῃς νὰ μὲ ζητήσῃς τότε μόνο, ὅταν θὰ σταιματήσῃς τὰ χαρτιὰ κι' ὅταν θὰ βρῆς δουλειά. Ἦταν σίγουρος πὼς δὲν ἦταν ἡ κοπέλλα ποὺ γνώριζε. Ἦταν σίγουρος πὼς τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά...

— Ρίτσα, τῆς εἶπε, μὲ κατάπληξι. Εἶσαι ἐσύ; Εἶσαι ἐσὺ ἡ κοπέλλα, ποὺ ἐνθουσιαζόταν μὲ τὰ κέρδη μου, ποὺ ποτὲ δὲ σκέφθηκε νὰ μὲ ρωτήση ποῦ ἤβρα τὰ χρήματα;... Ποὺ τόβρισκε πολὺ φυσικὸ νὰ κερδίζω, μ' ὁποιον τρόπο;... Εἶσαι ἐσύ;...

Τὸν κύτταξε ἀκόμα κάμποση ὥρα στὰ μάτια, σταθερά, ἀλύγιστη, κι' ἄξαφνα ξέσπασε σὲ ἀναφυλλητά.

«ΜΕ ΚΑΘΕ ΘΥΣΙΑ»

"Οταν τὴν εἶδε νὰ κλαίη, ἦταν σίγουρος πὼς τὴν ἄλλη στιγμὴ θὰ τὴν ἔβλεπε νὰ πέφτη στὴν ἀγκαλιά του. Πέρασε τὸ χέρι του τρυφερὰ γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους της. Ἡ φωνή του τὴ χάϊδεψε:

— Ἀγαπούλα, δὲν κάνει νὰ στενοχωριέσαι. Μὴ σκαλίζης τὰ πράγματα... Καλὰ ἤμαστε ὡς τώρα... Φταίω ἐγὼ ὅμως, ποὺ σοῦ φανέρωσα ὅλα μου τὰ μυστικά... Ξέχασέ τα. Νὰ μὴ μὲ ρωτήσης ποτὲ πιὰ ἀπὸ ποῦ κερδίζω... Νὰ χαίρεσαι ποὺ θὰ σοῦ ἀνοίξω ἕνα ὡραῖο σπιτάκι. Σὲ λίγο, θ' ἀφίσω καὶ τὴ δουλειὰ τοῦ νυχτοφύλακα... Ἀρχίζουνε καὶ μεγαλύτερες δουλειές... Νά, πάλι στὰ λέω... Θὰ φέρνουμε πράγματα ἀξίας, χωρὶς τελωνεῖο... Ξέρεις τί κέρδη μπορῶ νὰχω ἀπὸ μιὰ τέτοια δουλειά;... Ἀλλά... ἐσὺ δὲν ξέρεις τίποτα ἀπὸ αὐτά, τίποτα! Θἄρθω αὔριο κιόλας στὴ μητέρα σου νὰ σὲ ζητήσω καὶ θὰ τῆς πῶ, ὅτι ἐργάζομαι σὲ ἑταιρεία εἰσαγωγῶν...

Γέλασε, ἕνα νευρικὸ γέλιο.

— Στὸ κάτω-κάτω, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Εἰσαγωγὲς θὰ κάνουμε καὶ θὰ σχηματίσουμε, νὰ ποῦμε, κάποια ἑταιρεία... Οἱ γυναῖκες δὲν πρέπει ν' ἀνακατεύωνται στὶς ἀνδρικὲς δουλειές... Ἐσὺ δὲ θὰ ξέρῃς ποτὲ τίποτε... Σύμφωνοι, γλυκειά μου ἀγάπη;

Περίμενε πὼς βάπεφτε στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰ τοὔλεγε ναί. Ἡ Ρίτσα ὅμως τραβήχτηκε πάλι ἀπὸ κοντά του καὶ τὸν κύτταξε σοβαρά:

— "Οχι, πρόφερε σιγανά, ἀλλὰ σταθερά.

"Εγινε μαῦρος ὁ Τέλης:

— "Ωστε ἐχεις πάρει τὴν ἀπόφασι! τῆς εἶπε. Γιατί μὲ βασανίζεις, γιατί δὲ μοῦ φανερώνεις ὅλη σου τὴ σκέψι;

— Στὴ φανέρωσα. Θέλω νὰ βρῆς μιὰ δουλειά...

— Πάλι τὰ ἴδια;

Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του μὲ μιὰ κίνησι ἱκετευτική:

— Τέλη... δὲ μὲ νοιαζει γιὰ τὰ λεφτά... Θ' ἀλλάξω ζωή... Ἀκόμη κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἀγόρασες, θὰ τὰ πουλήσω, φτάνει νὰ καταφέρουμε νὰ ζήσουμε τίμια...

Τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε φουρτουνιασμένο.

— Δὲ σὲ πιστεύω! τῆς φώναξε ἀπότομα. Δὲ σὲ θεωρῶ ἱκανὴ γιὰ τέτοια θυσία.

— Σήμερα, εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάνω ὁποια θυσία.

— Τὸ νομίζεις. "Οταν ὅμως νοιώσῃς τὴ φτώχεια... ὅταν θὰ θέλῃς ν' ἀγοράσῃς πότε τοῦτο, πότε ἐκεῖνο καὶ δὲ θἄχῃς λεφτά...

— Θὰ τὰ στερηθῶ ὅλα, δὲ μὲ νοιάζει... τοῦ ἀποκρίθηκε, μὲ θέρμη. Νὰ ξέρω πὼς εἶναι τίμια λεφτά...

"Εμεινε βουβὸς κάμποση ὥρα ὁ Τέλης. Τὰ λόγια της ἔμπαιναν λίγο-λίγο στὴν καρδιά του. "Εβλεπε αὐτὸ τὸ σοβαρό, πεντάμορφο προσωπάκι, τὰ ἱκετευτικὰ της μάτια... αὐτὰ τὰ δροσερὰ χειλάκια, ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει τόσα τρελλὰ φιλιά... Ὅλη της ἡ φυσιογνωμία εἶχε πάρει μιὰ ἀλλοιώτικη ἔκφρασι, πιὸ ἀγνή, πιὸ σοβαρή.

"Ενα γλυκὸ τραγούδι σάν ν' ἄρχιζε κάποιο σιγανὸ σκοπὸ μέσα στὴν καρδιά του. Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μέσα στὴ χούφτα του.

— Ρίτσα μου... ἂν μποροῦσα νὰ εἶμαι σίγουρος... "Αν μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω, πὼς τὰ σκέπτεσαι ἔτσι...

— Δὲν καταλαβες ἀκόμα; ἀναστέναξε ἡ κοπέλλα. Δὲν καταλαβες πὼς ὅλα ἄλλαξαν μέσα μου; "Ισως νὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλαβῆς...

Τῆς χάϊδεψε τὸ χέρι, μὲ λατρεία:

— Τὸ καταλαβαίνω καὶ γίνομαι τόσο εὐτυχισμένος γι' αὐτό, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Πές μου τὸ ἄλλη μιὰ φορά. "Αν μὲ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καὶ βοῶ καμιὰ δουλειά, ἔστω καὶ μὲ μικρὸ ἀμοιβή...

Θὰ τὸ ποῦμε ἀμέσως στὴ μαμά· κι' θὰ πιστεύσουμε! τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς δισταγμό.

«ΑΝ ΣΕ ΣΥΜΦΕΡΗ»

Λὲς καὶ κάποιος Θεὸς ἄκουσε τὰ λόγια της. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας βρέθηκε ἡ δουλειά.

Σὰ νὰ τὸν ἔσπρωχνε κάποιο προαίσθημα, πέρασε ὁ Τέλης τὸ ἄλλο πρωὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἐμμανουὴλ Μπενάκη, ὅπου βρίσκονταν τὰ γραφεῖα τοῦ Σ' ελ' σι Νάιτα.

"Ηταν σιγουρος πὼς θὰ τἄβρισκε κλειδωμένα· ἔρημα, θλιβερά. Ἀνέβηκε πάντως τὶς σκάλες. Κάτι τὸν ἔσπρωχνε νὰ τὶς ἀνεβῆ. Χτύπησε δειλὰ τὴν πόρτα:

— Ἔμπρος!

Μιὰ φωνὴ στενόχωρη κακομοίρικη. Ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴ φωνὴ τοῦ Νάιτα κι' ἔστρωξε τὴν πόρτα.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ μηχανικός, τοῦ χαμογέλασε φιλικά:

— Γειά σου, Τέλη... Τί γίνεσαι;

— "Οχι καὶ τόσο καλά, κύριε

(Ὁ Γρηγόρης κι' ὁ Σταμάτης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας ἀσχολιάζουν ...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Ντόρος γίνεται καὶ πάλι, σχετικὸς μὲ τὰ γυμνά, ποὺ τὰ φίλμ μᾶς τὰ προσφέρουν ὡς θεάματα τερπνὰ κι ἐπειδὴ τοῦ σινεμὰ μας ἀρκετὰ γνωστὰ στελέχη λένε καὶ διακηρύσσουν: «Τό... γυμνὸν καὶ χάριν ἔχει»!

★

«Χάρι», λένε, ὅτι ἔχει τὸ τσιτσίδωμα ἐν γένει, ἐνῶ σκέπτονται μονάχα παραδάκι πῶς θὰ βγαίνη καὶ μπορεῖ νὰ πῆ ἀνέτως, τὸ νοῆμον τὸ κοινόν, πὼς τὸ ἐπιχείρημα τους εἶναι, πράγματι... γυμνόν!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Γιὰ νὰ ποῦμε, μ' ἄλλους λόγους, τὴν ἀλήθεια τή... γυμνή, ξέσουν ὅλοι, κατὰ βάθος, τὸ γυμνὸν πὼς συγκινεῖ κι' ὅτι ὁσάκις ρεκλαμάρουν σκανδαλάκια πομπωδῶς, οἱ ταινίες τους δουλεύουν «φόρτε» καὶ «σκανδαλωδῶς»!

★

Στὸ «στρὶπ - τίζ», λοιπόν, τὸ ρίχνουν καὶ στὸ φύλλο τῆς συκῆς, συνοδεία μπουζουκίων, ἢ ποικίλης μουσικῆς, ἔτσι της παραγωγῆς των καμουφλάρουν τὶς ἐλλείψεις καὶ γιὰ θέαμα μιλᾶνε καὶ γιὰ «στάδ... ἀποκαλύψεις»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Τῶν γραμμῶν τὶς ἐπιδεῖσεις ἄλλοι παλ'... ὑπογραμμίζουν καὶ παρ' ὅλα τὰ κενὰ τους, τὰ ταμεῖα τους γεμίζουν!

Δηλαδή, μὲ τὴ φιγούρα τῶν εὐτόρνων των γραμμῶν, ποὺ κι' ὑπέργηροι τὴν βλέπουν μὲ «γυμνὸν τὸν ὀφθαλμόν», καταρχεῖται, παραχρῆμα, τῶν χρημάτων ἡ στεγνότης καὶ καλύτερα ἡ γυμνότης»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Εἰς τὸ εὔκολον τὸ κέρδος ἀποδλέπουν φύκ ὁλίγοι κι' ἐπειδὴ σ' ἐπιτυχία ὁ σκοπὸς τους καταλήγει, εἶν' ἑπόμενον, νομίζω, νὰ βρεθοῦν σ' αὐτὴ τὴ γῆ κι ἄλλοι ἐπιχειρηματίες καὶ πολλοὶ παραγωγοί, ποὺ πρὸς ἰδιες κατευθύνσεις θὰ στραφοῦν κι' ἐκείνοι πλέον καὶ σὲ «φίλμ» γυμνὰ θὰ κάνουν «ἐπενδ

Νάμπα. Βρίσκομαι χωρὶς δουλειά...

Κούνησε ἐκεῖνος θλιμμένος τὸ κεφάλι του:

— Ἀκόμη, ἔ; Κρῖμα, κρῖμα! Τί νὰ σοῦ κάνω, βρὲ παιδί μου; Ἔτσι, ποὺ μοῦ ἤρθαν κι' ἐμένα τὰ πράγματα... Ἀλλά, ἀλήθεια, σοῦ χρωστῶ κάτι λίγα. Στάσου νὰ στὰ δώσω, μιὰ κι' ἤρθες...

Ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, τοῦ-δωσε τὰ λίγα χρήματα, τὸ χρέος.

— Ἀνοίξατε πάλι τὸ γραφεῖο; ρώτησε ὁ Τέλης.

— Κάνουμε μιὰ προσπάθεια! ἀποκρίθηκε ὁ Νάμπας. Συμβιβαστήκαμε μὲ τοὺς κληρονόμους τοῦ θείου μου... Περιμένουν γιὰ τὰ χρέη... Κάποιος ἀπ' αὐτούς, μάλιστα, θέλει νὰ συνεταιριστοῦμε. Ἴσως κάτι νὰ γίνῃ... Πρὸς τὸ παρόν, ἴσα-ἴσα ποὺ ἐλπίζω ν' ἀνταποκριθῶ στὶς ὑποχρεώσεις μου, νὰ μὴ μὲ πάνε κι' ἐμένα φυλακὴ οἱ πελάτες μου.

— Κύριε Νάμπα, πρόφερε ὁ Τέλης, μὲ φωνὴ ἱκετευτική, δὲ θὰ μπορούσα νὰ ξαναπιάσω κι' ἐγὼ δουλειὰ στὸ γραφεῖο σας;

— Ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισμένη ὁ μηχανικός:

— Πῶς εἶναι δυνατόν; Τὰ κέρδη μας εἶναι ἀκόμα ἴσον μηδέν... Μόνο ἐξόφλησι ὑποχρεώσεων...

— Εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου γιὰ μένα, ἐπέμενε ὁ νέος. Θὰ σᾶς πῶ τὸ μυστικό μου. Πρέπει νὰ παντρευτῶ... Πρέπει νὰ παντρευτῶ ὁπωσδήποτε καὶ πολὺ σύντομα... Βρίσκομαι, λοιπόν, χωρὶς ἐργασία καὶ καταλαβαίνετε...

— Καταλαβαίνω! ἀναστέναξε ὁ Νάμπας. Πῶς δὲν καταλαβαίνω;... Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω;... Πάλι... ἂν ἤθελες... φυσικά, μποροῦσες νὰ μοῦ φανῇς χρήσιμος... Ξέρεις, ὅπως πάντα... τὶς ὧρες ποὺ λείπω... τὶς ὧρες ποὺ μένει κλειστὸ τὸ γραφεῖο...

— Ἀκριβῶς, θὰ ἦταν καλὸ γιὰ τὴ δουλειά σας.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι... Ἄκου, Τέλη... Διαθέτω ἕνα πεντακοσάρικο τὸ μῆνα. Κι' αὐτὸ μὲ δυσκολία. Ἂν θέλῃς...

— Μὰ εἶναι ἐλάχιστο τὸ ποσόν...

— Τὸ ξέρω. Ἂν σὲ συμφέρῃ... Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσι νἀρχέσαι τόσες ὧρες. Τὸ πρωῒ καὶ τὸ ἀπόγεμα καμμιὰ ὡρίτσα, ὥσπου νὰ μαζευτοῦμε... Ὅταν μαζευόμαστε, νὰ φεύγῃς. Ἔτσι, θἄχῃς ἀπάνω ἀπὸ μισὴ μέρα ἐλεύθερη. Μπορεῖς νὰ κάνῃς κι' ἄλλη δουλειά... Ἂν θέλῃς! Καί, φυσικά, ἂν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ πᾶνε οἱ δουλειές μου καλά σὰ σὲ χρησιμοποιήσω περισσότερο καὶ θὰ σοῦ κάνω αὔξησι. Αὐτὸ ἐξυπακούεται.

Στριφογύρισε ὁ Τέλης τὰ χέρια του μὲ ἀμηχανία. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασι:

— Δέχομαι. Μὲ τὴν ὑπόσχεσί σας πὼς, ἂν πᾶτε καλά...

— Ἔχεις τὸ λόγο μου, ἀποκρίθηκε ὁ Νάμπας, μὲ τὴ στεντόχωρη φωνή του, ἀλλὰ πολὺ φιλικά.

Καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι του.

Ὁ Τέλης κοντοστάθηκε:

— Μὲ συγχωρῆτε... ἀλλὰ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ μοῦ δίνατε κάποια προκαταβολή;... Ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη...

Δίστασε ὁ μηχανικός, στὸ τέλος τοῦδωσε μερικὰ χαρτονομίσματα.

— Πάρε!... Μ' αὐτὰ συμπληρώνεται τὸ πεντακοσάρικο! Ἔχεις πάρει σχεδὸν ὅλο σου τὸ μηνιάτικο προκατσβολικά. Νὰ μὴ ζητήσῃς ὅμως τὰ λίγα ποὺ ὑπολείπονται πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ μηνός.

— Τὸ καταλαβαίνω! ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΠΡΟΤΑΣΙ

Ἡ Ντίνα Χιώτη δὲ φαινόταν ἐνθουσιασμένη. Τὸν κύτταζε μὲ στενοχώρια:

— Δὲ σοῦ λέω, παιδί μου... ἀγαπιόσαστε, ἀλλὰ πῶς θὰ ζοικάσετε, μὲ τόσο λίγα; Πῶς θὰ ζήσετε;

— Μαμά, φώναξε ἡ Ρίτσα, μὴ τὸ συλλογίζεσαι αὐτό! Θὰ ζήσουμε, ὁπωσδήποτε...

— Μὰ ἕνα δωματιάκι νὰ νοικιάσετε... "Αν ἔρθη καὶ κανένα παιδί...

— Μὴ σὲ νοιάζη, μαμά... Ἐξ ἄλλου, εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ; Θὰ σὲ πείραζε νὰ μέναμε κοντά σου;

Τὰ μάτια τῆς μάννας ἄστραψαν:

— Νὰ μὲ πειράξῃ; Θὰ ἦταν εὐτυχία γιὰ μένα! Ἀσκεῖ ἐσᾶς νὰ σᾶς βολεύῃ τὸ παλιὸ αὐτὸ σπιτάκι...

— Θὰ συγυρίσουμε τὸ δωμάτιό μας, εἶπε ἡ Ρίτσα μὲ χαρά.

— Πρέπει ν' ἀγοράσετε πρῶτα-πρῶτα ἕνα κρεβάτι... Κι' ἔπειτα νὰ ἐπιπλώσετε κάπως ἕνα δωμάτιο...

Κύτταξε ὁ νέος τὴν ἀγαπημένη του, ἀνήσυχος. Τῆς εἶχε παραδώσει ὅλα σχεδὸν τὰ χρήματα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Νάμπας. Κάτι λίγα, ἐλάχιστα, εἶχε κρατήσει γιὰ νἄχῃ μιὰ δεκάρα στὴν τσέπη κι' αὐτός.

— Ὅλα θὰ γίνουν, ὅλα θὰ γίνουν! εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ κοπέλλα.

— Τότε... κάνετε ὅπως θέλετε, ἀναστέναξε μὲ κρύα καρδιὰ ἡ μάννα.

— Μαμά, φώναξε ἡ Ρίτσα, λέμε νὰ πανπρευτοῦμε ἀμέσως κιόλας...

Ἡ Ντίνα πετάχτηκε.

— Ἀμέσως! Τί πάει νὰ πῇ ἀμέσως;

— Νά, μόλις βγοῦνε οἱ ἄδειες.

— Αὐτό, ὄχι! πρόφερε κοφτά, Ρίτσα! Οὔτε κι' ἔπρεπε νὰ προφέρῃς αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀκόμα δὲν κούωσε ὁ πατέρας σου μέσα στὸν τάφο, ἀκόμα δὲ στέγνωσαν τὰ πρῶτα δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια μας κι' ἐσὺ θέλεις νἄχουμε χαρὲς στὸ σπίτι;...

Στριφογύρισε τὰ χέρια της ἡ κοπέλλα.

— Μαμά... κι' ὁ ἴδιος ὁ παπέρας μου θὰ εὐχαριστηθῇ.

Τὰ μάτια τῆς μάννας θόλωσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα:

— Ὄχι! Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, πὼς ὁ πατέρας σου δὲ θἄλεγε ποτὲ τὸ ναί, μ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες. Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ αὐτό. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι μιὰ ἀδύνατη γυναίκα... Πάντως, Ρίτσα, στὸ λέω. "Αν δὲν περάσουν τρεῖς μῆνες, δὲν ἔχει χαρὰ στὸ σπίτι. Εἶναι τὸ λιγώτερο, ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ τὴ μνήμη τοῦ πατέρα σου!

— Τρεῖς μῆνες! εἶπε ἡ κοπέλλα ἀθελά της, μὲ τρόμο.

— Δὲ μποροῦμε νὰ περιμένουμε! τὴν ἐνίσχυσε κι' ὁ Τέλης.

Ἡ μητέρα ὅμως ἐξαγριώθηκε:

— Γιὰ νὰ σᾶς πῶ... Μὴν τὰ θέλετε ὅλα δικά σας! "Αλλοι περιμένουν χρόνια... Τί εἶναι τρεῖς μῆνες; Ἴσα-ἴσα, ὥσπου νὰ ἑτοιμαστοῦμε, τίποτ' ἄλλο. Οὔτε καὶ θὰ τοὺς καταλάβετε τοὺς τρεῖς μῆνες... Θἄσαστε ἀραβωνιασμένοι... Δὲ θ' ἀναγγείλουμε ἐπίσημους ἀρραβῶνες. Θὰ τὸ ξέρουν ὅμως οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι. Ὅσπου νὰ συνέλθουμε ἀπ' τὴ συμφορὰ ποὺ μᾶς βρῆκε, ὥσπου νὰ τὸ καλοσκεφθοῦμε, θὰ περάσουν οἱ τρεῖς μῆνες. Τέλος Σεπτεμβρίου θὰ πανπρευτῆτε. Στὸ μεταξύ, κυττάχτε πῶς θὰ μποσέσετε νὰ συμπληρώσετε τόσες ἐλλείψεις ποὺχομε...

Γύρισε στὸν Τέλη, σὰ νἄθελε νὰ δικαιολογηθῇ:

— Βλέπεις, παιδί μου, ἡ ἀρῶστεια τοῦ μακαρίτη μᾶς ἀφάνισε. Ἀναγκαστήκαμε καὶ πουλήσαμε χρήσιμα πράγματα κιόλας... Πῶς ἀλλοιῶς; Ἡ Μαρία δὲν εἶναι πλούσια... Ἔπειτα αὐτὴ πανπρεύτηκε, ἄνοιξε τὸ νοικοκυριό της, δὲ μπορεῖ νὰ βγάλη ἀπὸ τὸ σπίτι της οὔτε μιὰ δραχμή. Ἡ Πότη περνάνει πολὺ καλὰ κι' ἐκείνη ὅμως δὲ μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

— Φυσικά! συμφώνησε ὁ Τέλης.

— Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τί στενοχώριες ἔχουμε... Δὲ στὰ κρύβω, ἀφοῦ πρόκειται νὰ γίνης παιδί μας, πρέπει νὰ τὰ ξέρῃς ὅλα!

— Τὰ ξέρει! εἶπε ἀνυπόμονα ἡ κοπέλλα. "Ἐννοια σου, μαμά, δὲν τοῦ παρουσιάστηκα σὰν καμμιὰ πολύφερνη... Ξέρει πολὺ καλά, ὅτι δὲν ἔχω τίποτα... Μόνο αὐτὴ τὴ στέγη... Κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν καλωσύνη σου, μαμά...

— Τότε, λοιπόν, ἀφοῦ τ' ἀποφασίζετε, νἄχετε τὴν εὐχή μου, πρόφερε ἡ μητέρα μὲ συγκίνησι.

Καὶ τοὺς ἀγκάλιασε καὶ τοὺς δυό.

— Εἴμαστε, λοιπόν, ἀρραβωνιασμένοι! φώναξε ἡ κοπέλλα, μὲ παιδιάστικη χαρά.

Καί, ξεχνώντας τὴν παρουσία τῆς μητέρας της, κρεμάστηκε στὸ λαιμὸ τοῦ ἀγαπημένου της, διψῶντας γιὰ φιλιά.

— Ρίτσα! εἶπε ἡ μητέρα, ἀγανακτισμένη. Τί εἶναι αὐτά;...

Κοκκίνισε ἡ Ρίτσα καὶ γέλασε νευρικά:

— Μὰ ἀφοῦ εἶναι ἀρραβωνιαστικός μου τώρα, μαμά;

— Νὰ εἶσαι πάντα σοβαρὴ κι' ἐπιφυλακτική, συμβούλεψε ἡ μάννα. Καὶ νὰ μὴ ξεχνᾶς πὼς ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου ἔβαζε ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν ἠθική.

ΣΥΝΝΕΦΑ

Σύννεφα γύρω, σύννεφα παντοῦ... Ἡ δουλειά του τὸν εὐχαριστοῦσε. "Εμενε ἐθελοντικὰ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶχε ὑποχρέωσι, γιὰ νὰ βλέπῃ τοὺς μηχανικούς, γιὰ νὰ μαθαίνῃ. Ἡ δουλειά του ἦταν ἕνα σχολεῖο, μὲ μικρὸ κέρδος, ἀλλὰ μὲ τὴ χαρὰ νὰ κάνῃ καμμιὰ συζήτησι μαζί τους, νὰ βλέπῃ κανένα σχέδιο, ν' ἁρπάζῃ καμμιὰ γνώμη. Ἡ δουλειά του ἦταν ἰδανική γι' αὐτόν. Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦσε. Γύρω του ὅμως μαζεύονταν σύννεφα.

Πρῶτα-πρῶτα, τὰ μάτια τῆς Μάνιας ἦταν ἀδιάκοπα βουρκωμένα... Τόβλεπε ὁ Τέλης καὶ καιγόταν ἡ καρδιά του. "Οσο συλλογιζόταν πὼς γιὰ λίγα χιλιάρικα κινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν εὐτυχία τῆς ἡ ἀδερφούλα του, τοῦ ἐρχόταν πρέλλα... Ἡ γιαγιὰ ὅλο καὶ τὸν γκρίνιαζε:

— Γιατί σταμάτησες, Τέλη μου; Γιατί δὲν τὴ βοηθᾶς τὴν ἔρημη τὴ Μάνια; Ἔχεις χρέος νὰ τὴ βοηθήσῃς. Νὰ πανπρευτῇ ἡ ἀδελφή σου καὶ τότε σκέψου κι' ἐσὺ τὸν ἑαυτό σου... Ἔχεις ὅλη τὴ ζωὴ μπροστά σου...

Μέσα του τἄβρισκε σωστὰ τὰ λόγια τῆς γερόντισσας ὁ Τέλης. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ δυνατότης νὰ τ' ἀκολουθήσῃ. "Επρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ἔχῃ εὐχαριστημένη τὴ Ρίτσα.

Δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν. Ἤταν τρέλλα ν' ἀναβάλουν κι' ἄλλο τὸ γάμο...

Σύννεφα καὶ στὰ δικά της μάτια, σύννεφα βαρυά. Τῆς εἶχε δώσει τὰ χρήματα, ὅπως τὰ πῆρε ἀπὸ τὸ Νάμπα κι' ἡ Ρίτσα εἶχε ἀγοράσει μ' αὐτὰ ἀμέσως εἴδη πρώτης ἀνάγκης. Τώρα ὅμως ἔπρεπε ν' ἀγοράσουν κρεβάτι, στρώματα, σκεπάσματα...

"Εβλεπε κάποια ἱκεσία στὰ μάτια της, κάποια ἀπογοήτευσι κιόλας... Καὶ δὲν τῆς εἶχε πῆ πώς, στὸ τέλος τοῦ μηνός, θἄ τῆς ἔφερνε μόνο ἐλάχιστα, ὅσο δικαιοῦτο νὰ πάρῃ γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ γλίσχρο μισθό του.

— Ρώτησα γιὰ κρεβάτι, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Τὸ φθηνότερο εἶναι δυὸ χιλιάρικα!...

Τὴν κύτταξε με τρόμο.

— Καὶ ποῦ θὰ τὰ βροῦμε;

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ κοπέλλα.

— Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω...

Ἡ ἀπογοήτευσι ἀντιλαλοῦσε στὴ φωνή της. Ἡ ἀπογοήτευσι ἦταν γραμμένη στὴ φυσιογνωμία της. Πίσω της ἡ μητέρα της, ἀδυνατισμένη, δυστυχισμένη, κύτταζε μὲ μάτια γεμάτα μομφή. Ἡ δυστυχία τὴν εἶχε σκληρύνει. Τὰ μάτια της μιλοῦσαν καὶ κάθε τους λέξι ἦταν ἕνα παράπονο:

— Δὲ σᾶς τόλεγα ἐγώ; Δὲ σᾶς τόλεγα; Ἀγοράστε τώρα τὸ κρεβάτι μόνο μὲ τὴν ἀγάπη σας... Ἀγοράστε τὰ σκεπάσματα μόνο μὲ τὰ φιλιά... Σὲ κάθε βῆμα μιὰ δυσκολία, σὲ κάθε βῆμα μιὰ δυσκολία!...

— Ἄχ, ἀναστέναξε ἡ Ρίτσα. Μὲ πιάνει ζάλη, ὅταν τὰ συλλογίζωμαι... Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουμε καὶ ποῦ νὰ τελειώσουμε;

Τὴν κύτταξε μὲ τὴν καρδιὰ παγωμένη ὁ Τέλης. Ἐνοιωθε μιὰ ἀπέραντη δυστυχία ξαφνικά. Ἐπειτα ὅμως τὸν ἔπιασε ὁ θυμός:

— Ἔτσι κρατᾶς τὸ λόγο σου; τῆς ψιθύρισε, μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἡ μητέρα της. Ἔτσι κρατᾶς τὸ λόγο σου; Ἔτσι μοῦ δίνεις θάρρος; Ἄρχισες πάλι τὶς ἀπελπισίες;

Τοῦ χαμογέλασε θλιμμένα ἡ κοπέλλα:

— Τὸ λόγο μου τὸν κρατῶ... ἀλλὰ δὲν ξέρω τί νὰ κάνουμε...

— Τί θὰ κάνουμε; Θὰ κοιμηθοῦμε στὸ κρεβάτι σου, ἐν ἀνάγκη, καὶ θὰ σκεπαστοῦμε μὲ τὰ παλιά σου τὰ σκεπάσματα... Καὶ δὲ θ' ἀγοράσουμε τίποτε... Θὰ κυττάξουμε μόνο νἄχουμε τὸ κομμάτι τὸ ψωμὶ μὲ τὸ μισθό μου. Δὲν εἶναι καὶ τόσο λίγα. Δὲν ἀφίνω τὴ θέσι τοῦ νυχτοφύλακα ἀκόμα...

Σούφρωσε τὰ φρύδια της κι' ἡ φυσιογνωμία της σκοτείνιασε πιὸ πολύ:

— Θὰ εἶσαι νυχτοφύλακας ὅταν πανπρευτοῦμε;

Τοῦ ἔρχόταν νὰ τὴ χαστουκίση.

— Ρίτσα, τῆς φώναξε βραχνά, μὲ δόντια σφιγμένα. Τί θέλεις; Ξέρεις τί θέλεις;... Νομίζω πὼς δὲν ἤξερες ποτὲ τί ἤθελες... Γιατί μ' ἔβαλες ν' ἀφίσω τὶς ἄλλες δουλειές;... Ξέρεις;

Σήκωσε τὰ μάτια της μὲ τρόμο, τοὔκανε νόημα νὰ σωπάσῃ, μὴν ἀκούσῃ ἡ μητέρα της.

— Τόξερα... τῆς ψιθύρισε αὐτός, μὲ κρατημένο θυμό, ὅτι θὰ τἄβλεπες πάλι σκοῦρα...

— Ὄχι, Τέλη μου, τοῦ εἶπε κλαψιάρικα. Μὴ θυμώνης. Πρέπει ὅμως νὰ καταλάβῃς πώς, στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκομαι, θἄθελα νἄχω κάποια ἄνεσι, κάποια χαρά...

— Δὲν εἶναι ἀρκετὴ χαρὰ γιὰ σένα, ποὺ θὰ πανπρευτοῦμε, ποὺ θὰ εἶναι νόμιμο τὸ παιδάκι μας;...

Ἕνα φοβισμένο χαμόγελο πέρασε στὰ χείλη της:

— Τί θὰ γίνη, ὅμως, Τέλη; Τὸ παιδάκι μας θὰ γεννηθῇ στοὺς πέντε μῆνες...

— Ἐγὼ στὸ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχή: Πές το στὴ μητέρα σου... Γιατί δὲ μᾶς ἀφίνει νὰ πανπρευτοῦμε ἀμέσως;

— Ἂν εἶχε ἰδέα, θὰ μᾶς ἀφηνε.

— Πές της το, λοιπόν... Δὲ θὰ σὲ σκοτώσῃ... Νομίζεις πὼς εἶναι καλύτερο νὰ τῆς τὸ παρουσιάσης, ὅταν θἄναι πολὺ ἀργά;... Ἂν πανπρευτοῦμε ἀμέσως, κολάζεται κάπως ἀκόμα τὸ πρᾶγμα...

— Δὲν ξέσω τί νὰ κάνω...βόγγηξε ἡ κοπέλλα. Ἂν εἴχαμε λεφτά, θὰ σοῦ πρότεινα νὰ πηγαίναμε κανένα ταξίδι στὸ ἐξωτερικό... Ἀφοῦ πανπρευόμαστε, φυσικά... Θἄ ἦταν μιὰ λύσι ἰδανική! Νὰ μείνουμε ἔξω, ὥσπου νὰ γεννηθῇ τὸ μωρό μας...

Τὰ μάτια του μεγάλωσαν:

— Παραμιλᾶς, Ρίτσα;... Τί ταξίδια στὸ ἐξωτερικὸ διειρεύεσαι; Ἐδῶ δὲ θἀ εἴχες λεφτὰ νὰ πᾶς ἴσαμε τὴ Θεσσαλονίκη...

Σταμάτησε, τὴν κύτταξε σὰ νὰ τοῦ ἐρχόταν μιὰ ἰδέα:

— Ἀλήθεια... μήπως θἀ μποροῦσε νὰ γίνη αὐτό; Νὰ ζητήσῃς τὴ βοήθεια τῆς Πόπης; Νὰ πᾶς στὴ Θεσσαλονίκη δυὸ μῆνες πρὶν νὰ μπερδευτοῦνε τὰ πράγματα;... Ἐκεῖ, κανεὶς δὲ θὰ ξέρῃ, δὲ θὰ κρατάῃ λογαριασμό...

Τὸν κύτταξε θλιμμένα. Δὲ φάνηκε νὰ τὴν πείθῃ ἡ ἰδέα του:

— Πῶς εἶναι δυνατόν; Ἂν ἦταν μόνη ἡ Πόπη, φυσικά, θἀ μὲ βοηθοῦσε. Ἀλλὰ ὁ ἄντρας της;... Νομίζεις πὼς θἀ τῆς ἦταν εὐχάριστο νὰ ἐκτεθῇ στὸν ἄντρα της;...

— Τότε, Ρίτσα, νὰ σὲ κλέψω... Δὲ βλέπω ἄλλη λύσι... Νὰ πᾶμε νὰ πανπρευτοῦμε κρυφά... Νὰ τὸ παρουσιάσουμε ἕτοιμο στὴ μητέρα σου.

— Νὰ τῆς δώσω αὐτὴ τὴν ταραχή, πάνω στὴ στενοχώρια της;

Ἐπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια ὁ Τέλης.

— Φέρνεις παντοῦ τὸν κατακλυσμό, τῆς εἶπε, ἐξαλλος. Πές ἐπὶ τέλους, τί θέλεις;... Τί ἄλλο μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα;... Λέγε;... Θέλεις νὰ κλέψω; Θέλεις νὰ ξαναρχίσω τὰ χαρτιά, τὸ λαθρεμπόριο, γιὰ νὰ κερδίσω λεφτά; Ποῦ ξέρεις;... Μπορεῖ νὰ σταθῶ τυχερὸς καὶ νὰ κερδίσω τόσα, ποὺ νὰ σὲ πάω καὶ στὴν Εὐρώπη!...

— Ὄχι, ὄχι! τοῦ εἶπε δύσθυμα. Κλέφτη δὲ σὲ θέλω... Δὲ σὲ θέλω...

Ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Σὲ λίγο τὴν ἄφησε, χωρὶς νὰ πῇ ἄλλη λέξι.

ΚΕΡΔΥΝΟΣ!

Ἔκανε πάντε μέρες νὰ πατήσῃ σπίτι της. Πέντε μέρες ποὺ τοῦ φάνηκαν ὁλόκληρος αἰώνας. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε στὸ σπίτι του τὰ κλωσμένα τῆς Μάνιας καὶ τὸ βουβὸ παράπονο τῆς λεμονιᾶς.

Ὁ Γιώργος θἀ ἤθελε νὰ βρῇ γιὰ τὴ Μάνια μιὰ θέσι στὴν Τράπεζα, τώρα ποὺ τελείωσε ἡ κοπέλλα τὸ Γυμνάσιο. Ἤταν ὅμως πολὺ δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο. Ἴσως νὰ περνοῦσαν χρόνια, ὥσπου νὰ τὸ πετύχῃ... Στὸ μεταξύ, εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν πανπρευτῇ. Ἀλλὰ θἐσκόταν νὰ τὴ ζητήσῃ μόνο ὅταν θὰ τοὔλεγε ἡ Μάνια πὼς εἶναι ἕτοιμη, πὼς ἔχει ἐκείνα τὰ ἐλάχιστα, ποὺ τῆς ζήτησε. Ἐκεῖνος δὲ μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήσῃ, ἐπειδή, μὲ τὶς ἐλάχιστες οἰκονομίες του, θἀ κύτταζε νὰ ἀγοράσῃ δυὸ ἐπίπλα. Ἤταν αὐτὴ ἡ συμφωνία: Ἐκεῖνος τὰ ἐπίπλα καὶ τὸ νοίκι ἑνὸς μικροσκοπικοῦ διαμερίσματος. Ἡ Μάνια τὸ ρουχισμό της, σεντόνια, κουβέρτες καὶ παρόμοια εἴδη νοικοκυριοῦ.

Ἡ Λεμονιὰ τὸν ἱκέτευε:

— Τέλη, παιδί μου, ἄσε κάθε ἄλλο ἔξοδο καὶ κύττα νὰ τῆς τὰ μαζέψουμε αὐτὰ τὰ λίγα λεφτὰ τῆς ἀδερφούλας σου, νὰ τὴν ἀποκαταστήσουμε... Τέτοιο παιδὶ δὲ θὰ τὸ ξαναβροῦμε... Ἐγώ, βλέπεις, σκοτώνομαι στὴ δουλειά. Ἀλλὰ ἐσὺ δὲ δίνεις πιὰ σχεδὸν τίποτα τώρα τελευταῖα. Τί ἐπαθες;...

Δὲν ἄνοιγε τὰ χείλη του νὰ μιλήσῃ ὁ Τέλης. Αἰσθανόταν ἕνα βάρος ἀσήκωτο στὴν καρδιά του. Ὅπου καὶ νὰ κύτταζε, κλειστὸς ὁ ὁρίζοντας τῆς εὐτυχίας...

Ἄφησε πέντε μέρες νὰ περάσουν, χωρὶς νὰ πάῃ στὴν ἀγαπημένη του, ὄχι μόνο ἐπειδὴ ἦταν θυμωμένος, ἀλλὰ προπάντων ἐπειδὴ δὲ θἤξερε τί νὰ τῆς πῇ, πῶς νὰ τῆς δώσῃ θάρρος...

Ἐπὶ τέλους, τὸ ἕκτο ἀπόγεμα, μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Νάμπα, ἔτρεξε στὸ σπίτι της. Βρισκόταν ἀκόμα τρία-τέσσερα στενὰ πιὸ κάτω, ὅταν εἶδε τὴν κούρσα τοῦ Μίμη Γεωργόπουλου. Ἡ καρδιά του σταμάτησε. Δὲ βρισκόταν, βέβαια, μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του, ἀλλὰ ἤταν σίγουρος πὼς ἀπὸ ἐκεῖ ἐρχόταν ἡ κούρσα. Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ δῇ μέσα, οὔτε κἂν τὸ Μίμη εἶχε δῇ στὸ Βολάν. Ἤταν ὅμως σίγουρος πὼς αὐτὴ ἤταν ἡ κούρσα του.

Ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ρίτσας.

Τοῦ ἄνοιξε ἡ μητέρα της.

— Καλησπέρα... τοῦ εἶπε μὲ μισὸ στόμα, ἐχθρικά.

— Καλησπέρα...

Ἡ Ντίνα κοντοστάθηκε στὸ κατώφλι.

— Δὲν εἶναι μέσα ἡ Ρίτσα; ρώτησε ὁ Τέλης.

— "Οχι!...

— Ποῦ πάει;

— Πάει βόλτα... μιὰ βόλτα... τοῦ ἀποκρίθηκε.

Τὸ ὕφος της ὅμως σὰ νὰ ἤταν ἐνοχο, παράξενο...

— "Εχει ὥρα πού φυγε; ρώτησε ὁ νέος.

— "Οχι... τώρα δά...

Ἀπὸ πολὺ πάει;

Σὰ νὰ δίστασε ἡ γυναίκα:

— Ἀπὸ δῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε, ἐπὶ τέλους.

Καὶ τοὔδειξε πρὸς τὴ διεύθυνσι, ὅπου εἶχε δῇ τὴν κούρσα τοῦ Μίμη Γεωργόπουλου.

Ἡ ζήλεια ἄγγιξε τὴν καρδιά του.

— Μόνη πάει περίπατο;... ρώτησε γρήγορα.

Τὰ βλέφαρα τῆς γυναίκας τρεμόπαιξαν...

— Μόνη;... δηλαδή... μόνη... Φυσικά, μόνη...

Θἄθελε νὰ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὁ Τέλης, νὰ τὴ ρώτησῃ ἂν δὲν εἶχε φύγει μὲ τὴν κούρσα τοῦ Γεωγόπουλου ἡ κόρη της. Κατάθεσε ὅμως. Ἤξερε πὼς, ἂν φερόταν ἔτσι, θἄφερνε τὴν καταστροφή...

— Πότε θὰ γυρίσῃ; ρώτησε ἐπὶ τέλους.

— Δὲν ξέρω! ἀποκρίθηκε ἡ μάννα, μὲ ὕφος μισοκακόμοιρο.

— Πῶς δὲν ξέρετε;... Δὲ σᾶς εἶπε;...ρώτησε ἀπότομα ὁ νέος.

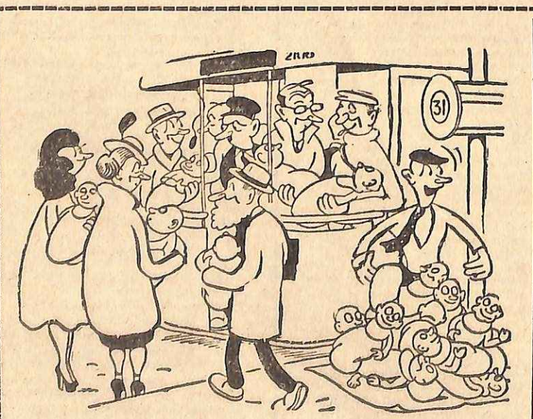
— "Ε... θὰ γυρίσῃ... δὲ θ' ἀργήσῃ... ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα. Πάντως, ξέρω κι' ἐγώ;... Μπορεῖ νὰ πάῃ στὶς ἀδελφὲς της, νὰ τὴν κρατήσουν, γιατί ὄχι;... Μπορεῖ νὰ γυρίσῃ καὶ ἀργά...

— Καλά! εἶπε ὁ Τέλης, μόλις συγκρατῶντας τὸ θυμό του. Τῆς

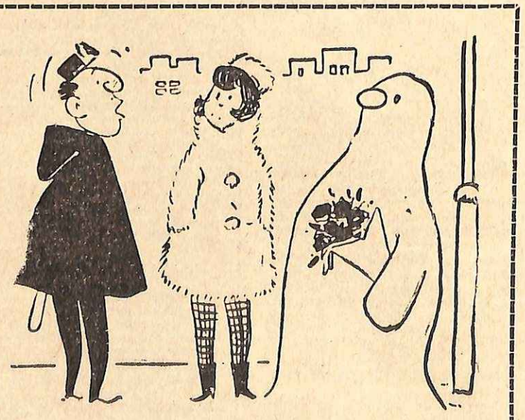

Ο «ΦΙΛΟΣ» ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΦΟΝΤΑΙΝ

Ἡ γνωστὴ στὰρ Τζόαν Φονταίν, ὑγαίνει συχνὰ τελευταῖα μὲ τὸν Ἀμερικανὸ σκιτσογράφο Τσάρλς "Ανταμς. «Μᾶς συνδέει, εἶπε ἡ Τζόαν, μιὰ εἰλικρινὴς καὶ μεγάλη φιλία, μιὰ φιλία χωρὶς ἴχνος ὑστεροβουλίας». Οἱ στενοὶ φίλοι καὶ τῶν δυὸ πάντως πιστεύουν πὼς ἡ «φιλία» αὐτὴ δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ καταλήξῃ σὲ γάμο. Ἡ φωτογραφία, ποὺ δημοσιεύουμε, πάρθηκε στὰ στούντιο τῆς τηλεοράσεως, σὲ μιὰ διακοπὴ τοῦ γυρίσματος τῆς ταινίας «Μιὰ ὥρα μὲ τὸν Χίτσκοκ», ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν τηλεόρασι καὶ στὴν ὁποία ἡ Τζόαν παίζει ἕνα βασικὸ ρόλο.

—Ἐδῶ τὰ μωρά, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε μιὰ θέσι στὸ λεωφορεῖο!...

— Σᾶς περίμενε μιάμιση ὥρα ὁ φουκαρᾶς!

λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι θὰ περάσω αὔριο τὸ ἀπόγευμα; Νὰ μὲ περιμένη...

— Θά 'πῆς τὸ πῶ!... ἀποκρίθηκε ἡ μάννα, μὲ ὕφος ἀδιαπέραστο κι' ἐπιφυλακτικό.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΖΗΛΙΑΣ

Ἔφερε βόλτες, ἀμέτρητες βόλτες ὁ Τέλης. Ἦταν Δευτέρα, δὲν εἶχε νὰ πάῃ στὸ ἐργοστάσιο. Ἦταν τέτοια ἡ λύσσα του, ποὺ καὶ νάπρεπε νὰ πάῃ, θὰ τσάκιζε, μὲ κίνδυνο νὰ χάσῃ τὴ θέσι του. Ἦταν τέτοιος ὁ θυμός του, ποὺ ἔτρεμε μὴ δημιουργήσῃ κανένα ἀνεπανόρθωτο σκάνδαλο στὸ δρόμο. Κι' ὅμως, δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ γυρίσῃ σπίτι του ἡσυχα-ἡσυχα, σέρνοντας αὐτὴ τὴ φοβερὴ ὑποψία στὴν καρδιά του.

Ἔφερνε τὶς βόλτες του μερικὰ στενὰ παρακάτω, γιὰ νὰ μὴ κινήσῃ τὴν προσοχὴ τῆς γειτονιᾶς. Εἶχε πάντα τὸ νοῦ του, ὅμως, ν' ἀντικρύσῃ τὴ φυστικιὰ κούρσα. Θὰ ἦταν δέκα ἡ ὥρα καὶ βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅταν εἶδε τὴν κούρσα, ἀπὸ τὴν ἄλλη κατεύθυνσι. Τὴν εἶδε, νὰ σταματάῃ μπροστὰ στὴν πόρτα της. Ὥσπου νὰ συνέλθῃ, νὰ τρέξῃ, δὲν πρόλαβε. Εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὴν ἀγαπημένη του νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὴν κούρσα καὶ νὰ χώνεται βιαστικὰ στὸ σπίτι της. Τὴν ἄλλη στιγμή, τὸ ἀμάξι προσπέρασε σχεδὸν μπροστά του, μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Τὰ πόδια του ριζώθηκαν στὴ γῆ. Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφθηκε νὰ γυρίσῃ τὴν πλάτη του σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, σ' αὐτὸ τὸ στενό, σ' ὅλο του τὸ ὄνειρο!... Νὰ πῇ πῶς ὅλα ἦταν ἕνα ψέμμα, ἕνα πλάσμα τῆς φαντασίας του... Ψέμμα πῶς τὸν ἀγάπησε κάποτε κάποια ἀγνὴ παιδούλα... ψέμμα πῶς τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, ψέμμα πῶς τοῦ εἶπε πῶς ἔχει στὰ σπλάχνα της τὸ παιδί του... Πλάσμα τῆς φαντασίας του πῶς ἀκούμπησε τὸ χεράκι της μ' ἐμπιστοσύνη στὸ χέρι του, καὶ πῶς τοῦ ψιθύρισε λόγια γεμάτα θάρρος καὶ σοβαρότητα:

«Θὰ κάνω κάθε θυσία! Εἶμαι ἕτοιμη γιὰ κάθε θυσία!».

Ἔσφιξε τὰ δόντια του μὲ λύσσα, καθὼς ἔσπρωξε τὴν καγκελόπορτα. Ἔκανε νὰ σπρώξῃ καὶ τὴ μέσα πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ μπῇ ἔτσι, ἀλλὰ ἦταν κλειδωμένη. Χτύπησε μὲ μανία τὸ κουδοῦνι.

Τίποτε δὲ σάλεψε μέσα. Τὸ ξαναχτύπησε δυό-τρεῖς φορές, δυνατά. Σὲ λίγο ξεπετάχτηκε ἡ Ντίνα ἀπὸ μέσα.

Χωρὶς λέξι, τὴν παραμέρισε, ὥρμησε μέσα στὸ σπίτι ὁ Τέλης.

Ἡ Ρίτσα συγύριζε τὰ μαλλιά της στὸν καθρέφτη. Μόλις ἄκουσε τὸ βῆμα του, κατάλαβε πὼς ἦταν αὐτὸς καὶ γύρισε τρομαγμένη. Τὰ μάτια της ἦταν πνιγμένα στὰ δάκρυα. Τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε ἀπέραντη δυστυχία.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀναστατωμένο πρόσωπο, ἡ φόρα τοῦ Τέλη κόπηκε. Δὲν ἦταν ψεύτικα τὰ δάκρυά της, δὲν εἶχαν προφθάσει ν' ἀνεβοῦνε ψεύτικα στὰ μάτια της. Ἡ Ρίτσα ἦταν δυστυχισμένη... Μόλις εἶχε γωρίσει ἀπὸ τὸν περίπατο μὲ τὸ Μίμη κι' ἦταν δυστυχισμένη... Ὡστόσο, ἡ φυσιογνωμία της ἔδειχνε κιόλας φόβο...

— Ποῦ ἦσουν; τὴ ρώτησε ὁ Τέλης, ὄχι τόσο ἀπότομα, ὅσο λογάριαζε νὰ τὴ ρωτήσῃ.

Σκούπισε γρήγορα τὰ δάκρυά της καὶ κατέβασε τὰ μάτια της.

— Ποῦ ἤμουν; τὴν ξαναρώτησε πιὸ ἔντονα.

Τὸν κύτταξε τώρα, δυστυχισμένη:

— Τέλη... Μὲ εἶδες... Τὸ καταλαβαίνω πὼς μὲ εἶδες...

— Θέλω ὅμως νὰ τ' ἀκούσω κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη σου.

Τὸ στῆθος της φούσκωσε, τὰ χεῖλη της τρεμούλιασαν:

— Μὴ μὲ βασανίζης! Σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ μὲ βασανίζης...

— Ἐσὺ μὲ βασανίζεις λιγώτερο;... Νομίζεις πὼς, ἐπειδὴ εἶμαι φτωχός, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ φέρεσαι ἔτσι;... Γιατί δὲν εἶχες τὸ θάρρος νὰ μοῦ πῆς πὼς εἶσαι φιλενάδα τοῦ Γεωργοπούλου;

— Ὄχι!

Ἡ φωνή της ἔδειχνε εἰλικρίνεια.

— Τότε, πῶς θέλεις νὰ γίνῃ φιλενάδα του... ἡ γυναῖκα του...Τὸ ἴδιο εἶναι γιὰ μένα... Γιατί μὲ κρατᾶς σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία; Γιατί μ' ἀναγκάζεις ν' ἀλλάξω τὴ ζωή μου γιὰ σένα;...

Πέλεψε ἡ κοπέλλα κάμποση ὥρα, ἔπειτα τ' ἀναφυλλητὰ της ξέσπασαν.

Σὲ λίγο ἤρθε ἡ μητέρα της στὸ δωμάτιο καὶ κύτταξε τὸν Τέλη ἐχθρικά:

— Μὴ τὴ βασανίζης... τοῦ εἶπε αὐστηρά. Ἀρκετὰ τὴ βασάνισες ἴσαμε ἐδῶ... Βλέπεις, ὅτι εἶναι τὸ ἀπροχώρητο...

Γύρισε ὁ Τέλης τὴν πλάτη του στὴ μάννα καὶ προχώρησε πρὸς τὴν κοπέλλα:

— Ρίτσα... Πές μου! Ἀπὸ σένα θέλω νὰ τ' ἀκούσω...

— Μάννα, βόγγηξε ἡ κοπέλλα. "Ασε μας μόνους λίγη ὥρα, σὲ ἱκετεύω... Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω μόνη...

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Ντίνα:

— Ὅταν ἀρχίζετε μὲ κουταμάρες, τί περιμένετε;... Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ στάθηκες κουτὴ καὶ πίστεψες πὼς ἡ ζωὴ εἶναι μόνο λόγια τοῦ ἀέρα καὶ φιλιά. Εἶδες, οἱ ἀδελφές σου ἔγιναν νοικοκυρές, ἐπειδὴ εἶχαν μυαλό... Κύττα τώρα μόνο νὰ ξεμπλέξῃς. Αὐτὸ σοῦ λέω μονάχα: Νὰ ξεμπλέξῃς!

Ἔφυγε, βροντώντας πίσω της τὴν πόρτα κι' ἡ Ρίτσα ξέσπασε σὲ καινούργια ἀναφυλλητά.

ΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ Ο ΜΙΜΗΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν ἀνάγκασε ὁ Τέλης νὰ καθήσῃ στὸ στενό, παλιὸ κρεβάτι καὶ κάθησε δίπλα της.

— Ἔλα, τῆς εἶπε, ὅσο μποροῦσε πιὸ μαλακά. Πρέπει νὰ μοῦ μιλήσῃς σοβαρά. Μὲ τὸ κλάμα δὲ βγαίνει τίποτα. Βλέπεις, ἐγὼ εἶμαι ψύχραιμος.

Ἔτρεμε σύγκορμος, τὰ χείλη του ἦταν πελιδνά, κι' ὅμως προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσῃ θάρρος, παριστάνοντας τὸν ψύχραιμο.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε βασανισμένη:

— Τέλη... Θὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια...

— Καιρὸς εἶναι!

— Ὁ Μίμης, ὅπως ξέρεις, μοῦ κάνει προτάσεις ἀπὸ καιρό...Ἐγὼ τοῦ ὁμολόγησα τὴν κατάστασί μου... Αὐτὸς ἔδειξε κατανόησι... Μοῦ προτείνει νὰ μὲ πάρῃ νὰ φύγουμε μαζί, νὰ πάμε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ θὰ μὲ παντρευτῇ. Κανεὶς δὲ θὰ ξέρῃ τίποτε, κανεὶς δὲ θὰ κουτσομπολέψῃ. Θὰ ζήσουμε κάμποσο καιρὸ στὸ Παρίσι, κι' ἔπειτα, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ φαίνεται ἡ κατάστασί μου, θ' ἀρχίσουμε νὰ τριγυρνάμε σὲ διάφορες πόλεις. Τὸ παιδί μου θὰ γεννηθῇ ὁπουδήποτε βρεθοῦμε. Κανεὶς δὲ θ' ἀπορήσῃ πῶς ἕνα νόμιμο ἀντρόγυνο ἀπέκτησε παιδί. Ἔπειτα, θὰ χασομερήσουμε μερικοὺς μῆνες, ὥσπου νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ καταλάβῃ ἂν τὸ παιδὶ εἶναι πολὺ μεγάλο γιὰ τοὺς μῆνες τῆς ἡλικίας του... Τίποτε δὲ θὰ μᾶς βιάζῃ νἀρθοῦμε γρήγορα πίσω στὴν Ἑλλάδα... Καὶ θέλει νὰ υἱοθετήσῃ τὸ παιδί, νὰ τοῦ δώσῃ τ' ὄνομά του...

Σταμάτησε, τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε, λαχανιασμένο, κι' ὁ Τέλης τὴν κύτταζε μαῦρος...

— Λοιπόν; τὴ ρώτησε σὲ λίγο, παγερά. Ἀφοῦ εἶναι τόσο εὐχάριστα γιὰ σένα τὰ πράγματα, θάθελα νὰ ξέρω γιατί κλαῖς; Ἐπρεπε νάσαι χαρούμενη, νὰ πετᾶς...

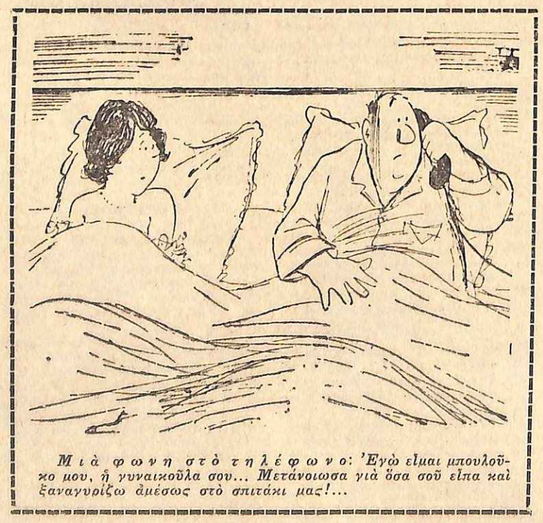
— Εἶμαι δυστυχισμένη! τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Τότε, λοιπόν, γιατί κάθεσαι καὶ τὸν ἀκοῦς; τὴ ρώτησε, ἀνάβοντας ξαφνικά. Ἂν ἡ ἰδέα νὰ γίνης γυναίκα του σὲ κάνῃ δυστυχισμένη, ποιὸς σὲ ἀναγκάζει νὰ τὸν ἀκοῦς; Ποιὸς σὲ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ πᾶς σήμερα αὐτοκινητάδα μαζί του;... Ἄχ, Ρίτσα... γιατί φορᾶς πάντα τὴ μάσκα; Γιατί δὲ μ' ἀφίνεις νὰ δῶ τὸ ἀληθινό σου πρόσωπο;...

— Τὸ ἀληθινό μου πρόσωπο τὸ βλέπεις ἐσύ, τοῦ ἀποκρίθηκε κλαίγοντας. Μ' ἐκεῖνον φοράω τὴ μάσκα...

— Γιατί; Γιατί;

Ἔκανε μιὰ κίνησι γεμάτη ἀπογνωσι ἡ κοπέλλα.

Μιὰ φωνὴ στὸ τηλέφωνο: Ἐγὼ εἶμαι μπουλοῦκο μου, ἡ γυναικούλα σου... Μετάνοιωσα γιὰ ὅσα σοῦ εἶπα καὶ ξαναγυρίζω ἀμέσως στὸ σπιτάκι μας!...

— Ἐπειδὴ βλέπω τὸ ἀπροχώρητο, Τέλη... Ἐπειδὴ βλέπω τὴ μητέρα μου νὰ βασανίζεται... ἐπειδὴ δὲ θέλω μιὰ μέρα νὰ βασανίζεται καὶ τὸ παιδί μας...

— Κι' εἶσαι βεβαία πὼς ὁ Γεωργόπουλος θὰ κρατήσῃ ὅλες του τὶς ὑποσχέσεις; τὴ ρώτησε.

— Νοί! τοῦ ἀποκρίθηκε, μὲ πεποίθησι. Μ' ἀγαπάει...

— Κι' ἐγώ; Σκέφθηκες ποτὲ πὼς κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ; Σκέφθηκες πὼς κι' ἐγὼ ἔχω κάποιο δικαίωμα εὐτυχίας;

— Ἔκανα ὑπομονὴ ὅσο μπόρεσα, βόγγηξε ἡ Ρίτσα. Τώρα πιὰ ὅμως δὲ βαστῶ, δὲ βαστῶ... Ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά, Τέλη, πρέπει νὰ μ' ἀφίσῃς. Πὲς πὼς δὲ μὲ γνώρισες ποτέ...

— Καὶ ν' ἀφίσω ἕναν ἄλλον ἄντρα νὰ χαρῇ τὴν ἀγάπη σου! Μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι πλούσιος κι' ἐγὼ φτωχός!...

— Δὲ μποροῦμε νὰ παλέψουμε ἐνάντια στὴ μοῖρα.

— Καὶ ν' ἀφίσω αὐτὸ τὸν ἄντρα νὰ χαίρεται τὸ παιδί μου;

— Δὲν τὸ ξέρεις ἀκόμα τὸ παιδί σου, δὲν τὸ εἶδες. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τ' ἀγαπᾶς. Μόνον οἱ μάννες ἀγαπᾶνε τὰ παιδιὰ τους πρὶν τὰ δοῦνε. Οἱ πατεράδες πρέπει πρῶτα νὰ τὰ δοῦνε γιὰ νὰ νοιώσουν μέσα τους νὰ ξυπνάῃ ἡ στοργή.

— Ποῦ τὰ ξέρεις ἐσὺ αὐτά; Ποιὸς στὰ εἶπε;

— Ξέχασέ μας, σᾶσε μας ἀπὸ τὴ ζωή σου, κι' ἐμένα καὶ τὸ παιδί! Τέλη, σὲ παρακαλῶ... Βοήθα με... Βοήθα με... Τὸ καταλαβαίνω πώς, ἂν παντρευτοῦμε, θὰ δυστυχήσουμε κι' οἱ δυό.

— Ἐνῶ, ἂν παντρευτῇς μὲ τὸ Μίμη...

— Ἐσὺ τουλάχιστον μπορεῖς νὰ σωθῇς!

— Ἐμένα συλλογίζεσαι; κάγχασε ὁ Τέλης.

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ ξέσπασε σὲ σιγανὸ κλάμμα.

Τὴν ἄφησε κάμποση ὥρα ὁ Τέλης ἔτσι, ἔπειτα πέρασε τὸ χέρι του γύρω στοὺς ὤμους της. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε χαϊδευτική:

— Ρίτσα... Μ' ἀγαπᾶς, τὸ νοιώθω πὼς μ' ἀγαπᾶς. Δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφίσω νὰ γίνῃς γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου. Δὲ μπορῶ.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Τί μπορεῖ νὰ γίνῃ;

— Ἀγαπούλα... ἄφησέ με νὰ τὰ κανονίσω ἐγὼ ὅλα... Ἐσὺ ὅμως ποτὲ νὰ μὴ μὲ ρωτήσῃς τίποτε, τ' ἀκοῦς; Ποτέ! Χρήματα θἄχῃς... Θὰ τ' ἀγοράσουμε ὅλα, ὅλα... Ὅσπου νὰ γεννηθῇ τὸ μωρό μας, τὸ σπίτι μας θὰ εἶναι κουκλί. Ἴσως νἄχουμε ἀγοράσει καὶ τὸ διαμερισματάκι, ποὺ ὀνειρευόμαστε... Καὶ θὰ παντρευτοῦμε σὲ δεκαπέντε μέρες, θέλεις;... Ἂν πάλι ἡ μητέρα σου ἐπιμένῃ νὰ περάσουν οἱ τρεῖς μῆνες, κι' ἂν ἐσὺ δὲ θέλῃς νὰ τῆς ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθεια, τότε θὰ παντρευτοῦμε στοὺς τρεῖς μῆνες. Ὡς τότε κατάφερε νὰ μὴ φανῇ τίποτε... Κι' ἔπειτα... ἔπειτα, θὰ σὲ πάρω νὰ πᾶμε στὴν Εὐρώπη. Ναί, ἀγάπη μου. Αὐτὰ ποὺ σοῦ τάζει ὁ Γεωργόπουλος, θὰ τἀ κάνω ἐγώ! Θὰ πᾶμε στὴν Εὐρώπη! Θὰ σ' ἀφίσω τοὐλάχιστο ἐκεῖ... Θὰ βροῦμε κάποια αἰτία... Θὰ ποῦμε, ὅτι ἡ ὑγεία σου... Θὰ δοῦμε τί θὰ ποῦμε... Πάντως, ἔννοια σου, δὲ θ' ἀφίσω νὰ ντροπιαστῇς... Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ γίνουν ὅλα περίφημα! Θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη! Μόνο ἐσὺ νὰ μοῦ δώσῃς τὸ λόγο σου, νὰ μὴ μὲ ρωτᾶς, νὰ μὴ μὲ ρωτήσῃς ποτὲ τιοῦ τὰ βρίσκω τὰ λεφτά.

— Μὰ ἀφοῦ τὸ ξέρω ποῦ τὰ βρίσκεις; τοῦ εἶπε, δυστυχισμένη.

— Δὲν ξέρεις τίποτα... Ξέχασέ τα ὅλα... Ἂν δὲν φερόμουν μὲ τόση εἰλικρίνεια, θὰ τἀ ἤξερες; Ὄχι! Ἐγὼ σοῦ ἄνοιξα τὰ μάτια. Λοιπόν, δὲν ξέρεις τίποτα... Στὴ μητέρα σου, θὰ πῶ, ὅτι κέρδισα ἕνα λαχεῖο! Ναί, αὐτὸ θὰ τῆς πῶ...

— Θ' ἀφίσῃς δηλαδή, αὐτὲς τὶς δυὸ δουλειες πούχεις; τὸν ρώτησε φοβισμένη.

— Πρὸς τὸ παρόν, δὲ θ' ἀφίσω τίποτε, τῆς ἀποκρίθηκε, μετὰ σύντομη σκέψι. Βλέποντας καὶ κάνοντας... Ἴσως νὰ εἶναι καλό, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, νὰ φαίνεται, ὅτι ἔχω μιὰ δουλειά, ἕστω καὶ τόσο ταπεινή... Λοιπόν, ἀγαπούλα... Κύτταξέ με στὰ μάτια καὶ πές μου πὼς τὸ θέλεις... Πές μου πὼς τὸ θέλεις, μὲ τὴν καρδιά σου...

Τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν κυττάξῃ στὰ μάτια, σηκώνοντάς της τὸ «φάλι.

— Δὲν ξέρω... μουρμούρισε ἡ κοπέλλα.

— Δὲν ξέρεις ποιὸν ἀγαπᾶς; τὴ ρώτησε γρήγορα.

Τὰ μάτια της ἄστραψαν. Μέσα στὸ γαλανό τους φόντο, πέρασε ἕνα κῦμα ἀγάπης. Τὸ εἶδε ὁ Τέλης κι' ἔσκυψε τὸ πρόσωπό του στὸ δικό της. Τὰ χεῖλη του ἦταν πολὺ κοντὰ στὰ χεῖλη της.

Μ' ἕνα λυγμὸ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, κι' αὐτὸς τῆς ἔκλεισε μὲ τὰ φιλιά του τὰ χεῖλη της, ποὔτρεμαν.

— Ἀγαπούλα... Ὀρκίσου μου ὅμως νὰ μὴ ξαναρχίσῃς πάλι τὰ ἴδια...

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Θὰ στὰ πῶ ὅλα, Τελη!... Κάναμε μὲ τὸ Μίμη μιὰ συμφωνία...

Τὸ πρόσωπό του σκοτείνιασε:

— Ποιὰ συμφωνία;

— Μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ περιμένῃ ὀκτὼ μέρες γιὰ τὴν ὁριστική μου ἀπάντησι...

— Κι' ἔπειτα;

— Ἔπειτα, θ' ἀρραβωνιαστῇ!

Ἂν δὲ λάβῃ ἀπάντησι στὶς ὀχτὼ μέρες, θ' ἀναγγείλῃ τοὺς ἀρραβῶνες του...

Τὴν κύτταξε μὲ κατάπληξι ὁ νέος.

— Θ' ἀρραβωνιαστῇ; Μὲ ποιά;

Γέλασε ἡ Ρίτσα νευρικά:

— Οἱ γονεῖς του τοῦ προξενεύουν κάποια κοπέλλα, τοῦ κύκλου τους... Αὐτὸς ὅμως θέλει νὰ φύγῃ μ' ἐμένα... νὰ τοὺς τὸ σκάσῃ. Τὸ καταλαβαίνεις;... Ἔπειτα, νὰ μὲ παντρευτῇ καὶ νὰ τοὺς φέρῃ πρὸ γεγονότος τετελεσμένου!

— Ἄ, ἔτσι;...

— Ναί... Αὐτὴ εἶναι ἡ συμφωνία μας...

— Καὶ δὲ θὰ τὸν ξαναδῇς στὸ μεταξύ;

— Ὄχι! Τὸν παρακάλεσα νὰ μ' ἀφίσῃ τελείως ἥσυχη, νὰ σκεφθῇ...

— Θέλεις νὰ σ' ἀφίσω κι' ἐγὼ ἥσυχη αὐτὲς τὶς ὀκτὼ μέρες;...τὴ ρώτησε σιγανά.

Ἔγειρε ἀπάνω του, σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια:

— Ὄχι... Πῆρα τὴν ἀπόφασί μου τώρα...

— Γιὰ πάντα;

— Ναί, γιὰ πάντα!

— Ἐγὼ σοῦ βάζω ἕνα ὅρο μόνο, Ρίτσα: Δὲ θὰ μὲ ρωτήσῃς ποτὲ ποῦ βρίσκω τὰ λεφτά...

Μιὰ σκιὰ πέρασε στὰ μάτια της:

— Δὲ θέλω ὅμως νὰ κάνης κάτι κακό! Αὐτὸ δὲν τὸ θέλω, Τέλη...

— Αὐτὸ θὰ τ' ἀφίσῃς στὴν κρίσι μου... Ἐσὺ δὲν εἶδες τίποτε... Δὲν ἄκουσες τίποτε... Μόνο τὰ λεφτὰ νὰ παίρνῃς... Καὶ τὰ λεφτὰ αὐτὰ θὰ εἶναι καθαρά, τίμια, ἐφ' ὅσον ἐσὺ δὲ θὰ ξέρῃς...

— Δὲ θέλω νὰ ριψοκινδυνεύσῃς... Δὲ θέλω νὰ μπλέξῃς ἀσχημα... Δὲ θέλω νὰ ντροπιαστῇς, Τέλη...

Ἐπίκαιρα στίχοι

ΨΥΧΡΑ ΚΙ' ΑΝΑΠΟΔΑ...

Τὸ κρῦο τὸ ἀφιλότιμο τραβάει τὸ τέλι ἀκόμα
καὶ μένουν οἱ συνέλληνες μ' ὀρθάνοιχτο τὸ στόμα
διότι συνεχίζεται τὸ κῦμα τὸ μυστήριον
καὶ Μάρτη μήνα γίνεται τὸ κρῦο μας... μαρτύριον!

★

Εἰς μήνα χειμωνιάτικον ὁ Μάρτης ἐξελίσσεται
κι' ὁ κόσμος μένει ἐμβρόντητος κι' εὐλόγως καταπλήσσεται,
διότι, λέει, οἱ ψύχρες μας οἱ ἐξωφρενικές,
σὲ δοκιμὲς ἀφείλονται... θερμοπυρηνικές!

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ ΜΑΣ

Στὴν εὐκλεῆ τὴν πόλι μας, ποὺ ζούγκλα γίνεται ἤδη
κι' οἱ πιτσιρίκοι κάνουνε λησταῖες γιά... παιγνίδι,
στὰ τυήματα κατέληξαν ἀνῆλικοι ἀρκετοὶ
καὶ στὴν παγίδα ἔπεσαν κι' οἱ «μαῦροι ἀετοί»!

★

Ἀετονύχες πήγαιναν νὰ γίνουν ὁπωσδήποτε,
μὰ δυστυχῶς δὲν πρόλαβαν νὰ καταφέρουν τίποτε,
διότι πρὸς στὰ «κάγγελα» ἐπῆραν τὴν εὐθεία
κι' οἱ «ἀετοὶ» ἐβγήκανε... ἀνόητα στρουθία!

ΓΕΓΟΝΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Αὐτὲς τὶς μέρες εἴδαμε πολλὲς ἀνταποκρίσεις,
γιὰ γιόνια, γιὰ πετρέλαια, γιὰ νέες γεωτρήσεις,
ἀλλὰ μεγάλη ἐντύπωσι μιὰ μόνον μᾶς προξένησε,
ποὺ λέει ὅτι... ἐξάδυμα κάποια κατσίκα γέννησε!

★

Τὰ ἔξη αὐτὰ ἐρίφια, ἐν πάσῃ περιστάσει,
κρατοῦν τὸ Πανελλήνιον ἐν πλήρῃ ἀναστατώσει
καὶ πρέπει κι' ἐπιβάλλεται, γι' αὐτὴν τὴν εὐφορία
νὰ γράψῃ καὶ ἡ σύγχρονη κι' ἡ μέλλουσα ἱστορία:
«Γόνιμος αἶξ
ἔτεκεν... ἓξ»!

ΣΕ ΑΝΑΜΜΕΝΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ...

Ἐκεῖνοι ποὺ γυρεύουνε τὸν Ἄρη νὰ πατήσουν
κι' ἐν γένει στὸ Διάστημα ζωὴ ν' ἀναζητήσουν,
εὑρῆκαν σ' ἕνα πρόσφατον κι' ἐπίμονο ταξείδιον,
πὼς ἀπ' τὸν Ἄρη ἐκπέμπεται... ἀνθράκων διοξείδιον!

★

Κατόπιν τούτου, βέβαια, ὁ θρῦλος διαλύεται
καὶ οἱ μεγάλοι κάμπτονται, γιατὶ δὲν ἀποκλείεται
οἱ «θησαυροὶ» τοῦ Ἄρεως, ποὺ χρόνια κυνηγοῦν
ν' ἀποδειχθοῦν ἀσήμαντοι καί... «ἀνθρακες» νὰ βγοῦν!

ΚΙ' ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Τὰ νέα ποὺ μᾶς ἤρθανε ἀπὸ τὴν Δύσι ὁλόϊσα,
γιὰ τὴν Λαμὰρ μᾶς εἶπανε, τὴν παλαιὰ τὴν γόησσα,
ὅτι καὶ τώρα πυροπολεῖ καροδιὲς ἀνδρῶν εὐρλέκτων,
ἀφοῦ προηγθὲς ἐτέλεσε τὸν γάμον της τὸν... ἔκνον!

★

Τὸ πρᾶγμα αὐτό, φαντάζομαι, πολὺ ἐκακοφάνη
στὶς ἄλλες «στὰρ» ποὺ φόρεσαν δυὸ - τρεῖς φορὲς στεφάνι
καὶ εἶπανε ζηλόφθονα καὶ μ' ἐκδηλες λαχτάρες:
«Γιὰ μᾶς τὰ ντόρτια κι' οἱ δυσπλὲς καὶ γι' ἄλλες οἱ...ἐξάρες»!

ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΗ...

«Νεμρώδ» στὴν διάνα ἀλάθητος καὶ στὸ τουφέκι μάννα,
ἐκυνηγοῦσε, προ τινος, κοντὰ στὴν Ἀλαμάνα
καὶ σὲ μιὰ χήρα ἔκανε ἀγιατρευτα στραπάτσα,
διότι τὴν κακόμοιρη τὴν πῆρε γιά... μπεκάτσα!

★

Μ' αὐτό, λοιπόν, τὸ λάθος του κι' αὐτὴν τὴν στραβομάρα,
τοὺς κυνηγοὺς θὰ βλέπουμε, στὸ μέλλον, μὲ τρομάρα,
γιατί, ναὶ μὲν δὲν εἴμαστε πετσούμενα πουλάκια,
ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνουμε... «ἱπταμένα ἀγγελάκια»!

ΧΩΡΙΣ... ΕΛΕΟΣ

Μὲ θλῖψι ἀπεριόριστη διαβάσαμε τὴν εἴδησι,
ὅτι πολλοὶ λαδέμποροι χωρὶς σταλιὰ συνείδησι,
μὲ νοθευμένα... ἔλαια κινοῦσαν τὸ ἐμπόριον
καὶ τὸν κοσμάκη ἐτάραζαν στὴν γώσα μας τὴν δόρειον!

★

Μὲ λόγους ἄλλους βρέθηκαν λαδέμποροι ἀκοτοί,
ποὺ τὰ «σαϊνια» θέλησαν νὰ κάνουν ἐν Ἑλλάδι,
γι' αὐτὸ κι' ὁ πολυτάραχος ὁ κόσμος ἀπαιτεῖ
νὰ παταχθοῦν ἀμείλικτα καὶ νὰ μὴ «βγοῦνε... λάδι»!

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΟΡΘΑ

Κατόπιν ἀποφάσεως, ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ,
καινούργια μέτρα ἐλήφθησαν γιὰ τὴν συγκοινωνία
καὶ οἱ λεωφορειοῦχοι μας, ποὺ πάντα ἔχουν «θεῖον»
θ' αὐξήσουν, τὸ ταχύτερον, τὰς θέσεις τῶν... ὀθίων!

★

Ὀρθῶς, λοιπόν, οἱ τάλαινες πολῖτες ἐξοργίζονται
κι' ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν ἀνάδουν καὶ φλογίζονται,
γιατὶ θὰ τοὺς στριμώξουνε «ὀθίους», δίκως μπάσα,
οἱ ἔχοντες, τὴν σήμερον, τὰ... «πλάγια» τὰ μέσα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Ὅσο γι' αὐτό, ἔννοια σου! Θὰ προσέχω, οὔτε νὰ διατρέξω κίνδυνο, οὔτε νὰ ντροπιαστῶ... Φτάνει νὰ μὴν ἔχω ἐκ μέρους σου πόλεμο νεύρων... Πές μου πῶς μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου...

— Ναί, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, τοῦ ἀποκρίθηκε φοβισμένη.

Τῆς φίλησε τὰ χεῖλη, πούτρεμαν, καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ἡ Ρίτσα ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ἡ μητέρα της τὴν κύτταξε ἐρωτηματικά:

— Μαμά, πρόφερε ἡ κοπέλλα σταθερά, τὰ κανονίσαμε μὲ τὸν Τέλη... Κάτι σκέφθηκε κι' ἐλπίζει τὰ οἰκονομικά μας νὰ πάνε πολὺ καλά...

Σούφρωσε ἡ Ντίνα δύσπιστα τὰ χεῖλη της:

— Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη;

— Κάτι σκέφθηκα... ἔπεται σοβαρὰ ὁ νέος. Ἠλέπω, ὅτι δυστιστεῖτε. Σὲ λίγες ἡμέρες ὅμως, θὰ σᾶς πείσω. Μόνο σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ στενοχωρῆτε τὴ Ρίτσα.

Σήκωσε ἡ μάννα τοὺς ὤμους της:

— Νίπτω τὰ χέρια μου... Κυτάξτε μονάχα νὰ μὴν πάτε στὴ δυστυχία σας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Χιούμορ

ΠΡΩΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεύς: Σκέψου, φίλε μου, ὅτι χτὲς τὸ βράδυ ὁ μπέμπης μας μοὔσκισε τὰ χειρόγραφα τοῦ μελοδράματος, ποὺ μόλις εἶχα τελειώσει.

Ὁ φίλος του: Μπράβο του! Μπορεῖ καί... κρίνει κι' ὅλας σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία!...

★

Μαρία: Κυρία, μιὰ νέα καὶ ὡραία κυρία σᾶς περιμένει στὸ σαλόνι.

Κυρία: Εἶναι ἡ ἀδελφή μου.

Μαρία: Μπᾶ!... Δὲ σᾶς μοιάζει καθόλου!

★

Πρόεδρος: Ὁμολογεῖτε ὅτι εἴπατε βλάκα τὸ μηνυτή σας;

Κατηγορούμενος: Δὲ μπορῶ νὰ θυμηθῶ, κύριε πρόεδρε. Μὰ ὅσο περισσότερο κυττάζω τὸν κύριο αὐτόν, τόσο βεβαιώνομαι ὅτι τὸ εἶπα...

★

Ἐπισασες ποτὲ τὸ σύζυγό σου νὰ φλερτάρῃ;

— Μὰ μὲ τὸ φλέρτ ποὺ μοῦκανε... τὸν ἔπιασα!

★

Ὁ ἄρρωστος: Κάνατε ποτὲ κανένα σοβαρὸ λάθος, γιατρέ;

Ὁ γιατρός: Ναί! Κάποτε... γιατρεύω ἕναν ἐφοπλιστὴ πελάτη μου, μέσα σὲ τρεῖς μέρες!...

★

— Γιατὶ εἶσωσες τὴν ὁμορφη δακτυλογράφο σου;

— Γιατὶ τὴ ζήλεψε ἡ γυναῖκα μου.

— Ἀλήθεια εἶναι, λοιπόν, πὼς αὐτὴ ποὺ πῆρες τώρα εἶναι σωστὸ σκιάχτρο;

— Σσσσς! Σ

Τέντυ — μπόϋς
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ

Τοὺς ἐγάζουν τὰ μάτια καὶ τὰ ἀποκεφαλίζουν

Ἡ σημερινὴ Γερμανία εἶναι τόσο ἐπικίνδυνη γιὰ τὰ περιστέρια, ὅσο ἦταν, στὴν ἐποχὴ τοῦ Χίτλερ, γιὰ τοὺς Ἑβραίους,—διαπιστώνει, μὲ ἀγανάκτησι, ἕνα γερμανικὸ περιοδικό, δημοσιεύοντας ἕνα ἀληθινὰ ἀνατριχιαστικὸ ρεπορτὰζ γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ δραστηριότητα, ἐναντίον τῶν ἀθώων αὐτῶν φτερωτῶν.

Τὸ σύνθημα: «θάνατος στὰ περιστέρια», ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει ποιὸς τὸ ἔρριξε πρῶτος, ἔγινε τῆς μόδας στοὺς κύκλους τῶν Γερμανῶν τέντυ —μπόϋς — τῶν «χαλμποστάρκε», ὅπως τοὺς λένε στὴ χώρα τους—καὶ τοὺς κάνει νὰ συναγωνίζωνται μεταξύ τους σὲ ἐπινοήσεις πρωτότυπων βασανιστηρίων.

Στὸ Σδάμπινγκ, τὴ σπουδαστικὴ συνοικία τοῦ Μονάχου, πολλὰ περιστέρια βρέθηκαν μὲ τὰ πόδια δεμένα τὸ ἕνα στ' ἄλλο καὶ μὲ τὸ ράμφος φιμωμένο. Ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ ψόφησαν ἀπὸ πεῖνα ἢ ἀσφυξία.

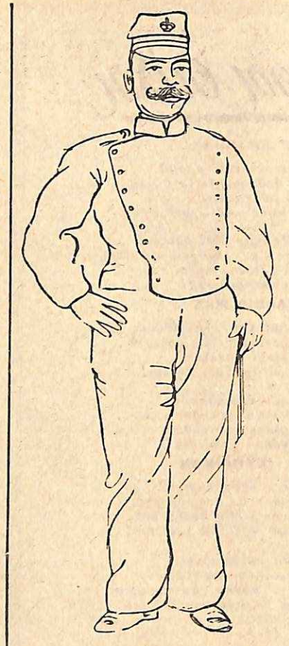
Στὴν Κολωνία, σὲ μιὰ πλατεῖα ὅπου ὑπῆρχαν ἄλλοτε πολλὰ περιστέρια, οἱ πρωϊνοὶ διαβάτες ἀντίκρυσαν, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ νυκτερινὴ ἐπιδρομὴ τῶν τέντυ - μπόϋς, τὸ φριχτὸ θέαμα ἀποκεφαλισμένων περιστεριῶν, ποὺ τὰ κομένα κεφάλια τους ἦταν σκορπισμένα στοὺς γειτονικοὺς δρόμους. Στὸ Βερολῖνο, οἱ τέντυ - μπόϋς σκότωσαν σαν μερικὰ περιστέρια καὶ ἔβεσαν ἔπειτα τὸ κάθε σκοτωμένο μαζὶ μ' ἕναν ζωντανὸ σύντροφό του. Στὸ Χέρφορντ, οἱ νεαροὶ σαδιστές, ἀντὶ νὰ σκοτώσουν τὰ δυστυχισμένα φτερωτά, προτίμησαν κάτι χειρότερο : νὰ τοὺς βγάλουν τὰ μάτια.

Στὸ Βούππερταλ, τέλος, καὶ στὶς πόλεις τῆς Ρηνανίας, μπῆκε σ' ἐνέργεια τὸ δηλητήριο. Οἱ ἀθρόοι θάνατοι περιστεριῶν, ποὺ σημειώθηκαν, ὀφείλονταν ὅπως διαπιστώθηκε, στὸ ὅτι οἱ τέντυ - μπόϋς εἶχαν ρίξει στὴν τροφὴ τους θειάφι, ἀρσενικὸ ἢ στρυχνίνη.

Τὰ ἀλλεπάλληλα αὐτὰ ἐγκληματικὰ κρούσματα ἔνουν ἀναστατώσει, ὅπως εἶναι ἐπόμενο, τὴν γερμανικὴ κοινὴ γνώμη, ποὺ τὰ ἐλέπει — καί, ἀσφαλῶς, ὄχι ἄδικα - σὰν ἀνανεωμένες ἐκδηλώσεις ἑνὸς σαδιστικοῦ πνεύματος, ποὺ εἶχε κάνει ἄλλοτε τὴν Γερμανία στόχο τῆς παγκόσμιας κατακραυγῆς. Ἡ γερμανικὴ Ἑταιρία Προστασίας τῶν Ζώων ἔχει προκηρύξει ὑψηλὲς ἀμοιβὲς γιὰ ὅσους κατορθώσουν νὰ διευκολύνουν τὴν σύλληψι τῶν νεαρῶν σαδιστῶν καὶ ἡ ἀστυνομία καταβάλλει σύντονες προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴ σύλληψί τους.

Ὡς τὴ στιγμὴ ὅμως, δὲν ἔχει ἐπιτύχει σημαντικὰ ἀποτελέσματα, γιατὶ οἱ τέντυ-μπόϋς βροῦν τὶς προχωρημένες ὧρες τῆς νύχτας καὶ ἀφοῦ πάρουν ὅλα τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα ἀσφαλείας.

Στὸ μεταξύ, ἡ συμπεριφορὰ τῶν δυστυχισμένων περιστεριῶν ἔχει ἀλλάξει αἰσθητά: Ἐνῶ στὴν πλατεῖα, τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας χώνονται ξένιαστα στὰ πόδια τῶν περαστικῶν, στὶς γερμανικὲς πλατεῖες τὰ ἄγριοα πουλιὰ τρέμουν μόλις τὰ πλησιάσῃ ἄνθρωπος.

Ἀστυνομικὸς κλητήρας τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὄθωνος.

Η ΠΡΩΤΗ

ΟΤΑΝ ὁ Καποδίστριας ἀνέλαβε νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα, βρῆκε τὴ δημόσια ἀσφάλεια σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι. Οἱ προϋχοντες τότε εἶχαν ἀποκτήσει πασσάλικες συνήθειες καὶ καταπιέζανε τοὺς χωρικούς. Ὁ Καποδίστριας ἐφάρμοσε τὸ «αἰρε τὸν σύστημα δημοχερονιᾶς». Ἀφαίρεσε, στὶς μεγάλες πόλεις, τ' ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἀπὸ τοὺς δημογέροντες καὶ τ' ἀνέθεσε στοὺς πολιτάρχες, ποὺ διορίζονταν ἀπὸ τὸ κράτος. Οἱ πολιτάρχες εἶχαν στὶς διαταγές τους ἀτάκτους ἄντρες, διηρημένους σὲ δωδεκαρχίες, ἑξαρχίες κλπ.

Ἔτσι οἱ πολιτάρχες πρέπει νὰ θεωρηθοῦν οἱ πρόδρομοι τῶν ἀστυνόμων. Τὸ σύστημα τῆς Πολιταρχίας συνεχίστηκε καὶ μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ὄθωνος. Ὅταν δὲ συνεστήθησαν οἱ Δῆμοι, ἐξεδόθη στὶς 31 Δεκεμβρίου 1836 διάταγμα συστάσεως «Δημοτικῆς Ἀστυνομίας». Σύμφωνα μ' αὐτό, τὴν ἀστυνομικὴ ἐξουσία ἐξασκοῦσε ὁ Δήμαρχος, ποὺ διώριζε καὶ τὸν ἀστυνόμο. Ὁ ἀστυνόμος τότε οὔτε στολὴ φοροῦσε, οὔτε ἄλλο διακριτικὸ σῆμα εἶχε, ἐκτὸς ἀπὸ τό... βούδουλα!

Ὁ βούρδουλας αὐτὸς ἦταν φοβερὸ ὅπλο, καμωμένο ἀπὸ ξερὴ οὐρὰ σελαχιοῦ, ἀγκαθωτή, ἢ ἀπὸ οὐρὰ βωδιοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Ὄθων δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅπλα, γιατὶ θὰ γινόντουσαν ἐπικίνδυνοι στὰ χέρια τῶν εὐέξαπτων, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ ξεχωρίσουν τὰ προσωπικά τους πάθη ἀπὸ τὸ καθῆκον τους. Εἶχαν ὅμως γιὰ διακριτικὸ σημεῖο ἕνα ραβδί, 60 πόντων, τυλιγμένο μὲ ταινίες, ποὺ εἶχαν τὰ ἐθνικά μας χρώματα. Ἀπάνω στὶς ταινίες ἦταν χαραγμένη ἡ φράσι: «Ἡ ἰσχὺς τοῦ Νόμου».

Τὸ ραβδὶ αὐτὸ σιγὰ - σιγὰ πῆρε διαστάσεις ροπάλου, χρησιμοποιήθηκε... καταλλήλως καὶ γίνηκε τό... ξύλο τῆς γνώσεως! Στὴν κεφαλὴ τοῦ ροπάλου ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα γουρλωμένο μάτι!

Οἱ εἰρηνοφύλακες (αὐτὴ ἦταν τότε ἡ ὀνομασία τῶν ἀστυνομικῶν, ὅταν ἐκτελοῦσαν ὑπηρεσία, ἔπρεπε νὰ κρεμοῦν τὸ ρόπαλο ἀπὸ τὸν ὦμο τους μὲ μιὰ κυανόλευκη ταινία, γιατὶ ἦταν τὸ σύμβολο τῆς ἰσχύος τους. Ὅταν δὲ ἤθελαν νὰ συλλάβουν κανένα, σήκωναν ψηλὰ τὸ ρόπαλο κι' ἔλεγαν:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου σὲ διατάσσω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς!

Κι' ἐπειδή, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, οἱ πολίτες δὲν ὑπάκουαν καὶ τόσο πρόθυμα, τὸ ρόπαλο ἔσπαζε κεφάλια, ράχες καὶ πλευρά! Γι' αὐτὸ σιγὰ - σιγὰ τὸ κεφάλι τοῦ ρόπαλου κατασκευάστηκε σφαιρικὸ καὶ θωρακίστηκε μὲ πρόκες. Περίφημος ἀστυνόμος στάθηκε ὁ Παρασκευᾶς Γιαννακόπουλος. Ὅταν ἔλαβε μέρος στὴ Ναυπλιακὴ Ἐπανάστασι, τὸ ρόπαλο ἔκανε στὸ χέρια του θαύματα!

Οἱ εἰρηνοφύλακες στρατολογοῦνταν ἀπὸ τὰ πιὸ ἄτακτα στοιχεῖα, τοὺς ντάηδες. Ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψι ὅτι «πάσσαλος πασσάλῳ ἐκκρούεται». Ἕνας ἱστορικὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γράφει:

«Οἱ ἀστυνομικὲς διατάξεις ἀνεγγνώσκοντο ἀπ' ἐκκλησίας καὶ ἐδημοσιεύοντο διὰ τυμπανοκρουσίας εἰς τὰ κυριώτερα μέρη τῶν πόλεων».

Πολλὲς φορὲς διορίζονταν ἀστυνόμοι ἀγράμματοι ἢ ποὺ μόλις ἤξεραν γραφή. Τὸ μόνο ποὺ ἤξεραν καλὰ ἦταν νὰ μετροῦν «παρὰ μία τεσσαράκοντα» στὴ ράχη τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν!

ΚΛΟΠΕΣ ΚΑΙ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

Στὰ χρόνια ἐκεῖνα τῆς πανελλαδικῆς φτώχειας,ἡ κλοπὴ ἀνθοῦσε στὴ χώρα μας. Οἱ ἀστυνόμοι ἀδιαφοροῦσαν ἢ ἔκαναν τὸν στραβό, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ φίλο τοῦ κόμματος. Γιατὶ οἱ καλλίτεροι μπράβοι ἦταν οἱ... ζωσκλέφτες! Ἔτσι ὁ χωρικός, ποὺ τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ ζῶο ἢ ὁ ἔμπορος, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀνοίξει τὸ μαγαζί, ἀντὶ νὰ πάῃ στὸν ἀστυνόμο, ἔτρεχαν στὸν παπὰ νὰ διαβάσῃ ἀφορισμό!...

Πολλοὶ ἀστυνομικοὶ ἔλυναν μὲ σύντομη διαδικασία τὶς δικαστικὲς διαφορές. Ἐκεῖνον π.χ. ποὺ ἔπιαναν ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ κλέβῃ τοῦ ἐπέβαλλαν τὴν ποινὴ τῆς ἀποκοφινοποιήσεως. Γύριζαν δηλαδὴ τὸν ἔνοχο ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους, τὸν ἔφεραν κατόπιν στὴν ἀγορά, τὸν κάθιζαν σταυροπόδι καὶ τὸν σκέπαζαν μ' ἕνα κοφίνι. Πάνω σ' αὐτὸ κάθε πολίτης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καθήσῃ καὶ νὰ πῇ ὅ,τι ἤθελε εἰς βάρος τοῦ ἐνόχου.

Ὁ ἴδιος ἐξευτελισμὸς ἐφαρμοζόταν καὶ στοὺς πλαστογράφους. Ἀλλὰ καὶ τὶς ἁμαρτωλὲς γυναῖκες ὑπέβαλλαν σὲ διαπόμπευσι. Τὰ ἤθη τότε ἦταν σκληρὰ καὶ οἱ τιμωρίες ἄγριες. Ἀλλοίμονο στὴ γυναῖκα ποὺ θὰ γινότανε γνωστὸ τὸ ἁμάρτημά της. Πρῶτα ἄρχιζε ὁ λιθοβολισμὸς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τὸν κόσμο. Ὕστερα τὰ ἀστυνομικὰ ὀργανα τὴν κάθιζαν πάνω σ' ἕνα γάϊδαρο «ἐξανάστροφα», ἀναγκάζοντάς την νὰ κρατάῃ τὴν οὐρὰ τοῦ ζώου. Γυμνὴ δὲ πολλὲς φορὲς τὴν περιέφεραν στοὺς δρόμους, ἐνῶ ὁ τυμπανιστὴς τῆς Δημαρχίας φώναζε, χτυπῶντας τὸ τύμπανο:

—Ἐβγᾶτε νὰ δῆτε τὴν πομπιε μένη!...

Ἔπειτα τὴν ἔστελναν ἐξορία ἢ στὸ χωριό της, ὅπως λένε καὶ σ' ἑπιῴδειες στίχοι:

«Ὅποια δὲν κάνει φρόνιμα
καὶ κάνει ἐργολαβίες
στὸ γάϊδαρο καὶ στὸ χωριὸ
καὶ στὴν Ἀστυνομία!»

Τὰ μετέπειτα χρόνια ἡ Ἀθήνα γνώρισε ὡς ἀστυνομικὸ διευθυντὴ τὸν περίφημο Μπαΐρακτάρη, ποὺ ἔγινε ὁ ἀμείλικτος διώκτης τῶν παληκαράδων. Χάρις σ' αὐτὸν ἡ πρωτεύουσα γλύτωσε ἀπὸ τὴν τρομοκρατία τῆς μαγκούρας, τῆς κομπούρας καὶ τῆς «λαδωμένης ἀφελείας» καὶ ἀπὸ τὰ μυτερὰ στιλέτα τῶν κουτσαβάκηδων...

Ὁ Μπαΐρακτάρης, ὅταν ἦρθε ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο — ἦταν 16 χρόνων τότε — πῆγε καὶ κατατάχτηκε ὡς στρατιώτης στὸ 3ο τάγμα ἀκροβολιστῶν. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ προβιβάστηκε σὲ δεκανέα καὶ στάλθηκε γιὰ τὴν καταδίωξι τῶν λῃστῶν στὸ Γαλαξεῖδι καὶ στὴν Ἄμφισσα, ὅπου ἦταν τὸ κέντρο τῶν συμμοριῶν τοῦ Κακαράπη καὶ τοῦ Ντα6έλη.

Ἐκεῖ, μιὰ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, κατάφερε νὰ συλλάβῃ ὁ ἴδιος ἕναν ἀπὸ τοὺς λῃστές, καί, ἀφοῦ τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ξάπλωσε κατὰ γῆς, ὥρμησε κατόπιν γιὰ νὰ πιάσῃ καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἦταν περίπου... διακόσιοι.

Κατὰ τὴν κρητικὴ ἐπανάστασι, ὁ Μπαΐρακτάρης, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴν Κέρκυρα, ἐφυγε καὶ πῆγε στὴ μεγαλόνησο, ὅπου ἔλαβε μέρος σὲ 28 μάχες.

Γυρίζοντας στὴν Ἀθήνα, ἀνέλαβε τὴν καταδίωξι τῶν κακοποιῶν στοιχείων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διετάχθη κάποτε νὰ διαλύσῃ μιὰ φοιτητικὴ συγκέντρωσι. Ἐφιππος, λοιπόν, ἐπῆ κεφαλῆς μιᾶς στρατιωτικῆς δυνάμεως, θέλησε νὰ διασκορπίσῃ τοὺς φοιτητές, ποὺ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν. Μιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τότε βρῆκε τὸ ρολόϊ του καὶ τὸ κλειστὸ κομμάτια! Ὁ Μπαϊρακτάρης ἦταν ὁ πρῶτος, ποὺ χρησιμοποίησε νερὸ γιὰ τὴ διάλυσι μιᾶς διαδηλώσεως.

Πρὶν ἀπὸ ἑξῆντα χρόνια ἦταν τῆς μόδας ἡ λέξι: «Ζύσου!...». Μ' αὐτὴν οἱ μάγκες καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀμαξάδες πείραζαν τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς ἄντρες τῆς καλῆς τάξεως.

Ὁ Μπαΐρακτάρης, περνῶντας ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν — ὅπου ἦταν καὶ τὸ «στέκι» τῶν ἀμαξάδων, ἄκουσε ἕναν νὰ πειράζῃ μὲ τὸ «ζύσου!» μιὰ κυρία. Τὸν ἅρπαξε, λοιπόν, ἀμέσως, καὶ τὸν ὡδήγησε στὴν ἀστυνομία. Ἐκεί, ἀφοῦ τὸν γύμνωσε, ἄρχισε νὰ τοῦ τρίβῃ τὴν πλάτη μὲ μιὰ σκληρὴ βούρτσα τοῦ πατώματος. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος οὐρλιαζε, ὁ Μπαΐρακτάρης τοῦ φώναζε σαρκαστικά: «Ζύσου!», «Ζύσου!...».

Στὴν ἀστυνομία τῆς Ἀθήνας διεκρίθησαν πολλοὶ διευθυντές της, ὅπως ὁ Λευκάδιος, ὁ Ραζέλος, ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς, ποὺ εἶχε τὰ γραφεῖα της στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους καὶ Σωκράτους, ὁ Παλαιμάρας, ὁ Ζυμβρακάκης καὶ ὁ Μαρούδας.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΕΣ

Τὰ χρόνια ὅμως πέρασαν καὶ ἄρχισε νὰ γεννιέται τὸ ζήτημα τῶν δύο ἀστυνομιῶν, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ σχοινὶ τοῦ χωριάτη: Μονὸ δὲν ἔφτανε, διπλό... περίσσευε!

Ὁ πρῶτος, ποὺ ζήτησε τὴν ἀντικατάστασι τῆς χωροφυλακῆς ἀπὸ πολιτικὸ Σῶμα ἦταν στὸ 1911 ὁ Ἰταλὸς ὀργανωτὴς Γκαριλιότα. Μὰ στὸ 1918, ἐπὶ κυβερνήσεως Βενιζέλου, μετεκλήθη Ἀγγλικὴ Ἀποστολὴ μὲ ὀργανωτὴ τῆς ἀστυνομίας τὸ σὲρ Φρέντερικ Χάλιντεϋ.

Μιὰ μέρα, στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου καὶ Αἰόλου ἕνας χωροφύλακας ρύθμιζε τὴν κίνησι πεζῶν καὶ ὀχημάτων, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῆς νέας ὀργανωτικῆς ἀποστολῆς. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔτυχε νὰ περνάῃ μὲ τὸ ἁμάξι του ὁ τότε φρούραρχος Ἀθηνῶν στρατηγὸς Γενήσαρλης. Ὁ χωροφύλακας σταμάτησε τ' ἁμάξι, γιατὶ μόλις εἶχε δώσει ἐλεύθερη διάβασι στὰ ὀχήματα τῆς ἀντίθετης κινήσεως. Ὁ στρατηγός, ποὺ νόμισε ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ χωροφύλακα ἦταν προσβλητικὴ καὶ ὄχι σύμφωνη μὲ τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμούς, κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι καί... ράπισε τὸ χωροφύλακα!

Αὐτὸ σχολιάστηκε ἀπὸ τὸν Τύπο καὶ τότε ὁ σὲρ Χάλιντεϋ ζήτησε τὴ δημιουργία ἑνὸς πολιτικοῦ Σώματος.

Ἔτσι δημιουργήθηκε ἡ Ἀστυνομία Πόλεων. Ἡ ἐγκατάστασί της ἔγινε πρῶτα τὸ 1921, στὴν Κέρκυρα, μὲ διευθυντὴ τὸν Ι. Καλυβίτη, ποὺ ἡ κυριώτερή του φροντίδα ἦταν ἡ σύνταξι καὶ ἡ δημοσίευσι τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, ποὺ ἐνεκρίνοντο πάντα ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ ἀποστολή.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα οἱ Κερκυραῖοι εἶχαν μείνει ἀπόλυτα εὐχαριστημένοι. Τέτοια τάξι καὶ καθαριότητα βασίλευε, ὥστε τὴν ἡμέρα ποὺ στὸ ναὸ τοῦ φρουρίου βαφτιζόταν ὁ πρίγκηπας Φίλιππος — ὁ τώρα σύζυγος τῆς βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας — οἱ ξένοι ὅλοι νόμισαν ὅτι βρίσκονταν στό... Λονδίνο! Ἡ ἄψογη ἐμφάνισι τῶν πρώτων ἀστυνομικῶν καὶ ἡ εὐγενὴς συμπεριφορά τους θαυμάστηκε ἀπ' ὅλους!

Τὸ 1922, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ἐγκαταστάθηκε καὶ στὴν Πάτρα, μὲ διευθυντὴ πάλι τὸν Ι. Καλυβίτη. Οἱ Πατρινοί, ποὺ εἶχαν ὑπ' ὄψι τους τὶς ἐπιτυχίες τῶν στὴν Κέρκυρα, τὸν ὑποδέχθηκαν μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀγάπη.

Μιὰ μέρα, ἕνας μόρτης εἶδε μιὰ στρουμπουλὴ ὑπηρέτρια νὰ σφουγγαρίζῃ ξυπόλητη τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξώπορτας. Στάθηκε, τὴν περιεργάστηκε «ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω» καὶ τῆς φώναξε: «Κορίτσι μου, τί ὡραῖα πόδια ποὺ ἔχεις!» Τὸ ἀθῶο αὐτὸ πείραγμα ἔκανε τὴν ὑπηρέτρια ν' ἀναψοκοκκινίσῃ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ στὸν ἀστυνομικό, ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Αὐτὸς συνέλαβε τὸν ἔνοχο — σύμφωνα μὲ τὴ διάταξι τῆς «προσβολῆς ἤθων» — καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ τμῆμα. Ὁ Καλυβίτης κατόπιν ἔβγαλε τὸ «φετφᾶ» του: Ν' ἀγοραστῇ ἕνα ζευγάρι κάλτσες καὶ νὰ τὶς δώσῃ στὴν ὑπηρέτρια ,γιὰ νὰ μὴν τόν... «σκανδαλίζουν στὸ ἑξῆς οἱ γάμπες της!

Ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Καλυβίτης εἶδε ἕνα λουστράκο νὰ γυαλίζῃ σ' ἕνα καφενεῖο τὰ παπούτσια ἑνὸς Ι-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Τὰ περίεργα καὶ ἡ ἐξέλιξί της

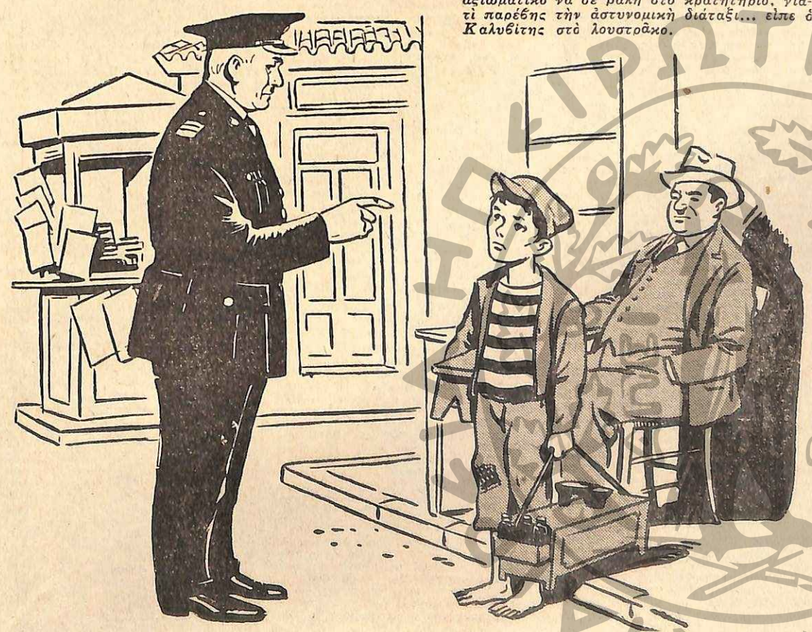
κυρα, μὲ διευθυντὴ τὸν Ι. Καλυβίτη, ποὺ ἡ κυριώτερή του φροντίδα ἦταν ἡ σύνταξι καὶ ἡ δημοσίευσι τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, ποὺ ἐνεκρίνοντο πάντα ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ ἀποστολή.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα οἱ Κερκυραῖοι εἶχαν μείνει ἀπόλυτα εὐχαριστημένοι. Τέτοια τάξι καὶ καθαριότητα βασίλευε, ὥστε τὴν ἡμέρα ποὺ στὸ ναὸ τοῦ φρουρίου βαφτιζόταν ὁ πρίγκηπας Φίλιππος — ὁ τώρα σύζυγος τῆς βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας — οἱ ξένοι ὅλοι νόμισαν ὅτι βρίσκονταν στό... Λονδίνο! Ἡ ἄψογη ἐμφάνισι τῶν πρώτων ἀστυνομικῶν καὶ ἡ εὐγενὴς συμπεριφορά τους θαυμάστηκε ἀπ' ὅλους!

Τὸ 1922, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ἐγκαταστάθηκε καὶ στὴν Πάτρα, μὲ διευθυντὴ πάλι τὸν Ι. Καλυβίτη. Οἱ Πατρινοί, ποὺ εἶχαν ὑπ' ὄψι τους τὶς ἐπιτυχίες τῶν στὴν Κέρκυρα, τὸν ὑποδέχθηκαν μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀγάπη.

Μιὰ μέρα, ἕνας μόρτης εἶδε μιὰ στρουμπουλὴ ὑπηρέτρια νὰ σφουγγαρίζῃ ξυπόλητη τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξώπορτας. Στάθηκε, τὴν περιεργάστηκε «ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω» καὶ τῆς φώναξε: «Κορίτσι μου, τί ὡραῖα πόδια ποὺ ἔχεις!» Τὸ ἀθῶο αὐτὸ πείραγμα ἔκανε τὴν ὑπηρέτρια ν' ἀναψοκοκκινίσῃ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ στὸν ἀστυνομικό, ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Αὐτὸς συνέλαβε τὸν ἔνοχο — σύμφωνα μὲ τὴ διάταξι τῆς «προσβολῆς ἤθων» — καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ τμῆμα. Ὁ Καλυβίτης κατόπιν ἔβγαλε τὸ «φετφᾶ» του: Ν' ἀγοραστῇ ἕνα ζευγάρι κάλτσες καὶ νὰ τὶς δώσῃ στὴν ὑπηρέτρια ,γιὰ νὰ μὴν τόν... «σκανδαλίζουν στὸ ἑξῆς οἱ γάμπες της!

Ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Καλυβίτης εἶδε ἕνα λουστράκο νὰ γυαλίζῃ σ' ἕνα καφενεῖο τὰ παπούτσια ἑνὸς Ι-

— Νὰ πᾶς στὸ τμῆμα καὶ νὰ πῆς στὸν ἀξιωματικὸ νὰ σὲ βάλῃ στὸ κρατητήριο, γιατὶ παρέβης τὴν ἀστυνομικὴ διάταξι... εἶπε ὁ Καλυβίτης στὸ λουστράκο.

διώτη. Ὅταν, λοιπόν, τελείωσε τὸ γυάλισμα, πῆγε κοντὰ στὸ μικρὸ καὶ τοῦ εἶπε μ' εὐγένεια:

— Νὰ πᾶς στὸ τμῆμα καὶ νὰ πῆς στὸν ἀξιωματικὸ νὰ σὲ βάλῃ στὸ κρατητήριο, γιατὶ παρέβης τὴν ἀστυνομικὴ διάταξι...

Ὁ λουστράκος, ἀντὶ νὰ τὸ σκάσῃ, πῆγε στὸ τμῆμα. Μὰ σὲ μισὴ ὥρα πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὁ Καλυβίτης. Μόλις εἶδε τὸ μικρὸ στὸ κρατητήριο, διάταξε ν' ἀποφυλακιστῇ ἀμέσως.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ δραστηριότητα, ποὺ ἀνάπτυξε στὴν Πάτρα, ὁ Καλυβίτης ἦταν καὶ πολὺ προνοητικός. Εἶχε δώσει στὰ ὄργανα του κατάλληλες ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κατοίκων.

Ἔτσι, μιὰ νύχτα, κάποιος, ἐπειδὴ ἔκανε πολλὴ ζέστη, κοιμόταν μ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ξαφνικά, ἄκουσε ἕνα κρότο. Σύμπνοα καὶ εἶδε ἕνα χαρτάκι τυλιγμένο σὲ μιὰ πέτρα, ποὺ ἔγραφε: «Κύριε, δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶσθε μ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Διατρέχετε τὸν κίνδυνο κλοπῆς!...». Κι' ἀπὸ κάτω ἦταν ἡ ὑπογραφὴ ἑνὸς ἀστυφύλακα...

Ἀνάμεσα στὶς ἀστυνομικὲς διατάξεις ἦταν καὶ τὸ ἀσθέστωμα τῶν ρείθρων. Ἔτσι ἔμαθαν οἱ καταστηματάρχες καὶ οἱ νοικοκυρὲς νὰ διατροῦν αὐλὲς καὶ πεζοδρόμια καθαρά, ἀφοῦ μάλιστα τὸ μέτρο αὐτὸ εἶχε καὶ σκοπὸ ἀπολυμαντικό.

Μετὰ τὴν Πάτρα, ἡ ἀστυνομία ἐγκαταστάθηκε, τὸ Μάϊο τοῦ 1923, καὶ στὸν Πειραιᾶ, μὲ ὀργανωτὴ πάλι τὸν Καλυβίτη, ποὺ εἶχε πεῖρα πιὰ στὰ ζήτημα τῆς ἐξοντώσεως τῶν κακοποιῶν, τῶν κλεφτῶν, τῶν διαρρηκτῶν κι' ἀκόμη στὴν καταδίωξι τῶν χασισοπωλῶν, ποὺ εἶχαν τὶς φωλιές τους πρὸς τὴν ἔπαυλι τοῦ Σκουλούδη, μὲ ἀρχηγὸ τὸν «Κῶτσο, φούσκωστο!» Μὰ μεγάλες προσπάθειες ἔκανε τότε γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸν Πειραιὰ ἀπὸ τὴν κόπρο τοῦ Αὐγείου. Μάζεψε τὶς «πομπιέμενες», καθιέρωσε τὴν ὑγειονομικὴ ἐπιθεώρησι καὶ τὶς ἐφωδίασε μὲ βιβλιάρια.

Ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες αὐτές, ὁ Καλυβίτης ἔγινε ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Ἀθηνῶν τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1925, συνεχίζοντας ἔτσι τὸ δημιουργικό του ἔργο. Ἡ Τροχαία, ποὺ βρισκόταν στὰ σπάργανα ἀκόμη, κατάφερε νὰ διευκολύνῃ τὴν κίνησι πεζῶν καὶ ὀχημάτων. Ἡ μεγαλείτερη ὅμως ἐπιτυχία ἦταν ἡ ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι τῶν δραστῶν τῆς δολοφονίας τοῦ Ἀθανασόπουλου: τῆς Φούλας Ἀθανασοπούλου, τοῦ Μοσκιοῦ καὶ τῆς «κακούργας πεθερας» Κάστρου.

Ἀλλὰ στὸ δελτίο τῆς ἀστυνομίας δὲν καταγράφονται γεγονότα μόνο σοβαρά. Ὑπάρχουν καὶ τὰ εὐθυμα. Θὰ σᾶς διηγηθοῦμε δυὸ ἀπ' αὐτά, ποὺ ἀξίζουν.

Κάποτε ὁ Καλύβας παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο τοῦ τότε προέδρου στρατηγοῦ Παγκάλου. Ἐκεῖ ἦταν ἡ κόρη καὶ ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ ποὺ τὸν ρώτησε:

— Γιατί, κύριε διευθυντά, ἐπιτρέπετε νὰ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους κυρίες καὶ δεσποινίδες μὲ φοῦστες ἴσαμε τὰ γόνατα;

— Κυρία προέδρου, ἀπάντησε ὁ Καλυβίτης, τὸ μάκρος τῆς φούστας δὲν τὸ κανονίζει ἡ Ἀστυνομία, ἀλλὰ ἡ μόδα!

Ὁ στρατηγὸς ὅμως, ποὺ βρῆκε λογικὴ τὴν παρατήρησι τῆς συζύγου του, ἔδωσε ἀμέσως ἐντολὴ στὸν Καλυβίτη νὰ προβῇ στὴ σύνταξι σχετικῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως. Ἐτσι ἀποφασίστηκε ν' ἀπέχῃ ἡ ἄκρη τῆς φούστας 30 πόντους ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ τὸ μῆκος της νὰ μετρῆται ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα!

Τὴν ἄλλη κι' ὅλας ἡμέρα συνελήφθη ἡ πρώτη παραβάτιδα. Φωτογραφήθηκε, προσήχθη στὸ αὐτόφωρο καὶ τιμωρήθηκε μὲ διήμερη κράτησι!

Οἱ ἐφημερίδες σχολίασαν τὴν ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως καὶ τόνισαν τὴν ἀποδοκιμασία τοῦ θηλυκόκοσμου. Ἔτσι ἡ διαταγὴ τοῦ Πάγκαλου ἔπαυσε νὰ ἰσχύῃ...

Ἀλλὰ τὸ πιὸ ἀστεῖο εἶναι ὅτι, ἕνα βράδυ, γινόταν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι σύσκεψι στὴν ὁποία παρίσταντο ὁ Καλυβίτης, ὁ Κουτσουμάρης καὶ ὁ Λεονταρίτης. Ἀφορμὴ τῆς συσκέψεως ἦταν ἕνα τηλεφώνημα, ποὺ εἰδοποίησε ὅτι στὸ «Πτὶ Παλαὶ» δινόταν βεξίωσι ἀπὸ τὴν κυβέρνησι πρὸς τιμὴν τοῦ Μαχαραγιὰ τῆς Καπουρτάλας.

Ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε εἴδησι! Καὶ ὁ Καλυβίτης διάταξε τοὺς Κουτσουμάρη καὶ Λεονταρίτη, τὸ διοικητὴ τοῦ Γ΄ τμήματος Δ. Βρανόπουλο, (τὸ σημερινὸ ὑπουργὸ Συγκοινωνιῶν), καθὼς καὶ τὸ διοικητὴ τῆς Τροχαίας Κατραμπασὰ νὰ πᾶνε νὰ ἐξακριβώσουν τί συνέβαινε.

Μό

Ο μεγαλύτερος Γάλλος κωμωδιογράφος Ἰωάννης Μολιέρος.

ΙΩΑΝ. ΜΟΛΙΕΡΟΣ

Ὁ ἀριστοτέχνης τῆς κωμωδίας

Ὁ Ἰωάννης-Βαπτιστὴς Ποκλέν, ὁ ἐπιλεγόμενος Μολιέρος, ὁ μεγάλος κωμικὸς ἠθοποιὸς καὶ κωμωδιογράφος τῆς Γαλλίας, γεννήθηκε στὸ Παρίσι στὶς 15 Ἰανουαρίου 1622. Ὁ πατέρας του Ἰωάννης Ποκλὲν ἦταν θαλαμηπόλος — ταπετσιέρης τοῦ βασιλικοῦ παλατιοῦ καὶ ἡ μητέρα του ἡ Μαρία Κρεσιὲ ἦταν μιὰ γυναίκα τοῦ λαοῦ.

Ὡς τὰ δεκατέσσερα χρόνια του ὁ Μολιέρος μόλις ἤξερε λίγη ἀνάγνωση καὶ γραφή. Μὰ ἀπὸ πολὺ μικρὸς ἀγαποῦσε τὰ θεάματα. Ἡ χαρά του ἦταν νὰ περνᾶ τὶς ὧρες του στὴ Νέα Γέφυρα τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου πλανόδιοι σαλτιμπάγκοι ἐκτελοῦσαν πρόχειρες φάρσες ἢ νὰ μπαίνῃ λαθραῖα στὰ λαϊκὰ θέατρα τῶν πανηγυριῶν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου καὶ Ἁγίου Γερμανοῦ καὶ νὰ παρακολουθῇ τὶς παντομίμες καὶ τὶς ἄλλες κωμικὲς σκηνές.

Ὁ παππούς του Λουδοβίκος Κρεσσέ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς θεατρόφιλος, τὸν ἔπαιρνε πότε-πότε στὸ ἐπίσημο θέατρο τῆς Γαλλίας, ὅπου ἠθοποιοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἔπαιζαν τὰ καλύτερα ἔργα τῆς ἐποχῆς. Ἀπὸ τότε ὁ μικρὸς Μολιέρος ἀγάπησε παράφορα τὸ θέατρο καὶ ποθοῦσε νὰ γίνῃ ἠθοποιός. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς τὸ θέατρο δὲν εἶναι ἁπλὸ παιγνίδι ἀλλὰ ἀπουδαία τέχνη ποὺ θέλει πολλὰ ἐφόδια. Ἔπρεπε νὰ μάθῃ γράμματα.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις, κατάφερε τὸν πατέρα του νὰ τὸν κλείσῃ στὸ κολλέγιο Κλερμόν.

Ὅταν τὸ 1642 τέλειωσε τὶς σπουδές του, ἀναγκάστηκε πρὸς μεγάλη του λύπη, ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐπίμονες πιέσεις τοῦ πατέρα του, νὰ τὸν διαδεχθῇ στὴ θέσι τοῦ θαλαμηπόλου στὴν αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 13ου καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ βασιλιὰ στὸ περίφημο ταξίδι του στὴν Ναρμπόν. Τὸ 1645 ὁ Μολιέρος ἔγινε δικηγόρος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν τὸν τραβοῦσε. Ἡ σκηνὴ ἦταν τὸ μεγάλο πάθος του. Καὶ μὴ ὁ χωρισμὸς τὸν ἔκανε πιὰ ν' ἀντισταθῇ στὴν ἀκατανίκητη ἕλξι της, συνεταιρίστηκε μὲ μερικοὺς νεαρούς ἐρασιτέχνες κι' ἔφτιασε ἕνα θίασο μὲ τὸν πομπῶδη τίτλο: «Τὸ Ἐπιφανὲς Θέατρο».

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἠθοποιοὶ δὲν εἶχαν καλὴ φήμη. Ἔτσι γιὰ νὰ μὴ ντροπιάσῃ τὸ πατρικό του ὄνομα ἀνεβαίνοντας στὴ σκηνή, πῆρε τὸ ψευδώνυμο Μολιέρος. Ὡστόσο τὸ «Ἐπιφανὲς Θέατρο», ἀφοῦ ἔδωσε μερικὲς φιλότιμες παραστάσεις χρεωκόπησε καὶ ὁ Μολιέρος, μὴ μπορώντας νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του, φυλακίστηκε τὸν Αὔγουστο τοῦ 1645 στὸ Σατλέ. Ὅταν κατόπιν ἀποφυλακίστηκε μὲ ἐγγύησι καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι, γύριζε στὶς ἐπαρχίες μαζὶ μὲ κείνους τοὺς συνεταίρους, ποὺ τοῦ ἔμειναν πιστοί, ὕστερα ἀπὸ τὴ χρεωκοπία τοῦ «Ἐπιφανοῦς Θεάτρου». Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Πάρκ, οἱ δυὸ Μπεζὰρ καὶ ἡ ἀξελφή τους Μαγδαληνή, ποὺ ἦταν φίλη τοῦ Μολιέρου.

Ὁ πλανόδιος θίασος ἔπαιζε τραγωδίες, κωμῳδίες καὶ φάρσες, ποὺ ἔφτιανε στὸ γόνατο ὁ Μολιέρος, σύμφωνα μὲ τὰ γούστα τῶν θεατῶν. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ αὐτοσχέδιος θεατρικὸς συγγραφέας, σκηνοθέτης, πρωταγωνιστὴς καὶ θιασάρχης ἀνέβασε τὸ 1648 στὴ Νάντη τὴ «Θηβαΐδα» του μιὰ τραγωδία καὶ λίγο ἀργότερα στὴ Λυὼν τὴν πρώτη κωμῳδία του «Ὁ Ἀπρισκέπτος», ἀπομίμησι ἀρχαίων καὶ νεωτέρων κωμῳδιογράφων. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς ἀπραγίες καὶ τὶς ἀπομιμήσεις του, τὸ θεατρικὸ αὐτὸ κατασκεύασμα δείχνει κιόλας τὴ δύναμι τοῦ ταλέντου του.

Ὁ Μολιέρος ἐξακολούθησε ἔτσι γιὰ πολλὰ ἀκόμα χρόνια τὶς περιοδίες του. Μὰ ἡ μεγάλη του φιλοδοξία ἦταν νὰ κατακτήσῃ τὸ ἀπαιτητικὸ κοινὸ τῆς πρωτεύουσας. Πήγαινε, λοιπόν, κρυφὰ στὸ Παρίσι καὶ συμμορφοῦσε τὰ πράγματα. Ὥσπου τὸ 1658 ἡ τύχη τὸν εὐνόησε. Ὁ παλιὸς συμμαθητὴς του πρίγκηπας ντὲ Κοντὶ τὸν βοήθησε νὰ παρουσιαστῇ στὴ βασιλομήτορα καὶ τὸν ἀδελφό του βασιλιά, ποὺ μεσολάβησαν καὶ πῆρε τὴν ἄδεια νὰ δώσῃ παραστάσεις μπροστὰ στὸν νεαρὸ βασιλιά.

Ὁ Λουδοβίκος 14ος βλέποντας τὴ μικρὴ φάρσα τοῦ Μολιέρου «Ὁ ἐρωτευμένος γιατρόσο», ἐνθουσιάστηκε τόσο, ποὺ ἔφτιασε ἰδιαίτερο θέατρο στὰ παλιὰ ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου.

Ὁ θρίαμβος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἱεροφάντη τῆς σκηνῆς ἀρχίζει τώρα μὲ ἐπιτυχίες. Παιδιὰ τὶς ἀντιδράσεις καὶ τὶς ραδιουργίες τῶν ἠθοποιῶν τῆς αὐλῆς, ὁ βασιλιὰς τοῦ ἐπιτρέπει νὰ παίζῃ στὴ σκηνὴ τοῦ Πτὶ Μπουρμπόν, ἐναλλαξ μὲ τὸ βασιλικὸ θίασο. Στὸ θέατρο αὐτὸ ἀρχισε τὶς παραστάσεις του ὁ Μολιέρος μὲ τὸν «Ἀπερίσκεπτο» καὶ τὸ «Ἐρωτικὸ πεῖσμα». Μὰ οἱ ἐχθροί κατάφεραν ὕστερα ἀπὸ δύο μῆνες νὰ κατεβασθῇ ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου γιὰ νὰ μὴ παίζῃ ἐκεῖ ὁ καινούργιος θίασος. Ὁ Μολιέρος παρατονέθηκε στὸ βασιλιὰ κι' ἐκεῖνος γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ τοῦ ἔδωσε τὴν αἴθουσα θεάτρου τοῦ Παλαὶ-Ρουαγιάλ.

Ἐξασφαλίζοντας τὴν προστασία τοῦ βασιλιὰ καὶ οἰκονομικὸς πιὰ ἀπερίσπαστος, ἔγραψε καὶ ἀνέβασε τὸ 1659 τὶς «Ἐλοΐσες κομψευόμενες» μιὰ ἐξύπνη κωμῳδία ποὺ σατιρίζει τοὺς ἐπιτηδευμένους τρόπους μερικῶν γυναικῶν τῆς ἀριστοκρατίας. Τὸ ἑπόμενο ἔτος ἔγραψε καὶ σκηνοθέτησε τὸν «Σγαναρέλλο» καὶ τὸ 1661 τὸ «Σχολεῖο τῶν συζύγων», μιὰ κωμῳδία ποὺ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.

Ὕστερα ἔγραψε τοὺς «Ἐνοχλητικούς», περισσότερο σάτιρα παρὰ κωμῳδία, ποὺ σατίριζε μερικοὺς ἐκκεντρικοὺς τύπους τοῦ Παρισιοῦ. Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς σειρᾶς ἀπὸ κωμῳδίες—μπαλέττα.

Ὡστόσο ὁ ἐργατικὸς αὐτὸς καλλιτέχνης ἦταν ἀσθενικῆς κράσεως. Ἀπὸ μιὰ πνευμονικὴ συμφόρησι, ποὺ ἔπαθε νέος, ὑπέφερε συχνὰ ἀπὸ τὸ στῆθος του. Μονάχα μιὰ ἤρεμη ζωή, θὰ μποροῦσε νὰ θελτιώσῃ τὴν κλονισμένη ὑγεία του.

Μὰ ὁ Μολιέρος ἐκ φύσεως τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐξ ἄλλου εἶχε κι' ἕνα ἄλλο πάθος ποὺ ἐφθειρε τὴν ὑγεία του: τὸν ἔρωτα!

Ὁ τελευταῖος ἔρωτας τοῦ Μολιέρου ἐπετάχυνε κατὰ πολὺ τὸ τέλος του. Σὲ ἡλικία σαρανταδυὸ χρονῶν ἐρωτεύθηκε παράφορα τὴν Ἀρμάνδη Μπεζάρ, μιὰ θεατρινούλα τοῦ θιάσου του, ποὺ ἦταν μόλις δεκαοχτὼ χρόνων καὶ εἶχε τὴν ἀνοησία νὰ τὴν παντρευτῇ.

«Ἔχει μικρὰ μάτια, ἀλλὰ γεμάτα φωτιά, μεγάλο στόμα, ἀλλ' ὅταν χαμογελᾶ εἶναι μαγεία. μικρὸ κορμί, ἀλλὰ λυγερὸ καὶ χαριτωμένο...»

Ἔτσι ζωγραφίζει ὁ ποιητὴς στὸν «Ἀρχοντοχωριάτη» του, τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγάπησε. Μὰ ὁ φλογερὸς Μολιέρος προδόθηκε ἀπὸ τὴ φλογερὴ Ἀρμάνδη ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν ἀπατᾶη ὁλοφάνερα. Ὁ μεγαλοφυὴς, ἀλλ' ἀπερίσκεπτος κωμῳδιογράφος, φανταζόμενος πὼς οἱ ἀπιστίες τῆς ἀγαπημένης του ὀφείλονταν σὲ ἐλλειψι τρυφερότητος ἀπὸ μέρους του, ἄρχισε παραβαίνοντας κάθε ἰατρικὴ συμβουλή, νὰ τῆς δείχνῃ περισσότερο ἔρωτα, καταστρέφοντας ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑγεία του. Οἱ κατα χρήσεις αὐτὲς τοῦ ἔφεραν πόνους στὸ στῆθος καὶ ἀνυπόφορο βῆχα. Κι' ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ὁ ἴδιος πρωταγωνιστὴς στὰ ἔργα του, ὅταν τὸν ἔπιανε ὁ ἀγωνιώδης αὐτὸς βῆχας στὴ σκηνή, προσποιοῦσε νὰ βήχῃ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ κωμικά, γιὰ νὰ νομίζῃ ὁ κόσμος πὼς ὑποκρίνεται.

Ὁ βῆχας τοῦ Μολιέρου ἔγεινε ἔτσι γιὰ πολὺ καιρό, σὰν μιὰ παράδοσι τῆς γαλλικῆς σκηνῆς. Πολλοὶ κωμικοί, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μολιέρου, προσπαθοῦσαν νὰ μιμηθοῦν πάνω στὴ σκηνὴ τὸ βῆχα του, γιὰ νὰ κάνουν τὸ κοινὸ νὰ γελάσῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς τὴν τραγωδία, ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν βῆχα.

Ἀπὸ τὴν ἄπιστη σύζυγο ὁ Μολιέρος ἀπόκτησε δυὸ γυιοὺς καὶ μιὰ κόρη. Τὸ πρῶτο του παιδὶ τὸ βάφτισε ὁ Λουδοβίκος 14ος. Ἐργαζόμενος ἀκατανίκητα, παρὰ τὴν κλονισμένη του ὑγεία καὶ τοὺς οἰκογενειακούς του περισπασμούς, ὁ Μολιέρος ἀνέβασε στὶς 26 Δεκεμβρίου 1662 τὸ «Σχολεῖο τῶν γυναικῶν», ἔργο ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ καθιέρωνε στὸ γαλλικὸ θέατρο τὴν ψυχολογικὴ κωμῳδία. Ὕστερα ἀκολούθησαν ὁ «Δὸν Ζουάν», ὁ «Ἔρωτας γιατρὸς» κλπ.

Τὸ 1666 ἔδωσε μιὰ ἀριστουργηματικὴ κωμῳδία τὸ «Μισάνθρωπο». Εἶναι ἡ πικρὴ διαμαρτυρία τοῦ Μολιέρου γιὰ τὰ ἄδικα τῆς κοινωνίας, γιὰ τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων καὶ γιὰ τὶς ἄπιστες γυναίκες.

Κατόπιν ἀνέβασε τὸν «Ταρτοῦφο», ποὺ παίχτηκε στὶς Βερσαλλίες κι' ἔκανε τεράστια ἐντύπωσι στὸ βασιλιᾶ. Ἦλιο καὶ σ' ὅλους τοὺς εὐγενεῖς. Στὴν περίφημη αὐτὴ κωμῳδία σατιρίζει κατστικὰ τὸ φαρισαϊσμὸ τῆς κοινωνίας, ξεσκεπάζοντας τὴν ὑποκρισία τῶν ψευτοευλαβῶν. Οἱ φανατικοὶ ἰησουῖτες ὅμως ξεσηκώθηκαν λαῦροι κατὰ τοῦ συγγραφέα, ζητῶντας νὰ μὴν ἀνεβῇ ἡ κωμῳδία στὸ λαϊκὸ θέατρο. Τέλος ὕστερα ἀπὸ μεγάλο θόρυβο καὶ πολλὲς περιπέτειες ὁ Λουδοβίκος 14ος ἐπέτρεψε τὴν παράστασι τοῦ «Ταρτούφου», ποὺ δόθηκε πανηγυρικὰ στὶς 5 Αὐγούστου 1667.

Μετὰ τὸν «Ταρτοῦφο» ὁ Μολιέρος ἀνέβασε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1668 τὸν «Ἀμφιτρύωνα» κατὰ ἀπομίμησι τῆς ὁμώνυμης κωμῳδίας τοῦ Πλαύτου καὶ τὸ Σεπτέμβρη τοῦ ἰδιου χρόνου τὸν «Φιλάργυρο» ἔργο, ποὺ ὁ Γκαῖτε τὸ θαυμάζει γιὰ τὴ μεγάλη του τραγικότητα.

Τὸ 1670 ἀνέβασε τὸν «Ἀρχοντοχωριάτη» μιὰ ἔξοχη κωμῳδία, ποὺ σατιρίζει τὸν πλούσιο ἀλλὰ ἄξεστο χωριάτη, ποὺ θέλει νὰ φαίνεται εὐγενής. Τὸ 1672 τὸ τελευταῖο του ἀριστούργημα τὶς «Διανοούμενες γυναίκες» καὶ τέλος τὸν «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ».

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1672 ὁ Μολιέρος ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, καὶ ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴν ἀδιφορία καὶ τὴν ἐλαφρότητα τῆς γυναίκας του, ἀπάσασε νὰ τὴ χωρίσῃ. Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς δὲν κράτησε πολὺν καιρό. Τὸ μοιραῖο πάθος του γι' αὐτὴν δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἔτσι τὸ Μάρτη τοῦ ἰδιου χρόνου τὴν ἐαναπῆρε καὶ γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀποχωρίζεται οὔτε τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ παράτησε τὴ διαιτα τῶν γιατρῶν κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ μαζί της ἀπαγορευμένα φαγητά. Ἀποτέλεσμα τῆς τρέλλας αὐτῆς ἦταν νὰ χάσῃ ὁλότελα τὴν ὑγεία του. Στὴν τέταρτη παράστασι τοῦ «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενοῦς» ὁ Μολιέρος ἦταν κατὰ τραγικὴ εἰρωνεία πολὺ ἄρρωστος.

Ὁ μεγάλος σύγχρονος του ποιητὴς καὶ φίλος του Μπουαλώ, βλέποντας τὴν ἀπελπισμένη του κατάστασι, τὸν ἐξόρκισε νὰ μὴν παίξῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μὴν κουράσῃ τὸ στῆθος του. Τὸ ἴδιο τὸν συμβούλεψαν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι του. Μὰ ὁ Μολιέρος, ποὺ πρωταγωνιστοῦσε σ' ὅλα του τὰ ἔργα, ἂν καὶ ἤξερε τὴν κατάστασί του, τοὺς εἶπε:

— Τί θὰ γίνουν τόσοι φτωχοὶ θιασπαλιστές, ἂν σταματήσω νὰ παίζω;

Καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τίποτα, ἔβγηκε στὴ σκηνή. Ἀλλὰ ἦταν τόσο ἐξαντλημένος, ὥστε μόλις πρόφερε τὴ λέξι «ὁρκίζομαι...» στὴν κωμικώτερη σκηνὴ τοῦ ἔργου, τὸν ἔπιασαν σπασμοί. Γιὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸ κοινὸ τὴν ἀγωνία του, ἄρχισε νὰ γελᾶη ὑστερικά. Ὁ κόσμος ὅμως εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν τραγωδία τοῦ Μολιέρου κι' ἀνατριχιαζε.

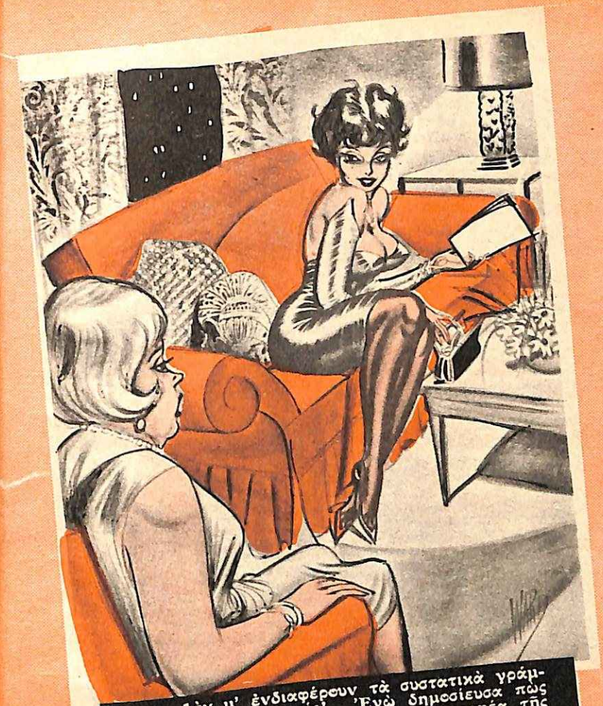
Τέλος ὁ μέγας αὐτὸς ἀγωνιστὴς τῆς σκηνῆς, κάνοντας ὑπεράνθρωπες προσπάθειες κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ ὀρθὸς ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔργου.

Μὲ ἐπιθεία συγκίνησι ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε ἀτέλειωτα...

Μετὰ τὴν παράστασι ὅμως ἔπεσε συντριμένος στὸ καμαρίνι του. Τὸν πῆγαν ἀμέσως στὸ σπίτι του, φέρανε γιατροὺς, ἀλλὰ στάθηκε ἀσύνατο νὰ σωθῇ. Πέθανε τὸ ἴδιο βράδυ σὲ ἡλικία 51 χρόνων. Ἡ ἐκκλησία, μνησικακῶντας γιὰ τὴν σάτιρα, ποὺ ἔκανε στοὺς καζολικοὺς ἱερωμένους, ἀρνήθηκε νὰ τὸν κηδέψῃ. Τότε ἡ ἄπιστη ἀλλὰ θεοφοβούμενη γυναίκα του, ἔτρεξε στὸν Λουδοβίκο 14ο, ποὺ παράγγειλε στὸν ἀρχιεπίσκοπο νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν θρησκευτικὴ ταφή. Οἱ ἀκολουθήσαν νὰ τὸν κηδέψουν τὴ νύχτα χωρὶς πομπή.

Μὰ ὁ λαὸς τοῦ Παρισιοῦ, ἀντιδρῶντας καὶ θέλοντας νὰ τιμήσῃ τὸ δημοφιλῆ καλλιτέχνη, μαζεύτηκε κατὰ χιλιάδες καὶ συνόδευσε ὡς τὴν τελευταία του κατοικία τὸν Μολιέρο. συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

Εὔθυμες καμπύλες

Α. Ζακελίν Κέννεντυ: Τὸ φουσκωτὸ χτένισμα καὶ τὰ σκουλαρίκια, τὴ βοηθοῦν νὰ κρύβη τὰ κάπως πολὺ μεγάλα αὐτιά της.
Β. Τζίνα Λολομπριτζίντα: Φοράει πάντα σκουλαρίκια γιὰ νὰ κρύβη τὸν κάπως μεγάλο λοβό καὶ σκεπάζει τὸ πάνω μέρος τῶν αὐτιῶν της μὲ πυκνὲς τοῦφες μαλλιῶν.
Γ. Φαμπιόλα τοῦ Βελγίου: Παρουσιάζεται πάντα ἔτσι: χοντρὰ μαργαριταρένια σκουλαρίκια καὶ ἀναλαφρες σκαλωτὲς τοῦφες γύρω στὸ πρόσωπο.

Ὑπάρχει πάντα κάποια λύση, ὅταν τὰ αὐτιὰ δὲν εἶναι ὅμορφα

νίσματος ἢ τὸ εἰδικὸ μακιγιάζ. Ἡ δεύτερη καὶ ἀποτελεσματικώτερη θεραπεία, εἶναι ἡ πλαστικὴ χειρουργική.

Ἡ ὀφθαλμαπάτη.

Κάνουμε, πραγματικά, μιὰ μικρὴ ἀπάτη, ἕνα μικρὸ «καμουφλάζ», ὅταν καπορθώνουμε νὰ περάση ἀπαρατήρητο ἕνα κακοφτιασμένο σύτι. Καί, σ' αὐτὸ τὸν ταμέα, βέβαια, οἱ γυναῖκες εἶναι πολὺ πιὸ τυχερὲς ἀπὸ τοὺς ἄντρες, γιατὶ μποροῦν νὰ φτάσουν εὔκολα στὸ σκοπό τους, διαλέγοντας ἕνα κατάλληλο χτένισμα.

Τὸ αὐτὶ καὶ τὸ χτένισμα.

Τὰ μοντέρνα χτενίσματα προσφέρουν πολλὲς λύσεις σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, γιατί, πολλὰ ἀπ' αὐτά, ἔχουν τὴν τάσι νὰ σκεπάζουν τὰ αὐτιά, ἄλλοτε φουσκώνοντας στοὺς κροτάφους, ἄλλοτε κατεβαίνοντας μέχρι τὸ σαγόνι, σὲ γραμμὴ ἐντελῶς ἴσια.

Μὲ τὸ παιχνίδι τοῦ διπλοῦ καθρέφτη, ἐξετάστε προσεχτικὰ τὸ αὐτί σας καὶ τὸ προφίλ σας, γιατὶ μερικὰ ἐλαττώματα φαίνονται μόνο στὸ προφίλ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μπορεῖτε καὶ νὰ μελετήσετε τὴ θέσι καὶ τὸ μάκρος τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης τούφας, ποὺ θὰ χρειάζεται νὰ σκεπάση τὸ ἐλαττωματικὸ σημεῖο τοῦ αὐτιοῦ ἢ καὶ νὰ τὸ καλύψη ὁλόκληρο.

Πῶς θὰ διαλέξετε τὰ σκουλαρίκια.

Τὸ χοντρὸ μαργαριτάρι στὰ σκουλαρίκια δὲν παύει ποτὲ νὰ εἶναι τῆς μόδας. Ἐκεῖνο τὸ λαμπερὸ «κουμπὶ» πάνω στὸ λοβὸ τοῦ αὐτιοῦ, φωτίζει τὸ πρόσωπο καὶ προβάλλει τὸ μακιγιάζ. Ἔχει περάσει ἡ μόδα τῶν ὑπερβολικὰ μεγάλων μαργαριταριῶν. Σήμερα, συνηθίζονται μαργαρίτάρια σὲ μέγεθος λογικό, ποὺ συμφωνεῖ, μὲ μικρὴ μόνο διαφορά, μὲ τὰ μαργαριτάρια τοῦ κολλιέ.

Τὰ μακρυὰ σκουλαρίκια.

Ὑπάρχει ἕνας σχετικὸς κανόνας, ποὺ λέει, ὅτι «ὅσο πιὸ μακρυὰ εἶναι τὰ σκουλαρίκια,

ΩΡΑΙΑ ΑΥΤΙΑ

τόσο λιγώτερο κομψὴ εἶναι ἐκείνη, ποὺ τὰ φοράει», ἐκτός, βέβαια, ἂν πρόκειται γιὰ πολύτιμα σκουλαρίκια, ποὺ φοριοῦνται ἀποκλειστικὰ μὲ βραδυνὸ φόρεμα, πολὺ ντεκολτέ. Ἐκεῖνες, ποὺ ἔχουν κοντὸ λαιμὸ ἢ πολὺ μεγάλους λοβούς, θὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγουν πάντα τὰ σκουλαρίκια αὐτοῦ τοῦ τύπου.

Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργική.

Μπορεῖ νὰ διορθώση πολὺ εὔκολα τὰ ἄσχημα αὐτιὰ ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἐλάττωμα. Στὶς περισσότερες φορές, μάλιστα, ἡ ἐπέμβασι εἶναι τόσο ἁπλὴ καὶ γρήγορη, ὥστε δὲν ἀπαιτεῖ οὔτε τὴν παραμικρὴ στὴν κλινική. Ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, γιὰ τὸ διόρθωμα τῶν αὐτιῶν, ποὺ προεξέχουν, μπορεῖ νὰ γίνη στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ἐλευθερώνοντας ἔτσι τὶς μητέρες καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τοῦ ἐφιάλτη κι' ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν «αὐτιῶν-βεντάλια».

Ἄλλες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις.

Ὁ πολὺ χοντρὸς καὶ ὁ πολὺ φαρδὺς λοβός, διορθώνεται μὲ μιὰ εὔκολη ἐπέμβασι, ποὺ δὲν ἀφήνει φανερὲς οὐλές

Ἡ πιὸ περίπλοκη ἐπέμβασι ἀφορᾶ τὴν ἀνύπαρκτη «κορνίζα» τοῦ αὐτιοῦ, ἀλλὰ κι' αὐτὴ σημειώνει πάντα ἐπιτυχία.

ΣΟΦΙΑ ΛΟΡΕΝ

ΚΑΛΟΥΝΤ. ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΛΕ

ΠΑΟΛΑ τοῦ Βελγίου

ΖΑΝ ΜΟΡΩ

ΦΑΡΑΧ ΝΤΙΜΠΑ

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ

Σοφία Λόρεν: Αὐτὶ λίγο μεγάλο, μὰ τέλειο. Τῆς ταιριάζουν καλλίτερα τὰ ἐφαρμοστὰ σκουλαρίκια μὲ κλίπς.
Κλαούντια Καρντινάλε: Αὐτιὰ καλοσχεδιασμένα καὶ κολλητὰ στὸ κεφάλι. Γι' αὐτό, τὰ προβάλλει πάντα μὲ ἀνασηκωτὰ χτενίσματα.
Πάολα τοῦ Βελγίου: Τέλειο αὐτί, ποὺ προβάλλεται ἀπὸ ἀνασηκωτὰ χτενίσματα. Φοράει συνήθως σκουλαρίκια στρογγυλά, σὲ σχῆμα κουμπιοῦ.
Ζὰν Μορώ: Τὸ τυπικὸ πράδειγμα τοῦ αὐτιοῦ - κοχυλιοῦ. Μικρό, πολὺ καλοσχεδιασμένο, πολὺ ὅμορφο. Θὰ ἦταν κρίμα ἂν δὲν τὸ ἀξιοποιοῦσε μὲ χτενίσματα, ποὺ νὰ τὸ ἀφίνουν ἐλεύθερο.
Φαράχ Ντίμπα: Αὐτὶ μεγάλο, καλοσχεδιασμένο. Τῆς ταιριάζουν πολὺ τὰ σκουλαρίκια-στάγόνα, ποὺ λεπταίνουν τὸ στρογγυλὸ πρόσωπό της.
Μπρίζιτ Μπαρντό: Τῆς ταιριάζουν τὰ σκουλαρίκια κάθε τύπου. Τὰ τέλεια αὐτιά της, μένουν πάντα ἐλεύθερα ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Γυναικεία διαιτησία

Στὸ Λονδῖνο, μὰ καὶ σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη Ἀγγλία,
παίρνει ἐντασι καινούργια ἡ ποδοσφαιροφιλία
κι' οἱ ἀγῶνες ποδοσφαίρου τοὺς φιλάθλους «γοητεύουν»,
γιατὶ ἀβρότατες ὑπάρξεις καὶ κομψὲς... διαιτητεύουν!
Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία συλλογίσαι τακτικά,
πῶς ἐὰν διαιτητεύουν κι' ἐδῶ πέρα, θηλυκά,
ἀσφαλῶς τὰ γήπεδά μας θἄχουν πάντα πανηγῦρι
καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀρρένων κάθε «μάτς» θά... συνεγείρη!

★

Ἐὰν πάρουν τὴ σφυρίχτρα «θεοκόμματοι» στὸ χέρι,
θὰ τρελλαίνωνται γιὰ μπάλλα νέοι, ἐνήλικες καὶ γέροι
κι' ὁσοδήποτε οἱ ἀγῶνες κι' ἂν στεροῦνται σημασίας,
θὰ γεμίζουν οἱ κερκίδες, λόγω τῆς... διαιτησίας!
Στὶς ἐξέδρες θὰ συρρέουν κι' οἱ ἀνίδεοι ἀκόμα,
ποὺ δὲν ξέρουν τῶν ὁμάδων οὔτε παῖκτες, οὔτε χρῶμα
καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα κι' ἐμφανῆ σκανδαλισμόν,
τὶς... γραμμὲς θὰ ἐποπτεύουν τῆς «ἐπόπτου τῶν... γραμ- (μῶν»!

★

Σὰν θὰ πάρουνε γυναῖκες τῶν ἀγώνων τὰ ἡνία,
ὅλοι οἱ φίλαθλοι θὰ πάψουν νὰ φωνάζουν μὲ μανία
καὶ ποτὲ τους δὲ θὰ βλέπουν ἀδικία τί σημαίνει,
ἀφοῦ σ' ὅλον τὸν ἀγῶνα θἄναι ἀλλοῦ... προσηλωμένοι!
"Ολα ὁμορφα κι' ὡραῖα θὰ τὰ βλέπουν στὸν ἀγῶνα
καὶ θὰ πάψουν οἱ βρισιές τους κι' οἱ μπουνιὲς νὰ πᾶνε (γόνα,
ἐντελῶς θὰ σταματήσουν τὶς ὁμάδες νὰ προτρέπουν
καὶ ἀντὶ τῆς ποδοσφαίρας... ἡμιαφαίρια θὰ βλέπουν!

★

Ὄψι ἀλλοιώτικη τελείως κάθε γήπεδο θὰ ἔχη
κι' ἐνῶ βλέπουμε στὸν στίβο λεμονόκουπες νὰ βρέχη,
ὅλοι οἱ φίλαθλοι, στὸ μέλλον, φίνα στάσι θὰ κρατοῦν
καὶ στῆς «λάϊσμαν» τὰ πόδια μόνον... ἄγθη θὰ πετοῦν!
Θὰ κοπῆ κάθε συνήθεια, ποὺ ὡς τώρα ἐπικρατεῖ
κι' ὅσοι δέρνουν καὶ μουντζώνουν τὸν φτωχὸ διαιτητή,
μὲ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος θὰ σηκώνουνε στά... γέρια!
κι' ὅλοι τὴν «διαιτητίνα» θὰ σηκώνουνε στά... γέρια!

★

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' τοὺς φιλάθλους καὶ οἱ παῖκτες γενικὰ
θὰ φροντίζουν, ὑποθέτω, νὰ κλωτσοῦν... ἱπποτικά
καὶ μπροστὰ στῆς «ρεφερίνας» τὰ κοντὰ παντελονάκια,
τὴν σκληρότητα θ' ἀφήνουν καὶ θὰ γίνωνται... ἀρνάκια!
Ἐὰν μάλιστα συμβαίνη νἄναι ἡ διαιτητίνα
ἐλαφρόταται ντυμένη καὶ ὑπέρμετρα τσαχπίνα,
τὰ «κορρὲ» τῶν ἀντιπάλων θ' ἀψηφᾶνε ντεκλαρὲ
κι' ὅλο τῆς διαιτητίνας θὰ προσέχουν τό... «καρρέ»!

★

Ἄλλοι πάλι ἀπὸ τοὺς παῖκτες, οἱ πιὸ λαῦροι καὶ θερμοί,
γιὰ κατάκτησι... κυπέλλων δὲ θὰ γοιάζωνται δραχμή
καὶ καθ' ὅλον τὸν ἀγῶνα ἐπιμόνως θὰ ζητήσουν
τῆς σκληρῆς διαιτητίνας τὴν... καρδιὰ νὰ κατακτήσουν!
Γιὰ τὰ «δίχτυα» τῶν τερμάτων δὲ θὰ δίνουνε δεκάρα
καὶ θὰ εἶναι ὁ σκοπός τους καὶ ἡ μόνη τους λαγτάρα
στὴν ὡραία «ρεφερίνα» τὸ σουλοῦπι τους ν' ἀρέση
καὶ στὸ τέλος νὰ τὴν κάνουν μέσ' στά... «δίχτυα τους» νὰ (πέση!

★

Ἐὰν μπλέξουν οἱ γυναῖκες μὲ σφυρίχτρες καὶ μὲ μπάλλες,
ἀσφαλῶς καὶ στὴ ζωὴ τους ἀλλαγὲς θἄγουν μεγάλες
καὶ σὲ κάθε ραντεβοῦ τους καὶ σὲ κάθε τους δεσμόν,
θὰ πηγαίνουν ἀρκετές τους «βάσει τῶν... κανονισμῶν».
Δὲ θ' ἀφήνουν τὸν καλό τους, μὲ τὸ πιάσιμο θὰ κάνη
γιατὶ «φάουλ», ὡρισμένως, μὲ τὸ πιάσιμο θὰ κάνη
κι' ἂν τυχὸν τοὺς δείξη ἐκεῖνος σχετικὸν λιονταρισμόν,
θὰ τοῦ βάζουν, ἐν τῷ ἅμα, ἕνα μήνα... «ἀποκλεισμόν»!

★

Μόνον ἂν συμβῆ νὰ εἶναι «ρεφερίνες» παντρεμμένες,
δὲ θὰ μένουν ἀπ' τὸν στίδο διόλου ἐπηρεασμένες,
μὰ τὸν ἄντρα τους μονίμως θὰ κυττοῦν μὲ ὑποψία
καὶ περίπατο θὰ στέλνουν κάδε... ἀμεροληψία!
Στοὺς συζύγους, ἐν ὀλίγοις, κάθε ἄδικο θὰ δίγνουν
κι' ἂν ἐκεῖνοι οἱ φουκαράδες τὴν ἀντίδρασί τους δείγνουν,
θὰ ταράζωνται στὸ ξύλο καὶ στὸ κλωτσοδολητὸν
-αι τὴν τύγη θἄγουν πάντα τῶν ἀνδρῶν... διαιτητῶν!

Ἐπιμορφώσεις
Ἀπ. Γάτσης - Σουφράκης Γ.

Τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς, ποὺ πάσχει ἀπὸ τὴ νόσο τοῦ Πάτζετ, παραμορφώνεται βαθμιαία καὶ παίρνει τὸ σχῆμα ἑνὸς βιολιοῦ, λόγω τῆς διογκώσεως τῶν ὀστῶν τῆς λεκάνης. Τὸ καπέλλο δὲν χωράει πιὰ στὸ κεφάλι του, τὸ στῆθος του γουδιάζει καὶ τὰ πόδια του κυρτώνονται.

Ἡ χρονία προϊοῦσα ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΙ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ

Ὅταν τὸ καπέλλο δὲν μπαίνη πιὰ στὸ κεφάλι...

Τὸ 1876, παρουσιάσθηκε ἕνας ἀξιωματικὸς στὸν Ἄγγλο γιατρὸ σὲρ Τζαίημς Πάτζετ. Ἦταν ὑγιέστατος. Ἀλλὰ παραπονιόταν ὅτι κάθε τόσο, βρισκόταν στὴν ἀνάγκη ν' ἀλλάξη πηλίκιο, γιατὶ τὸ κεφάλι του μεγάλωνε! Ὁ Πάτζετ μελέτησε τὴν περίπτωσί του καὶ περιέγραψε αὐτὴ τὴν ἀσθένεια, ποὺ ἔχει ἐκτοτε τὸ ὄνομά του. Καλεῖται ἐπίσης χρονία παραμορφωτικὴ προϊοῦσα ὀστῖτις.

Στὴν ἀρχή, πιστεύθηκε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σπανιωτάτη ἀσθένεια. Ἀλλ' ἀπὸ τότε ποὺ πολλαπλασιάστηκαν οἱ ραδιογραφίες, οἱ ἐπιστήμονες πρόσεξαν ὅτι, τουναντίον, ἦταν πολὺ συχνή. Τελευταῖα, οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες, βασιζόμενοι στὶς νεκροψίες ἐπὶ πτωμάτων συνεπείᾳ δυστυχημάτων κτλ., ὑπελόγισαν ὅτι 3 τουλάχιστον ἄνθρωποι στοὺς 100 πάσχουν ἀπὸ τὴ νόσο τοῦ Πάτζετ.

Ἡ νόσος τοῦ Πάτζετ προσβάλλει τοὺς ἄνδρες σὲ ἀναλογία 65% καὶ τὶς γυναῖκες σὲ ἀναλογία 35%. Εἶναι ἀσθένεια τῆς ὡρίμου ἡλικίας. Γι' αὐτό, σπάνια ἐμφανίζεται πρὶν ἀπὸ τὰ 30, ἐνῶ εἶναι περισσότερη συχνὴ γύρω στὰ 50.

Ἡ προέλευσί της εἶναι ἀκόμη ἐντελῶς ἄγνωστη. Ἄλλοι τὴν ἀποδίδουν σὲ διαταραχὴ τῆς ὁρμονικῆς λειτουργίας, ἄλλοι σὲ διαταραχὴ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος μέσα στὰ ὀστᾶ καὶ ἄλλοι σὲ διάφορες ἄλλες αἰτίες.

Τὸ χυριώτερο χαρακτηριστικὸ της εἶναι ὅτι τὰ ὀστᾶ γίνονται πιὸ ὀγκώδη ἢ πιὸ μεγάλα. Αὐτὴ ἡ αὔξησι ἐντοπίζεται σὲ ὡρισμένα μόνο ὀστᾶ, ποὺ ἀρχίζουν νὰ τροποποιοῦνται, ἐνῶ τὰ γειτονικὰ εἶναι ἀπολύτως κανονικά. Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικές, τὰ ὀστᾶ ποὺ θίγονται ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ Πάτζετ εἶναι τὰ ἑξῆς, μὲ τὴ σειρὰ τῆς συχνότητος, ποὺ παρουσιάζει τὸ καθένα:

1) Λεκάνη.
2) Ὀστὸ τοῦ μηροῦ.
3) Ὀστᾶ τοῦ κρανίου.
4) Τὸ κατώτερο μέρος τῆς σπονδυλικῆς στήλης (ὀσφυακὴ χώρα).
5) Ὀστὸ τῆς κνήμης.
6) Ὀστὸ τοῦ βραχίονος.
7) Τὸ μεσαῖο τμῆμα τῆς σπονδυλικῆς στήλης (ραχιαία χώρα).

Οἱ τροποποιήσεις αὐτὲς ἐπιδροῦν καὶ στὰ ὀστᾶ τῶν ποδιῶν, ποὺ χάνουν τὴ σταθερότητά τους καὶ κυρτώνονται βαθμιαία, ἔτσι ποὺ παίρνουν τὸ σχῆμα δρεπάνου, ὅπως ἦταν στοὺς παληοὺς καβαλλάρηδες ποὺ περνοῦσαν τὸν περισσότερο καιρό τους πάνω στ' ἄλογα. Τὰ ὀστᾶ τῆς κνήμης ἰδίως προεξέχουν κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ κύρτωσι εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε τὰ ὀστᾶ τῶν ποδιῶν διασταυρώνονται, πρᾶγμα ποὺ κάνει τὸ περπάτημα πολὺ δύσκολο καὶ κοπιαστικό.

Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἐπίσης ἡ αὔξησι τοῦ ὄγκου τοῦ κρανίου, ποὺ γίνεται κατὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ πλάτους. Τὸ μέτωπο κυρτώνεται καὶ τὸ πρόσωπο, λόγω τῆς ἐπεκτάσεώς του πρὸς τὰ πλάγια, φαίνεται μικρό. Ἔτσι, τὸ κεφάλι μπορεῖ νὰ γραφῆ σ' ἕνα τρίγωνο, ποὺ ἡ κορυφή του βρίσκεται πρὸς τὰ κάτω καὶ ἡ βάσι του ἐπάνω. Τὸ σαγόνι μένει συνήθως μικρό. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὅμως, προσβάλλονται τὰ ὀστᾶ τῶν σιαγόνων καὶ ἰδίως τῆς κάτω.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ Πάτζετ. Ἡ ράχη κυρτώνεται, τὸ κεφάλι γέρνει πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ στῆθος γουδιάζει καὶ τὸ ἀνάστημα μικραίνει. Ἡ λεκάνη, ἀντίθετα, πλαταίνει καὶ ἡ κοιλιὰ προεξέχει.

Ἀλλ' εἶναι πολὺ σπάνιο ὅλες αὐτὲς οἱ παραμορφώσεις νὰ συνυπάρχουν στὸ ἴδιο ἄτομο. Ἄλλοι ἀσθενεῖς προσβάλλονται στὸ κρανίο, ἄλλοι στὴν περιοχὴ τοῦ κορμοῦ, ἄλλοι στὰ ἄνω ἢ τὰ κάτω ἄκρα κτλ.

Σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις, ἡ νόσος τοῦ Πάτζετ ἐξελίσσεται ἀργὰ καὶ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀσθενὴς δὲν ἀντιλαμβάνεται τὶς τροποποιήσεις, ποὺ ὑφίσταται τὸ σῶμα του. Ἄλλοτε, ὅμως, ἡ ἐξέλιξι εἶναι ταχύτερη καὶ προκαλεῖ πόνους στὴν περιοχὴ τῶν ὀστῶν, ποὺ θίγονται ἀπὸ τὴν ἀσθένεια. Οἱ στατιστικὲς μᾶς λένε καὶ πάλιν ὅτι οἱ πόνοι ἐμφανίζονται στὶς μισὲς τῶν περιπτώσεων.

Ἐκεῖνοι, ποὺ πάσχουν ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ Πάτζετ προσβάλλονται ἐπίσης ἀπὸ πόνους στὶς ἀρθρώσεις καὶ ἀπὸ κρίσεις ἰσχιαλγίας. Πρόκειται τότε γιὰ ρευματισμούς, ποὺ εὐνοοῦνται ἀπὸ τὴν ἀσθένεια καὶ ποὺ ἐπιδεινώνονται ἀπ' αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ρευματισμοί, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἐπιδεινώνουν τὴ νόσο τοῦ Πάτζετ. Δημιουργεῖται ἔτσι ἕνας φαῦλος κύκλος, ποὺ μεταβάλλει τὸν ἀσθενῆ σὲ ἀνάπηρο.

Τὰ κατάγματα εἶναι ἐπίσης πιὸ συχνὰ στοὺς πάσχοντας ἀπὸ τὴ νόσο τοῦ Πάτζετ, λόγω τῆς παραμορφώσεως καὶ τῆς ἀσταθείας τῶν μελῶν τους.

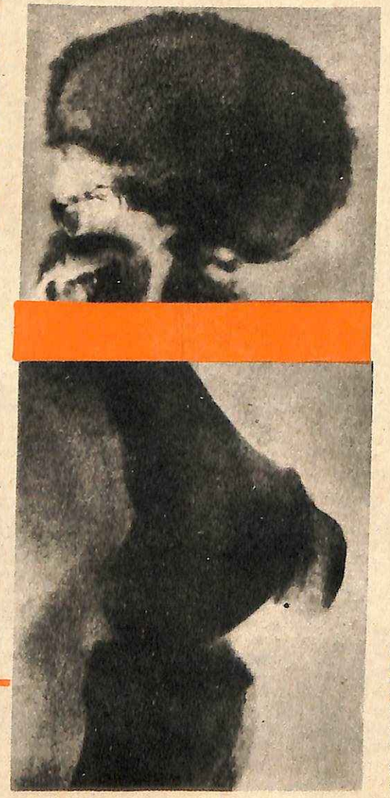
Οἱ πιθανὲς ἐπιπλοκὲς τῆς ἀσθενείας εἶναι ἡ μερικὴ ἢ ὁλικὴ κώφωσι (πολὺ συχνὴ) καὶ οἱ καρδιακὲς διαταραχὲς (σπανιώτερες).

Ἡ θεραπεία μὲ ἀσβέστιο δίνει πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα, ἰδίως στὶς μορφὲς τῆς ἀσθενείας, ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ πόνους. Τὸ ἀσβέστιο χορηγεῖται ἀπὸ τὸ στόμα καὶ μὲ ἐνέσεις, συνδυάζεται δὲ μὲ βιταμίνες A, D^2 καὶ C, ποὺ διευκολύνουν τὴν ἀφομοίωσί του.

Πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα δίνουν ἐπίσης οἱ σεξουαλικὲς ὁρμόνες. Ἡ χρῆσι τους, ὅμως, πρέπει νὰ παραταθῆ ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα καὶ πάντοτε ὑπὸ αὐστηροτάτη ἰατρικὴ παρακολούθησι. Σὲ βαρύτερες μορφὲς χρησιμοποιοῦνται οἱ ὁρμόνες τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων (κορτιζόνη, κορτικοτρόπος ὁρμόνη, μεταφορτανδρασίνη, A.C.T.H.), ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ἡ γενικὴ κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ ἀτρηριακὴ ὑπέρτασι π.χ. ἀποτελεῖ ἀντένδειξι. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ γίνη χρῆσι τῆς ραδιοθεραπείας καὶ τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων. Σὲ περίπτωσι παραμορφώσεων τοῦ θώρακος ἐνδείκνυται ὁ εἰδικὸς ὀρθοπεδικὸς κορσές.

Τέλος, ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι δὲν θεωρεῖται ἀπαραίτητη, παρὰ μόνο σὲ περίπτωσι μεγάλων παραμορφώσεων, ποὺ ἔχουν ἀντίκτυπο στὰ γειτονικὰ ὄργανα ἢ δημιουργοῦν ἀναπηρίες. Ὁ χειρουργὸς κόβει τότε τὰ τμήματα τῶν ὀστῶν, ποὺ περισσεύουν καὶ τὰ ἐπαναφέρει στὸν κανονικὸ ἄξονά τους. Οἱ ἐγχειρήσεις αὐτές, ὅμως, εἶναι δύσκολες, γιατὶ τὰ ὀστᾶ τῶν πασχόντων ἀπὸ τὴ νόσο τοῦ Πάτζετ τρίβονται εὔκολα.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, ὡστόσο ἡ ἀσθένεια ἐξελίσσεται βραδύτατα καὶ δὲν ἐπηρεάζει τὴ γενικὴ κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐπάνω: Ραδιογραφία τοῦ κρανίου ἀσθενοῦς πάσχοντος ἀπὸ τὴ νόσο τοῦ Πάτζετ. Ἡ διόγκωσι εἶναι φανερή. Κάτω: Ραδιογραφία τοῦ γόνατος ἀσθενοῦς. Τὸ ὀστὸ εἶναι διογκωμένο καὶ ἔχει μετατοπιστῆ πρὸς τὰ πλάγια.

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΠΗΡΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ ΣΥΧΑ καὶ νοικοκυρεμένα κυλοῦσε ἡ ζωή μου, χωρὶς ἀνησυχίες καὶ πολλὲς φιλοδοξίες. Ἡ Νανά, ὅμως, ἔχει ἀπ' τὴ ζωὴ πολὺ περισσότερες ἀπαιτήσεις καὶ νομίζει, ὅτι τῆς προσφέρω πολὺ λίγα.

— Μά, ζωὴ εἶναι αὐτή, ποὺ κάνουμε; παραπονιέται συνεχῶς.

Ὅταν ὅμως ἀρχίζη τὰ παράπονά της, πηγαίνω κατ' εὐθεῖαν στὸ κρεβάτι, καὶ τὰ ὑπόλοιπα τ' ἀκούω ξαπλωμένος.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, καϋμένε, μουρμουρίζει περιφρονητικά. Καλὸς κι' ἅγιος εἶσαι, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ζῆς σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς ταχύτητος καὶ τῆς δράσεως. Μ' ἀκούς ἢ κοιμήθηκες;

— Πῶς, ἀγάπη μου, ἀκούω. Συνέχισε...

Καὶ συνεχίζει:

— Ἐσὺ ἔπρεπε νὰ ζῆς στὴν ἐποχή, ποὺ δένανε τὰ σκυλιὰ μὲ τὰ λουκάνικα. Μ' ἀκοῦς;

— Πῶς! Σταμάτησες στὰ λουκάνικα...

Ἀπὸ κάτι τέτοια, ὅμως, εἶμαι συνηθισμένος τόσο πολύ, ποὺ ἀπὸ τόνα αὐτὶ μοῦ μπαίνουν κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μοῦ βγαίνουν. Τελευταῖα ὡστόσο συνέβη κάτι, ποὺ παράγινε τὸ κακό της. Κι' αὐτὸ τὸ «κάτι» τὸμαθα τὴν ὥρα, ποὺ κοιμόμουν. Ἤρθε στὸ κρεβάτι μου καὶ μὲ τράνταξε τόσο δυνατὰ κι' ἀπότομα, ποὺ νόμισα πὼς ἔγινε σεισμός.

— Κλέαρχε, ξύπνα! Ὁ Γιαννάκης πῆρε αὐτοκίνητο!

Πετάχτηκα μέχρι τὸ ταβάνι ἀπ' τὸ φόβο μου, κι' ὅταν, ἐπὶ τέλους, κατάλαβα τί ἔλεγε, σταυροκοπήθηκα.

— Μπράβο, εἶπα. Καλὰ ἔκανε. Εἶναι ἄξιος καὶ τὸ πῆρε. Ἐμένα ὅμως γιατὶ μὲ ξύπνησες;

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ὁ Γιαννάκης εἶναι δραστήριος καὶ δὲ σοῦ μοιάζει...

— Μὰ γιατὶ νὰ μοῦ μοιάζη. Βρὲ γυναῖκα; Ἀδέρφια εἴμαστε;

— Οὔτε στὸ νυχάκι του δὲν τὸν φτάνεις! συνέχισε ἡ Νανά. Αὐτὸς δὲν χουζουρεύει, σὰν κι' ἐσένα, μὲ τὶς παντόφλες του...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ξέρω πῶς, μοῦ ἦρθε καὶ πληγώθηκα. Σηκώθηκα ἀμέσως καὶ ντύθηκα, ἀμίλητος.

— Ποῦ σκοπεύεις νὰ πᾶς; ρώτησε ἡ Νανά.

— Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ γίνω κι' ἐγὼ ἐνεργητικὸς καὶ δραστήριος, σὰν τὸ Γιαννάκη! φώναξα.

Ἔκλεισα τὴν πόρτα καὶ πῆρα σβάρνα τὰ μαγαζιά. Ὅπου εὕρισκα πόρτα, ἔμπαινα. Στὸ τέλος, βρέθηκα μέσα σ' ἕνα γύφτικο. Ὁ μάστορας ἦτανε ἀλλοίθωρος καὶ νευρικός. Κρατοῦσε ἕνα σφυρί, ἔβριζε καὶ κοπάναγε ἕνα τούβλο ἀπ' τὴ φωτιά. Μὲ μιὰ ματιά, σίδερο κόκκινο ἀπ' τὴ φωτιά. Μὲ μιὰ ματιά, ποὺ ἔρριξα, κατάλαβα πὼς τὸν φοβόντουσαν ὅλοι ἐκεῖ μέσα.

— Τί συμβαίνει; μὲ ρώτησε.

Τοῦ ἐξήγησα ἀμέσως τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου:

— Ὀνομάζομαι Κλέαρχος Τζήμας. Εἶμαι λογιστὴς καὶ τὴν ἔχω τὴ δουλίτσα μου, ἐπειδὴ ὅμως θέλω νὰ καλυτερέψω τὴ θέσι μου καὶ ἀν, φυσικά, δὲν ἐχετε λογιστή, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε νὰ σᾶς κρατάω τὰ βιβλία...

— Ἐμεῖς εἴχαμε λογιστή, μοῦ ἀπάντησε ὁ μάστορας. Προχθὲς ὅμως μοῦ ξέφυγε τὸ σφυρὶ καὶ πάει καλιά του. Εἶναι στὸ νοσοκομεῖο...

— Μάλιστα...

— Ὅταν τελείωνε μὲ τὰ χαρτιά του, ἐρχόταν ἐδῶ στὸ καμίνι καὶ γύριζε τὸ φυσερό. Ἐσὺ θὰ τὸ γυρίζης;

— Μάλιστα, νὰ τὸ γυρίζουμε καὶ τὸ φυσερό. Ἡ δουλειὰ δὲν ἔχει ντροπή.

Μὲ κύτταξε ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω, μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ εἶπε:

— Γιὰ γύρνα το, νὰ δοῦμε. Νά, ἔτσι, σιγὰ-σιγά, μὲ τὸ ρέγουλο.

Γύρισα κάμποσο κι' εὐχαριστήθηκε.

— Ἔτσι, μπράβο, εἶπε. Δὲ χρειάζεται νὰ γυρίζης γρήγορα, γιατὶ μὲ τὸν πολὺ ἀέρα πετάγονται καρβουνάκια.

— Δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ πετάγωνται;

— Ὄχι, γιατὶ μπαίνουν στὰ μάτια μου καὶ νευριάζω. Κι' ὅταν νευριάζω μοῦ φεύγει τὸ σφυρὶ ἀπ' τὰ χέρια. Ἔτσι τὴν ἔπαθε κι' ὁ ἄλλος... Στὸ κεφάλι τὸν πῆρε... Ἄντε, τράβα τώρα. Θἄρχεσαι τρία ἀπογεύματα τὴ βδομάδα καὶ θὰ παίρνης τρία κατοστάρικα τὸ μῆνα.

— Δὲν κάνει τίποτα παραπάνω; ρώτησα εὐγενικά.

Ἀγρίεψε ὁ μάστορας.

— Δηλαδή, τί θέλεις τώρα; εἶπε. Νὰ μὲ νευριάσης καὶ νὰ μοῦ φύγη τὸ σφυρὶ ἀπὸ τὰ χέρια;

— Μὰ τι λέτε τώρα; Χαίρετε!

★

Ὅταν γύρισα στὸ σπίτι, ἐξήγησα στὴ Νανὰ τὸν ἀγῶνα, ποὺ ἔκανα γιὰ νὰ παλυτερέψη ἡ θέσι μας. Ἀλλά, μόλις ἄκουσε τὴ συμφωνία, ποὺ ἔκανα στὸ γύφτικο, ἀγανάκτησε.

— Καλέ, μὴ σὲ πιάνουνε κορόϊδο! εἶπε. Νὰ τοῦ ζητήσης περισσότερα λεφτά, ἀφοῦ θὰ γυρίζης καὶ τὸ φυσερό.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγα στὸ γύφτικο, ἔγραψα μερικὲς ἀποδείξεις, γύρισα καὶ τὸ φυσερὸ καμμιὰ ὥρα καὶ πῆρα πάλι τοὺς δρόμους. Αὐτὴ τὴ φορά, χτύπησα πάνω ἀπὸ τριάντα πόρτες καὶ δὲν ἔκανα τίποτα. Καὶ χτύπησα ἄλλη μιὰ καὶ μπῆκα σ' ἕνα γραφεῖο κηδειῶν.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ καθόταν στὸ μαῦρο γραφεῖο, εἶχε μαύρα μάτια, μαῦρα φρύδια, μαῦρα μαλλιά, φοροῦσε μαῦρο κοστούμι καὶ ἤτανε καὶ μαυρειδερός!

Μόλις μὲ εἶδε, σηκώθηκε καὶ μοῦσφιξε τὸ χέρι.

— Κουράγιο, ἀγαπητέ μου, εἶπε. Αὐτὰ ἔχει ἡ παλιοζωή... Μὴ στενοχωριέσαι...

Κατάλαβα πὼς μὲ πέρασε γιὰ πελάτη. Γι' αὐτὸ τοῦ ἐξήγησα ἀμέσως τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου.

— Φτοῦ νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση! εἶπε. Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου... Μαῦρες μέρες περνᾶμε... Αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες τὸ παρακάνουνε... Μέχρι καὶ πεθαμένους ἀνασταίνουν!...

— Αἴσχος! φώναξα, ἀγανακτισμένος.

— Καὶ βέβαια, αἴσχος, συμφώνησε. Ἐμεῖς κάνουμε πὼς καὶ πὼς νὰ κουκουλώσουμε κανέναν, κι' αὐτοὶ μοῦ τοὺς ἀνασταίνουν! Δηλαδή, ἐγὼ τί θὰ κάνω τότες; Πῶς θὰ ζήσω; Ψεύτης ἢ κλέφτης θὰ γίνω; Νομίζω;

— Ἀμέ!

Τὸ μαυρειδερὸ ἀφεντικὸ εὐχαριστήθηκε τόσο πολύ, ποὺ ἄνοιξε ἀμέσως τὸ συρτάρι, ἔβγαλε κάτι χαρτιὰ καὶ μοῦ τἄδωσε.

— Νά, αὐτὰ τὰ βιβλία κρατᾶμε ἐμεῖς, εἶπε. Γιὰ κάνε κουμάντο.

Στρώθηκα ἀμέτως στὴ δουλειὰ καὶ μέχρι νὰ περάσουν δέκα λεπτά, νάσου καὶ μπαίνει κλαίγοντας μιὰ στρουμπουλὴ μικρούλα.

— Καλὲ σεῖς, εἶπε, σκουπίζοντας τὰ μάτια της, ἡ κυρία μου θέλει νὰ κάνετε στὸν κακομοίρη τὸν κύριό μου μιὰ κηδεία σπουδαία. Νὰ φέρετε καὶ τὸ πιὸ ἀκριβὸ φέρετρο...

— Ἀμέσως, κοριτσάκι μου, εἶπε τὸ ἀφεντικό. Θὰ τοῦ πᾶρουμε πρώτα τὰ μέτρα.

— Καλέ, ποιὰ μέτρα; εἶπε βυθισμένη ἡ μικρούλα. Νά, σὰν τὸν κύριο, καλὴ ὥρα, εἶναι.

Ἤρθε πιὸ κοντά, μ' ἐξέτασε καλύτερα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ πάτησε κάτι κλάματα, ποὺ ἀνατρίχιασα.

— Φτυστός, εἶναι! φώναξε.

Τὸ μαυρειδερὸ ἀφεντικὸ μὲ ζύγιασε καλὰ-καλὰ μὲ τὸ μάτι καὶ πῆρε τὴ μεζούρα.

— Γιὰ σήκω ἀπάνω, εἶπε. Δὲ φαντάζομαι νὰ σὲ πειράξη!...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γύρισα ἀργὰ στὸ σπίτι. Ἡ Νανὰ εἶχε ξαπλώσει. Ἔπεσα κι' ἐγὼ στὸ κρεβάτι κι' ὅπως τόχα συνήθεια, τῆς διηγήθηκα ὅλα ὅσα εἶχανε γίνει ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Κι' ὅσο ἄκουγε, τόσο γούρλωνε τὰ μάτια της.

— Δηλαδή, ρώτησε στὸ τέλος, γιατὶ σοῦ πῆρανε μέτρα; Θὰ σοῦ κόψουν κοστούμι;

— Μωρέ, ποιὸ κοστούμι; Ἔτσι κι' ἔτσι ἔγινε ἡ ὑπόθεσι...

Κουτρουβαλιάστηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ στριμώχτηκε πίσω ἀπ' τὴ ντουλάπα.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε. Σήκω ὄρθιος νὰ σὲ δῶ!

Σηκώθηκα ὄρθιος, μὲ εἶδε καλὰ-καλὰ καὶ μοῦ τὸ ξέκοψε:

— Κλέαρχε, νὰ μὴ σοῦ κακοφανῆ, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ μαζί σου. Πήγαινε νὰ βαλευτῆς πουθενὰ ἀλλοῦ.

Τὰ μάζεψα καὶ κοιμήθηκα στὴν τραπεζαρία.

★

Ἡ κατάστασι καλυτερεύει κατὰ 600 δραχ. τὸ μῆνα. Μὰ ἡ νέα ζωὴ μὲ εἶχε ἀναστατώσει. Δὲ σᾶς κρύβω, ὅτι ἀπ' τὴ μιὰ φοβόμουνα μήπως ἐρθῆ πάλι κανένας πελάτης καὶ μοῦ πάρη τὰ μέτρα τὸ μαυρειδερὸ ἀφεντικό, κι'

άπό την άλλη έτρεμε το φυλλοκάρδι μου μήπως θυμώση ό μαστρο-Θανάσης — έτσι τον φωνάζανε όλοι στό γύφτικο, έτσι τον φώναζα κι' έγώ — και τού ξεφύγη τό σφυρί άπ' τά χέρια. "Εφτασα καμμιά φορά στό γύφτικο, πέρασα κάτι λίγες άποδείξεις, πού είχαν μαζευτή, κι' όταν τελείωσα, έπιασα το φυσερό. 'Ο μαστρο-Θανάσης όμως είχε πάλι τά μπουρίνια του. Σέ μιά στιγμή σταμάτησε νά κοπανάη τό σίδερο και μ' άγριοκύτταξε.

— Δέ μού λές, βρέ Κλέαρχε, είπε, θέλεις δηλαδή νά θυμώσω και νά σού φέρω τό σφυρί στό κεφάλι;

— Γιατί, μάστορα;

— Φυσάς δυνατά και μπήκανε καρβουνάκια στά μάτια μου!

— "Ε, νά φυσάω πιό σιγά... Μιά στιγμή, νά πιώ λίγο νερό, δίπλα στό καφενείο. Και θά γυρίσω άμέσως...

— "Αντε, και στά σβέλτα!

Βγήκα έξω και πήρα μαύρο δρόμο! 'Ακόμα θά μέ περιμένη... Τό ίδιο, δηλαδή, θά περιμένη και τό μαυρειδερό άφεντικό. "Οταν έφτασα σπίτι, βρήκα τό Γιαννάκη, μέ τή γυναίκα του. 'Η Νανά χοροπήδαγε άπ' τή χαρά της.

— Κλέαρχε, φώναξε, γεμάτη ένθουσιασμό. Τά παιδιά ήρθανε νά μάς πάνε βόλτα μέ τό αύτοκίνητό τους.

'Ο Γιαννάκης καμάρωνε πιά κι' έπαιζε μέ τά κλειδιά τού αύτοκινήτου.

— Τό πήρα σέ τιμή εύκαιρίας, είπε. Σ' άρέσει;

Ξαφνιάστηκα.

— Ποιό; είπα. 'Εκείνο τό σαράβαλο, πού είναι άπ' έξω;

'Η Ντίνα, ή γυναίκα τού Γιαννάκη, χαμογέλασε, άλλά ή Νανά κι' ό Γιαννάκης θύμωσαν.

— Σά δέ ντρέπεσαι, είπε ή Νανά. 'Ο άνθρωπος ήρθε νά μάς πάη καμμιά βόλτα κι' έσύ τού κατήγοράς τό αύτοκίνητο;

Μού τά σούρανε κάμποσο, τούς ζήτησα και συγγνώμη στό τέλος και μπήκαμε καμμιά φορά στό αύτοκίνητο. Και μέ τό πού κάθησα, ένοιωσα νά μέ τρυπάη κάτι σουβλερό.

— Δέν είναι τίποτα, μού έξήγησε ό Γιαννάκης. "Εχουνε σπάσει οί σούστες...

Πάτησε μίζα, ξαναπάτησε, μούγκρισε τό αύτοκίνητο, ξαναμούγκρισε, άλλά πού νά πάρη μπροστά.

— 'Ελάτε νά σπρώξουμε, είπε ή Ντίνα. Αύτό δέν πρόκειται νά πάρη μπροστά.

Κατεβήκαμε, τό σπρώξαμε ΐσαμε ένα χιλιόμετρο, κοψομεσιαστήκαμε και ξαναμπήκαμε ψόφιοι στήν κούρασι. 'Η Ντίνα κι' ή Νανά καθήσανε πίσω κι' έγώ μέ τό Γιαννάκη μπροστά. Κατεβαίναμε τή λεωφόρο Συγγρού κι' ό Γιαννάκης σφύριζε ένθουσιασμένος.

— Τό βλέπετε τί άμάξι είναι; είπε σέ μιά στιγμή.

— Πώς, άμέ!... είπε είρωνικά ή Ντίνα. Ψοφάει, τό άτιμο, γιά καπηφοριά!

— Δηλαδή, θέλεις νά μέ νευριάσης; ξέσπασε ό Γιαννάκης.

Και, καθώς τής μίλησε, τού ξεφεύγει τό τιμόνι και πέρτουμε άπάνω σέ κάποιο άλλο, πού πήγαινε μπροστά μας. Κι' όπως καθόμουν ξένοιαστος, κάνει «μπούμ» τό κεφάλι μου πάνω στό κρύσταλλο. Μέχρι νά γλυτώσουμε, μέ τή φασαρία πού έγινε μέ τούς έπιβάτες τού μπροστινού αύτοκινήτου και νά ξεκινήσουμε, τόν είχα φτιάξει τόν κασούμπαλο. Οί άλλοι, βέβαια, δέν πάθανε τίποτα, άλλά τ' αύτοκίνητο τού Γιαννάκη έγινε μονόφθαλμο.

— Τά βλέπεις; φώναξε στή γυναίκα του. Πάει τό δεξί φανάρι! Αύτά μού κάνουν οί γρουσούζες σου!

— Μωρέ, δέ μέ παρατάς;... ξέσπασε κι' ή Ντίνα. 'Απ' τήν ήμέρα πού τό πήρες, κοντεύουμε νά ποϋμε τό ψωμί-ψωμάκι. "Ολα τά λεφτά σου τά τρώς στά συνεργεία μ' αύτό τό σαράβαλο. Δέν πάς καλύτερα νά τό πετάξης;...

— Βρέ, και δέν πετάω καλύτερα έσένα; τσίριξε ό Γιαννάκης.

Και φρενάρησε άπότομα.

Κι' όμως καθόμουν πάλι ξένοιαστος, νά τό κεφάλι μου στό κρύσταλλο.

— Τί έκανε έτσι; ρώτησε άνήσυχος ό Γιαννάκης.

— Τό κεφάλι μου...

— 'Αμάν, άδερφέ μου, φώναξε. "Οχι και νά μού σακατέψης τό αύτοκίνητο!

— "Αρχισα νά βράζω μέ τό ζουμί μου, πού λένε. "Εβαλα τά δάντυλά μου και είδα πώς τά καρούμπαλα είχανε γίνει δύο. Κι' όχι μόνο αύτό, άλλά μέ ΐστρεξε και τό σούβλισμα, πού μούκανε ή σούστα.

Στό μεταξύ, ή Ντίνα έκλαιγε άπ' τό κακό της κι' ό Γιαννάκης φώναζε συνέχεια:

— Μωρέ, άν σάς ξαναβγάλω βόλτα, νά μού τρυπήσετε...

Δέν πρόφτασε όμως νά τελειώση. "Ενας τροχονόμος μέ μοτοσυκλέττα μάς έκανε νόημα νά σταματήσουμε.

— Γιατί μέ ένα φανάρι; ρώτησε εύγενικά.

— Τώρα μόλις χτυπηθήκαμε έδώ πιό πάνω, μέ κάποιο άλλο, τού έξήγησε ό Γιαννάκης.

Και τότε έγινε κάτι, πού δέν τό περίμενε κανένας: 'Η Ντίνα σταμάτησε τά κλάματα κι' έβαλε τίς φωνές.

— Καλέ, μήν τόν άκούτε! Ψέμματα σάς λέει! είπε. Αύτό τό φανάρι έχει σπάσει έδώ και τρεΐς μήνες. "Ετσι, Κλέαρχε;

— Μάλιστα, έτσι! φώναξα κι' έγώ. Κι' όχι μόνο αύτό, άλλά δέν ξέρει νά σταματήση κανονικά και μάς γέμισε τό κεφάλι καρούμπαλα!...

Ξαφνιάστηκε ό τροχονόμος.

— 'Αλήθεια; ρώτησε;

— 'Αμ τί; Ψέμματα; είπε ή Ντίνα.

'Ο Γιαννάκης ούρλιαξε άπ' τό κακό του. Και μάς έβριζε όλους.

— Τό δίπλωμά σας, είπε ό τροχονόμος αύστηρά. Κι' όσο φωνάζετε, τόσο περισσότερο έπιβαρύνετε τή θέσι σας...

"Εδωσε τά στοιχεία του και, μόλις έφυγε ό τροχονόμος, ό Γιαννάκης έγινε... τρελλός! 'Αρταξε τίς πόρτες και τίς άνοιξε διάπλατα, τρέμοντας.

— 'Εμπρός, κατεβήτε! φώναξε. Κατεβήτε άπ' τ' αύτοκίνητό μου, όλοι! Κι' άν κοτάτε, ξαναπάρτε τά μούτρα σας γιά βόλτα!

— Μωρέ, και νά μάς παρακαλάς, δέν έρχόμαστε! φώναξε ή Ντίνα.

— Κι' έγώ τό ΐδιο! είπα.

Κατέβασα και τή Νανά, πού άρχισε πάλι τή γκρίνια της, πήρα και τή Ντίνα και μπήκαμε στό λεωφορείο.

★

'Ο Γιαννάκης ήρθε στό σπίτι ύστερα άπό δυό ώρες, σέ κακά χάλια, μέ τή γλώσσα μιά σπιθαμή έξω.

— Μ' έφαγε ή γρουσουζιά σας, είπε, κι' έμεινα άπό μπαταρία! Θά τό πουλήσω, νά ήσυχάσω...

'Η Ντίνα ευχαριστήθηκε τόσο πολύ, πού τόν φίλησε. "Οσο γιά τή Νανά, ήσύχασε και δέ μού γκρινιάζει πιά, γιατί τής τό δήλωσα: Μέ τό παραμικρό πού θ' άκούσω, θά τή στείλω στό μαστρο-Θανάση, νά γυρίζη τό φυσερό!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

Οί σαράντα χιλιάδες δραχμές τή βραδυά, πού πήραν γιά άμοιβή, κατά τό πρόσφατο ταξίδι τους στήν Τουρκία, οί καλλιτέχνες τού λαϊκού τραγουδιού Μανώλης Χιώτης και Μαίρη Λίντα, άποτελούν, άναμφισβήτητα, ρεκόρ, πού γιά πρώτη φορά σημειώνεται στά έλληνικά καλλιτεχνικά χρονικά. Πέραν άπ' τήν καθαρώς ύλική πλευρά του, όμως, τό ζήτημα παρουσιάζει και άλλη όψι: τήν ήθική.

'Η μεγάλη ύλική άμοιβή έρχεται πάντα σάν άναγνώρισι τής άξίας τού καλλιτέχνη. Πράγμα, πού σημαίνει, ότι οί μετοχές τών 'Ελλήνων καλλιτεχνών άρχίζουν ν' άνεβαίνουν στή διεθνή καλλιτεχνική άγορά.

"Υστερα άπ' τούς Χατζηδάκι-Θοδωράκη, τή Νάνα Μούσχουρη και τή Γιοβάνα, ή Μαίρη Λίντα και ό Χιώτης γίνονται προσωπικότητες πανάκριβες στό έξωτερικό.

Γρήγορα θάρθη και ή σειρά πολλών άλλων.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πλούσια κι' αύτή τήν έβδομάδα ή έσοδεία έλαφρών τραγουδιών και δίσκων.

Παρουσιάζουμε τούς πιό άξιόλογους:

1) «Νερό ζητούν τά χείλη μου». Μουσική 'Ανδρ. Χατζηαποστόλου, στίχοι Τ. Σωτήρχου. Τραγουδάει ή Νάντια Χατζηαποστόλου.

2) «Τά δάκρυά μου είναι καυτά» και «Γιά χατήρι σου». Μουσική Στ. Ξαρχάκου, στ. Β. Γκούφα. Και τά δυό τραγουδάκια λανσαρίσθηκαν στήν ταινία «Τό ταξίδι».

3) «Συνέβη στήν 'Αθήνα», τού Μάνου Χατζηδάκι. Τραγουδά ή "Ελσα Μαργαρίτη και συνοδεύει χορωδία.

4) «Τής άγάπης τ' άκρογιάλι» και ή «Μοναξιά». Μουσική Γ. Μαλλίδη, στίχοι Θ. Σοφού. Τραγουδάει και στά δύο ό Γιάννης Μάνος.

5) Δυό παιδικά τραγουδάκια είδαν άκόμη τό φώς και γράφτηκαν σέ δίσκους, πού γνωρίζουν άσκετή έπιτυχία. "Εχουν τούς τίτλους «Τό σπουργιτάκι» και «Τό βατραχάκι», ή δέ μουσική και οί στίχοι τους άνήκουν στούς Δ. Μπουρούνη, Ι. Ριτσιάρδη και Θ. Σοφό. Τραγουδούν και στά δυό ό Γιαννάκης Καλαντζόπουλος και ή Μίρκα Καλαντζοπούλου.

6) Τέσσερα άκόμη παιδικά τραγουδάκια, μέ έλαφρά μουσική, γυρίστηκαν σέ δίσκους, μέ τούς τίτλους «'Η κυρά μας άλεπού», «'Η κοτούλα», «Χρόνια πολλά» και «"Ενα, δύο τρία». Τή μουσική τους έγραψε ό Μίμης Πλέσσας και τούς στίχους ό Γιώργος Οίκονομίδης. Τραγουδάει και στά τέσσερα ή Παιδική χορωδία.

7) «Σέρνω κόπριο στενό». Μουσική Μάνου Χατζηδάκι, στίχοι Γ. Οίκονομίδη. Τραγουδάει ή "Ελσα Μαργαρίτη.

8) «Μακρυά μου» (μπολέρο), Τού Ι. Πολίτη. Τραγουδάει ό Δημ. Μητσελεβανάκης και χορωδία.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

'Η τελευταία παραγωγή λαϊκών τραγουδιών είναι άκόμη πιό πλούσια άπό έκείνη τών έλαφρών. Παραθέτουμε τούς άξιολογώτερους καρπούς της, δηλαδή... δίσκους:

1) Πέντε τραγούδια τού Μ. Χιώτη, μέ τούς τίτλους «Εσύ σαι άριστοκράτισσα» (χασάπικο), «Μάννα δυστυχισμένη» (ζεϊμπέκικο), «Τό βουνό» (ζεϊμπέκικο), «Στήν κοπέλλα μου» (συρτοτσιφτετέλι) και «Ντέρι-ντέρι» (ζεϊμπέκικο). Τραγουδούν κατά σειρά οί 'Αντ. Ρεπάνης, Μ. Χιώτης και Στρ. Διονυσίου.

2) «Τού πόνου τό τραγούδι» και «Τί έχω φταίξει», τού 'Εμμ. 'Αγγελόπουλου. Τραγουδά ό ΐδιος.

3) «Μάγια», «"Ελα», «Δέ σέ θέλω πιά» και «Μούπανε πώς θά μ' άφίσης». Τραγουδάει ό Τόλης Βοσκόπουλος. Μουσική-στίχοι Θ. Σοφού.

4) «'Ο γέρος» (άπό τήν ταινία «'Αμαρτίες γονέων»). Τού Ι. Παπαϊωάννου. Τραγουδάει ό συνθέτης.

5) «'Αγιάζι». "Ενα πολύ όμορφο τραγούδι της φυλακής, έμπνευσμένο άπό τή φυλάκισι τού ίδρυτού τού «Θησαυρού» κ. Ι. Γ. Παγεωργίου. Μουσική 'Απ. Καλδάρα, στίχοι Εύτυχίας Παπαγιαννοπούλου.

6) Δυό τραγούδια, τέλος, τού Β. Τσιτσάνη, πού σημειώνουν μεγάλη έπιτυχία. "Εχουν τούς τίτλους «'Αφού δέ μ' άγαποϋσες» (συρτοτσιφτετέλι) και «Δέν ξέρεις τήν καρδιά μου (τσιφτετέλι). Τραγουδούν στό πρώτο ό Βασ. Τσιτσάνης και ή Σόνια "Ιμβρου και στό δεύτερο ό Πάνος Γαβαλάς και ή Μπέμπα Φινέτη.

ΔΗΜΩΔΗ

Δυό δίσκοι μέ τέσσερα ώραιότατα δημοτικά τραγούδια κυκλοφόρησαν τελευταία και σημειώνουν μεγάλη έπιτυχία, ίδίως στήν έπαρχία.

'Ο πρώτος περιλαμβάνει δυό τραγούδια τού 'Ατταλίδη, τά «Μάγια μούχανες» (συρτό) και «Μάνα μου θά κάνω τάμα» (τσάμικο). Τραγουδάει ή Γιώτα Λύδια.

'Ο δεύτερος ένα τσάμικο κι' ένα καλαματιανό τού Παπασιδέρη μέ τίτλους «Τό Βαλτέτσι» και «Γειτονοπούλα». Τραγουδάει ό ΐδιος ό Παπασιδέρης.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Μάϊ καρινέτο» (μάντισον). Τών Κ. Μιντίνα, "Αλντο Λέγκουϊ. Τραγουδάει ό Ζώρζ Ζουβέν.

2) «Σέ ζολί λά μέρ», τών Πιέρ-Χατζηδάκι. 'Ερμηνεύει ό Ζώρζ Ζουβέν, μέ τήν τρομπέτα και τήν όρχήστρα του.

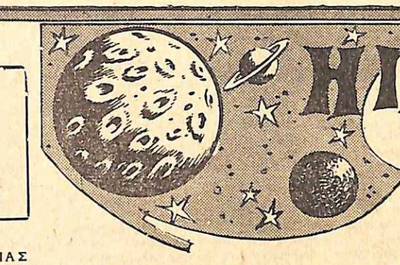
3) «'Ε μεντενάν». Ταγκό τού Ζ. Μπεκό. 'Ερμηνεύει ό ΐδιος.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

'Ο έξαίρετος καλλιτέγνης τού δημοτικού τραγουδιού κ. Ν. Νταβανέλος.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑΪΝ

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Λοθαριανός άξιωματικός, πού λέγεται Τζάϋ, όδηγεί τήν Κάθορις και τή Θούδια στό βασίλιά του Τάριο. Αύτός είναι ένας τύπος σκληρός και αύταρχικός, πού βασιλεύει μέ τή βία και τήν τρομοκρατία. Δέ θέλει νά πιστέψη κι' αύτός τίς εξηγήσεις τών δυό ξένων. Τούς ύποπτεύεται γιά κατασκόπους. Κρατάει κοντά του τή Θούδια γιά νά τήν άνακρίνη, ένώ ό Κάθορις περνάει σ' ένα άλλο δωμάτιο, μαζί μέ τό Τζάϋ. 'Ο Τζάϋ φανερώνει τότε στόν Κάθορις ότι οί κάτοικοι τού Λοθάρ είναι ελάχιστοι, ύπολείμματα μιάς παλιάς ίσχυρής φυλής, κι' ότι οί πολυάριθμοι τοξότες είναι φανταστικοί άνθρωποι, δημιουργήματα τής θελήσεώς τους, πού τούς δημιουργούνε γιά νά τούς χρησιμοποιήσουν έναντίον τών έχθρών τους, τών πραισινων. Οί πράσινοι τούς πιστεύουν γιά άληθινούς και πεθαίνουν άπό τή δύναμι τής αύθυποβολής. Στό μεταξύ, ό Τάριο ύποβάλλει στή Θούδια νά τόν άγαπήση και νά γίνη σταμάτησε τά κλάματα κι' έβαλε τίς φωνές. κόπριο στενό». Μουσική Μάνου Χατζηδάκι, στίχοι Γ. Οίκονομίδη. Τραγουδάει ή "Ελσα Μαργαρίτη.

8) «Μακρυά μου» (μπολέρο), Τού Ι. Πολίτη. Τραγουδάει ό Δημ. Μητσελεβανάκης και χορωδία.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

'Η τελευταία παραγωγή λαϊκών τραγουδιών είναι άκόμη πιό πλούσια άπό έκείνη τών έλαφρών. Παραθέτουμε τούς άξιολογώτερους καρπούς της, δηλαδή... δίσκους:

1) Πέντε τραγούδια τού Μ. Χιώτη, μέ τούς τίτλους «Εσύ σαι άριστοκράτισσα» (χασάπικο), «Μάννα δυστυχισμένη» (ζεϊμπέκικο), «Τό βουνό» (ζεϊμπέκικο), «Στήν κοπέλλα μου» (συρτοτσιφτετέλι) και «Ντέρι-ντέρι» (ζεϊμπέκικο). Τραγουδούν κατά σειρά οί 'Αντ. Ρεπάνης, Μ. Χιώτης και Στρ. Διονυσίου.

2) «Τού πόνου τό τραγούδι» και «Τί έχω φταίξει», τού 'Εμμ. 'Αγγελόπουλου. Τραγουδά ό ΐδιος.

3) «Μάγια», «"Ελα», «Δέ σέ θέλω πιά» και «Μούπανε πώς θά μ' άφίσης». Τραγουδάει ό Τόλης Βοσκόπουλος. Μουσική-στίχοι Θ. Σοφού.

4) «'Ο γέρος» (άπό τήν ταινία «'Αμαρτίες γονέων»). Τού Ι. Παπαϊωάννου. Τραγουδάει ό συνθέτης.

5) «'Αγιάζι». "Ενα πολύ όμορφο τραγούδι της φυλακής, έμπνευσμένο άπό τή φυλάκισι τού ίδρυτού τού «Θησαυρού» κ. Ι. Γ. Παγεωργίου. Μουσική 'Απ. Καλδάρα, στίχοι Εύτυχίας Παπαγιαννοπούλου.

6) Δυό τραγούδια, τέλος, τού Β. Τσιτσάνη, πού σημειώνουν μεγάλη έπιτυχία. "Εχουν τούς τίτλους «'Αφού δέ μ' άγαποϋσες» (συρτοτσιφτετέλι) και «Δέν ξέρεις τήν καρδιά μου (τσιφτετέλι). Τραγουδούν στό πρώτο ό Βασ. Τσιτσάνης και ή Σόνια "Ιμβρου και στό δεύτερο ό Πάνος Γαβαλάς και ή Μπέμπα Φινέτη.

ΔΗΜΩΔΗ

Δυό δίσκοι μέ τέσσερα ώραιότατα δημοτικά τραγούδια κυκλοφόρησαν τελευταία και σημειώνουν μεγάλη έπιτυχία, ίδίως στήν έπαρχία.

'Ο πρώτος περιλαμβάνει δυό τραγούδια τού 'Ατταλίδη, τά «Μάγια μούχανες» (συρτό) και «Μάνα μου θά κάνω τάμα» (τσάμικο). Τραγουδάει ή Γιώτα Λύδια.

'Ο δεύτερος ένα τσάμικο κι' ένα καλαματιανό τού Παπασιδέρη μέ τίτλους «Τό Βαλτέτσι» και «Γειτονοπούλα». Τραγουδάει ό ΐδιος ό Παπασιδέρης.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Μάϊ καρινέτο» (μάντισον). Τών Κ. Μιντίνα, "Αλντο Λέγκουϊ. Τραγουδάει ό Ζώρζ Ζουβέν.

2) «Σέ ζολί λά μέρ», τών Πιέρ-Χατζηδάκι. 'Ερμηνεύει ό Ζώρζ Ζουβέν, μέ τήν τρομπέτα και τήν όρχήστρα του.

3) «'Ε μεντενάν». Ταγκό τού Ζ. Μπεκό. 'Ερμηνεύει ό ΐδιος.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Δέν είχε τελειώσει άκόμη αύτή τή μοναδική λέξι, όταν τό δεξί χέρι της έκανε μιά γρήγορη κίνησι. 'Ο Τάριο τήν άφησε, τρίκλισε κι' έβγαλε ένα βογγητό, ένώ έσφιγγε και τίς δυό του χοΰφτες πάνω στήν πληγή πού είχε άνοίξει στό πλευρό του τό έγχειρίδιο τής πριγκήπισσας.

Τήν ίδια στιγμή ή αίθουσα γέμισε τοξότες, πού κύκλωσαν άπειλητικά τή Θούδια, ένώ ό Τάριο σωριαζόταν άναίσθητος στό πάτωμα.

'Η Θούδια είδε τά βέλη πού ήταν έτοιμα νά ξεκινήσουν, σημαδεύοντας τήν καρδιά της και μιά κραυγή άγωνίας βγήκε άπ' τά χείλια της, άν και ήξερε πώς τώρα πιά δέν πρόφταινε νά τή σώση ούτε ό Κάθορις.

"Υστερα έκλεισε τά μάτια της και περίμενε τό θάνατο. 'Αλλά καμμιά αίχμή δέν τρύπησε τό στήθος της. Περίμενε μερικά δευτερόλεπτα άκόμη κι' ύστερα άνοιξε πάλι τά μάτια της, γιά νά δή ποιός είχε σταματήσει τό χέρι τών δημίων της.

'Η αίθουσα ήταν άδεια! Δέν ύπήρχε παρά ό Βίλ τού Λοθάρ, ξαπλωμένος πάντα στό πάτωμα, μέ μιά μικρή λιμνούλα άπό αίμα πού έβαφε τίς μαρμάρινες πλάκες δίπλα του. "Ηταν άκόμη άναίσθητος.

'Η κοπέλλα σάστισε. Ποϋ είχαν πάει οί τοξότες; Γιατί δέν τήν είχαν σκοτώσει; Τί σήμαιναν όλα αύτά;

Πρίν άπό μιά στιγμή, τό δωμάτιο ήταν γεμάτο όπλισμένους άντρες, μέ φανερό σκοπό νά προστατεύουν τόν κύριό τους. Κι' όμως, ένώ δέ μπορεί νά είχαν καμμιά άμφιβολία γιά τήν πράξι της, είχανε έξαφανιστή τόσο μυστηριωδώς, όσο είχαν παρουσιαστή, άφήνοντάς την μόνη μέ τόν πληγωμένο κι' άνυπεράσπιστο ήγεμόνα τους.

'Η Θούδια κύτταξε γύρω της, περιμένοντας πώς οί φρουροί θά ξαναπαρουσιαζόντουσαν και γιά νά τήν κρατήση γιά τόν έαυτό του.

Κι' όμως, καθώς τόν κύτταζε τώρα νά τρέχη κοντά της, μέ τά ώμορφα μάτια του γεμάτα άπό πραγματική άγωνία γιά τήν τύχη της, μέ τό τέλειο, άντρίκιο κορμί του έτοιμο νά σταθή μπροστά της σέ κάθε κίνδυνο, δέ μπορούσε νά πιστέψη πώς ήταν δυνατόν νά κρύβεται κάποια πονηριά, κάποια προδοσία, πίσω άπό ένα τόσο ύπέροχο παρουσιαστικό.

Χωρίς νά τό θέλη, σκέφτηκε πώς ποτέ στή ζωή της δέν είχε λατρήσει τόσο έντονα τήν παρουσία ένός άντρα και δυσκολεύτηκε πολύ νά μήν τρέξη πρός τό μέρος του μ' άνοιχτά άγκαλιά. 'Η ίδέα πώς τήν άγαποϋσε ένα τέτοιο παλληκάρι, τήν πλημμύρισε εύτυχία και μόλις πού πρόλαβε νά θυμηθή πώς ό πατέρας της τήν είχε ύποσχεθή πιά στόν Βίλ Κούλαν. Δέν έπρεπε κάν νά δείξη στόν Κάθορις πόση εύγνωμοσύνη ένοιωθε γι' αύτόν.

'Ο νέος είχε φτάσει πιά κοντά της. Τό γρήγορο βλέμμα του τά είχε δή όλα—τό άναίσθητο κορμί τού Τάριο, τήν κοπέλλα πού έτοιμαζε νά φύγη — κι' είχε καταλάβει περίπου τί συνέβη.

—Σού έκανε κανένα κακό, Θούδια; ρώτησε, λαχανιασμένος άκόμη.

'Η κοπέλλα σήκωσε τό ματωμένο της έγχειρίδιο και τού τό έδειξε.

—Οχι, είπε, δέν πρόλαβε.

"Ενα χαμόγελο φώτισε τό ταραγμένο πρόσωπο τού Κάθορις.

— Είσαι γενναία κοπέλλα, είπε μέ περηφάνεια. Και τώρα, άς δοϋμε άν είναι δυνατόν νά όρατετεύσουμε άπό αύτή την καταραμένη πόλι, πρίν άναλαμβάνουν οί Λοθαριανοί πώς ό Βίλ τους δέν ύπάρχει πιά!

Και, φτάζοντας άπ' τό χέρι τή Θούδια, τήν τράβηξε μαζί του πρός τή μεγάλη πόρτα, άπ' όπου τούς είχε μπάσει γιά πρώτη φορά στήν αίθουσα ό Τζάϋ, πρίν λίγες ώρες.

Κόντευαν νά φτάσουν, όταν κάποιος ήρωας στήν αίθουσα, άπό μιά άλλη είσοδο. "Ηταν ό Τζάϋ. Κατάλαβε κι' αύτός, τί είχε συμβή, μέ τήν πρώτη ματιά.

'Ο Κάθορις γύρισε, έτοιμος νά τόν άντιμετωπίση, μέ τό σπαθί στό χέρι, προστατεύοντας μέ τό γερόδεμένο κορμί του τήν πριγκήπισσα.

—Ελα, Τζάϋ τού Λοθάρ! φώναξε. Δέ ξεμπερδεύουμε άμέσως, άφού μόνο ένας άπό μάς τούς δυό θά βγή ζωντανός άπό τούτη την αίθουσα, μέ τή Θούδια τού Πτάρθ.

"Υστερα, όμως, πούσεξε πώς ό άλλος δέν ήταν όπλισμένος.

—Άφού δε μπορείς νά μονομαχήσης μαζί μου, κάλεσε τούς τοξότες σου, ή άκολούθησέ μας σάν

Λόγια ταιριαστάρικα

Συνταγή μοναδική

Έμπήκαν οί συνέλληνες σέ νέο καρδιοχτύπι,
διότι διαβάσανε πώς θά μάς έρθη γρίππη,
πού κάνει τό ξεκίνημα άπ' την Άμερική,
κι' ό κόσμος, πού τόν κίνδυνον σαφώς άντιλαμβάνεται,
ριγεί μέ την ιδέα της καί... πυρετόν αίσθάνεται!

Τά μέτρα, σθεν, άπαντες λαμβάνουν τά κατάλληλα
καί γιατροσόφια κάνουνε ποικίλα κι' άλλεπάλληλα,
άλλ' έντελώς άνώφελα θά βγοϋν τά φαρμακά τους,
τ' άντίδοτά τους, τάγατές καί τ' άντιγριπικά τους
καί πρέπει νά τό μάθουμε πώς μές' στά ταβερνάκια
ύπάρχουν τά καλλίτερα κι' άλάνθαστα «σκονάκια»!

★

Άδίκως καταπιάνονται μέ ξένα καί μέ ντόπια
κευφέττα, κουφεττίδια καί χάπια καί... σιρόπια
καί πρέπει νά τό βάλουνε γιά πάντα μές' στήν γκλάβα τους,
πώς μόνο στά κρασάδικα καί μόνο μές' στήν κάβα τους
θά καταπολεμήσουνε τής γρίππης τό μπουρίνι,
μέ κοκκινέλι άνέρωτο καί... ρετσινόβασ—σίγου!

Έρξεΐς, πάντως, τήν ξέρουμε καλά τήν
(συνταγή μας
καί ρούπι δέν θά κάνουμε άπ' την κρα-
(σοπηγή μας,
όπου, βεβαίως, θάχουμε άσφάλεια μέ-
(γάλη
κι' ή γρίππη θάναι άδύναταν έμάς νά
(μάς προσβάλη,
γιατί ό.. ΐός πού γίνεται παγκόσμιος
(φοβέρα,
πατέρα πάντα σέβεται καί δή... κρα-
(σοπατέρα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

αἰχμάλωτος, ὥσπου νὰ περάσουμε τὴν πύλη τῆς πεθαμένης πολιτείας σου, τοῦ εἶπε.

Ἀλλὰ ὁ Τζὰβ δὲ φάνηκε νὰ τὸν ἀκούῃ. Τὸ βλέμμα του ἦταν καρφωμένο στὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ κυρίου του.

— Σκοτώσατε τὸν Τάριο! πρόφερε μὲ δυσκολία. Σκοτώσατε τὸν Τάριο! Βλέπω τὸ αἷμα του πάνω στὶς μαρμάρινες πλάκες, ἀληθινὸ αἷμα! Ἐπομένως, ὁ Τάριο ἦταν πραγματικὸς ἄνθρωπος, σὰν κι' ἐμένα. Κι' ὅμως, ἦταν ἰδεαλιστὴς καὶ δὲν τρεφόταν. Μήπως, λοιπόν, ἔχουν δίκιο οἱ ἰδεαλιστές; Μὰ κι' ἐμεῖς ἔχουμε δίκιο. Καὶ τόσους αἰῶνες τσακωνόμαστε, προσπαθώντας νὰ ἀποδείξουμε οἱ μὲν στοὺς δὲ πὼς ἔχουν δίκιο!

Ἐμεινε γιὰ λίγο σκεφτικὸς καὶ ξαφνικά, ξέσπασε:

— Ὁπωσδήποτε, ὁ Τάριο εἶναι πιὰ νεκρός καὶ χαίρομαι γι' αὐτό. Τώρα ὁ Τζὰβ θὰ γίνῃ παντοδύναμος. Ὁ Τζὰβ θὰ γίνῃ Βὶλ τοῦ Λοθάρ! Ἲ-Ω...

Δὲν πρόλαβε νὰ συνεχίσῃ τὴ φράση του, γιατί, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Τάριο ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' ἀνακάθισε.

— Προδότη! Δολοφόνε! φώναξε ἐξαγριωμένος. Φρουροί! Φρουροί!

Ὁ Τζὰβ ἔγινε ἄσπρος σὰν χαρτί. Ἔπεσε μπρούμυτα κι' ἄρχισε νὰ σέρνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τάριο.

— Ω, μεγάλε Βὶλ μου! τραύλιζε ἀξιολύπητος. Ὁ Τζὰβ δὲ φταίει καθόλου γιὰ ὅ,τι συνέβη. Ὁ Τζάβ, ὁ πιστός σου Τζάβ, μπῆκε μόλις τώρα στὴν αἴθουσα καὶ σὲ βρῆκε ἀγαίσθητο στὸ πάτωμα, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ δυὸ ξένοι ἑτοιμαζόντουσαν νὰ δραπετεύσουν. Δὲν ξέρω ποιὸς σὲ πλήγωσε καὶ πῶς. Πίστεψέ με, δοξασμένε μου κύριε!

— Πάψε, ἄθλιε! οὐρλιαξε ὁ Τάριο. Σ' ἄκουσα μὲ τὰ ἴδια μου τ' αὐτιὰ νὰ λὲς πὼς εἶμαι νεκρὸς καὶ πὼς χαίρεσαι γιατὶ θὰ μοῦ κλέψῃς τώρα τὸ θρόνο! Ἐπιτέλους, προδότη, ἀποκαλύφτηκες. Σὲ καταδίκασαν τὰ λόγια σου, ὅπως αὐτοὺς τοὺς δυὸ ξένους τοὺς καταδίκασαν οἱ πράξεις τους. Ἐκτός... ἐκτὸς ἂν ἡ γυναίκα...

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ συνεχίσῃ. Ὁ Κάρθοριος μάντεψε τὶ ἤθελε νὰ πῇ. Βρέθηκε δίπλα του, μ' ἕνα τεράστιο πήδημα, καὶ τὸν κτύπησε δυνατὰ στὸ στόμα μὲ τὴν ἀνοιχτή του παλάμη.

Ὁ Τάριο μαρμάρωσε ἀπὸ ἔκπληξι, καὶ θυμό. Κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσει ποτέ, ὄχι νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἀλλὰ οὔτε κἂν νὰ τὸν ἀγγίξῃ.

— Ἂν ξανατολμήσῃς νὰ προσβάλῃς τὴν προγκήπισσα τοῦ Πτάρθ, τὸν προειδοποίησε ὁ Κάρθοριος, θὰ ξεχάσω πὼς εἶσαι ἄοπλος καὶ τὸ σπαθί μου θὰ σοῦ κλείσῃ γιὰ πάντα τὸ στόμα.

Ὁ Τάριο σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ ὁπισθοχωρῇ, πρὸς μιὰ ἀπ' τὶς μικρὲς πόρτες, πίσω ἀπ' τὸ θρόνο. Προσπαθοῦσε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ οἱ ἰῶς τοῦ προσώπου του ἦταν τόσο συσπασμένοι ἀπὸ μανία, ποὺ γιὰ μερικὲς στιγμὲς δὲ μπόρεσε νὰ προφέρῃ λέξι.

— Θάνατος! Θάνατος! οὐρλιαξε στὸ τέλος.

Καὶ γυρίζοντας, προχώρησε γρήγορα πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ὁ Τζὰβ ἔτρεξε πίσω του, ξεφωνίζοντας ἀπὸ τρόμο:

— Αὐπήσου με, Τάριο! Αὐπήσου με! Θυμήσου πόσους αἰῶνες σὲ ὑπηρέτησα πιστά. Θυμήσου πόσα ἔκανα γιὰ τὸ Λοθάρ. Μὴ μὲ καταδικάζῃς τώρα στὴ φρίκη τοῦ θανάτου. Σῶσε με! Σῶσε με!

Μὰ ὁ Τάριο γέλασε σαρκαστικά. Ἀπαίσια, καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Ὁ Τζὰβ γύρισε στὸν Κάρθοριος.

— Σταμάτησέ τον! φώναξε. Σταμάτησέ τον! Ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου, μὴν τὸν ἀφήσῃς νὰ βγῇ ἀπὸ δῶ μέσα.

Ὁ Κάρθοριος ὥρμησε γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τὸν τελευταῖο Βὶλ τοῦ Λοθάρ, ἀλλὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Ὅταν ἔφτασε πίσω ἀπ' τὸ θρόνο, ὁ Τάριο εἶχε ἐξαφανιστῇ καὶ ἡ βαρειά, μαρμάρινη πόρτα, ἔκλεινε τὸ δρόμο τοῦ νέου.

Ὁ Τζὰβ σωριάστηκε στὸ πάτωμα, παραλυμένος ἀπ' τὸ φόβο του.

—Ἠούχασε, λοιπόν, τοῦ εἶπε ἀνυπόμονα ὁ Κάρθοριος. Δὲν πεθάναμε ἀκόμη. Ἂς βγοῦμε ἀπὸ κεῖ ποια ἄλλη πόρτα κι' ἂς φύγουμε ἀμέσως ἀπὸ τοὐτη τὴν πόλι. Ἐφ' ὅσον εἴμαστε ζωντανοί, ἔχουμε ὑποχρέωσι νὰ παλέψουμε γιὰ τὴ ζωή μας. Τί θὰ κερδίσῃς, ἂν μείνῃς σωριασμένος νάμιο, τρέμοντας σὰ δειλὸ ζῶο; Ἔλα, θυμήσου πὼς εἶσαι ἄντρας.

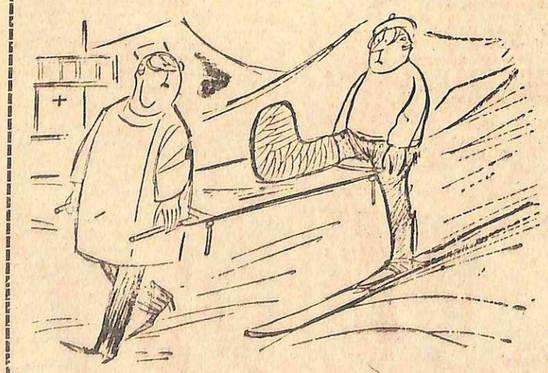
Ὁ Τζάβ, ὅμως, κούνησε μόνο τὸ κεφάλι του.

— Δὲν τὸν ἄκουσες ποὺ κάλεσε τοὺς φρουροὺς; φώναξε ὑστερικά. Ἂν καταλάβαινες τί σημαίνει αὐτό, θὰ ἔτρεμες κι' ἐσὺ σὰν ἐμένα. Ἡ μοναδικὴ μας ἐλπίδα ἦταν νὰ τὸν σταματήσουμε. Τώρα ποὺ βγῆκε, εἴμαστε χαμένοι!

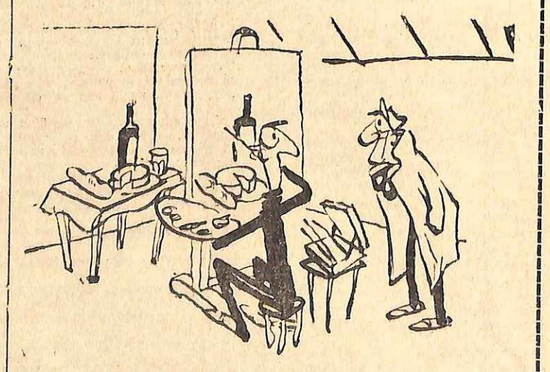
— Καὶ τί μᾶς νοιάζει ποὺ κάλεσε τοὺς φρουροὺς; ἀπόρησε ὁ Κάρθοριος. Ὅπως βλέπεις, δὲ φάνηκαν ἀκόμη. Ἂν ἔρθουν, θὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουμε.

Ὁ Τζὰβ κούνησε πάλι τὸ κεφάλι του. Ἀπελπισμένος.

— Δὲν καταλαβαίνεις; ἀναστέναξε. Οἱ φρουροὶ ἤρθαν κι' ὅλας...

— Πλάκωσε πελατεία, κύριέ μου καὶ ποῦ νὰ ἐπαρκέσῃ τὸ προσωπικό!...

— Θὰ τελειώσῃς καμμιὰ φορὰ τὸν πίνακα, νὰ μπορέσουμε νὰ φᾶμε;...

Ἔφυγαν. Ἔκαναν τὴ δουλειά τους καὶ εἶμαστε χαμένοι. Κύτταξε τὶς πόρτες.

Ὁ Κάρθοριος καὶ ἡ Θούβια κύτταξαν τὶς διάφορες πόρτες ποὺ ἔβγαζαν στὴν αἴθουσα. Ἦταν ὅλες κλεισμένες, τόσο σφιχτά, ποὺ δὲν ξεχώριζαν κἂν πάνω στοὺς μαρμάρινους τοίχους.

— Λοιπόν; Τί πρόκειται νὰ γίνῃ τώρα; ρώτησε ὁ νέος, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ κουράγιο του.

— Θὰ πεθάνουμε! πρόφερε ἀργὰ ὁ Λοθαριανός.

Δὲ μπόρεσε νὰ πῇ περισσότερα. Σύρθηκε, μόνο, μέχρι τὸ ντιβάνι τοῦ Βὶλ, κάθησε καὶ περίμενε, ἐντελῶς ἐξουθενωμένος.

Ὁ Κάρθοριος πλησίασε τὴ Θούβια, στάθηκε πλάι της, κρατῶντας τὸ γυμνὸ σπαθί του, καὶ κύτταξε γύρω του, ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῇ στὸν πρῶτο ἐχθρὸ ποὺ θὰ παρουσιαζόταν.

Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, τίποτα δὲν ἔσπασε τὴν παγωμένη σιωπὴ τοῦ μαρμάρινου τάφου. Οἱ ἀόρατοι δήμιοι δὲν ἔδιναν σημεῖα ζωῆς.

Ἡ ἀγωνία πίεζε, βαρειὰ καὶ τοὺς τρεῖς καταδικασμένους. Ἀκόμη καὶ ὁ Κάρθοριος ἄρχισε νὰ νοιώθῃ τὰ νεῦρα του νὰ τεντώνωνται ἐπικίνδυνα. Ἂν ἤξερε πότε καὶ πῶς θὰ ἐρχόταν ὁ θάνατος, θὰ τὸν ἀντιμετώπιζε ἄφοβα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἀβεβαιότητα ἦταν κάτι ἀνυπόφορο!

Ἡ Θούβια σφίχτηκε ἀσυναίσθητα πάνω στὸ νέο πρίγκηπα. Ἡ ζεστασιὰ τοῦ κορμιοῦ του τὴν ἔκανε νὰ νοιώθῃ πιὸ ἀσφαλισμένη καὶ τὸ δικό της ἄγγιγμα ἔδωσε στὸν Κάρθοριος καινούργιο κουράγιο.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Τάριο προσπαθεῖ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ πεθάνουμε ἀπ' τὸ φόβο μας, παρατήρησε εὐθύμα. Καί, ντρέπουμαι ποὺ τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ κόντεψε νὰ τὸ πετύχῃ!

Ἡ Θούβια χαμογέλασε κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ ἀπαντήσῃ κάτι, ὅταν μιὰ τρομοκρατημένη κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλια τοῦ Τζάβ.

—Ἔρχεται τὸ τέλος, ξεφώνισε ὁ Λοθαριανός. Ἔρχεται τὸ τέλος! Τὸ πάτωμα! Τὸ πάτωμα! Ὦ Κόμαλ, λυπήσου με!

Ὁ Κάρθοριος καὶ ἡ Θούβια δὲ χρειάστηκε νὰ κυττάξουν κάτω, γιὰ νὰ καταλάβουν τί συνέβαινε. Ἐνοιωθαν κι' ὅλας τὸ μαρμάρινο πάτωμα νὰ κινῆται κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους, γέροντας, ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές, πρὸς τὸ κέντρο. Στὴν ἀρχή, ἡ κίνησι ἦταν πολὺ ἀργή, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἡ κλίσι τοῦ πατώματος ἔγινε τόση, ποὺ, γιὰ νὰ σταθῇ κανείς, ἔπρεπε νὰ λυγίζῃ τὸ ἕνα τὸν πόδι.

Ὁ Λοθαριανὸς στρίγγλιζε ἀκόμη, σὰ γυναικοῦλα. Εἶχε ἀρπαχτῇ ἀπ' τὸ βασιλικὸ ντιβάνι, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ γλυστρᾷ πρὸς τὸ κέντρο τῆς αἴθουσας. Καί, ξαφνικά, ὁ Κάρθοριος καὶ ἡ Θούβια πρόσεξαν πὼς σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο εἶχε παρουσιαστῇ μιὰ μικρὴ σχισμή, ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωνε. Τὸ μαρμάρινο δάπεδο, ἐμοιαζε πιὰ σὰν ἕνα τεράστιο χονί.

Τώρα ἦταν φοβερὰ δύσκολο νὰ σταθῇ κανεὶς πάνω σ' αὐτὴ τὴν κατηφορική, λεία ἐπιφάνεια.

Ὁ Κάρθοριος προσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὴ Θούβια, ἀλλὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ γλυστρᾷ κι' αὐτὸς πρὸς τὸ ἄνοιγμα, ποὺ ὅλο μεγάλωνε. Γιὰ νὰ στηριχτῇ καλύτερα, πάτησε τὰ σαντάλια του καὶ προσπάθησε νὰ στερεωθῇ, ξυπόλυτος, πάνω στὶς γυαλιστερὲς πλάκες, ἀγκαλιάζοντας συγχρόνως τὴν κοπέλλα.

Ἐκείνη, πάνω στὸ φόβο της, τύλιξε τὰ χέρια της γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του. Τὸ μάγουλό της ἀκούμπησε στὸ δικό του. Ὁ ἀόρατος, ἀγνωστος θάνατος, τοὺς τύλιγε ἀπὸ παντοῦ, μ' ὅλη τὴ φρίκη τοῦ μυστηρίου. Ὁ Κάρθοριος ξέχασε ὅλα ὅσα τὸν ἔκαναν νὰ πνίγῃ μέχρι τότε τὴ φωνὴ τοῦ ἔρωτά του.

— Κουράγιο, ἀγάπη μου, εἶπε. Ἡ Θούβια σήκωσε τὰ μάτια της κι' εἶδε τὰ γελαστά του χείλια, πολὺ κοντὰ στὰ δικά της, καὶ τὸ ἄφοβο βλέμμα του ποὺ τῆς χάϊδευε μὲ λατρεία τὸ πρόσωπο. Ἡ βεβαιότητα πὼς σὲ λίγο θὰ ἦταν χι' οἱ δυό τους νεκροί, ἔδιωξε ἀπ' τὴν καρδιά της τοὺς τελευταίους δισταγμούς. Τὰ χείλια της μισάνοιξαν, δίψασμένα γιὰ τὸ φιλὶ τοῦ ἀγαπημένου.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, τὸ πάτωμα ἄρχισε νὰ γέρνῃ πιὸ γρήγορα, γλυστρῶντας κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ Κάρθοριος, καὶ οἱ δυό νέοι κύλησαν πρὸς τὸ κέντρο τῆς αἴθουσας.

Οἱ φρικτὲς κραυγὲς τοῦ Τζὰβ καὶ τὰ οὐρλιαχτά του γέμισαν τὸ δωμάτιο, καθὼς βρέθηκαν καὶ οἱ τρεῖς τους πεσμένοι πάνω στὸ βασιλικὸ ντιβάνι ποὺ εἶχε σφηνωθῇ στὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα.

Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, οἱ καταδικασμένοι ἀνάσαναν πιὸ ἐλεύθερα. Ἀλλά, σχεδὸν ἀμέσως, ἀναλύψαν πὼς τὸ ἄνοιγμα ἐξακολουθοῦσε νὰ φαρδαίνῃ. Τὸ ντιβάνι γλύστρησε πρὸς τὰ κάτω. Ὁ Τζὰβ οὐρλιαξε πάλι. Μὴν ἔχοντας πιὰ ἀπὸ ποῦ νὰ κρατηθοῦν, ἀφέθηκαν νὰ πέσουν στὸ σκοτεινὸ βάθος ποὺ ἀνοιγόταν ἀπὸ κάτω τους, πηγαίνοντας νὰ συναντήσουν τὸν θάνατο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Φαίνεται πὼς ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ πάτωμα τῆς αἴθουσας μέχρι τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ ἀνοίγματος, δὲν ἦταν πολὺ μεγάλη, γιατὶ τὰ τρία θύματα τοῦ Τάριο ἔφτασαν κάτω χωρὶς νὰ χτυπήσουν καθόλου.

Ὁ Κάρθοριος, σφίγγοντας πάντα στὸ στῆθος του τὴ Θούβια, ἔπεσε στὸ ἔδαφος, ἀνάλαφρος, σὰν αἰλουροειδές. Μόλις τὰ πόδια του ἄγγιξαν τὸ πέτρινο πάτωμα, τράβηξε ἀμέσως τὸ σπαθί του, ἔτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁποιαδήποτε ἐπίθεσι. Εἶδε πὼς βρισκόντουσαν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ποὺ πρέπει νὰ ἦταν ὑπόγειο, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν ὑγρασία τῶν τοίχων. Ἡ στρογγυλὴ λάμπα βαρυδίου, ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸ ταβάνι, φώτιζε κάθε γωνιὰ αὐτῆς τῆς κάμαρας, ἀλλὰ δὲ φαινόταν πουθενὰ οὔτε ἐχθρὸς οὔτε καινούργιος κίνδυνος.

Ὁ Κάρθοριος κύτταξε τὸν Τζάβ. Ὁ Λοθαριανὸς ἦταν μισοπεθαμένος ἀπ' τὸν τρόμο του.

— Τί πρόκειται νὰ γίνῃ; τὸν ρώτησε ἐπιτακτικὰ ὁ νέος. Μίλα, λοιπόν, ἀνθρωπέ μου! Ξέχασε τὸ φόβο σου γιὰ λίγο, ἔλα-ἔλα ὥσπου νὰ μοῦ πῇς ποιὰ θὰ εἶναι ἡ τύχη μας, ὥστε νὰ εἶμαι προετοιμασμένος νὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὴ ζωή μου καὶ τὴ ζωὴ τῆς προιγκήπισσας τοῦ Πτάρθ.

— Ὁ Κόμαλ! μουρμούρισε ὁ Τζάβ. Θὰ μᾶς κατασπαράξῃ ὁ Κόμαλ!

—Ὁ θεός σας; ἀπόρησε ὁ Κάρθοριος.

Ὁ Λοθαριανὸς ἔγνεψε καταφατικά. Ὕστερα, ἔδειξε τὴ μοναδικὴ, χαμηλὴ πόρτα τοῦ ὑπόγειου δωματίου.

—Ἀπὸ κεῖ θὰ ἔρθῃ, συνέχισε, καὶ θὰ οἰχτῇ πάνω μας. Πέταξε τὸ ἄχρηστο σπαθί σου, ἀνόητε ξένε. Τὸ μόνο ποὺ θὰ καταφέρῃς, θὰ εἶναι νὰ τὸν ἐρεθίσῃς περισσότερο, καὶ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ὑποφέρουμε πιὸ πολύ.

Ὁ νέος χαμογέλασε κι' ἔσφιξε ἀκόμη πιὸ ἀποφασιστικὰ τὸ σπαθί του.

— Νάτος! βόγγησε ὁ Τζάβ, κυττάζοντας πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ Θούβια κι' ὁ Κάρθοριος ἀκολούθησαν τὸ βλέμμα του, περιμένοντας νὰ ἀντικρύσουν κάποιο παράξενο κι' ἀπαίσιο πλάσμα, μὲ ἀνθρώπινη μορφή. Ἀλλά, γιὰ μεγάλη τους ἔκπληξι, εἶδαν τὸ τεράστιο κεφάλι καὶ τὰ δυνατὰ πόδια τοῦ πιὸ μεγάλου μπάνθ ποὺ εἶχαν δῆ ποτέ τους.

Ἀργά, μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ ἔχουν πάντα αὐτοὶ οἱ βασιλιάδες τῶν ζώων τοῦ Ἄρη, τὸ μπάνθ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ Τζὰβ εἶχε πέσει στὸ πάτωμα καὶ σερνόταν σὰ σκουλῆκι, ἀκριβῶς ὅσο πὼς ἔκανε ἄλλοτε μπροστὰ στὸν Τάριο. Μιλοῦσε στὸ ζῶο σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ ἄνθρωπο, ἱκετεύοντάς το νὰ τὸν λυπηθῇ.

Ὁ Κάρθοριος ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά, μπαίνοντας ἀνάμεσα στὴ Θούβια καὶ στὸ μπάνθ, ἀποφασισμένος νὰ παλέψῃ μέχρι τὴν τελευταία του πνοὴ μὲ τὸ ἄγριο θηρίο. Ἡ προιγκήπισσα, γύρισε στὸν Λοθαριανό.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Κόμαλ, ὁ θεός σας; τὸν ρώτησε.

Χωρὶς νὰ διακόψῃ τὰ γελοῖα παρακάλια του, ὁ Τζὰβ ἔγνεψε καταφατικά. Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε, περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὸν Κάρθοριος, προχώρησε ἀδίστακτα πρὸς τὸ θηρίο, ποὺ μούγγρισε, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλᾷ μὲ τοὺς ἰδιους ἀπαλούς, ἀκατανόητους ἤχους, ποὺ εἶχαν δαμάσει τοὺς συντρόφους του ἔξω ἀπ' τὰ τείχη τοῦ Λοθάρ.

Τὸ μπάνθ ἔπαψε νὰ μουγγρίζῃ. Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀναποφάσιστο, κι' ὕστερα χαμήλωσε τὸ μεγάλο του κεφάλι καὶ πῆγε νὰ τριφτῇ χαδιάρικα στὰ πόδια τῆς κοπέλλας.

Ἡ Θούβια γύρισε στὸν Κάρθοριος.

— Δὲν εἶναι παρὰ ἕνα συνηθισμένο μπάνθ, εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς πειράξῃ καθόλου. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ φοβόμαστε.

Ὁ νέος χαμογέλασε.

— Δὲν τὸ φοβᾶμαι, δήλωσε, γιατὶ πιστεύω κι' ἐγὼ πὼς εἶναι ἁπλῶς ἕνα μπάνθ, κι' ἔχω τὸ σπαθί μου.

Ὁ Τζὰβ ἀνακάθησε καὶ κύτταξε τὴ σκηνὴ ποὺ ξετυλιγόταν μπροστά στὰ ἐκπληκτα μάτια του. Τὸ λεπτοκαμωμένο κορίτσι, χάϊδευε ἀδιάφορα τὴν πυκνὴ χαίτη τοῦ μεγαλόσχημου ζώου, ποὺ ὁ Λοθαριανὸς τὸ πίστευε γιὰ θεό, ἐνῶ ἐκεῖνο τριβόταν στὰ πόδια της, ἥμερο σὰ γάτα.

— Τὸν βλέπεις, τὸ θεό σου; γέλασε ἡ Θούβια. Αὐτὸς δὲν εἶναι;

Ὁ Τζὰβ δὲν εἶχε βρεθῇ ποτέ του σὲ τόσο δύσκολη θέσι. Δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυζε, γκρέμιζε μέσα του τὶς πεποιθήσεις, ποὺ αὐτὸς κι' οἱ πατριῶτες του πίστευαν τυφλὰ κι' ἀκλόνητα τόσους αἰῶνες. Κι' ἦταν τόσο βαθειὰ ριζωμένη ἡ πρόληψι στὴν καρδιά του, ποὺ δὲν τολμοῦσε ἀκόμη νὰ παραδεχτῇ πὼς εἶχε κάνει λάθος.

— Ναί, εἶπε, αὐτὸς εἶναι ὁ Κόμαλ. Ἀπὸ αἰῶνες ὁλόκληρους, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Τάριο οἰχνόντουσαν σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, γιὰ νὰ ταΐσουν τὸ θεό μας.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἔξοδος ἀπὸ δῶ μέσα πρὸς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Κάρθοριος. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Λοθαριανός. Δὲν εἶχα βρεθῇ ποτὲ ἄλλοτε ἐδῶ μέσα, κι' οὔτε ἤθελα νὰ βρεθῶ ποτέ.

—"Ας ψάξουμε, πρότεινε ἡ Θούβια. Θὰ ὑπάρχῃ κάποια ἔξοδος.

Ὁ Τζὰβ σηκώθηκε κι' ἀκολούθησε τοὺς δυὸ νέους, φροντίζοντας πάντα νὰ μὴν πλησιάζῃ πολὺ τὸ μπάνθ, ποὺ δὲν ἄφηνε βῆμα τὴ Θούβια. Βγῆκαν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴ χαμηλὴ πόρτα καὶ βρέθηκαν σ' ἕνα μακρόστενο, ἀνηφορικὸ διάδρομο. Στὸ βάθος, ἀνακάλυψαν ἕνα ἄνοιγμα, ποὺ ἔβγαζε σὲ μιὰ κυκλικὴ ἀρένα, τριγυρισμένη ἀπὸ ἐξέδρες μὲ καθίσματα.

—Ἐδῶ ὁδηγοῦσαν συνήθως τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Τάριο, γιὰ νὰ γίνουν τροφὴ τοῦ Κόμαλ, μπροστὰ στὰ μάτια ὅλων τῶν Λοθαριανῶν, ἐξήγησε ὁ Τζάβ. Ἂν τολμοῦσε ὁ Τάριο, θὰ μᾶς εἶχε ὁδηγήσει κι' ἐμᾶς ἐδῶ. Ἀλλὰ φοβόταν πολὺ τὴν κοφτερὴ λεπίδα σου, ξένε, καὶ προτίμησε νὰ μᾶς ρίξῃ στὸ ὑπόγειο ἀπὸ τὴν καταπακτὴ τῆς αἴθουσας τοῦ θρόνου. Δὲν ἤξερα πὼς ἡ ἀρένα ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ ὑπόγειο. Τώρα μποροῦμε νὰ φτάσουμε εὐκολα στὴ λεωφόρο καὶ στὴν πύλη τῆς πόλεως. Μόνο οἱ τοξότες μποροῦν νὰ μᾶς κλείσουν τὸ δρόμο, μά, ἀφοῦ ξέρουμε τὸ μυστικό τους, ἀμφιβάλλω ἂν ἔχουν τὴ δύναμι νὰ μᾶς βλάψουν.

Προχώρησαν, ἀνάμεσα ἀπ' τὶς ἐξέδρες, μέχρι τὰ σκαλοπάτια ποὺ ὁδηγοῦσαν σὲ μιὰ δεύτερη πόρτα, στὸ βάθος τῆς κλειστῆς ἀρένας. Πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν πόρτα, ἄρχιζε ἕνας φαρδὺς διάδρομος, ποὺ περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ παλάτι καὶ κατέληγε στὸν κῆπο. Δὲ συνάντησαν κανένα, ὅπως προχωροῦσαν, μὲ τὸν Κόμαλ πάντα δίπλα στὴ Θούβια.

— Ποῦ εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ, οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ Βὶλ; ἀπόρησε ὁ Κάρθοριος ὕστερ εἶχαν φτάσει πιὰ στὴ φαρδειὰ λεωφόρο. Ἀκόμη καὶ ἐδῶ, στοὺς δρόμους, δὲ βλέπω ζωντανὴ ψυχή. Κι' ὅμως, αὐτὴ ἡ πόλι δείχνει πὼς ἔχει μεγάλο πληθυσμό.

Ὁ Τζὰβ ἀναστέναξε.

— Καθένα Λοθάρ! εἶπε. Εἶναι, πραγματικά, μιὰ πόλι φαντασμάτων. Ἐμεῖς, ποὺ ἤμαστε κάποτε ἑκατομμύρια, ἔχουμε ἀπομείνει λιγώτεροι ἀπὸ χίλιους. Αὐτὴ ἡ τεράστια πολιτεία κατοικεῖται κυρίως ἀπ' τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας μας. Δὲν κάνουμε, βέβαια, τὸν κόπο νὰ δημιουργοῦμε φανταστικοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ παραγορίσουμε, ἀλλὰ νοιώθουμε τὴν παρουσία τους γύρω μας. Ἀκόμη καὶ τώρα, βλέπω ἕτοιμη τὴ λεωφόρο γεμάτη ἀνθρώπους, ποὺ πηγαινοέρχονται βιαστικοί. Βλέπω γυναίκες καὶ παιδιὰ νὰ γελοῦν στὰ μπαλκόνια. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ τοὺς δώσω μορφή, γιατὶ ὁ Τάριο τὸ ἀπαγορεύει αὐστηρά. Ἀλλά... γιατὶ ὄχι; Δὲν ἔχω πιὰ ἀνάγκη νὰ φοβᾶμαι τὸν Τάριο. Σταθῆτε, φίλοι μου. Θέλετε νὰ δῆτε τὸ Λοθάρ σ' ὅλη του τὴ δόξα;

Ὁ Κάρθοριος καὶ ἡ Θούβια ἔγνεψαν καταφατικά, περισσότερο ἀπὸ περιέργεια παρὰ γιατὶ φαντάζόντουσαν πόσο κατάπληκτικὸ θὰ ἦταν αὐτὸ ποὺ θὰ ἀντίκρυζαν.

Ὁ Τζὰβ τοὺς κύτταξε γιὰ λίγο, ἐπίμονα, κι' ὕστερα, μὲ μιὰ πλατειὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του, φώναξε:

— Κυττάξτε!

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν οἱ δυὸ νέοι, τοὺς ἄφησε ἄναυδο τὸ στόμα. Ἐκεῖ ποὺ πρὶν μεισὲς στιγμὲς δὲν ὑπῆρχαν παρὰ ἔρημοι δρόμοι, ἄδεια παράθυρα καὶ κλειστὲς πόρτες, κυκλοφοροῦσε τώρα ἕνα εὐτυχισμένο, εὐθυμο πλῆθος.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ παραλήθον, εἶπε χαμηλόφωνα ὁ Τζάβ. Δὲ μᾶς βλέπουν, δὲ μποροῦν νὰ ζήσουν παρὰ στὸ παλιὸ Λοθάρ, τὸ πεθαμένο Λοθάρ τῆς ἀρχαιότητας, τὸ μεγαλύτερο λιμάνι τοῦ μεγαλύτερου ἀπ' τοὺς πέντε ὠκεανούς, τοῦ Θρόϊου. Βλέπετε αὐτοὺς τοὺς γεροδεμένους ἄντρες, ποὺ περπατᾶνε

περήφανα στὶς φαρδειὲς λεωφόρους; Βλέπετε τὶς ὁμορφες γυναίκες καὶ τὰ κορίτσια ποὺ τοὺς χαμογελοῦν; Βλέπετε μὲ πόσο σεβασμὸ καὶ μὲ πόση ἀγάπη τὶς κυττάζουν οἱ ἄντρες; Εἶναι οἱ θαλασσινοί μας, καὶ μόλις γύρισαν ἀπὸ ἕνα μεγάλο ταξεῖδι, μὲ τὰ πλοῖα ποὺ ἔχουν ἀφήσει ἀραγμένα στὴν ἀποβάθρα, στὴν ἄκρη τῆς πόλεως. Αὐτοὶ εἶναι γενναῖοι ἄντρες, ἀλλὰ ἡ δόξα τοῦ Λοθὰρ ἔχει ἀρχίσει κι' ὁλας νὰ θαμπώνη. Κυττάξτε τὰ ὅπλα τους! Μόνο αὐτοὶ εἶναι πιὰ ὁπλισμένοι, γιατὶ διέσχισαν τὶς πέντε θάλασσες καὶ φτάσαν σὲ ἄγνωστους τόπους, ποὺ τοὺς περίμενε ὁ κίνδυνος. Κι' ὅταν χάθηκαν, χάθηκε μαζί τους ἡ δύναμί μας. Οἱ αἰῶνες κύλησαν, ἀφήνοντας πίσω τους μόνο μιὰ χοῦφτα ἀπὸ μᾶς, δειλοὺς καὶ ἄκληρους. Ὅταν οἱ ὠκεανοὶ ξεράθηκαν καὶ μᾶς ἐπετέθηκαν οἱ ὀρδὲς τῶν πράσινων, δὲ μπορούσαμε παρὰ νὰ φύγουμε, τρομοκρατημένοι κι' ἀνίκανοι νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουμε. Κι' ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ πανίσχυρο κράτος μας, ἔμεινε μονάχα αὐτὸ τὸ ἄπαρτο φρούριο. Ἀλλὰ δὲν ξεχάσαμε τοὺς πολεμιστὲς προγόνους μας κι' ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι ρίχνουμε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας.

Ἡ φωνὴ τοῦ Τζὰβ ἔσβυσε καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν ἔσβυσε καὶ ἡ εἰκόνα. Οἱ δυὸ νέοι καὶ ὁ Λοθαριανὸς συνέχισαν τὸ δρόμο τους πρὸς τὴ μακρυνὴ πύλη, διασχίζοντας τὶς ἔρημες λεωφόρους.

Δυὸ φορὲς, διασταυρώθηκαν μὲ ἀληθινοὺς Λοθαριανούς, ποὺ, βλέποντας τὸ μεγαλόσωμο θηρίο κι' ἀναγνωρίζοντάς το, γύρισαν κι' ἔφυγαν τρέχοντας.

— Θὰ εἰδοποιήσουν τὸν Τάριο πὼς δραπετεύσαμε, φώναξε ὁ Τζάβ, καὶ θὰ στείλη ἀμέσως πίσω μας τοὺς τοξότες του. Ἂς ἐλπίσουμε πὼς ἡ θεωρία μου εἶναι σωστὴ καὶ πὼς τὰ βέλη τους εἶναι ἀνίσχανα νὰ βλάψουν ὅποιον ξέρει πὼς δὲν ὑπάρχουν στὴν πραγματικότητα. Διαφορετικά, εἴμαστε χαμένοι! Σένε, ἐξήγησε στὴ γυναίκα τὴν ἀλήθεια ποὺ σοῦ φανέρωσα, ὥστε νὰ ἀντιμετοπίση κι' αὐτὴ τὰ βέλη.

Ὁ Κάσθορις ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Λοθαριανός, ἀλλὰ ἔφτασαν στὴ μεγάλη πύλη χωρὶς νὰ τοὺς συνηγήση κανείς. Ἐκεῖ, ὁ Τζάβ, ἔβαλε σὲ χίνσι τὸ μηχανισμὸ ποὺ κυλοῦσε τὴ βαρειὰ πέτρα, καὶ οἱ τοξεῖς δραστέτες βγῆκαν στὴν κοιλάδα, ἀκολουθούμενοι ἀπ' τὸ μπάνθ.

Δὲν εἶχαν προλάβει νὰ ἀπομακρυνθοῦν οὔτε διακόσια μέτρα, ὅταν ἄρουσαν πίσω τους φωνὲς καὶ ποδοβολητά. Γύρισαν καὶ εἶδαν μιὰ μεγάλη δύναμι τοξοτῶν, νὰ ὁρμάη ἔξω ἀπ' τὴν πύλη. Πάνω ἀπ' τὸ τεῖχος, παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ μερικοὶ Λοθαριανοὶ καὶ ἀνάμεσά τους ὁ Τζὰβ ἀναγνώρισε τὸν Τάριο.

Ὁ Βὶλ στεκόταν καὶ τοὺς κύτταζε ἐπίμονα. Ἦταν φανερὸ πὼς συγκέντρωνε πάνω τους ὅλη τὴ δύναμι τοῦ «λογυμνασμένου μυαλοῦ του, γιὰ νὰ τοὺς ὑποβάλη τὴν ἰδέα τοῦ κινδύνου. Ἦταν φανερὸ πὼς ἔκανε μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια, γιὰ νὰ κάνη θανάσιμα τὰ βέλη τῶν φανταστικῶν του πολεμιστῶν.

Ὁ Τζὰβ γλώμιασε πάλι κι' ἄρχισε νὰ τρέμη. Τώρα, στὴν κρίσιμη στιγμή, ἔχανε τὸ κουράγιο του. Τὸ μεγάλο μπάνθ γύρισε πίσω καὶ μούγγρισε ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν τοξοτῶν ποὺ προχωροῦσαν. Ὁ Κάσθορις στάθηκε μπροστὰ στὴ Θούβια γιὰ νὰ τὴν προστατέψη μὲ τὸ κορμί του, ὅπως κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος, καὶ περίμενε ἀποφασιστικὰ τὴν ἐπίθεσι.

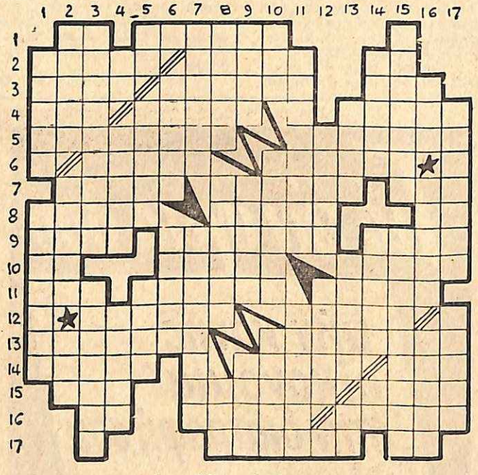
Ξαφνικά, μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 945

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Βυζαντινὴ νότα. — Τὶς ἀποτελοῦν πρόσωπα, ποὺ ἔχουν κάποιο κοινὸ σκοπό.
2 Νησάκι τῆς Ἰταλίας μὲ μεγάλη τουριστικὴ κίνησι. — Χώρα τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἕνα μέρος τῆς ὁποίας καλύπτει ὁ Παρνασσός. — Ἀρχὴ ὄρκου.
3 Ἀνοσιούργημα. — Γίνονται γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό. — Ὄργανα αἰσθήσεως.
4 Ἀριθμητικὸ ἐπίρρημα. — Δὲν ἔχουν σύντροφο. — Συγγενεύουν μὲ τὰ κρεμμύδια.
5 Κέλυφος ζώων. — Κατάμαυρο.
6 Πνευστὸ μουσικὸ ὄργανο. — Ὑπάρχει στὸ ὄψωμα, ὄχι ὅμως στὸ ὄρος.
7 Ἀμυντικὸ ὅπλο τῶν ἀρχαίων. — Ζητᾶ κάτι μὲ ἐπιμονή. — Μπάρμπας ἀπὸ τὴν Ἀμερική.
8 Ζώδιον τοῦ ὡροσκοπίου. — Βασανίζουν τὴν ἀνθρωπότητα. — Σύμφωνον.
9 Ἀνατολίτικος τίτλος. — Ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ κάποιο βάρος. — Πρόθεσις.
10 Νότα. — Ἀφθονοῦν στὸ δέρμα μας. — Θὰ βρῆτε πολλοὺς σ' αὐτὴ τὴ φράσι.
11 Πρακτορεῖον εἰδήσεων. — Ἐορτάζει στὶς 17 Ἰουλίου. — Ἐπίρρημα: πρὸ πολλῶν χρόνων.
12 Ἑλληνίδα βασίλισσα. — Ἐδαφικὴ ἀνωμαλία.
13 Ἰωάννης...: — Ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως. — Σύνολον ὁμοεθνῶν, σὲ πόλι ἄλλου κράτους.
14 Δὲν ἰσχύουν (οὐδ.). — Μιὰ Δωδεκανήσων. — Πρόθεσις πρὸ φωνήεντος.
15 Ὀργώνω. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. — Φροῦτα.
16 Ζῆ καὶ κινεῖται. — Νεκρός. — Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα πλοῖο.
17 Δοχεῖο νεροῦ ἢ κρασιοῦ. — Κατάληξις μετοχῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Δοχεῖο κατάλληλο γιὰ τὴ μεταφορὰ ὑγρῶν. — Χειμωνιάτικοι καρποί.
2 Λέγεται καὶ δόκανο. — Ἀποχὴ ἀπὸ ἐργασία. — Ἐξωστρακίστηκε ἀπὸ τὴν ἀγορά.
3 Ἀποσκίρτησις, ἐξέγερσις. — Διεφθαρμένοι δαίμονες τῆς μυθολογίας μας.
4 Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Ἀκαθαρσία. — Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, γυιὸς τοῦ Διονύσου.
5 Ἄρθρο (πληθ.). — Ἀρρώστεια τῶν ἱπποειδῶν. — Ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.
6 Λέγεται καὶ μασέρι. — Τρυφερά.
7 Ἔχασε τὴ λαλιά του. — Ἐξασφάλισις κερδῶν καὶ ἀγαθῶν.
8 Εἶναι πάντα καὶ ἀπ' ὅλους εὐπρόσδεκτο. — Ἐκπληξις, ἀναμίκτη μὲ ἀμφιβολία. — Νευρικὸς κλονισμός.
9 Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Εἶναι συνήθως χρηματικό. — Ξένο νόμισμα.
10 Ναυτικὸ παράγγελμα. — Ἐξασφαλίζουν χρήματα, σὲ ὅσους τὰ χρειάζονται. — Διακτάτωρ τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ ζῆ τώρα στὴν Εὐρώπη ἐξόριστος.
11 Ἀδέλφια, ποὺ δύσκολα ἀποχωρίζονται. — Πρωτεύουσα δωμονύμου νομοῦ.
12 Παραθέτω γεῦμα. — Νησάκι τοῦ Σαρωνικοῦ.
13 Βρίσκομαι στὴ θάλασσα. — Προορίζεται γιὰ νεκρούς. — Ἄνθη.
14 Ἀνόητες. — Ἄκρα τῆς Γῆς. — Δηλώνει συγκατάθεσι.
15 Σωστὸς Διάβολος. — Ρῆμα, ποὺ φέρνει συχνὰ στὸ φῶς ἀρχαιολογικοὺς θησαυρούς.
16 Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ. — Θυμίζουν μανιασμένη θάλασσα. — Τὸ πίσω καὶ κάτω μέρος τῆς κεφαλῆς.
17 Διώκονται ποινικῶς. — Πιθηκος τῆς Ἀφρικῆς, γνωστὸς ὡς «ἐρυθρός».

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 944 στὴ σελίδα 76

✪✪

ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ ...ΜΕ ΡΑΣΑ

Σχεδὸν κάθε μέρα, ὁ πάστωρ Ρόϋ Πῆκοκ, στὸ Τόττον τοῦ Χαμπσαῖρ, ἐγάζει τὰ παπαδίστικα ροῦχα του, φοράει μιὰ φόρμα, παίρνει κουβάδες, φέρτρες κοντάρια καὶ μιὰ σκάλα καὶ γυρίζει ὅλη τὴν πόλι, καθαρίζοντας τζάμια καὶ καπνοδόχους. Μαζεύει ἔτσι λεφτά, γιὰ τὸ χτίσιμο μιᾶς καινούργιας ἐκκλησίας.

— Ρίξε τοὺς τοξότες σου πάνω στοὺς τοξότες τοῦ Τάριο! φώναξε στὸν τρομοκρατημένο Τζάβ. Κάνε τους νὰ πολεμήσουν ἀναμεταξύ τους!

Αὐτὴ ἡ πρότασι φάνηκε νὰ δίνη νέο κουράγιο στὸ Λοθαριανὸ καί, σχεδὸν ἀμέσως, οἱ τοξεῖς τους βρέθηκαν προστατευμένοι πίσω ἀπὸ τὶς γραμμὲς ἑνὸς σώματος τοξοτῶν, ποὺ βάδισαν ἀπειλητικὰ πάνω σ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν βγῆ ἀπ' τὴν πόλι.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἄντρες του στάθηκαν ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸν Τάριο, ὁ Τζὰβ ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Θὰ μποροῦσε νὰ ὁριστῆ χαμένος, πὼς ὁ Λοθαριανὸς πίστευε ὅτι αὐτὰ τὰ δημιουργήματα τῆς περίεργης ὑπνωτιστικῆς του δυνάμεως, εἶχαν σάρκα καὶ ὀστᾶ.

Ἄγριες, πολεμικὲς κραυγές, ξέσκισαν τὴν ἠρεμία τῆς κοιλάδας, καθὼς οἱ δυὸ ἀντίπαλες δυνάμεις συγκρούστηκαν. Τὰ βέλη πετοῦσαν σὰν σύννεφα. Οἱ πολεμιστὲς ἔπεφταν καὶ τὸ χῶμα βαφόταν κόκκινο ἀπ' τὸ αἷμα.

Ὁ Κάθορις καὶ ἡ Θούβια δυσκολευόντουσαν νὰ πιστέψουν πὼς αὐτὴ ἡ τόσο ρεαλιστικὴ σκηνή, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παιχνίδι τῆς φαντασίας καὶ πὼς ἡ μόνη ἀληθινὴ μάχη γινόταν ἀνάμεσα στὴν πνευματικὴ δύναμι τοῦ Τάριο καὶ τοῦ Τζάβ. Ἔλεπαν τοὺς ἄντρες νὰ βγαίνουν σὰν ἄγρια κύματα ἀπὸ τὴν πύλη, γιὰ νὰ ἀντικαταστήσουν τοὺς σκοτωμένους. Ἔλεπαν καὶ τὸ στράτευμα τοῦ Τζὰβ νὰ μεγαλώνη ἀνάλογα, ὥσπου ὁλόκληρη ἡ κοιλάδα γύρω τους μεταβλήθηκε σ' ἕνα τεράστιο πεδίο μάχης.

Ὁ Τζὰβ καὶ ὁ Τάριο, φαινόντουσαν νὰ ἔχουν ξεχάσει ὁτιδήποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τοξότες ποὺ δημιουργοῦσε καὶ διάταζε ὁ καθένας τους.

Ὁ Κάρθορις πρόσεξε πόσο κοντὰ στὸ δάσος βρισκόντουσαν καί, σκύβοντας στ' αὐτὶ τῆς Θούβια, τῆς ψιθύρισε:

— Ἔλα, ἄφησέ τους νὰ παίζουν μὲ τὰ στρατιωτάκια τους καὶ πᾶμε νὰ φύγουμε. Εἶναι βέβαιο πὼς κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό τους δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ βλάψη τὸν ἄλλο. Στὸ μεταξύ, ἐμεῖς μποροῦμε νὰ ψάξουμε γιὰ νὰ βροῦμε τὸ πέρασμα, ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήση ἔξω ἀπ' τὴν κοιλάδα.

Καθὼς μιλοῦσε, ὁ Τζὰβ γύρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του ἀπ' τὴ μάχη, κι' ἄκουσε τὴν τελευταία φράσι. Εἶδε τὴν κοπέλλα νὰ γνέφη καταφατικὰ καὶ ἀμέσως μιὰ παράξενη λάμψι ἄναψε στὸ βλέμμα του καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ποτηνὴ ἔκφρασι.

Ἡ σκέψι ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ βλέμμα, ἦταν καοφωμένη στὸ μυαλό του ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶχε ἀντικρύσει τὴ Θούβια τοῦ Πτάρθ. Μὰ τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει, δὲν τοῦ ἔδωσαν εὐκαιρία νὰ τὴν πραγματοποίηση. Καὶ μόνο τώρα, ποὺ ἀνακάλυπτε πὼς ἡ κοπέλλα ἦταν ἕτοιμη νὰ χαθῆ γιὰ πάντα ἀπ' τὴ ζωή του, ἀποφάσισε νὰ τὰ παίξη ὅλα γιὰ ὅλα. Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο συγκέντρωσε ὅλη του τὴ σκέψι στὸν Κάρθορις καὶ στὴ Θούβια.

Ὁ Κάρθορις εἶδε τὴ Θούβια νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος του, ἁπλώνοντάς του τὸ χέρι της. Τοῦ ἔχανε ἐντύπωσι πὼς εἶχε ἀρχίσει ξαφνικὰ νὰ τοῦ φέρεται τόσο τρυφερὰ καί, ἔτσι ἀπὸ ἀπροσεξία, ἄφησε τὰ δάχτυλά του νὰ δεθοῦν μὲ τὰ δικά της, καθὼς γύριζαν οἱ δυό τους πρὸς τὸ δάσος ἀφήνοντας πίσω τους τὸ Λοθάρ.

Μά, τὴ στιγμὴ ποὺ τοὺς κύτταξε ὁ Τζάβ, ἡ Θούβια εἶχε ἀκούσει τὸν Κάρθορις νὰ τῆς λέη ἕνα ἐντελῶς διαφορετικὸ σχέδιο:

— Μεῖνε ἐδῶ, μὲ τὸν Τζάβ, τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ λέη, κι' ἐγὼ θὰ πάω νὰ ψάξω γιὰ νὰ βρῶ τὸ πέρασμα στοὺς βράχους.

Ἡ κοπέλλα ἀπογοητεύτηκε καὶ ἀπόρησε, γιατὶ ἤξερε πὼς δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μὴ τὸν συνοδεύση. Ὁπωσδήποτε, θὰ ἦταν πιὸ ἀσφαλισμένη κοντά του, παρὰ ἂν ἔμενε μόνη της μὲ τὸ Λοθαριανό. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ περήφανη γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ.

Ὁ Τζὰβ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη τοὺς δυὸ νέους, χαμογελῶντας ὕπουλα.

Ὅταν ὁ Κάρθορις χάθηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἡ Θούβια κάθησε πάνω στὴν κόκκινη χλόη, γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν ἀτέλειωτη μάχη τῶν τοξοτῶν.

Οἱ ὧρες κύλησαν. Πλησίαζε ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ ἔπεφτε ἀπότομα τὸ σκοτάδι, καὶ οἱ φανταστικοὶ πολεμιστὲς συνέχιζαν τὶς ἐπιθέσεις τους. Λίγο πρὶν νυχτώση, ὁ Τάριο ἄρχισε νὰ τραβᾶη σιγὰ-σιγὰ τοὺς τοξότες του πρὸς τὴν πόλι. Ἦταν φανερό, πὼς σκόπευε νὰ σταματήση τὶς ἐχθροπραξίες γιὰ τὴ νύχτα. Αὐτὸ τὸ σχέδιο ἄρεσε στὸν Τζάβ, ποὺ ἔκανε καὶ τοὺς δικούς του πολεμιστὲς νὰ ὑποχωρήσουν, σὲ κανονικοὺς σχηματισμοὺς καὶ νὰ τραβηχτοῦν μέχρι τὸ δάσος, ὅπου ἄναψαν φωτιὲς γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ βραδυνό τους φαγητὸ κι' ἔστησαν πρόχειρες σκηνές.

Ἡ Θούβια δὲ μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάση, βλέποντας μὲ πόση προσοχὴ φρόντιζαν αὐτοὶ οἱ φανταστικοὶ ἄντρες γιὰ κάθε λεπτομέρεια τῆς στρατοπεδεύσεώς τους, σὰ νὰ ἦταν πραγματικοὶ στρατιῶτες.

Φρουροὶ εἶχαν τοποθετηθῆ ἀνάμεσα στὸ στρατόπεδο καὶ τὴν πόλι. Ἀξιωματικοὶ τριγύριζαν πολιάσχολοι ἀνάμεσα στοὺς ἄντρες, δίνοντας διαταγὲς καὶ παρακολουθῶντας τὶς προετοιμασίες γιὰ τὴ νύχτα.

Ἡ Θούβια γύρισε στὸν Τζάβ.

— Γιατί κάνεις τόσο κόπο, ἀφοῦ ὁ Τάριο ξέρει καλὰ πὼς οἱ τοξότες δὲν εἶναι παρὰ δημιουργήματα τῆς φαντασίας σου; τὸν ρώτησε. Γιατὶ δὲν τοὺς ἄφηνες ἁπλῶς νὰ διαλυθοῦν στὸν ἀέρα, ὥσπου νὰ τοὺς ξαναχρειαστῆς;

— Δὲν κατάλαβες καλά, ἀπάντησε ὁ Λοθαριανός. Ὅσο ὑπάρχουν, εἶναι πραγματικοί. Ἐγὼ ἁπλῶς τοὺς διατάζω νὰ ὑπάρξουν καὶ διευθύνω τὶς πράξεις τους. Ἀλλά, ἄσχετα μ' αὐτό, εἶναι ἄνθρωποι, ὅπως ἐσὺ κι' ἐγώ, ὥσπου νὰ τοὺς στείλω πίσω στὸ παρελθόν. Οἱ ἀξιωματικοί τους τοὺς διοικοῦν κάτω ἀπ' τὶς ὁδηγίες μου. Ἐγὼ εἶμαι ἁπλῶς ὁ στρατηγός. Καὶ ἡ ψυχολογικὴ ἐντύπωσι πάνω στὸν ἐχθρό, εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἔτσι, παρὰ ἂν τοὺς φερόμουνα σὰ νὰ ἦταν φαντάσματα. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὑπάρχει πάντα ἡ ἐλπίδα πὼς κάποια μέρα αὐτὰ τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας μας δὲ θὰ διαλυθοῦν ὅταν πάψουμε νὰ συγκεντρώνουμε πάνω τους τὴ σκέψι μας. Καὶ τότε, θὰ ἔχουμε ἀνακαλύψει ἕναν τρόπο νὰ ἀνανεώσουμε τὴ φυλή μας, ποὺ κινδυνεύει νὰ σβύση.

— Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῆ τέτοιο πρᾶγμα; ἀπόρησε ἡ κοπέλλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Ἀντώνιος Πεφάνης καὶ ἡ δνὶς Μαρία Μαγκαφᾶ ἠρραβωνίσθησαν. Στὸ ταιριαστὸ ζευγάρι εὔχομαι ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Εὐαγγελία Λυκαρδοπούλου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ – ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης).
Τηλέφ. 532-563.

Μὲ NIVEA, τί πρόσωπο!

NIVEA Creme

Χθὲς μόλις συναντήσατε τὸ καθαρό, τὸ φρέσκο πρόσωπο ποὺ σᾶς μάγεψε μὲ τὴν λάμψι τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς ὑγείας. ...Τὸ μυστικό: NIVEA!

Βάζετε κάθε μέρα NIVEA καὶ μετὰ κάνετε ἐλαφρὸ μασσάζ. Ἔτσι ἡ πολύτιμη Εὐσερίτ, τὰ ὑγροδημιουργὰ καὶ τὰ λιπαρὰ συστατικὰ εἰσχωροῦν βαθιὰ στοὺς πόρους. Τὸ δέρμα σας ἀνθίζει, εἶναι ἕτοιμο νὰ ἀνδέξη στὸν ἀέρα, τὴν κακοκαιρία καὶ τὰ στραπάτσα τοῦ μακιγιάζ.

Πάρτε κρέμα NIVEA. Κάθε κουτὶ περικλείει τὴν ὁμορφιὰ γιὰ τὸ δέρμα σας.

Ἡ ὁμορφιὰ ἀρχίζει μὲ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος. Ἡ περιποίησι τοῦ δέρματος ἀρχίζει μὲ NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Η όμορφη Ροσσάνα, που παντρεύεται σε λίγο καιρό.

ΡΟΣΣΑΝΑ ΣΚΙΑΦΙΝΟ

Η πιό τυχερή στάρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου

ΤΟ νά εἶναι μιά κοπέλλα ὄμορφη, κομψή, καί ὑπουψήφια μεγάλη στάρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου, δέν ἔχει τόσο μεγάλη σημασία, ὅσο ἔχει τό νά εἶναι συγχρόνως καί τυχερή. Στό τελευταῖο αὐτό ἡ γνωστή μας Ἰταλίδα στάρ Ροσσάνα Σκιαφίνο στάθηκε κάτι περισσότερο ἀπό τυχερή. Ἀφοῦ ἀπέρριψε κατά καιρούς πολλές καί ἐνδιαφέρουσες προτάσεις γάμου ἀπό Ἰταλούς καί ξένους κινηματογραφιστές καί μή —στήν πραγματικότητα δέν τίς ἀπέρριψε ἡ ἴδια ἀλλά ἡ μητέρα της— βρῆκε, ἐπί τέλους, τόν ἄνθρωπό της καί... Ἀλλά ἄς ἀφήσουμε καλύτερα τήν ἴδια νά μᾶς μιλήση γιά τήν εὐτυχία της...

— Ροσσάνα, ἀργήτσατε κάπως, ἀλλά βρήκατε τόν ἰδεῶδη σύντροφο τῆς ζωῆς σας στό πρόσωπο τοῦ συμπατριώτου σας κινηματογραφικοῦ παραγωγοῦ σινιόρ Ἀλφρέντο Μπίνι. Τί ἔχετε νά μᾶς πῆτε γιά τό τόσο εὐχάριστο αὐτό γεγονός;

Ἡ Ροσσάνα Σκιαφίνο, ἐνδιαφέρον ἀπό τά ἰταλικά στούντιο καί νά μέ καλέσουν. Λίγους μῆνες ἀργότερα γύριζα τίς πρῶτες σκηνές μιᾶς ταινίας μέ τόν κωμικό Τοτό. Ὁ ρόλος μου ἦταν μικρός, ἀλλά, καθώς φαίνεται, ἡ ἐντύπωσι πού ἄφησα στάθηκε μεγάλη. Ἀμέσως μετά μοῦ ἔδωσαν ἕναν ἐπίσης μικρό ρόλο στό θεατρικό φίλμ «Ἡ λαίλαψ τῶν Σαρακηνῶν» καί κατόπιν ἔπαιξα πάλι μικρό ρόλο στό πλευρό τοῦ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι στό φίλμ «Ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ». Ἔπειτα, ἦρθαν δυό ἀκόμη ταινίες, μέ τούς τίτλους «Ἡ πρόκλησι» καί «Ὁ ἐκδικητής», πού μέ ἐνώρισαν στό μεγάλο ἰταλικό κοινόν καί μ' ἔκαναν «ἀρκετά ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία» στά στούντιο...

— Ἀπό τότε μέχρι σήμερα σέ πόσες καί ποιές ταινίες ἔχετε πάρει μέρος;

— Οἱ ταινίες, πού ἔχω γυρίσει μέχρι σήμερα, φτάνουν ἀκριβῶς τίς 12. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζουν οἱ ἑξῆς: «Ἡ Μαφία», μέ τόν Ντομένικο Μοντοῦνο, οἱ «Λησταί τῆς Ἰταλίας» μέ τόν Βιττόριο Γκάσμαν, καί ὁ «Στρατηγός Λαφαγιέτ» μέ τόν Βιττόριο ντέ Σίκα. Ἀκολουθοῦν οἱ ἰταλο-γαλλικές συμπαραγωγές: «Τό θαῦμα τῶν λύκων» μέ τόν Ζάν Μαρέ καί τή Μαρίνα Βλαντύ, καί «Τό ἔγκλημα ἐκδικεῖται» μέ τήν Μισέλ Μοργκάν καί τόν Ζάν-Κλώντ Μπριαλύ. Ἔπειτα ἔχω μιά- δυό ἀκόμη ἰταλικές ταινίες καί, τέλος, πέρυσι τόν Ὀκτώβριο, ἄρχισε ἐδῶ στή Ρώμη τό γύρισμα τῆς πρώτης μου ἀμερικανικῆς ταινίας μέ τόν τίτλο «Δυό ἑβδομάδες σέ ἄλλη πόλι» μέ τόν διάσημο συνάδελφό μου Κῆρκ Ντάγκλας, τήν τόσο ὄμορφη Σύντ Τσάρις καί ἄλλους...

— Τί γνώμη ἔχετε: Ἡ ἐπιτυχία σας στόν ἰταλογαλλικό κινηματογράφο ὀφείλεται μόνο στό πραγματικά ἀξιοπρόσεκτο ταλέντο σας ἤ καί στά ἐξαίρετα «σωματικά προσόντα» σας;

Εἶναι γνωστό σέ ὅλη τήν Ἰταλία ὅτι ἡ γοητευτική Ροσσάνα δέν εἶχε ποτέ ἀγαθές σχέσεις μέ τούς δημοσιογράφους. Ἐκεῖνοι τῆς ἔκαναν πάντα τίς πιό ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις καί ἡ Ροσσάνα γινόταν ἔξω φρενῶν. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι καί τώρα ἡ γοητευτική στάρ ἔχει ἐκνευριστῆ, γιατί οἱ ἀπαντήσεις της δέν εἶναι ἤρεμες:

— Ἡ ἐπιτυχία μου στήν ὀθόνη ὀφείλεται καί στά δυό. Οἱ σημερινοί ἄνδρες ἐκτιμοῦν ἰδιαίτερα τίς νέες καλλιτέχνιδες, πού διαθέτουν καί «σωματικά προσόντα»...

— Τί γνώμη ἔχετε γιά μᾶς τούς δημοσιογράφους; Σᾶς εὐχαριστεῖ ἡ παρουσία μας ἤ σᾶς δυσαρεστεῖ;

— Θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά μήν ἀπαντήσω ἤ μᾶλλον θ' ἀπαντήσω ἐφόσον πῆτε πρῶτα ἐσεῖς τί γνώμη ἔχετε γιά μᾶς τίς καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου...

— Πῶς φανταζόσαστε τό μέλλοντα σύζυγό σας;

— Πρῶτα-πρῶτα νά διαθέτη μεγάλη πεῖρα ζωῆς, νά δείχνη πολλή κατανόησι, νά εἶναι σέ καλή οἰκονομική κατάστασι, νά ἔχη διπλωματικότητα καί νά διαθέτη μεγάλη εὐστροφία πνεύματος, πράγμα πού δυστυχῶς λείπει ἀπό μερικούς σημερινούς δημοσιογράφους...

— Ποιό πράγμα σᾶς ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι ἀπό τή μικρή σχετικά, ἀλλά τόσο πλούσια κινηματογραφική καρριέρα σας;

— Οἱ θυμοί καί τά ἐμοῦτρα τῆς μητέρας μου ὅταν μέ εἶδε γιά πρώτη φορά στήν ὀθόνη,ἐλαφρότατα ντυμένη, νά ἀνταλάσσω ἀσπασμούς μέ κάποιον νεαρό!...

Ἀλλά ἄς μή συνεχίσουμε γιατί ὁ ἐκνευρισμός τῆς Ροσσάνα δέν κρύβεται πιά.

ΤΖΩΝ ΝΟΡΜΑΝ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Ἡ Σοῦζαν Στράσμπεργκ εἶναι λοιπόν ἡ αἰτία τοῦ χωρισμοῦ της Ζάν Μορώ καί τοῦ Πιέρ Καρντέν. "Οταν ἡ Ζάν ἔμαθε πώς ὁ διάσημος ράφτης, πού τόσο ἀγαποῦσε, θά ἔφευγε γιά τή Νέα Ὑόρκη μέ τά 28 φορέματα, πού προορίζονταν γιά τή νέα «Κυρία μέ τίς καμέλιες» τοῦ δήλωσε ρητῶς:

Ἡ Φράνκ Νυγιέ

— Εἶχαμε συμφωνήσει, Πιέρ, νά πᾶμε μαζί γιά σκί στό Βάλμπεργκ. Πρέπει λοιπόν νά διαλέξῃς: ἐκεῖνη ἤ ἐμένα!...

— Ἔχω ἤδη διαλέξει, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Φεύγω γιά τή Νέα Ὑόρκη.

Ἡ Ζάν δέν εἶναι ἀπό τίς γυναῖκες, πού παζαρεύουν. Ἔφυγε ἀμέσως ἀπό τόν οἶκο μόδας ὅπου ἔγινε ἡ συζήτησι καί ὅταν ἀργότερα ὁ Πιέρ Καρντέν θέλησε νά τήν ξαναδῇ, γιά νά τῆς ζητήσῃ συγγνώμη καί νά συμβιβαστοῦν, ἐκείνη ἀρνήθηκε νά τόν δεχτῇ.

Τῆς ἔστειλε μιά θαυμασία ἀνθοδέσμη ἀπό φλογοκόκκινα τριαντάφυλλα καί τήρε ἀπό τή Ζάν σέ ἀπάντησι τό ἀκόλουθο τηλεγράφημα:

«Εὐχαριστῶ γιά τά τριαντάφυλλα. Τελευταῖα φιλιά. Ζάν».

Ἡ Ζάν ὅμως δέν ἔμεινε γιά πολύ μόνη. Ξαναγύρισε κοντά στόν ἄντρα της καί στό γυιό της Ζερόμ. Ὁ πρώην σύζυγός της Ζάν-Λοῦ Ρισάρ θά σκηνοθετήσῃ τή νέα «Μάτα Χάρι», στήν ὁποία θά πρωταγωνιστήσῃ ἡ Ζάν Μορώ. Χάρηκε πολύ ξαναδιλέποντας τή γυναῖκα, πού ἐξακολουθεῖ πάντα ν' ἀγαπᾶ καί τῆς χάρισε ἕνα θαυμάσιο κόσμημα.

— Εἶμαι εὐτυχισμένη, δήλωσε στίς Κάννες ἡ Ζάν Μορώ. Τίποτα δέν εὐχαριστεῖ περισσότερο τό γυιό μου Ζερόμ ἀπό τό νά μᾶς δαλέπῃ μαζί, τόν πατέρα του κι ἐμένα.

Ἡ Ζάν ὅμως ξαναγύρισε ἀεροπορικῶς στό Παρίσι τήν ἡμέρα, πού ἐπρόκειτο νά φύγῃ γιά τή Νέα Ὑόρκη ὁ Πιέρ Καρντέν καί ὅταν ἕνας δημοσιογράφος ζήτησε νά μάθῃ ἀπό τήν ἴδια τά αἴτια τῆς ρήξεως μέ τόν Πιέρ ἐκεῖνη τοῦ εἶπε:

— Ἄδικα ἐπιμένετε. Δέ θά σᾶς πῶ τίποτα γιά τήν ἰδιωτική μου ζωή.

— Τότε θά θέλατε νά μᾶς πῆτε, ἐπέμεινε ἐκεῖνος, γιατί ὁ κ. Καρντέν δέν ἤρθε νά σᾶς ὑποδεχτῇ στό ἀεροδρόμιο;

— Εἴσθε πρόστυχος καί ἀναιδής!... φώναξε θυμωμένη ἡ Ζάν Μορώ.

Καί ἄστραψε δυό χαστούκια στά μάγουλα τοῦ ρεπόρτερ.

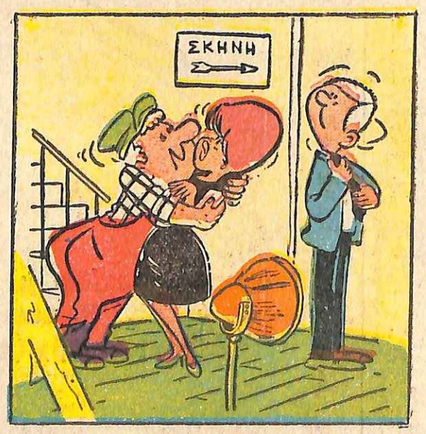
Ἡ χειρονομία αὐτή, πού σημαίνει ἁπλᾶτε ψυχραιμίας, προδίδει ὅτι ἡ Ζάν ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾶ τόν ράφτη της. Τό γεγονός πάντως εἶναι ὅτι ἐκείνος ἔφυγε, γιά τή Νέα Ὑόρκη, χωρίς νά ξανασυναντηθοῦν.

Ὑπάρχει ὅμως καί ἄλλος ἕνας ἄντρας στή ζωή τῆς Ζάν Μορώ. Τό ὄνομά του εἶναι Κλώντ Μάν. Εἶναι 22 χρόνων καί μοιάζει τοῦ Ζάν-Λοῦι Μπελμόντο. Ἡ Ζάν ἐπέμεινε νά τῆς τόν δώσουν γιά παρτεναῖρ στό φίλμ «Ὁ ὅρμος τῶν ἀγγέλων». Γιά τό νεαρό ἠθοποιό δέν ὑπάρχει ἄλλη γυναῖκα στόν κόσμο ἀπό τή Ζάν Μορώ. Ἴσως ὅμως αὐτό νά πρέπει ν' ἀποδοθῇ σ' εὐγνωμοσύνη ἤ θαυμασμό. Ἡ τελευταία δήλωσι τῆς Ζάν εἶναι πάντως ἡ ἀκόλουθη:

— Οἱ ἄνδρες ἄς μή περιμένουν ἀπό μένα νά φανῶ λογική μαζί τους... Ἐνεργῶ πάντα ἐξ ἐνστίκτου.

★ Ὁ "Αλαν Λάντ εἶναι κατενθουσιασμένος μέ τήν ἐρμηνεία τῆς κόρης του Ἄλανα Λάντ στό φίλμ «Τά νέα πιστόλια τοῦ Τέξας». Τά ἴδια λέει καί ὁ Ρόμπερτ Μίτσαμ, γυιό τοῦ γυιό του Τζίμ Μίτσαμ, πού συμπρωταγωνιστεῖ στό φίλμ αὐτό.

★ Ρώμη (Μπέν Χούρ), Ἱσπανία ('Ελ Σίντ καί «55 μέρες στό Πεκίνο»), Χαβάη ('Ο ἄρχων τῆς Χαβάης). Ὁ Τσάρλτον Ἥστον ἐργάζεται πάντα γιά λογαριασμό ἀμερικανικῶν ἑταιρειῶν, ἔπαιξε ὅμως, πρό πολλοῦ νά γυρίξη φίλμ στό Χόλλυγουντ, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένη ἡ οἰκογένειά του. Ἐπειδή λοιπόν λατρεύει τή γυναίκα του, τό γυιό του, τήν κορούλα καί τό σκύλο του (ἕνα θαυμάσιο λυκόσκυλο), δέν ὑπογράφει πιά συμβόλαιο. Ἄν δέν ἐξασφαλίση προηγουμένως ἕνα σπίτι γιά τήν οἰκογένειά του στήν περιοχή, ὅπου πρόκειται νά γυρίστῃ τό νέο του Ἔργο.

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ὁ ἠλεκτρολόγος: "Ησαστε ὑπέροχη, δεσποινίς, ἰδίως ὅταν σφίγγατε ἔτσι τόν παρτεναῖρ στήν ἀγκαλιά σας!...

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

★ Ρατσισμός στή Χαβάη, αὐτό εἶναι τό θέμα τοῦ φίλμ «Ἄρχων τῆς Χαβάης» στό ὁποῖο ὁ Τσάρλτον Ἥστον ὑποδύεται ἕνα σκληρό καί μισητό ἄρχοντα, πού ἀν καί εἶναι ἐρωτευμένος μέ μιά ἰθαγενῆ, τήν Φράγς Νυγιέ, τήν ὁποία δηλώνει πώς δέν πρόκειται ποτέ νά παντρευτῇ, γίνεται ἔξω φρενῶν ὅταν μαθαίνη πώς ἡ ἀδελφή του, ('Υδέτ Μιμιέ) ἔχει σχέσεις μέ ἕναν ἰθαγενῆ (Τζέημς Ντάρεν). Σημαντικό ρόλο στό φίλμ παίζει καί ὁ Τζώρτζ Τσακίρης, πού ὑποδύεται τόν ἀδελφό τοῦ τελευταίου.

★ Μιά γερμανική κινηματογραφική ἑταιρεία ζητάει ἀπό τούς κληρονόμους τοῦ Μάριο Λάντσα 50.000 δολλάρια, ποσόν πού κατέβαλε στόν τραγουδιστή κρι ἠθοποιό λίγο, πρίν ἀπό τό θάνατό του ὡς προκαταβολή γιά ἕνα φίλμ, πού ποτέ δέ γυρίστηκε.

★ Ὁ Ζάν-Πιέρ Ὠμόν δήλωσε κατηγορηματικά ὅτι τό δῶρον εἰδύλλιό του μέ τήν Βίβιαν Λῆ δέν ἦταν παρά ἕνα διαφημιστικό τέχνασμα. «Τηλεφωνῶ κάθε μέρα στή Μαρίζα Παδέν στή Ρώμη—σύνεχισε ὁ Γάλλος ἠθοποιός. Ὅλη ἀγαπῶ καί εἶμαι ὁπωσδήποτε ἀποφασισμένος νά ξανασμίξουμε. Θά γίνῃ αὐτό, πού ζητᾶει: Θά περάσουμε μαζί ὁλόκληρο τό καλοκαίρι καί κανείς δέ θά μπορέση νά μᾶς χωρίσῃ».

★ Ἡ Μαρίνα Βλαντύ ὑγῆκε ἀπό τήν κλινική, ὅπου ὑπεβλήθη σέ ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος, ὕστερα ἀπό μιά φοβερή κρίσι. «Μόλις τήν προλάβαμε», δήλωσε ὁ γιατρός πού τήν χειρούργησε, ὕστερα ἀπό τήν ἐπέμβασι. Ἡ ἐγχείρησι αὐτή κατέστρεψε γιά μερικές μέρες τά θαυμάσια γυάλινα φίλμ τοῦ φίλμ «Ὡραῖες δικαιολογίες» πού στενοχώρησε τή Μαρίνα γιατί ἀναγκάζεται αὐτομάτως ν' ἀναβάλλη τήν ἀναχώρησί της γιά τό Γκαμπόν, ὅπου τήν περιμένει ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ὁ ἀεροπόρος Ζάν-Κλώντ Μπρουγιέ.

★ Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Κόκκινα παπούτσια», Μόϊρα Σήρερ, σύζυγος τοῦ συγγραφέως Λοῦντβιχ Κέννεττυ, ἔφερε στόν κόσμο ἕνα ἀγοράκι. Τό ζεῦγος εἶχε ἤδη τρία κορίτσια.

★ Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλντεν καί ἡ σύζυγός του Μπρέντα Μάρσαλ, γιά τούς ὁποίους ἀπό καιρό διαδίδεται πώς πρόκειται νά χωρίσουν, εἶχαν μιά νέα τρομερή συζυγική σκηνή στή βίλλα τους, στήν 'Ελβετία. Ὕστερα ἀπ' αὐτήν ὁ Οὐίλλιαμ ἐγκατέλειψε τή συζυγική στέγη καί μένει τώρα σ' ἕνα πανδοχεῖο.

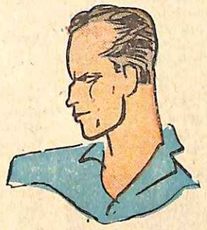
★ Ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα, σύμφωνα μέ μιά εἴδησι, πού μᾶς ἔρχεται ἀπό τό Παρίσι, εἶναι τρόθυμη νά πάρη γαλλική ὑπηκοότητα, ὑπό τήν ὅρο μόνο νά τῆς γίνῃ μιά εὐνοϊκή μεταχείρισι ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας. Ὁ ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν ὅμως δέ δείχνει καμμιά τέτοια διάθεσι.

★ Ὁ Μάρτυ Μέλτσερ κάνει ὅ,τι μπορεῖ, γιά νά ξαναπαντρέψη τήν Ντόρις Ὑτέϊη, χωρίς τήν ὁποία διαπίστωσε πώς δέ μπορεῖ νά ζήσῃ. Τῆς χάρισε μιά μάντι σέ σχῆμα καρδιᾶς, μά ἡ καρδιά τῆς Ντόρις παραμένει σκληρή σάν τό διαμάντι.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στά ἑλληνικά στούντιο

Πολύς θόρυβος γύρω ἀπό τή γυμνή Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, πού ἐκλήθησαν οἱ δημοσιογράφοι νά δοῦν στά στούντιο τῆς «Φίνος Φίλμ» κατά τό γύρισμα μιᾶς σκηνῆς τοῦ ἔργου «Ἡ Ψεύτρα». Ὕστερα ἀπό τήν ἐπίθεσι γνωστοῦ χρονογράφου, ἡ Ἀλίκη ἀναγκάστηκε νά προβῇ σέ διάφορες δηλώσεις καί δικαιολογίες:

Ὁ Τσάρλτον Ἥστον

«Δέν ἔχω ἀνάγκη νά προβάλω τό σῶμα μου» εἶπε μεταξύ ἄλλων. Καί συνέχισε: «Στό φίλμ δέ φαίνεται παρά ἕνα κομμάτι τῆς πλάτης μου, τήν ὥρα πού ὁ γλύπτης ('Αλέκος Ἀλεξανδράκης) φτιάχνει τό ἄγαλμά μου. Ὅσο γιά τή φωτογραφία, πού θεωρήθηκε ἀποκαλυπτική, πάρθηκε ἔξω ἀπό τό γύρισμα. Δέν ἔπρεπε νά δημοσιευθῇ καί νά μοῦ προξενήση τόση πίκρα... Δέν ἔχω ἀνάγκη ἀπό τέτοια διαφήμισι...»

Κι' ὅμως μιά στάρ ἔχει ἀνάγκη ἀπό κάθε εἴδους διαφήμισι. Καί τί δέν κάνουν οἱ Εὐρωπαῖες καί Ἀμερικανίδες στάρ γιά νά γίνη θόρυβος γύρω ἀπό τό ὄνομά τους...

★ Ὁ Μάνος Χατζιδάκις θά βρίσκεται στίς 18 Μαρτίου στή Νέα Ὑόρκη, ὅπου θά συναντηθῇ μέ τόν Ἡλία Καζάν, προκειμένου νά γράψη τή μουσική τοῦ φίλμ «Ἀμέρικα—Ἀμέρικα».

★ Περιζήτητος ὁ Νίκος Κούρκουλος, πού ὑπεθλήθη πρό ἡμερῶν σέ ἐγχείρησι, ὕστερα ἀπό μιά κρίσι σκωληκοειδίτιδος, πού ἔπαθε κατά τή διάρκεια παραστάσεως στό θέατρο τῆς "Ελλης Λαμπέτη. Τό καλοκαίρι δέ θά μπορέση νά παίξη στό θέατρο γιατί τόν περιμένουν διάφορες ἑταιρίες γιά τό γύρισμα πέντε φίλμ.

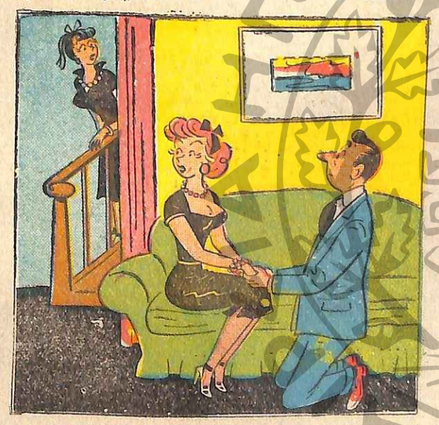
Τόν 'Απρίλιο θά γυρίση γιά τήν «Φίνος—Φίλμ» μιά ταινία μέ παρτεναῖρ τή Ζωή Λάσκαρη. Ἀκολούθως ἡ ἑταιρία «Διαμαντόπουλος—Μιχαηλίδης» πού ὅπως γράψαμε ἤδη, θ' ἀσχοληθῇ μέ τήν παραγωγή ἑλληνικῶν ταινιῶν τόν θέλει γιά πρωταγωνιστή τριῶν ἔργων της. Προϋποτίθεται ὅμως ἕνα φίλμ ἑλληνο—αἰγυπτιακῆς παραγωγῆς, πού θ' ἀρχίση νά γυρίζεται ἐντός τοῦ Μαρτίου. Ὡρισμένα ἐξωτερικά θά γυριστοῦν στήν Αἴγυπτο, ὅπου θά μεταβῇ ὁ Νίκος γιά ἕνα δεκαήμερο.

★ Στίς προσεχεῖς ἐκλογές τοῦ Σωματείου 'Ελλήνων Ἠθοποιῶν, ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας θά διεκδικήση τήν ἡγεσία τοῦ Σωματείου. Στό ψηφοδέλτιό του συμπεριλαμβάνονται μεταξύ ἄλλων ὁ Γιάννης Ἀργύρης, ὁ Στέλιος Βόκοβιτς καί ἡ Σοφία Βέμπο.

★ Ἡ 'Αθήνα θά φιλοξενήση σέ λίγο τόν πιό ἀσχημο Ἠθοποιό τοῦ κινηματογράφου: τόν Τζάκ Πάλανς. Ὁ ἀξέχαστος «Ἀττίλας» πρόκειται νά γυρίση ἐδῶ τό καλοκαίρι ἕνα φίλμ, τοῦ ὁποίου δέ θά εἶναι μόνο ὁ πρωταγωνιστής, ἀλλά καί ὁ σκηνοθέτης.

★ Ὕστερα ἀπό τό χωρισμό τῆς Ζάν Μορώ καί τοῦ Πιέρ Καρντέν, ματαιοῦται ὁριστικά τό ταξίδι τῆς τελευταίας στήν 'Ελλάδα. Ἡ Ζάν Μορώ εἶχε δηλώσει πέρυσι, φεύγοντας ἀπό τή χώρα μας πώς θά περνοῦσε κάθε χρόνο ἐδῶ τίς διακοπές της. Προκαιροῦ μάλιστα τῆρε τήν ἀπόφασι νά χρηματοδοτήση ἕνα φίλμ, πού θά γυριζόταν στά μαγευτικά νησιά μας, μέ Γάλλους καί Ἕλληνες ἠθοποιούς στούς βασικούς ρόλους. Τώρα ὅμως ὅλα αὐτά τά ὡραῖα σχέδια ναυαγοῦν, γιατί ἕνα ταξίδι στήν 'Ελλάδα θά θύμιζε στή στάρ αὐτά ἀκριβῶς, πού θέλει νά ξεχάση.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Κάντε γρήγορα κι' ἀδειᾶστε τόν καναπέ. Ἀπό στιγμή σέ στιγμή θάρθη κι' ὁ δικός μου φίλος. Καίτη

Ὁ κορυφαῖος Γάλλος συνθέτης καί τραγουδιστής Ζιλμπέρ Μπεκώ, πού πέρασε γιά τρεῖς μέρες ἀπό τήν 'Αθήνα, σ' ἕνα γαοακτηριστικό στιγμιότυπο.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ὁ Ζιλμπέρ Μπεκώ, πού πέρασε γιά τρεῖς μέρες ἀπό τήν 'Αθήνα, ἄρχισε τήν καρριέρα του ὡς πιανίστας σέ νυκτερινά κέντρα, ἀφοῦ ἀπεφοίτησε μέ ἄριστα ἀπό τό Ὠδεῖο τῆς Νίκαιας σέ ἡλικία 15 χρόνων.

Μέσα σέ λίγα χρόνια ἔγινε διάσημος ἀπό τίς συνθέσεις του καί ἰδιαίτερα ἀπό τά πρῶτα τραγούδια του πού ἐλάνσαρε ἡ Ἐντίθ Πιάφ γιατί ἄρχισε νά ἐμφανίζεται ἀπό τό 1943 καί ὡς τραγουδιστής.

Ἔχει γυρίσει ὅλο τόν κόσμο, ἀπό ἐδῶ δέ ἔφυγε γιά δεύτερη φορά στήν Ἱσπανία μέ μυθώδη ἀμοιβή. Εἶναι ὁ μόνος συνθέτης ἐλαφρᾶς μουσικῆς, πού δοκίμασε τίς δυνατότητές του στό κλασσικό εἶδος, μέ τήν «Ὄπερα τοῦ Ἀράν», πού σημείωσε πολλή ἐπιτυχία, ὄχι μόνο στή Γαλλία, ἀλλά καί στήν Ἀμερική.

Ἡλικίας 36 χρόνων ἐτῶν, ὁ Ζιλμπέρ Μπεκώ, ἀπεκτησε ἀπό τήν χαριτωμένη του σύζυγο Μονίκ, ἕλλοτε χορεύτρια, δυό ἀγοράκια, τόν Ζιλμπέρ Ι! καί τόν Πιέρ, πού λατρεύει κυριολεκτικά.

★ Μετά τόν Ζιλμπέρ Μπεκώ, ἕνας ἀκόμη διάσημος Γάλλος τραγουδιστής, ὁ Μόν Μοντάν, θά ἔρθη τό καλοκαίρι γιά δυό μέρες στήν Ἀθήνα.

★ Τά ἔργα «Πικραγευστῆτε» καί «Κρατικῆς ὑποθέσεις» πού παιχτοῦσαν γιά συμπλήρωσαν 300 συνεχεῖς παραστάσεις, στό θέατρο 'Αθηνῶν καί «Διονύσια» εἶναι τά μόνα, πού θά κλείσουν ὁλόκληρη τήν χειμερινή σαιζόν.

★ Τό Ἐθνικό θέατρο θά παρουσιάση τό καλοκαίρι στήν Ἐπίδαυρο τόν «Ἱππόλυτο» τοῦ Αἰσχύλου.

Τήν ἀρχαία τραγωδία θά σκηνοθετήση ὁ Ἀλέξης Μινωτής, πού θά εἶναι καί ὁ βασικός πρωταγωνιστής.

★ Μετά ἀπό τήν Ἐπίδαυρο, τό Ἐθνικό θέατρο, μέ εἰδικό κλιμάκιο, πού θά ἐπισκεφθῇ τήν Κύπρο, θά παρουσίαση στά ἐκεῖ ἀνάστηλωθέντα δυό ἀρχαῖα θέατρα μιά σειρά ἀπό ἀρχαίες τραγωδίες.

★ Ἕνα ἀκόμη διεθνιστικό θέατρο, ἡ «Φλωρεντία», στήν ἀρχή τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, θά λειτουργήση κατά τήν ἐφετεινή καλοκαιρινή σαιζόν.

Παράλληλα ὁ θεατρικός ἐπιχειρηματίας κ. Μπουρνέλης, διασπραγματεύεται ἕνα κεντρικό οἰκόπεδο, στήν ὁδό Κυψέλης καί Τροίας προκειμένου νά παρουσιάση ἐκεῖ τό μεγαλύτερο ὑπαίθριο θέατρο, 2 χιλιάδων θέσεων.

★ Ἕνα ἀπό τά πιό φημισμένα χορευτικά συγκροτήματα τοῦ κόσμου, τά περίφημα ρωσικά μπαλλέτα Μπαλσοΐ θά ἔ-θη τόν Μαΐο στήν 'Ελλάδα, γιά σειρά παραστάσεων στήν 'Αθήνα καί τήν Θεσσαλονίκη.

Τήν ἴδια ἐπίσης ἐποχή θά βρίσκεται στήν 'Ελλάδα καί τό μεγαλύο «Τσίρκο τῆς Βουδαπέστης».

★ Ἐντός τοῦ Μαρτιου, ἀναμένεται νά γυρίση ἀπό τήν 'Αμερική ὁ κορυφαῖος τροῦγουδιστής Τώνης Μασούδας, πού θά κάνη τήν ἐπανεμφάνισί του σ' ἕνα ἀπό τά μεγάλα κέντρα τῆς Πλάκας.

Ἐπίσης ἀναμένεται ἀπό τήν 'Αμερική καί ἡ Εὔα Στού, πού σύντη τή φορά προκειται νά παρουσιάση ὁριστικά στήν 'Ελλάδα.

★ Γιά τό χρόνο πρόεδρος στίς ἐφετεῖακές ἀρχαιρεσίες τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν φέρεται ὁ δημοφιλής πρωταγωνιστής τῆς πρώτας Λαμπρος Κωνσταντάρας, πού θά ἔρθη στή θέσι τοῦ ἀντιπάλου Ψιφοδελτίου τοῦ Βασ. Μισολογίτη.

★ Ἕνα νέο χειμερινό ξενυγάρι, μέ τήν ὀνομασία Πόπ-Κάστρο, ὁ μεῖωσε ἀξιολόγη ἐπιτυχία στόν τελευταῖο καιρό στά τουκτεσινά κέντρα.

★ Ἕνα ἄλλο γνωστό χορευτικό ζευγάρι τό «Ἄϊρις Ἀσκάθ» ὑγίασε πρόχθες στή Νέα Ἀθήνα. Ἔπειτα ἀπό δεκαήμερο ἐπιτυχῆ παρουσία σέ ὅλη τήν Εὐρώπη.

★ Τήν ἄλλη ἑβδομάδα ἐπιστέφει ἀπό τό Παρίσι ἡ Ἠσμέλντα, προκειμένου νά παίξη θά ἐπιστρέψῃ στίς ἀρχές Μαΐου.

Ὁ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΠΑΛΟΜΑ ΝΑΥΣΙΚΑ ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ

Οἱ νέες καλλιτέχνιδες τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ

Ἡ Παλόμα.

Ἡ Παλόμα (Νότα Βασιλείου), βλέποντας πρὶν πέντε χρόνια τὴ Μπελίντα νὰ τραγουδάη, «τὸ ἔβαλε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά της», νὰ γίνη ὁπωσδήποτε τραγουδίστρια!

Ἔτσι, μαθήτρια ἀκόμη, μὲ τὴν ποδιὰ τοῦ σχολείου, πῆρε τὸ πρῶτο βάπτισμα σὲ μιὰ σειρὰ χορῶν τοῦ ξενοδοχείου «Ἀκροπόλ».

Κατόπιν, μὲ τὴν βοήθεια τῆς δασκάλας της ἐξακολουθοῦσε νὰ τραγουδάη, ἐνῶ ταυτόχρονα συνέχιζε τὰ μαθήματά της.

Ἀργότερα ὅμως, ἕνας ἄσσος τοῦ μπουζουκιοῦ, ὁ Ζαμπέττας, τὴν ἔπεισε νὰ μεταπηδήση στὸ λαϊκὸ τραγούδι, ποὺ πήγαινε καλύτερα στὴ φωνή της καὶ τὴν παρουσίασε μὲ τὸ συγκρότημά του στὰ πιὸ γνωστὰ κέντρα τοῦ εἴδους, μαζὶ μὲ τὸν Μπιθικώτση καὶ ἄλλα μεγάλα ἀστέρια.

Ὁ ἴδιος τὴ βοήθησε ἀκόμη νὰ ἠχογραφήση τὰ πρῶτα της τραγούδια σὲ δίσκους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ «Εἶσαι ὁ ἄνθρωπός μου», δὲν ἄργησε νὰ γίνη σουξέ:

«Εἶσαι ὁ ἄνθρωπός μου,
εἶσαι ὁ καϋμός μου,
πές μου ποῦ θὰ πᾶς...
Μὴ μ' ἀφίνης μόνο,
γιατὶ σ' ἀγαπάω
καὶ σὺ μ' ἀγαπᾶς».

Μὲ τὸ σουξὲ αὐτὸ τοῦ Ζαμπέττα, ἡ Παλόμα ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὴ καὶ ταυτοχρόνως περιζήτητη σὲ ὅλα τὰ κέντρα τοῦ εἴδους. Τότε ἔγκατέλειψε γιὰ πάντα τὸ σχολεῖο, διακόπτοντας τὰ μαθήματά της, στὴν ἕκτη τάξι τοῦ Γυμνασίου καὶ ἔγινε σολίστα μὲ ἐμφανίσεις ἀξιώσεων στὴν πίστα, σὰν ἀτραξιόν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡ Παλόμα ἔχει τραγουδήσει στὴ Θεσσαλονίκη, τὴν Κρήτη καὶ τὴ Ρόδο Πέρυσι δὲ μ' ἕνα ἐξαιρετικὸ συμβόλαιο, ἔφυγε γιὰ τὸν Καναδᾶ Ἔμεινε στὸ Μοντρεὰλ 4 μῆνες καὶ γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία ὄχι μόνο μὲ λαϊκὰ τραγούδια, ἀλλὰ καὶ μὲ διεθνὲς ρεπερτόριο, ἀφοῦ ξέρει ἀρκετὰ ἰταλικὰ καὶ ἀγγλικὰ τραγούδια.

Ὅταν δὲν τραγουδάη, ἡ Παλόμα ἔχει ἀδυναμία στὸ νοικοκυριὸ καὶ ἰδιαίτερα στὰ μαγειρικά.

Ἡ Παλόμα ἔχει δυὸ μεγάλες ἀγάπες, τὴ μητέρα της καὶ τὸ ποδόσφαιρο.

Καὶ ἕνα μεγάλο καλλιτεχνικὸ ὄνειρο: νὰ γίνη μιὰ μέρα μεγάλη βεντέττα καὶ νὰ γυρίση ὅλη τὴν Εὐρώπη τραγουδώντας...

ΟΠΩΣ τὸ ἐλαφρό, ἔτσι καὶ τὸ λαϊκὸ τραγούδι ἔχει τὸ «νέο αἷμα» του.

Θὰ σᾶς παρουσιάσουμε, λοιπόν, σήμερα τρία ἀπὸ τὰ νέα ἀστέρια του, ποὺ κατάφεραν νὰ ἐπιβληθοῦν μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα.

Καὶ πρῶτα ἡ Ναυσικᾶ. Μιὰ χαριτωμένη Λευκαδίτισσα, μὲ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά, ἡ Ναυσικᾶ Σκυλιανοῦ, τραγουδοῦσε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, ἐρασιτεχνικά. Πρὶν τέσσερα ὅμως χρόνια ἡ γνωριμία της μ' ἕνα γνωστὸ μαέστρο καὶ πιανίστα, τὸν Μέρτηκα, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀκολουθήση τὸ ἐπάγγελμα, ὑποχρεωμένη νὰ συνοδεύη τὸν ἄνδρα της.

Τὸ ἀρμονικὸ ζευγάρι γνώρισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πολλὴ ἐπιτυχία, ὥς ὅτου, πρὶν τρία χρόνια, ἔφυγε στὸ Παρίσι, μ' ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον συμβόλαιο.

Ἐκεῖ, ἡ Ναυσικᾶ στάθηκε πολὺ τυχερή. Ἦταν ἡ πρώτη, ποὺ γνώρισε τὸ λαϊκὸ τραγούδι στοὺς Γάλλους, μὲ τὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ», τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς, ποὺ ἡ ταινία τοῦ Ντασσὲν ἔκανε τόση αἴσθηση στὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, καὶ ἡ τόσο ἐμπορικὴ μελωδία τοῦ Μάνου Χατζιδάκη, ἄρχισε νὰ κατακτάη τὴν Εὐρώπη.

Ἔτσι, στὸν «Ὄλυμπο», τὸ ἑλληνικὸ κέντρο τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτο κάθε βράδυ ἀπὸ Ἕλληνες καὶ ξένους, ἡ Ναυσικᾶ γνώρισε τὸν πρῶτο καλλιτεχνικὸ θρίαμβό της καὶ μεγάλα καλάθια ἀπὸ λουλούδια γέμιζαν κάθε βράδυ τὸ ἑλληνικὸ κέντρο.

Θαμῶνες τοῦ κέντρου ἡ Σοφία Λόρεν, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ἡ Πασκάλ Πετὶ κι' ἄλλες ξήτησαν νὰ γνωρίσουν τὴ Ναυσικᾶ.

Ψιθυρίζανε κάθε βράδυ μαζί της τὸ θρυλικὸ τραγούδι, ποὺ κατάκτησε μέσα σὲ λίγους μῆνες ὅλα τὰ ρεκὸρ κυκλοφορίας:

«Πῶς ἤθελα νὰ εἶχα ἕνα
καὶ δύο καὶ τρία
καὶ τέσσερα παιδιά...».

Μιὰ ἔκτακτη ἐμφάνισί της στὰ νέα ταλέντα τῆς ἑβδομάδος τὸ θάρρος ν' ἀλλάξη ἐπάγγελμα.

Ἔτσι, μὲ τὴ βοήθεια δυὸ γνωστῶν συνθετῶν, τοῦ Ζαμπέττα καὶ τοῦ Μπακάλη, κατάφερε πολὺ σύντομα νὰ φτάση στὸ πάλκο καὶ νὰ ἐργαστῆ σὲ ἀξιόλογα κέντρα.

Μολονότι εἶναι πολὺ νέα ἀκόμη στὸ ἐπάγγελμα, ἡ Μανταλένα γύρισε ἀρκετοὺς δίσκους, ποὺ εἶχαν ἀξιόλογη κυκλοφορία. Ἕνα ἀπὸ τὰ προσωπικά της σουξέ, ποὺ ἐρμηνεύει πολὺ ἐκφραστικά, εἶναι «Τὸ μυστήριο» τοῦ Τσιτσάνη:

«Ἄλλα μοῦ λὲν τὰ μάτια σου
καὶ ἄλλα ἡ καρδιά σου
ἄλλα μοῦ λὲν τὰ χείλη σου
καὶ ἄλλα τὰ φιλιά σου».

Ἀκόμη μεγαλύτερη ὅμως ἐπιτυχία σημειώνει στὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ ἰδιαίτερα τὰ τραγούδια αὐτά, «Ἀμάραντος», «Ὄλυμπος», «Πουλιά μου διαβατάρικα», ποὺ ταιριάζουν στὴ κρυστάλλινη φωνή της.

Ἡ εἰδικότης της στὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς ἔδωσε μιὰ ἰδιαίτερη προσωπικότητα καὶ συχνὰ ὅταν τὸ ἀπαιτῆ τὸ κοινό, παρουσιάζει στὴν πίστα ἕνα ἐντελῶς ἰδιαίτερο πρόγραμμα μὲ ἑλληνικὴ φορεσιά, ποὺ συμπληρώνει τὴν ἀτμόσφαιρα.

Γιὰ τὸ μέλλον ποὺ ἀτενίζει μὲ πολλὴ αἰσιοδοξία, ἡ Μανταλένα δὲ σκέφθηκε ἀκόμη τίποτα τὸ ἰδιαίτερο. Ἔχει ἐνδιαφέροντα προτάσεις γιὰ τὸ ἐξωτερικό, μὰ εἶναι ὅμως ἀκόμη πολὺ νωρίς. Τὸ μόνο της ὄνειρο πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ν' ἀποκτήση ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ ἀντικαταστήση τὸ ποδήλατό της, ποὺ πούλησε μόλις ἔγινε τραγουδίστρια...

Ἡ Ναυσικᾶ, ὅπως κυκλοφοροῦσε στὸ Παρίσι.

σικᾶ βρίσκεται ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, εἶναι δὲ περιζήτητη στὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα τοῦ εἴδους. Ὡστόσο φαίνεται ὅτι δὲν τὴ σηκώνει ἐδῶ τὸ κλίμα, γιατὶ ἡ Ναυσικᾶ δὲν ξεγνᾶ εὔκολα τὸ Παρίσι, μὲ τὸ γκρίζο, μελαγχολικὸ οὐρανό του καὶ τὴ γοητεία του.

*

Ἡ Μανταλένα (Κατίνα Πότση), 18 χρόνων εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἐντελῶς νέα ἀστέρια τοῦ τραγουδιοῦ, ἀφοῦ δὲν ἔχει καρριέρα, παρὰ μόνο ἑνὸς ἔτους.

Μελαχροινὴ τσιγγάνικη ὁμορφιά, ἡ Μανταλένα (ποὺ βρῆκε μόνη της τὸ ψευδώνυμό της) ἦταν καπνεργάτρια. Ἀπὸ πολὺ μικρὴ ὅμως εἶχε ἰδιαίτερη ἀγάπη στὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ ταχτικὰ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς ψιχαγωγοῦσε τοὺς συναδέλφους της μὲ τὸ ὡραῖο μέταλλο τῆς φωνῆς της.

Μιὰ ἐκτάκτη ἐμφάνισί της στὰ νέα ταλέντα τῆς ἑβδομάδος τὸ θάρρος ν' ἀλλάξη ἐπάγγελμα.

Ἔτσι, μὲ τὴ βοήθεια δυὸ γνωστῶν συνθετῶν, τοῦ Ζαμπέττα καὶ τοῦ Μπακάλη, κατάφερε πολὺ σύντομα νὰ φτάση στὸ πάλκο καὶ νὰ ἐργαστῆ σὲ ἀξιόλογα κέντρα.

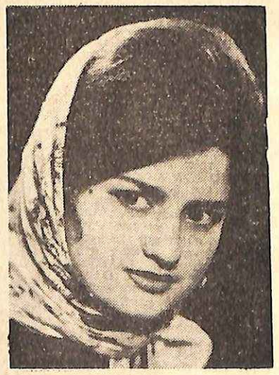
Μολονότι εἶναι πολὺ νέα ἀκόμη στὸ ἐπάγγελμα, ἡ Μανταλένα γύρισε ἀρκετοὺς δίσκους, ποὺ εἶχαν ἀξιόλογη κυκλοφορία. Ἕνα ἀπὸ τὰ προσωπικά της σουξέ, ποὺ ἐρμηνεύει πολὺ ἐκφραστικά, εἶναι «Τὸ μυστήριο» τοῦ Τσιτσάνη:

«Ἄλλα μοῦ λὲν τὰ μάτια σου
καὶ ἄλλα ἡ καρδιά σου
ἄλλα μοῦ λὲν τὰ χείλη σου
καὶ ἄλλα τὰ φιλιά σου».

Ἀκόμη μεγαλύτερη ὅμως ἐπιτυχία σημειώνει στὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ ἰδιαίτερα τὰ τραγούδια αὐτά, «Ἀμάραντος», «Ὄλυμπος», «Πουλιά μου διαβατάρικα», ποὺ ταιριάζουν στὴ κρυστάλλινη φωνή της.

Ἡ εἰδικότης της στὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς ἔδωσε μιὰ ἰδιαίτερη προσωπικότητα καὶ συχνὰ ὅταν τὸ ἀπαιτῆ τὸ κοινό, παρουσιάζει στὴν πίστα ἕνα ἐντελῶς ἰδιαίτερο πρόγραμμα μὲ ἑλληνικὴ φορεσιά, ποὺ συμπληρώνει τὴν ἀτμόσφαιρα.

Γιὰ τὸ μέλλον ποὺ ἀτενίζει μὲ πολλὴ αἰσιοδοξία, ἡ Μανταλένα δὲ σκέφθηκε ἀκόμη τίποτα τὸ ἰδιαίτερο. Ἔχει ἐνδιαφέροντα προτάσεις γιὰ τὸ ἐξωτερικό, μὰ εἶναι ὅμως ἀκόμη πολὺ νωρίς. Τὸ μόνο της ὄνειρο πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ν' ἀποκτήση ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ ἀντικαταστήση τὸ ποδήλατό της, ποὺ πούλησε μόλις ἔγινε τραγουδίστρια...

Ἡ Μανταλένα.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

★ Ἡ γνωστὴ ἑρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Καίτη Γκρέυ ἠχογράφησε σὲ δίσκους ἕνα τελευταῖο τραγούδι τοῦ Μάνου Χατζιδάκη μὲ τὸν τίτλο «Θεσσαλονίκη».

Στὸ μεταξύ, ὁ δημοφιλὴς συνθέτης τοῦ τελευταίου καιροῦ, στὶς συναυλίες του, μιὰ νέα τραγουδίστρια, τὴ Μαρία Βάλβη, μὲ τὴ φιλοδοξία νὰ δημιουργήση πολὺ σύντομα, μιὰ νέα Μούσχουρη.

σαλόνι

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

ΚΟΥΝΔΟΥΡΟΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Τ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ συμπεράσματα μιᾶς ἐρεύνης

ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ σήμερα τὴ σειρὰ γιὰ τοὺς Ἕλληνες σκηνοθέτες, δὲ μποροῦμε νὰ μὴ σταθοῦμε σὲ τρία ὀνόματα τῆς κορυφῆς καὶ μερικὰ, ποὺ στέκουν στὴ βάσι τῆς σκάλας, ποὺ λέγεται «ἑλληνικὸς κινηματογράφος», καὶ ποὺ γιὰ διαφόρους λόγους, δὲ στάθηκε δυνατὴ ἡ ξεχωριστὴ παρουσίασί τους.

Τὰ τρία πρῶτα ἀνήκουν στοὺς Γρηγόρη Γρηγορίου, Κούνδουρο καὶ Τ. Κανελλόπουλο.

Ὁ πρῶτος, μολονότι νέος, ἀνήκει στὴν παλιὰ σχολὴ τῶν σκηνοθετῶν, ποὺ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴ 7η Τέχνη (ὁ Γρηγορίου ἦταν στὰ νειάτα του σκιτσογράφος) ἄλλαξαν ἐπάγγελμα καὶ ἀνέβηκαν ἕνα-ἕνα τὰ σκαλιὰ τῆς ἱεραρχίας, μοχθῶντας καὶ αὐτοδιδασκόμενοι.

Ὡστόσο, ὁ Γρηγόρης Γρηγορίου — καὶ τὸ λέμε πρὸς τιμήν του — δὲν ἔμεινε στὰ ἀχνάρια τῆς παλιᾶς σχολῆς, ἀλλὰ προσπαθεῖ, μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία, ν' ἀνανεώση τὰ ἐκφραστικά του μέσα.

Τὸ τελευταῖο του ἐπίτευγμα, ἡ ταινία «Αὐτὸ καὶ κάτι ἄλλο», ποὺ μόλις τελείωσε τὸ γύρισμά της γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἑταιρείας Ρουσσοπούλου-Λαζαρίδη καὶ Σία, λέγεται καὶ θρυλεῖται, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὶς καλύτερες ἐλαφρὲς ταινίες, ποὺ δημιουργήθηκαν στὸ στοὺλ τῆς ἄλλης ἐκείνης ἐπιτυχίας τοῦ Γιάννη Δαλιανίδη «Μερικοὶ τὸ προτιμοῦν κρύο».

Πλειοδοτῶντας σὲ ἀνησυχία καὶ τόλμη, ὁ Γρηγορίου δὲ δίστασε νὰ χρησιμοποιήση, σὰ βασικοὺς πρωταγωνιστές, νέους ἀνθρώπους, μὲ πολλὰ ὄνειρα καὶ προσόντα, ὅπως τὸ Βαγγέλη Σειληνό, κ. ἀ. καὶ ν' ἀπορρίψη τὶς παλιὲς φίρμες.

Ὁ Κούνδουρος πάλι, μαζὶ μὲ τὸν Κανελλόπουλο, ἀποτελοῦν τοὺς ἐκπροσώπους τῆς σύγχρονης ἀνησυχης τέχνης.

Ἡ «Μαγικὴ πόλις» τοῦ πρώτου καὶ ὁ «Οὐρανὸς» τοῦ δεύτερου, παρ' ὅλο ποὺ σήκωσαν πολλὲς ἀντιρρήσεις κι' ἀμφιβολίες ἀκόμη, στέκουν σὰν οἱ μοναδικὲς ἑλληνικὲς ταινίες, ποὺ προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν καθαρὴ τέχνη καὶ ν' ἀγνοήσουν τὸν παράγοντα «ἐμπορικότης».

Βέβαια, στὴν προσπάθεια αὐτή, στὴ σχολή, θὰ λέγαμε καλύτερα, μπορεῖ κανεὶς νὰ δογματίση, ὅτι ἡ τέχνη, ὅταν εἶναι πραγματικὴ τέχνη κι' ὄχι ἐκζήτησι ἢ σνομπισμός, συμβαδίζει μὲ τὴν ἐμπορικότητα, γιατὶ τὸ κοινὸ ξέρει πάντα νὰ ξεχωρίζη τὸ καλὸ καὶ τὸ ὡραῖο.

Ἄσχετα ὅμως μ' αὐτό, οἱ Κούνδουρος - Κανελλόπουλος (ὁ τελευταῖος βρίσκεται αὐτὲς τὶς μέρες στὴ Μακεδονία γιὰ τὸ «γύρισμα» σκηνῶν μιᾶς νέας ταινίας του καὶ δὲ στάθηκε δυνατὴ μιὰ συνέντευξι μαζί του, ὁ δὲ πρῶτος εἶναι δυσεύρετος) σὰν «ἀνησυχία» καὶ σὰν προσπάθεια ἔχουν ἀποσπάσει τὴ γενικὴ ἐκτίμησι καὶ τὸ θαυμασμὸ ἀκόμη.

★

Στὴ βάσι τῆς κλίμακος τῶν σκηνοθετῶν, βρίσκονται πάλι ἀρκετοὶ νέοι Ἕλληνες σκηνοθέτες, ποὺ δὲ συμπεριελήφθησαν στὴν ἔρευνά μας, ὄχι γιατὶ δὲν ἄξιζε τὸν κόπο, ἀλλὰ γιατὶ τὰ συμπεράσματά μας ἔχουν, σὲ γενικὲς γραμμές, διαγραφῆ καὶ ὁλοκληρωθῆ.

Μεταξὺ αὐτῶν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀναφέρη τὸν Τεγόπουλο καὶ τὸν Διζικυρίκη. Ἀρέσκονται νὰ ἐντρυφοῦν στὰ φίλμ ἐπαρχίας ἢ δευτέρας αἰθούσης προβολῆς, ποὺ εἶναι γνωστὰ σὰν «φουστανελλάδικα» ἢ «μελό».

Κοντά τους μπορεῖ νὰ τοποθετηθῆ κι' ὁ Νέστορας Μάτσας.

Στόχος καὶ αὐτοῦ τοῦ νέου σκηνοθέτη τὸ φτηνὸ ἐμπόριο καὶ ἡ βιομηχανία καὶ ἡ ἀπουσία ἐξάρσεων, φιλοδοξιῶν καὶ ποιότητας.

★

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ξαναρωτηθῆ: Ἄραγε θάπρεπε νὰ διαγράψη κανεὶς ὅλο τὸ ἐψυχο ὑλικό, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ βάσι τῆς κλίμακος, καὶ νὰ τὸ θεωρήση σὰν ἄχρηστο κι' ἐπιζήμιο γιὰ τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο;

Ὄχι, βέβαια.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ «σκάλα» θάμενε μετέωρη, δίχως νὰ εἶναι δυνατὸ νὰ σταθεροποιηθῆ κάπου, δίχως νὰ βρίσκη ἔδαφος νὰ στερεωθῆ.

Ὁ σκηνοθέτης Τάκης Κανελλόπουλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς τῆς πρωτοτυπίας.

Δίχως τὴ μεγάλη μάζα τῶν λαϊκῶν σκηνοθετῶν, τῶν αὐτοδίδακτων ἢ ἀδίδακτων, δὲ θὰ ὑπῆρχε ἡ πηγή, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ ξεπηδοῦσαν ὁ Κακογιάννης, ὁ Τζαβέλας, ὁ Κούνδουρος. Ὅπως, ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ λαϊκοὶ συνθέτες μας, γνωστοὶ ἢ ἄγνωστοι, οἱ ἥρωες τῆς διπλοπεννίας καὶ τῶν βαρυαναστέναχτων μελῳδιῶν, δὲ θὰ γεννιόταν ὁ Χατζηδάκις καὶ ὁ Μίκης Θεοδωράκης.

Γι' αὐτό, κατὰ τὴν ἀποψί μας, ὅλοι ὅσοι σκηνοθετοῦν ταινίες στὸν τόπο μας ἢ τολμοῦν νὰ σκηνοθετοῦν, εἶναι χρήσιμοι.

★

Πρὶν κλείσουμε τὴν ἔρευνά μας καὶ γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ ὁ κύκλος τῶν Ἑλλήνων σκηνοθετῶν, θάπρεπε νὰ ἀναφέρουμε καὶ μιὰ ἄλλη ἰδιαίτερη κατηγορία σκηνοθετῶν, ποὺ ξεπήδησαν ὄχι ἀπὸ τὸ σενάριο, τὸ μακιγιάζ ἢ τὴ φωτογραφικὴ τέχνη, ἀλλὰ ἀπὸ τό...«πρωταγωνιστηλίκι».

Χαρακτηριστικοὶ ἐκπρόσωποι τῆς κατηγορίας αὐτῆς εἶναι ὁ Κώστας Χατζηχρήστος καὶ ὁ Στέφανος Στρατηγός. Ἐπειδὴ ἔχουν παίξει οἱ ἴδιοι σὲ δεκάδες ἢ ἑκατοντάδες ταινιῶν, εἶδαν, ἔζησαν καὶ ἔμαθαν, ἀπὸ καλούς, ἀλλὰ κι' ἀπὸ κακοὺς δασκάλους, τὴν τέχνη τῆς σκηνοθεσίας.

Καί, μιὰ κι' ἔμαθαν, ἀποφάσισαν νὰ «παίξουν» κι' οἱ ἴδιοι τὸ ρόλο τοῦ σκηνοθέτου, ἢ ἀκόμη καὶ τοῦ παραγωγοῦ, γυρίζοντας οἱ ἴδιοι ταινίες γιὰ λογαριασμό τους ἢ γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων καὶ παίζοντας οἱ ἴδιοι σ' αὐτές.

Τοὺς ἀναφέρουμε, δίχως νὰ τοὺς κακίζωμε. Ἐξ ἄλλου, πολλοὶ σκηνοθέτες αὐτῆς τῆς κατηγορίας, σημειώνουν στὴ νέα τους ἐργασία ἐπιτυχία, ἀπὸ μέτρια ὡς καλή, ὅπως οἱ δύο, ποὺ μνημονεύσαμε πιὸ πάνω.

Ὑπάρχει, ἄλλωστε, τὸ κλασσικὸ παράδειγμα ἑνὸς ἀρίστου ἠθοποιοῦ, ποὺ ἦταν καὶ ἄριστος σκηνοθέτης: τοῦ Γάλλου Σασὰ Γκιτρύ. Γιὰ νὰσθοῦμε δὲ στὰ χρόνια τοῦ ζοῦμε, ὁ Ὄρσον Οὐέλλες θεωρεῖται μιὰ σύγχρονη μεγαλοφυΐα τῆς ἠθοποιΐας, ἀλλὰ καὶ τῆς σκηνοθεσίας.

★

Τὸ συμπέρασμα βγαίνει μονάχο του.

Στὴν Ἑλλάδα ζοῦν καὶ ἐργάζονται σήμερα πλῆθος σκηνοθετῶν ταινιῶν.

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐπάγγελμα μὲ εὐρὺ μέλλον, ποὺ ἀνθεῖ καὶ θὰ ἀνθῆ, ἀφοῦ ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος βρίσκεται σὲ ἀναμφισβήτητη πρόοδο.

Μὲ μιὰ διαφορά:

Πὼς κάθε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει διαφορετικὸ ὕψος, βάθος καὶ βάρος.

Τοῦτο δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ σημασία. Σημασία ἔχει τὸ ὅτι ὅλοι ἀγαποῦν μὲ πάθος τὴ δουλειά τους καὶ, μιλώντας γι' αὐτήν, κεντοῦν ὄνειρο ὁμορφιᾶς καὶ ὡραῖες φιλοδοξίες.

Στὴ διάρκεια τῆς ἔρευνάς μας, αὐτὴ τὴ διαπίστωσι κάναμε.

Σ' αὐτὴ κρύβεται ὁ σπόρος τῆς προκοπῆς καὶ τῆς προόδου.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Τὰ εἰδικὰ συμπεράσματα τῆς ἔρευνάς μας γιὰ τοὺς Ἕλληνες σκηνοθέτες μποροῦν νὰ συνοψισθοῦν στὰ ἑξῆς:

1) Ὅλοι παραδέχονται ὅτι ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος βρίσκεται σὲ πρόοδο, σὲ σύγκρισι μὲ τὸν παλιό.

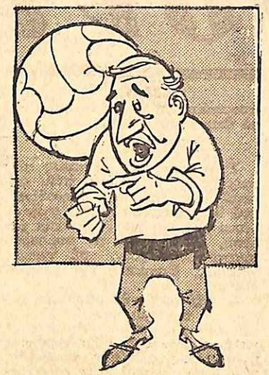
2) Ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου καὶ οἱ τεχνικοὶ εἶναι ἄριστοι στὸ εἶδος τους.

3) Σὰν αἰτία τῆς ἐλλείψεως πολλῶν ταινιῶν ποιότητος ἢ διεθνοῦς προβολῆς θεωροῦν τὴ στενότητα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ συνεπῶς τὴ στενότητα κοινοῦ.

4) Σὰ φάρμακο γιὰ τὴν πληθώρα παραγωγῶν καὶ «σκάρτου» ἐμπορεύματος, προτείνουν τὴν κρατικὴ ἐπέμβασι, ὄχι ὑπὸ μορφὴν λογοκρισίας, ἀλλὰ ἀρωγῆς καὶ ὑπὸ μορφὴν βραβείων γιὰ τὶς ἀξιόλογες ταινίες καὶ

5) Ὅλοι ζητοῦν τὴ μείωσι τῆς βαρειᾶς φορολογίας τῶν ταινιῶν, ποὺ θὰ ἐπιτρέψη νὰ κινηθοῦν πιὸ ἐλεύθερα οἱ φορεῖς τοῦ κινηματογράφου γιὰ τὴ δημιουργία φίλμ μεγάλου κόστους καί, φυσικά, ποιότητος.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΜΕ ΤΟΝ ΤΕΝΤΥΜΠΟΥΚΟ ΝΟΜΟ 4000

ΓΥΡΝΩΝΤΑΣ τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου στὸ σπίτι του, ὁ μπάρμπα Λουκᾶς, ἔνοιωσε κάτι σὰν κακὸ προαίσθημα. Τὰ παντζούρια κλειστά, τὰ φῶτα σβυσμένα, σιωπή, παγερὴ μουγγαμάρα. Μπῆκε στὴν κουζίνα, ἀκαταστασία. Τὰ πιατικὰ πέρα-δῶθε, τὰ φροῦτα, ποὺ ψώνισε ἀπὸ τὸ πρωΐ ἀπείραχτα. Ἡ καρδιά του δέθηκε κόμπος. Τὸ μάτι του ξαφνικὰ ἔπεσε στὸ κομοδίνο. "Ενας κλειστὸς φάκελλος, τὸν ἄνοιξε νευρικά. Τὰ χέρια του τρέμανε. «"Αλλο κι' ἐτοῦτο συλλογίστηκε. 'Η κυρὰ Μαριγὼ ραβασάκια;» "Εκανε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ ἡ φωνὴ του ἤτανε συννεφιασμένη. Φόρεσε τὰ γυαλιά του καὶ διάβασε τὸ κλειστὸ γράμμα:

«Λουκᾶ μου,

»Τὸ ἑρρω πῶς θὰ σὲ λυπήσω, μὰ τί νὰ σοῦ πῶ; "Ετσι ἔπρεπε νὰ κάνω, μιὰ κι' ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι κεφάλι ἀγύριστο. Ἀπὸ τόσα χρόνια, κάθε Κυριακὴ μᾶς ἀφήνεις στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ καὶ πηγαίνεις στὰ γήπεδα ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Καθόμαστε, ἐγὼ καὶ ἡ κόρη σου ἡ Βασούλα περίλυπες στὸ κυριακάτικο μεσημεριανὸ τραπέζι, τὴ στιγμή, ποὺ ὅλοι οἱ νοικοκυραῖοι στὴ γειτονιά μας κάθενται μὲ τὶς φαμίλιες των, τρῶνε, πίνουν κανένα κρασί, κουβεντιάζουν.

»Πέρυσι μοῦδωκες τὴν ὑπόσχεσί σου πὼς θ' ἀλλάξῃς μυαλὸ καὶ θ' ἀφήσῃς τ' ἀλκοόλ· κι τῆς μπάλλας. Φάνηκες μπόσικος. Ἐφέτο πάλι τὰ ἴδια. Κάνεις σὰν τρελλὸς νὰ ροβολήσῃς στὸ γήπεδο.

»Γιὰ τοῦτο, λοιπόν, ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ καθήσω καμπόσο καιρὸ στὴ μάνα μου. Μαζί μου εἶναι κι' ἡ Βασούλα μας, ποὺ μὲ παρακινεῖ νὰ μὴν ὑποχωρήσω καθόλου, ἂν δὲν συνετιστῇς. Γιὰ νὰ ξαναγυρίσωμε, τὸ λοιπόν, στὸ σπίτι ποέπει νὰ μᾶς βάσῃς τὸ λόγο σου, λόγο τιμῆς, πὼς θὰ πάψῃς πιὰ νὰ πηγαίνῃς κυριακάτικα στὸ γήπεδο... "Εχεγειὰ λοιπόν, θέλε μυαλὸ καὶ δολέψου μονάχος σου.

»'Η Μαριγὼ σου»

'Ο μπάρμπα Λουκᾶς διάβασε μιὰ δυὸ φορὲς τὸ ἀπελπιστικὸ τελεσίγραφο τῆς γυναίκας του καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται. "Αν δεχότανε τοὺς ὅρους της, θάπρεπε νὰ τῆς τηλεφωνήσῃ καὶ θάπεφτε κάγκελλο, δηλαδή σὰ ἤτανε νικημένος. Μ' ἀντιζήριξε, τάξερε καλὰ πὼς ἡ πεισματάρα Μαριγὼ του θὰ κρατοῦσε τὴν ἀπειλή της καὶ θὰ τὸν ἀφηνε νὰ θγάλῃ τὶς μαῦρες στὸ ἀδειανὸ κι' ἔρημο σπίτι... Τελικὰ σκέφθηκε ν' ἀφήσῃ νὰ ξημερώσῃ ἡ Κυριακὴ νὰ δοῦμε. Δὲν τοὺκανε καρδιὰ νὰ ἀφήσῃ τὸ μάτς 'Ολυμπιακοῦ-'Εθνικοῦ κοτζάμ ντέρμπυ. 'Αλλοίμονο!

'Ωστόσο τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου, ἁλωλοδερνότανε στὸ μεγάλο σαλόνι κὸ κρεβάτι. Τοὔλειπε ἡ ξεστασιά τῆς Μαριγώς του. Τὴν κέρδισε ἀπὸ μεγάλη ἀγάπη καὶ παθιάρικο ἔρωτα, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ παραμιλάῃ καὶ νὰ μετράῃ τὰ φύλλα καὶ τ' ἀστρα. 'Η Μαριγὼ του τότε ἤτουνε δεκάξη χρόνων, πεταλούδα καὶ μέλισσα. Μελαχροινή, ζουμερή, βροσερή, σὰν φρεσκο ροδάκινο. Τοῦ μιλοῦσε καὶ τοῦ κελαϊδοῦσε στ' α'τι σὰν καρδερίνα. «'Αγόρι μου, ἀγάπη μου, φῶς μου» κὶ ἀπὸ τὰ χειλάκια της ἔσταζε κόμπο τὸ μέλι. Κι' ἐτοῦτος νέος, μεραχλῆς καὶ λεβέντης, μὲ νυχτοφουντωμένα μαλλιὰ καὶ καρδιὰ ζεστὴ σὰν ἀναμμένο κάρβουνο, τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν φίλαγε κάτω ἀπὸ τ' αὐτί, στὸ λαιμὸ καὶ τῆς ἔλεγε νὰ τὴν πιῇ στὸ ποτῆρι νὰ ἠσυχάσῃ ἀπὸ τὸ μεγάλο σεβντά του.

Αὐτὰ κι' ἄλλα ἀκόμη συλλογιζότανε στὸ ἀδειανὸ κρεβάτι του ὁ καψερὸς καὶ δὲν ἔλεγε νὰ κλείσῃ μάτι. "Εκανε κι' ἀφόρητο κρύο...

Τ' ἄλλο πρωῒ κυριακάτικα, ἔβγησε μονάχος τὸν καφέ του, διάβασε τὴν ἐφημερίδα του, ἄκουσε τὰ μπουζούκια καὶ τὰ λαϊκὰ σερέτικα τραγουδάκια στὸ ραδιόφωνο. Οἱ ὧρες περνάγανε σιγὰ-σιγά. Τὸ μεσημέρι τράδηξε μὲ κρύα καρδιὰ στὸ συνηθισμένο τραπεζάκι νὰ φάῃ.

'Ο μπάρμπα Τρύφωνας, ὁ ταβερνιάρης, ταχυδεχεύτηκε:

— Πῶς ἀπὸ δῶ, μπάρμπα Λουκά μου, μεσημεριάτικα; τὸν ρώτησε. 'Εσὺ φαμελίτης ἀνθρωπος...

— Νά, λείπει σὲ ταξίδι ἡ γυναῖκα μου κι' ἡ κόρη μου πάει στὸ φάληρο νὰ δῇ κάποια συγγένισσα... — 'Η κυρὰ Μαριγώ, λείπει σὲ ταξίδι; Μπάς καὶ κάνεις λάθος, Λουκᾶ μου; 'Εψὲς τὴν εἶδα ἀργὰ μὲ τὴ μάνα της, ποὺ γυρνοῦσαν ἀπὸ τὸ σινεμὰ καὶ κουβεντιάζανε μαθὲς γιὰ τὸ ἔργο. Μὲ κογιονάρεις, δηλαδή, καταπῶς λένε οἱ Ζακυνθινοί μὲ τὸ συμπάθειο;

'Ο μπάρμπα Λουκᾶς νεύριασε μὲ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ ταβερνιάρη.

— Λύτο πού σοῦ λέω, μπάρμπα Τρύφωνα καὶ λογαριασμὸ δὲ βίνω κανενοῦ περὶ τὰ οἰκογενειακά μου. Κύτταξε, λέω, τὶς κατσαρόλες καὶ τὰ ζουμιά σου... γιὰ νάμαστε ἀγαπημένοι...

'Ο μπάρμπα Τρύφωνας τὸν κύτταξε παραξενεμένος, ἐμβρόντητος:

— Μὲ τὸ συμπάθειο, Λουκά μου, ἕνεκα παλιὰ φιλία καὶ θάρρος. Κι' ἄλλη φορὰ μήτε σοῦ ξαναμιλάω γιὰ φαμελίτικες ἔγνοιες. Εἶπα νὰ σοῦ δείξω συμπάθεια... "Εκανα λάθος.

'Ο μπάρμπα Λουκᾶς γύρισε στὸ σπίτι του μπουρινιασμένος. "Ητανε δυὸ τὸ ἀπομεσήμερο. Στὶς τρεῖς καὶ κουάρτο θ' ἄρχιζε τὸ μεγάλο ντέρμπυ. Καθότανε σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Νά πάη, γιὰ νὰ μὴν πάῃ; 'Εδῶ σὲ θέλω! Μπροστὰ γκρεμὸς θαλασσινὸς ἀγέρας.

'Ο Σταμάτης χαμογέλασε μὲ σημασία:

— Καλὸ κι' αὐτό, κυρ Λουκᾶ μου, μὰ δὲν φαίνεσαι ἄρρωστος... Κάτι ἄλλο τρέχει καὶ πιθανὸν μυστικό...

— "Αμε στὸ διάτανο, μωρὲ Σταμάτη κι' ἄσε τὶς ὑποψίες σου. Μωρέ, μήτε ν' ἀρρωστήσῃ ὁ ἄνθρωπος...

Ξαναθγῆκε στὸ δρόμο. "Ητανε νύχτα πιά... Τὸ θορριαβάκι ξούριζε... Σιωπή... νυσταγμένα φῶτα. Συλλογίστηκε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι του. Τὸν ἔτρωγε ἡ ἔγνοια καὶ δὲν ἤξερε μήτε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μάτς. Νὰ ρωτοῦσε τοὺς περαστικούς; Ντροπή. Νὰ μὴν ρωτοῦσε κανένα; Καὶ πῶς θὰ κοιμόταν;

Κύτταξε πάλι τὸ ρολόϊ του. Κοντεύανε ὀχτώ... Συργιανοῦσε ἀσκοπα στοὺς δρόμους καὶ ξαφνικὰ τράβηξε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ πρὸς τὴν ὁδὸ Κεφαλληνίας. 'Εκεῖ κάτω ἤτανε τὸ σπίτι τῆς μάνας τῆς κυρὰ-Μαριγώς. "Οσο πλησίαζε, ἀργοπόραγε γιὰ νὰ ἠσυχάσῃ τὴν συνείδησί του, τὸ θῆμα του. Τὸ διαμέρισμα τῆς κυρὰ Εὐτέρπης τῆς πεθερᾶς του ἤτανε ἰσόγειο.

Στάθηκε μουδιασμένος ἔξω ἀπὸ τὸ κλειστὸ παράθυρο μὲ τὰ φωτισμένα παντζούρια. "Εσκυψε νὰ κυττάξῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς λοξὲς χαραμάδες. Δυσκολεύτανε κι' ἄλλαξε θέσι. Σαφνικά, ἕνα βαρὺ χέρι ἔπεσε σὰν σφυρὶ στὸν δεξὶ ὦμο του. Γύρισε, τρομαγμένος. "Ητανε κάποιος ἀστυφύλακας.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, τοῦ εἶπε περιφρονητικά, νὰ κρυφοκυττάζῃς, ἠλικιωμένος ἄνθρωπος, ἀπὸ τὶς χαραμάδες... ἔκρυλε... 'Ακολούθησέ με στὸ τμῆμα...

'Ο μπάρμπα Λουκᾶς θεώρησε περιττὸ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, γιατὶ ὅ,τι καὶ νἄλεγε, δὲν θὰ γινότανε πιστευτός. 'Εξ ἄλλου θὰ σηκωνότανε φασαρία, θἄβγαινε στὴν ἐξώπορτα ἡ γυναῖκα του, ἡ πεθερά του, ἡ κόρη του... Ρεζίλι!...

'Ακολούθησε τὸν ἀστυνομικὸ στὸ τμῆμα... 'Ο ἀνακριτὴς ἀρχιφύλακας τὸν ἀπείλησε νὰ τὸν στείλῃ στὸν Εἰσαγγελέα μὲ τὸ τεντυμπόϊκο νούμερο. στὴν πλάτη...

— Κι' ἀπόψε θὰ σὲ κρατήσωμε ἐδῶ, τοῦ εἶπε...

'Ο μπάρμπα Λουκᾶς τὰ χρειάστηκε. "Αν γινότανε αὐτό, χάνοτανε. Θὰ τὴν πάθαινε... Θὰ τὸν τυλίγανε σὲ μιὰ κόλλα χαρτί.

— Μπορῶ νὰ τηλεφωνήσω στὴ γυναίκα μου; παρακάλεσε. Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη... Θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ.

Σὲ λιγώτερο ἀπὸ δέκα λεπτά, χυμῆξανε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα ἡ γυναίκα του, ἡ πεθερά του, ἡ κορούλα του Βασούλα. "Ητανε τρομαγμένες, ἀνήσυχες. Μόλις ἀντικρύσανε τὸ νοικοκύρη τους, τὰ μάτια καὶ τῶν τριῶν γιομίσανε δάκρυα...

'Η κυρὰ Μαριγὼ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μὲ στενεγμούς:

— Λουκᾶ μου... Λουκᾶ μου, μουρμούριζε, τί τρέχει;

— Κρυφοκυττοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο, κυρία, προθυμοποιήθηκε νὰ τὴν πληροφορήσῃ ὁ ἀστυνομικός.

— 'Ο Λουκᾶς μού; Διαμαρτύρομαι, κύριε!... Κάτι ἄλλο συμβαίνει... Μίλησε, Λουκᾶ μου.

— Κυττοῦσα ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ τῆς μάνας σου, Μαριγὼ μου, στὴν ὁδὸν Κεφαλληνίας. "Ηθελα νὰ δῶ τί κάνεις. 'Ητανε βαρειὰ ἡ ψυχή μου, ἐχτὲς καὶ σήμερα...

'Η κυρὰ Μαριγὼ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς:

— 'Εσὺ... ἐσὺ φταῖς, Λουκᾶ μου... Μοῦ ὑπόσχεσαι, τὸ λοιπόν, νὰ κάθεσαι τὴν Κυριακὴ στὸ σπίτι;

'Ο ἀστυνομικὸς ποὺ πειστήκε γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τρυφεροῦ νοικοκύρη, μπῆκε στὴ μέση:

— "Αν δὲν δώσῃς τὸ λόγο σου, μπάρμπα Λουκᾶ, τοῦ εἶπε, θὰ σὲ στείλω αὔριο μὲ τὸ τεντυμπόϊκο νόμο στὸ δικαστήριο. Διάλεξε καὶ πάρε...

— Τί νὰ διαλέξω, κύριε ἀρχιφύλακα; 'Η κυρὰ Μαριγὼ μὲ νίκησε. Δίνω τὸ λόγο μου νὰ μὴ ξαναπάω Κυριακὴ στὸ μάτς... (Αὐτὸ τὸ εἶπε φωναχτά, μὰ συνέχισε σιγανὰ) στὰ μάτς τῆς «ΑΕΚ» ἢ τοῦ «Ἀπόλλωνα».

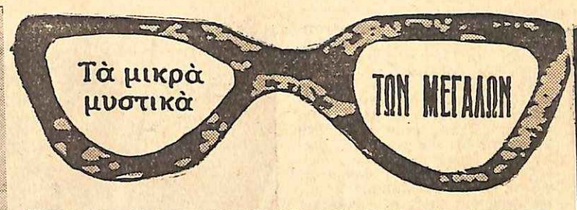
Δηλαδὴ ἔφηνε λεύτερα τὰ μάτς μὲ τὴν ὁμαδάρα του...

'Η κυρὰ Μαριγὼ τὸν κύτταξε σὰν νὰ ἤτανε δεκάξη χρόνων κι' ἐκεῖνος νιός, μεραχλῆς μὲ νυχτοφουντωμένα μαλλιά, παλληκάρι εἴκοσι-δυὸ μονάχα χρόνων!...

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Φελλίνι: «'Η ζωή μου γτὲς καὶ σήμερα...».

(Τὸ Διεθνὲς κούς—κούς)

'Ο «Πάπας» τῶν σκηνοθετῶν καὶ ἡ ζωή του

Τὸ πρόσωπό του εἶναι στρογγυλὸ καὶ παχύ. Οἱ κινήσεις του μετρημένες. Τὸ βλέμμα του κατσανό, γαλήνιο...

Σίγουρα θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἕνας καρδινάλιος, ἀφοῦ μάλιστα μεγάλωσε στὴ Ρώμη!

"Εγινε ὅμως — ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἀναζητήσεις — σκηνοθέτης, καὶ ἴσως νὰ εἶναι ὁ «Πάπας» τῶν σκηνοθετῶν ποὺ ἔχουμε.

'Ο δημιουργὸς τῆς «Στράντα» καὶ τῆς «Ντόλτσε Βίτα» μόλις τελείωσε καὶ παρουσίασε τὸ τελευταῖο του ἔργο, ποὺ εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀπτοβιογραφικό.

'Ο τίτλος, βέβαια, εἶναι ἀρκετὰ προκλητικός: «'Οχτώμισυ». Εἶναι τὸ ὀχτὼ ἔργα, ποὺ γύρισε μέχρι σήμερα καὶ τὸ μισὸ εἶναι ἕνα κομμάτι τοῦ «Βοκκάκιου»...

— Δὲν ἀρνοῦμαι καθόλου, λέει ὁ ἴδιος, ὅτι θέλησα νὰ δώσω ἕνα κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ μου, ὅτι ἐκσκυψα καὶ κύτταξα χωρὶς φόβο στὰ βάθη τοῦ ὑποσυνειδήτου μου, ὅτι ξανάζησα μερικὲς «στιγμὲς» τῆς ζωῆς μου...

'Η ἀλήθεια εἶναι, ὅτι μὲ μαεστρία, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ὀνείρου, ἀλλὰ καὶ ἀπαράξενου ὀνείρου, ἀλλὰ καὶ ἀπαράξενου ὀνείρου, ὁ Φελλίνι μᾶς πραγματικότητος. ὁ Φελλίνι μᾶς δείχνει τὴν καρριέρα ἑνὸς νέου, ποὺ ἀγωνίζεται στὴ Ρώμη γιὰ γίνῃ δημοσιογράφος. γιὰ νὰ καταλήξῃ σκηνοθέτης.

— 'Η ἀλήθειά μου εἶναι πικρὴ καὶ δὲν ἔχει τίποτα τὸ θριαμβευτικό, ἐξομολογεῖται. "Ισως τὸ καινούργιο μου φιλμ νὰ εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς φίλμ, ποὺ ἤθελα νὰ γυρίσω καὶ δὲ μπόρεσα...

"Η ἴσως ἡ ἱστορία μιᾶς ζωῆς, ποὺ δὲ μπόρεσε, γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστο, νὰ ζήσῃ ὁ Φελλίνι καὶ φένει μέσα του τὴν ἀκοίμητη νοσταλγία της.

'Ο Μαστρογιάννι ἐνσαρκώνει στὸ ἔργο τὸ Φελλίνι. Καὶ ὁ ἥρωας τοῦ ἔργου ἔχει ὅλο τὸ ἀνικανοποίητο πάθος — ἀλλὰ συχνὰ καὶ ποίητο πάθος — ἀλλὰ συχνὰ καὶ ποίητο πάθος τοῦ ἔργου, μὲ μιὰ παράξενη νότα μπαρόκ, ποὺ σφραγίζει τὸ δυνατὸ του ταλέντο...

Σύμβολα κοριτσιῶν τῆς ἐποχῆς μας

'Η Φρανσουὰζ 'Αρντύ, μόλις δεκαοχτώ, πολὺ τρυφερῶν Μαΐων, πούλησε σὲ λίγους μῆνες πάνω πούλησε σὲ λίγους μῆνες πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο δίσκους... Τὰ μαλλιά της φτάνουν μέχρι τοὺς ὤμους της, τὸ βλέμμα της εἶναι ἀνήσυχο, σὰ νὰ διερωτᾶται τί τῆς συμβαίνει...

'Απλούστατα, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἔγινε διάσημη καὶ πλούσια...

— Νομίζω πὼς τὸ μυστικό μου — ἔξομολογήθηκε ἡ ἴδια —

Φρανσουὰζ 'Αρντύ: «Εἶμαι δεκαοχτὼ ἐτῶν...».

εἶναι ἕνα καὶ μόνο: Εἴτε τὸ θέλω, εἴτε δὲν τὸ θέλω, συμβολίζω τὴ νέα κοπέλλα τοῦ 1963. Οἱ κοπέλλες καὶ οἱ νέοι τῆς ἠλικίας μου, ἔχουν ἀνάγκη νὰ βλέπουν ἐνσαρκωμένα μερικὰ ἰδεατὰ πρόσωπα. Τραγουδάω — ὄχι πολὺ ἀσχημα — εἶμαι ἀνήσυχη, ὅπως ἐκεῖνοι, ἀναζητῶ «κάτι» στὴ ζωὴ καί, ἀλλοίμονο, δὲν τὸ βρίσκω...

'Η Φρανσουὰζ 'Αρντὺ χαμογελᾶει λίγο λυπημένα, φτιάχνει, μὲ τὴ μηχανικὴ κίνησι, τὰ μαλλιά της, καὶ κυττάζει ἀφηρημένα στὸ κενό...

'Ο πολύπλοκος μηχανισμὸς ἑνὸς μεγάλου κωμικοῦ

"Ενα καινούργιο φαινόμενο γεννήθηκε. Ἕνα φαινόμενο πολὺ σπάνιο: "Ενας πραγματικὸς κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου, ἕνας κωμικὸς 100%, ἕνας κωμικὸς ἀγνωστος μέχρι χτές, ποὺ βοῆκε — καὶ Γ.σως τὸ ξεπέρασε — τὸ στοὺλ τοῦ Μπάστερ Κήτον.

'Ο Πιὲρ 'Ετάϊ, μόλις γύρισε τὸ πρῶτο του φίλμ, ποὺ ἀμέσως πουλήθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ οἱ εἰδικοὶ ποὺ τὸ εἶδαν, μυρίστηκαν ἀμέσως τὸ «ψητό».

Τίποτα δὲν εἶναι πιὸ σπάνιο ἀπὸ ἕναν πραγματικὸ κωμικὸ καὶ πιὸ πολύτιμο ἀπὸ τὴν παρουσία του στὴν ὀθόνη...

'Ο Πιὲρ 'Ετάϊ μοιάζει ἐξωτερικὰ μ' ἕναν ἐμπορουπάλληλο, λίγο αὐστηρό — ὅπως ἀρμόζει στὰ σοβαρὰ καταστήματα — μὲ τὴν ψυχρὴ εὐγένεια ἐκείνου, ποὺ ξέρει, ὅτι «πουλάει πράγματα ἀξίας».

Στὴν ὀθόνη εἶναι ἕνας Μπάστερ Κήτον, ποὺ χαμογελάει καμμιὰ φορά, ἐνῶ στὴν ἰδιωτική του ζωὴ εἶναι ἀπίστευτα ντροπαλὸς καὶ ἤσυχος...

— Μὲ τραβοῦσε, στὴν ἀρχή, τὸ θέατρο, ἐξομολογεῖται ὁ ἴδιος, κι' ἀρχισα μπροστὰ στὸν καθρέφτη νὰ μελετάω τὶς ἐκφράσεις τοῦ προσώπου μου. "Αρχισα ἀκόμη νὰ μελετάω μὲ σύστημα τὰ διάφορα κωμικὰ κινηματογραφικὰ ἔργα. "Ενα εἶναι τὸ μυστικό μου: Γρήγορα κατάλαβα, ὅτι αὐτὸ ποὺ λέμε «γκάνγκ» στὶς κωμικὲς σκηνές. εἶναι ἕνας λεπτὸς καὶ πολύπλοκος μηχανισμός, ποὺ πρέπει νὰ συναρμολογηθῇ μὲ ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια. Κατάλαβα, πὼς καὶ ἐλάχιστα ν' ἀλλάξῃ ἡ ἔκφρασι ἑνὸς βλέμματος, ἢ μιὰ κίνησι, νὰ κρατήσῃ λίγο περισσότερο ἢ λιγώτερο, ἡ κωμικὴ σκηνὴ καταστρέφεται...

'Εκεῖνο, ποὺ δὲν «ἐξομολογεῖται» ὁ Πιὲρ 'Ετάϊ, εἶναι ὅτι ζῇ μιὰ ὑπέροχη περιπέτεια. Ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του, μὲ τὴ μικρὴ ἐλπίδα νὰ βρῇ ἕνα ρολάκο στὸ σινεμὰ καὶ ἔγινε ἀστέρι, σπάνιο καὶ λαμπερὸ ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου...

Πιὲρ 'Ετάϊ: «'Ο Μπάστερ Κήτον κι' ἐγώ...».

Σεσὶλ 'Αρνώ: «Εἶμαι πιὸ τουφερὴ ἀπὸ τὴ Σαγκάν».

Λογοτεχνία, μπικίνι καὶ μαῦρες νταντέλλες

"Εχει ἕνα πρόσωπο ἀγνό, μὲ παιδικὲς ἀφέλειες καὶ μαῦρα μάτια, ποὺ κατάπληκτα κυττάζουν τὸν κόσμο γύρω της...

Τὸ πρόσωπο εἶναι εὐκίνητο — σὰν μιᾶς ἠθοποιοῦ — καὶ ἡ γάμπα της θυμίζει χορεύτρια μπαλλέτου.

'Η Σεσὶλ 'Αρνὼ δὲν εἶναι οὔτε ἠθοποιός, οὔτε χορεύτρια. Εἶναι ἁπλούστατα μιὰ καινούργια Σαγκάν, μιὰ μυθιστοριογράφος, πού, ξαφνικά. χαλάει κόσμο στὸ Παρίσι.

'Η χαριτωμένη Σεσίλ, πρὶν καλὰ-καλὰ γίνῃ συγγραφέας, ἐχρίσθη «Παριζιάνικη προσωπικότητα».

'Εμφανίστηκε στὴν τηλεόρασι, ὅπου οἱ περισσότεροι δὲν ἄκουγαν τὶς ἀπαντήσεις της στὴ συνέντευξι, ποὺ ἔδωσε, ἀλλὰ θαύμαζαν μὲ ἀπληστία τὰ πόδια της, ποὺ ἡ «ἀδώα» Σεσὶλ τὰ ἔδειχνε μὲ τὸ παραπάνω, σὲ διάφορες ἀποκαλυπτικὲς στάσεις...

— "Ολοι μοῦ λένε, ὅτι εἶμαι ἡ καινούργια Σαγκάν — ἐξομολογήθηκε ἡ καινούργια αὐτὴ ἀποκάλυψις — ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς ἀπαντῶ: «"Οχι, εἶμαι ἡ Σεσὶλ 'Αρνώ, εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, καὶ ἔγραψα ἕνα μυθιστόρημα 146 σελίδων...». Μὲ ρώτανε ἀκόμα: «Εἶσαστε ὡραιότερη ἀπὸ τὴ Σαγκάν;». Κι' ἐγὼ τοὺς ἀπαντῶ: «Δὲν ξέρω, εἶμαι ἴσως πιὸ τουφερὴ ἀπ' αὐτήν...».

Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι ὁ ἐκδότης τοῦ βιβλίου της θέλει νὰ τὴν ἐπιβάλῃ σὰν ἕνα ψυγεῖο, μιὰ ὁδοντόκρεμα ἢ μιὰ καινούργια μάρκα ραδιοφώνου...

— Φυσιασθῆτε, ἐξομολογεῖται ἡ ἴδια, ὅτι θέλησαν νὰ μὲ φωτογραφήσουν καὶ μὲ μπικίνι! Δὲν καταλαβαίνω τί σχέσι ἔχει τὸ ταλέντο μου ὡς συγγραφέως, μὲ τὰ μπικίνι μου. Ἄλλοι, ἐπέμεναν νὰ μοῦ βγάλουν φωτογραφίες μέσα στὸ μπανιὸ μου. Μερικοὶ ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ θέλουν νὰ μὲ βάλουν νὰ διαβάζω μπρούμυτα, φορώντας ἕνα μαῦρο κομπινεζόν. Εὐτυχῶς, ποὺ δὲν ἔχω μαῦρο κομπινεζόν...

Σίγουρα, μὲ τὴ Σεσὶλ 'Αρνώ, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς γεννήθηκε ἕνα καινούργιο εἶδος: 'Η σταρλετ τῆς λογοτεχνίας!

'Ο "Εφιλον Μὶ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὸ πνευμονικὸν ἐμφύσημα

Μιὰ ἀσθένεια μὲ δραματικὲς ἐξελίξεις

ΚΤΤΤΑΞΕΤΕ αὐτὸ τὸν κοντὸ κύριο, ποὺ περπατάει μὲ προσοχή, σὰν ὁ δρόμος νὰ ἦταν γεμάτος ἐμπόδια καὶ ποὺ σταματάει κάθε τόσο μπροστὰ στὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων. Θὰ νομίσετε ἴσως πὼς τὸν ἐνδιαφέρουν τὰ ἀντικείμενα, ποὺ ἐκτίθενται σ' αὐτές. 'Αλλ' ἂν προσέξετε, θὰ δῆτε πὼς τὸ θέμα του εἶναι ἁπλανές. Οἱ βιτρίνες τοῦ χρησιμεύουν ὡς πρόφαση, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὰ συχνὰ σταματήματά του.

Οἱ γιατροὶ μιλοῦν σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις γιὰ τὸ «σημεῖο τῆς προθήκης», ποὺ παρατηροῦνται στοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι πάσχουν ἀπὸ χρονία ἀναπνευστικὴ ἀνεπάρκεια ἢ ἀπὸ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια ἢ κι ἀπὸ τὰ δύο ταυτόχρονα. 'Η ἀναπνευστικὴ καὶ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια χαρακτηρίζει συνήθως τὸ πνευμονικὸν ἐμφύσημα.

"Ολοι ξέρομε πὼς ἡ ἀναπνοὴ γίνεται σὲ δύο χρόνους: εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοή. Κατὰ τὴν εἰσπνοή, οἱ θωρακικοὶ μῦς συστέλλονται, καὶ ἀνυψώνουν τὶς πλευρές. 'Η θωρακικὴ κοιλότης εὐρύνεται τότε καὶ ὁ ἀέρας εἰσχωρεῖ μέσα στὶς πνευμονικὲς κυψελίδες. Κατὰ τὴν ἐκπνοὴ ἐξ ἄλλου, οἱ θωρακικοὶ μῦς χαλαρώνονται, ἡ θωρακικὴ κοιλότης μικραίνει καὶ ὁ ἀέρας ἐκδιώκεται πρὸς τὰ ἔξω.

Κατὰ τὸ πνευμονικὸ ἐμφύσημα, ὅμως, ὁ πνευμονικὸς ἱστὸς χάνει τὴν ἐλαστικότητά του καὶ οἱ πνεύμονες δὲ μποροῦν πιὰ νὰ συσταλοῦν καὶ νὰ διώξουν τὸν ἀέρα, ποὺ βρίσκεται μέσα σ' αὐτούς. 'Ο ἀσθενὴς προσπαθεῖ τότε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ αὐτὸν τὸν μολυσμένο ἀέρα καὶ ἡ προσπάθειά του γίνεται ἀγωνιώδης καὶ ἐξαιρετικὰ κουραστική.

"Ετσι, μιὰ ποσότης μολυσμένου ἀέρος λιμνάζει πάντα μέσα στοὺς πνεύμονες, ἐνῶ ταὐτόχρονα δὲν χωρίζεται δυνατὴ ἡ ἀποβολὴ τῶν βλεννῶν ποὺ βρίσκονται μέσα στοὺς βρόγχους.

Τὰ πράγματα, ὅμως, δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Οἱ βλέννες αὐτὲς ἀποτελοῦν ἕνα πρώτης τάξεως ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν μικροβίων, ποὺ πολλαπλασιάζονται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ προκαλοῦν χρόνια βρογχίτιδα.

Δημιουργεῖται ἔτσι ἕνας φαῦλος κύκλος. Γιατὶ ἡ βρογχῖτις ἐπιδεινώνει τὴν ἀναπνευστικὴ δυσχέρεια, ποὺ μὲ τὴ σειρά της ἐπανξάνει τὴ φλόγωσι τῶν βρόγχων. 'Ο ὄγκος γίνεται τότε μόνιμος σχεδὸν καὶ μειώνει ἀκόμη περισσότερο τὴν ἐλαστικότητα τοῦ πνευμονικοῦ ἱστοῦ.

'Αλλὰ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου κουράζεται καὶ ἡ καρδιὰ καὶ ὁ ἐμφυσηματικὸς παρουσιάζει ἔντονα σημεῖα καρδιακῆς ἀνεπαρκείας. 'Η συνύπαρξι ἀναπνευστικῆς καὶ καρδιακῆς ἀνεπαρκείας ἀποτελεῖ τὴ δραματικώτερη ἐπιπλοκὴ τῆς ἀσθενείας.

Τὸ ἐμφύσημα, εἶναι, λοιπόν, μιὰ σοβαρώτατη ἀσθένεια, μὲ ἐξέλιξι βραδεῖα μέν, ἀλλὰ δραματική. Γιατί, ὅταν συνυπάρχη ἀναπνευστικὴ καὶ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια, ἀρκεῖ μιὰ ὀξεῖα προσβολὴ βρογχίτιδος ἢ ἄσθματος, γιὰ νὰ θέση σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς, πού, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, μόνο μὲ μιὰ ἔγχαμο χειρουργικὴ ἐπέμβασι μπορεῖ νὰ σωθῆ.

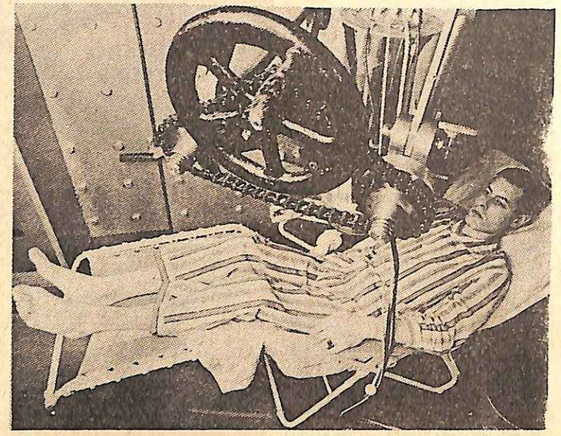
Κάθε τι ποὺ διαταράσσει μὲ τρόπο μόνιμο τὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν πνευμόνων μπορεῖ νὰ προκαλέση ἐμφύσημα. 'Ανάμεσα στὶς αἰτίες αὐτῆς τῆς ἀσθενείας συγκαταλέγεται ἡ παρατεταμένη εἰσπνοὴ τοξικῶν ἀερίων ἢ ὑρατμῶν (βιομηχανικοὶ κονιορτοὶ ἢ ἀναθυμιάσεις κλπ.), οἱ ἀλλεπάλληλες βρογχίτιδες, τὰ συνάχια, ποὺ παρατείνονται, ὁ ἐρεθισμὸς ἀπὸ τὴν κατάχρησι καπνοῦ, οἱ χρόνιες τοῦ ἄσθματος κλπ.

'Η φυματίωσι μὲ βραδεῖα ἐξέλιξι μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκαλέση ἐμφύσημα.

Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἐπίσης μιὰ κληρονομικὴ προδιάθεσις σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Τὸ ἐμφύσημα, ἐξ ἄλλου, παρατηρεῖται συχνότερα μεταξὺ τῶν παχυσάρκων, ποὺ ὑποβάλλουν σὲ ὑπερβολικὴ ἐργασία τοὺς πνεύμονες, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ ὄργανο αὐτὸ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ καύση ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ λίπη ποὺ πλεονάζουν μέσα στὸ σῶμα τους.

Τὰ καλύτερα φάρμακα ἐναντίον τοῦ ἐμφυσήματος εἶναι τὸ ἰώδιο καὶ ἰδίως τὸ θεῖον, ποὺ χορηγοῦνται ἀπὸ τὸ στόμα ἢ μὲ ἐνέσεις ἢ ἀκόμη μὲ εἰσπνοές. Τὰ φάρμακα, αὐτά, ὅμως, ἀπαγορεύονται σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ ἀσθενὴς ὑπέφερε κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπὸ φυματίωσι, ἔστω καὶ ἂν ἔχη ἐπέλθει, ἐν τῷ μεταξύ, πλήρης θεραπεία.

'Αλλά, περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ φάρμακα ἐνδείκνυται ἡ ἤρεμη ζωή. 'Ο ἀσθενὴς πρέπει ν' ἀποφεύγη κάθε αἰτία, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐρεθίση τοὺς πνεύμονες (κρυολογήματα, ἀπότομα περάσματα ἀπὸ τὸ ζεστὸ στὸ κρύο καὶ ἀντίστροφα, εἰσπνοὴ τοξικῶν οὐσιῶν ἢ βιομηχανικῶν κονιορτῶν κλπ.).

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΜΕΤΡΑΕΙ ΤΗ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ

Στὸ 'Ινστιτοῦτο Βιοφυσικῆς Μὰξ Πλάνκ τῆς Φραγκφούρτης, ποὺ ἑορτάζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὴν 25η ἐπέτειο τῆς ἱδρύσεώς του, εἶναι δυνατόν, χάρις στὴ νέα αὐτὴ συσκευή, νὰ ἐξακριβώση ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ ραδιενεργείας στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς φασματοσκοπίου ἀκτίνων γάμμα. 'Η συσκευὴ περιέχει ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο κρύσταλλο μετρήσεως, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τὸν ἔλεγχο τοῦ γάλακτος καὶ τῶν φυτῶν, ποὺ ὡς γνωστὸν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὶς βροχοπτώσεις. Υπολογίζεται ὅτι κατὰ τὶς τελευταῖες βροχοπτώσεις στὴν Εὐρώπη, ὁ βαθμὸς ραδιενεργείας ἐκυμαίνετο μεταξὺ 2500 καὶ 3000 πικοκιουρί (μονὰς μετρήσεως ραδιοακτινοβολίας) κατὰ λίτρον. Τὰ ἐπικίνδυνα γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ ὅρια ἀκτινοβολίας ἐπρίσκονται μεταξὺ 5700 καὶ 7500 πικοκιουρί.

Πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφεύγη νὰ κουνάζη τὴν καρδιὰ του καὶ νὰ τρέφεται ἐλαφρὰ καὶ ὑγιεινά. "Οπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἡ παχυσαρκία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες ποὺ εὐνοοῦν τὸ ἐμφύσημα. Κάθε ἀσθένεια τῆς ρινοφαρυγγικῆς κοιλότητος, τῶν βρόγχων ἢ τῶν πνευμόνων πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ καταπολεμᾶται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐμφάνισί της καὶ μὲ τὰ πιὸ ἀποτελεσματικὰ μέσα.

Δὲν ὑπάρχει, δυστυχῶς, κανένα μέσον γιὰ νὰ ξαναβροῦν οἱ πνεύμονες τὴν ἐλαστικότητά τους. "Ο, τι χάθηκε, εἶναι χαμένο γιὰ πάντα. Μποροῦμε, ὅμως, νὰ σταματήσωμε τὴν πρόοδο τοῦ κακοῦ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημαντικώτερο.

'Ακόμη καλύτερο, ὅμως, εἶναι νὰ προλαμβάνωμε τὸ ἐμφύσημα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν κάποια εὐπάθεια στὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα πρέπει ν' ἀποφεύγουν νὰ ἐκτίθενται στὶς ἀπότομες μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας καὶ νὰ καταπολεμοῦν ἀποτελεσματικὰ κάθε φλόγωσι τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀκόμη καὶ τὴν πιὸ μικρή.

Γιατὶ κι' ἕνα ἁπλὸ συνάχι, ποὺ παρατείνεται περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει, μπορεῖ νὰ προκαλέση ἐμφύσημα, ὅταν βρῆ τὸ κατάλληλο ἔδαφος, εἴτε λόγῳ κληρονομικῆς προδιαθέσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, εἴτε λόγῳ κοπώσεως τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Μεταφυτεύσεις δέρματος στὶς ἀρθρώσεις

Στοὺς πάσχοντες ἀπὸ ὀστεοαρθρίτιδα, ἔχουν φθαρῆ οἱ χόνδροι τῶν ἀρθρώσεων καὶ δυσκολεύονται ἔτσι οἱ κινήσεις. Τώρα λοιπὸν ὁ 'Αμερικανὸς δόκτωρ Πάραντις ἐπινόησε μιὰ νέα μέθοδο μεταφυτεύσεως δέρματος στὰ ἄκρα τῶν ὀστῶν τῶν ἀρθρώσεων. Τὸ δέρμα αὐτὸ προέρχεται συνήθως ἀπ' τὸ μηρὸ κι' ἔχει πάχος 2—3 χιλιοστῶν. Μετὰ 90 μέρες, περίπου, ἔχει πιὰ μεταβληθῆ σὲ χόνδρο, ἀπὸ τὴν τριβὴ καὶ τὴν πίεσι ποὺ δημιουργεῖται μὲ τὶς κινήσεις τῆς ἀρθρώσεως.

Γυναῖκες μὲ γάλα χωρὶς νὰ εἶναι ἔγκυες

Οἱ 'Αμερικανοὶ ψυχίατροι παρατήρησαν ὅτι ἡ χρῆσις ἡρεμιστικῶν φαρμάκων προκαλοῦσε σὲ πολλὲς γυναῖκες τὴν ἐμφάνισι γάλακτος, χωρὶς νὰ εἶναι ἔγκυες. Μιὰ ἀπ' αὐτές, μάλιστα, ποὺ ἔπαιρνε ἰσχυρὲς δόσεις, παρουσίασε ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς ἐγκυμοσύνης. Γι' αὐτό, σὲ περιπτώσεις ἐμφανίσεως γάλακτος, χωρὶς ἐγκυμοσύνη, πρέπει νὰ ἐρευνᾶται τὸ ἐνδεχόμενο χρήσεως ἡρεμιστικῶν φαρμάκων ἐκ μέρους τῆς πασχούσης.

Οἱ παθήσεις τῶν βλεφάρων

Οἱ ἐπιστήμονες χαρακτηρίζουν μὲ τὴ λέξι ἐκτρόπιον τὴν πρὸς τὰ ἔξω στροφὴ τῶν βλεφάρων, ὁπότε αὐτὰ δὲ μποροῦν νὰ κλείσουν τελείως. 'Αντίθετον εἶναι τὸ ἐντρόπιον, ποὺ συνίσταται στὴν πρὸς τὰ μέσα στροφὴ τοῦ ἐλευθέρου χείλους τοῦ βλεφάρου. Οἱ παθήσεις αὐτὲς ἐμφανίζονται ὡς συνέπεια ἐγκαυμάτων, συρρικνώσεως τοῦ ἐπιπεφυκότος λόγῳ τραχωμάτων, παθήσεων τοῦ κερατοειδοῦς κλπ. Εἶναι ἐπίσης συχνὲς στοὺς γέρους λόγῳ ἐμφράξεως τῶν ἀγωγῶν, ἀπ' ὅπου ἐκχύνονται τὰ δάκρυα. 'Ο μόνος τρόπος θεραπείας τοῦ ἐντροπίου καὶ τοῦ ἐκτροπίου, εἶναι ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Οἱ ὑπέρηχοι ἐξαφανίζουν τὸν πόνο

Γιὰ ἐκείνους ποὺ δὲ μποροῦν νὰ ὑποφέρουν τὸν τροχὸ τοῦ ὀδοντογιατροῦ, ἐπινοήθηκε στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, ἕνα ἠλεκτρονικὸ μηχάνημα ποὺ ἐκπέμπει ὑπέρηχους. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ἀκουστικά, ποὺ ὁ ἀσθενὴς τὰ βάζει στ' αὐτιά του. Οἱ ὑπέρηχοι ποὺ ἐκπέμπονται ἀπ' αὐτὸ ἐξαφανίζουν τελείως τὸ αἴσθημα τοῦ πόνου.

Τὰ ἀντιβιοτικὰ στὸ πνευμονικὸν οἴδημα

Τὸ πνευμονικὸ οἴδημα ὀφείλεται σὲ διάφορες αἰτίες, ποὺ οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι ὁ ὄγκος τῶν βρόγχων καὶ ἡ μόλυνσις τῶν ἀνωτέρων ἀναπνευστικῶν ὁδῶν. Μιὰ χρονία ἰγμορῖτις, ἡ τερηδὼν τῶν δοντιῶν, μιὰ σκωληκοειδῖτις, ἀκόμη καὶ ὁ διαβήτης μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν πνευμονικὸ οἴδημα. 'Η ἀνεύρεσις τῆς αἰτίας ἔχει μεγίστη σημασία, γιατὶ ἡ ἐξαφάνισις τῆς ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς θεραπείας τοῦ οἰδήματος. 'Η καταπολέμησι τοῦ οἰδήματος γίνεται σήμερα μὲ τὰ ἀντιβιοτικά, ποὺ ἀποδίδουν ἀρίστα ἀποτελέσματα. Μόνον σὲ ἐξαιρετικὰ βαρειὲς μορφὲς ἐνδείκνυται ἡ ἐγχείρησις.

Τὸ ἐξυγόνο θεραπεύει τὴ νυχτερινὴ ἐνούρησι

Οἱ Γάλλοι γιατροὶ παρατήρησαν ὅτι οἱ ἐκθλαστήσεις στὰ παιδιὰ συνοδεύονταν σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ νυκτερινὴ ἀκράτεια τῶν οὔρων καὶ ὅτι ἡ χειρουργικὴ ἐξαίρεσι τους ἐκαλυτέρευε σημαντικὰ τὴν κατάστασί τους. Τὴν καλυτέρευσι αὐτὴ τὴν ἀπέδωσαν στὸ ὅτι τὸ παιδί, μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν ἐκθλαστήσεων, εἰσέπνεε μεγαλύτερη ἀναλογία ὀξυγόνου, ποὺ ἐπιδρᾶσε εὐεργετικὰ σ' ὅλες τὶς λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ. Κατόπιν αὐτοῦ, σκέφτηκαν νὰ χορηγήσουν τὸ ὀξυγόνο ὡς ἡρεμιστικὸ κατὰ τὶς νυκτερινὲς ἐνουρήσεις. Στὸ παιδὶ γίνονται κάθε λεῖος. 'Αντίθετον εἶναι τὸ ἐντρόπιπνοές ὀξυγόνου ἐπὶ μερικὰ λεπτά. 'Η θεραπεία αὐτὴ πρέπει νὰ παρατα-ται ἐπὶ 2—3 ἑβδομάδες. Στὶς 75% τῶν περιπτώσεων ἡ νυχτερινὴ ἀκράτεια τῶν οὔρων σταματᾶσε καὶ στὶς ὑπόλοιπες ἐπέρχεται σημαντικὴ καλυτέρευσι.

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΗ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

ἡ κατάχρησι τῶν καθαρτικῶν

Διάσημοι καρδιολέγοι διαπιστώσανε σοβαρὲς ἀλλοιώσεις της

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ἔχει κάνει, στὰ τελευταῖα πενῆντα χρόνια, γιγαντιαῖα βήματα. Κι' ὅμως, ἀρκετὲς ἐπιβλαβεῖς συνήθειες, βρίσκουν ἀκόμη ἀξιοσημείωτη ἐκτίμησι ἀπὸ τοὺς ἀμαθεῖς. Φτάνει νὰ ἀναφέρουμε τὴν τόσο διαδεδομένη συνήθεια τῶν καθαρτικῶν. 'Αναρίθμητα ἄτομα καταφεύγουν σ' αὐτὰ γιὰ τὴν παραμικρὴ αἰτία, ἀγνοῶντας, ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μόνο βλάβες προξενοῦν στὸν ὀργανισμό τους.

'Η ὅλο καὶ μεγαλύτερη διάδοσι, ποὺ παρουσιάζουν στὴν ἐποχή μας οἱ ἀρρώστειες τοῦ πεπτικοῦ συστήματος (καὶ ποὺ ὀφείλεται στὴν καθιστικὴ ζωὴ καὶ στὴν ἀνησυχία, τὰ δυὸ ἄσχημα χαρακτηριστικὰ τῆς μοντέρνας ζωῆς) ἔφερε μαζί της τὴ συνήθεια τῶν καθαρτικῶν, στὰ ὁποῖα οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι καταφεύγουν ὅλο καὶ πιὸ συχνά, γιὰ νὰ καταπολεμοῦν τὴ δυσκοιλιότητα — τυπικὴ ἀρρώστεια τῶν κατοίκων τῶν πόλεων. Κι' αὐτὴ ἡ συνήθεια δὲν ἀργησε νὰ γίνη μιὰ σωστὴ «τοξικομανία» γι' αὐτὰ τὰ φάρμακα, γιατὶ ἐκεῖνοι, ποὺ συνηθίζουν σ' αὐτά, αἰσθάνονται σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀνάγκη νὰ καταφεύγουν σὲ ὅλο καὶ μεγαλύτερες δόσεις, ἀλλὰ καὶ νὰ «δοκιμάζουν» τὰ διάφορα εἴδη τῶν καθαρτικῶν, ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἀγορά.

Κι' αὐτὸ — ἐδῶ βρίσκεται ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος — χωρὶς τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ, ἀλλὰ ἔτσι μὲ ἀφέλεια, σχεδὸν σὰ νὰ μὴν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ὑγεία τους, ἀλλὰ γιὰ κάτι ἄλλο, πολὺ μικρότερης σημασίας.

Βέβαια, ἐδῶ δὲ θέλουμε νὰ κατηγορήσουμε τὰ ἴδια τὰ καθαρτικὰ (ἀπὸ τὰ πιὸ ἐλαφρὰ «ὑπακτικὰ» μέχρι τὰ πιὸ ἰσχυρά), ἀλλὰ τὴν ἀνεξέλεγκτη κατάχρησι, ποὺ γίνεται ἀπὸ μερικὰ ἄτομα, ποὺ νομίζουν, ὅτι κάνουν καλὸ στὸν ὀργανισμό τους. Καὶ ὅταν λέμε «κατάχρησι», ἐννοοῦμε κάτι, ποὺ ξεπερνᾶ κατὰ πολὺ τὴ συνετὴ χρῆσι, πού, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, ὅλοι — παιδιά, ἐνήλικοι καὶ γέροι — μποροῦν καὶ πρέπει νὰ κάνουν χωρὶς φόβο.

'Ο συναγερμὸς ἀφορᾶ μόνο τοὺς «τοξικομανεῖς» τῶν φαρμάκων, ποὺ ἔχουν προορισμὸ νὰ ἐλευθερώνουν τὸ ἔντερο, ἀλλὰ καὶ ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ βλάψουν τὰ νεφρά, τὸ νευρικὸ σύστημα καί, ἰδιαίτερα, τὴν καρδιά.

Οἱ βλάβες, ποὺ προκαλεῖ ἡ κατάχρησι τῶν καθαρτικῶν, ἐξαρτῶνται ὅλες ἀπὸ τὴ στέρησι τοῦ ὀργανισμοῦ σὲ κάλιο. Αὐτὴ ὀφείλεται στὶς συχνὲς ἐντερικὲς κενώσεις, ποὺ ἐξ αἰτίας τῶν καθαρτικῶν, προξενοῦν κατὰ πέντε ἢ καὶ δέκα φορὲς περισσότερο ἀπὸ τὶς κανονικὲς ἡμερήσιες κενώσεις ἑνὸς ὑγιοῦς ἀτόμου.

'Η ἀνώμαλη μείωσι τοῦ καλίου εἶναι ἐπικίνδυνη, γιατὶ ἔτσι ἀρχίζουν νὰ φτωχαίνουν ἀπ' αὐτὴ τὴν πολύτιμη οὐσία, ἀργὰ ἀλλὰ σταθερά, τὰ πιὸ εὐαίσθητα κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

"Ετσι, τὰ νευρικὰ κύτταρα, φτωχαίνοντας σὲ κάλιο, ἀντιδροῦν ὅλο καὶ λιγώτερο στοὺς διάφορους ἐρεθισμούς, μέχρι νὰ φτάσουν σὲ καταστάσεις πολὺ κοντινὲς μὲ τὴν παράλυσι, τόσο στὶς λειτουργίες τῆς κινήσεως, ὅσο καὶ στὶς ἀνώτερες ψυχικὲς λειτουργίες (μιὰ ὁμάδα "Αγγλων γιατρῶν, ποὺ ἐνδιαφέρθηκαν γι' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, διαπίστωσε ὅτι τὰ ἄτομα, ποὺ κάνουν κατάκομη, ὅτι τὰ καθαρτικά, γίνονται λιγώτερο... ἔξυπνα ἀπὸ πρίν).

'Επίσης, τὰ κύτταρα τῶν νεφρῶν — ὅταν μειώνεται σ' αὐτὰ τὸ κάλιο — παρουσιάζουν συμπτώματα ἀνεπαρκείας ποὺ σιγὰ-σιγὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιδειχθοῦν καὶ νὰ παρουσιάσουν σοβαρὲς ρήσεις. Στὸ παιδὶ γίνονται κάθε περιπτώσεις χρονίας νεφρίτιδος.

'Αλλὰ οἱ πιὸ σοβαρὲς ἀλλοιώσεις εἶναι ἐκεῖνες, ποὺ ἀφοροῦν τὴν καρδιά. Τὰ καρδιογραφήματα ἀποδεικνύουν, πραγματικά, τὶς ἀλλοιώσεις, ποὺ προκαλεῖ ἡ ἔλλειψι τοῦ καλίου σὲ ὅλους ἐκείνους, ποὺ κάνουν κατάχρησι στὰ καθαρτικά. Εὐτυχῶς, πρόκειται γιὰ ἀλλοιώσεις μόνο «λειτουργικές», δηλαδὴ γιὰ μιὰ κακὴ λειτουργία τῶν κυττάρων καὶ ὄχι γιὰ ἀνατομικὲς ἀλλοιώσεις τοῦ καρδιακοῦ μυός.

Τόσο οἱ νευρικές, ὅσο καὶ οἱ νεφρικὲς ἀλλοιώσεις ὑποχωροῦν, τουλάχιστον στὴν ἀρχή, μὲ τὴν ἁπλὴ κατάργησι τῆς καταχρήσεως τῶν καθαρτικῶν. Σὲ λίγες μέρες ὅλα ξαναγυρίζουν στὴ θέσι τους, χωρὶς νὰ χρειασθοῦν εἰδικὲς θεραπεῖες.

'Εντελῶς διαφορετική, ὅμως, εἶναι ἡ κατάστασι τῆς καρδιᾶς. Γιὰ νὰ ξαναγίνουν οἱ λειτουργίες της κανονικές, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ χορηγηθῆ στὸν ὀργανισμὸ κάλιο.

Τὸ πρόβλημα παίρνει μιὰ μορφὴ ἐξαιρετικὰ σοβαρή, γιατί, ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ χρησιμοποίησι καὶ ἡ κατάχρησι τῶν καθαρτικῶν εἶναι πολὺ διαδεδομένη.

'Ιδιαίτερα προσεκτικοὶ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὅσοι παρουσιάζουν σημαντικὲς καρδιογραφικὲς ἀλλοιώσεις.

"Αν σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις θὰ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ χρῆσι ἑνὸς καθαρτικοῦ, θὰ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ταυτόχρονη χορήγησι καλίου ἀπὸ τὸ στόμα.

Μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ μιὰ ὑπερβολὴ κι' ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τὴν κάθε χρῆσι καθαρτικοῦ σὲ καρδιοπαθεῖς, θὰ ἔπρεπε νὰ γίνεται μιὰ νέα καρδιογραφικὴ ἐξέτασι, γιὰ νὰ διαπιστωθοῦν οἱ πιθανὲς βλάβες καὶ νὰ ληφθοῦν τὰ κατάλληλα μέτρα θεραπείας.

✪

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐλαττώσουν ἔτσι τὶς ἀεροπορικὲς συγκρούσεις. Πραγματικά, μέσα στὰ τελευταῖα 11 χρόνια, 9 τέτοια δυστυχήματα, στὴν 'Αμερικὴ μονάχα, ὀφείλονταν σὲ πουλιά.

Σὲ μιὰ περίπτωσι, μιὰ μεγάλη ἀγριόπαπια συγκρούσθηκε μ' ἕνα ἀεροπλάνο, σὲ ὕψος 1.200 μέτρων, μὲ τόση ὁρμή, ὥστε ἔσπασε ἕνα κρύσταλλο τῆς καμπίνας καὶ τραυμάτισε ἄσχημα τὸ δεύτερο πιλότο. Κανεὶς ἄλλος ὅμως δὲν ἔπαθε τίποτα.

Πολὺ τραγικώτερες συνέπειες εἶχε μιὰ ἄλλη σύγκρουσι: ἑνὸς ἀμερικανικοῦ «Βισκάουντ» μ' ἕνα κύκνο, κοντὰ στὴν πόλι "Ελλικοτ τοῦ Μαίρυλαντ. 'Η σύγκρουσι αὐτὴ ἔγινε σὲ ὕψος 1.800 μέτρων. Τὸ ἀεροπλάνο ἔπεσε καὶ σκοτώθηκαν 17 ἄνθρωποι. Τὸ πτῶμα τοῦ κύκνου βρέθηκε κατόπιν μέσα στὰ συντρίμμια. Εἶχε βάρος 7 κιλῶν περίπου. "Οπως δήλωσε δὲ ἕνας εἰδικὸς ἀξιωματικὸς τῆς ἀεροπορίας, τὸ χτύπημα ἑνὸς τόσο μεγαλόσωμου πουλιοῦ, ἰσοδυναμοῦσε σὲ ἀποτελέσματα μὲ κανονιά!

Οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, προσπαθοῦν νὰ ἐξακριβώσουν σὲ ποιὸ ὕψος πετάνε συνήθως τὰ μεγάλα πουλιὰ (κύκνοι, ἀγριόπαπιες, ἀγριόχηνες, πελεκάνοι). Βρῆκαν δέ, ὅτι τὸ ὕψος αὐτὸ κυμαίνεται ἀπὸ 900 ὡς 2.700 μέτρα.

Τὰ πράγματα γίνονται σοβαρώτερα, ὅταν τὰ ἀεροπλάνα βροῦνε μπροστά τους ὁλόκληρα κοπάδια μεταναστευτικῶν πουλιῶν, ποὺ ταξιδεύουν ἰδίως τὴ νύχτα. κι' ἔτσι δὲ διακρίνονται ἐγκαίρως. Οἱ πιλότοι προσπαθοῦν νὰ τὰ ἐπισημάνουν μὲ τὰ ραντάρ. 'Αλλά, κι' ὅταν ἀκόμα τὰ κατορθώνουν, εἶναι δύσκολο ν' ἀποφύγουν τὴ σύγκρουσι.

Μικρότερα πουλιὰ (π. χ. γλάροι) ἐρροφῶνται κάποτε μέσα στὶς μηχανὲς τῶν ἀεριωθουμένων καὶ προκαλοῦν τὸ στραμάτημά τους.

— Κράτα μου αὐτό, ὥσπου νὰ βρῶ κανένα καλύτερο...

— 'Αργάριος, ξ.

Χωρὶς λόγια.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ποὺ παντρεύτηκε ΜΙΑ ΘΕΑ

Οἱ ἐργάτες ποὺ σκάβανε τὰ χωράφια κοντὰ στὸ ποτάμι, πετάξανε τὶς τσάπες καὶ τὰ φτυάρια τους κι' ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι. Ἄλλοι πέσανε γάμω κι' ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται.

Σίγουρα, πρέπει νάταν ἡ Ἰστάρ, ἡ θεὰ τῆς γονιμότητος, αὐτὴ ποὺ περνοῦσε, μὲ τὴ χρυσὴ βάρκα της! Κρατοῦσε στὸ δεξιό της χέρι ἕνα ἀσημένιο ἄγγειο καὶ στ' ἀριστερό ἕνα ρόδι, σύμβολο τῆς γονιμότητος.

Ἕνας νέος, μὲ τὴ στολὴ τῶν ἱερέων τῆς Ἰστάρ, τὴν ἀέριζε μὲ μιὰ βεντάλια ἀπὸ φτερὰ στρουθοκαμήλου. Ἕνας ἄλλος ὁδηγοῦσε τὸ ἐλαφρὸ σκάφος πρὸς τὰ Σοῦσα, τὴν πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Περσικῆς Αὐτοκρατορίας, ἕδρα τοῦ ἰσχυροῦ βασιλιᾶ Ξέρξη.

«Εἶμαι ἡ Βαστί, ἡ κόρη τῆς Ἰστάρ» ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μὲ τὸ νοῦ της ἡ πεντάμορφη κοπέλλα.

Εἶχε μάθει καλὰ τὸ ρόλο της, στὸ τολμηρὸ σχέδιο ποὺ εἶχαν καταστρώσει οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Περσικῆς Αὐτοκρατορίας, γιὰ ν' ἀποκτήσουν ἐπιροὴ στὴν Αὐλὴ τοῦ Ξέρξη.

Οἱ ἀρχοντές τους, στὴ Βαβυλῶνα, εἶχαν ἀκούσει πὼς ὁ Ξέρξης πίστευε καὶ λάτρευε τὴ θεὰ Ἰστάρ. Τοῦ στέλνανε λοιπὸν τὴ ψηλόλιγνη ἐκείνη καὶ χρυσομαλλοῦσα κοπέλλα, κόρη δῆθεν τῆς θεᾶς, ὄχι γιὰ νὰ πλουτίσῃ τὸ γυναικωνίτη του, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν παντρευτῇ καὶ νὰ γίνῃ βασίλισσα.

Ἤξερε ὡστόσο ἡ Βαστὶ πὼς, ἂν φανερωνόταν ἡ ἀπάτη, θὰ πέθαινε μὲ βασανιστήρια. Μὰ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸν κίνδυνο, προκειμένου νὰ βοηθήσῃ τοὺς συμπατριῶτες της...

Ὁ Ξέρξης ἄκουσε μὲ δυσπιστία τὴν ἀναφορὰ τῶν αὐλικῶν του γιὰ τὴ χρυσὴ βάρκα καὶ τοὺς ἐπιβάτες της... Δὲν πίστευε πραγματικὰ στὴν Ἰστάρ, ἀλλὰ λάτρευε ἁπλῶς τὴν ὁμορφιὰ τοῦ ὑπέροχου εἰδώλου της. Ἀποφάσισε ὡστόσο νὰ πάῃ ὡς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, μὲ τὴ βασιλικὴ ἀκολουθία του, γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸ θεσπέσιο πλάσμα—κι' ἂς μάντευε πὼς κρυβόταν πίσω του κάποια ἀπάτη...

Εἶδε τὴ χρυσομάλλα γόησσα νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του καὶ θαμπώθηκε ἀπ' τὴν ὁμορφιά της.

Ὅταν ἡ βάρκα πλεύρισε στὴν ὄχθη, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς «ἱερεῖς» ἔσκυψε πολύ, γιὰ νὰ δέσῃ τὰ σκοινιά της... καὶ γλύστρησε κάτω ἀπ' τοὺς πασσάλους τῆς ἀποβάθρας. Πέταξε γρήγορα τὸν ἄσπρο χιτῶνα του καὶ κολύμπησε κάτω ἀπ' τὸ νερό, ὥσπου ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ δεύτερος φρόντισε ν' ἀνακατευτῇ μὲ τὸ πλῆθος κι' ἔβγαλε κι αὐτὸς μὲ τρόπο τὸ ἱερατικό του ροῦχο. Τὸν εἶχαν δῆ ὅμως τὰ ἀγρυπνα μάτια τῶν κατασκόπων τοῦ βασιλιᾶ...

Στὸ μεταξύ, ὁ Ξέρξης κύτταζε μαγεμένος τὴν ὁμορφη ἀγνωστη.

— Εἶσαι ἡ πρώτη θεὰ ποὺ μ' ἐπισκέπτεται, τῆς εἶπε. Πῶς πρέπει νὰ σὲ χαλωσορίσω;

— Δὲν εἶμαι θεά, μεγάλε Ξέρξη, ἀλλὰ γυναῖκα, θνητὴ σὰν καὶ σένα, ἀπὸ θεϊκὴ ὅμως γενιά. Εἶμαι ἡ Βαστί, ἡ κόρη τῆς Ἰστάρ, σταλμένη ἀπ' τὴ μητέρα μου γιὰ νὰ γίνω γυναῖκα σου καὶ βασίλισσα.

Ὁ Ξέρξης, κατάπληκτος μὲ τὴν τόλμη της, τῆς ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ. Ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμεινε στὴν ἱστορία της, μὲ τὸν πειστικότερο τρόπο.

Στὸ τέλος, ὁ βασιλιὰς τὴν πῆρε στὸ παλάτι του. Φάγανε μαζί, τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Ὕστερα, ὁ Ξέρξης συνέχισε τὶς

— Σὲ λένε, Ἐσθήρ; ρώτησε τὴν κοπέλλα.

ἐρωτήσεις του. Ἀλλ' ἡ Βαστὶ τοῦ εἶπε μονάχα πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ πὼς ἤθελε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κι' αὐτός.

Ἐνῶ κοιβέντιαζαν ἔτσι, μπῆκε ὁ Χαμάν, ὁ ἔμπιστος τοῦ βασιλιᾶ καὶ ἀρχηγὸς τῶν κατασκόπων του, καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι σ' αὐτί. Ὁ Ξέρξης στράφηκε στὴ Βαστί:

—Οἱ ἄνθρωποί μου πιάσανε ἕνα ἀπ' τοὺς ἱερεῖς σου, τῆς εἶπε. Γιατί τόσμασε ἔτσι, ἀντὶ νὰ σ' ἀκολουθήσῃ;.. Τὸν βρήκανε κρυμμένο σὲ μιὰ πόρτα.

—Ποτὲ δὲ φέρνεται ἔτσι ἕνας ἱερέας τῆς Ἰστάρ, πρόφερε ἀγέρωχα ἡ Βαστί. Διάταξε νὰ τὸν φέρουν μπροστά μου. Θὰ δῶ ἂν εἶναι πραγματικὰ αὐτὸς ποὺ λές.

Ὁ Ξέρξης δέχτηκε πρόθυμα. Ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ δῇ τὴν ἀντίδρασί της, ὅταν θ' ἀντίκρυζε τὸν αἰχμάλωτο...

Ἕνας δοῦλες μπῆκε στὴν αἴθουσα, κρατῶντας στὴ ράχη του ἕνα βαρὺ σακί. Κι' ἄδειασε μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Βαστὶ τὸ φριχτὸ περιεχόμενό του : ἕνα πτῶμα παραμορφωμένο, βουτηγμένο στὸ αἷμα, ἀπ' τὰ μαρτύρια τῶν δημίων τοῦ Χαμάν.

Παρ' ὅλ' αὐτά, ἡ Βαστὶ ἀναγνώρισε τὸ θῦμα. Πετάχτηκε ὄρθια, ἅ, σπρη σὰν τὸ πανί, κι' ἀνίκανη ν' ἀνθέξῃ περισσότερο, ἔπεσε λιπόθυμη...

Ὁ Ξέρξης ζάρωσε τὰ φρύδια του. Διάταξε νὰ τὴν πάρουν ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ τὴν ρίξουν στὴ φυλακή.

Ὁ Χαμὰν σᾶγε νὰ τὴν ἀνακρίνῃ ὁ ἴδιος. Τὴν ἔγδυσε ὣς τὴ μέση καὶ σήκωσε τὸ μαστίγιό του...

Ἡ Βαστὶ δὲν φοβήθηκε... Κι' ὅμως δὲν ἤξερε πὼς ὁ Ξέρξης εἶχε διατάξει νὰ τὴ φοβερίσουν μονάχα, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀγγίξουν καθόλου τὸ ὑπέροχο κορμί της.

Τὸ θάρρος της αὐτὸ ἔκανε ζωηρὴ ἐντύπωσι στὸν Ξέρξη κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν κάνῃ βασίλισσά του.

Σκεπτόταν πονηρὰ πὼς θὰ μεγάλωνε τὸ κῦρος του, ἂν παντρευόταν μὲ μιὰ «κόρη θεᾶς». Λογάριαζε δὲ πὼς, μὲ τὸν καιρό, θ' ἀνακάλυπτε τὸ μυστικό της. Γιὰ νὰ σπάσῃ τὴ θέλησί της, εἶχε σχεδιάσει νὰ μὴ τὴν κάνῃ πραγματικὰ γυναίκα του, ἂν δὲν τοῦ ὁμολογοῦσε πρῶτα ἀπὸ ποῦ εἶχε ἔρθει...

Ἡ παράξενη αὐτὴ «συζυγικὴ» ζωή τους κράτησε χρόνια ὁλόκληρα. Στὸ μεταξύ, ἡ Βαστὶ ἐρωτεύθηκε πραγματικὰ τὸν Ξέρξη. Κι' ἐκεῖνος ἐπίσης ἀγαποῦσε τὴν ὁμορφη καὶ μυστηριώδη βασίλισσά του, ἀλλ' εἶχε τὴ δύναμι νὰ μὴ τὴν κάνῃ δική του, κρατῶντας τὸν ὅρκο ποὺ εἶχε δώσει στὸν ἑαυτό του.

Ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ γιορτὴ ποὺ ἔδινε στὸ παλάτι του, ὁ Ξέρξης ἤπιε πολύ, μέθυσε καὶ κωκυθήκαρε γιὰ τὴν ἀφθαστη ὁμορφιὰ τῆς Βαστί. Γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, τῆς μήνυσε νὰθῇ στὸ τραπέζι. Ἀλλ' οἱ ἐχθροί της διαστρέψανε τὸ μήνυμά του : Τῆς εἶπανε δηλαδὴ πὼς ὁ βασιλιᾶς εἶχε διατάξει νὰ παρουσιαστῇ ὁλόγυμνη σ' αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς φίλους του. Κι' ἡ περήφανη Βαστί, βαθειὰ πληγωμένη ἀπ' τὴν προσβολή, ἀρνήθηκε.

Ὁ ὑπνοῦλος Χαμὰν ἀνάφερε στὸ βασιλιᾶ ὅτι ἡ γυναίκα του δὲν ἤθελε νάθῃ.

Κι' ὁ Ξέρξης, θυμωμένος, διάταξε νὰ τὴ διώξουν ἀμέσως, νὰ τὴν ἐξορίσουνε. Μερικοὶ φίλοι της, ποὺ ὁρίσκονταν στὸ παλάτι καὶ ποὺ ξέρανε τὴ μυστικὴ ἀποστολή της, φρόντισαν νὰ τὴ στείλουν πίσω στὴ Βαβυλῶνα.

Τ' ἄλλο πρωΐ, ὁ Ξέρξης, ξεμέθυστος πιά, μετάνοιωσε πικρὰ γιὰ τὴ διαταγή του. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Ἡ ὁμορφη Βαστὶ εἶχε χαθῇ!

Ἀκολούθησε ἡ ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἀπασχόλησε τὸν Ξέρξη πολλοὺς μῆνες. Ὡστόσο, τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ διώξῃ τὴν ὀπτασία τῆς Βαστί...

Ὅταν γύρισε στὰ Σοῦσα, διάταξε νὰ ψάξουν τὴν ἀπέραντη αὐτοκρατορία του, ζητῶντας μιὰ γυναῖκα ὁμορφη σὰν τὴ Βαστί.

Στὸ μεταξύ, ὁ καταχθόνιος Χαμάν, ποὺ μισοῦσε θανάσιμα τοὺς Ἰουδαίους, ἔπεισε τὸ μεγάλο βασιλιὰ νὰ ὑπογράψῃ μιὰ διαταγὴ νὰ σφαγοῦν ὅλοι καὶ νὰ δημευθοῦν οἱ περιουσίες τους. Οἱ κάτοικοι τῆς Βαβυλῶνος πληροφορήθηκαν ἀμέσως τὴ φοβερὴ αὐτὴ εἴδησι.

Μοναδικὴ ἐλπίδα τους ἦταν πιὰ ν' ἀποκαταστήσουνε στὸ θρόνο τὴ Βαστί. Καὶ πραγματικά, τὴ στείλανε, μ' ἕνα καραβάνι ἀπὸ ὁμορφες κοπέλλες, στὰ Σοῦσα.

Ἡ Βαστὶ εἶχε πάρει τώρα τ' ὄνομα Ἐσθήρ.

Τέλος, ἔφτασε ἡ στιγμὴ ποὺ ξαναπαρουσιάστηκε στὸν Ξέρξη. Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε μὲ κατάπληξι. Ποτὲ δὲν εἶχε ξαναδῇ τέτοια χάρι καὶ τελειότητα, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε χάσει τὴ θεία Βαστί!

— Σὲ λένε Ἐσθήρ; ρώτησε τὴν κοπέλλα.

— Μάλιστα, βασιλιᾶ μου.

Στὸν ἦχο τῆς φωνῆς της, ἡ καρδιὰ τοῦ Ξέρξη χτύπησε ἄταχτα...

Τὴν πλησίασε σιγὰ - σιγά... καὶ κατάλαβε πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε — ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει στὴ ζωή του!

Ἐκείνη ἔπεσε τότε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ φανέρωσε τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς της. Τοῦ μίλησε ἀκόμα γιὰ τὴ διαταγή του, ποὺ καταδίκαζε σ' ἐξόντωσι τὴ φυλή της.

—Θὰ τὴν ἀγαπαλέσω, τῆς ὑποσχέθηκε ὁ Ξέρξης. Θὰ κάνω ὅ,τι θέλεις ἐσύ!

Ἡ Βαστὶ ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔνιωσε τὸ χεφάλι της στὸν ὦμο του, ἐνῶ ἡ καρδιά της τραγουδοῦσε, εὐτυχισμένη...

Α. ΜΠΑΡΚΕΡ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΑΚΗΣ	ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ	ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΑ	ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΜΑΙΡΗ	ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ	ΤΖΟΛΗ ΓΑΡΜΠΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ	ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΛΕΩΠΑΣ	ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΛΕΛΑ	ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ	ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ
ΦΑΙΔΩΝ	ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: **ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ.** Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

13ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Λάκης ἀγόρασε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτοκινητάκι, παλαιοῦ τύπου καὶ πηγαίνει μ' αὐτὸ τοὺς γονεῖς του καὶ τὶς τρεῖς ἀδελφές του, Ρένα, Εὔα καὶ Μαίρη, γιὰ νὰ πάρουν τὸ μπάνιο τους σὲ μιὰ πλάζ. Ἐκεῖ ὁ Λάκης συναντᾶ τὴ φίλη του Λέλα, ἡ ὁποία τὸν πιέζει νὰ παντρευτοῦν, γιατὶ τ' ἀδέλφια της θέλουν νὰ τὴν παντρέψουν, γιὰ νὰ μπορέσουν κι' αὐτὰ νὰ πάρουν σειρά. Ἡ Ρένα συναντᾶ κι' αὐτὴ τὸ φίλο της, Θόδωρο, ὁ ὁποῖος τῆς δίνει νὰ καταλάβῃ πὼς τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ συζητήσῃ γιὰ γάμο, ἂν δὲν παντρέψῃ προηγουμένως τὴν ἀδελφή του. Ἡ Εὔα καὶ ἡ Μαίρη, ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμα κανένα αἴσθημα τικὸ δεσμό, συναντοῦν ἡ μὲν πρώτη τὸ Γιώργο, ποὺ φτάνει στὴν πλάζ μὲ μιὰ ὡραία κούρσα τελευταίου μοντέλου, ἡ δὲ Μαίρη τὸν Κλεώπα, ποὺ τοὺς προσπέρασε στὸ δρόμο μὲ τὸ μοτοσακό του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κὺρ Παναγιώτης βλέπει τὸ γυιό του νὰ τρέχη πίσω ἀπὸ τὴ Λέλα καὶ ζητάει ἐξηγήσεις. Τὸ μυστικὸ τοῦ Λάκη κινδυνεύει ν' ἀποκαλυφθῇ, ἐκείνος ὅμως κατορθώνει μὲ διάφορα τεχνάσματα νὰ γυρίσῃ ἀλλοῦ τὴ συζήτησι καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸν πατέρα του σὲ συνήγορο, γιὰ τὴν ἀναβολὴ τοῦ γάμου του μὲ τὴ Λέλα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Εὔα μὲ τὸ Γιώργο καὶ ἡ Μαίρη μὲ τὸν Κλεώπα πηγαίνουν σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο, ὅπου ὕστερα ἀπὸ λίγο καταφθάνει καὶ ὁ Λάκης μὲ τὴ Λέλα. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς κατορθώνουν νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ τὶς δῇ ὁ Λάκης. Ἡ Λέλα δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ θυμίσῃ στὸ Λάκη πὼς πρέπει νὰ παντρευτοῦν καὶ τοῦ προτείνει νὰ βρῇ ἕνα ψεύτικο πατέρα, γιὰ νὰ παντρευτοῦν κρυφὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του.

Γιὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς του, ὁ Λάκης ἀποφασίζει νὰ τὴν... κυκλοφορήσῃ. Ἐκείνη ὅμως ἀγαπάει τὸ Θόδωρο καὶ διώχνει τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο ὅλους τους γαμπρούς.

Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ἡ Εὔα ἀνακαλύπτει πὼς ὁ Γιώργος δὲν εἶναι ὁ πλούσιος γυιὸς ἐφοπλιστοῦ, ποὺ πίστευε, ἀλλὰ ἕνας ἁπλὸς ὑπάλληλος, ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα τουριστικὸ περίπτερο. Ὁ Γιώργος προσπαθεῖ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ, μὰ ἡ Εὔα δὲ θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ρένα καὶ ὁ Ντίνος συζητοῦν στὸ λίβινγκ - ρούμ τοῦ σπιτιοῦ τους. Πάνω σ' ἕνα ἔπιπλο διακρίνεται μιὰ φωτογραφία, ποὺ τοὺς δείχνει μικρούς, ὁ — 7 χρόνων. Τὰ δυὸ ἀδέρφια μιλοῦν σ' ἔντονο ὕφος.

Ρ έ ν α: Βαρέθηκα πιά. Δὲν πάω πουθενά. Νὰ βουνό, νὰ θάλασσες, νὰ κέντρα, νὰ ἀπόκεντρα. Βγήκαμε σὰν τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς κλέφτες ἀπὸ λαγκάδι σὲ βουνὸ κι' ἀπὸ βουνὸ σὲ κάμπο.

Λ ά κ η ς: Γιὰ μένα βγήκαμε; Γιὰ σένα, ἀχάριστη!...

Ρ έ ν α: Δὲ θέλω!... Δὲ θέλω!... Δὲ θέλω!...

Μ η τ έ ρ α (μπαίνοντας): Ἔεεε... Τί φωνὲς εἶναι αὐτές; Δὲ ντρέπεστε; Ἀδέλφια εἶστε ἐσεῖς ἤ... τί νὰ πῶ πιά;...

Λ ά κ η ς: Στὴν κόρη σου νὰ τὰ πῆς...

Ρ έ ν α: Στὸν προκομένο τὸ γυιό σου, πές τα...

Μ η τ έ ρ α: Σιωπή!... Ἔχουμε τὶς στενοχώριες μας, τἄχουμε δλα, θἄχουμε τώρα καὶ τοὺς καυγάδες σας;... Τί κακὸ εἶναι αὐτό; Ὅσο ἀγαπημένα ἤσαστε μικρά, τόσο τώρα...

... Τώρα, ποὺ ἔχετε μυαλό, δὲ λέτε ν' ἀφήσετε νὰ περάσῃ μιὰ μέρα χωρὶς καυγᾶ... Ὅταν σᾶς ἄκουω, γυρίζω, βλέπω αὐτὴ τὴ φωτογραφία σας καὶ ραγίζει ἡ ψυχή μου.

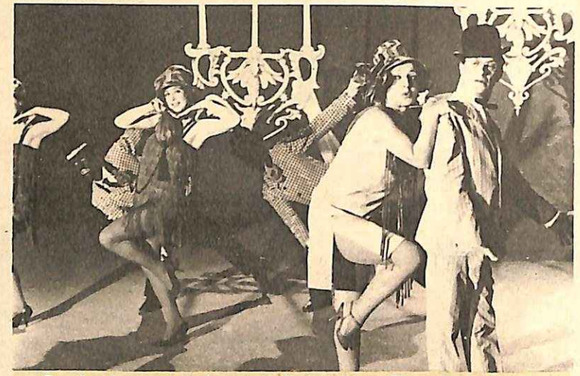
Παίρνει τὴ φωτογραφία πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὴ δείχνει στὴ Ρένα καὶ στὸ Λάκη καὶ συνεχίζει:

—Ἔτσι χέρι - χέρι μεγαλώσατε. Εἴχαν νὰ τὸ λένε ὅλοι. «Τί ἀδερφάκια εἶναι αὐτὰ καὶ τί ἀδερφάκια εἶναι αὐτά». Μὲ τὰ ποιηματάκια σας, μὲ τὰ τραγουδάκια σας...

... Καὶ τώρα; Σοῦ εἶπε μιὰ κουβέντα ἡ ἀδερφή σου... Μὴν ἀνάβης ἐσὺ πάλι. Ὑποχώρησε... Στὸ κάτω-κάτω γυναίκα εἶναι καὶ εἶναι καὶ μεγαλείτερή σου... Θὰ πάω νὰ βγάλω δυὸ φωτογραφίες ἀπ' αὐτὲς ἐδῶ καὶ θὰ σᾶς τὶς κοεμάσω μπροστά, γιὰ νὰ τὶς βλέπετε, μπᾶς καὶ σᾶς κοπῆ ἡ ὄρεξι γιὰ καυγᾶ.

Ἡ μητέρα τους φεύγει καὶ τὰ δυὸ ἀδέρφια κυττάζουν μὲ συγκίνησι τὴν παλιὰ φωτογραφία τους, ποὺ ἡ φαντασία τους τὴν ξαναζωντανεύει...

Ξαναθυμοῦνται τὰ ἀμέριμνα παιδικὰ χρόνια. Εἶχαν ὅμως καὶ τότε τὰ ὄνειρά τους... Ἤθελαν νὰ γίνουν μεγάλοι, γιὰ νὰ πηγαίνουν κι αὐτοὶ στὰ κέντρα καὶ νὰ χορεύουν τσάρλεστον καὶ ταγκό. Ὁ παντοδύναμος φακὸς τοὺς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ μποῦν σ' ἕνα κέντρο τῆς ἐποχῆς καὶ νὰ δοῦν τὸ ὄνειρό τους νὰ γίνεται πραγματικότης.

Τὰ χρόνια περνοῦν...

Ἔρχεται ἡ ἐποχὴ τοῦ λάμπεθ - γουὸκ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμο τὸ σουΐνγκ καὶ τὰ μπουζούκια.

"Υστερ' ἀπὸ τὴ νοσταλγικὴ αὐτὴ ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν, τὰ δυὸ ἀδέρφια ἀναγκάζονται νὰ ξαναγυρίσουν στὴν πραγματικότητα. Ὁ Λάκης, ποὺ κρατᾶ πάντα τὴν παλιὰ φωτογραφία, συνέρχεται πρῶτος καὶ βάζοντας τὸ μικρὸ κάδρο πάνω στὰ γόνατα τῆς ἀδερφῆς του τῆς λέει:

— Νά... πάρτην νὰ τὴν κρεμάσης στὸ στῆθος σου, ὅπως εἶπε ἡ μητέρα. Ἴσως νὰ γλυτώσουμε ἀπ' τὶς φωνές σου...

Ἡ Ρένα ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ ὀνειρεύεται...

"Ετσι ἡ φωτογραφία γλυστρᾶ ἀπὸ τὰ γόνατά της καὶ πέφτει στὸ πάτωμα. Τὸ τζάμι σπάει μὲ θόρυβο καὶ τὴν κάνει νὰ συνέλθη. Ἐνῶ μαζεύει ἀπὸ τὸ πάτωμα τὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι, μπαίνει ὁ πατέρας...

Π α ν α γ ι ώ τ η ς: Ἐδῶ εἴμαστε;... Ρένα Ἔλα φίλησέ με γρήγορα.

Ρ έ ν α (προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴ φωτογραφία καὶ τὸ σπασμένο τζάμι): Νὰ σὲ φιλήσω, μπαμπακούλη, γιατί νὰ μὴ σὲ φιλήσω;... Πῶς ἦταν ὅμως αὐτὸ τὸ ξαφνικό;

Π α ν α γ ι ώ τ η ς (χαρούμενος): Νέα... Νέα...

Ρ έ ν α: Ποιόν ἀφοροῦν τὰ νέα αὐτά;

Π α ν α γ ι ώ τ η ς: Ἐσένα... Ὅλους μας...

Λ ά κ η ς: Κι' ἐμένα;

Π α ν α γ ι ώ τ η ς: Ὅλους μας, εἶπα...

Λ ά κ η ς: Ἄσε, λοιπόν, τοὺς προλόγους καὶ μίλα...

Π α ν α γ ι ώ τ η ς (ἀγκαλιάζει καὶ τὰ δυό του παιδιά): Ἐλᾶτε νὰ σᾶς τὰ πῶ... Βρέθηκε γαμπρὸς καὶ θἄρθη ἐδῶ τὴν Κυριακή.

Ὁ Κλεώπας καὶ ἡ Μαίρη, χορεύουν στὴν πίστα ἑνὸς ἐξοχικοῦ κέντρου. Ὕστερα ξαναγυρίζουν στὸ τραπεζάκι τους. Ὁ Κλεώπας τῆς ζητάει νὰ ξαναϊδωθοῦν τὴν Κυριακή.

— Τὴν Κυριακὴ ἀποκλείεται, τοῦ δηλώνει ἡ Μαίρη. Θἄρθη στὸ σπίτι ὁ γαμπρός. Ἀπὸ καιρὸ τὴν ἔβλεπε, λέει, τὴ Ρένα καὶ τοῦ ἄρεσε, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσιζε νὰ τῆς μιλήση. Στὸ τέλος ἔπιασε τὸν πατέρα μου καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα θἄρθη, λοιπόν, στὸ σπίτι, νὰ γνωριστοῦν καὶ μὲ τὴ Ρένα.

Κ λ ε ώ π α ς: Ἄντε νὰ γλυτώσετε ἀπ' αὐτὴ νὰ πάρης σειρά...

Μ α ί ρ η (σκύβει ντροπαλὰ τὸ κεφάλι): Ἔλα μὴ λὲς σαχλαμάρες. Ἔχει σειρὰ ἡ Εὔα...

Κ λ ε ώ π α ς: Αὐτὴ μὲ τὰ μυαλά, ποὺ ἔχει δὲν τὴ βλέπω νὰ παντρεύεται. Τὸ φουκαρᾶ τὸ Γιώργο! Νὰ τὴν ἀγαπᾶη τόσο, ἐνῶ αὐτή... Δηλαδὴ τί θέλει; Δὲν τῆς ταιριάζει; Μορφωμένος εἶναι, ὡραῖος εἶναι, τὴ δουλίτσα του τὴν ἔχει...

Μ α ί ρ η: Τὸν ἀγαπᾶ... Εἶναι ὡς ἐδῶ... Πειράχτηκε ὅμως...

Τὴν Κυριακή, ἔξω ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἐκκλησάκι τῆς Ἀττικῆς, ἔχει συγκεντρωθῆ ἀρκετὸς κόσμος. Ἀνάμεσά τους ὁ Τρύφων καὶ ὁ Παῦλος, δυὸ ἀπὸ τ' ἀδέρφια τῆς Λέλας. Μπροστά τους σταματᾶ ἕνα ταξὶ καὶ κατεβαίνει ὁ Πέτρος...

Π έ τ ρ ο ς: Ἐν τάξει ἡ Λέλα. Εἶναι ἑτοιμη καὶ σὲ λίγο ἔρχεται μαζὶ μὲ τὸ Φαίδωνα. Ὁ γαμπρός; Ἦρθε ὁ γαμπρός;...

Τ ρ ύ φ ω ν: Ὄχι, ἀλλὰ δὲ φαντάζομαι ν' ἀργήση...

Κι' ὅμως ὁ Ντίνος στὸ σπίτι του ἔχει ἄσχημα μπλεξίματα.

Ἐνῶ κάνει νὰ φύγη, γιὰ νὰ πάη νὰ πάρη τὸν κύρ' Θανάση καὶ νὰ πάνε μαζὶ στὴν ἐκκλησία, τὸν σταματᾶ ἡ μητέρα του.

Λ ά κ η ς: Μὴ μὲ καθυστερῆτε. Ἔχω πολὺ σπουδαία δουλειά...

Π α ν α γ ι ώ τ η ς: Ποῦ θὰ πᾶς;... Ἐδῶ περιμένουμε γαμπρό...

Λ ά κ η ς (χαμηλόφωνα): Μόνο ἐδῶ περιμένουν γαμπρό;

Π α ν α γ ι ώ τ η ς: Δὲ σὲ καταλαβαίνω...

Λ ά κ η ς: Τί χρειάζομαι ἐγὼ πατέρα; Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Ἅμα τὸν ἐγκρίνης ἐσύ, συμφωνῶ κι' ἐγώ...

Σ ω τ η ρ ί α: Τί εἶναι αὐτά, ποὺ λές; Σὲ τέτοιες περιπτώσεις πρέπει νὰ εἶναι ὅλη ἡ οἰκογένεια στὸ σπίτι.

Λ ά κ η ς: Ναί, ἀλλὰ ἀργεῖ... Τὴν ὥρα αὐτὴ οἱ γαμπροὶ πρέπει νὰ εἶναι πλάι στὶς νύφες.

Ἡ Ρένα στὸ μεταξὺ ἐπωφελεῖται τῆς συζητήσεως, γιὰ νὰ τρέξη στὸ περίπτερο τῆς γωνιᾶς καὶ νὰ τηλεφωνήση στὸ Θόδωρο:

— Μὲ χάνεις, Θόδωρε. Μὲ παντρεύουν... Τί νὰ πῶ;... Δὲν τὸν θέλω;... Καὶ νὰ περιμένω ἐσένα;... Ἄ, ὄχι! Ἔχε γειά!...

Θ ό δ ω ρ ο ς (στὸ τηλέφωνο): Πῶς θὰ τὸν πάρης, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπᾶς;

Ρ έ ν α: Θὰ τὸν ἀγαπήσω... Γιατί νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσω;...

Θ ό δ ω ρ ο ς: Ρένα, σὲ βλέπω νὰ πηγαίνης ἐσὺ στὸ χῶμα κι' ἐγὼ στὴ φυλακή.

Ρ έ ν α: Κρῖμα, ποὺ δὲ θἄμαι ζωντανὴ νὰ σοῦ φέρνω τσιγάρα

Ὁ φακὸς μᾶς ξαναμεταφέρει στὸ ἐκκλησάκι ὅπου τὴ στιγμὴ ἐκείνη φτάνει ἡ Λέλα μαζὶ μὲ τὸ Φαίδωνα.

Ὁ Τρύφων τοὺς πλησιάζει καὶ τοὺς πληροφορεῖ πὼς ὁ γαμπρὸς δὲ φάνηκε ἀκόμα.

Ὁ Φαίδων καὶ ἡ Λέλα ἐκπλήσσονται, μὰ τί ἄλλο μποροῦν νὰ κάνουν ἀπ' τὸ νὰ περιμένουν.

Τ ρ ύ φ ω ν: Δὲ φαντάζομαι ν' ἀργήση (τὸν πιάνει τὸ νευρικὸ τίκ).

Μὰ ὁ Λάκης στὸ σπίτι του δὲ φαίνεται νὰ ξεμπλέξη εὔκολα. Τὴν ὥρα ἀκριβῶς, ποὺ θἄπρεπε νὰ ἦταν στὴν ἐκκλησία, χτυπᾶ τὸ κουδούνι καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ περιπόθητος γαμπρός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

— Πάψε σύγχασε, μαμά, τῆς ψιθύρισε ὁ Φούλιο, ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν, θὰ τὸ δῆς!...

ΤΟ ΠΙΚΡΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

ΕΙΝΑΙ μιὰ ἄσχημη στιγμὴ γιὰ νὰ συζητήσουμε, Φούλβιο. Ἔχω πονοκέφαλο κι' ἕνα σωρὸ προβλήματα νὰ λύσω, εἶπε κουρασμένα ἡ Ἐλεονώρα.

Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀνάμεσα στὰ σαράντα καὶ τὰ σαρανταπέντε, μὰ ἡ λεπτὴ σιλουέττα της τὴ βοηθοῦσε νὰ δείχνη ἀρκετὰ νεώτερη. Ὁ κόσμος παραξενευόταν βλέποντας, ὅτι εἶχε δυὸ τόσο μεγάλα παιδιά, τὴ Ντόρα, δεκαεννιὰ χρόνων, καὶ τὸ Φούλβιο, εἰκοσιπέντε.

— Τὰ προβλήματα μποροῦν νὰ περιμένουν, προσπάθησε ν' ἀντιδράση ὁ Φούλβιο.

— Κι' ἂν ἀναβάλουμε γιὰ αὔριο τὴ συζήτησι γιὰ τὴ νέα σου περιπετειούλα, θὰ ἔρθη τὸ τέλος τοῦ κόσμου;

— Μαμά, ἀπάντησε ὁ νέος ἤρεμα, ἀλλὰ σταθερά, εἶναι ἀρκετὲς μέρες τώρα, ποὺ ἀναβάλλεις, μὲ διάφορες δικαιολογίες, τὴ συζήτησί μας. Μὰ πρέπει νὰ καταλάβῃς πιά, ὅτι ἡ Τζούλια δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς «περιπετειοῦλες» μου...

— Ἄ, ἔτσι; ρώτησε εἰρωνικὰ ἡ Ἐλεονώρα. Ὁ μεγάλος ἔρωτας;

— Εἶναι ἀκριβῶς αὐτό, ἀπάντησε ἤσυχα ὁ Φούλβιο. Ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῶ πολὺ γρήγορα τὴν Τζούλια.

— Νὰ τὴν παντρευτῆς; Μὰ τρελλάθηκες, παιδί μου! φώναξε ἡ Ἐλεονώρα, ἀναπηδῶντας. Νὰ παντρευτῆς στὴν ἡλικία σου;

— Ἔχω πάρει τὸ πτυχίο μου ἀπὸ ἑδῶ καὶ δυὸ χρόνια, μαμά. Ἐργάζομαι στὸ ἐργοστάσιο τοῦ μπαμπᾶ. Δὲ βλέπω, λοιπόν, τὸ λόγο, γιατί δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ σκεφτῶ νὰ δημιουργήσω οἰκογένεια, τώρα ποὺ βρήκα τὴν ἰδανικὴ κοπέλλα...

— Καὶ ἡ ἰδανικὴ κοπέλλα εἶναι αὐτή; Μιὰ κοπέλλα, ποὺ ζῆ μόνη, δίνοντας μαθήματα μουσικῆς, γιὰ νὰ μὴν πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ πού, χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ ἔχη ἀρκετὴ πεῖρα ἀπὸ τοὺς ἄντρες, ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ σὲ ξετρελλάνη σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο! Μιὰ κοπέλλα ἐλεύθερη καὶ ἀσφαλῶς ἐλαφρόμυαλη...

— Μαμά, εἶπε ὁ νέος, μὲ φωνὴ παράξενα ψυχρή, δὲν πρέπει νὰ τὸ ξαναπῆς αὐτό. Ἡ Τζούλια εἶναι μιὰ κοπέλλα τίμια, μὲ ἠθικὲς ἀρχές.

Τῆς ἔρριξε ἕνα βλέμμα τὸ ἴδιο ψυχρό, ὅσο κι' ἡ φωνή του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἡ Ἐλεονώρα ἔμεινε γιὰ μερικὰ λεπτά, κρατῶντας τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια της.

— Εἶναι φοβερό! ψιθύρισε. Ἐκείνη ἡ κοπέλλα τὸν ἔχει μαγέψει!...

Βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ πῆγε στὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρισκόταν ἡ Ἐλίζα. Σ' αὐτὴ μποροῦσε νὰ τὰ πῇ ὅλα, νὰ ἀνακουφιστῇ λίγο. Ἡ Ἐλίζα κι' αὐτὴ ἦταν κάποτε συμμαθήτριες. Ἀνῆκαν κι' οἱ δυὸ σὲ φτωχὲς ὑπαλληλικὲς οἰκογένειες, μὰ ὕστερα οἱ δρόμοι τους εἶχαν χωρίσει. Ἡ Ἐλεονώρα εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀνεβαίνη τὴν κοινωνικὴ σκάλα, ἐνῶ ἡ Ἐλίζα, ποὺ εἶχε μείνει ἀνύπαντρη, ζοῦσε σὲ μιὰ ἀξιοπρεπῆ φτώχεια, ποὺ τὴν ἔκρυβε σὲ μιὰ κακοζεσταμένη σοφίτα καὶ δουλεύοντας τὴν ἡμέρα σὲ μερικὲς παλιὲς φίλες της, ποὺ εἶχαν σταθῆ πιὸ τυχερὲς ἀπ' αὐτήν. Καί, στὴν Ἐλεονώρα, πήγαινε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, γιὰ νὰ τακτοποιῇ λίγο τὸ σπίτι.

— Ἡ κόρη σου ἀδυνατίζει ὅλο καὶ περισσότερο, τῆς εἶπε, βλέποντάς την νὰ μπαίνη, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ σιδερώνη μιὰ φούστα τῆς Ντόρας. Σήμερα ἀναγκάστηκα νὰ στενέψω τὴ μέση αὐτῆς τῆς φούστας τέσσερις δακτύλους. Τί ἔχει αὐτὴ ἡ κοπέλλα;

— Εἶναι ἡ μόδα, ἀπάντησε ἡ Ἐλεονώρα, ἐκνευρισμένη. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀρρωστήση ἡ Ντόρα.

— Τί σοῦ συμβαίνει; τὴ ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ἐλίζα. Φαίνεσαι ταραγμένη.

— Πρόκειται πάλι γιὰ τὸ γυιό μου. Θυμᾶσαι, ποὺ σοῦ ἔλεγα γιὰ ἕνα αἰσθηματάκι του, ποὺ μὲ ἀνησυχοῦσε λίγο; Ἔ, λοιπόν, φαντάσου, ὅτι θέλει νὰ παντρευτῇ ἐκείνη τὴν κοπέλλα... Εἶναι ἀνήκουστο!

— Γιατί; Ἐπειδὴ εἶναι φτωχή;

— Ὄχι, ὄχι γι' αὐτό, ἀπάντησε ἡ Ἐλεονώρα, ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα τῆς ἄλλης.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν, ὅτι εἶχε ὀνειρευτῇ πάντα γιὰ τὰ παιδιά της γάμους πρωτοχτούς, ποὺ θὰ προκαλοῦσαν τὸ θαυμασμὸ καὶ τὸ φθόνο.

— Ὄχι, ὄχι, γι' αὐτό, ξαναεῖπε, σοῦ τὸ ἔχω πῆ καὶ πάλι, Ἐλίζα. Ἐκείνη ἡ κοπέλλα ζῆ μόνη, ὁλομόναχη. Δίνει μαθήματα μουσικῆς καί, μ' αὐτὴ τὴν πρόφασι, τὸ σπίτι της εἶναι πάντα γεμάτο ἀπὸ νεαρούς... Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ σκέφθηκα νὰ μιλήσω μαζί σου, Ἐλίζα, γιατὶ μόνο ἐσὺ μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Ἐγώ; Καὶ πῶς;

— Χτὲς πέρασα μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴ γειτονιὰ αὐτῆς τῆς κοπέλλας. Κατοικεῖ στὸ δεύτερο πάτωμα ἑνὸς διώροφου σπιτιοῦ. Ἀκριβῶς ἀντίκρυ ὑπάρχει ἕνα ἄλλο σπίτι διώροφο κι' αὐτό. Τὸ δεύτερο πάτωμα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ νοικιάζεται. Σκέφτηκα, λοιπόν, νὰ τὸ νοικιάσω γιὰ σένα. Ἔτσι, θὰ μπορέσῃς νὰ φύγῃς ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ὑγρὴ σοφίτα σου καὶ νὰ ἐγκατασταθῇς σ' ἕνα διαμερισματάκι ἄνετο, ποὺ θὰ εἶναι συγχρόνως κι' ἕνα θαυμάσιο παρατηρητήριο. Ἔτσι, θὰ μπορέσῃς νὰ παρακολουθήσῃς τὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς Τζούλιας...

★

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἡ Ἐλεονώρα ἀπαντοῦσε σ' ἕνα γράμμα τοῦ προέδρου τῆς ὀργανώσεως γιὰ τὴν προστασία τῶν παραστρατημένων κοριτσιῶν, ὅταν ἡ καμαριέρα παρουσιάστηκε στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

— Ἡ δεσποινὶς δὲ θέλει οὔτε τὸ τσάϊ της εἶπε, μὲ ὕφος ἀνήσυχο.

— Καὶ εἶναι λόγος αὐτὸς νὰ μ' ἐνοχλῆς; φώναξε ἡ Ἐλεονώρα, ἐκνευρισμένη.

Ἡ κοπέλλα ἔφυγε, κιλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα, κι' ἡ Ἐλεονώρα προσπάθησε νὰ συγκεντρώση πάλι τὶς σκέψεις της. Μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καί, γιὰ νὰ ξεσπάση κάπου, πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης της.

— Ἐπιτέλους, μπορῶ νὰ μάθω τί ἔχεις πάθει; φώναξε, χτυπῶντας τὴν πόρτα πίσω της. Χτὲς τὸ βράδυ δὲ δείπνησες, τὸ μεσημέρι δὲν ἤρθες στὸ τραπέζι, καὶ τώρα δὲ θέλεις οὔτε τὸ τσάϊ σου!

Ἡ Ντόρα ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, ντυμένη, ὅπως πάντα, μὲ σοβαρὴ κομψότητα. Τὸ πρόσωπό της, ὅμως, ἦταν χλωμὸ καὶ τὸ βλέμμα της φοβισμένο. Μά, ἐκείνη τὴ στιγμή, φάνηκε πὼς ἔπαιρνε θάρρος. Ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι καὶ κύτταξε τὴ μητέρα:

— Μαμά, ψιθύρισε, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω...

— Νὰ μοῦ μιλήσῃς; Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα; Μήπως εἶσαι ἄρρωστη;

— Ὄχι, ὄχι, μαμά, δὲν πρόκειται γι' αὐτό...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἡ καμαριέρα.

— Μὲ συγχωρῆτε, ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ, κυρία, εἶπε, μὰ μοῦ εἴχατε πῆ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, ὅταν θὰ ἐρχόταν ἡ δεσποινὶς Ἐλίζα.

— Ἄ, ναί, βέβαια, ἔρχομαι ἀμέσως! εἶπε ἡ Ἐλεονώρα, προχωρῶντας πρὸς τὴν πόρτα.

— Φεύγεις, μαμά; ρώτησε ἡ Ντόρα, μὲ φωνὴ ἀπελπισμένη.

— Θὰ μιλήσουμε ὕστερα, Ντόρα, ἀπάντησε ἡ Ἐλεονώρα.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ προσέξη, ὅτι ἡ Ντόρα εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό της στὸ μαξιλάρι, ξεσπῶντας σὲ πνιγμένους λυγμούς.

★

— Ἐπὶ τέλους, Ἐλίζα! Ἔλα, πές μου γρήγορα, τί νέα φέρνεις; ρώτησε ἡ Ἐλεονώρα.

— Τίποτα τὸ σπουδαῖο, ἀπάντησε ἡ Ἐλίζα, ἀρχίζοντας νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὸ πανέρι τὰ ἀσπρόρρουχα, ποὺ ἔπρεπε νὰ σιδερώση. Δίνει μαθήματα πιάνου κι' ἔχει πολλοὺς μαθητές. Τὸ μεσημέρι τὴ βλέπω νὰ κινῆται στὴν κουζινίτσα της, νὰ τρώῃ μόνη σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι. Ὕστερα, τὸ ἀπόγευμα, ξαναρχίζει τὰ μαθήματα, μέχρι τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ. Ἐκείνη περίπου τὴν ὥρα, φτάνει συνήθως ὁ γυιός σου, ὁ Φούλβιο. Οἱ δυό τους κάθονται πάντα στὸ σαλόνι, ἀφίνοντας τὰ παράθυρα ἀνοιχτά. Φαίνονται τόσο εὐτυχισμένοι, ποὺ σοῦ κάνει εὐχαρίστησι νὰ τοὺς κυττάζῃς. Ὕστερα βγαίνουν μαζί, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα περίπατο, μὰ δὲν ἀργοῦν ποτὲ περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ὅταν γυρίζουν, ὁ Φούλβιο τὴ συνοδεύει μέχρι τὴν καγκελλόπορτα καὶ φεύγει. Αὐτὰ εἶναι ὅλα, Ἐλεονώρα. Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆς καθόλου γιὰ τὴν ἠθικὴ αὐτῆς τῆς κοπέλλας, σοῦ τὸ βεβαιώνω. Εἶναι μιὰ κοπέλλα πολὺ τίμια καὶ πολὺ ὁμορφη μὲ τὸ Φούλβιο κάνουν ἕνα θαυμάσιο ζευγάρι...

Ἡ Ἐλεονώρα εἶχε μείνει σὰ μαρμαρωμένη ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι.

— Ἄκουσε, Ἐλίζα, εἶπε τέλος, μὲ φωνὴ ψυχρή, νομίζω, ὅτι εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ σὲ κάνω νὰ καταλάβῃς αὐτό, ποὺ ζητῶ ἀπὸ σένα. Ἂν θέλης νὰ κρατήσῃς ἐκεῖνο τὸ σπίτι, ἂν θέλης νὰ μὴν ξαναγυρίσῃς σὲ μιὰ σοφίτα, θὰ δεχτῆς νὰ μὲ βοηθήσῃς. Δὲ σοῦ ζητάω πολλά.

Θέλω μόνο νὰ βεβαιώσῃς, ὅτι εἶδες μὲ τὰ ἴδια σου τὰ μάτια ἐκείνη τὴν κοπέλλα νὰ φέρεται ἐλεύθερα μὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς μαθητές της, ἢ καὶ μὲ δυὸ-τρεῖς ἀπ' αὐτούς...

— Μὰ καταλαβαίνεις τί μοῦ ζητᾶς; ψιθύρισε ἡ Ἐλίζα, ταραγμένη. Μοῦ ζητᾶς νὰ διασύρω, μ' ἕνα ψέμμα, τὴν ὑπόληψι μιᾶς κοπέλλας!

— Ἄσε τὰ μεγάλα λόγια. Ἐσὺ δὲν ἔχεις παιδιὰ καὶ δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς μιὰ μητέρα, ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν της...

Μὲ ἀργές, μὰ σταθερὲς κινήσεις, ἡ Ἐλίζα ξανάβαλε τὰ ἀσπρόρρουχα στὸ πανέρι κι' ἄρχισε νὰ φορᾶη τὰ γάντια της.

— Τί κάνεις τώρα; ρώτησε κατάπληκτη ἡ Ἐλεονώρα.

— Πηγαίνω νὰ φάω γιὰ καμμιὰ σοφίτα. Ἴσως δὲν τὸ καταλαβαίνεις, ἀλλὰ τὸ πειχνίδι σου εἶναι πολὺ βρώμικο. Ἐγὼ τὴ νύχτα θέλω νὰ κοιμᾶμαι ἤσυχη καὶ σὲ βεβαιώνω, ὅτι μπορεῖ νὰ κάνη κανεὶς θαυμάσια ὄνειρα καὶ σὲ μιὰ παγωμένη σοφίτα, ὅταν δὲν ἔχη τίποτα νὰ τοῦ βαραίνη τὴν καρδιά, ἀπάντησε ἡ Ἐλίζα, φορῶντας τὸ παλιὸ καπελλάκι της καὶ προχωρῶντας πρὸς τὴν πόρτα.

— Εἶσαι μιὰ ἀχάριστη! φώναξε ἔξω φρενῶν ἡ Ἐλεονώρα.

Μά, ἡ Ἐλίζα ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της, χωρὶς νὰ τῆς δώση ἀπάντησι.

★

Τὸ σπίτι ἦταν παράξενα ἥσυχο καὶ φαινόταν ἤρεμο. Ὅταν ὁ Φούλβιο μπῆκε στὸ διάδρομο, ἡ καμαριέρα παρουσιάστηκε μπροστά του, μὲ ὕφος ταραγμένο.

— Ἡ δεσποινὶς εἶναι στὸ κρεβάτι, ἀδιάθετη, τοῦ εἶπε, καὶ ἡ κυρία στὸ σαλονάκι.

Ὁ Φούλβιο πῆγε στὸ σαλονάκι. Ἡ Ἐλεονώρα ἦταν καθισμένη στὸ ντιβάνι, μὲ τὸ βλέμμα κατ' εὐθείαν μπροστά της.

— Μαμά...

— Ἄ, εἶσαι ἐσύ; εἶπε ἐκείνη, κουρασμένα. Νόμιζα πὼς ἦταν ὁ πατέρας σου...

— Ἐνῶ, λοιπόν, θὰ τὸν περιμένουμε, μποροῦμε νὰ μιλήσουμε γιὰ λίγο, τῆς εἶπε ὁ Φούλβιο, μὲ μαλακὴ φωνή. Ἐγὼ καὶ ἡ Τζούλια ἀποφασίσαμε νὰ παντρευτοῦμε σ' ἕνα μήνα. Ὁ γάμος μας θὰ γίνη χωρὶς προσκαλεσμένους. Μὰ ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ μὴ λείψετε ἐσὺ κι' ὁ μπαμπᾶς...

Τὰ περίμενε ὅλα, θυμό, ἀγανάκτησι, ἀλλὰ ὄχι καὶ πὼς ἡ μητέρα του θὰ ξεσποῦσε σὲ γέλια. Γελοῦσε πικρά, χωρὶς εὐθυμία...

— Φαντάζομαι, ὅτι θὰ πρόκειται γιὰ ἕνα γάμο-ἐπανόρθωσι, εἶπε στὸ τέλος σαρκαστικά. Εἶμαι βέβαιη, ὅτι ἡ κοπέλλα θὰ περιμένη παιδί, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μὰ ὄχι, μαμά! ἀπάντησε ὁ Φούλβιο, ἐκπληκτος. Ἐγὼ καὶ ἡ Τζούλια θὰ παντρευτοῦμε, ἐπειδὴ ἀγαπιόμαστε...

— Ὥστε, λοιπόν, δὲν περιμένει παιδί; τὸν διέκοψε ἡ Ἐλεονώρα. Μά, γιὰ κύτταξε, λοιπόν! Αὐτὴ ποὺ εἶναι μόνη, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη ὅ,τι θέλει, νὰ δεχτῇ ὁπoιον θέλει, δὲν περιμένει παιδί! Μὰ αὐτὴ βέβαια εἶναι πολὺ πονηρή, πολὺ ἔμπειρη, γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ...

— Μαμά, εἶπε ὁ Φούλβιο, μὲ αὐστηρὴ φωνή, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, πάψε πιὰ νὰ προσβάλλῃς τὴν Τζούλια! Δὲν εἶναι οὔτε πονηρή, οὔτε ἔμπειρη, εἶναι μόνο ἠθική. Μὰ γιατί δὲ θέλεις νὰ καταλάβῃς, ἐπὶ τέλους, ὅτι, γιὰ νὰ κάνη κανεὶς κάτι κακό, πρέπει νὰ τὸ θέλη;

— Ὄχι, φώναξε ἡ Ἐλεονώρα, ἀπελπισμένα, ὄχι, μὴν τὸ λές αὐτό! Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι πρέπει νὰ τὸ θέλη κανεὶς τὸ κακό, γιὰ νὰ τὸ κάνη! Μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ ἀπὸ ἄγνοια καὶ ἀπὸ ἀβουλία καὶ ἀπὸ ἔλλειψι ἀγάπης. Ἂν μιὰ κοπέλλα δὲν ἔχη ἀρκετὴ στοργὴ γύρω της, μέσα στὸ σπίτι της, γεννιέται ἀπὸ τὸ πρῶτο πλάσμα, ποὺ θὰ τῆς πῇ ἕνα καλὸ λόγο καὶ τότε δὲ λογαριάζει πιὰ τίποτα...

— Μὰ γιὰ ποιὰ μιλᾶς, μαμά; Γιὰ τὴν Τζούλια; ρώτησε σασταμένος ὁ νέος.

— Ὄχι, ψιθύρισε ἡ Ἐλεονώρα, ξεσπῶντας σὲ ἀπελπισμένους λυγμούς, ὄχι γιὰ τὴν Τζούλια, ἀλλὰ γιὰ τὴ Ντόρα. Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, βρῆκε τὸ φάρος νὰ μοῦ ὁμολογήση τὸ μυστικό της. Περιμένει ἕνα παιδί, καταλαβαίνεις;... Μὰ αὐτὸ δὲ συνέβη, ἐπειδὴ εἶναι μιὰ κακὴ κοπέλλα. Ἡ Τζούλια εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη κι' ἀπὸ τρυφερότητα...

— Ἡσύχασε, μαμά, τῆς ψιθύρισε ὁ Φούλβιο, σκουπίζοντας τὰ δάκρυα της μὲ τὸ μαντήλι του. Ἡ Ντόρα θὰ παντρευτῇ. Ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν, θὰ τὸ δῆς. Δὲν ἦρθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου!

Ὄχι, δὲν εἶχε φτάσει τὸ τέλος τοῦ κόσμου, μὰ ἦταν τὸ τέλος τοῦ ἐγωϊσμοῦ της, ἦταν τὸ ξύπνημα στὴν πραγματικότητα, κι' ἦταν ἕνα ξύπνημα πικρό.

— Ὁ νέος, ποὺ ἀγαπάει ἡ Ντόρα, εἶναι ἕνας μικροϋπάλληλος, ψιθύρισε, μὰ ἴσως νὰ εἶναι κι' αὐτὸς ἕνα καλὸ παιδί. Σὲ παρακαλῶ, Φούλβιο, βοήθησέ με νὰ τὸ πῶ στὸν πατέρα σου, νὰ τὸν κάνω νὰ καταλάβῃ κι' αὐτός... Καί, ἄκουσε, ἀγόρι μου, μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες, φέσε τὴν Τζούλια νὰ τὴ γνωρίσουμε. Ἐγὼ... πιστεύω ἀληθινὰ πὼς εἶναι μιὰ πολὺ καλὴ κοπέλλα, μιὰ ἰδανικὴ γυναῖκα γιὰ σένα...

ΑΛΙΝΤΑ ΑΛΝΤΙΝΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Ἀλαὶν Ντελὸν καὶ ἡ Ρόμυ Σνάϊντερ, τὴ βραδυὰ τῆς Πρωτοχρονιᾶς στὸ Σπόρτινγκ Κλὰμπ τοῦ Μόντε Κάρλο, ἐνῶ ἀλλάζουν ἕνα φιλὶ τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνει ὁ καινούργιος χρόνος.

Ο ΑΛΑΙΝ ΝΤΕΛΟΝ... ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ!

Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου διηγεῖται τὰ περιπετειώδη χρόνια τῆς νεανικῆς του ἡλικίας

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ σ' ἕνα κοσμοπλημμυρισμένο μπὰρ τῆς «Προμενάντ ντὲζ Ἀγγλαὶς» στὴ Νίκαια, ὅπου τελειώνει τὸ γύρισμα τοῦ τελευταίου φίλμ του, ὁ Ἀλαὶν Ντελὸν δέχεται τὴν... ἐπίθεσί μου ἀδιαφορώντας, ἔτοιμος νὰ ἀπαντήσῃ στὶς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις μου. Ἀνάμεσα στὸν ἐλαφρὸ καπνό, ποὺ τυλίγει τὴ σάλα, τὸ ὄμορφο πρόσωπό του ξεχωρίζει ἀμέσως ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων θαμώνων.

— Σκέπτομαι ὅτι εἶμαι ἕνας τυχερὸς ἄνθρωπος, μοῦ λέει εὐθυμα. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ ἠθοποιοί, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ καυχηθοῦν ὅτι ἡ καριέρα τους εἶχε μιὰ ἀρχὴ τόσο εὔκολη καὶ πετυχημένη σὰν τὴ δική μου. Θέλετε νὰ μάθετε πῶς ἄρχισε ὅλη ἡ ὑπόθεση; Ἀπὸ μιὰ ἁπλοϊστατη πρόσκληση...

»Τὸ 1957, βρισκόμουν στὸ Παρίσι καὶ ἔπαιζα ἀπὸ μιὰ χρόνια... φωτιὰ στὸ πορτοφόλι μου, ὅταν μοῦ τηλεφώνησε ἕνας φίλος μου ἠθοποιός, ὁ Ζὰν Κλὼντ Μπριαλὺ καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ πάω μαζί του στὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν.

»Δίστασα νὰ δεχτῶ γιατὶ δὲν εἶχα οὔτ' ἕνα φράγκο, ἀλλὰ ὁ Ζὰν Κλὼντ ἐπέμεινε λέγοντάς μου, ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἀνησυχῶ. Πήγαμε, λοιπόν, στὶς Κάννες καὶ μόλις φτάσαμε ἐκεῖ, μᾶς κάλεσαν στὴν ἐπίσημη «πρεμιέρα» τοῦ φίλμ τοῦ Ντασὲν «Ἐκεῖνος, ποὺ πρέπει νὰ πεθάνῃ». Δυστυχῶς, δὲν μοῦ εἶχε περάσει ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα νὰ ἀποκτήσω ἕνα σμόκιν, πρᾶγμα ποὺ ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ νὰ παρουσιαστῶ σὲ μιὰ «πρεμιέρα». Σὰν σανίδα σωτηρίας παρουσιάστηκε ἕνας φίλος τοῦ Ζὰν Κλώντ, ποὺ προσφέρθηκε νὰ μοῦ δανείσῃ τὸ δικό του. Μὰ ἡ χαρά μου κράτησε πολὺ λίγο. Τὸ σακκάκι, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν μεγάλο, μποροῦσε νὰ φαγῇ ὑποφερτό, μὰ τὸ παντελόνι, ἦταν πραγματικὴ καταστροφή, ἀληθινὰ τεράστιο! Μέσα σ' αὐτὸ χωροῦσαν τοὐλάχιστον δύο σὰν καὶ μένα. Μὰ μοῦ ἄρεσε τόσο ἡ ἰδέα νὰ παρακολουθήσω μιὰ ἐνδιαφέρουσα «πρεμιέρα», ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Ἔτσι, φόρεσα ὅπως-ὅπως τὸ σμόκιν καὶ πῆγα.

»Στὸ τέλος τοῦ φίλμ, ἐνῶ προσπαθοῦσα νὰ περάσω ἀπαρατήρητος, ἀνάμεσα στὸν κομψότατα κόσμο, εἶδα ἕναν κύριο νὰ μὲ πλησιάζῃ.

— Εἶστε ἠθοποιός; μὲ ρώτησε.

— Μακάρι νὰ ἤμουν! τοῦ ἀπάντησα, μελαγχολικά.

Καὶ στὸ μεταξὺ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ κρατῶ τὸ παντελόνι μου, ποὺ κινδύνευε νὰ... γλυστρήσῃ.

Μὰ ὁ ἄγνωστος δὲ φάντηκε νὰ τὸ καταλαβαίνῃ αὐτό.

— Μοῦ δίνετε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σας; συνέχισε ἀτάραχος. Θὰ σᾶς τηλεφωνήσω αὔριο.

Καὶ τὴν ἑπομένη μοῦ τηλεφώνησε πραγματικὰ καὶ μοῦ ζήτησε νὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο του, παίρνοντας μαζί μου μερικὲς φωτογραφίες μου.

ΕΝΑ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἦταν ἕνας «κυνηγὸς» τοῦ περίφημου Ἀμερικανοῦ παραγωγοῦ Ντέϊβιντ Σέλτσνικ, ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς «κυνηγοὺς ταλέντων», ποὺ γυρίζουν ὅλο τὸν κόσμο γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν καινούργια πρόσωπα γιὰ τὸν κινηματογράφο. Μὲ ρώτησε ἂν ἤθελα νὰ ὑπογράψω ἕνα συμβόλαιο γιὰ ἕξη χρόνια καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ εἶχα γίνει ἕνας διάσημος ἠθοποιός. Ἐγὼ τὸν ἄκουγα μὲ δυσπιστία καὶ σκεπτόμουν ὅτι εἶχα νὰ κάνω μ' ἕναν τρελλό.

Πέρασαν μερικὲς μέρες καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ ξεχνῶ ἐκεῖνον τὸν παράξενο ἄνθρωπο, ὅταν δέχτηκα μιὰ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξη ἀπὸ τὴ Ρώμη. Ἦταν πάλι ἐκεῖνος καὶ μοῦ ζητοῦσε νὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴ Ρώμη, ὅπου θὰ γύριζα ἕνα μικρὸ δοκιμαστικὸ φίλμ. Τὸ εἰσιτήριό μου ἦταν πληρωμένο καὶ στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ρώμης θὰ εὕρισκα κάποιον νὰ μὲ περιμένῃ.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀρνηθῶ καὶ ὕστερα, εἶχα ἀρχίσει νὰ πιστεύω σ' ἐκεῖνο τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε πωρουσιαστῇ ἔτσι ἀναπάντεχα στὸς δρόμο μου.

Τὴν ἑπομένη μέρα ἔφτασα στὴ Ρώμη. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μὲ περίμενε στὸ ἀεροδρόμιο, μὲ ὁδήγησε σ' ἕνα θαυμάσιο ξενοδοχεῖο καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ μιὰ ὑπερπολυτελὴς «Κάντιλλακ» μὲ μετέφερε στὴν Τσινετσιτά. Οἱ σύνοδοί μου μὲ ὁδήγησαν σ' ἕνα γραφεῖο, ὅπου μὲ περίμεναν δυὸ κύριοι: ὁ παραγωγὸς Ντέϊβιντ Σέλτσνικ καὶ ὁ ἄγνωστος, ποὺ εἶχα συναντήσει στὶς Κάννες.

— Καθῆστε, μοῦ εἶπε ὁ Σέλτσνικ.

Μὰ πρὶν προφτάσω νὰ καθήσω, ἡ φωνή του μὲ σταμάτησε ἐπιτακτική:

— Στηρωθῆτε!...

Καὶ ἀμέσως ὕστερα:

— Περπατῆστε στὸ δωμάτιο!

Αὐτὲς οἱ «ἀσκήσεις» ἐξακολούθησαν γιὰ μερικὰ λεπτὰ καὶ ὕστερα ἀποφάσισαν νὰ περάσουν στὰ δοκιμαστικά. Μοῦ γύρισαν δυό, ἕνα ἀσπρο-μαῦρο κ' ἕνα σὲ τεχνικολόρ. Στὸ πρῶτο, ἔπρεπε νὰ καθήσω μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ νὰ συζητῶ ἐγκάρδια μ' ἕναν κύριο. Τὸ δεύτερο ἦταν πιὸ περίπλοκο. Ἔπρεπε νὰ φαντάστῶ ὅτι γύριζα στὸ σπίτι μου καὶ ὅτι εὕρισκα ἕνα γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ σύζυγός μου μὲ πληροφοροῦσε ὅτι μὲ ἐγκατέλειπε γιὰ πάντα. Στὸ πράσωπό μου, ἔπρεπε νὰ παρουσιαστοῦν ἀλληλοδιάδοχως ἔκπληξι, θυμός, μίσος. Ἔκανα ὅ,τι καλύτερο μποροῦσα καὶ γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο μου.

ΤΟ ΤΖΙΠ ΣΤΟ ΚΑΝΑΛΙ

»Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, μὲ κάλεσαν πάλι στὴ Τσινετσιτά, γιὰ νὰ παρακολουθήσω τὸ δοκιμαστικό. Δυστυχῶς, τὰ ἀποτελέσματα ἦταν φοβερά. Καθὼς ἔβλεπα νὰ περνοῦν ἀπὸ τὴν ὀθόνη οἱ γελοῖες ἐκφράσεις τοῦ προσώπου μου, σκέφτηκα μὲ μελαγχολία ὅτι ἡ ὡραία μου περιπέτεια εἶχε τελειώσει ἄδοξα.

»Μὰ ὅταν τὰ δοκιμαστικὰ τελείωσαν, ὁ Σέλτσνικ μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε τὰ πιὸ παράξενα λόγια, ποὺ περίμενα ν' ἀκούσω.

»— Θὰ σᾶς στείλω ἕνα συμβόλαιο, ποὺ θὰ μοῦ στείλετε πίσω, ἀφοῦ τὸ ὑπογράψετε. Εἶστε ἕνας τυχερὸς νέος...

»Ἐμεινα στὴ Ρώμη γιὰ λίγες μέρες ἀκόμη. Ὕστερα γύρισα στὸ Παρίσι κ' ἤρχισα νὰ μελετῶ ἀγγλικά. Ἔπρεπε νὰ φύγω γιὰ τὸ Χόλλυγουντ σὲ δυὸ μῆνες καὶ ὁ Σέλτσνικ ἤθελε νὰ μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω μὲ τὴ γλῶσσα. ὅταν θὰ ἔφτανα στὴν Ἀμερική...

— Μὰ ἐσεῖς δὲν πήγατε ποτὲ στὴν Ἀμερική! διέκοψα τὸν Ντελόν.

— Ποτέ. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀστεία πλευρὰ τῆς ὑποθέσεως! Γύρισα φίλμ μὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς περιφημότερους παραγωγοὺς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ποτὲ μὲ τὸν Σέλτσνικ, ποὺ μὲ ἀνεκάλυψε καὶ μοῦ ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ γίνω ἠθοποιός. Γιατί, βλέπετε, ὅταν γύρισα στὸ Παρίσι, γνωρίστηκα μὲ τὸν σκηνοθέτη "Τὸ Ἀλλεγκρέ, ποὺ μοῦ πρότεινε νὰ γυρίσω ἕνα φίλμ μαζί του. Δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ πῶ ὄχι, παρ' ὅλο ποὺ εἶχα λάβει στὸ μεταξὺ τὸ συμβόλαιο ἀπὸ τὸν Σέλτσνικ. Μὰ δὲν τὸ ὑπέγραψα ποτέ...

— Καὶ τί κάνατε, πρὶν νὰ γίνετε ἠθοποιός; τὸν ρώτησα.

— Τίποτα τὸ σπουδαῖο. Μέχρι τὰ δεκαεφτά μου χρόνια πήγαινα στὸ σχολεῖο. Ὕστερα, ἐπειδὴ δὲν εἶχα καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐπίδοσι, ἀποφάσισα νὰ καταταγῶ στὸ στρατό. Μὰ κ' ἐκεῖ, μὴ φαντασθῆτε ὅτι σκεπάστηκα μὲ δάφνες! Ἤμουν ὑπαξιωματικός, μά, κατὰ τὸ διάστημα, ποὺ ἔμεινα στὸ στρατό, μὲ ὑποβίβασαν δυὸ φορὲς κ' ἔτσι τελείωσα τὴν καριέρα μου σὰν ἁπλὸς στρατιώτης...

»Θὰ ἀναρωτιέστε τώρα, τί τὸ φοβερὸ εἶχα κάνει γιὰ νὰ ταμωρηθῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως. Μιὰ φορά, (βρισκόμουν τότε στὴν Ἰνδοκίνα) πῆρα ἕνα τζίπ, ἔκανα μιὰ βόλτα μὲ μερικοὺς φίλους μου καὶ ὕστερα... τὸ ἔρριξα σ' ἕνα κανάλι. Δυστυχῶς, τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸ καί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὑποβιβασμό, μὲ ἀνάγκασαν νὰ πληρώσω 150 χιλιάδες φράγκα γιὰ τὴ ζημιά! Χρειάστηκε νὰ ἐργαστῶ σκληρά, γιὰ ὁλόκληρους μῆνες γιὰ νὰ βγάλω ἐκεῖνο τὸ χρέος. Μιὰ ἄλλη φορά, ἔμεινα δέκα μῆνες στὴ φυλακὴ γιὰ ἀπειθαρχία. Δὲν νομίζω ὅτι θὰ ἔκλαψε κανένας, ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ στρατό...

»Τὸ 1956, γύρισα στὸ Παρίσι. Ἤμουν εἴκοσι χρόνων καὶ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι, ἀκριβῶς, σ' ἐκεῖνη τὴν ἐποχή, ἀνακάλυψα αὐτὴ τὴν θαυμάσια πόλι. "Ὅταν ἤμουν παιδί, κατοικοῦσα ἀρκετὰ πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, στὰ νότια τοῦ Σηκουάνα, δεκαεπτὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Ἀφφελ. Ἡ οἰκογένειά μου ἦταν πολὺ φτωχὴ κ' ἔνα... ταξίδι μέχρι τὸ Παρίσι ξεπερνοῦσε πολὺ τὰ οἰκονομικά μας μέσα. Ἔτσι, ὅταν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν πύργο τοῦ Ἀφφελ, ἤμουν πιὰ δεκάξη χρόνων.

»"Οταν γύρισα, λοιπόν, ἀπὸ τὸ στρατό, ἄρχισα νὰ ἀνακαλύπτω τὸ Παρίσι καὶ νὰ γοητεύωμαι ἀπὸ τὴ γνωριμία μου μαζί του. Γιὰ πολὺν καιρὸ ἤμουν τόσο ἀπασχολημένος νὰ ἐξερευνῶ κάθε γωνιά του καὶ νὰ φλερτάρω τὰ ὄμορφα κορίτσια, ποὺ συναντοῦσα, ὥστε δὲ φρόντιζα καθόλου νὰ βρῶ μιὰ δουλειά. Μιὰ μέρα, διάβασα σὲ κάποια ἐφημερίδα, ὅτι στὴν ἀγορὰ ζητοῦσαν ἐκφορτωτὲς λαχανικῶν ἀπὸ τὰ καμιόνια. Πληρώνανε πολὺ καλὰ καὶ ἀποφάσισα νὰ ἐπωφεληθῶ. Ἦταν ὅμως μιὰ κούρασι φοβερή. Δουλεύαμε ἀδιάκοπα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα μέχρι τὶς ἕξη τὸ πρωΐ. Ἐμεινα μόνο τρεῖς ἑβδομάδες καὶ φεύγοντας ὁρκίστηκα νὰ μὴν ξαναφορτώσω πιὰ λαχανικά.

»Ἀμέσως ὕστερα ἔπιασα δουλειὰ σὰν βοηθὸς σερβιτόρου σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ρεστωράν, τὸ «Κολιζέ». Εἶχα ἕνα σχέδιο, πηγαίνοντας ἐκεῖ καί, γιὰ νὰ τὸ βάλω σὲ καλὸ δρόμο, δὲν δέχτηκα τὴ στολή, ποὺ τὸ ρεσπωράν ἔδινε στοὺς σερβιτόρους. Ἔφτιαξα μιά, μὲ δικά μου ἔξοδα, ποὺ ἐμοιαζε μὲ τὶς ἄλλες, ἀλλὰ ἦταν πολὺ πιὸ καλοραμμένη. Μοῦ στοίχισε ἀρκετά, ἀλλὰ μοῦ πήγαινε θαυμάσια κ' ἐγὼ βάσιζα σ' αὐτὴ ὅλες μου τὶς ἐλπίδες. Συλλογιζόμουν, ὅτι ἀνάμεσα στὶς κομψὲς γυναῖκες, ποὺ σύχναζαν στὸ ἐστιατόριο, κάποια θὰ μὲ πρόσεχε καὶ θὰ καπέλωνε νὰ μ' ἐρωτευθῇ.

»Δυστυχῶς, ὅμως, αὐτὸ τὸ σχέδιό μου ἦταν καταδικασμένο νὰ ναυαγήσῃ πολὺ γρήγορα. Ἀντὶ νὰ μὲ διαθέσουν γιὰ τὸ σερβίρισμα τῶν τραπεζιῶν, μ' ἔβαλαν νὰ τοποθετῶ τὰ πιάτα πάνω στοὺς δίσκους καὶ νὰ βγάζω τὰ ἄδεια. Ἤμουν στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι καὶ ἀποφάσισα νὰ μὴν ἐπιμείνω περισσότερο στὴν καριέρα τοῦ σερβιτόρου. Ἔτσι, ἔφυγα χωρὶς νὰ περιμένω νὰ πάρω οὔτε τὴν πληρωμὴ τῆς τελευταίας ἑβδομάδας...

»Μὰ δὲν ἄργησα νὰ πάρω τὴν ρεβάνς μου. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, στὰ παγὼ τοῦ κινηματογράφου «Κολιζέ», ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ ἐστιατόριο τὸ ὄνομά μου φάνταζε μὲ μεγάλα γράμματα, δίπλα στὸ ὄνομα τῆς Ρόμυ Σνάϊντερ, στὸ φίλμ «Λιμπελλάϊ».

— Πότε συναντήσατε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Ρόμυ Σνάϊντερ; τὸν διέκοψα.

— Ἀκριβῶς μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ «Λιμπελλάϊ». Μέχρι τότε, τὴν εἶχα δῆ μόνο στὸν κινηματογράφο. "Οπως βλέπετε, καὶ σ' αὐτὸ στάθηκα τυχερός. Στὸ πρῶτο μου φίλμ γνώρισα τὴν Ρόμυ ἐρωτευτήκαμε ἀμέσως ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ ἀρραβωνιαστήκαμε. Ἡ Ρόμυ εἶναι μιὰ σπουδαία κοπέλλα.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

— Δὲν σπουδάσατε ποτὲ ἠθοποιία; τὸν ρώτησα.

— Ὄχι. Προσπάθησα νὰ μάθω τὰ μυστικὰ τοῦ ἐπαγγέλματος, στὰ διάφορα φίλμ, ποὺ γύρισα. Δάσκαλοί μου ἔγιναν ὁ Ρενὲ Κλεμάν, ποὺ μ' αὐτὸν γύρισα τὸ φίλμ «Γιωνὶ στὸν ἥλιο» καὶ ὁ Λουκίνο Βισκόντι, ποὺ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ὑποδυθῶ ρόλους ποιότητος, ὅπως τὸ Ρόκκο στὸ φίλμ «Ὁ Ρόκκο καὶ τ' ἀδέλφια του» καὶ τοῦ Ταγκρέντι στὸ φίλμ «Ὁ ἀγριόγατος». Τώρα, ἔχω ἀναλάβει ὑποχρεώσεις σὲ μιὰ ἑταιρεία, ποὺ συνεργάζεται μὲ τὴ «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγιερ». Ἔτσι, ἀνοίγουν μπροστά μου οἱ πόρτες τοῦ Χόλλυγουντ. Θὰ ἐργαστῶ στὸ πλευρὸ τῆς Νάταλι Γούντ, τῆς Τζέην Φόντα, τῆς Σιμόν Σινουρὲ καὶ τῆς Ζὰν Μορὸ καὶ σᾶς ἐξομολογοῦμαι ὅτι αὐτὴ ἡ καινούργια καμπὴ τῆς καριέρας μου μὲ συγκινεῖ πολύ. Κι' ὕστερα, αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω νὰ πληρώσω ἕνα χρέος στὸ Χόλλυγουντ, ἀπὸ τότε, ποὺ ἀρνήθηκα νὰ ὑπογράψω τὸ συμβόλαιο τοῦ Σέλτσνικ...

— Ὁ κινηματογράφος, σᾶς χάρισε ἐκτὸς ἀπὸ τὴ διασημότητα καὶ τὸν πλοῦτο; τὸν ρώτησα.

— Δὲν νομίζω ὅτι αὐτὰ ποὺ ἔχω μποροῦν νὰ ὀνομαστοῦν πλοῦτος. Μά, ὁπωσδήποτε προώδευσα ἀρκετὰ σ' αὐτὰ τὰ ἕξη χρόνια. Μέχρι τότε ἤμουν πραγματικὰ φτωχός. Σήμερα ἔχω μιὰ τοιαύτη βίλλα στὸ Παρίσι, ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι ποὺ τὸ ἐφτιαξα ἀνακαινίζοντας ἕνα παλιὸ μοναστήρι κ' ἕνα διαμέρισμα στὸ Μόντε Κάρλο, ποὺ εἶναι καὶ ἡ μόνιμη διαμονή μου.

— Γιὰ ποιὸ λόγο διαλέξατε τὸ Μόντε Κάρλο γιὰ μόνιμη διαμονή σας; τὸν ρώτησα μὲ κάποια κακεντρέχεια.

— Τὸ ξέρετε πολὺ καλά! μοῦ ἀπάντησε γελῶντας. Διάλεξα τὸ Μόντε Κάρλο γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ποὺ τὸ διαλέγουν καὶ τόσοι ἄλλοι. Ἐκεῖ δὲν πληρώνει κανεὶς φόρους...

ΑΝΡΤ ΚΡΙΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ «ΜΠΟΤΙΛΙΑΡΙΣΜΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ»

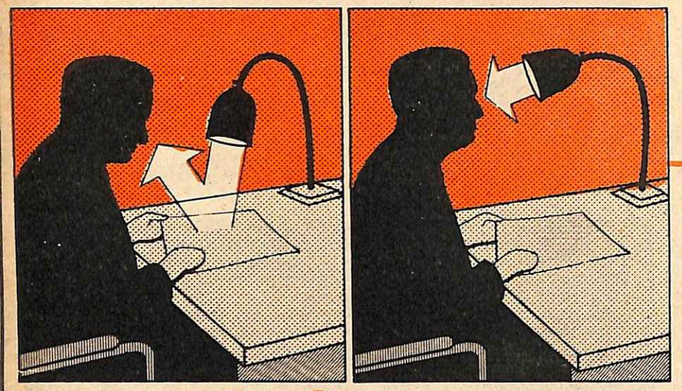
Τὸ μεγαλύτερο «μποτιλιάρισμα» αὐτοκινήτων ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸν αὐτοκινητόδρομο Λὸς - Ἀντζελὲς-Σὰν Ντιέγκο, στὴν Καλιφόρνια. Σὲ κάποια στιγμή, ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε μιὰ γυναίκα, σταμάτησε ἀπότομα, γιατὶ ξεφούσκωσε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ λάστιχά του. Τὸ αὐτοκίνητό, ποὺ ἐρχόταν πίσω του, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ σύγκρουσι, ἔστριψε δεξιά, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δευτέρου «διαδρόμου» τοῦ αὐτοκινητοδρόμου, πέρτοντας πάνω στὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἔτρεχαν σ' αὐτόν. Αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους ἔπεσαν πάνω στὰ αὐτοκίνητα τοῦ τρίτου «διαδρόμου» κ.ο.κ. Ἡ κατάστασι αὐτὴ γενικεύθηκε σὲ μῆκος 8 χιλιομέτρων! Πάνω ἀπὸ 800 αὐτοκίνητα σταμάτησαν ἔτσι!

Μιὰ ἀκόμη φωτογραφία τῶν «παντοτινῶν ἀρραβωνιασμένων», ἐνῶ χορεύουν στὸ Σπόρτινγκ Κλὰμπ τὴ νύχτα τῆς Πρωτογονιᾶς.

Ὁ Ἀλαὶν καὶ ἡ Ρόμυ ἐνῶ φτάνουν στὸ Σπόρτινγκ Κλάμπ.

Τὸ θάμπωμα μπορεῖ νὰ εἶναι ἄμεσο (δεξιὰ) ἢ ἔμμεσο (ἀριστερά). Στὴν πρώτη περίπτωση, τὸ φῶς πέφτει ἀπότομα πάνω στὰ μάτια μας. Στὴ δεύτερη ἀντανακλᾶται ἀπὸ τὴ γυαλιστερὴ ἐπιφάνεια τοῦ γραφείου.

Ὁ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς καὶ τὰ μάτια σας

Σὲ ποιές περιπτώσεις εἶναι βλαβερὸς

Ὁ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ καλύτερος ἀπὸ ὅλους. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ τόσο τέλειος φωτισμὸς ἔχει ἐπίσης τοὺς κινδύνους του γιὰ τὰ μάτια μας. Ἕνας ἀνεπαρκὴς φωτισμὸς π. χ. ἢ ἕνας φωτισμὸς ποὺ μᾶς θαμπώνει, ἀντὶ νὰ μᾶς φωτίζῃ, ὑποχρεώνει τὸ μάτι μας σὲ προσπάθειες ἀνώτερες ἀπὸ τὶς δυνάμεις του καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ, ἀρχικὰ νευρικὴ κούραση κι' ἀργότερα διαταραχὲς τῆς ὁράσεως, ποὺ εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς ὁριστικές.

Χτυπητὸ παράδειγμα, γιὰ ὅσα εἴπαμε παραπάνω, ἀποτελεῖ ἡ μυωπία, ποὺ σπανιώτατα ὑπάρχει ἐκ γενετῆς. Προσβάλλει, ταυναντίον, τοὺς νέους, πού, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ σκύβουν πολὺ πάνω στὴν ἐργασία τους.

Γι' αὐτό, παρατηρεῖται σπανιώτατα στοὺς ἐργαζόμενους στὸ ὕπαιθρο, ἐνῶ εἶναι πολὺ συχνὴ μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων. Ἡ κατωτέρω στατιστική, ποὺ δείχνει τὴ μυωπία μεταξὺ 7000 Δανῶν κληρωτῶν, εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστική.

	%
Σπουδαστὲς	32
Ὑπάλληλοι γραφείων	16
Καλλιτέχνες	13
Ράφτες, ὑποδηματοποιοί	12
Ἐργάτες	5
Γεωργοί	2

Ὁ κυριώτερος λόγος, ποὺ μᾶς κάνει νὰ σκύβωμε πολὺ πάνω στὴν ἐργασία μας εἶναι ὁ ἀνεπαρκὴς φωτισμός. Στὴν περίπτωσι τῆς μυωπίας, τὸ μάτι ἐπιμηκύνεται γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ στὴν προσπάθεια, ποὺ ἀπαιτοῦμε ἀπ' αὐτὸ κ' ἡ εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου, ποὺ βλέπομε, σχηματίζεται ὄχι πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ, ἀλλὰ μπροστὰ ἀπ' αὐτόν.

Ἕνας ἔντονος φωτισμὸς δὲν εἶναι ποτὲ βλαβερός, γιὰ τὸ μάτι μας. Πραγματικά, κανένα τεχνητὸ φῶς (ἐκτὸς ἐκείνου τῶν λυχνιῶν τόξου καὶ τῶν λυχνιῶν μὲ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες) δὲν εἶναι ἰσχυρότερο ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπομείνῃ τὸ ἀνθρώπινο μάτι.

Ὅταν ὑπάρχῃ ἥλιος, βλέπομε ἀντικείμενα δεχόμενα φωτισμὸ 50,000, 60,000, ἀκόμη καὶ 80,000 «λουξ» καὶ ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι σκεπασμένος 10,000-20,000 «λούξ». (Ἡ μονάδα μὲ τὴν ὁποίαν μετροῦμε τὸ φῶς εἶναι τὸ «λοῦμεν». Τὸ «λοὺξ» εἶναι ἡ μονάδα μὲ τὴν ὁποίαν μετροῦμε τὴν ποσότητα τοῦ φωτός, ποὺ δέχεται ἕνα ἀντικείμενο. Ἕνα «λοὺξ» εἶναι ὁ φωτισμὸς ἑνὸς «λοῦμεν», ποὺ δέχεται μιὰ ἐπιφάνεια ἑνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου). Ὁ συνήθης ἠλεκτρικὸς φωτισμός, τουναντίον, ἀντιστοιχεῖ μόλις σὲ 100, 200 ἢ τὸ πολὺ 300 «λούξ».

Ὁ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς μπορεῖ, ὡστόσο, νὰ εἶναι βλαβερὸς γιὰ ἄλλους λόγους.

Ἡ ποσότης τοῦ φωτισμοῦ, ποὺ μᾶς χρειάζεται, πρῶτα-πρῶτα, δὲν εἶναι ἀπόλυτη. Σὲ κάθε περίστασι ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ διαφορετικὴ ποσότητα. Τὸ σεληνόφως εἶναι ἀρκετὸ π.χ. γιὰ νὰ διακρίνωμε τὶς σιλουέττες, δὲ μποροῦμε, ὅμως, νὰ διακρίνωμε μ' αὐτὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου. Δύσκολα θὰ κατορθώσωμε νὰ διαβάσωμε ἕνα βιβλίο στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ. Μᾶς χρειάζεται περισσότερο φῶς γιὰ νὰ διαβάσωμε τὰ μικρὰ γράμματα μιᾶς ἐφημερίδος, παρὰ τοὺς τίτλους.

Χρειαζόμαστε ἐπίσης περισσότερο φῶς γιὰ νὰ ράψωμε μὲ μαῦρη κλωστή, πάνω σὲ μαῦρο ὕφασμα, παρὰ γιὰ νὰ διαβάσωμε ἕνα κείμενο μὲ μαύρους χαρακτῆρες τυπωμένους πάνω σὲ λευκὸ χαρτί. Ἡ ἀντίθεσι ἐξυπηρετεῖ τὴν ὅρασί μας.

Ἀλλὰ θὰ χρειασθοῦμε ἐπίσης περισσότερο φῶς γιὰ νὰ ράψωμε μὲ μαύρη κλωστὴ πάνω σὲ μαῦρο ὕφασμα παρὰ μὲ λευκὴ κλωστὴ πάνω σὲ λευκὸ ὕφασμα. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα ἔχουν μεγαλύτερη φωτεινότητα ἀπὸ τὰ σκοῦρα.

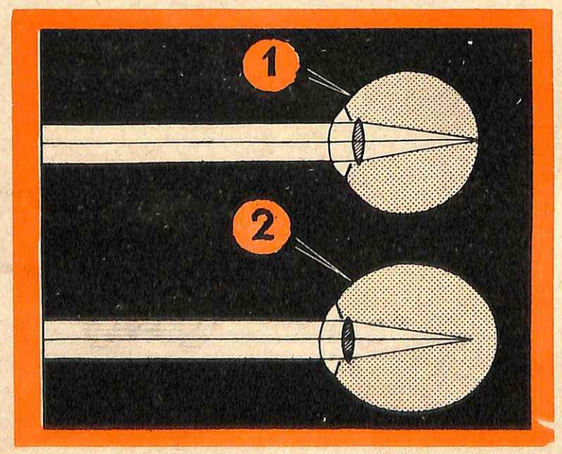
Ὁ φωτισμὸς ποὺ μᾶς χρειάζεται ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἀπὸ τὴ διάρκεια τῆς ἐργασίας μας. Μποροῦμε νὰ διαβάσωμε ἕνα σημείωμα κάτω ἀπὸ ἕναν ἀδύνατο φωτισμό. Ἀλλ' ὅταν πρόκειται νὰ διαβάσωμε ἕνα μεγάλο κείμενο, θὰ κουραστοῦμε γρήγορα.

Ἔτσι, ὁ φωτισμὸς ποὺ μᾶς χρειάζεται, διαφέρει ἀπὸ τὸ ἕνα εἶδος ἐργασίας στὸ ἄλλο. Προσεχτικὲς παρατηρήσεις ἔδωσαν τοὺς κάτωθι ἀριθμούς.

Ποσότης φωτισμοῦ σὲ «λοὺξ»	κατωτάτη	ἀπαραίτητη
Διακεκομμένη μελέτη	70	150
Παρατεταμένη μελέτη	300	500
Διακεκομμένο ράψιμο	200	500
Ραπτομηχανὴ	150	300
Ἐργασία μαθητοῦ	300	500
Αἴθουσα λουτροῦ	50	100
Ὑπνοδωμάτια	50	—
Γιὰ νὰ δοῦμε μέσα στὸν καθρέφτη	200	500
Κουζίνα	100	200
Δωμάτια, ὅπου παίζουν τὰ παιδιὰ	70	200
Διάδρομοι, χῶλ	50	70
Σκάλες	100	150

Ἕνας φωτισμός, ὅμως, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι δυνατὸς καὶ ὡστόσο νὰ μᾶς θαμπώνῃ. Αὐτὸ τὸ θάμπωμα εἶναι μιὰ παροδικὴ τύφλωσι καὶ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ πολλοὺς λόγους: Στὴ στιλπνότητα τῆς ἐπιφανείας, ὅπου πέφτει τὸ φῶς, στὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ σκοτάδι σ' ἕνα χῶρο, ποὺ φωτίζεται ἄπλετα, στὸ ὅτι τὸ φῶς πέφτει ἀπ' εὐθείας πάνω στὰ μάτια μας κλπ. Γι' αὐτό, εἶναι προτιμώτερες οἱ λάμπες μὲ ἀμπαζοὺρ, ποὺ ἐξασθενίζουν ἀρκετὰ τὴν ἔντασι τῆς φωτεινῆς ἐστίας.

"Οταν ὁ φωτισμὸς δὲν εἶναι καλός, τὸ μάτι καταβάλλει μιὰ ἐξαιρετικὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασία, ποὺ ἀπαιτοῦμε ἀπ' αὐτὸ (διάβασμα, γράψιμο, ράψιμο κτλ.). Ὁ ὀφθαλμικὸς βολβὸς ἐπιμηκύνεται, λόγω αὐτῆς τῆς προσπαθείας καὶ οἱ εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων σχηματίζονται ὄχι πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα, ἀλλὰ μπροστὰ ἀπ' αὐτόν. Μιλοῦμε τότε γιὰ μυωπία. 1) Κανονικὸ μάτι.—2) Μυωπικὸ μάτι.

Ἰδιαίτερη σημασία, ὅπως εἶναι εὐνόητο, ἔχει ἡ θέσι τῆς φωτεινῆς ἐστίας. Μιλοῦμε συνήθως γιὰ διευθυνόμενο φῶς (ὅταν διευθύνεται πρὸς μιὰ ὡρισμένη κατεύθυνσι) καὶ γιὰ διάχυτο. Τὸ πρῶτο δημιουργεῖ σκιές, πού, ὅταν εἶναι δυνατὲς καὶ ἀπότομες, κουράζουν τὸ μάτι. Μιὰ φωτεινὴ ἐστία μικρῆς ἐντάσεως προκαλεῖ σκιὲς πολὺ μαῦρες καὶ ποὺ ξεκόβονται ἀπότομα. Ὅταν δυναμώσωμε τὴ φωτεινὴ ἐντασί, οἱ σκιὲς γίνονται λιγώτερο ἔντονες.

Τὸ διάχυτο φῶς, ἀντίθετα, διασκορπίζεται ὁμοιόμορφα στὸ χῶρο, ποὺ θέλομε νὰ φωτίσωμε καὶ οἱ σκιὲς τότε εἶναι ἐλάχιστες καὶ ἀσήμαντες.

Θὰ πρέπει νὰ προσέξωμε, τέλος, ὥστε τὸ φῶς νὰ μὴν πέφτῃ ἀπότομα πάνω σὲ γυαλιστερὲς ἐπιφάνειες (γυαλικά, ἐπιπλα ἢ μεταλλινα σκεύη, ποὺ γυαλίζουν κλπ.). Δημιουργοῦνται τότε ἀνταυγειες, ποὺ ἐνοχλοῦν καὶ ἐρεθίζουν τὸ μάτι.

ΕΙΝΑΙ ΙΟΣ Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ;

Ἡ κατάρα τῶν Φαραώ, ποὺ κυνηγάει τοὺς Αἰγυπτιολόγους, θὰ παύσῃ πιθανὸν νὰ ἀποτελῇ μυστήριο, ὅπως συνέβαινε ὡς σήμερα. Πραγματικά, δυὸ Αἰγύπτιοι ἐπιστήμονες ἀνακάλυψαν ἕνα ἰό, ποὺ εἶχε μεταδοθῇ ἀπὸ μιὰ μούμια τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Ὁ ἰὸς αὐτὸς προκαλεῖ ἔντονα ἀλλεργικὰ φαινόμενα μὲ φλόγωσι ὁλοκλήρου τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος (λαιμοῦ, λάρυγγος, βρόγχων, πνευμόνων κτλ.). Τὰ φαινόμενα αὐτὰ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ μεγάλο ἐρεθισμὸ τοῦ δέρματος.

Δὲν ἀποκλείεται τὰ ἀλλεργικὰ αὐτὰ φαινόμενα νὰ ὁδηγοῦν στὸ θάνατο.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ντὲ Μαρτὺ ἐπισκέπτεται τὴν Πωλὶν καὶ τῆς συνιστάει νὰ καταγγείλῃ τὸν Ταβερνὺ γιὰ τὴν ἄτιμη παγίδα ποὺ τῆς ἔστησε. Ἀλλ' αὐτὴ τοῦ ἐξηγεῖ πὼς ὀφείλει νὰ σωπάσῃ, γιὰ νὰ μὴ γίνουν τὰ παιδιὰ της τὴν ἀλήθεια. Ὁ ντὲ Μαρτὺ τὴν πληροφορεῖ ἐπίσης πὼς τὸ κατάστημα ποὺ ζητάει νὰ καταστρέψῃ τὸ δικό της, χρηματοδοτεῖται ἀπὸ τὸν Ταβερνύ. Ἕνας εἰδικὸς γιατρὸς δηλώνει στὴν Πωλὶν πὼς ἡ Τερέζα εἶναι καταδικασμένη. Τ' ἀκούει τυχαίως ἡ ἄρρωστη καὶ ἀποφασίζει τότε, πρὶν πεθάνῃ, νὰ φανερώσῃ στὴν Πωλὶν ποιὰν ἀγαπάει ὁ Ραϋμόν — γιατὶ αὐτὴ ἔχει ἀνακαλύψει τὸ μυστικό του. Ἡ Πωλὶν ἀπελπίζεται, στὴ σκέψι πὼς δὲ θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ γίνῃ δική του ἡ Ἰσαβέλλα. Πιέζει λοιπὸν τὸ νέο, τὸν ἀναγκάζει νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του καὶ τοῦ συνιστάει νὰ τὴν ξεχάσῃ.

13ον

Ἡ Πωλὶν ἀνασκίρτησε ξαφνικά.

— Ὁ Κριστιάν;... τραύλισε.

— Ναί.

— Τοῦ ὁμολόγησες λοιπὸν πὼς ἀγαπᾶς τὴν ἀδελφή του;

— Ὄχι. Ἴσως νὰ τὸ μάντεψε. Ἐγὼ δὲ θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ τοῦ τὸ πῶ... Μᾶς ἑνώνει ὅμως ὁ κοινὸς πόνος! Γι' αὐτὸ ἴσως μὲ καταλάβε ὁ Κριστιάν, γιατὶ κρύβει κι' ἐκεῖνος μιὰ βαθειὰ θλῖψι, μέσα στὴ χαρὰ καὶ στὴν πολυτέλεις, ποὺ τὸν τριγυρίζει.

— Ὁ Κριστιάν, ὁ φίλος σου, εἶναι δυστυχισμένος;... Δὲ μπορεῖ νάναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λές, Ραϋμόν!

Ἡ ἀγωνία ἔσφιγγε τὸ λαιμὸ τῆς Πωλίν. Ὁ Κριστιάν, ὁ μικρὸς της Κριστιάν, δυστυχισμένος; Ὄχι, ὄχι, ἀτὸν ἀδύνατο!

Τί ἄλλο θὰ μάθαινε ἀκόμα;...

— Τί συνέβη ἀλήθεια σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια; πρόσθεσε ὁ νέος. Σίγουρα, κάποιο δράμα, ποὺ τὸ ξέρουν μονάχα ὁ γέρος κόμης ντὲ Ρεβὲλ κι' ἡ γυναίκα του. Ὅταν ἦταν μικροί, ὁ Κριστιὰν κι' ἡ ἀδελφή του χωριστήκαν ἀπ' τὴ μητέρα τους. Καὶ δὲν τὴν ξαναεῖδαν ποτὲ πιά.

»Ποιὰ εἶναι; Ποῦ ζῇ;... Γιατί ἐξαφανίσθηκε ἔτσι, σὰ νὰ πέθανε;... Ἡ σκέψι αὐτὴ κυνηγάει ἀδιάκοπα τὸν Κριστιάν. Κρύβει τὸν πόνο τῆς καρδιάς του, μὰ ἡ ζωή του εἶναι σφραγισμένη ἀπ' τὴ θλῖψι.

— Ὑποφέρει;... Ὑποφέρει; μουρμούρισε ἡ Πωλίν, σὰ χαμένη.

— Τὸ μυαλό του πετάει διαρκῶς στὴν ἄγνωστη αὐτὴ μητέρα, ποὺ ζῇ ἴσως... συνέχισε ὁ Ραϋμόν. Μ' ὅλο ποὺ τοὺς ἐγκατέλειψε, τὴν ἀγαπάει ὅπως τὴν ἀγαποῦσε ἄλλοτε, ὅταν ἦταν μικρὸ παιδάκι καὶ τὸν ἀγκάλιαζε στὴν ἀγκαλιά της. Ἐλπίζει πὼς μιὰ μέρα θὰ λείψουν οἱ λόγοι, ποὺ τὴν ἀναγκάζουν νὰ κρύβεται ἔτσι, καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ τότε, νὰ τὸν σφίξῃ στὸ στῆθος της...

Ὁ Ραϋμὸν στομάτησε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα συνέχισε:

— Καταλαβαίνεις πὼς δὲν ἔκανα τίποτα. δὲν εἶπα τίποτα, γιὰ νὰ διαλύσω αὐτὴ τὴν ψευδαίσθησί του. Εὐτυχῶς, δὲ μποροῦσε νὰ διαβάσῃ στὴ σκέψι μου... Γιατὶ ἡ ἰδέα μου εἶναι πὼς, ὅταν μιὰ μητέρα ἐγκαταλείπῃ ἔτσι τὰ παιδιά της, πρέπει νάπαψε νὰ τ' ἀγαπάῃ, ἢ μάλλον δὲν τ' ἀγάπησε ποτέ...

Ἡ Πωλὶν πετάχτηκε, μεταμορφωμένη. Προχώρησε πρὸς τὸ νέο κι' εἶπε ἐπιτακτικά:

— Σώπα! Μὴν ξαναπροφέρης αὐτὲς τὶς λέξεις!

— Μητέρα!... φώναξε ὁ Ραϋμόν, σαστισμένος.

Μὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἄκουσε. Δὲ σκεπτόταν, παρὰ ἕνα πρᾶγμα: ὅτι ὁ Κριστιάν της ὑπόφερε κι' ὅτι αὐτὴ δὲ μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτα γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ!

Τὴν ἀγαποῦσε πάντα. Ἡ καρδιά του ἦταν δική της.

"Αν αὔριο τοῦ φανερωνότανε ξαφνικά;... "Αν τοῦ φώναζε, ἀνοίγοντάς του τὴν ἀγκαλιά της:

— Κριστιάν, μικρέ μου Κριστιάν, εἶμαι ἡ μητέρα σου!...Μὴν εἶσαι πιὰ δυστυχισμένος, δὲν πρέπει, ἀφοῦ πῆρε αὐτὴ ὅλο τὸ φορτίο τοῦ πόνου, ἀφοῦ δέχτηκε νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ γιὰ σένα...

Μὰ τί ὄνειρα ἔκανε;... Σὲ λίγο, σὲ μερικὲς μέρες ἴσως, τὴν περίμενε ἡ κατάπτωσή, ἡ φτώχεια, μὲ τὴ χρεωκοπία τῆς «Μικρῆς νοικοκυρᾶς»! Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παρασύρῃ σ' αὐτὴν καὶ τὸν Κριστιάν;

Γιατὶ ὁ κόμης ντὲ Ρεβέλ, ἀμείλικτος πάντα, θὰ ἀπαιτοῦσε ἀπ' τὸ νέο νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσα στὸν παπποῦ του καὶ τὴ μητέρα του. Κι' ὁ Κριστιὰν θὰ διάλεγε τὴ μητέρα του... δηλαδὴ τὴ φτώχεια, τὴν αὐριανὴ ἀβεβαιότητα, τὴν πεῖνα ἴσως!

— Μητέρα... ξαναεῖπε ὁ Ραϋμόν.

Ἡ Πωλὶν ἀνασκίρτησε καὶ τὸν κύτταξε, σὰ νὰ συνερχόταν ἀπὸ ἕνα ἐφιάλτη. Ξαναθυμήθηκε... τὸ Ραϋμόν, τὴν Ἰσαβέλλα, τὸν ἔρωτα τοῦ νέου... καινούργια πηγὴ πόνου καὶ ἀγωνίας γι' αὐτήν!

Θὰ σύντριβε τώρα τὴν ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ ἄλλου παιδιοῦ, μ' ἕνα χτύπημα, ποὺ μποροῦσε καὶ νὰ τὸν θανατώσῃ!

Συγκέντρωσε τὶς δυνάμεις της γι' αὐτὴ τὴ δοκιμασία. Καὶ μουρμούρισε μαλακά, μὲ ἀπεργαπτη θλῖψι:

— Ραϋμόν, θὰ χρειαστῆς ὅλο σου τὸ θάρρος, γιὰ ν' ἀκούσῃς αὐτὰ ποὺ ἔχω καθήκον νὰ σοῦ πῶ.

— Τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς, μητέρα;

— "Οτι πρέπει νὰ ξεχάσῃς τὴν ἀγάπη σου, φτωχό μου παιδί!

— Νὰ ξεχάσω τὴν ἀγάπη μου;...

Ὁ νέος πετάχτηκε πάνω, ἀποφασισμένος, ἕτοιμος νὰ παλέψῃ.

— Μὴν προφέρης αὐτὴ τὴ λέξι, μητέρα! πρόσθεσε. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πὼς εἶναι τρελλός, παράλογος, ὁ ἔρωτάς μου. Τὸ παραδέχομαι. Μὴ μοῦ λὲς ὅμως πὼς πρέπει νὰ τὸν ξεχάσω.

— Ὑπάρχει ἕνα ἐμπόδιο ἀνάμεσά σας, ποὺ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἐξουδετερώσῃ.

Ὁ Ραϋμὸν χαμογέλασε ἀχνά.

— "Ενα ἐμπόδιο; Ναί, τὸ ξέρω... "Οχι ἕνα, ἀλλὰ πολλά! Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ ἀσημη καταγωγή μου. Τὸ δεύτερο, ἡ φτώχεια μου. Τὸ τρίτο, ἡ καταδίκη τοῦ πατέρα μου... Μὰ θὰ τὰ νικήσω ὅλα, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο!

Ἡ Πωλὶν κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι της.

— Θὰ μὲ στενογωρούσατε πολύ, ἂν δὲ μοῦ ζητούσατε πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας!...

— Ποτέ! πρόφερε.

— Ποτέ;

— Πᾶψε νὰ ξεγελιέσαι, νὰ ἐλπίζῃς σὲ κάτι ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ!

— Μητέρα, δὲ σὲ πιστεύω... Ἀγαπάω τόσο τὴ δεσποινίδα ντὲ Ρεβέλ, ὥστε δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ μ' ἀγαπήσῃ μιὰ μέρα κι' αὐτὴ λιγάκι... Ὤ, θὰ τὸ κατορθώσω, σοῦ τ' ὁρκίζομαι!

— Ποτέ!... Ποτέ!...

— Γιατί;... Ἡ κοπέλλα αὐτὴ σοῦ εἶναι ἄγνωστη. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μιλᾶς γιὰ λογαριασμό της, νὰ μὲ καταδικάζῃς ἀνέκκλητα.

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, εἶπες;

— Μητέρα, συχώρεσέ με... δὲν ξέρω τί λέω!... Μὰ γιατί μὲ ξετρελλαίνεις ἔτσι; Γιατί σκοτώνεις μέσα μου τὴν ἐλπίδα ποὺ μὲ κάνει νὰ ζῶ... καὶ πού, δίχως αὐτήν, μοῦ φαίνεται πὼς δὲ θὰ ὑπῆρχε πιὰ τίποτα στὸν κόσμο γιὰ μένα;

— "Ετσι νομίζεις... Εὐτυχῶς, ὅμως, στὴν ἡλικία σου, ὑποφέρουν πολύ, ἀλλὰ ξεχνάνε γρήγορα.

— Ἐσύ, μητέρα, ἡ τόσο καλή, μιλᾶς ἔτσι; Ἐσὺ σπέρνεις τὴν ἀπελπιστία στὴν ψυχή μου;

— Φτωχό μου παιδί! βόγγησε ἡ Πωλίν. "Ακουσέ με, παρακάλεσέ με, ἀνάθεμά με, ἂν θέλῃς... "Ισως τώρα μπορεῖς ἀκόμα... Σοῦ τὸ ξαναλέω: Ποτὲ δὲ θὰ γίνῃ δική σου ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρεβέλ.

— Μὰ γιατί;... Γιατί;... Ἐξήγησέ μου τὸ λόγο, κι' ἴσως τότε νὰ σὲ πιστέψω.

— Δὲν ξέρεις τὴν οἰκογένειά της... τὸν παππού της! Εἶναι ἀλαζονικός, ἀλύγιστος, ἱκανὸς νὰ θυσιάσῃ τὸ κάθε τι γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματός του — ὅπως τὴν καταλαβαίνει αὐτὸς.

— Μιλᾶς σὰν νὰ τὸν ἤξερες...

Ἐξηγήσου λοιπόν! Ὑπάρχει σ' ὅλ' αὐτὰ κάποιο μυστήριο ποὺ μοῦ κρύβεις...

— Ἐπιμένεις νὰ τὸ μάθῃς;

— Ναί!

Ἡ Πωλὶν σκώθηκε καὶ πρόφερε ἐπίσημα:

— Ἐ, ἄκουσε λοιπόν! Ἡ μητέρα τοῦ Κριστιὰν καὶ τῆς Ἰσαβέλλας, ποὺ χωρίστηκε ἄλλοτε ἀπ' τὰ παιδιά της...

— Μὴν προχωρῆς! Καταλαβα...

— Ναί, Ραϋμόν, εἶμ' ἐγώ... Καταλαβαίνεις τώρα πὼς ξέρω τὴν καταραμένη αὐτὴ οἰκογένεια, τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσα; Τὸ ἀκόρεστο μίσος τους μοῦ ξερρίζωσε τὴν καρδιά... "Α, δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο ὑποφέρα, πόσα δάκρυα ἔχυσα!...

Ὁ Ραϋμὸν ἔμεινε ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος. Τοῦ φαινότανε πὼς τὸν εἶχε χτυπήσει κεραυνός...

Ἡ Πωλίν, μητέρα τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Κριστιάν,... Ὥστε ἦταν ψεύτικο τὸ ἐπίθετό της δὲν τὴ λέγανε Ραϋνάλ;...

Δὲ θάχε καταλάβει καλά. Θάτον ἕνα ὄνειρο, ἕνας ἐφιάλτης...

Μὰ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα ἐξακολούθησε, μὲ περισσότερη ἔξαψι:

— Δώδεκα χρόνια τώρα κοιτάει αὐτὸ τὸ μαστύριό μου. Καὶ

τὰ χείλη μου δὲν πρόφεραν ποτὲ ἕνα παράπονο... Θ' ἀνακουφίζομουν, ἂν μιλοῦσα, ἂν ἔκλαιγα ἐλεύθερα. Μὰ ἔπρεπε νὰ σωπάσω, μπροστά σας, νὰ καταπιῶ τὰ δάκρυά μου, νὰ θάψω τὸν πόνο μου... Ὤ, ἂν δὲν εἶχα ἐσένα καὶ τὴ Ζερμαίν, τὴν ἀγάπη σας, θὰ εἶχα πεθάνει ἀπὸ καιρό...

Μιλοῦσε, μιλοῦσε ἀδιάκοπα, ἀνακουφίζοντας, ἐπιτέλους, τὴν καρδιά της.

Διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της, τὸ γάμο της μὲ τὸ Ζάν, τὴ διάστασί του μὲ τὸν πατέρα του, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ γιὰ νύφη του.

"Ὕστερα, τὸ μῖσος τοῦ πεθεροῦ της, ποὺ τὴν καταδίωξε ἀλύπητα, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ζάν, καὶ τῆς αἰρπαξε τὰ παιδιά της... τὶς ἄκαρπες προσπάθειές της νὰ τὰ πάρῃ πίσω, τὴν παρεξήγησι γιὰ τὸν ἀδελφό της, τὴν τραγικὴ σύμπτωσι τοῦ θανάτου τοῦ ἀληθινοῦ Ἀντρὲ Σερά, ποὺ τῆς εἶχε κλείσει γιὰ πάντα τὸ στόμα...

Μὰ ναί, ἤξερε καλὰ τὸν κόμητα ντὲ Ρεβέλ!

Ποτὲ δὲ θὰ ἐξεχόταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνῃ ἡ ἐγγονή του κυρία Μεγκρέ, νὰ πάρῃ ἕνα ὄνομα, ὄχι μόνο λαϊκό, ἀλλὰ καὶ στιγματισμένο, ἀτιμασμένο!

Κι' ἡ 'Ισαβέλλα, ἄλλωστε, ἡ τόσο ἀγέρωχη καὶ ἐμποτισμένη ἀπ' τὶς ἰδιες προκαταλήψεις τοῦ παππού της, δὲ θὰ συγκινιόταν ἀπ' τὸν ἔρωτα τοῦ νέου, ὅσο κι' ἂν ἦταν ἀληθινὸς κι' εὐγενικός.

'Ο νέος εἶχε σωριαστῆ σ' ἕνα κάθισμα, χτυπημένος κατάκαρδα. 'Η Πωλὶν πῆγε κοντά του, ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του.

— Πρέπει νὰ φανῆς δυνατός, Ραϋμόν! τοῦ σύστησε. Διῶξε αὐτὸ τὸ ὄνειρο. Ξέχασε τὴν ἐρλλὴ ἐλπίδα σου!

"Ὕστερα πρόσθεσε, σὰ νὰ εἶχε σκεφθῆ ξαφνικὰ κάποιον τρόπο σωτηρίας:

— Πρέπει νὰ φύγῃς, παιδί μου, νὰ ταξιδέψῃς μακρυά, γιὰ νὰ ξεχάσῃς. Σὲ μερικὲς μέρες, θὰ χάσουμε δυστυχῶς τὴν Τερέζα. 'Εγὼ μὲ τὴ Ζερμαίν, μονάχες μας, θὰ κατορθώσουμε νὰ τὰ βγάλουμε πέρα. Ξέρω ἀκόμα ν' ἀγωνίζωμαι... Φῦγε, λοιπόν, παιδί μου... Σὲ λίγο καιρό, θὰ πήγαινες στρατιώτης. Κατατάξου ἀπὸ τώρα, ἐθελοντής. Πρέπει! Τ' ἀκούς;

— 'Εσύ, μητέρα... ἐσὺ μοῦ μιλᾶς ἔτσι;

— Ναί, Ραϋμόν. Καὶ πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς.

Εἶχε πάει ἀκόμα πιὸ κοντά του. Τοῦ ἔπιασε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι καὶ τὸν κύτταξε ἱκετευτικὰ μέσα στὰ μάτια.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μισάνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ἀτελιὲ καὶ πρόβαλε τὸ κεφάλι τῆς ἡ Ζερμαίν.

— Μαμᾶ, ἔλα γρήγορα! φώναξε, ξετρελλασμένη. 'Η νονά...δὲν εἶναι καλά!

'Η Πωλὶν ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ βγῆκε τρέχοντας.

'Ο Ραϋμὸν ἔμεινε μόνος. Καὶ ψιθύρισε, μ' ἕνα λυγμό:

— Νὰ φύγω!... Θὰ βρῶ τὴ δύναμι;

ΙΓ'.

— Τελοσπάντων, Ραϋμόν, θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τὸ λόγο αὐτῆς τῆς παράξενης καὶ ξαφνικῆς ἀποφάσεώς σου;

'Ο Κριστιὰν ἔκανε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ στὸ φίλο του, ποὺ τοῦ εἶχε ἀναγγείλει ξαφνικὰ ὅτι θὰ ἔφευγε.

'Ο ἀνηψιὸς τῆς Πωλὶν ἦταν καταχλωμος. Τὰ μάτια του ἦταν κομμένα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια καὶ γυάλιζαν ἀπὸ πυρετό.

— Τί θέλεις νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Κριστιάν; ἀπάντησε. Εἶχα κάνει ἕνα ὄνειρο. Μὰ τελείωσε πιά...Θὰ προσπαθήσω ν' ἀρχίσω ἀλλοῦ μιὰ καινούργια ζωή.

— Μὰ τί σὲ ἀναγκάζει νὰ φύγῃς; Πῶς τ' ἀποφάσισες ἔτσι ξαφνικὰ νὰ καταταγῆς στὸ στρατό;

— Αὐτὸ εἶναι μυστικό μου, Κριστιάν.

— Καὶ γιὰ μένα ἀκόμα;

«Προπάντων γιὰ σένα», θέλησε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Ραϋμόν. 'Αλλ' εἶπε μονάχα:

— Ναί, καὶ γιὰ σένα.

— 'Η ἀπόφασί σου αὐτὴ ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν κατοικία τοῦ πατέρα σου;

— "Υπάρχει κι' ἕνας ἄλλος λόγος.

— Ποιός;

— Μὴ μὲ ρωτᾶς πιά, φίλε μου! 'Υπάρχουν πράγματα ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὰ πῶ... Πρέπει νὰ φύγω καὶ θὰ φύγω.

— Θὰ μὲ ξεχάσῃς, Ραϋμόν;

— Ποτέ! 'Ο χωρισμὸς δὲ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ μιὰ φιλία σὰν τὴ δική μας. 'Η σκέψι μου θὰ πετάῃ πάντα σὲ σένα, γυρεύοντας κατσφύγιο καὶ παρηγοριά.

'Απλώθηκε γιὰ λίγο βαρειὰ σιωπή. Οἱ δυὸ νέοι βγήκαν μαζὶ ἀπ' τὸ κολλέγιο καὶ σταμάτησαν στὸ πεζοδρόμιο.

'Ο Κριστιὰν ἦταν συγκινημένος. Τὰ χείλη του μισάνοιξαν, σὰ νάθελε νὰ κάνῃ μιὰν ἄλλη ἐρώτησι στὸ φίλο του. Ξανάκλεισαν ὅμως, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι.

Στὸ τέλος, ὡστόσο, νίκησε τοὺς δισταγμούς του καὶ εἶπε:

— Μὲ παρακάλεσες, πρὶν ἀπὸ λίγο νὰ μὴ σὲ ρωτήσω πιά. Σέβομαι τὴ θέλησί σου. Μὰ ἴσως μπορεῖς ν' ἀπαντήσῃς σὲ μιὰ τελευταία ἐρώτησι, ποὺ θέλω νὰ σοῦ κάνω...

— Μίλησε.

— Αὐτὴ ἡ γλυκειὰ κι' ἀφοσιωμένη γυναίκα, ἡ θεία σου, ποὺ ἦταν πάντα σὰ μητέρα σου, σ' ἀφίνει νὰ φύγῃς ἔτσι;...

— Ναί.

— Δὲν προστάθησε νὰ σὲ μεταπείσῃ;

— "Οχι... 'Απεναντίας μάλιστα, αὐτὴ μοῦ τὸ σύστησε, τὸ ἀπαίτησε!

'Ο Κριστιὰν ἔτσανε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως. Κύτταξε τὸ φίλο του μὲ παραξενη ἔκφρασι.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις ἄλλη μιὰ ἐρώτησι, Ραϋμόν; τοῦ εἶπε.

— Ποιά;

— 'Η θεία σου λέγεται κυρία Ραινβίλ;

'Ο Ραϋμὸν ἀνασκίοτησε καὶ δίστσσε μιὰ στιγμή. 'Ο φίλος του πρόσεξε τὸν ἀνεπαίσθητο ἐκεῖνο δισταγμό του.

— Ναί, ἀπάντησε ὕστερα ὁ Ραϋμόν. Γιατὶ μὲ ρωτᾶς;

— "Α, ἔτσι... Γιατὶ μοῦ φαίνεται περίεργη ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἀναχώρησί σου...

'Ο Κριστιὰν δὲν πρόσθεσε τίποτ' ἄλλο κι' ὁ Ραϋμὸν ἀπόφυγε νὰ τὸν ρωτήσῃ.

"Εκαμαν λίγα βήματα, ἀμίλητοι κι' οἱ δυό, βυθισμένοι στὶς σκέψεις τους.

— "Ωστε σήμερα εἶναι ἡ τελευταία φορά, ποὺ βλεπόμαστε; εἶπε ὁ Κριστιάν.

— Ναί. Σὲ δυὸ μέρες, φεύγω γιὰ τὴν 'Αφρική. Τελειώσανε ὅλες οἱ ἐνέργειές μου. Μὲ στέλνουν σ' ἕνα σύνταγμα σπαχήδων...Τοὐλάχιστον, ἐκεῖ κάτω, δὲ θὰ κοκκινίζω γιὰ τ' ὄνομά μου.

— Καϋμένε μου Ραϋμόν!

'Ο νέος χαμογέλασε πικρά.

— Κι' ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾶς, Ραϋμόν;... πρόφεσε ὁ φίλος του.

— Θὰ μείνῃ ἐδῶ μέσα! ψιθύρισε ἐκεῖνος, δείχνοντας τὴν καρδιά του.

Κι' ἀναστέναξε βαθυά.

'Ο Κριστιὰν σώπασε, μὴ θέλοντας νὰ ξύσῃ τὴν ἀνοιχτὴ πληγὴ τῆς καρδιᾶς τοῦ νέου.

Ξαφνικά, διέκριναν κι' οἱ δυὸ μιὰ κοπέλλα, ποὺ στεκόταν ἀκίνητη στὸ πεζοδρόμιο, περιμένοντας. Τὴ συνώδευε ἕνας γέρος, ψυχρὸς καὶ αὐστηρός.

— 'Ισαβέλλα!... Παππού! Τί εὐχάριστη ἔκπληξι!... φώναξε ὁ Κριστιάν.

'Ο Ραϋμὸν τοῦδωσε τὸ χέρι.

— 'Αντίο, φίλε μου, τοῦ εἶπε.

— Δὲ θὰ σὲ ξαναδῶ, πρὶν φύγῃς;

— "Οχι.

— 'Αντίο λοιπόν!

'Ο νέος πῆρε τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ τὸ κράτησε σφιγμένο πολλὴ ὥρα μέσα στὸ δικό του, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τ' ἀφίσῃ.

— Θὰ μοῦ γράφῃς, Ραϋμόν; ρώτησε.

— Καὶ βέβαια.

— Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι;

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι.

'Η συγκίνησι ἔσφιγγε τὸ λαιμὸ καὶ τῶν δυό τους. Πρῶτος, ὁ Ραϋμὸν τράβηξε τὸ χέρι του καὶ τραύλισε:

— 'Αντίο!...

Χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ τὸν κόμητα καὶ τὴν κοπέλλα, ποὺ τοῦ ἀπαντήσανε μὲ μιὰ μικρὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ξαφνικὴ χλωμάδα του.

"Οταν ὅμως ἔφτσισε ἑκατὸ μέτρα πιὸ πέρα, σταμάτησε ἀπότομα καὶ κύτταξε πίσω, σὰν νὰ τὸν τραβοῦσε μιὰ δύνσιμι ἀκατανίκητη.

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε νοιώσει τέτοιο ξέσκισμα... 'Η καρδιά του εἶχε πάψει σχεδὸν νὰ χτυπάῃ.

Πέρασε μηχανικὰ τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του. Τὸ αἷμα βούϊζε στ' αὐτιά του. "Ενα σύννεφο πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια του.

Διέκρινε μονάχα τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ μιᾶς κοπέλλας... κι' ἔπειτα τίποτα πιά...

'Ο Κριστιάν, ἡ 'Ισαβέλλα κι' ὁ παπποῦς τους εἶχαν μπῆ σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως.

Αὐτὸ ἦτανε! 'Ο Ραϋμὸν δὲ θὰ ξανάθλεπε ποτὲ πιὰ τὴν ἀγαπημένη του.

Τοῦ φάνηκε πὼς ὅλα γύριζαν, ζαλίστηκε κι' ἀκούμπησε σ' ἕνα δέντρο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ...

"Οταν συνῆλθε, κύτταξε ἀπελπισμένα πρὸς τὴ διεύθυνσι, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τ' αὐτοκίνητο. Μὰ δὲν τὸ εἶδε πιά.

"Ολα ἦταν μαῦρα, σκοτεινά, γύρω του, μέσα του, παντοῦ...

Ξεκίνησε, μηχανικά... 'Υπόφερε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.

Εἶχε ὁρκιστῆ στὸν ἑαυτό του ν' ἀφίσῃ τὴ Γαλλία, χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ ξαναδῇ τὴν 'Ισαβέλλα. Μὰ νά ποὺ ἡ Τύχη εἶχε θελήσει νὰ τοὺς φέρῃ ἀντιμέτωπους, γιὰ τελευταία φορά!

Γιατί αὐτὴ ἡ ὕστατη δοκιμασία, ἡ σκληρότερη καὶ πιὸ ὀδυνηρὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες;

Τώρα ὅμως ὁ νέος εἶχε νικήσει πιὰ τὴν ἀδυναμία του κι' εἶχε τιθασσεύσει τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του.

Θὰ ὑπάκουε τὴν Πωλίν... Ὤ, πόσες προσπάθειες, πόσα δάκρυα τοῦ εἶχε στοιχίσει αὐτὴ ἡ ἀπόφασι! Εἶχε ζητήσει ἀπ' τὴ «μητέρα» του μιὰ προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθῇ, γιὰ νὰ συνηθίσῃ στὴ φοβερὴ ἐκείνη ἰδέα...

Εἶχε ἐλπίσει μάλιστα, κατὰ βάθος, πὼς ἡ Πωλὶν θὰ μετανοοῦσε, πὼς θὰ τοῦλεγε νὰ μείνῃ.

Μὰ τὰ χείλη της δὲν πρόφεραν τὰ λόγια, ποὺ περίμενε ὁ νέος. Γιὰ νὰ μένῃ, λοιπόν, τόσο ἀκλόνητη στὴν ἀπόφασί της, σήμαινε πὼς ἔπρεπε ἀληθινὰ νὰ φύγῃ ὁ Ραϋμόν, πὼς εἶχε μαντέψει τὴν ἀλήθεια: ὅτι ἡ σωτηρία του βρισκόταν μονάχα στὴν ἐξορία.

Κι' ἔτσι, βλέποντας τὰ μάτια της διαρκῶς βουρκωμένα, διαβάζοντας μέσα τους μιὰ βουβὴ διαταγή, ὁ νέος νικήθηκε ἐπιτέλους καὶ τῆς φώναξε μιὰ μέρα:

— Ναί, μητέρα, ἐχεις δίκιο. Θὰ φύγω! Πρέπει! 'Αλλοιῶς ,δὲ θἄχω ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀπαρνηθῶ...

★

Τώρα ὁ Ραϋμὸν γύριζε σιγὰ-σιγὰ στὴ «Μικρὴ νοικοκυρά».

Σκεπτόταν ὅτι, σὲ λίγες μέρες, θὰ βρισκόταν πολὺ μακρυά, πέρα ἀπ' τὴ Μεσόγειο.

Στὴν ἀρχή, θὰ ἦταν δύσκολη ἡ καινούργια ζωή του, τόσο μακρυὰ ἀπ' τὴν εὐτυχία, ποὺ εἶχε ὀνειρευτῆ! Μὰ θὰ συνήθιζε σιγὰ-σιγά...

Κι' ἀργότερα, ὅταν θ' ἀπολυότανε πιὰ ἀπ' τὸ στρατό, ἂν εἶχε ἠρεμήσει στὸ μεταξὺ ἡ καρδιά του, ἂν εἶχε βρῇ τὴ λησμονιά, θὰ ἐπιδιδότανε σ' ἕνα ἔργο δικαιοσύνης κι' ἐπανορθώσεως. Θὰ προσπαθοῦσε ν' ἀποκαταστήσῃ τὴ μνήμη τοῦ πατέρα του. Αὐτὸς θὰ ἦταν στὸ ἑξῆς ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς του!

"Οταν ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ, δὲν εἶδε στὴν ἀρχὴ κανένα μέσα. "Υστερα ὅμως πρόσεξε τὴν Πωλίν, ποὺ βρισκότανε μέσα στὸ μικρὸ γραφεῖο, πίσω ἀπ' τὰ τζάμια.

Εἶχε ἀνοιχτὰ μπροστά της τὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ καταστήματος καὶ φαινότανε βυθισμένη σὲ ὀδυνηρὲς σκέψεις, μὲ τὸ μέτωπό της ἀκουμπισμένο στὸ ἕνα χέρι της.

Τὸ πρόσωπό της φαινόταν κουρασμένο, ἀδυνατισμένο. 'Η λεπτὴ φυσιογνωμία της ἦταν γερασμένη, σημαδεμένη ἀπὸ πρόωρες ρυτίδες. Τὰ χείλη της σάλευαν, προφέροντας λέξεις ποὺ δὲν τὶς ἄκουγε ὁ νέος.

Δυὸ δάκρυα χοντρὰ κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της στὰ μάγουλά της. Τὰ σκούπισε, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι.

'Ο Ραϋμὸν εἶχε σταθῇ καὶ τὴν κύτταζε, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. 'Ο βουβὸς πόνος της δὲν τὸν ἄφηνε νὰ σκεφθῇ τὸ δικό του.

Γιατί ἔκλαιγε ἡ θεία του; Ἐξ αἰτίας τοῦ Κριστιὰν καὶ τῆς 'Ισαβέλλας;...

Ποτὲ πιὰ δὲν εἶχαν ξαναμιλήσει οἱ δυό τους γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Ποτὲ δὲν εἶχαν προφέρει τὰ ὀνόματα αὐτά, γιὰ νὰ μὴν πληγώσουν ἀνώφελα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

"Η μήπως ἔκλαιγε ἡ Πωλὶν γιὰ τὸν προσεχῆ χωρισμό τους;

"Οχι! Κάτι τοῦ ἔλεγε πὼς δὲν ἦταν οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος λόγος...

Προχώρησε ἕνα βῆμα. 'Η Πωλὶν τὸν ἀντιλήφθηκε τότε κι' ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της. "Αρταξε γρήγορα τὰ βιβλία, ποὺ εἶχε μπροστά της, τάκλεισε κι' ἔκρυψε μέσα σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ κάτι χαρτιὰ μὲ ἀριθμούς, ποὺ συμβουλευότανε πρὶν ἀπὸ λίγο.

— Καλησπέρα, μητέρα, τῆς εἶπε ὁ Ραϋμόν, πηγαίνοντας κοντά της.

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, παιδί μου;

'Η φωνή της ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ.

'Ο νέος τὴν κύτταξε. Ποιὸ καινούργιο μυστικὸ τοῦ ἔκρυβε τάχα;

Μιὰ γρήγορη, φοβερὴ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του.

'Η Πωλὶν τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴ δύσκολη κατάστασι τοῦ μαγαζιοῦ, ποτὲ ὅμως δὲν τοῦ τὴν εἶχε παραστήσει ἀπελπιστική.

Γιατί τώρα εἶχε κρύψει ἀμέσως τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτιά, ποὺ μελετοῦσε, ὅταν τὸν εἶδε; Δὲν ἤθελε, λοιπόν, νὰ τὰ δῇ κι' ἐκεῖνος; Γιατί;

Μήπως ἡ κατάστασι ἐκείνη, ποὺ δὲ φαινόταν νὰ τὴν ἀνησυχῇ, ἦταν στὴν πραγματικότητα πιὸ ἀπειλητικὴ ἀπ' ὅσο τὴν παρίστανε;

'Ο νέος ἔσκυψε πάνω της καὶ τὴ ρώτησε, ἀποφασισμένος νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια:

— Γιατί ἔκλαιγες, μητέρα;

— 'Εγώ, παιδί μου;

— Ναί, ἐσύ.

— Λάθος κάνεις, δὲν ἔκλαιγα.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

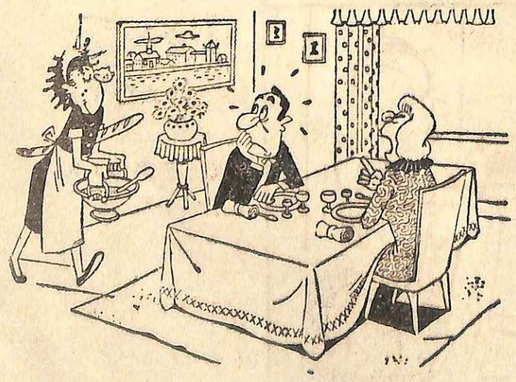
Προφέρετε ὅ,τι εὐχαρίστως θὰ δεχόσαστε...

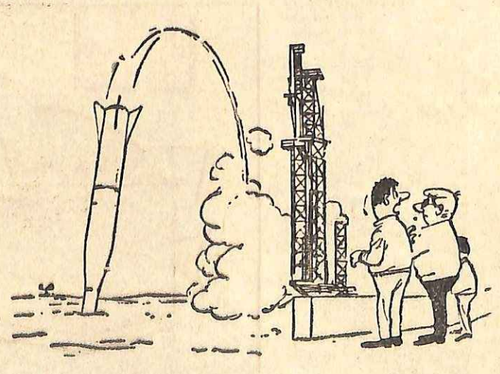
ΠΟΙΟΤΗΣ... ION
ΓΕΥΣΙΣ... ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
καὶ ἀκόμη
ΔΙΠΛΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ
διπλὴ προστασία!...

ΚΑΡΑΜΕΛΛΕΣ
ION

Σὲ κάθε στιγμὴ
Γιὰ κάθε γοῦστο

— Δὲν πιστεύω, Μιχάλη, νὰ ἐρωτευθῆς πάλι τὴν καινούργια μας ὑπηρέτρια!...

— Εἶδες πόσο γρήγορα ξαναγύρισε στὴ Γῆ;

— Μὰ σὲ εἶδα, ποὺ σκούπιζες τὰ δάκρυά σου. Ἄλλωστε, τὰ μάτια σου εἶναι ὑγρὰ ἀκόμα.

Ἡ νέα γυναίκα δὲν προσπάθησε πιὰ ν' ἀρνηθῆ.

— Ναί, εἶν' ἀλήθεια! ὁμολόγησε. Ἤταν μιὰς στιγμῆς ἀδυναμία μου... Μὰ τώρα τελείωσε πιά! Ξαναβρῆκα τὸ θάρρος μου...

Ὁ Ραϋμὸν τὴν κύτταξε μ' ἀμφιβολία.

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια, μητέρα;

— Ναί, παιδί μου.

Ἀνησυχῶ, ποὺ σὲ βλέπω ἔτσι! Μοῦ φαίνεται πὼς συμβαίνει ἐδῶ κάτι μυστηριῶδες, κάτι πολὺ σοβαρό, ποὺ μοῦ τὸ κρύβεις... Κανεὶς κοινούργιος κίνδυνος;

Ἡ Πωλὶν προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

— Μὰ ὄχι, Ραϋμόν, γιατί βάζεις τέτοιες ἰδέες στὸ μυαλό σου; διαμαρτυρήθηκε.

— Μοῦ ὑπόσχεσαι πώς, ὅταν φύγω, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ὑποφέρετε οἰκονομικά, ἐσὺ κι' ἡ Ζερμαίν;

Ἡ κ. ντὲ Ρεβὲλ δίστασε μιὰ στιγμή, σὰ νὰ πάλευε μὲ τὸν ἑαυτό της. Μὰ ἦταν τόσο σύντομος ὁ δισταγμός της αὐτός, ὥστε δὲν κατάλαβε τίποτα ὁ Ραϋμόν.

— Καὶ βέβαια δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος, ἀπάντησε ὕστερα. Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὼς οἱ δουλειὲς τοῦ μαγαζιοῦ δὲν πᾶνε τόσο καλά, σὰν ἄλλοτε. Πάντως, ὅμως, τὰ κέρδη του φτάνουν γιὰ νὰ ζήσουμε ἀρκετὰ καλά. Διῶξε λοιπὸν τὶς ἀδικαιολόγητες αὐτὲς ἀνησυχίες σου.

— Θὰ μὲ κρατᾶς, ἄλλωστε, ἐνήμερο γιὰ ὅ,τι σᾶς συμβαίνει;

— Ναί, ναί, ἔννοια σου! Σκέψου μονάχα τὸν ἑαυτό σου, καλό μου παιδί.

Μιὰ ἐρώτησι ἀνέβηκε στὰ χείλη τοῦ Ραϋμόν. Δίστασε κι' αὐτὸς κι' ἐπιτέλους πῆρε τὴν ἀπόφασι:

— Κι' ὁ Κριστιάν;... Κι' ἡ... Δὲν τόλμησε νὰ προφέρη τ' ὄνομα τῆς 'Ισαβέλλας...

Ἡ Πωλὶν ἔφερε τὸ δάχτυλό της μπροστὰ στὰ χείλη της.

— Νὰ μὴ ξαναναφέρουμε ποτὲ αὐτὰ τὰ ὀνόματα, Ραϋμόν! εἶπε. Ἔχομε κι' οἱ δυό μας ἕνα καθῆκον... ἐσὺ νὰ ξεχάσῃς, ἐγὼ νὰ μὴ τοὺς ξαναδῶ πιά.

Σηκώθηκε κι' ἔσπρωξε μακρυά της τὰ βιβλία, μὲ μιὰ ἀδιάφορη χειρονομία.

Ὁ νέος ἠσύχασε. Εἶχε διαλυθῆ ἡ ὑποψία του.

Πῶς εἶχε πιστέψει, ἄλλωστε, ὅτι μποροῦσε νὰ κινδυνέψῃ ἡ «Μικρὴ νοικοκυρά»; Ἂν εἶχαν φτάσει τὰ πράγματα σὲ τέτοιο σημεῖο, θὰ τοῦ τὸ εἶχε πῆ ἡ Πωλίν. Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία: Θὰ τὸν ἐμπόδιζε τότε νὰ φύγῃ. Ἤταν πιὰ μεγάλος, ἄντρας. Θὰ μποροῦσε νὰ ἐργαστῆ, γιὰ νὰ κεδίσῃ τὸ ψωμί τους, ὅπως κι' ἡ Πωλὶν κι' ἡ Ζερμαίν.

Βέβαια, δὲν πήγαιναν λοιπὰ οἱ δουλειὲς τοῦ μαγαζιοῦ. Κι' ἡ ἀρρώστεια τῆς Τερέζας εἶχε ἐπιβαρύνει τὸν ἀναιμικὸ προϋπολογισμό τους.

Μὰ αὐτὰ ἦταν περαστικά, προσωρινὲς δοκιμασίες, ποὺ δὲν τὶς ἀποφεύγει κανεὶς ἄνθρωπος καὶ ποὺ δὲ διαρκοῦνε πολύ...

— Πῶς πέρασε τὴ μέρα της ἡ γονά; ρώτησε ὁ νέος μ' ἀνησυχία.

— Ἄσχημα. Χάνει ὁλοένα περισσότεοο τὶς δυνάμεις της. Καὶ παρακολουθεῖ ἡ ἴδια τὸ ἀργὸ αὐτὸ σβύσιμό της... Εἶναι φοβερό!

Ὁ Ραϋμὸν ἀνασταίναξε βαθιά: Ἀλλοίμονο! Ὅταν θὰ ξαναγύριζε, δὲ ξανάβρισκε πιὰ ζωντανὴ τὴ θαυμάσια ἐκείνη γυναίκα, ποὺ ἦταν πάντα σὰν ἀδελφὴ γιὰ τὴν Πωλίν, σὰ δεύτερη μητέρα γιὰ τὴ Ζερμαίν...

Ἡ κ. ντὲ Ρεβὲλ παρεξήγησε

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τὸν κόσμο

Τὸ ἑλικόπτερο διψοῦσε γιὰ βενζίνη

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς πρατηρίου βενζίνης, στὸν αὐτοκινητόδρομο τοῦ Τάραντος εἶδε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες νὰ σταματάη μπροστὰ στὸ κατάστημά του ἕνα... ἑλικόπτερο. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα στρατιωτικὸ ἑλικόπτερο, ποὺ εἶχε σώσει τὴ βενζίνη του κι' ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε σκέφτηκε ὅ-

τι, τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη, ἦταν ν' ἀνεφοδιαστῆ στὸ πρῶτο πρατήριο, ποὺ βρέθηκε μπροστά του. Τὸ ἑλικόπτερο, ἀφοῦ πῆρε 32 λίτρα βενζίνη, ἀνψώθηκε κατακόρυφα κι' ἔφυγε. Ἀλλ' ὁ ἀνεφοδιασμός του διέκοψε τὴν κυκλοφορία πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα, γιατὶ τὰ φτερά του ἔπιαναν ὅλο τὸ πλάτος τοῦ δρόμου.

Μιὰ σκάλα μὲ 6500 σκαλοπάτια!

Ἡ μεγαλύτερη σκάλα τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴν Κίνα καὶ εἶναι ἐκείνη ποὺ ὁδηγεῖ στὸ βουδδικὸ ναὸ τοῦ Τάϊ - Σιάν. Ὁ ναὸς αὐτὸς εἶναι κτισμένος στὴν κορυφὴ ἑνὸς ὄρους, ὕψους 1600 μέτρων καὶ ἡ σκάλα ποὺ ὁδηγεῖ σ' αὐτὸν ἔχει 6500 σκαλοπάτια. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι μόνον μερικοὶ ὀρεσίβιοι κατοροθώνουν νὰ τὰ ἀνεβοῦν. Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ χρειάζονται 7—8 ὧρες, γιατὶ πρέπει νὰ κάνουν κάθε τόσο στάσεις γιὰ νὰ ξεκουράζωνται.

Μὲ δύο μένον σέντς ξαναβρίσκετε τὸ θάρρος σας!

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐμφανίστηκε μιὰ μηχανή, ποὺ ξαναδίνει θάρρος στοὺς ἀπογοητευμένους. Ἡ μηχανὴ αὐτὴ λειτουργεῖ αὐτόματα. Ὅταν βάλη κανεὶς ἕνα νόμισμα τῶν δύο σέντς σὲ μιὰ μικρὴ τρύπα ποὺ ἔχει στὸ ἐπάνω μέρος, δυὸ χέρια ἀπὸ καουτσοὺκ τινάζονται ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸν χτυπᾶνε φιλικὰ στὶς πλάτες. Μιὰ μελῳδικὴ φωνὴ τοῦ ψιθυρίζει ταυτόχρονα μερικὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια.

Πυρκαϊὲς ἀπὸ κεφαλοὺς

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, οἱ κεφαλοὶ προκαλοῦν κάθε χρόνο 7500 πυρκαϊές, μὲ ζημίες 25 περίπου ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

Τὸ καμιόνι ποὺ ἔγινε ... ἀεροπλάνο

Κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς τυφῶνος στὴ Βιργινία, ἕνα καμιόνι ἀνηφπάγη ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ μεταφέρθηκε σὰν φτεροῦ σὲ ἀπόστασι 374 χιλιομέτρων!

Οἱ ἐκκλησίες στὴν Οὐγγαρία

Στὴν Οὐγγαρία ἔκλεισαν ὀκτὼ ἐκκλησίες ἐλλείψει πιστῶν. Τὰ κοινοτικὰ συμβούλια ἀποφάσισαν νὰ τὶς μεταβάλουν σὲ ἀποθῆκες γεωγικῶν προϊόντων.

Δὲν ἔχουν ἐμπιστεσύνη στὶς ὁμοφύλους των

Στὶς τελευταῖες ἐκλογὲς ἐπαρχιακῶν συμβούλων, ποὺ ἔγιναν στὸ Ὀρεντζ (Ἡνωμένες Πολιτεῖες), οἱ ἄνδρες ἀπέσχον ἀπὸ τὶς κάλπες, εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας γιὰ τὶς ὑπερβολικὲς ἀπαιτήσεις τῶν γυναικείων συνδέσμων, ποὺ εἶχαν ὑποβάλει ὑποψηφιότητες γιὰ ὅλα τὰ αἰρετὰ ἀξιώματα. Στὶς κάλπες προσῆλθαν, λοιπόν, μόνον οἱ γυναῖκες. Καί, ἐν τούτοις, οἱ ἐκλεγέντες 20 σύμβουλοι ἦσαν ὅλοι ἄνδρες. «Οἱ γυναῖκες κάνουν γιὰ ὅλα τὰ πράγματα μεγάλο θόρυβο, ἀλλὰ δὲν ἔχουν οὔτε οἱ ἴδιες ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους», γράφουν οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες.

Παράξενο στοίχημα

Ἕνας Ἀμερικανός, ὁ Φρέντ Βάλσεν, κέρδισε ἕνα στοίχημα 10000 δολλαρίων, ποὺ προσφέρονταν γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ μάντευε πόσα σπίρτα καταναλίσκονται σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσα σὲ μιὰ ὥρα.

Ὁ Βαντὶμ θὰ νυμφευθῆ τὴ νέα «ἀνακάλυψί» του

Ὁ γνωστὸς Γάλλος σκηνοθέτης Ροζὲ Βαντίμ, τέως σύζυγος τῆς Μπριτζὶτ Μπαρντὸ καὶ τῆς Ἀνὲτ Στρούϊμπεργκ, πρόκειται νὰ νυμφευθῆ τὴν τελευταία καλλιτεχνικὴ «ἀνακάλυψί» του, ποὺ εἶναι ἡ Κατερίνα Ντενέβ.

Ἡ ἐπιζήσασα «μνηστὴ» τοῦ Λανδρὺ

Ἡ Φερνάνδη Σεγκρέ, ἡ ἐπιζήσασα ἀπὸ τὶς «μνηστὲς» τοῦ περιφήμου κυανοπώγωνος Λανδρύ, ὑπέβαλε στὸ πρωτοδικεῖο τῶν Παρισίων αἴτησι κατασχέσεως τῆς τελευταίας ταινίας ποὺ παρουσιάζει τὴ ζωὴ καὶ τὴν καριέρα του ἄλλοτε μνηστῆρος της. Παραγωγοὶ τῆς ταινίας εἶναι ὁ Ἰταλὸς Κάρλο Πόντι, ὁ «σύζυγος» τῆς Σοφίας Λόρεν καὶ ὁ Γάλλος Μωρεγκλό. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ Φερνάνδη Σεγκρὲ θὰ εἶχε τὴν ἴδια τύχη μὲ τὶς ἄλλες «μνηστὲς» τοῦ Λανδρὺ κι' ὅτι γλύτωσε μόνον χάρις στὴ σύλληψι τοῦ κακούργου.

Μαζὶ μὲ τὸ ποῦρο ἄφησε καὶ τὴ μασέλλα

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς διαλέξεως, ποὺ ἔγινε στὸ Βίγκαν τῆς Ἀγγλίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὲς ἄφησε σ' ἕνα σταντοδοχεῖο ἕνα μισοκαπνισμένο ποῦρο μαζὶ μέ... τὴν

ψεύτικη μασέλλα του, ποὺ φαίνεται ὅτι τὴν εἶχε βγάλει γιατὶ τὸν στενοχωροῦσε. Ἡ ἀστυνομία βλήθηκε ἀμέσως νὰ τὸν βρῆ καὶ τὸ ἐπέτυχε.

— Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω τὶ εἶχε γίνει ἡ μασέλλα μου, εἶπε. Εἶχα ξεχάσει ἐντελῶς ὅτι τὴν εἶχα βάλει στὸ σταντοδοχεῖο.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ τὴν ἐπέστρεψαν, ἀλλὰ ταυτόχρονα τὸν παρέπεμψαν νὰ δικασθῆ γιὰ τὴν ἀμέλειά του, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη δυσάρεστες συνέπειες. Πραγματικά, τὸ ποῦρο του ἔκαιγε ἀκόμη καὶ θὰ μποροῦσε νὰ μεταδώση τὴ φωτιὰ μέσα στὴν αἴθουσα, ποὺ τὰ καθίσματά της ἦταν ψάθινα.

αὐτὸ τὸ στεναγμό του.

— Μετανοιώνεις, παιδί μου, γιατὶ μ' ἄκουσες; τοῦ εἶπε.

— Ὄχι, μητέρα.

— Λὲς ἀλήθεια;

— Μὰ ναί, βέβαια!

Κι' ὁ νέος πρόσθεσε ζωηρά:

— Θέλω ὅμως, μητέρα, νὰ μοῦ ὁρκισθῆς πὼς μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθεια, πὼς εἶσαι πραγματικὰ ἤσυχη γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ Πωλὶν δίστασε μιὰ στιγμή. Ὕστερα πρόφερε ἀργά, ἀποφεύγοντας νὰ κυττάξη τὸ Ραϋμόν:

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι, παιδί μου.

Θὰ τὴν πίστευε τώρα, κι' ἔτσι δὲ θἄπαιρνε μαζί του αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία, κοντὰ στὸν ἄλλο πόνο, ποὺ ράγιζε τὴν καρδιά του.

Ὤ, ἂν ἤξερε πὼς τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα, πὼς ἔφτανε ἡ κατασπροφή, ἡ φτώχεια, ἡ πεῖνα ἴσως!...

Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ μάθη, γιὰ νὰ δεχτῆ νὰ φύγη!...

★

Μὲ τὰ μάτια στεγνά, φλογισμένα ἀπὸ πυρετό, ἡ Πωλὶν μάζεψε καὶ φύλαξε τὰ βιβλία της, ποὺ τὰ εἶχε ἀνοίξει τόσες φορές, τὶς τελευταῖες μέρες. Τσαλάκωσε νευρικὰ κάμποσους λογαριασμούς.

Ἐδῶ καὶ μερικὸν καιρό, ζοῦσε μηχανικά, σὰν αὐτόματο. Βλέποντάς την νὰ πηγαινοέρχεται ἔτσι, θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς εἶχε χάσει τὰ λογικά της καὶ πὼς οἱ πόνοι γλυστροῦσαν ἀπάνω της, ἀφίνοντάς την ἀδιάφορη.

Ὁ Ραϋμὸν εἶχε φύγει, ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα. Αὐτὴ κι' ἡ Ζερμαὶν τὸν εἶχαν συνοδέψει ὡς τὸ σταθμό. Κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὴν ὀχλοβοὴ τοῦ κόσμου, τὰ σφυρίγματα τῶν ἀτμομηχανῶν, τὶς φωνὲς τῶν σιδηροδρομικῶν, ὁ γυιὸς τοῦ Ἀνρὶ Μεγκρὲ φίλησε βιαστικὰ τὴ θεία του καὶ τὴν ξαδέρφη του.

Θέλησε νὰ συντομέψη τὸν ἀποχαιρετισμό τους, γιατὶ φοβότανε μήπως τοῦ λείψη τὸ θάρρος, τὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

Γρήγορα, κυρίες καὶ κύριοι! Στὶς θέσεις σας! φώναξε ἕνας ὑπάλληλος.

Ὁ Ραϋμὸν ἀγκάλιασε κι' ἔσφιξε μὲ πάθος στὸ στῆθος του τὶς δυὸ γυναῖκες. Ἤταν τόσο τρελλό, τόσο παράφορο τὸ σφίξιμό του, ὥστε ἡ Ζερμαὶν πόνεσε κι' ἔβγαλε μιὰ φωνή.

Τώρα ὁ νέος τὴν ἔβλεπε μ' ἄλλο μάτι. Δὲν ἦταν πιὰ γι' αὐτὸν ἡ ἀδελφούλα του, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μὲ βαθειὰ στοργή. Ἤταν ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἰσαβέλλας, ἐκείνης ποὺ δὲ θὰ τὴν ἀποκτοῦσε ποτέ, ἀλλὰ καὶ ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν ξεχάσῃ... Ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀγέρωχης ἐγγονῆς τοῦ κόμητος ντὲ Ρεβέλ, ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὴ ζωή του, ἀναίσθητη, χωρὶς νὰ καταδεχτῆ νὰ προσέξη πὼς κάποιος ἔκλαιγε καὶ ὑπόφερε ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτήν.

Ἀγκάλιαζε τὴ Ζερμαίν, ὅπως θἄθελε ν' ἀγκαλιάση τὴν 'Ισαβέλλα...

Ὕστερα τὴν ἄφησε ἀπότομα κι' ἔτρεξε ν' ἀνεβῆ στὸ τραῖνο, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι — γιατὶ θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μιλήση... Δὲ γύρισε κὰν νὰ κυττάξη πίσω. Μπῆκε βιαστικὰ σ' ἕνα βαγόνι τρίτης θέσεως, κι' ἕνας ὑπάλληλος ἔκλεισε ἀμέσως τὴν πόρτα.

Ἡ Πωλὶν ἔμεινε ἀκίνητη γιὰ λίγο, καρφωμένη στὴ θέσι της, χλωμή, ἀμίλητη. Ἔνοιωθε νὰ ξεσκίζεται ἡ καρδιά της. Τὴς φαινότανε πὼς σκοτείνιαζε τὸ μυαλό της, σὰν σ' ἕνα ἐφιάλτη.

Ὕστερα γύρισε νὰ φύγη, τραβῶντας μαζί της τὴ Ζερμαίν, ποὺ τὴν ἱκέτευε νὰ μείνουν ἀκόμα λίγο, νὰ κυττάξουν τὸ τραῖνο, ποὺ ἀπομακρυνόταν, πρὸς τὸ ἄγνωστο...

Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη καλὰ ἡ κοπελλίτσα γιὰ ποιὸ λόγο ἔφευγε ὁ Ραϋμόν. Πίστευε πὼς εἶχε θελήσει νὰ ξεμπερδέψη τὸ γρηγορώτερο μὲ τὴν ὑποχρέωσι τῆς στρατιωτικῆς θητείας του.

— Κουράγιο, μητέρα!... σύστησε στὴν πονεμένη Πωλίν. Σοῦ μένω ἐγώ... Κι' ἄλλωστε, θὰ περάσῃ γρήγορα ὁ καιρός. Θὰ ξαναγυρίσῃ ὁ Ραϋμόν μας, καὶ τότε θὰ δῆς πόσο θάμαστε εὐτυχισμένοι.

— Ναί, εὐτυχισμένοι... εὐτυχισμένοι! μουρμούρισε ἐκείνη, μὲ πικρὴ εἰρωνεία.

Ὅταν γυρίσανε στὸ σπίτι,βρῆκαν τὴν Τερέζα ν' ἀγωνιᾶ, νὰ πνίγεται. Σπασμωδικὲς ἀνατριχίλες συγκλόνιζαν τὸ ἀδύνατο κορμί της.

Ξαφνικά, ἀναποδογύρισαν οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν της, τὰ χέρια της χτύπησαν τὸν ἀέρα, τὸ κεφάλι της ἔγειρε δίπλα... Εἶχε ἀφίσει τὴν τελευταία της πνοή. Ἡ ψυχή της, λυτρωμένη, εἶχε πετάξει σ' ἕνα κόσμο, ὅπου δὲν ὑπάρχουν πόνοι καὶ λύπες...

★

Πέρασαν 24 ὧρες.

Τὸ μισοσκοτεινὸ μαγαζὶ μυρίζει θάνατο καὶ καταστροφή.

Ἡ Πωλὶν ἔχει μείνει μονάχη. Ἀπόλυσε καὶ τὴν τελευταία ἐργάτρια.

Πεσμένη τώρα σ' ἕνα κάθισμα, παραμιλάει, σὰν τρελλή:

— Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη... δὲν ὑπάρχει συμπόνοια... τίποτα! Αὔριο, τὴν ὥρα ποὺ θὰ πηγαίνουνε νὰ τὴ φτωχὴ μου Τερέζα στὴν τελευταία της κατοικία, ἐγὼ θὰ πρέπει νὰ καταθέσω στὸ δικαστήριο αἴτησι πτωχεύσεως...

Τί θὰ γίνουμε ὕστερα;... Θὰ εἶναι τὸ τέλος, τὸ μοιραῖο κατρακύλημα... Τί κολάζ, ποὺ ἔκανε νὰ φύγη ἡ Τερέζα!... Γιατί νὰ μὴν ἔχω κι' ἐγὼ δικαίωμα νὰ ἡσυχάσω μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὰ βάσανα τῆς ζωῆς;

Σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴ σκάλα.

Τὸ σκοτάδι, ποὺ ἁπλωνότανε γύρω της, μεγάλωνε τὴ μελαγχολία της. Ἀνέβηκε μὲ κόπο τὰ σκαλοπάτια κι' ἔφτασε στὸ κεφαλόσκαλο λαχανιασμένη. Πῆρε ἀνάσα κι' ἔσπρωξε τὴν πόρτα τῆς πρώτης κάμαρας. Σταμάτησε ὅμως στὸ κατώφλι.

Ἡ νεκρὴ ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, μὲ μιὰ γαλήνια ἔκφρασι στὸ πρόσωπό της. Δυὸ λαμπάδες καίγανε δίπλα της. Καὶ πάνω της ἦταν σκορπισμένα λίγα λουλούδια.

Ἡ Πωλὶν ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω. Δὲν ἔνοιωθε τὸ κουράγιο ν' ἀντικρύση περισσότερο αὐτὸ τὸ θέαμα.

Μπῆκε στὴ διπλανὴ κάμαρα, ὅπου κοιμόταν ἡ Ζερμαίν. Τὴν εἶχε πάρει ἀμέσως ὁ ὕπνος, μόλις ξαπλώθηκε στὸ κρεβατάκι της, κουρασμένη.

Ἡ Πωλὶν πῆγε κοντὰ καὶ τὴν κύτταξε πολλὴ ὥρα. Δὲν εἶχε πιὰ ἄλλη ἀπ' αὐτὴν στὴ ζωή. Γι' αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ζήση...

Μὰ ποῦ θὰ βρίσκονταν αὔριο κι' οἱ δυό τους;...

Ἔσκυψε καὶ φίλησε ἀνάλαφρα τὰ μαλλιὰ τῆς μικρῆς. Ἐκείνη χαμογέλασε, σὰ νἄχε νοιώσει στὸν ὕπνο της αὐτὸ τὸ χάδι.

Ὕστερα ἡ Πωλὶν βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ ξανακατέβηκε στὸ ἀτελιέ.

Πόσο βάραινε ὁ θάνατος, στὴ ζωή της!

Πρῶτα, εἶχε πεθάνει ὁ Ζάν, ξαφνικά, μέσα στὴν εὐτυχία τους. Ὕστερα, ὁ Ἀνρί, ὁ ἀδελφός της, σ' ἕνα δωμάτιο λαϊκοῦ ξενοδοχείου. Καὶ σήμερα ἡ Τερέζα...

Σὲ λίγο, ἡ Πωλὶν θ' ἄκουγε, ἀκόμα μιὰ φορά, τὶς βαρειὲς πατημασιὲς τῶν μαύρων ἀνθρώπων, τὶς ψαλωδίες τῶν παπάδων, τὶς φτυαριὲς τοῦ χώματος, ποὺ θὰ πέφτανε πάνω στὸ φέρετρο...

Κύτταξε γύρω της, μ' ἀπελπισία.

Τί νὰ κάνη τώρα;... Ποῦ νὰ καταφύγη, ἀπὸ ποιὸν νὰ ζητήση βοήθεια, γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν καταστροφή, ποὺ κρεμότανε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της;

Ἕνα σωρὸ γραμμάτιά της μένανε ἀπλήρωτα. Ἡ κατάρρευσι ἦταν τελειωτική, ἀνεπανόρθωτη.

Καὶ δὲν εἶχε κανένα φίλο, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τὴ βοηθήση, νὰ τὴ σώση ἀπ' τὸ βάραθρο, ὅπου τὴν ἔσπρωχνε τὸ μοιραῖο. Δὲν ὑπῆρχαν γύρω της, παρὰ μόνο ἐχθροί ἢ ἀδιάφοροι.

Ξαφνικά, ἀνασκίρτησε. Μιὰ ἰδέα εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό της, σὰ φωτεινὴ ἀχτίδα.

Στὴν ἀρχή, θέλησε νὰ τὴ διώξη... Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν! Ποτὲ δὲ θ' ἀποφάσιζε ἕνα τέτοιο διάβημα!

Δὲ μποροῦσε νὰ ζητήση τέτοια ἐξυπηρέτησι ἀπ' τὸν ἄνθρωπο,ποὺ εἶχε σκεφθῆ! Ὡστόσο, θυμότανε τὶς φράσεις, ποὺ τῆς εἶχε πῆ ὁ ἴδιος, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἀποχαιρετῶντας την:

«Θὰ εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σας, κυρία, ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ...

Ἂν τὸ ξεχάσετε, θὰ πῆ πὼς δὲ μὲ θεωρεῖτε ἄξιο τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς φιλίας σας».

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ντὲ Μαρτύ.

Ἐνῶ, στὴν ἀρχή, ἡ Πωλὶν εἶχε ἀποκλείσει τὴ σκέψι νὰ καταφύγη σ' αὐτόν, τώρα τὸ χώνευε σιγὰ-σιγά. Ἄλλωστε, τὸ καθῆκον τῆς ἐπέβαλλε νὰ κάνη αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Ὤφειλε νὰ παραμερίση τὴν περηφάνειά της, νὰ θυσιάση τὴν ἀξιοπρέπειά της, προκειμένου νὰ σώση τὴν κόρη της, τὴ Ζερμαίν της, ἀπὸ ἕνα ἀβέβαιο μέλλον, ποὺ τὴν τρόμαζε.

Μονάχα ὁ ντὲ Μαρτὺ μποροῦσε νὰ τῆς δώση τὸ χέρι του, νὰ τὴ βοηθήση. Ἀπ' αὐτὸν μονάχα μποροῦσε νὰ ζητήση προστασία.

Θὰ τοὐλεγε τὸν πόνο της, τὰ βάσανά της, τὴν τρομερὴ ἀπειλή, ποὺ κρεμότανε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Θὰ τὸν ἱκέτευε νὰ τὶς λυπηθῆ, αὐτὴν καὶ τὴν κόρη της.

Ἂν τῆς δάνειζε ἕνα ποσόν, θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῆ γιὰ λίγο καιρὸ καὶ νὰ βρῆ ἕνα ἀγοραστὴ γιὰ τὸ μαγαζί της. Ἀργότερα, θὰ ξοφλοῦσε αὐτὸ τὸ χρέος της, μαζὶ μὲ ὅλα τ' ἄλλα.

Βέβαια, θἄμενε καὶ πάλι ἀπένταση, ὑποχρεωμένη νὰ παλέψη σκληρὰ στὴ ζωή. Τοὐλάχιστο ὅμως θ' ἀπόφευγε τὴν ἀτιμωτικὴ χρεωκοπία.

Κάτι σὰν πυρετὸς τὴν κυρίευε. Θέλησε νὰ βάλη ἀμέσως τὸ σχέδιό της σ' ἐφαρμογή, χωρὶς νὰ καθυστερήση καθόλου.

Ἑτοιμάστηκε βιαστικὰ καὶ ξεκίνησε.

Πῆγε μὲ τὰ πόδια ὡς τὴ μακρυνὴ γειτονιά, ποὺ ἔμενε ὁ ντὲ Μαρτύ. Δὲν ἤνοιωθε τὸ κρύο, τὴν ὑγρασία τῆς νύχτας.

Μερικοὶ διαβάτες τῆς ψιθυρίζανε λόγια, ποὺ δὲν τὰ πρόσεχε. Περπατοῦσε, περπατοῦσε, παρ' ὅλη τὴν ἐξάντλησί της. Τῆς ἔδινε κουράγιο ἡ ἐλπίδα, ποὺ φώτιζε τὴν καρδιά της.

Δὲ συλλογιζόταν πὼς ἦταν ἀκατάλληλη ὥρα γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι, οὔτε καὶ πὼς μποροῦσε νὰ μὴ βρῆ στὸ σπίτι του τὸ ντὲ Μαρτύ. Ἕνα μόνο πρᾶγμα ἀπασχολοῦσε τὴ σκέψι της: Ἂν ὁ πρώην δικαστικὸς δεχότανε νὰ τὴ βοηθήση, θὰ σώζονταν, αὐτὴ κι' ἡ μικρὴ της Ζερμαίν!

Χρειάστηκε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα γιὰ τὴ διαδρομή.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, σταμάτησε λίγο γιὰ νὰ πάρη ἀναπνοή. Καί, δίχως νὰ θέλη, μιὰ ἀνάμνησι τὴ γύρισε πολλὰ χρόνια πίσω, στὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ εἶχε βγῆ ἀπελπισμένη ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ντὲ Μαρτὺ κι' εἶχε σταθῆ κυττάζοντας τὰ θολὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, μὲ τὴ σκέψι ν' αὐτοκτονήση...

Τὰ πόδια της εἶχαν κοπῆ ἀπ' τὸ περπάτημα. Κι' ὅμως, μὲ μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια, ξεκίνησε πάλι...

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ ντὲ Μαρτύ, κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή, διστάζοντας, κι' ὕστερα πέρασε τὴν ἐξώπορτα. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δομητικὰ στὸ στῆθος της. Ἡ συγκίνησι τὴν ἔπνιγε.

— Ὁ κ. ντὲ Μαρτύ; ρώτησε τὴ θυρωρό, μιὰ γριούλα μὲ γυαλιά.

— Ἐδῶ μένει, κυρία. Ἀλλὰ δὲ μπορεῖτε νὰ τὸν δῆτε...

— Δὲ μπορῶ;... Γιατί;

— Γιατὶ λείπει σὲ ταξίδι.

— Λείπει σὲ ταξίδι;... πρόφερε μηχανικὰ ἡ Πωλίν, σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε τί σήμαιναν αὐτὲς οἱ λέξεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γιὰ κάθε γυναῖκα... κάθε μῆνα!

Velux

Κάνετε τὶς δύσκολες ἡμέρες τὸ ἴδιο ἄνετες, τὸ ἴδιο εὐχάριστες, ὅπως ὅλες τὶς ἄλλες, μὲ τὶς ἐντελῶς πρωτότυπες πετσέτες ὑγείας VELUX.

ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΙΚΕΣ — Κατασκευάζονται μὲ πρῶτες ὕλες μεγίστης ἀπορροφητικότητος τῶν παγκοσμίου φήμης ἐργοστασίων DYBWAD - OSLO.

ΑΠΟΣΜΗΤΙΚΕΣ — Ἐμποτισμένες μὲ τὴν ἀπαναστατικὴ χημικὴ σύνθεσι SANIL X 39 ἐξαφανίζουν κάθε κακοσμία.

ΑΔΙΟΡΑΤΕΣ — Χάρις στὸ εἰδικὸ σχῆμα τους, δὲν διακρίνονται οὔτε καὶ μὲ τὸ λεπτότερο ντύσιμο.

ΑΣΦΑΛΕΙΣ — Τὸ εἰδικὸ ἀδιάβροχο ἐπικάλυμμά τους ἀποκλείει κάθε δυσάρεστη ἔκπληξι.

Οἱ πετσέτες ὑγείας VELUX, ἁπαλές, ἄνετες, εὐχάριστες, εἶναι τελείως διαφορετικὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες.

• ΤΥΠΟΣ REGULAR ΔΡΧ. 12.50 (Κανονικῆς ἀπορροφητικότητος)
• ΤΥΠΟΣ SUPER ΔΡΧ. 15.00 (Ἐνισχυμένης ἀπορροφητικότητος)

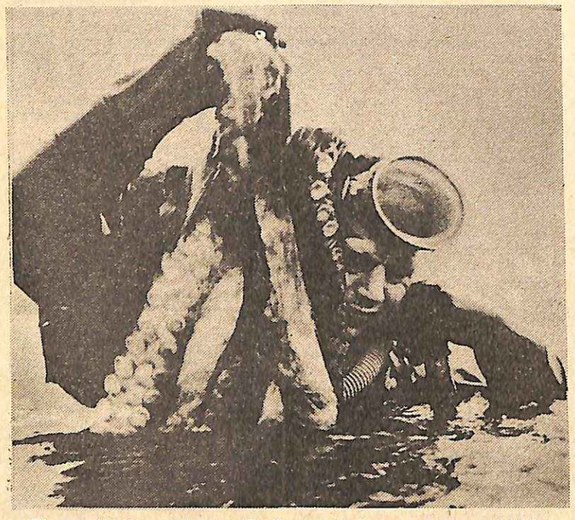
SLIPS PERIODIQUE Velux Εἰδικὸν νάϋλον σλὶπ, ἀπαραίτητο σὲ κάθε γυναῖκα ΑΣΦΑΛΕΣ 100%

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ : ΙΣΑΔΜ ΣΩΚΡΑΤ

Οἱ ἔρευνες τοῦ καθηγητοῦ Ταίηλορ, μὲ ἕνα ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο καὶ τοῦ καθηγητοῦ Γιάνγκ μὲ τὰ χταπόδια του

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ για τὸ μηχανισμὸ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Τὸ χταπόδι ἐξημερώνεται εὔκολα, γιατὶ εἶναι περίεργο, καλόβολο καί... στοργικό!

Τὸ χταπόδι — ὁ τρομερὸς ἐχθρὸς τῶν δυτῶν καὶ ὁ ἀγαπημένος μεζὲς πολλῶν καλοφαγάδων! — φαίνεται ὅτι εἶναι, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ πρόσφατες ἔρευνες τῶν ἐπιστημόνων, ὄχι μόνο ὁ πιὸ ἔξυπνος ἐκπρόσωπος τῶν λεγομένων «κεφαλοπόδων», ἀλλὰ κι' ὅλων τῶν ἄλλων ζώων!

Ὅσο παράξενο κι' ἂν φαίνεται, ἡ πνευματική του ἐξέλιξη πλησιάζει, περισσότερο ἀπὸ ἐκείνη κάθε ἄλλου ζώου, στὶς πνευματικὲς ἱκανότητες τοῦ ἀνθρώπου! Αὐτὸ ἰσχυρίζονται οἱ φυσιολόγοι, ποὺ ἐργάζονται στὸ περίφημο ἐνυδρεῖο τῆς Νεαπόλεως, στὴν Ἰταλία, κοντὰ στὸν καθηγητὴ Γιάνγκ.

Εἶναι φυσικό, βέβαια, ὁ μὴ εἰδικὸς νὰ ἔχη ἀρκετὲς ἐπιφυλάξεις! Οἱ ἐπιστήμονες αὐτοί, ὡστόσο, μιλᾶνε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ποινηριὰ τοῦ χταποδιοῦ, ὄχι μόνο ὅσον ἀφορᾶ τὸν τρόπο του νὰ ξεγάση τὸ θῦμα του, ποὺ θὰ ἀποτελέση τὸ γεῦμα του, ἀλλά, ἐπίσης, καὶ γιὰ τὶς ἀπίστευτες ἱκανότητές του, νὰ χτίζη πολύπλοκα ὑποβρύχια «σπίτια». Καὶ νά πῶς «παγιδεύει» τὰ θύματά του: Καμουφλάρεται, π. χ., κάτω ἀπὸ τὰ ἄδεια ὄστρακα τοῦ προηγούμενου θύματός του, γιὰ ν' ἁρπάζη πιὸ εὔκολα τὸ ἑπόμενο «ὑποψήφιο» θῦμα του. Τὸ ἀγαπημένο του «ὀρεκτικὸ» εἶναι οἱ ἀστακοί. Ἔχει ἕναν εἰδικὸ καὶ πολὺ ἀποτελεσματικὸ τρόπο νὰ σπάζη τὸ ὄστρακό τους καὶ νὰ καταβροχθίζη τὸ περιεχόμενο. Ἐπειτα κρύβεται καὶ περιμένει...

Οἱ ἐπιστήμονες τῆς Νεαπόλεως δὲν ἰσχυρίζονται μόνο ὅτι τὸ χταπόδι εἶναι τὸ πιὸ ἔξυπνο ἀπὸ τὰ κεφαλόποδα, ἀλλὰ κι' ὅτι παρουσιάζει ἴσως μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀνθρώπινες ἱκανότητες: τὴν ἱκανότητα τῆς ἀφαιρέσεως!

Τὸ ἀκόλουθο καταπληκτικὸ πείραμα εἶναι ἡ ἀπόδειξη γιὰ τὸν ἰσχυρισμὸ αὐτό: Οἱ φυσιολόγοι τοποθέτησαν σὲ μιὰ δεξαμενὴ μαζὶ μὲ τὰ χταπόδια τοῦ πειράματος καὶ καβούρια, ποὺ εἶχαν ἁπάνω στὴν πλάτη τους κολλημένες μικρὲς ἄσπρες ἐτικέττες. Πολὺ γρήγορα τὰ κεφαλόποδα «κατάλαβαν» ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πειράξουν τὰ καβούρια αὐτά, ἂν δὲν ἤθελαν νὰ πάθουν ἕνα δυνατὸ «ἠλεκτροσόκ». (Τὰ καβούρια μὲ τὶς ἐτικέττες ἦταν φορτισμένα μὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα). Μόλις ὅμως ἔβγαιναν οἱ ἐτικέττες, τὰ χταπόδια «ἤξεραν» ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανένας κίνδυνος (μαζὶ μὲ τὶς ἐτικέττες οἱ συνεργάτες τοῦ Γιάγκ, ἀφαιροῦσαν καὶ τὸ ἠλεκτρικὸ φορτίο ἀπὸ τὰ καβούρια) καὶ τὰ καταβρόχθιζαν!

Τὸ ἑπόμενο πείραμα ἦταν πιὸ δύσκολο: Ὁρισμένα καβούρια εἶχαν τετράγωνες ἐτικέττες κι' ἄλλα τριγώνες. Μόνο δὲ τὰ καβούρια μὲ τὶς τετράγωνες ἐτικέττες ἦταν ἠλεκτρισμένα. Συνέβη τότε τὸ ἑξῆς ἀπίστευτο: "Υστερ' ἀπὸ πολὺ λίγο, τὰ χταπόδια δὲν κυνηγοῦσαν πιά, παρὰ μόνο τὰ καβούρια μὲ τὶς τρίγωνες ἐτικέττες!

Τὸ τετράγωνο ἢ τὸ τρίγωνο ὅμως εἶναι "σφηνημένα" σχήματα. Ἡ ἱκανότητα νὰ τὰ ξεχωρίζουν, νὰ κάνουν δηλαδὴ τὰ χταπόδια διάκριση σὰν τὸν ἄνθρωπο, ἀνάμεσα σὲ κάθετες καὶ ὁριζόντιες γραμμές, αὐτὸ εἶναι τὸ καταπληκτικό! Τὸ χταπόδι θᾶμοιαζε, δηλαδή, σύμφωνα μ' ὅ,τι ἰσχυρίζονται οἱ ἐπιστήμονες τῆς Νεαπόλεως, μὲ τὸ παιδὶ στὴν πρώτη τάξη τοῦ σχολείου, ποὺ μαθαίνει νὰ ξεχωρίζη, ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ σχήματα, τὴ σημασία ποὺ ἔχει τὸ καθένα ἀπ' αὐτά! Θὰ ἦταν, βέβαια, παράλογο νὰ πῆ κανεὶς ὅτι τὸ χταπόδι μπορεῖ νὰ μάθη, νὰ διαβάζη ἢ ὅτι «ξέρει» τοὺς νόμους τῆς γεωμετρίας! Ὁ καθηγητὴς Γιάνγκ δὲν ἰσχυρίζεται οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τ' ἄλλο. Αὐτὸ ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει, εἶναι τὸ νευρικὸ σύστημα τῶν χταποδιῶν ἢ μᾶλλον ὁ μηχανισμός, πού, χάρις σ' αὐτόν, οἱ «εἰδήσεις» ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμο (δ,τι δηλαδὴ μαθαίνουν ἀπὸ τὴν ὅρασι καὶ τὴν ἀφή τους) ἀναλύονται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλό τους καὶ μεταβιδονται ἔπειτα ὡς διαταγὴ στὰ διάφορα ὄργανά τους. Ὁ καθηγητὴς Γιάνγκ ἐλπίζει ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του θὰ διαφώτισουν ἴσως καὶ τὰ προβλήματα, ποὺ ἀφοροῦν τὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου.

Η ΟΡΑΣΙ ΚΑΙ Η ΑΦΗ ΣΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ

Μὲ τὴ βοήθεια ἄλλων, ἐντελῶς διαφορετικῶν μέσων, μιὰ ὁμάδα ἐπιστημόνων, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν καθηγητὴ Ταίηλορ, ἐργάζεται ἐδῶ καὶ θηνητὴ Ταίηλορ, ἐργάζεται ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια στὸ Λονδίνο γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό: Οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ κατασκεύασαν ἕνα ἠλεκτρονικὸ μοντέλο τοῦ νευρικοῦ συστήματος τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ ἕνα μηχάνημα, ποὺ ἐκτελεῖ, μὲ μορφὴ ἠλεκτρονικῶν κυκλωμάτων τὶς πολύπλοκες ἐνέργειες, ποὺ ἐκτυλίσσονται στὸ νευρικό μας σύστημα.

Μ' ἄλλα λόγια, ὁ νευρολόγος Ταίηλορ, στὸ Λονδίνο καὶ ὁ φυσιολόγος Γιάνγκ, στὴ Νεάπολι, ἔχουν τὸν ἴδιο σκοπό: Ν' ἀποδείξουν τὸν τρόπο τῆς λειτουργίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος στὸν ἄνθρωπο καὶ στὰ ζῶα.

Αὐτὸ ποὺ παρακίνησε τὸν καθηγητὴ Γιάνγκ νὰ κάνη τὰ πρῶτα πειράματα μὲ τὰ χταπόδια, ἦταν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἐγκέφαλός τους προσφέρεται εὔκολα γιὰ πειράματα, δὲν περιβάλλεται ἀπὸ κόκκαλα καὶ ὁ ἐξερευνητὴς μπορεῖ, χωρὶς δυσκολία, ν' ἀφαιρέση ὡρισμένα τμήματά του καὶ νὰ παρακολουθήση τὰ ἀποτελέσματα τῶν διαφόρων πειραμάτων.

Τὸ χταπόδι ὅμως παρουσιάζει καὶ ἄλλο πλεονέκτημα: Τὰ μάτια του εἶναι τόσο ἐξελιγμένα, ὅπως ἐκεῖνα τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε δίνουν στὸν ἐγκέφαλό του τόσες σχεδὸν «πληροφορίες», ὅσες τὸ ἀνθρώπινο μάτι.

Ἔχει ἐπίσης μιὰ πολὺ λεπτὴ αἴσθηση τῆς ἁφῆς καὶ ἑπομένως μιὰ ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ ὄγκου τῶν πραγμάτων γύρω του.

Ἔχει, ἐξ ἄλλου, τὶς ἴδιες αἰσθήσεις μὲ τὸν ἄνθρωπο κι' ὅλες οἱ ἔρευνες διακαιολογοῦν τὶς ὑποθέσεις τῶν φυσιολόγων ὅτι τὸ σύστημα τῶν μυῶν του διευθύνεται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλό του ἀνάλογα μ' ἐκεῖνο τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ χταποδιοῦ εἶναι, ἐπὶ πλέον, σχετικὰ ἁπλᾶ "κατασκευασμένος": Περιέχει 14 τμήματα, ποὺ τὸ καθένα τους διευθύνει μιὰ ὡριαμένη ἐνέργεια.

Καὶ τὸ σπουδαιότερο: τὸ χταπόδι εἶναι γεμάτο κατανόησι, καλωσύνη καὶ χιούμορ! Αὐτὸ τὸ θαλάσσιο τέρας γυμνάζεται καὶ ἐκπαιδεύεται χωρὶς δυσκολία! Εἶναι περίεργο σὰν τὴ γάτα, εὐγνώμων στὰ χάδια σὰν τὸ σκυλὶ κι' ἔτοιμο γιὰ ὅρασι σὰν τὸ τσοπανόσκυλο! Τὲ κεφαλόποδα ρίχνονται μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα σ' ὅ,τι βρίσκεται γύρω τους, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι αὐτὸ κινεῖται! Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ τὸ χταπόδι ἀνακάλυψε τὸ θῦμα του, ὡς τὴν ἐπίθεσί του, δὲν περνοῦν παρὰ μερικὰ κλάσματα τοῦ δευτερολέπτου! Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ «πληροφορία», ποὺ δίνει τὸ μάτι, ἡ ἀνάλυσί της ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο καὶ ἡ κίνησι, ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ, γίνονται σχεδὸν ταὐτόχρονα!

Τὸ σύστημα «μάτι—ἐγκέφαλος» τοῦ χταποδιοῦ λειτουργεῖ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Μὰ ὁ ἀμφιλληστροειδὴς χιτώνας τοῦ ματιοῦ του στέλνει στὸν ἐγκέφαλο μόνο τὶς κυριώτερες εἰδήσεις. Σύμφωνα δὲ μὲ τὴ σπουδαιότητά τους, ὁ ἐγκέφαλος θ' ἀποφασίση ἢ ὄχι τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ θύματος. Ἔτσι δὲν εἶναι μόνο ἱκανὸ νὰ διακρίνη τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα σ' ἕνα τετράγωνο κι ἕνα τρίγωνο, ἀλλὰ καὶ νὰ μαθαίνη π.χ., ὅτι ἐπιτρέπεται ἢ ἐπίθεσι σὲ ἀντικείμενα μὲ τὸ σχέδιο ἑνὸς «Η» κι' ὄχι σ' ἄλλα μ' ἐκεῖνο ἑνὸς «Τ»!

Τὰ σχετικὰ πειράματα ἀπέδειξαν ἐπίσης ὅτι τὸ χταπόδι ἔχει σαφεῖς ἀντιλήψεις μόνο γιὰ ὁριζόντιες καὶ κάθετες γραμμές! Δὲ μπορεῖ ὅμως ν' ἀναγνωρίση π.χ. ἕνα μηδὲν (0)!

Αὐτὸς ὁ περιορισμὸς του στὴν ἀναγνώρισι τῆς σημασίας τῶν γραμμῶν ἁπλοποιεῖ πολὺ τὴ δουλειὰ τῶν φυσιολόγων, ποὺ ἐνδιαφέρονται ν' ἀνακαλύψουν μὲ ποιὰ κριτήρια γίνεται ἡ διάκρισι τῶν διαφόρων σχεδίων καὶ ἡ ἐκλογὴ στὴ μετάδοσι τῶν εἰδήσεων, τόσο στὰ κεφαλόποδα, ὅσο καὶ στὸν ἄνθρωπο. Μ' ἄλλα λόγια, πρόκειται γιὰ τὴ λύσι τοῦ προβλήματος τῶν ἠλεκτρικῶν συνδυασμῶν, ποὺ προκαλοῦν κάθε πρᾶξι...

ΜΙΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΕ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΒΟΥΛΗΣΕΩΣ»

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψη κι' ὁ καθηγητὴς Ταίηλορ μὲ τὸν «ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο», ποὺ κατασκεύασε κι' ὅπου κάθε ἠλεκτρονικὸ στοιχεῖο ἀποδίδει ἕνα ἀνατομικό. Αὐτὸς τώρα ὁ «ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος» του εἶναι λιγώτερο σύνθετος ἀπὸ τὸ νευρικὸ σύστημα τῶν χταποδιῶν (γιατὶ δὲ μπορεῖ ν' ἀποδώση οὔτε τὴν εὐλυγισία, οὔτε τὰν ἀριθμὸ τῶν ζωντανῶν κυττάρων), ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πιὸ πολύπλοκος (γιατὶ δὲν περιορίζεται μόνο στὴν ἀναγνώρισι λίγων σημάτων, ὅπως τὸ Η, τὸ Τ κ.ἄ.).

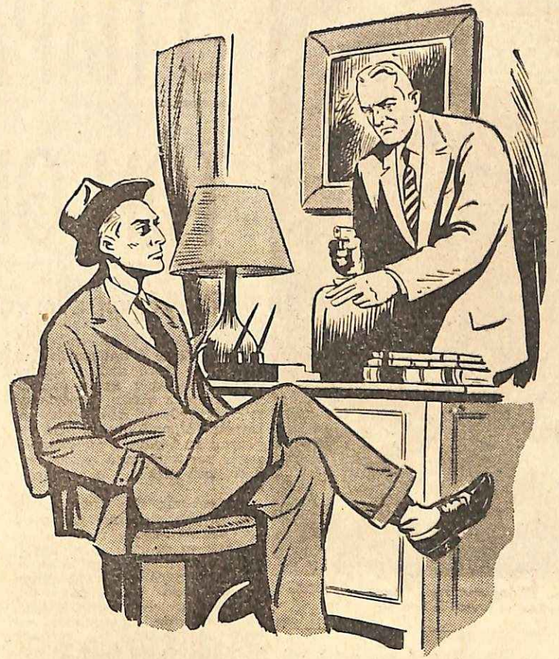
Δὲ «φοβᾶται», ὡστόσο, καμμιὰ πνευματικὴ «ἐργασία». Ἔμαθε, π. χ., τὸ ἀλφάβητο. Τὸ «μάτι» του ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα φακό, ποὺ ἀπὸ μπροστά του περνάει ἕνα γράμμα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο. Τὸ καθένα, λοιπόν, ἐπιδρᾶ σ' ὡρισμένο ἀριθμὸ ἀπὸ διαφορετικὰ κάθε φορὰ «κύτταρα» τῆς συσκευῆς. Τὸ σύνολο τῶν «κυττάρων» γιὰ κάθε γράμμα, ἀποτελεῖ στὴν ἠλεκτρονικὴ μηχανὴ μιὰ ὡρισμένη «δύναμι». Κάθε φορά, λοιπόν, ποὺ ἕνα γράμμα, περνώντας ἀπὸ τὸ «μάτι», ἐπηρεάζει τὴν ἀνάλογη σ' αὐτὸ «δύναμι», ὁ ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος τὸ «βλέπει», τὸ «ἀναγνωρίζει» καὶ ἑπομένως τὸ «διαβάζει»!

Ὅσο ἀπίστευτο κι' ἂν φαίνεται, ἡ μηχανὴ αὐτὴ «διακρίνει» ἐπίσης διαφορετικὲς ψυχικὲς διαθέσεις (χαρά, λύπη κ.ἄ.) καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐνεργήση σύμφωνα μὲ τὴ «θέλησί της! Οἱ ἀντιδράσεις της, δηλαδή, δὲν εἶναι ἀπόλυτα προσδιορισμένες. Αὐτὸ τὸ πέτυχε ὁ καθηγητὴς Ταίηλορ, μὲ τὸ «σῆμα τῆς τύχης», ὅπως τ' ὀνομάζει, καὶ ποὺ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀπόδοσι μὲ τεχνητὰ μέσα ἐνὸς φαινομένου, ποὺ παρατηροῦμε στὸ ζωντανὸ ὀργανισμό. Στὸ ζωντανὸ κύτταρο ἡ «ἀπόφασι» ποὺ θὰ πάρη αὐτός, ἐξαρτᾶται, σὲ τελευταία ἀνάλυσι, ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς ποσότητος (ἐνὸς «σήματος», ὅπως τὸ ὀνομάζουν οἱ ἐπιστήμονες) θερμότητος, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν καθορίση κανεὶς ἐκ τῶν προτέρων.

Τὸ ἐκπληκτικὸ κατόρθωμα, λοιπόν, τοῦ καθηγητοῦ Ταίηλορ, εἶναι ὅτι πέτυχε νὰ δημιουργήση στὸν ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλό του τὶς ἴδιες συνθῆκες μὲ τὸ ζωντανὸ ἐγκέφαλο, χάρις σὲ εἰδικὲς τροποποιήσεις τῶν «βολτάζ» τῆς ἐγκαταστάσεως. Ὁ καθηγητὴς Ταίηλορ ἐφωδίασε τὸν ἠλεκτρονικό του ἐγκέφαλο μὲ ἠλεκτρικὰ «ἄτομα», ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητα στοὺς ἀνεπαίσθητους κραδασμούς, ποὺ προκαλεῖ ἡ θερμότητα κατὰ τὴ λειτουργία τῆς μηχανῆς. Τὸ σύνολο, λοιπόν, τῶν ἀντιδράσεων αὐτῶν τῶν «ἀτόμων» ἐξαρταται ἀπὸ τόσα στοιχεῖα, ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν εἰδικῶν, ὥστε ἡ «δρᾶσι» τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ἐγκεφάλου μοιάζει συχνὰ μ' ἀποφάσεις τῆς στιγμῆς», ποὺ παρουσιάζουν κάποια ἀναλογία μὲ τὴν «ἐλευθερία βουλήσεως» τοῦ ζωντανοῦ πλάσματος!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΠΥΤΖΑΜΑΣ

Ὁ ντέτεκτιβ Ρὶκ Στόν, μπαίνοντας στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου Μπρέντ, ἔβγαλε τὸ καπέλλο ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Βλέπεις ὅτι, μόλις πῆρα τὸ τηλεγράφημά σου, ἔτρεξα ἀμέσως στὸ Γκρὴνχιλ, τοῦ εἶπε. Τί συμβαίνει;

— Θέλω νὰ μὲ βοηθήσης σὲ μιὰ ὑπόθεσι, ποὺ δὲν τὴν πολυκαταλαβαίνω, ἀπάντησε ὁ Μπρέντ. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἔγκλημα... Τὸ θῦμα εἶναι μιὰ ὑπέροχη ξανθή, ἡ Ἐμίλυ Λόου, ποὺ ἐργαζόταν ὡς γραμματεύς στὸ γραφεῖο τοῦ δικηγόρου Σόου. Τὸ πρωῒ τῆς Πέμπτης βρέθηκε νέκρη κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὁ δολοφόνος τὴν εἶχε στραγγαλίσει μὲ τὴ ζώνη μιᾶς πράσινης μεταξωτῆς πυτζάμας...

— Ἔχεις καμμιὰ ἰδέα γιὰ τὸ δολοφόνο;

— Τὸν ἔπιασα κι' ὅλας, ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος μὲ κάποια στενοχώρια. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν βρίσκωμαι στὸν καλὸ δρόμο καὶ γι' αὐτὸ σὲ φώναξα... Ἡ Ἐμίλυ ἦταν μνηστευμένη κρυφὰ μὲ τὸν Ἔντυ Τζάκσων...

— Τὸν ἰδιοκτήτη τῶν πετρελαιοπηγῶν τοῦ Μάρσαν;

— Ἀκριβῶς.

— Ὁ Ἔντυ Τζάκσων εἶναι νέος, πλούσιος καὶ ἀνεξάρτητος, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Γιατὶ κρατοῦσε κρυφὸ τὸν ἀρραβῶνα του;

— Ὁ Τζάκσων μοῦ ἐξήγησε ὅτι τοῦ τὸ εἶχε ζητήσει ἡ Ἐμίλυ. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ χάση τὴ θέσι της κοντὰ στὸ δικηγόρο Σόου. Φαίνεται ὅτι ὁ Σόου τὴν εἶχε φλερτάρει ἄλλοτε...

— Καὶ τί στοιχεῖα εἶχες ἐναντίον τοῦ Τζάκσων;

— Ἡ ζώνη μὲ τὴν ὁποία βρέθηκε στραγγαλισμένη ἡ Ἐμίλυ ἐλειπε ἀπὸ μιὰ δική του πυτζάμα. Ἔκαμα ἔρευνα στὸ σπίτι του.

— Θέλεις νὰ πῆς ὅτι τὸ μυαλό σου πῆγε ἀμέσως στὸν Τζάκσων;

— Ὄχι, γιατὶ δὲν ἤξερα πῶς ἦταν μνηστευμένος μὲ τὴν Ἐμίλυ, ὅπως δὲν τὸ ἤξερε καὶ κανεὶς ἄλλος στὸ Γκρὴνχιλ.

— Ἀλλὰ τότε;

— Μὲ πληροφόρησε γι' αὐτὸ ἕνα ἀνώνυμο γράμμα...

Ἄνοιξε ταὐτόχρονα ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μιὰ κόλλα χαρτί, ὅπου ἦταν γραμμένες μερικὲς ἀράδες μὲ γραφομηχανή.

— Μπορεῖς νὰ τὸ διαβάσης, εἶπε δίνοντάς το στὸν ντέτεκτιβ. Ὅμως θὰ ἰδῆς, ὁ ἐπιστολογράφος δὲν μὲ πληροφορεῖ μόνον γιὰ τὸ ὅτι ὁ Τζάκσων ἦταν μνηστευμένος κρυφὰ μὲ τὴν Ἐμίλυ, ἀλλὰ μοῦ ὑποδεικνύει ἐπίσης νὰ ψάξω τὶς πυτζάμες του... Ὁ Τζάκσων ἀρνεῖται, βέβαια, ὅτι σκότωσε τὴν Ἐμίλυ, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν εἶχε κανένα ἄλλοθι γιὰ τὴ νύχτα τῆς Τετάρτης πρὸς τὴν Πέμπτη.

Ὁ ντέτεκτιβ διάβασε προσεχτικὰ τὸ ἀνώνυμο γράμμα.

— Ὁ ἐπιστολογράφος ἤξερε πολλὰ πράγματα, εἶπε ἔπειτα. Τὸ μόνο ποὺ δὲν μᾶς λέει εἶναι πῶς ὁ Τζάκσων γνώρισε τὴν Ἐμίλυ.

— Νομίζω πὼς μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, διάστηκε ν' ἀπαντήση ὁ ἀστυνόμος. Ὁ Τζάκσων πῆγαινε συχνὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Μπροὺν Ρότζερς, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ δικηγόρου Σόου. Ὁ Τζάκσων κι' ὁ Ρότζερς εἶχαν σπουδάσει μαζὶ στὸ κολλέγιο κι' ἦταν πολὺ φίλοι... Ὁ Ρότζερς ἔχει γραφεῖο εἰσαγωγικοῦ κι' ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου...

— Τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ Ρότζερς;

— Ὅπως ἔρεις, στὸ Γκρὴνχιλ τὸ κουτσομπολιὸ δίνει καὶ παίρνει. Γιὰ τὸν Ρότζερς, λοιπόν, κυκλοφοροῦν ἕνα σωρὸ φῆμες... πὼς οἱ δουλειές του δὲν πήγαιναν καλὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ πὼς ἕναν συνεταῖρο, κάποιον Φαίρμαν. Αὐτὸς ὁ Φαίρμαν, λοιπόν, τάραξε μὲ τὴ γυναίκα τοῦ Ρότζερς, τὴ Γκλόρια. Ὅλος ὁ κόσμος μιλάει ἐδῶ γιὰ τὶς σχέσεις τους. Ὁ μόνος ποὺ δὲν φαίνεται νὰ ὑποπτεύεται τίποτα εἶναι ὁ Ρότζερς... Ἀλλὰ ἀρκετὰ μιλήσαμε γι' αὐτόν. Τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ πῶ;

— Ὁ δικηγόρος Σόου ἤξερε τὶς σχέσεις τοῦ Τζάκσων μὲ τὴν Ἐμίλυ;

— Δὲν τὸ ἐρεύνησα. Ἀλλ' ὁ Σόου εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πολὺ μετρημένος, θλαρτάρισε, ἐξέλαβε ἄλλοτε τὴ γραμματέα του, ἀλλ' ὅταν εἶδε ὅτι ἡ Ἐμίλυ δὲν τοῦ ἔδινε προσοχή, δὲν τὴν ξανανοίχλησε πιά.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Μὰ ἀφοῦ ἡ Ἐμίλυ εἶχε συνδεθῆ μὲ τὸν Τζάκσων;

— Ὁ Ρὶκ Στὸν ἔμεινε κάμποση ὥρα συλλογισμένος.

— Πρέπει νὰ μάθω πολλὰ πράγματα, εἶπε ἔπειτα. Ποῦ βρίσκεται τὸ γραφεῖο τοῦ Σόου;

— Στὸ μέγαρο τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης. Ἐκεῖ εἶναι καὶ τὸ γραφεῖο τοῦ Ρότζερς... Θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσω;

— Ὄχι. Προτιμῶ νὰ εἶμαι μόνος μου.

— Μήπως θἄπρεπε νὰ ἰδῆς πρῶτα τὸν Ἔντυ Τζάκσων;

— Ὁ ντέτεκτιβ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Μπορῶ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ ἀνώνυμο γράμμα;

— Γιατὶ ὄχι;

— Ὁ Ρὶκ Στὸν ἔβαλε τὸ γράμμα στὴν τσέπη του καὶ ἔγνεψε.

— Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ εἶδε φεύγοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου ἦταν ὁ δικηγόρος Σόου. Φαίνεται κατόπιν στὸ γραφεῖο τοῦ Ρότζερς. Δὲ βρῆκε τὸν ἴδιον ἐκεῖ ἀλλὰ κουβεντιάσε κάμποση ὥρα μὲ τὴ δακτυλογράφο καὶ τὸ συνεταῖρο του. Τὴν ὑπόλοιπη ἡμέρα τὴν ἀφιέρωσε σὲ διάφορες ἄλλες ἔρευνες.

Τὸ βράδυ, τέλος, ξανανοίχτηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ρότζερς. Ὁ συνεταῖρος κι' ὁ Ρότζερς ἦταν μόνος του ὁ Ρότζερς. Θὰ μὲ θέλετε, βέβαια, γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς δυστυχισμένης Ἐμιλυ... Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὁ Ἔντυ ἦταν ὁ καλύτερος φίλος μου. Ἐρχόταν κάθε μέρα σχεδὸν ἐδῶ.

— Πηγαίνατε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο συχνὰ στὸ σπίτι του; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Ρότζερς. Στὰ εἶπα ὅτι ἤμαστε πολὺ φίλοι... Πιστεύετε πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος;

— Δὲν νομίζω πὼς ὁ Ἔντυ Τζάκσων εἶχε λόγους νὰ σκοτώση τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Κι' ἔπειτα, ἂν τὴν σκότωνε, θὰ φρόντιζε νὰ κάμη κάτι καλύτερα τὰ πράγματα. Δὲ θὰ χρησιμοποιοῦσε π.χ. τὴ ζώνη τῆς πράσινης μεταξωτῆς πυτζάμας του... Τὸ περίεργο εἶναι πὼς κάποιος ἤξερε ὅτι ἡ ζώνη μὲ τὴν ὁποία βρέθηκε πνιγμένη ἡ Ἐμίλυ ἐλειπε ἀπὸ τὴν πυτζάμα τοῦ Ἔντυ Τζάκσων.

— Ὁ Μπρούντυ Ρότζερς ἔκανε μιὰ ἀόριστη κίνησι.

— Στ' ἀλήθεια, εἶναι περίεργο, συμφώνησε. Τί σποθέτετε;

— Ὅτι κάποιος ἔκλεψε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Τζάκσων τὴ ζώνη τῆς πυτζάμας του, κάποιος ποὺ πήγαινε συχνὰ ἐκεῖ κι' εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ γυρίζη σ' ὅλα τὰ δωμάτια...

— Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο ἔκλεψε τὴ ζώνη;

Ὁ ντέτεκτιβ ἄφησε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτά.

— Γιὰ νὰ στραγγαλίση μ' αὐτὴν τὴν Ἐμιλυ, ἀπάντησε ἔπειτα.

— Φαντάζεσαι, δηλαδή, ὅτι κάποιος ἄλλος ἔκαμε τὸ ἔγκλημα; ρώτησε ὁ Ρότζερς.

— Ἀκριβῶς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔστειλε κατόπιν ἕνα ἀνώνυμο γράμμα στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ κάμη γνωστὲς τὶς σχέσεις τῆς Ἐμιλυ μὲ τὸν Τζάκσων, προσθέτοντας τὴ σημαντικὴ λεπτομέρεια γιὰ τὴν προέλευσι τῆς ζώνης τῆς πυτζάμας.

Ὁ Ρότζερς μετακινήθηκε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς πάνω στὴν πολυθρόνα του.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ περίεργα, εἶπε.

— Κατέληξα, λοιπόν, στὸ συμπέρασμα, σένιξισε ὁ Ρὶκ Στόν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε τὴν Ἐμιλυ εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ ἔκλεψε τὴ ζώνη τῆς πυτζάμας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Τζάκσων κι' ἔγραψε κατόπιν τὸ ἀνώνυμο γράμμα στὴν ἀστυνομία. Δὲ συμφωνεῖτε;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ... δὲν μποροῦσα νὰ τὸ σκεφτῶ, ἀπάντησε ὁ Ρότζερς.

— Τὸ ζήτημα εἶναι τώρα νὰ βροῦμε ποιὸς ἔγραψε τὸ ἀνώνυμο γράμμα, ξαναεῖπε ὁ ντέτεκτιβ.

Ἔβγαλε ταὐτόχρονα ἕνα χαρτὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἀπόθεσε πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Ρότζερς.

— Εἶναι ἕνα ἀντίγραφο, εἶπε.

— Ἀντίγραφο;

— Ναί, ἕνα ἀντίγραφο γραμμένο μὲ τὴν ἴδια γραφομηχανή.

Ὁ Ρότζερς γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Εἶχα δῆ τὸ πρωῒ τὴ δακτυλογράφο σας κι' ἔμαθα ἀπ' αὐτὴν ὅτι εἴχατε ἀντικαταστήσει τὴ γραφομηχανή σας, συνέχισε ὁ ντέτεκτιβ. Ἀναζήτησα τότε τὴν παλιὰ καὶ δὲν δυσκολεύτηκα νὰ τὴ βρῶ στὸ ἐρωστάσιο, ὅπου τὴν εἴχατε παραδώσει. Κάθισα, λοιπόν, κι' ἔβγαλα μερικὰ ἀντίγραφα ἀπὸ τὸ ἀνώνυμο γράμμα... Κυττάξετε τὸ «α» καὶ τὸ «ο», ποὺ εἶναι φαγωμένα στὸ ἐπάνω μέρος...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ Ρότζερς.

— Ὅτι τὸ ἀνώνυμο γράμμα ἔφυγε ἀπὸ δῶ. Οὔτε ὁ συνεταῖρος σας οὔτε ἡ δακτυλογράφος σας εἶχαν λόγο νὰ τὸ γράψουν...

— Ἀλλὰ τὸ ἴδιο θὰ πρέπει νὰ πῆτε καὶ γιὰ μένα, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ρότζερς. Γιὰ ποιὸ λόγο θὰ ἐνοχοποιοῦσα τὸ φίλο μου;

Γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆτε, ἐπειδὴ σᾶς πῆρε τὴν Ἐμιλυ, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Ἡ Ἐμιλυ ἦταν πρὶν φύγη σας.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Τὰ ὠργανωμένα κυνήγια στὴν Ἀφρικὴ

Τὸ τρομερὸ στόμα τοῦ ἱπποποτάμου. Τὸ φαινομενικὰ ἥρεμο αὐτὸ ζῶο ἀποτελεῖ ἕναν ὕπουλο ἐχθρὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

ΤΟ κυνήγι στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἦταν ἄλλοτε μιὰ ἀτομικὴ ὑπόθεση. Ὁ κυνηγὸς ἔπρεπε νὰ μεταφέρῃ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα (σκηνές, ὅπλα, τρόφιμα κλπ.) μαζί του, νὰ βρῇ τοὺς κατάλληλους ἰθαγενεῖς, ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευαν ὡς ὁδηγοὶ καὶ νὰ μεριμνήσῃ ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες.

Ἦταν ἀκόμη ἐλεύθερος νὰ πάῃ ὅπου ἤθελε καὶ νὰ σκοτώσῃ ὅσα ζῶα μποροῦσε. Κανέναις δὲν τὸν ἐμπόδιζε, οὔτε τὸν ἤλεγχε. Ἀλλὰ σήμερα τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ κυνηγιοῦ ἔχει ἐξαφανιστῆ. Τὸ ἀντικατέστησε τὸ «σαφάρι», δηλαδὴ τὸ ὀργανωμένο κυνήγι.

Τὸ «σαφάρι» γίνεται μέσα στὰ πάρκα γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε. Αὐτὰ ὑπὸ ὡρισμένους ὅρους. Καὶ δὲν μποροῦν ν' ἀσχοληθοῦν μ' αὐτὸ παρὰ μόνον ἐκατομμυριοῦχοι ἢ τουλάχιστον ἐπιχειρηματίες τοῦ κυνηγιοῦ, ποὺ προσδοκοῦν ν' ἀποκομίσουν κέρδη.

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΕΝΑ «ΣΑΦΑΡΙ»

Ἕνα «σαφάρι» στοιχίζει 3000 περίπου δραχμὲς τὴν ἡμέρα. Ἐναντι αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ, ἡ διεύθυνσις τοῦ πάρκου παρέχει στὸν «πελάτη» ἕναν ἐπαγγελματία λευκὸ κυνηγό, ποὺ θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς καὶ σύντροφος, ἕνα αὐτοκίνητο μὲ τὸ σωφέρ του, γιὰ νὰ φορτώσῃ τὶς ἀποσκευές του κι' ἕναν ἀριθμὸ ἰθαγενῶν, ποὺ θὰ τοῦ χρησιμεύουν ὡς ἀνιχνευτὲς κλπ. Χωρὶς τὴ συνοδεία ἐπαγγελματίου κυνηγοῦ δὲ χορηγεῖται ἄδεια. Σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὁ κάτοχος τῆς ἀδείας πρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ φαγητό, τὸ ποτὸ καὶ τὸ κάπνισμα ὅσο διαρκεῖ τὸ «σαφάρι». Ὑποχρεοῦται, ἐξ ἄλλου, νὰ πληρώσῃ 4500 δραχμὲς γιὰ τὴν ἔκδοσι τῆς ἀδείας (ἐφόσον πρόκειται γιὰ «χοντρὸ» κυνῆγι).

Ἀλλὰ τὰ ἔξοδά του δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Στὴν Κένια π.χ. πρέπει νὰ πληρώσῃ 6500 δραχμὲς γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἐλέφαντα καὶ ἄλλες 8700 δραχμὲς γιὰ νὰ σκοτώσῃ καὶ δεύτερο. Γιὰ ἕναν ὑσσινόκερω ἢ μιὰ καμηλοπαρδάλι ἐπίσης ἀρσενικό, ἡ τιμὴ εἶναι 1500 δραχμὲς τὸ κεφάλι καὶ γιὰ ἕναν λεόπαρδο 1000 δραχμὲς τὸ κεφάλι. Ἀνάλογες εἶναι καὶ οἱ τιμὲς καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ζῶα. Σὲ καμιὰ περίπτωσι, ὅμως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σκοτώσῃ κανεὶς θηλυκὸ ζῶο ἢ νεογνό. Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ τους ὑπάρχει ἐπίσης περιορισμός. Δὲ μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ κανεὶς σ' ἕνα «σαφάρι» πάνω ἀπὸ δυὸ ἐλέφαντες, δύο ρινόκερους, δυὸ καμηλοπαρδάλεις, δύο πηθήκους, ἕνα λιοντάρι, ἕναν γατόπαρδο, ἕναν ἱπποπόταμο, τρία ζουζούλια, τέσσερις ζέβρους καὶ ἕξι ἀντιλόπες ἢ ἐλάφια.

Οἱ ἐπαγγελματίες κυνηγοὶ ποὺ συνοδεύουν τοὺς «πελάτες» ἀνήκουν σὲ μιὰ εἰδικὴ ὀργάνωσι καὶ ὑπάγονται σὲ αὐστηρότατη πειθαρχία. Οἱ μισθοί τους εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὴν διαβάθμισί τους. Πληρώνουν, ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἄδεια ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἕνα ποσὸν 2500 δραχμῶν τὸ χρόνο. Ὁ κυνηγὸς ἐγγυᾶται γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ «πελάτου» καὶ γιὰ τὴν τήρησι ὅλων τῶν κανονισμῶν ποὺ ἀφοροῦν τὸ «σαφάρι».

ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Στὸ πάρκο τοῦ Τσάβο, ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν στὰ πιὸ πολυσύχναστα ἀπὸ τὰ θηρία μέρη περίπτερα ἀπὸ «πλεξιγλάς», ἀπὸ ὅπου μπορεῖ κανείς, ξαλωμένος σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, νὰ παρακολουθήσῃ «ἐκ τοῦ φυσικοῦ» τὴ ζωὴ τῶν θηρίων καὶ ν' ἀποτὴ ζωὴ τῶν θηρίων καὶ ν' ἀποτὴ λαΐση π.χ. τὸ θέαμα μᾶς λέαινας ποὺ κατασπαράζει ἕνα ζέβρο ἢ μιὰ ἀντιλόπη. Στὸ πάρκο αὐτὸ ὑπάρχουν ἐπίσης εἰδικὰ κέντρα, ποὺ βρίσκονται σὲ ὕψος 12 μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ ὑποβαστάζονται ἀπὸ γεροὺς κορμοὺς δένδρων. Στὰ κέντρα αὐτὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ φᾷ, ὅπως καὶ σ' ἕνα κοσμοπολιτικὸ ἑστιατόριο, νὰ πιῇ ἕνα οὐΐσκυ ἢ ἕνα μαρτίνι, νὰ κάμῃ ἕνα ζεστὸ μπάνιο καὶ νὰ χορέψῃ ὑπὸ τοὺς ἤχους μιᾶς ὑπερμοντέρνας τζάζ, ἀκούγοντας τοὺς βρυγηθμοὺς τῶν θηρίων ὁλόγυρα. Μπορεῖ ἀκόμα ἀπὸ τὸ ὕψος μιᾶς δεράντας νὰ σκοτώσῃ χωρὶς τὸν παραμικρὸ κίνδυνο ἕνα θηρίο ποὺ περνάει σὲ ἀπόστασι βολῆς.

Οἱ πελάτες τῶν «σαφάρι» εἶναι συνήθως πλούσιοι Ἀμερικανοί, ποὺ πληρώνουν τεράστια ποσά, γιὰ νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους φορτωμένοι μὲ τρόπαια. Ἀλλ' οἱ περισσότεροι προτιμοῦν νὰ σκοτώνουν ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς. Γι' αὐτό, πληρώνουν ἕνα πρόσθετο ποσὸν στὸν ἐπαγγελματία κυνηγό, ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς φέρῃ τὸ ζῶον ποὺ θέλουν νὰ σκοτώσουν κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο ὅπου περιμένουν. Ἄλλοι πάλι ρίθμοι ἢ πιὸ δειλοὶ θρονιάζονται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα ποὺ εἶπαμε καὶ ἀφήνουν στὸν ἐπαγγελματία κυνηγὸ τὴ φροντίδα νὰ σκοτώσῃ τὰ θηρία ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείξουν καὶ νὰ τοὺς φέρῃ τὰ τρόπαια —κέρατα, δέρματα, δόντια κλπ.— ποὺ θὰ τὰ παρουσιάσουν κατόπιν στοὺς συμπατριῶτες τους σὰν ἐκεῖνα τους.

Ἕνα ἄλλο εἶδος «σαφάρι», ἐντελῶς ἀβλαβὲς γιὰ τὰ θηρία, εἶναι τὸ φωτογραφικὸ καὶ κινηματογραφικό. Ἀντὶ γιὰ τρόπαια, ὁ «πελάτης» θὰ ἔχῃ νὰ ἐπιδείξῃ κατόπιν φωτογραφίες ἢ ὁλόκληρες κινηματογραφικὲς ταινίες, ποὺ ἀπεικονίζουν διάφορες φάσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν θηρίων, ἀπὸ τὶς πιὸ τουφερὲς ὡς τὶς πιὸ ἀνατριχιαστικές.

Καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀφρικανικῶν θηρίων παρουσιάζει πραγματι μέγιστο ἐνδιαφέρον.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

Ἂς πάρωμε ὡς παράδειγμα τὸ λιοντάρι. Μένει μαζὶ μὲ τὴ σύντροφό του κατὰ τὶς 108 μέρες ποὺ τῆς χρειάζονται γιὰ νὰ φέρῃ στὸν κόσμο τὰ νεογνά της (2—3 συνήθως) καὶ κατόπιν ὅσοπου αὐτὰ νὰ φτάσουν στὴν ἡλικία τῶν δύο χρόνων. Γιατὶ τὸ ἔνστικτό του τὸ κάνει νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι ἡ λέαινα καὶ τὰ μικρά του ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προστασία του. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἀγωνπνεῖ γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους καὶ φροντίζει γιὰ τὴν τροφή τους. Ἀλλὰ χατόπιν κουράζεται καὶ γίνεται ἐξαιρετικὰ ὀξύθυμο. Μπορεῖ τότε, σὲ μιὰ ἔκρηξι ὀργῆς, νὰ κατασπαράξῃ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρά του, ἂν ἡ μητέρα του δὲν προφτάσῃ νὰ τὸ προστατέψῃ. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸ αὐτὸ γεῦμα, ἐκβάλλει τρομεροὺς βρυγηθμούς, ποὺ ἀκούγονται σὲ ἀκτίνα δέκα χιλιομέτρων.

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἄγρια ζῶα, τὸ περισσότερο προικισμένο μὲ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, εἶναι ὁ ἐλέφας. Τὸ μεγάλο αὐτὸ παχύδερμο ἔχει ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς φιλαλληλίας, ποὺ πολλὲς φορὲς φθάνει μέχρις αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας. Εἶναι ἱκανὸ π.χ. νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωή του, γιὰ νὰ σώσῃ ἕνα μέλος τοῦ κοπαδιοῦ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Συμβαίνει πολλὲς φορὲς ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι νὰ διακόπτῃ τὴν πορεία του, γιὰ νὰ προστατεύσῃ μιὰ ἐλεφαντίνα ποὺ πρόκειται νὰ γεννήσῃ. Τὸ κοπάδι δὲ θὰ ξεκινήσῃ καὶ πάλι παρὰ μόνον ὅταν ἡ ἐλεφαντίνα καὶ τὸ νεογνό της θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ παρακολουθήσουν στὴν πορεία του.

Ὁ ἐλέφας, σὲ περίπτωσι ξηρασίας, σκάβει μὲ τὴν προβοσκίδα του τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ βρῇ νερό. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πλεονέκτης. Ὅταν τὸ κατορθώσῃ, ἀφήνει καὶ τ' ἄλλα ζῶα νὰ πιοῦν.

Γερνῶντας, ὅμως, ὁ ἐλέφας ἀποφεύγει τοὺς ὁμοίους του καὶ προτιμάει τὴ μοναξιά. Γίνεται τότε πολὺ εὐερέθιστος καὶ ρίχνεται πάνω στὸ ζῶον ἢ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ βρεθῇ μπροστά του.

Παρὰ τὴν ἤρεμη ἐμφάνισί του, ὁ ἐλέφας εἶναι ἐξαιρετικὰ θαρραλέο ζῶο καὶ ἐκτίθεται ἀποφασιστικὰ στὸν κίνδυνο. Ἕνα μόνον μέρος τοῦ σώματός του τὸν ἀπασχολεῖ: ἡ προβοσκίδα του, καὶ λόγω τῆς μεγάλης εὐαισθησίας της καὶ λόγω τοῦ ὅτι τοῦ εἶναι ἀλλὰ ἀνεπτυγμένη ὄσφρησι. Χάρις σ' αὐτὴν μπορεῖ ν' ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία ἑνὸς ἐχθροῦ ἀπὸ πολὺ μεγάλη ἀπόστασι.

Ὁ ρινόκερος ἔχει ἐπίσης ἕναν πιστὸ σύντροφο, ποὺ τὸν προειδοποιεῖ σὲ περίπτωσι κινδύνου. Ὁ σύντροφος αὐτὸς εἶναι ἕνα πουλί, ὁ χαραδριός, ποὺ ζῇ καὶ σιὰ δικά μας ἐπίσης κλίματα καὶ κολλᾶται βροχοπούλι ἢ χιτρινοπούλι. Ὁ χαραδριὸς ἐγκαθίσταται στὴ ράχη τοῦ ρινόκερου καὶ τρέφεται ἀπὸ τὰ παράσιτα ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ. Ὅταν, ὅμως, ἀντιληφθῇ τὴν προσέγγισι ἑνὸς ἐχθροῦ, ἀρχίζει νὰ γτυπάῃ τὰ φτερά του, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ρινόκερω.

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἄγρια ζῶα, τὸ περισσότερο προικισμένο μὲ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, εἶναι ὁ ἐλέφας. Τὸ μεγάλο αὐτὸ παχύδερμο ἔχει ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς φιλαλληλίας, ποὺ πολλὲς φορὲς φθάνει μέχρις αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας. Εἶναι ἱκανὸ π.χ. νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωή του, γιὰ νὰ σώσῃ ἕνα μέλος τοῦ κοπαδιοῦ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Συμβαίνει πολλὲς φορὲς ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι νὰ διακόπτῃ τὴν πορεία του, γιὰ νὰ προστατεύσῃ μιὰ ἐλεφαντίνα ποὺ πρόκειται νὰ γεννήσῃ. Τὸ κοπάδι δὲ θὰ ξεκινήσῃ καὶ πάλι παρὰ μόνον ὅταν ἡ ἐλεφαντίνα καὶ τὸ νεογνό της θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ παρακολουθήσουν στὴν πορεία του.

Ὁ ἐλέφας, σὲ περίπτωσι ξηρασίας, σκάβει μὲ τὴν προβοσκίδα του τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ βρῇ νερό. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πλεονέκτης. Ὅταν τὸ κατορθώσῃ, ἀφήνει καὶ τ' ἄλλα ζῶα νὰ πιοῦν.

Γερνῶντας, ὅμως, ὁ ἐλέφας ἀποφεύγει τοὺς ὁμοίους του καὶ προτιμάει τὴ μοναξιά. Γίνεται τότε πολὺ εὐερέθιστος καὶ ρίχνεται πάνω στὸ ζῶον ἢ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ βρεθῇ μπροστά του.

Παρὰ τὴν ἤρεμη ἐμφάνισί του, ὁ ἐλέφας εἶναι ἐξαιρετικὰ θαρραλέο ζῶο καὶ ἐκτίθεται ἀποφασιστικὰ στὸν κίνδυνο. Ἕνα μόνον μέρος τοῦ σώματός του τὸν ἀπασχολεῖ: ἡ προβοσκίδα του, καὶ λόγω τῆς μεγάλης εὐαισθησίας της καὶ λόγω τοῦ ὅτι τοῦ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ βρίσκῃ τὴν τροφή του. Γι' αὐτὸ ὅταν ἐφορμάῃ, τὴν κουλουριάζει ἀνάμεσα στὰ μπροστινά πόδια του. Ὅταν εἶναι θυμωμένος, κλωτσάει μὲ τὰ πισινά πόδια του. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ κι' ἡ ἔφοδός του ἔχει κάτι τὸ ἀφάνταστα τρομαχτικό. Κανένα ζωντανὸ ὄν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ μπροστά του.

Ὁ ἀφρικανικὸς ἐλέφας εἶναι πολὺ πιὸ εὐερέθιστος ἀπὸ τὸν ἰνδικὸ καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐξημερώνεται εὔκολα. Κατὰ τὴν περίοδο τῶν ἐρώτων, οἱ ἀρσενικοὶ ἐλέφαντες συνάπτουν τρομερὲς μάχες μεταξύ τους. Οἱ νικημένοι βγαίνουν ἀπ' αὐτὲς νεκροὶ ἢ ἕτοιμοθάνατοι. Ἔχουν δὲ τόσο πεῖσμα, ὥστε ἐξακολουθοῦν νὰ μάχονται ὡς τὴν τελευταία τους πνοή.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ!

Οἱ λίμνες καὶ οἱ ποταμοὶ ποὺ διασχίζουν τοὺς ἀφρικανικοὺς παραδείσους τῶν θηρίων εἶναι, ἐξ ἄλλου, γεμάτοι ἀπὸ κροκοδείλους. Ἀλλ' ἐλάχιστοι ἐπιδίδονται σ' αὐτὸ τὸ κυνῆγι. Ὁ κροκόδειλος δὲν τρώει ἀμέσως τὴ λεία του, ἀλλὰ τὴν μεταφέρει μέσα στὸ νερό, ὅπου τὴν ἀφήνει ἐπὶ μερικὲς ὧρες ἢ καὶ ἡμέρες γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κρέας της πιὸ μαλακό. Ἡ θηλυκιά, ὅταν θέλῃ νὰ γεννήσῃ τ' αὐγά της — ποὺ εἶναι 20—30 τὴν κάθε φορὰ — διαλέγει ἕνα ἀμμώδες μέρος τῆς ὄχθης, σκάβει μιὰ βαθειὰ τρύπα καὶ τὰ ἀποθέτει ἐκεῖ. Ἔπειτα σκεπάζει τὴν τρύπα μὲ ἄμμο. Οἱ μικροὶ κροκοδειλοι, μόλις γεννηθοῦν, κατεβαίνουν στὸ νερό. Μεγαλώνουν κατὰ 30 περίπου ἑκατοστὰ κάθε χρόνο καί, σὲ ἡλικία 7 χρόνων, εἶναι πιὰ ἐνήλικες. Ὁ ἀρσενικὸς κροκόδειλος ἔχει τόση λαμαργία, ποὺ πολλὲς φορὲς τρώει τὰ ἴδια τὰ παιδιά του. Κατὰ τὴν περίοδο τοῦ ἔρωτος, τὸ σῶμα του ἐγκαίνεται μιὰ ἔντονη ὀσμὴ μόσχου, ποὺ προσελκύει τὴ θηλυκή.

Ὁ μεγαλύτερος, ὅμως, ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου στὴν Ἀφρικὴ εἶναι τὰ φίδια. Στὰ πάρκα τῆς Κένυα, τῆς Ταγκανίκας καὶ τῆς Οὐγκάντα κινδυνεύει κανεὶς νὰ συναντήσῃ στὸ δρόμο του τὸν τορμεδὸ κόμπρα καὶ τὴν μάμπα, ποὺ προσβάλλει τὸν ἄνθρωπο ἀκόμη καὶ χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ καὶ ποὺ τὸ δηλητήριό της δίνει τὸ θάνατο σὲ 3 μόνον λεπτά.

Γι' αὐτὸ οἱ ἐπισκέπτες προειδοποιοῦνται γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχουν. Μία κομπρα ἢ μιὰ μάμπα μποροῦν νὰ γλιστρήσουν ἀκόμη καὶ μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο ἢ νὰ χωθοῦν κάτω ἀπὸ τὰ κρεβάτια των, ἀναπαυτηρίων γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε παραπάνω.

Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ πολλὰ ἄλλα φίδια, ποὺ εἶναι, ὅμως, λιγότερο ἐπικίνδυνα.

Η ΔΑΓΚΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΖΕΒΡΟΥ

Ἀλλὰ καὶ τὰ θεωρούμενα ὡς ἄκακα φυτοφάγα, ὅπως εἶναι οἱ ζέβροι, οἱ ἀντιλόπες, τὰ ἐλάφια καὶ οἱ καμηλοπαρδάλεις, ἐπιφυλάσσουν κάποτε δυσάρεστες ἐκπλήξεις στὸν ἐπισκέπτη τῶν ἀφρικανικῶν πάρκων. Ὁ ζέβρος μπορεῖ μὲ μιὰ δαγκωματιὰ νὰ σπάσῃ τὸ γέρι ἢ τὸ πόδι ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ νὰ τὸν ξεκοιλιάσῃ μὲ μιὰ κλωτσιά. Οἱ ἐπιθέσεις του εἶναι κεραυνοβόλες. Οἱ ζέβροι σχηματίζουν μικρὰ κοπάδια, γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀντιμετωπίζουν καλύτερα τοὺς ἐχθρούς τους, παρουσιάζουν δὲ ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ στὰ τσιμπήματα τῆς μύγας τσετσέ, ποὺ προκαλεῖ, ὡς γνωστόν, τὴν ἀσθένεια τοῦ ὕπνου. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι τὸ ἑξῆς: Οἱ ζέβροι ζευγαρώνουν πολλὲς φορὲς μὲ τοὺς ὀνάγρους, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιοῦνται ἀπ' αὐτὲς τὶς ἑνώσεις δὲν παρουσιάζουν ἀντοχὴ στὴ μυΐγα τσε-τσέ καὶ γι' αὐτὸ ἐξολοθρεύονται πολὺ γρήγορα. Εἶναι, ἄλλωστε, στεῖρα.

Ἀλλὰ καὶ τὰ κέρατα τῆς ἀντιλόπης, ποὺ φτάνουν τὰ 80 ἑκατοστά, εἶναι ἕνα τρομερὸ ὅπλο. Μερικὰ εἴδη ἀντιλόπης ἔχουν μαχητικὸ χαρακτῆρα κι' ὅταν βρίσκωνται πολλὲς μαζὶ ἀναγκάζουν κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ λιοντάρι νὰ ὑποχωρήσῃ. Κατὰ κανόνα, οἱ ἀντιλόπες σχηματίζουν κοπάδια ἀπὸ 50 περίπου ζῶα, ποὺ τὰ ὁδηγεῖ ἕνας ἀρσενικός.

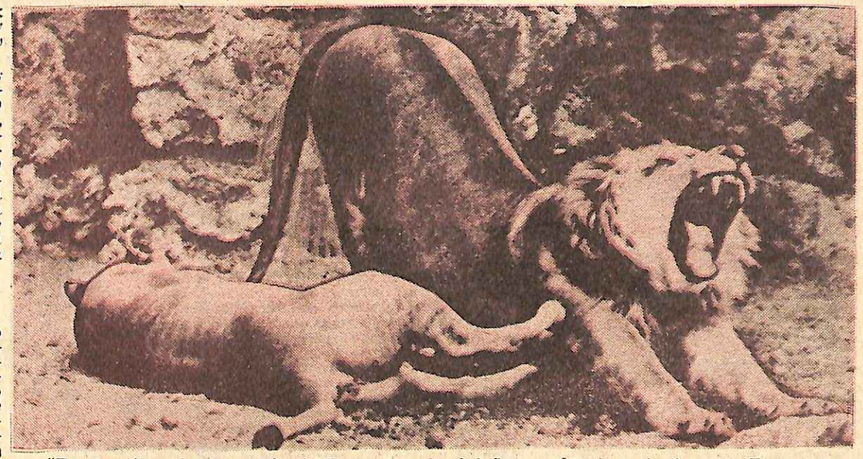
ΔΥΟ ΒΑΣΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ὑπάρχουν δυὸ βασικοὶ κανόνες τοῦ κυνηγιοῦ στὰ ἀφρικανικὰ πάρκα. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ ἑξῆς: Δὲν πρέπει νὰ πυροβολῇ κανεὶς ποτὲ μέσα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Καὶ νὰ γιὰ ποιὸ λόγο: Τὰ θηρία, βλέποντας τὸ αὐτοκίνητο, εἴτε σταματήσῃ, εἴτε νὰ τσέχῃ, τὸ νομίζουν σὰν κάτοιο περίεργο ζῶον καὶ δὲν πολυσκοτίζονται γι' αὐτό (Ἐξαίρεσι ἀποτελεῖ, ἀτυχῶς εἴπαμε, ὁ ρινόκερος, ποὺ τὰ βάζει μὲ ὅλους καὶ ὅλα). Ὅταν, ὅμως, τὰ πυροβολήσουν ἀπ' αὐτό, ὁρμοῦν κατ' ἐπάνω του. Ἡ διεύθυνσι τοῦ πάρκου προειδοποιεῖ, λοιπόν, τοὺς κυνηγούς. Ἂν τὰ θηρία ἀρχίσουν νὰ βλέπουν σὰν ἐχθροὺς τὰ αὐτοκίνητα, ἡ κυκλοφορία μ' αὐτὰ μέσα στὰ πάρκα δὲ θὰ εἶναι πιὰ δυνατή.

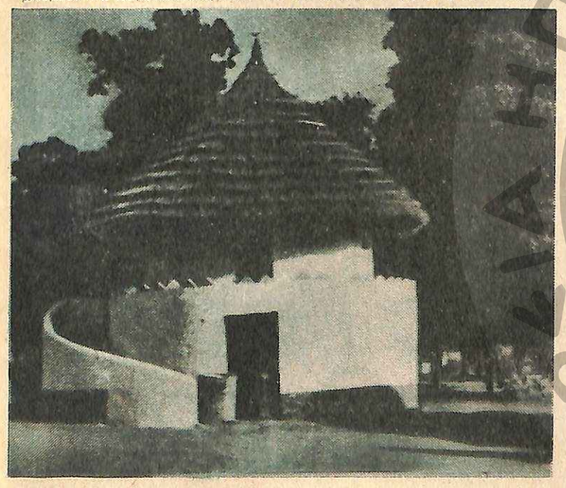
Ὁ δεύτερος κανόνας εἶναι ὅτι, ὅταν ἕνας κυνηγὸς χτυπήσῃ ἕνα θηρίο χωρὶς νὰ τὸ σκοτώσῃ, πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὴ διεύθυνσι τοῦ πάρκου. Ὁ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς: Τὸ πληγωμένο θηρίο γίνεται ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο κι' ὅπως ξέρει ὁ ἐκείνος ποὺ τὸ γτύπησε εἶναι ὁ ἄνθρωπος, θὰ παραμονέψῃ γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν ἄλλων κυνηγῶν.

Ὅταν ἐπισημανθῇ ὁ τραυματισμὸς ἑνὸς θηρίου, ὀργανώνεται ἀμέσως ἕνα «σαφάρι» ἀπὸ ἐπαγγελματίες κυνηγούς, ποὺ ψάχνουν γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη του. Τὸ θηρίο μόλις πρέπει νὰ ξεντοπισθῇ χωρὶς ἀναβολή, γιατὶ ἀποτελεῖ κίνδυνο γιὰ τοὺς κυνηγούς.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ὁ παράξενος κόσμος τῶν πιθήκων.

Ἕνα λιοντάρι πού...γασμουριέται! Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἔχει παρθῆ μέσα στὸ πάρκο τῆς Ταγκανίκας.

Ἕνα περίπτερο μέσα στὸν παράδεισο τῶν θηρίων τῆς Ταγκανίκας. Οἱ ἐπισκέπτες, ἐγκατεστημένοι μὲ ἀπόλυτη ἀσφάλεια μέσα σ' αὐτό, μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν «ἐκ τοῦ φυσικοῦ» τὴ ζωὴ τῶν θηρίων.

Ἡ γυναῖκα τῆς Ταΐτῆς πετάει ἀπὸ τὴ μιὰ ἀγκαλιὰ στὴν ἄλλη, χωρὶς τὴν παραμικρὴ τύψι...

ΟΙ "ΒΑΧΙΝΕ„ ΤΗΣ ΤΑ'Ι'ΤΗ ΑΓΑΠΑΝΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μιὰ ἐπιδρομὴ ποὺ τρόμαξε τὶς καλλονὲς τοῦ Χόλλυγουντ

ΟΤΑΝ ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν στὸν «πολιτισμένο» κόσμο χίλιες-δυὸ ἀληθινὲς ἱστορίες καὶ θρύλοι γιὰ τὴν Ταϊτή, τὸ ἐξωτικὸ νησὶ τοῦ νοτίου Εἰρηνικοῦ, μὲ τὶς ὅμορφες καὶ ἐρωτόχαρες γυναῖκες, ξεκίνησαν γιὰ τὸν ἐπίγειο αὐτὸ παράδεισο περιηγητὲς καὶ ἀνήσυχοι τύποι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Στὴν ἀρχή, τοὺς πήγαιναν στὸ λιμάνι τῆς Παπῆτε τὰ μεγάλα ἱστιοφόρα τῆς ἐποχῆς κι' ἀργότερα τὰ βαπόρια. Σήμερα ἔχουν ἀναλάβει τὴ μεταφορά τους τὰ μοντέρνα ἀεριωθούμενα. Τὸ ταξίδι μ' αὐτὰ διαρκεῖ μόνο λίγες ὧρες.

Βέβαια, ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου εἶναι ἀρκετὰ τσουχτερή. Ὅποιος ὅμως εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν πληρώσῃ, χαίρεται τὰ λεφτά του! Γιατὶ βλέπει πὼς ἦταν ἀληθινὰ ὅσα εἶχε ἀκούσει ἢ διαβάσει γιὰ τὴν Ταϊτή. Βρίσκει τὶς «βαχινέ», τὶς Ἰθαγενεῖς μὲ τὸ μπραούτζινο δέρμα, ἐμπειρες στὸν ἔρωτα, ὅπως τὶς περιγράφουνε τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ διηγήματα.

Οἱ ἄντρες τῆς Ταϊτῆς πιστεύουν πὼς ὅλοι οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ φύλου τους πρέπει νὰ θεωροῦν τὶς γυναῖκες σὰν τὸ μεγαλύτερο δῶρο τῶν θεῶν, προωρισμένο γιὰ τὶς ἐπίγειες ἀπολαύσεις τοῦ ἀνθρώπου.

Ἂν ἕνας καινουργοφτιασμένος λευκὸς δὲν πιάσῃ ἀμέσως φιλίες μὲ μιὰ «βαχινέ», ἀπ' τὴν πρώτη νύχτα, ποὺ περνάει στὸ νησί, ἀπορεῖ ὅλοι κι' ἀναρωτιῶνται τί τοῦ συμβαίνει! Κι' ἂν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἐξακολουθῇ νὰ τριγυρίζῃ μονάχος του κάτω ἀπ' τὰ φοινικόδεντρα, ἀναθέτουνε σὲ μιὰ ὅμορφη κοπέλλα νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τοῦ κάνῃ, πρώτη αὐτή, ἐλκυστικὲς προτάσεις...

Εἶναι ὅμως σπάνιες οἱ περιπτώσεις μόνιμου δεσμοῦ ἑνὸς λευκοῦ μὲ μιὰ «βαχινέ». Γιατὶ ἡ γυναῖκα τῆς Ταϊτῆς χρειάζεται πολλοὺς φίλους, ποικιλία, γιὰ νὰναι εὐχαριστημένη. Δέχεται κάθε καινούργιο φίλο, σὰ νὰ ἦταν ὁ πρῶτος τῆς ἐρωτας. Πετάει ἀπ' τὴ μιὰ ἀγκαλιὰ στὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τὴν παραμικρὴ τύψι.

Αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς της, σύμφωνος μὲ τὴν ἠθικὴ τοῦ τόπου, ποὺ ἐνθαρρύνει τὶς περαστικὲς ἐρωτικὲς σχέσεις. Δὲ ἐννοεῖ νὰ γίνῃ κτῆμα, μονοπώλιο τοῦ ἄντρα.

"Οποιος ξένος, λοιπόν, τύχῃ νὰ ἐρωτευθῇ ἀληθινὰ μιὰ «βαχινέ», ὑποφέρει ὅταν αὐτὴ τὸν ἐγκαταλείψῃ.

Ἕνας Ἀμερικανὸς εἶχε πάρει μαζί του τὴ «βαχινέ» του στὴ Χονολουλοῦ. Ἐκεῖ, ἔκανε τὴν ἀνοησία νὰ τὴν ἀφίσῃ μονάχη δυὸ βδομάδες καὶ νὰ πάῃ γιὰ δουλειές του στὸ Σὰν Φραντσίσκο. Καμμιὰ ὅμως «ἀξιοπρεπὴς» Ταϊτινὴ δὲ μπορεῖ νὰ μείνῃ τόσον καιρὸ χωρὶς ἄντρα. Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἀμερικανὸς ξαναγύρισε ἀπ' τὸ ταξίδι του, τοῦ εἶχε φύγει ἡ φιλενάδα του, μὲ τὴ βέσπα κάποιου νεαροῦ Αὐστραλοῦ!

Ἔχουν ὅμως καὶ μιὰν ἄλλη συνήθεια οἱ «βαχινέ», ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τὴ χωνέψουν εὔκολα οἱ λευκοὶ φίλοι τους.

Στὴν Ταϊτή, ἔχουν συνηθίσει νὰ φιλοξενοῦν, σὲ κάθε περίπτωσι, τὶς φιλενάδες τους. Τὸ ἴδιο κάνουν λοιπὸν κι' ὅταν βρίσκωνται μακρυὰ ἀπ' τὸν τόπο τους.

Κάποιος Ἀμερικανὸς τουρίστας εἶχε σχετισθῇ μὲ μιὰ «βαχινὲ» καὶ τῆς πρότεινε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴ Χονολουλού. Ἐκείνη δέχτηκε πρόθυμα. Δυὸ μέρες ὅμως ἀφοῦ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, κουβάλησε στὸ διαμέρισμα τοῦ φίλου της τρεῖς ἄλλες συμπατριώτισσές της καὶ φίλες της, ποὺ εἶχαν χωρίσει ἀπ' τοὺς δικούς τους φίλους. Κι' ὁ οἰκοδεσπότης ὑποχρεώθηκε νὰ κοιμηθῇ χάμω στὸ πάτωμα, στρωματσάδα, γιατὶ οἱ συνήθειες τῆς Ταϊτῆς τοῦ ἐπιβάλλανε νὰ παραχωρήσῃ τὸ κρεβάτι του στὶς φιλοξενούμενες.

Δὲν ἄργησε ὡστόσο νὰ καταλάβῃ πὼς τὸ πορτοφόλι του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ συντηρῇ τέσσερες κοπέλλες μαζὶ καὶ τὶς παρακάλεσε ὅλες... νὰ τοῦ ἀδειάσουν τὴ γωνιά. Ἡ φιλενάδα του μάζεψε τὰ πράγματά της σ' ἕνα μπογαλάκι κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ καθόλου.

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, εἶχε βρῇ καινούργιο φίλο!

Ἐπίσης, ἕνας λευκὸς καταστηματάρχης τῆς Χονολουλοῦ εἶχε φέρει μαζί του μιὰ ὅμορφη κοπέλλα ἀπ' τὴν Ταϊτή. Κοντὰ σ' αὐτὴν ὅμως, μαζεύτηκαν καὶ κάμποσες φιλενάδες της. Κι' ὁ καταστηματάρχης ἀναγκάστηκε, πάνω στὴν τουριστικὴ σαιζόν, νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί του καὶ νὰ κρεμάσῃ στὴν πόρτα τὴν ἐπιγραφή: «Κλειστόν, λόγῳ ἀπογραφῆς». Ἀλλοιῶς θὰ χρεωκοποῦσε, γιατὶ οἱ «βαχινὲ» κάνανε σὰ μικρὰ παιδιά, ἀγνοοῦσανε τὴν ἀξία τοῦ χρήματος καὶ χαρίζανε στοὺς ἐπισκέπτες ὅ,τι ὑπῆρχε στὸ κατάστημα!

Μιλήσαμε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸ κῦμα τῶν περιηγητῶν, ποὺ πλημμυρίζει συνεχῶς τὴν Ταϊτή. Ὁλοένα χτίζονται καινούργια ξενοδοχεῖα, κι' εἶναι ὅλα διαρκῶς γεμάτα.

Συγχρόνως ὅμως, τὸν τελευταῖο καιρό, παρατηρεῖται κι' ἕνα ἀντίθετο ρεῦμα φυγῆς τῶν κοριτσιῶν τῆς Ταϊτῆς ἀπ' τὸν τόπο τους. Ἄλλες πηγαίνουν στὴ Χονολουλοῦ κι' ἄλλες στὴν Καλιφορνία. Ὅσο γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ — 1100 δολλάρια, μὲ τὸ ἀεροπλάνο — βρίσκουν πάντα κάποιο εὔπορο φίλο, διατεθειμένο γι' αὐτὴ τή... συμφέρουσα ἐπένδυσι.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε ἀφ' ὅτου ὁ Μάρλον Μπράντο πῆρε μαζί του στὸ Χόλλυγουντ τὴν ὁμορφη Ταρίτα, τὴ φιλενάδα του καὶ νεοφώτιστη συνάδελφό του στὸ φίλμ «Ἀνταρσία τοῦ Μπάουντυ». Τὴν ἀκολούθησαν κι' ἀρκετὲς ἄλλες καλλονὲς τοῦ νησιοῦ. Καὶ κέρδισαν ἀμέσως τὴ λατρεία τοῦ ἀρσενικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Χόλλυγουντ — προπάντων ὅταν χορεύανε στὰ πάρτυ τὸν παλιὸ ἐρωτικὸ χορό τους «ὀτέα».

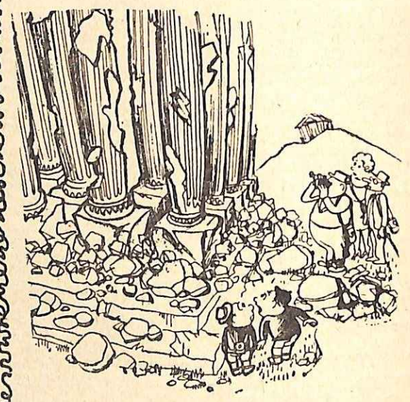
Οἱ ἄντρες τὶς βρῆκαν τόσο διαφορετικὲς ἀπ' τὶς Ἀμερικάνες! Δὲν ἦταν ἐγωϊστριες, ἀπαιτητικές, σεμνότυφες, ἀνέρωχες, συμφεροντολόγες. Ποτὲ δὲν ἐκμεταλλεύονταν τὴν ὁμορφιά τους σὰν ὅπλο ἢ σὰν κερδοσκοπικὸ μέσον. Ἁγαπολο ἢ σὰν κερδοσκοπικὸ μέσον. Ἁγαπούσαν μ' ἀπόλυτη ἀφιλοκέρδεια, μονάχα γιὰ τὸν ἔρωτα...

Δὲν ἔχουν καθόλου ἄδικο οἱ λευκὲς καλλονὲς τοῦ Χόλλυγουντ, ν' ἀνησυχοῦν σοβαρὰ γι' αὐτὸ τὸν ἐπικίνδυνο ἀνταγωνισμό. Πολὺ σωστὰ εἶχε προφητέψει ὁ Μάρλον Μπράντο, στὴν Ταϊτή: «Ἀλλοίμονο στὶς Ἀμερικάνες συζύγους καὶ φιλενάδες, ἂν οἱ «βαχινὲ» ἐπιδράμουν στὴ χώρα μας!».

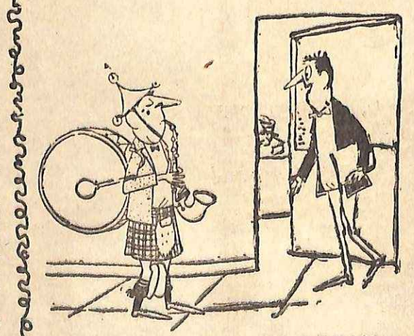
Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες

ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ
— Πάντα ἀφηρημένος αὐτὸς ὁ συνάδελφος!

— Πώ!... Πώ!... Ζημιὲς ποὺ κάνουν τὰ παιδιὰ σ' αὐτὴ τὴ γώρα!...

ΣΤΟΝ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑ
— Κύριε διευθυντά, ἔφτασε ἡ σκοτσέζικη ὀρχήστρα!...

Κόνραντ Χίλτων: Ο «ΒΑΣΙΛΙΑΣ» ΤΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

Τὸ μυστικὸ τῆς καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας του

ΚΑΘΕ μέρα, 12.000 πελάτες κοιμοῦνται κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ Χίλτων — οἱ 3.600 ἀπ' αὐτοὺς μόνο στὸ Σικάγο — καὶ 40.000 ἄτομα τρῶνε στὸ τραπέζι του. Δυὸ φορὲς τὸ μήνα, ἕξ ἄλλου, 10.000 ὑπάλληλοι παίρνουν ἕνα τσὲκ μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Χίλτων.

Ὁ Χίλτων δὲν εἶναι, βέβαια, κανένας σύγχρονος Μαικήνας,ἀλλ' ἕνας ξενοδόχος. Τὰ ξενοδοχεῖα του βρίσκονται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου: στὸ Λὸς Ἄντζελες, στὸ Σικάγο, στὸ Τέξας, στὸ Ἀλμπουκέρκες τοῦ Νέου Μεξικοῦ, στὸ Λόνγκ Μπήτς, στὸ Ντάϋτον, στὸ Ὀχάϊο, στὴ Νέα Ὑόρκη, στὴν Κινχουαχούα, σὲ διάφορες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες, στὴν Ἄπω Ἀνατολή, παντοῦ. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀληθινὴ αὐτοκρατορία, ποὺ ἐξελίσσεται καὶ ἐπεκτείνεται διαρκῶς καὶ ποὺ εἶναι τόσο ἰσχυρή, ὥστε δὲ φοβᾶται κανένα συναγωνισμό.

Τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ εἶναι, ὅτι αὐτὴ ἡ αὐτοκρατορία δημιουργήθηκε σὲ 40 μόνο χρόνια. Ὁ ἱδρυτὴς της Κόνραντ Χίλτων ἔκανε τὴν πρώτη γνωριμία μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ξενοδόχου, σὲ ἡλικία μόλις 16 χρόνων. Ἔμενε τότε μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸ Σὰν-Ἀντόνιο τοῦ Νέου Μεξικοῦ, ποὺ ἀριθμοῦσε ὅλους-ὅλους 760 κατοίκους. Ὁ πατέρας του εἶχε ἕνα μικρομάγαζο, ὅπου πουλοῦσε τὰ πάντα, ἀπὸ τὰ εἴδη διατροφῆς ὡς τὰ εἴδη ρουχισμοῦ. Ὁ νεαρὸς Κόνραντ εἶχε τὴν ἐμπνευσι, λοιπόν, νὰ μεταβάλῃ τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ βρίσκονταν πάνω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ πατέρα του, σὲ ξενοδοχεῖο. Μὲ τὰ χρήματα, ποὺ κέρδισε, συνέχισε τὶς σπουδές του στὸ Γυμνάσιο. Ἀλλά, σὲ λίγο, ξέσπασε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος. Πῆγε τότε στρατιώτης καὶ γύρισε μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Ἀλλ' ἡ πολεμικὴ πεῖρα, ποὺ ἀπόχτησε, δὲν ἄλλαξε τὸν ἀρχικὸ προσανατολισμό του. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, κάνοντας διάφορους συνδυασμούς, ἀγόρασε ἕνα ξενοδοχεῖο στὸ Κίσκο, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ πετρελαιοφόρο περιοχὴ τοῦ Τέξας.

Ἀπὸ τὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχή, πέρασαν πολλὰ χρόνια. Καὶ σήμερα ὁ Χίλτων, ποὺ ξεκίνησε μὲ δανεικὰ κεφάλαια, βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μεγαλύτερου ξενοδοχειακοῦ συγκροτήματος τοῦ κόσμου!

Ἀλλὰ ποιὸ εἶναι τὸ μυστικό, στὸ ὁποῖο χρωστάει τὴν ἐπιτυχία του;

Πρέπει νὰ σημειώσωμε ἐδῶ, ὅτι, τὴν ἐποχή, ποὺ ὁ Χίλτων ἀποφάσισε νὰ καταπιαστῇ μὲ τὰ ξενοδοχεῖα, ὅλες σχεδὸν οἱ ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους κατέρρεαν. Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ τῶν μετὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο ἐτῶν, τὰ 85% τῶν ἀμερικανικῶν ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων, εἶχαν χρεωκοπήσει ἢ βρίσκονταν στὰ πρόθυρα τῆς χρεωκοπίας.

Ὁ Χίλτων ἔβαλε τότε τὸ ἑξῆς ἐρώτημα στὸν ἑαυτό του; Πῶς γίνεται, ἐνῶ ἡ κίνησι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴ μιὰ πόλι στὴν ἄλλη αὐξάνει συνεχῶς, λόγῳ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων, οἱ ξενοδοχειακὲς ἐπιχειρήσεις νὰ βρίσκωνται σ' ἀξιοθρήνητη κατάστασι; Μήπως τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν πολλά; Ἀλλὰ μιὰ πρόχειρη ἐξέτασι τὸν ἔπεισε ὅτι ἦσαν λίγα. Ἀνάλογα μὲ τὴν κίνησι τῶν ταξιδιωτῶν. Τότε λοιπόν;

«Ἂς δοῦμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν πελατῶν», σκέφτηκε ὁ Χίλτων.

Τὸ νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα μὲ τὰ μάτια τῶν ἄλλων ἦταν πάντα μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες ἱκανότητές του. Αὐτὴ ἡ ἐξέτασι τοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα σωρὸ ἄγνωστες πλευρὲς τοῦ προβλήματος, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε.

Ἡ κυριώτερη ἀπ' αὐτὲς ἦταν, ὅτι οἱ περισσότεροι πελάτες δὲν ἐνδιαφέρονταν γιὰ τὸ πόσα θὰ πληρώσουν, ἀλλὰ γιὰ τὸ πῶς θὰ περάσουν στὸ ξενοδοχεῖο.

Πραγματικά, ὡς πρὸν ἀπὸ μερικὲς δεκαετηρίδες, ἡ ἰδέα τοῦ ξενοδοχείου ἐνέπνεε ἕναν ἐνστικτώδη φόβο. Οἱ ἄνθρωποι πήγαιναν σ' αὐτὸ μόνο σὲ περίπτωσι ἀπόλυτης ἀνάγκης κι' ἔφευγαν ὅσο μποροῦσαν συντομώτερα, γιατὶ εἶχαν τὴν προκατάληψι πὼς θὰ κακοπερνοῦσαν. Καί, στ' ἀλήθεια, κακοπερνοῦσαν. Γιατὶ οἱ ξενοδόχοι, ποὺ κατέχονταν ἀπὸ ἕναν ἀντίθετο φόβο, τὸ φόβο τοῦ πῶς θὰ τὰ ἔβγαζαν πέρα, τὰ ἔκαναν ὅλα τσιγκούνικα. Ἔτσι, ἡ ἀκαταστασία, ἡ ἔλλειψι καθαριότητος, τὸ λιγοστὸ καὶ ἀπρόθυμο προσωπικό, ἕνα σωρὸ ἄλλες μιζέριες ἦταν τὸ γνώρισμα τῶν παλιῶν ξενοδοχείων.

Ὁ Χίλτων ἀποφάσισε τότε νὰ κάνῃ τὸ ἀντίθετο. Βλέποντας τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ πελάτη, προσπάθησε νὰ τοῦ προσφέρῃ κάθε τι, ποὺ ἐπιθυμοῦσε: ξυπηρετήσεως, καλὸ φαγητό, διακριτικότητα, διευκολύνσεις παντὸς εἴδους. Ἔτσι ἔκανε τὸ ξενοδοχεῖο, ἀπὸ βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα ποὺ ἦταν πρίν, ἐπικερδῆ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησι.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του. Ὁ πελάτης, ποὺ ἔμπαινε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο Χίλτων ἤξερε πὼς θὰ εὕρισκε ἐκεῖ τὰ πάντα. Κι' ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένος, ὥστε πλήρωνε ἀδιαμαρτύρητα, ὅσα τοῦ ζητοῦσαν.

Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅμως, ὅτι πλήρωνε πολλά. Γιατὶ ὁ Χίλτων εἶχε ὀργανώσει μ' ὀρθολογιστικὸ τρόπο τὶς ἐπιχειρήσεις του, σὲ τρόπο, ποὺ κατάφερνε νὰ ἔχῃ μὲ τὰ μικρότερα ἔξοδα τὴ μεγίστη δυνατὴ ἀπόδοσι.

Ἔτσι, τὰ ξενοδοχεῖα Χίλτων ἄρχισαν νὰ ξεφυτρώνουν σὰ μανιτάρια σ' ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ σημείωναν παντοῦ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, γιατὶ οἱ πελάτες πήγαιναν μ' ἐμπιστοσύνη σ' αὐτά.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ *PLACENTA*.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ.612010
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ
Μ^ε KASTRIOTIS

Ἐκθυμη Ἱστοριούλα

Ὁ ζυρισμένος Δίας

Ὁ ζωγράφος Κουτυρσὼ γύριζε ἡμέρες τώρα τοὺς δρόμους στενοχωρημένος. Εἶχε ἀρχίσει ἕνα μεγάλο πίνακα «Οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου» κι' εἶχε βρῇ μοντέλλα γιὰ τὶς μορφὲς ὅλων τῶν θεῶν καὶ τῶν θεαινῶν. Εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ πολὺ ὄμορφη γέα καὶ τὴν ἔβαλε νὰ ποζάρῃ μισόγυμνη, γιὰ Ἀφροδίτη. Εἶχε βρῇ ἐπίσης τὸ μοντέλλο τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς Ἥρας, τοῦ Ἄρη, τοῦ Ἀπόλλωνα, τοῦ Ἑρμῆ, τοῦ Ποσειδώνα, τοῦ κοιτσοῦ Ἥφαιστου ὅλων, τέλος πάντων, ἐκτὸς τοῦ Δία. Γιὰ τὸ Δία δὲν κατόρθωνε νὰ βρῇ μοντέλο.

Τοῦ χρειαζόταν ἕνας γέρος κοτσονάτος μὲ πυκνὰ φρύδια, μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια, μεγάλη γκρίζα γενειάδα, μεγαλοπρεπὲς παράστημα καὶ ἀξιοπρεπὲς ἦφος. Καὶ τέτοιον ἄνδρα δὲν εὕρισκε. Γύρισε ὅλο τὸ Παρίσι, μὰ σὲ κανένα δὲ μποροῦσε νὰ βρῇ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ βασίλεα τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου κι' ἦταν ἐξαιρετικὰ στενοχωρημένος.

Μιὰ μέρα ὅμως, περνῶντας ἀπὸ ἕναν δρομάκο, εἶδε καθισμένο σὲ μιὰ γωνιὰ ἕναν γέρο ἑξηντάρη. Ἦταν καλοστεκούμενος, μὲ μακρειὰ γενειάδα, μὲ ὄψος μεγαλοπρεπὲς καὶ σεβάσμιο, ἀλλὰ γυρισμένος μὲ παλιοκούρελα καὶ βρώμικος.

Ὁ ζωγράφος στάθηκε θαμπωμένος. Ὁ κουρελιάρης ἐκεῖνος ἦταν ὁ Δίας, ποὺ ζητοῦσε. Μύτη ἑλληνική, ἁρμονία χαρακτηριστικῶν, μεγαλεῖο ὄψους, μακρυὰ ἀνοιχτὰ μαλλιὰ σὰν νὰ τὰ σκάλισε ὁ Φειδίας.

— Νά ὁ Δίας μου! φώναξε ὁ ζωγράφος γεμᾶτος χαρά.

Καὶ πλησίασε τὸ γέρο, ποὺ φαινόταν πὼς ἦταν ρακοσυλλέκτης.

— Μπάρμπα, τοῦ εἶπε, μοῦ ἀρέσει τὸ κεφάλι σου!...

— Σοῦ χρειάζεται τὸ κεφάλι μου; ἀπόρησε ὁ γέρος. Δὲν τὸ πουλάω!...

— Ἄκουσε, γέρο, τοῦ εἶπε τότε ὁ καλλιτέχνης. Εἶμαι ζωγράφος καὶ μοῦ χρειάζεται ἕνα μοντέλο σὰν ἐσένα γιὰ ἕναν πίνακα, ποὺ φτιάχνω. Ἔρχεσαι νὰ ποζάρῃς κάθε ἀπόγευμα στὸ ἀτελιέ μου πρὸς πενῆντα φράγκα τὴν ἡμέρα;

Ὁ γέρο-κουρελιάρης στὴν ἀρχὴ γύμισε πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ κανένα τρελλό.

— Δὲν μ' ἀφήνεις, χριστιανέ μου, στὸ χάλι μου! εἶπε.

Ὁ ζωγράφος τοὔδωσε νὰ καταλάβῃ πὼς οὔτε τρελλὸς ἦταν, οὔτε ἀστειευόταν. Κι' ἔτσι ἔκλεισαν τὴ συμφωνία τους. Τοὔδωσε ἑκατὸ φράγκα γιὰ καπάρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πολὺ βρώμικος. Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα ποὺ σοῦ δίνω τώρα, πήγαινε νὰ πλυθῇς, πέταξε κι' αὐτὰ τὰ κουρέλια καὶ αὔριο τὸ ἀπόγευμα σὲ περιμένω στὸ ἀτελιέ. Νά ἡ διεύθυνσι μου!

— Σύμφωνοι! εἶπε ὁ ρακοσυλλέκτης. Θάρθω, μὴν ἀμφιβάλλετε, κύριε. Μπορεῖτε νὰ ρωτήσετε, εἶμαι γνωστὸς στὴ γειτονιά.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ὁ Κουτυρσὼ ἄκουσε νὰ χτυπάη τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.

— Θἄναι ὁ Δίας! εἶπε μὲ χαρά. Καὶ φώναξε:

— Ἐμπρός!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ἕνας κύριος, πενῆντα πέντε περίπου χρόνων, ποὺ ἔμοιαζε σὰν νοικοκύρης μὲ τὰ κυριακάτικά του. Φοροῦσε ἄσπρο πουκάμισο, ψηλὸ σόβλο κολλάρο, μακρειὰ γραβάτα. Στὸ ἀριστερὸ

ΤΟ ΜΙΣΟΦΑΓΩΜΕΝΟ ΨΑΡΑΚΙ

«Τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό». Αὐτὸ ἐπαλήθευσε, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, στὸ μεγάλο ἐνυδρεῖο τοῦ Μαϊάμι, ὅπου τὸ δυστυχισμένο ψαράκι ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ ἀφοῦ ὑπέστη ἐπίθεσι ἀπὸ ἕνα μεγαλύτερο... συγκάτοικο, ποὺ τοῦ ἁπλώθηκε μὲ τὰ δόντια του ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν πλάτη του, τὸ ὁποῖο καὶ κατεβρόχθισε. Τὸ θέμα τῆς ἐπιθέσεως ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ, κατεστράφη ὅμως τὸ σύστημα κινήσεως καὶ κατευθύνσεώς του καὶ καθηλώθηκε γι' αὐτὸ ἀκίνητο στὸ ἔνθυ.

χέρι κρατοῦσε τὸ καπέλλο του καὶ στὸ ἄλλο ἕνα μπαστούνι μὲ ἐπίχρυση λαβή.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε ὁ ζωγράφος.

— Δὲ μὲ γνωρίζετε, κύριε; 'Ο ζωγράφος τὸν κύτταξε καλὰ-καλά. Κι' ἀμέσως ἔβαλε τὶς φωνές, ἔξω φρενῶν:

— Βλάκα, ἠλίθιε, ζῶον! Τί ἔκανες, μωρέ; 'Από Δίας κατάντησες σὰν συνταξιοῦχος δάσκαλος!..

Καταλαβαίνετε ὅτι ὁ ἀξιοπρεπὴς ἐκεῖνος ἐπισκέπτης ἦταν ὁ κουρελιάρης ρακοσυλλέκτης τῆς προηγούμενης ἡμέρας, ὁ ὑποψήφιος Δίας!...

Παίρνοντας τὰ ἑκατὸ φράγκα τοῦ ζωγράφου, πῆγε στὸ λουτρὸ καὶ πλύθηκε. Ἔπειτα πῆγε στὸ κουρεῖο, ἔκοψε τὰ μαλλιά του καὶ ξύρισε τὰ γένεια του, πέταξε τὰ κουρέλια του καὶ ντύθηκε... σὰν ἄνθρωπος.

Μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβη τὴν αἰτία τῆς ἀγανακτήσεως τοῦ ζωγράφου, ὁ... Δίας στενόταν ἄνυδος.

— Μωρὲ ἀθεόφοβε, τί μασκαρεύτηκες ἔτσι; τοῦ φώναξε ὁ ζωγράφος.

— Κύριε, σᾶς παρακαλῶ. Τί δηλαδή, μασκαρεύτηκα; Δὲν μοῦπατε νὰ πλυθῶ καὶ νὰ περιποιηθῶ τὸν ἑαυτό μου. Ἢ μήπως δὲν ἀξίζουμε νὰ ντυνόμαστε κι' ἐμεῖς, ἐπειδὴ εἴμαστε φτωχοὶ ρακοσυλλέκτες; Α! σᾶς παρακαλῶ.

— Γέρο-κουνένε, οὐρλιαχτὸ ὁ ζωγράφος, τί μοὔκανες; Τί νὰ σὲ κάνω, μωρέ, τώρα ὅπως ἔγινες; Δάσκαλο συνταξιοῦχο θὰ ζωγραφίσω ἢ Δία; Ὢ! συμφορά μου! Πρέπει νὰ περιμένω ἄλλους τρεῖς μῆνες τώρα, ὥσπου νὰ ξαναγίνης... θεός!

'Ο γέρο- τὸν κύτταζε μὲ ὕφος ἀποσβολωμένο καὶ τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς ὁ ζωγράφος τρελλάθηκε.

— Χάσου ἀπὸ μπροστά μου! τοῦ φώναξε ἐκεῖνος.

— Καὶ τὰ πενῆντα φράγκα τὴν ἡμέρα; ρώτησε ὁ γέρος. Ἐγώ, κύριε, μπῆκα στὰ ἔξοδα. Ἀγόρασα ροῦχα, ἔκανα λουτρό, κουρεύτηκα. λογαριάζοντας πὼς ἔτσι θἄχα πενῆντα φράγκα εἰσόδημα τὴν ἡμέρα... Τί θὰ γίνη τώρα;

'Ο ζωγράφος ἠσύχασε λίγο. Συλλογίστηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα τοῦπε:

— Ἄκουσε, γέρο-κοντεντέ, ἐγὼ σὲ ἤθελα ὅπως ἤσουν γτὲς μὲ τὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τὰ γένεια. Ὅσο γιὰ τὰ ροῦχα, δὲν μ' ἐνοιαζε. Θὰ σ' ἔντυνα μὲ μιὰ κόκκινη γλαμύδα. Τώρα μοῦ γάλασες ὅλα τὰ σχέδια... Λοιπόν, πάρε τριακόσια φράγκα νὰ περάσης τρεῖς μῆνες, ὥσπου νὰ ξαναγίνουν τὰ μαλλιά σου καὶ τὰ γένεια σου. Καὶ πρόσεξε νὰ μὴ βάλης ψαλίδι καὶ ξυράφι, γιατὶ χαλάει ἡ συμφωνία μας. Κι' ἄμα περάσουν οἱ τρεῖς μῆνες καὶ ξαναγίνης... θεὸς τοῦ 'Ολύμπου, ἔλα δῶ νὰ πολάρης. Κι' ὥσπου νὰ τελειώση ὁ πίνακας, θὰ παίρνης πενῆντα φράγκα τὴν ἡμέρα καὶ θὰ πάρης ἄλλα τριακόσια φράγκα στὸ τέλος...

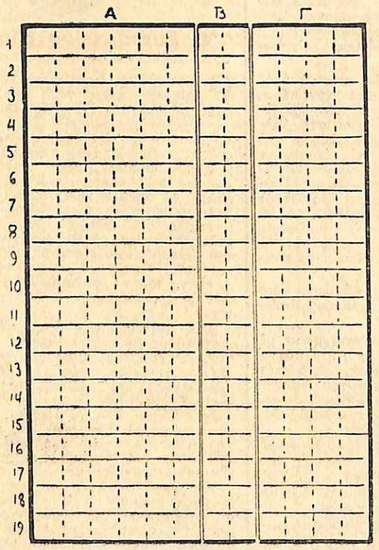
— Μωρὲ ὅλοι τους αὐτοὶ οἱ καλλιτέχνες ἔχουν στριμμένη τὴ βίδα! μουρμούριζε ὁ γέρος, κατεβαίνοντας τὴ σκάλα τοῦ ἀτελιέ. Σὲ παρακαλοῦν νὰ πᾶς στὸ σπίτι τους καὶ νὰ παίρνης πενῆντα φράγκα τὴν ἡμέρα, ὅταν φορᾶς τὰ κουρέλια σου καὶ τὸ κεφάλι σου εἶναι φορτωμένο τρίχες καὶ σὲ πετοῦν μὲ τὶς κλωτσιές, ἄμα κουρευτῆς. Ξυριστὴς καὶ γίνης ἄνθρωπος. Θέλει σοῦ λέει νὰ ζωγραφίση τὸν Δία... Σάμπως δηλαδὴ αὐτὸς ὁ Δίας, ἂξιζε περισσότερο ἀπ' ἐμένα; Περίμενε, τώρα, σοῦ λέει, νὰ ξαναγίνης θεός!... Δὲν εἶναι στὰ καλά του, ὁ ἄνθρωπος. Ἔτσι εἶναι ὅλοι αὐτοὶ οἱ καλλιτέχνες! Γιὰ δέσιμο!...

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἡ κρυμμένη παροιμία

Στὴ στήλη «Α» τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετῆστε 19 λέξεις τῶν 6 γραμμάτων, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ἀκολούθως θὰ πάρετε τὰ δυὸ πρῶτα γράμματα τῆς κάθε λέξεως, τὰ ὁποῖα θὰ βάλετε στὴ στήλη «Β», ἔτσι ὥστε διαβάζοντάς τα στὴ σειρά, ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, νὰ σχηματίσετε μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία. Τὰ τέσσερα ὑπόλοιπα γράμματα, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, θὰ τοποθετηθοῦν στὴ στήλη «Γ», σχηματίζοντας 19 λέξεις τῶν τεσσάρων γραμμάτων, τῶν ὁποίων ἐπίσης θὰ ἐρῆτε πιὸ κάτω τὶς σημασίες:

ΣΤΗΛΗ «Α»

1) Φτώχεια.
2) 'Ομάς ἀνθρώπων μὲ κοινὲς ἐπιδιώξεις.
3) Ἄπτερο ἔντομο.
4) Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν λυώση.
5) Διασχίζει τὶς θάλασσες.
6) Μολυσματικὴ ἀρρώστεια.
7) 'Αγριόχοιρος.
8) Κάτοικοι τῆς Περσίας.
9) Νησὶ τῶν Α. Σποράδων.
10) Ταιρίας ἀνέμων.
11) Ἔναρξις.
12) Λίγη ζωὴ μέσα στὴν ἔρημο (πληθ.).
13) Κυστεώδης ὄγκος.
14) Εὐνοϊκὸ γιὰ πλοῖα ἀεράκι.
15) Θερμὴ ἀγάπη, ἀφοσίωσις.
16) Δυσπρόσβλητος.
17) Ρῆμα, ποὺ χαμίζει τὴ Λίμνη Μαραθῶνος.
18) 'Ιδρυτὴς θρησκείας.
19) Κάνει ἕνα ταξίδι ἐφιαλτικό.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

1) Βάζουν τέρμα σὲ μιὰ ἔκτασι.
2) 'Αποθήκη σιτηρῶν.
3) Κατοικίδιο πτηνὸ (δημοτ.).
4) 'Απόθεμα ἐμπορευμάτων.
5) Ναυτικὸ παράγγελμα.
6) Χωρίζει στὰ δυό.
7) Πρόθεσις.
8) Τόποι προσευχῆς.
9) Μονωδία ἀπὸ ὄπερα.
10) Χωρὶς νὰ τοῦ λείπη τίποτα.
11) Δημόσια ἐξουσία.
12) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δ' προσ.).
13) Βράφη.
14) 'Ακρωτήριο τῆς Πελοποννήσου.
15) 'Ελληνικὸ φίλμ, ποὺ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.
16) Κίνησις ὑγροῦ.
17) Χρονικὸ διάστημα (πληθ.).
18) Βασανίζει τοὺς ἐξεταζομένους.
19) "Οργανον αἰσθήσεως.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὰ τετράγωνα τριῶν ἀριθμῶν:

$621^2 = 385.641$
$318^2 = 101.124$
$957^2 = 915.849$

'Από τὰ τρία ἀποτελέσματα ὅμως τὸ ἕνα εἶναι λανθασμένο. Ποιό; Πρέπει νὰ τὸ βρῆτε μέσα σὲ 20 δευτερόλεπτα, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε μολύβι καὶ χαρτί.

★

2) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9). Ἔτσι ὥστε κάνοντας τὶς πράξεις, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε στὴν κάθε σειρὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ σᾶς δίνομε:

. . . − . . . X . . . = 9
. . . : . . . X . . . = 9
. . . + . . . X . . . = 9

Θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλους τοὺς ἀριθμούς, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

★

3) Ποιός εἶναι ὁ ἀριθμός, ἀπὸ τὸ τριπλάσιο τοῦ ὁποίου ἂν ἀφαιρέσουμε 6 καὶ διαιρέσουμε τὸ ὑπόλοιπο διὰ τοῦ 3, θὰ βροῦμε 7;

Πρέπει νὰ βρῆτε τὴ σωστὴ ἀπάντησι σὲ διάστημα μικρότερο ἀπὸ ἕνα λεπτὸ καὶ χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε μολύβι καὶ χαρτί.

★

4) ΑΒΓΔΕΖ : ΗΘΙ

4361 — 304
613

Στὴ διαίρεσι αὐτὴ πρέπει ν' ἀντικαταστήσετε τὰ γράμματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ διαιρετέο καὶ τὸ διαιρέτη, μὲ τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε νὰ ἐπαληθεύση ἀπολύτως ἡ ὁλόκληρη διαίρεσι.

'Ομοιόμορφα ἐλλιπεσύμφωνα

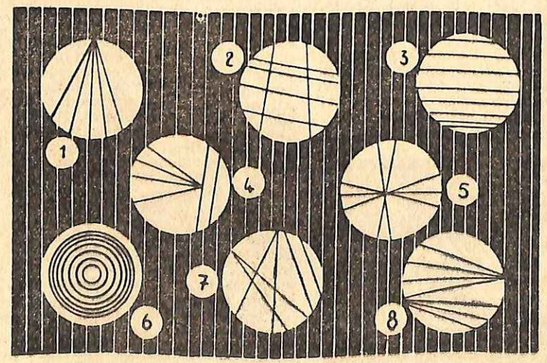
Συμπληρῶστε τὰ τρία κάτωθι φωνήεντα:

Α Α Α

μὲ διάφορα σύμφωνα, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίσετε λέξεις μὲ τὶς ἀκόλουθες σημασίες:

1) 'Απλώνεται καὶ μετα τρώγεται.
2) Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐκκλησία.
3) Καλύπτει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Γῆς.
4) Ἐξωτικὸ φρούτο, ποὺ παράγεται τώρα καὶ στὴν Ἑλλάδα.
5) Ἐμφανίζεται νύχτα καὶ σκορπάει τὸν τρόμο.
6) Κούνια γιὰ παιδιά.
7) Τῆς Πεντέλης εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα.
8) Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας τοῦ νομοῦ Λαρίσης.
9) Σύμπλεγμα νήσων τῶν 'Αντιλλῶν, ποὺ ἀνήκουν στὴν 'Αγγλία.
10) Προστατεύουν τὴν ὑγεία μας.
11) Παράξενο ψάρι.
12) Τροφοδοτοῦν τὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων.
13) Ἐπάγγελμα καθαρὰ χειμωνιάτικο.

Οἱ 8 κύκλοι

'Αφοῦ ἐξετάσετε προσεκτικὰ τοὺς ὀκτὼ μεγάλους κύκλους τοῦ σχεδίου μας, ἀπαντῆστε στὶς τρεῖς ἀκόλουθες ἐρωτήσεις:

1) 'Απ' ὅλους τοὺς κύκλους ποιός εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ διαιρεῖται στὰ περισσότερα κομμάτια;
2) Ποιός ἀπὸ τοὺς ὀκτὼ κύκλους ἔχει χωριστὴ σὲ λιγότερα κομμάτια;
3) Ὑπάρχουν δυὸ κύκλοι, ποὺ ἔχουν χωριστὴ σὲ ἴδιο ἀριθμὸ κομματιῶν; "Αν ναί, ποιοί εἶναι οἱ δυὸ αὐτοὶ κύκλοι;

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 76

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Δυὸ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες «κακὲς» συνήθειες τῶν παιδιῶν, ποὺ στενοχωροῦν τοὺς γονεῖς τους, εἶναι ὅταν τρῶνε τὰ νύχια τους κι' ὅταν τραυλίζουν, μπερδεύοντας τὰ λόγια τους. Ἀλλὰ καὶ οἱ δυὸ θεραπεύονται ὁριστικὰ καὶ ξεχνιοῦνται γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ παιδιά, φτάνει ἡ μητέρα τους νὰ δείξη μεγάλη ὑπομονὴ κι' ἄλλη τόση κατανόησι. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς δὲν βοηθάει διόλου ἡ αὐστηρότης, ἡ τιμωρία, ἡ τρομοκρατία. Τοὐναντίον, φέρνει πάντα τὰ ἐντελῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ἡ αὐστηρότης προκαλεῖ πάντα μιὰ ἀντίδρασι ἀπὸ μέρους τοῦ παιδιοῦ, ποὺ νομίζει πὼς ἀδικεῖται καὶ ἀρνεῖται ἔτσι μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις νὰ διορθωθῆ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Τί πρέπει νὰ κάνουμε σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις; Εἶναι φανερό, ὅτι αὐτὰ τὰ παιδιὰ περνοῦν μιὰ δύσκολη περίοδο κοπώσεως καὶ ἐκνευρισμοῦ, ποὺ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται εἴτε στὴν ἡλικία, εἴτε στὴν ἀλλαγὴ τοῦ σχολείου, εἴτε σὲ κάποια περαστικὴ φυσικο-ψυχικὴ ἀνωμαλία, ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ καθοριστῆ.

Μαλώνουμε ὅμως ποτὲ ἕνα παιδί, ἐπειδὴ εἶναι ἀναιμικὸ ἢ ἐπειδὴ ἔχει βρογχικά; "Οχι, βέβαια! Μὰ τότε γιατὶ θὰ πρέπει νὰ τὸ μαλώσουμε γιὰ τὴν ὀνυχοφαγία ἢ τὸ τραύλισμα;

"Αν ἕνα κοριτσάκι τρώη τὰ νύχια του, χτυπώντας το ἢ μαλώνοντάς το, δὲν κατορθώνουμε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ κάνουμε πιὸ δυνατὴ τὴν τάσι του. Καλύτερα νὰ προσπαθήσουμε νὰ τῆς ἀφαιρέσουμε τὴν κακὴ συνήθεια μὲ τὸ καλό, μὲ ὑπομονὴ καὶ πειστικότητα, χωρὶς νὰ δραματοποιοῦμε τὰ ἐπακόλουθα, ποὺ αὐτὴ ἡ μικρὴ μανία θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη στὰ νύχια της καὶ στὸ μυαλό της, χωρὶς νὰ δίνουμε μεγάλη σημασία στὸ πρᾶγμα. Μεγαλώνοντας ἡ κοπελλίτσα, θὰ μεγαλώση ἡ κοκετταρία της καὶ γρήγορα θὰ καταλάβη, ὅτι τὰ φαγωμένα νύχια εἶναι ἄσχημα, ἀντισισθητικά, κι' αὐτὸ θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὴ θεραπεύση ἀπὸ τὴν ὀνυχοφαγία.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὅταν ἕνα παιδάκι ψελλίζη, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὸ μαλώσετε καὶ νὰ τὸ εἰρωνευθῆτε. Ἔτσι, τὸ κάνετε δυστυχισμένο καὶ γίνεστε αἰτία νὰ ἐπιδεινωθοῦν τὰ τραυλίσματά του. Εἶναι βέβαιο, ὅτι δὲν τὸ κάνει ἐπίτηδες. Εἶναι βέβαιο, ὅτι, ἂν μποροῦσε, δὲ θὰ τραύλιζε. Ἐπομένως, δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνετε νὰ ὑποφέρη. Μὴ δίνετε καμμιὰ σημασία στὶς «φαγωμένες» λέξεις του, στὶς παρατεταμένες συλλαβές του. Προσποιηθῆτε, ὅτι δὲν τὶς ἀντιλαμβάνεσθε κάν. Προσπαθῆστε νὰ μὴ γελᾶστε καὶ ἀπαγορεύστε στὰ ἄλλα παιδιά σας νὰ γελοῦν. Ἐμποδίσετε τὸν ἑαυτό σας νὰ θυμώνη καὶ βοηθῆστε τὸ παιδὶ μὲ τὴν ὑπομονή σας καὶ τὴν ἠρεμία σας. Κάνοντας ἔτσι, θὰ ἀντιληφθῆτε γρήγορα, ὅτι τὰ τραυλίσματα λιγοστεύουν καὶ ἐξαφανίζονται. "Αν ὅμως ἐξακολουθήσουν, ζητῆστε τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ. Αὐτὸς θὰ σᾶς πῆ τί πρέπει νὰ κάνετε.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΡΩΗ
τὰ νύχια του καὶ τὶς λέξεις

'Η "Αννα ἔχει πάρει τὴν ἄσχημη συνήθεια νὰ τρώη τὰ νύχια της. "Οταν εἶναι στενοχωρημένη, ὅταν ἔχη μαλώσει μὲ τὴν καλύτερη φίλη της, ὅταν ἔχη νὰ λύση μιὰ δύσκολη ἄσκηση ἢ ὅταν ἔχη ὁποιαδήποτε ἀνησυχία, ἀρχίζει νὰ ροκανίζη, νὰ ροκανίζη σὰν ποντικάκι τὸ ἕνα νύχι ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἡ μαμᾶ βάζει τὶς φωνές, ὕστερα τῆς χτυπάει τὰ χέρια καὶ ἡ "Αννα ἀπὸ τὸ θυμό της τὰ τρώει διπλά...

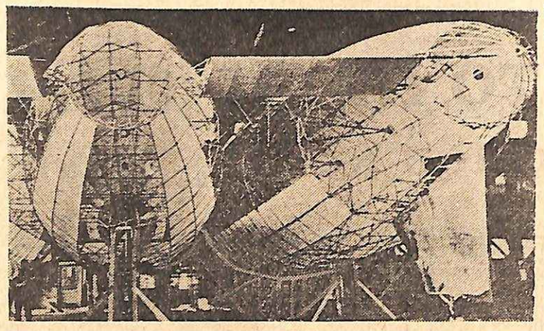
Βλέποντας ὅτι οἱ φωνὲς δὲν ὠφελοῦν, ἡ μαμᾶ τῆς βάζει ἀλόη πάνω στὰ νύχια μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ πικρὴ γεῦσι θὰ τῆς κόψη τὴν κακὴ συνήθεια. Μὰ ἡ "Αννα νοιώθοντας ἀγανάκτησι, ἐπειδὴ τῆς φέρονται σὰν σὲ μικρὸ παιδάκι, ροκανίζει τριπλὰ τὰ πικρὰ νύχια της. Ροκανίζει στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖο, στὸ δρόμο, παντοῦ, ὥσπου νὰ κάνη τὰ δάχτυλά της νὰ ματώσουν!...

'Αντίθετα, ὁ Νῖκος ἔχει ἀρχίσει νὰ ψελλίζη. Σταματάει τὶς συλλαβές, τὶς ἐπαναλαμβάνει ἢ τὶς τρώει. «Νῖκο!» φωνάζει ἡ μαμᾶ, χάνοντας τὴν ὑπομονή της καὶ ἀρχίζοντας νὰ ἀνησυχῆ, καθὼς τὸν ἀκούει νὰ τραυλίζη καὶ νὰ προφέρη μόνο τὶς μισὲς λέξεις. «Δὲν ντρέπεσαι νὰ τραυλίζης ἔτσι; τοῦ λέει. Ξανάρχισε τὴ φράσι καὶ πές την ὅπως πρέπει, χωρὶς ψελλίσματα καὶ χωρὶς πηδήματα!» Ἐλπίζει ἔτσι νὰ διορθώση τὸ ἐλάττωμά του.

Μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο, νοιώθοντας τὰ μάτια ὅλης τῆς οἰκογενείας πάνω του, ὁ Νῖκος ξαναρχίζει. Τώρα, ὅμως, ἀπὸ τὴν ταραχή του τραυλίζει πιὸ πολὺ καὶ τότε ὁ μπαμπᾶς καὶ τὰ ἀδέλφια του ξεσποῦν σὲ γέλια! 'Ο Νῖκος προσβάλλεται καὶ ἀποφασίζει νὰ σωπάση, γιατὶ καταλαβαίνει ὅτι μόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲ θὰ τραυλίση πιά. Δὲν ξαναμιλάει καὶ ὅταν τὸν ἀναγκάζουν, ψελλίζει χειρότερα. Νοιώθει γελοῖος καὶ κλείνεται στὸν ἑαυτό του.

Τὸ «Ἀερόπλοιο III» ἑτοιμάζεται, γιὰ νὰ κάμη τὴν πρώτη πτῆσι του.

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΠΗΔΑΛΙΟΥΧΟΥΜΕΝΑ

Ἐξασφαλίζουν φτηνές, ἀσφαλεῖς καὶ γρήγορες μεταφορὲς

ΤΑ πηδαλιουχούμενα ἀερόστατα, ποὺ εἶχαν χρησιμοποιηθῆ ἄλλοτε σὰν ἕνα ἀσφαλὲς καὶ πρακτικὸ μεταφορικὸ μέσον κι' ὕστερα εἶχαν ἐγκαταλειφθῆ, φαίνεται πὼς θὰ ξαναρχίσουν τώρα νὰ διασχίζουν τοὺς αἰθέρες. Μόνο ποὺ θὰ εἶναι προσαρμοσμένα στὴν ἐποχή μας, θὰ κινοῦνται δηλαδὴ μὲ πυρηνικὴ ἐνέργεια!

Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μιᾶς ὁμάδος Ἀμερικανῶν ἐπιχειρηματιῶν, ποὺ ἔχουν διαθέσει μάλιστα ἕνα ποσὸν 100 χιλιάδων δολλαρίων γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῆς ἰδέας τους. Καὶ πραγματικά, ἔχει ἤδη κατασκευαστῆ ἕνα καινούργιο πηδαλιουχούμενο, κάτοπρο, ἕτοιμο κι' ὅλας γιὰ τὴν πρώτη δοκιμαστικὴ πτῆσι του στὴν Ἀμερική.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία τεράστια «ποῦρα», μήκους 25 μέτρων, ἑνωμένα μεταξύ τους μὲ φτερὰ σὰν τοῦ ἀεροπλάνου καὶ γεμάτα μ' ἕνα πολὺ ἐλαφρὺ ἀέριο (ἥλιον). Στὸ πίσω μέρος του εἶναι ἐγκατεστημένη μιὰ μηχανή, μὲ τουρμπίνα 80 ἵππων.

Ἡ κίνησί του θὰ ἐπιτυγχάνεται, γιὰ τὴν ὥρα, μὲ συνηθισμένα, κλασσικὰ μέσα, δηλαδὴ μὲ πετρελαιομηχανὴ. Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιχειρηματίες προβλέπουν τὴν κατασκευὴ πηλαδιουχουμένων μήκους 300 μέτρων, ποὺ θὰ κινοῦνται μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ θὰ μποροῦν νὰ σηκώσουν φορτία 100 τόννων. Ἡ διάρκεια πτήσεώς τους θὰ εἶναι ἀπεριόριστη.

Στὰ σχέδιά τους, τονίζουν τὰ πλεονεκτήματα ποὺ θὰ παρουσιάζουν αὐτὰ τὰ ἀερόστατα. Ἐλπίζουν πὼς θ' ἀποδειχθοῦν ἱκανὰ νὰ μεταφέρουν ὄχι μόνο, ἐμπορεύματα, μηχανήματα, κλπ., μὲ φτηνὰ ναῦλα, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρα νοσοκομεῖα καὶ σχολεῖα σὲ ὑπανάπτυκτες χῶρες.

Τὰ πελώρια αὐτὰ «ποιλιὰ» θὰ μποροῦν νὰ κάνουν μακρυὰ ταξείδια, χωρὶς νὰ χρειάζωνται ἀνεφοδιασμό. Θὰ κουβαλάνε δὲ μαζί τους κι' ἕνα σύστημα προσγειώσεως, ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέπη νὰ κατεβαίνουν ὁπουδήποτε θὰ ὑπάρχη λίγος ἀνοιχτὸς χῶρος.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἀερόπλοια θὰ εἶναι πολὺ οἰκονομικώτερα ἀπ' τὰ μεγάλα ἀεροπλάνα. Θὰ κινοῦνται, βέβαια, πιὸ ἀργά, ἀλλὰ θὰ ἔχουν τὸ σπουδαῖο πλεονέκτημα τῶν ἑλικοπτέρων: θὰ μποροῦν δηλαδὴ νὰ μεταφέρουν τὸ φορτίο τους ἀκριβῶς στὸν τόπο γιὰ τὸν ὁποῖο προορίζεται.

Ἀλλὰ κι' ἡ κατασκευή τους θὰ κοστίζη πολὺ λιγώτερο, ἀπ' ὅσο τῶν μεγάλων καὶ πολύπλοκων ἀεροπλάνων τῆς ἐποχῆς μας.

Τεχνικὸς διευθυντὴς τῶν ἐργασιῶν πραγματοποιήσεως αὐτοῦ τοῦ σχεδίου εἶναι ὁ Τζὼν Φιτζπάτρικ, ἕνας ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ναυτικοῦ, ἡλικίας 40 χρόνων. Ἡ ἀρχικὴ ἔμπνευσι ὅμως ὀφείλεται... σ' ἕναν παπᾶ, τὸν πάστορα Μονρόε Ντριού!

Αὐτὸς εἶχε διαβάσει γιὰ τὶς πτήσεις ἑνὸς πηδαλιουχουμένου μὲ τριπλὸ σκάφος, ποὺ σχεδίασε καὶ κατασκεύασε πρὸ 100 ἐτῶν ὁ δόκτωρ Σόλομον Ἄντριους. Ἐπιτυγχάνοντας μ' αὐτὸ ταχύτητες μεγαλειτέρες ἀπὸ 150 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Ὁ Ἄντριους εἶχε βαφτίσει αὐτὸ τὸ πρῶτο πηδαλιουχούμενό του «Ἀερόπλοιον Ι». Ἀργότερα, κατασκεύασε καὶ δεύτερο. Τὸ ἔργο του ὅμως ἦταν ὑπερβολικὰ τολμηρὸ γιὰ τὴν ἐποχή του, κι' ἔτσι κατέληξε σὲ χρεωκοπία.

Τώρα ὁ Ντριοὺ ἔχει ὀνομάσει τὸ νέο τριπλὸ πηδαλιουχούμενό του «Ἀερόπλοιον ΙΙΙ». Ἐνῶ ὅμως ὁ προκάτοχός του κανόνιζε τὸ ὕψος τῆς πτήσεως πετῶντας ἕνα μέρος τῆς σαβούρας γιὰ ν' ἀνεβῆ τὸ σκάφος του, ἡ ἐλευθερώνοντας μιὰ ποσότητα τοῦ ὑδρογόνου του γιὰ νὰ κατεβῆ, αὐτὸς μεταχειρίζεται ἕνα ἠλεκτρικὸ ρυθμιστὴ μὲ θερμότητα. Ἔτσι, κάνει νὰ αὐξηθῆ ἢ νὰ ἐλαττωθῆ ἡ θερμοκρασία τοῦ ἡλίου, γιὰ νὰ γίνη τὸ πηδαλιουχούμενο ἐλαφρότερο ἢ βαρύτερο καὶ ν' ἀνεβῆ ἢ νὰ κατεβῆ.

Ἀλλ' ὁ Ντριοὺ ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὸν παράγοντα τῆς ἀσφαλείας τῶν πηδαλιουχουμένων.

Ὁ κόσμος θυμᾶται ἀκόμα τὶς φοβερὲς καταστροφὲς τοῦ «R 101» καὶ τοῦ «Χίντεμπουργκ». Ἀλλ' ἡ καινούργια τεχνικὴ ὑπόσχεται νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν αὐτὲς οἱ τραγωδίες.

Πραγματικά, ὁ Φιτζπάτρικ θεωρεῖ ἕνα καινούργιο πλαστικὸ ὑλικὸ ὡς ἰδεῶδες γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν πηδαλιουχουμένων. Τὸ περίβλημα τοῦ ἀεροστάτου, φτιαγμένο ἀπ' τὸ ὑλικὸ αὐτό, ἔχει πάχος μόλις 1 χιλιοστομέτρου καὶ ζυγίζει μόνο 18 γραμμάρια τὸ τετραγωνικὸ μέτρο. Εἶναι ὡστόσο ἐξαιρετικὰ ἀνθεκτικό, δὲν καίγεται καὶ δὲν παρουσιάζει τὸν κίνδυνο νὰ τρυπήση καὶ ν' ἀφίση νὰ ξεφύγη τὸ ἥλιον.

Ἔτσι, τὰ πηδαλιουχούμενα αὐτὰ δὲ χοειάζονται πιὰ μεγάλα καὶ πολυδάπανα ὑπόστεγα, γιὰ τὴν προφύλαξί τους. Προσγειώνονται ἁπλῶς ὁπουδήποτε καὶ μένουν ἐκεῖ, στὸ ὕπαιθρο, ἀφοῦ δὲ διατρέχουν κανένα κίνδυνο.

Μιὰ τεράστια «σαμπρέλλα» ποὺ θὰ περιστρέφεται στὸ κενὸ

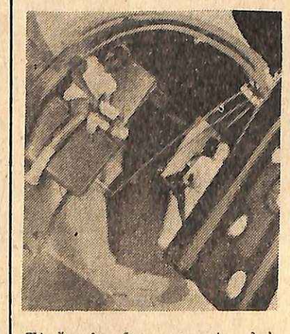
ΜΕΣΑ σ' ἕνα ὑπόστεγο ἀεροπλάνων, στὴν ἀμερικανικὴ πόλι Ἄκρον τοῦ Ὀχάϊο, βρίσκεται μιὰ πελώρια φουσκωμένη «σαμπρέλα», ἀπὸ ὕφασμα ἐμποτισμένο μὲ καουτσούκ, ψηλὴ σὰν ἕνα τριώροφο σπίτι καὶ μὲ διάμετρο 9 μέτρων. Εἶναι ὁ πρώτος ἀμερικανικὸς «σταθμὸς τοῦ Διαστήματος» — καί, ἀπ' ὅ,τι ξέρομε, ὁ πρῶτος στὸν κόσμο.

Κατασκευάστηκε ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἑταιρεία «Γκουντγιὰρ», γιὰ ν' ἀποτελέση τὸ ὑπόδειγμα, σὲ φυσικὸ μέγεθος, ἑνὸς τεχνητοῦ δορυφόρου, ποὺ πρόκειται νὰ ἐκτοξευθῆ καὶ νὰ τεθῆ σὲ μόνιμη τροχιὰ τὸ 1965, γιὰ νὰ χρησιμέψη σὰν παρατηρητήριο τοῦ Διαστήματος καὶ σὰν ἐνδιάμεσος σταθμὸς τῶν διαστημοπλοίων, ποὺ θὰ ταξειδεύουν πρὸς τὴ Σελήνη καὶ τοὺς ἄλλους πλανῆτες. Ἴσως ὁ δορυφόρος αὐτὸς νὰ εἶναι μεγαλείτερος, διαμέτρου 45 μέτρων, δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἔχη τὶς διαστάσεις τῆς «σαμπρέλας» τοῦ Ἄκρον.

Πραγματικά, οἱ εἰδικοὶ φρονοῦν πὼς μπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ ἐκτοξευθῆ αὐτὴ ἡ «σαμπρέλα», φτάνει μονάχα νὰ ἐφοδιασθῆ μὲ μερικὰ ἀκόμα ἐξαρτήματα, π.χ. μὲ βοηθητικοὺς πυραύλους καὶ μὲ ἡλιακὰ κύτταρα (γιὰ τὴν παραγωγὴ ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας).

Τὸ βάρος της εἶναι 900 κιλά, ἀρκεῖ δὲ ἕνας «μονώροφος» πύραυλος γιὰ τὴν ἐκτόξευσί της. Θὰ εἶναι, φυσικά, ξεφούσκωτη καὶ μαζεμένη σὰν κουβάρι, μέσα στὸν κῶνο ἑνὸς πυραύλου, τύπου «Ἄτλας — Κένταυρος». Καὶ θὰ φτάση σὲ ὕψος 300—800 χιλιομέτρων — πάνω δηλαδὴ ἀπ' τὴ γήϊνη ἀτμόσφαιρα, ἀλλὰ χαμηλότερα ἀπ' τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη ραδιενεργείας Βὰν Ἄλλεν. Ἐκεῖ, θὰ φουσκώση αὐτόματα καὶ θὰ εἶναι ἑτοιμη πιὰ νὰ κατοικηθῆ ἀπὸ ἕνα πλήρωμα ἀπὸ 3—10 ἀστροναῦτες.

Οἱ ἀστροναῦτες αὐτοὶ θὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ μὲ ἄλλα διαστημόπλοια, τύπου «Ἀπόλλων» ἢ «Τζέμινι», ποὺ θὰ συναντηθοῦν σὲ προκαθωρισμένο σημεῖο τοῦ Διαστήματος μὲ τὴ «σαμπρέλα». Θὰ μποῦνε σ' αὐτὴν ἀπὸ μιὰ ἀεροστεγῆ εἴσοδο καὶ θὰ στήσουν τὸ νοικοκυριό τους. Μετὰ 2—6 ἑβδομάδες, θὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ νέο πλήρωμα καὶ θὰ ξαναγυρίσουν στὴ Γῆ.

Τὰ ἐπίπεδα εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη καὶ φουσκωμένα μὲ ἀέρα. Ἡ σκάλα ἔχει στρογγυλὲς τρύπες, ἀντὶ γιὰ σκαλοπάτια.

Η ΖΩΗ Σ' ΕΝΑ «ΣΤΑΘΜΟ»

Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ζωή, στὶς γενικές της γραμμές, μέσα σ' ἕνα «σταθμὸ τοῦ Διαστήματος»; Γιὰ νὰ σχηματίσουμε μιὰ ἰδέα, ἂς κάνουμε μιὰ ἐπίσκεψι τῆς «σαμπρέλας», ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά.

Στὸ κέντρο της ὑπάρχει ἕνα κυκλικὸ ἄνοιγμα, ὅπου θὰ προσεγγίση καὶ θὰ πλευρίση τὸ ἐπανδρωμένο διαστημόπλοιο, γιὰ νὰ μπορέση νὰ περάση τὸ πλήρωμά του μέσα στὸ «σταθμό». Ἡ πόρτα του εἶναι ἕνα φύλλο ἀπ' τὸ ἴδιο καουτσουκένιο ὕφασμα, ποὺ ἀνοιγοκλείνει μὲ «ἑκλαίρ».

Ἀπὸ κεῖ, μπαίνει κανεὶς σ' ἕνα μικρὸ χῶρο καί, ἀφοῦ κλείση τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα, ἀνοίγει μιὰ δεύτερη, ἐσωτερική, κατεβαίνει μιὰ σκάλα καὶ βρίσκεται στὸ «λίβινγκ — ρούμ», στὸ διαμέρισμα δηλαδὴ ὅπου θὰ περνάη τὶς περισσότερες ὧρες του τὸ πλήρωμα τοῦ «σταθμοῦ».

Τὸ ἐσωτερικό του εἶναι ντυμένο μὲ πλαστικὸ χαρτὶ ταπετσαρίας, ὠχροπράσινο ὡς τὴ μέση κι' ἔπειτα ἄσπρο. Τὸ «πάτωμά» του εἶναι καμπύλο, ἔτσι ποὺ πολὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ περπατήση ἢ νὰ σταθῆ ὄρθιος πάνω σ' αὐτό. Γιὰ τὸ πλήρωμά του ὅμως, δὲ θὰ ἔχη καμμιὰ σημασία αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια, ἐφόσον στὸ Διάστημα δὲ θὰ ὑπάρχη βαρύτης.

Ὡστόσο, γιὰ νὰ ἔχουν κάποια ἄνεσι οἱ ἀστροναῦτες στὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς τους καὶ γενικὰ στὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς τους μέσα στὸ «σταθμό», θὰ δημιουργῆται μιὰ «τεχνητὴ βαρύτης». Θὰ περιστρέφεται δηλαδὴ σιγὰ - σιγὰ ἡ «σαμπρέλα», κάνοντας περίπου 4 στροφὲς στὸ λεπτὸ καὶ δημιουργώντας μιὰ φυγόκεντρο δύναμι. Ἔτσι, γιὰ τοὺς ἀστροναῦτες, τὸ «κάτω» θὰ εἶναι ἡ περιφέρεια τῆς «σαμπρέλας» καὶ τὸ «ἀπάνω» τὸ κέντρο της.

Ἡ περιστροφικὴ κίνησι θὰ δοθῆ ἀρχικὰ στὸ «σταθμὸ» ἀπὸ μικροὺς βοηθητικοὺς πυραύλους, ἐγκατεστημένους στὸ ἐξωτερικὸ μέρος του, καὶ θὰ συνεχιστῆ ὕστερα μόνη της.

Δὲν εἶναι ἐξασφαλισμένο ποιές συνέπειες θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη στοὺς ἀστροναῦτες ἡ ἔλλειψι βαρύτητος γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα. Πάντως, εἶναι βέβαιο πὼς θὰ δυσκολεύονταν νὰ καθήσουν καὶ νὰ περπατήσουν φυσιολογικά, ἐνῶ τὰ διάφορα ἀντικείμενα, γύρω τους, θὰ πετοῦσαν στὸν ἀέρα. Μὲ τὴν τεχνητὴ βαρύτητα λοιπόν, θὰ λείψουν ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνοχλήσεις.

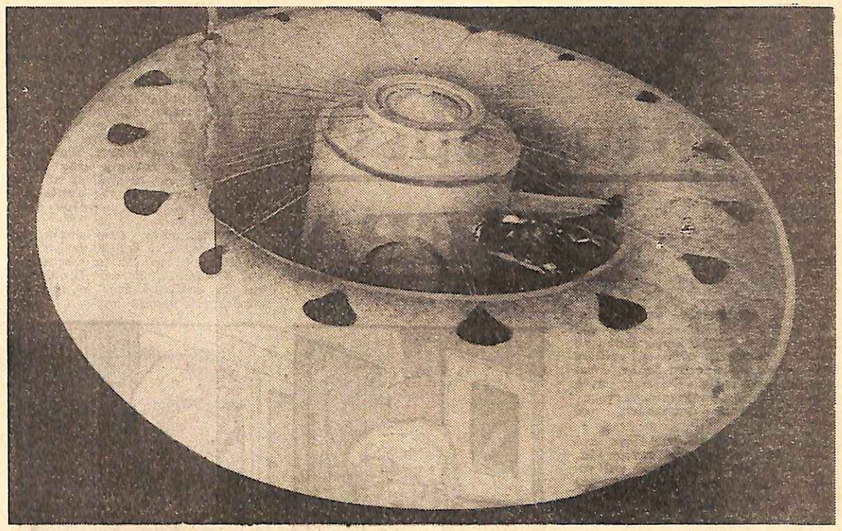
Γιὰ τὴν ἐπίπλωσι τοῦ «σταθμοῦ τοῦ Διαστήματος», οἱ εἰδικοὶ σχεδιαστὲς ἔχουν ἐπινοήσει τραπέζια, καρέκλες, κρεβάτια, κλπ., ὅλα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, ποὺ θὰ εἶναι ξεφούσκωτα στὴν ἀρχή, κατὰ τὴν ἐκτόξευσι τοῦ δορυφόρου, κι' ὕστερα θὰ φουσκώσουν κι' αὐτὰ αὐτομάτως, μαζὶ μὲ τὴ «σαμπρέλα».

ΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

Ἀπ' τὸ ἴδιο ὑλικὸ εἶναι φτιαγμένη καὶ ἡ σκάλα. Ἀντὶ γιὰ σκαλοπάτια, ἔχει στρογγυλὲς τρύπες, ὅπου θὰ πατᾶνε αὐτοὶ ποὺ θὰ τὴ χρησιμοποιοῦν.

Πρέπει νὰ προσθέσουμε ἐδῶ ὅτι οἱ ἀστροναῦτες θὰ κυκλοφοροῦνε ξυπόλητοι μέσα στὸ «σταθμό», γιὰ νὰ μὴν καταστρέφουν τὰ ἐσωτερικά τοιχώματά του.

Οἱ ἀστροναῦτες θὰ μποροῦν νὰ βγοῦνε ἀπ' τὸ «σταθμό», φορῶντας μιὰ «στολὴ Διαστήματος».

«ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ»

Τὰ γεύματα τοῦ πληρώματος τοῦ «σταθμοῦ» θὰ εἶναι ἀρκετὰ νόστιμα καὶ χορταστικά. Θὰ ὑπάρχη γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μιὰ πλούσια παρακαταθήκη ἀφυδατωμένων τροφίμων, μέσα σὲ πλαστικὰ πακέτα, ποὺ δὲ θὰ χρειάζωνται παρὰ τὴν ἁπλὴ προσθήκη ζεστοῦ νεροῦ.

Σημειῶστε δὲ ὅτι δὲ θὰ λείπη καθόλου ἡ ποικιλία τῶν φαγητῶν! Νά π.χ. ἕνα τυπικὸ παράδειγμα καθημερινοῦ «μενού»: Πρόγευμα ἀπὸ αὐγὰ καὶ ζαμπόν, γεῦμα ἀπὸ κοτόπουλο καὶ ρύζι, δεῖπνο ἀπὸ βοδινὸ μὲ σάλτσα.

Στὸ κέντρο τῆς «σαμπρέλας» εἶναι ἐγκατεστημένα τὰ τεπόζιτα τοῦ ὀξυγόνου καὶ τοῦ ἀζώτου. Μ' αὐτὰ θὰ φουσκώση ὁ «σταθμός», θὰ διατηρηθῆ δὲ κατόπιν στὸ ἐσωτερικό του μιὰ κανονικὴ ἀτμόσφαιρα, ὅπως χρειάζεται γιὰ τὴν ἀναπνοή.

Τὸ συνηθισμένο ντύσιμο τῶν ἀστροναυτῶν θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ ἕνα πουκάμισο κι' ἕνα σλίπ. Θὰ φορᾶνε «στολὴ Διαστήματος» καὶ πεκεφαλαία μὲ ἀναπνευστικὴ συσκευή, μόνον ὅταν θὰ πρέπει νὰ βγοῦν ἔξω ἀπ' τὸ «σταθμό», στὸ κενό, γιὰ μιὰ ἐπιθεώρησι ἢ μιὰ ἐπισκευὴ τῶν ἐξωτερικῶν τοιχωμάτων.

Ἡ «σαμπρέλα» δὲ θὰ ἔχη παράθυρα, γιατὶ οἱ εἰδικοὶ πιστεύουν ὅτι οἱ ἀστροναῦτες θὰ ζαλίζονταν, βλέποντας τὰ ἄστρα νὰ στριφογυρίζουν διαρκῶς γύρω τους — μὲ τὴν περιστροφὴ τοῦ «σταθμοῦ». Ἰσως νὰ ὑπάρχη μονάχα στὸ κέντρο ἕνα «παρατηρητήριο».

Πάντως, ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὴ Γῆ καὶ μὲ τὰ διαστημόπλοια θὰ ἐξασφαλίζεται μὲ ραδιοτηλέφωνα καὶ μὲ ραντάρ.

Γιὰ τὴ ρύθμισι τῆς ἐσωτερικῆς θερμοκρασίας, τὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα τῆς «σαμπρέλας» θὰ εἶναι ἀλλοῦ μαῦρα (ὥστε νὰ ἀπορροφοῦν τὴ θερμότητα) καὶ ἀλλοῦ ἄσπρα ἢ πορτοκαλιά.

Θὰ ὑπάρχουν ἐπίσης, σὲ διάφορα σημεῖα τους, συστοιχίες ἀπὸ ἡλιακὰ κύτταρα, ποὺ θὰ μετατρέπουν τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια σὲ ἠλεκτρισμό, γιὰ τὸ φωτισμὸ τοῦ «σταθμοῦ» καὶ γιὰ τὴ λειτουργία τῶν διαφόρων συσκευῶν του. Σὲ μελλοντικοὺς μεγαλείτερους «σταθμούς», θὰ ἐπιτυγχάνεται ἰσχυρότερη συγκέντρωσι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, μὲ κατάλληλους καθρέφτες, ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία πολὺ στιλπνή. Ἤδη δοκιμάζεται ἕνας τέτοιος καθρέφτης, διαμέτρου 14 μέτρων.

Η ΕΚΣΦΕΝΔΟΝΙΣΙ ΕΝΟΣ «ΣΤΑΘΜΟΥ»

Γιὰ τὴν ἐκσφενδόνισι ἑνὸς «σταθμοῦ» διαμέτρου 45 μέτρων, ποὺ θὰ ζυγίζη 7—8 τόννους, θὰ χρειαστῆ φυσικὰ ἕνας πολὺ μεγαλείτερος πύραυλος, τύπου «Κρόνος».

Αὐτὸς θὰ ἔχη πλήρωμα ἀπὸ 20—25 ἄτομα. Θὰ περιστρέφεται μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, ὅπως καὶ ὁ μικρότερος (4 στροφὲς στὸ λεπτὸ) καὶ θὰ δημιουργὴ ἔτσι μιὰ τεχνητὴ βαρύτητα ἴση μὲ τὴ γήϊνη — ἐνῶ στὸ μικρό, τῶν 9 μέτρων, ἡ τεχνητὴ βαρύτης θὰ εἶναι περίπου ὅση ὑπάρχει στὴ Σελήνη.

Δὲν ἔχουν λυθῆ ἀκόμα τελείως τὰ προβλήματα ποὺ θὰ δημιουργῆ ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ «σταθμοῦ» μὲ μικροσκοπικοὺς ἀλλὰ ταχύτατους μετεωρίτες καὶ μὲ τὴν ἐπικίνδυνη ἀκτινοβολία ποὺ προκαλοῦν οἱ ἡλιακὲς «ἐκρήξεις».

Εὐτυχῶς, οἱ περισσότεροι μετεωρίτες εἶναι τόσο μικροί, ὥστε ἡ ὁρμὴ τῆς προσκρούσεώς τους θὰ πνίγεται ἀπὸ ἕνα στρῶμα ἀφρώδους ἐλαστικοῦ, ποὺ θὰ ὑπάρχη ἀνάμεσα στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικὸ φύλλο τοῦ ὑφάσματος τῆς «σαμπρέλας».

Κι' ἂν τυχὸν ἕνας μεγαλείτερος μετεωρίτης τρυπήση σ' ἕνα σημεῖο τὰ τοιχώματα; Προβλέποντας αὐτὸ τὸν κίνδυνο, οἱ κατασκευαστὲς τῆς «σαμπρέλας» ἔχουν χωρίσει τὸ ἐσωτερικό της σὲ στεγανὰ διαμερίσματα, ὥστε νὰ ἀπομονώνεται ἀμέσως τὸ σημεῖο τῆς βλάβης ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο «σταθμό», ὥσπου νὰ βγοῦν ἔξω οἱ ἀστροναῦτες καὶ νὰ φράξουν τὴν τρύπα.

Ὅσο γιὰ τὶς ἀκτινοβολίες, ὅταν προμηνύεται ἡλιακὴ ἔκρηξι, τὸ πλήρωμα τοῦ «σταθμοῦ» θὰ μπορῆ νὰ τὸν ἐγκαταλείψη προσωρινὰ καὶ νὰ κατεβῆ στὴ Γῆ, γιὰ νὰ ξαναμπῆ μόλις περάση ὁ κίνδυνος. Θὰ ἀφίση μονάχα μερικὰ πειραματόζωα, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ «σταθμοῦ», γιὰ τὴ μελέτη τῶν βιολογικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ραδιενεργείας.

ΕΙΔΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

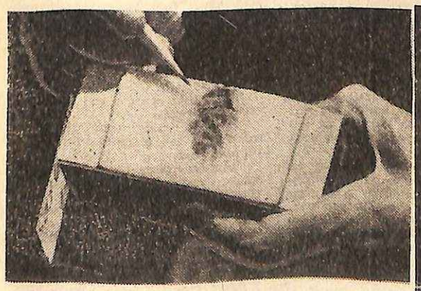
Στὰ ἐπίσημα ἀμερικανικὰ προγράμματα ἐξερευνήσεως τοῦ Ἀπείρου, συμπεριλαμβάνονται καὶ πολλὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, ποὺ θὰ τοποθετηθοῦν στὸ Διάστημα. Ἀλλὰ τὸ πρῶτο ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο, ποὺ θὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Διάστημα, θὰ εἶναι ἕνας «σταθμὸς τοῦ Διαστήματος», ἀφοῦ εἶναι λείψει γιὰ χρόνια.

Πραγματικά, στὴν περίοδο ποὺ προηγήθηκε ἀπὸ τὴν ἐκτόξευσι τοῦ πρώτου Σπούτνικ, οἱ Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ ὑποστήριζαν ὅτι ἕνα διαστημόπλοιο γιὰ τὴ Σελήνη ἢ γιὰ τοὺς ἄλλους πλανῆτες ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ ξεκινήση ἀπὸ ἕνα τέτοιο «σταθμὸ» κι' ὄχι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, γιὰ οἰκονομία καυσίμου ὕλης.

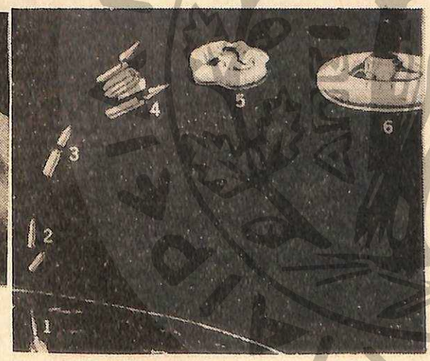
Συχρόνως ὅμως καταλάβαιναν πὼς ἦταν ἀδύνατο, μὲ τὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ διέθεταν, νὰ ἐκσφενδονίσουν ἕνα - ἕνα τὰ κομμάτια ἑνὸς «σταθμοῦ» καὶ νὰ τὰ συναρμολογήσουν μεταξύ τους στὸ Διάστημα.

Ἔτσι, ἐγκαταλείφθηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα καὶ καταρτίστηκαν προγράμματα πτήσεως ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὴ Γῆ στὴ Σελήνη (ὅπως π.χ. τὸ «σχέδιο Ἀπόλλων», ποὺ ἐφαρμόζουν τώρα οἱ Ἀμερικανοί). Τελευταῖος ὅμως, ἄρχισε νὰ πάλι ν' ἀντιμετωπίζεται ἡ ὑπαρξὶ τοῦ «σταθμοῦ», μὲ τὴ μορφὴ τῆς «σαμπρέλας», ποὺ θὰ φουσκώση αὐτόματα μόλις ἕνας πύραυλος τὴ μεταφέρη στὴν τροχιά της. Ἔχουν μάλιστα διαφορα σχέδια τέτοιων «σταθμῶν», ἀπ' τὰ ὁποῖα πραγματοποιήθηκε ἤδη — σὲ ὑπόδειγμα — μόνο τὸ σχέδιο τῆς «Γκουντγιὰρ».

Πιθανώτατα, ὁ πρῶτος «σταθμὸς» αὐτοῦ τοῦ εἴδους θὰ χρησιμέψη κυρίως σὰν ἕνα εἰδικὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο, γιὰ τὴ μελέτη τῶν προβλημάτων ἐλλείψεως βαρύτητος, τηλεπικοινωνιῶν, διατηρήσεως τῆς ζωῆς, κλπ. — ἴσως δὲ καὶ γιὰ δοκιμὲς κατευθυνομένων βλημάτων καὶ πυρηνικῶν ὅπλων ἔξω ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς. Οἱ ἑπόμενοι θὰ εἶναι σταθμοὶ ἀνεφοδιασμοῦ γιὰ τὰ διαστημόπλοια.

Ἕνα στρῶμα ἀφρώδους ἐλαστικοῦ, ἀνάμεσα στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικὸ φύλλο τοῦ ὑφάσματος, θὰ ἐξασφαλίζη ἀπὸ τὶς προσκρούσεις μετεωριτῶν.

Οἱ διάφορες φάσεις ἐκτοξεύσεως τοῦ «σταθμοῦ» καὶ τοποθετήσεώς του στὴν τροχιά του. 1) Πυροδότησις τοῦ διωρόφου πυραύλου. 2) καὶ 3) Ἀπογωνισμὸς τοῦ πρώτου ἀπὸ τὸ δεύτερο ὅροφο. 4) Ἄνοιγμα τοῦ κώνου. 5) Φούσκωμα τῆς «σαμπρέλας». 6) Ὁ «σταθμὸς» εἶναι πιὰ ἕτοιμος.

ΜΙΑ εὐτυχισμένη ΗΜΕΡΑ

ΙΣΙΟΣ, καμαρωτός, ἕνας λεβεντόγερος ογδόντα χρόνων, ὁ κὺρ Δημήτρης, σηκώθηκε ἀργὰ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Ξυρίστηκε, πλύθηκε, ντύθηκε καὶ μπῆκε στὴν τραπεζαρία, ὅπου τὸν περίμενε ἡ κυρὰ Φωτεινή, μὲ τὸ κοριτσάκι, τὴν ὑπηρετρούλα τους.

— Ἄργησες, Δημητράκη, τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος δὲ μίλησε. Πῆγε στὸ παράθυρο, ἔριξε μιὰ ματιὰ ἔξω, ἔτριψε τὰ χέρια του ζωηρὰ καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴ γυναῖκα του, ποὺ τὸν περίμενε, εἶπε μὲ χαμόγελο:

— Καλημέρα σας!

Καὶ συνέχισε:

— Ὁ ἴδιος καιρός, ὁ χτεσινός! Παλιόκαιρος, συννεφιά, παγωνιά. Ἀνάψατε τὸ τζάκι στὸ γραφεῖο μου;

— Ναί, Δημητράκη. Ὅλα εἶναι ἕτοιμα...

Ὁ Δημητράκης κάθησε νὰ πάρη τὸ πρωϊνό του, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ κοριτσάκι.

Δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμη τὸ πρόγευμά τους, ὅταν χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.

Τὸ κοριτσάκι ἔτρεξε ν' ἀνοίξη κι' ἐπιστρέφοντας, ἔφερε δυὸ γράμματα.

— Ἄ, εἶπε ὁ Δημητράκης, ἀπὸ ποιόν νὰ εἶναι; Ἀπὸ τὸν ἐκδότη τη μου; Ἐλπίζω νὰ τοῦ ἄρεσε τὸ μυθιστόρημά μου.

Πῆρε τὰ γράμματα στὰ χέρια του καὶ τ' ἄνοιξε βιαστικά.

— Δὲ σοῦ τόλεγα ἐγώ; Νὰ καὶ ἡ ἐπιταγή μὲ μιὰ προκαταβολή. Ζητάει νὰ ξανακεδώση ὅλα τὰ παλιά, καθὼς καὶ τὸ καινούργιο μου.

Χαρούμενος κατόπιν ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἐπιταγὴ καὶ κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο στὴ γυναῖκα του.

— Φωτεινή, ἤθελα νὰ ἤμουν εἰκοσι χρόνια νεώτερος! φώναξε ὁ κὺρ Δημητράκης. Θὰ μποροῦσα νὰ γράψω ἀριστουργήματα. Τί λές;

— Πάντα ἔγραφες ὡραῖα!... Καὶ τὸ ἄλλο γράμμα ἀπὸ ποιόν εἶναι;

— Ἄ, ναί, τὸ ξέχασα... Ἀπὸ τὰ παιδιά...

Ὁ Δημητράκης ἄρχισε νὰ διαβάζη:

— «Ἀγαπητοί μας γονεῖς» καὶ τὰ λοιπά... «γιὰ τὴν ὑγεία μας» καὶ τὰ λοιπά... Ἄ, γιὰ ἄκουσε ἐδῶ, Φωτεινή: «Ἐπ' εὐκαιρία τῶν γενεθλίων σου, ἀγαπητέ μας πατέρα, θέλουμε νὰ σᾶς κάνουμε μιὰ ἔκπληξι. Ὁ Γιώργος συνδυάζει μιὰ μικρὴ ἄδεια μ' ἕνα ταξίδι στὴν Ἀθήνα κι' ἐλπίζομε νὰ γιορτάσουμε τὰ ὀγδόντα χρόνια τοῦ μπαμπᾶ ὅλοι μαζί. Εἰδοποίησα καὶ τὸν Τάκη μας νὰ πάρη τὴ γυναῖκα του νάρθη κι' αὐτός...».

Ὁ κὺρ Δημητράκης σταμάτησε τὸ διάβασμα. Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάγουλά του ἀπὸ συγκίνησι.

Μὰ καὶ τὰ μάτια τῆς κυρὰ Φωτεινῆς ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

— Ὀγδόντα χρόνια! ψιθύρισε ὁ κὺρ Δημητράκης καὶ τὰ λόγια πνιγήκανε στ' ἀναφυλλητό, ποὺ τὸν ἔσφιγγε.

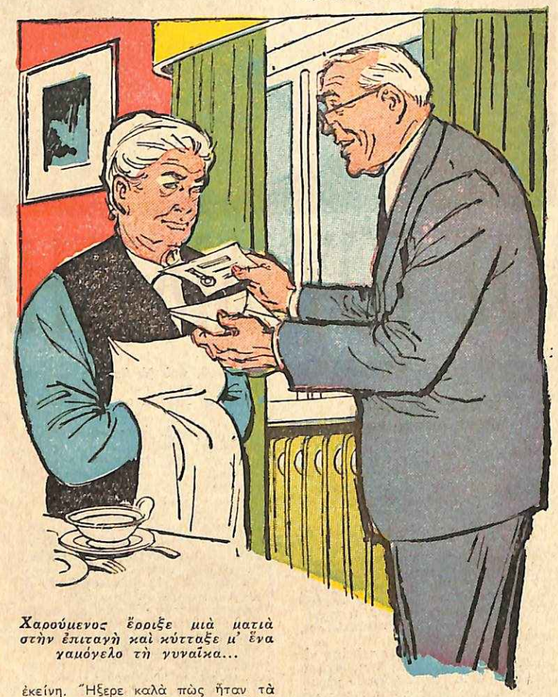
Ξαφνικὰ σηκώθηκε.

— Τὸ παλτό μου καὶ τὸ καπέλλο μου! εἶπε. Θὰ πάω ὡς τὴν τράπεζα νὰ ἐξαργυρώσω τὴν ἐπιταγή. Θέλεις τίποτα γυναῖκα, νὰ ψωνίσω, μιὰ ποὺ θὰ βγῶ;

Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ εἶχε ἕνα σημειωμα ἕτοιμο, γιατὶ σκόπευε νὰ βγῆ τετείνη, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη κι ἀλλοιῶς. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ δυὸ χρόνια ἡ μητέρα της πέθανε καὶ ἀνάλαβε πιὰ αὐτὴ ὅλη τὴ φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ φτώχεια κι' ἡ κουραστικὴ δουλειὰ εἶχαν σκληρύνει πολὺ τὴν καρδιὰ τοῦ πατέρα της, ποὺ ἀγαποῦσε τὴ μακαρίτισσα γυναῖκα του καὶ ποὺ ὁ χαμός της τὸν εἶχε πικράνει πολύ. Ἔγινε γκρινιάρης, θύμωνε μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ μιὰ μέρα μάλιστα ἔβειρε τὴ Φωτεινὴ μὲ τὸ τίποτα. Ἔτσι ἡ ζωὴ τῆς κοπέλλας, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, γινόταν ἀφόρητη.

Κάποτε, πάνω στὴν ἀπελπισία της, σκέφτηκε νὰ βρῆ κι' ἐκείνη μιὰ δουλειά, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς αὐτὰ ποὺ θὰ κέρδιζε, θὰ τοὺς βοηθοῦσαν καὶ θὰ μαλάκωνε ἔτσι λιγάκι τὴν καρδιὰ τοῦ πατέρα της.

Χαρούμενος ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἐπιταγὴ καὶ κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο τὴ γυναῖκα...

ἐκείνη. Ἤξερε καλὰ πὼς ἦταν τὰ γενέθλια τοῦ ἄντρα της καί, ὅπως κάθε χρόνο, τὰ γιόρταζαν μεταξύ τους, μ' ἕνα ὡραῖο δεῖπνο καὶ μὲ μιὰ σαμπάνια.

Μὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γενέθλια τοῦ Δημήτρακη, γιορτάζανε καὶ τὰ πενῆντα χρόνια ἀπὸ τὸ γάμο τους.

Κυρίως αὐτὴ ἡ ἐπέτειος τοῦ γάμου ἐνδιέφερε πιὸ πολὺ τὴν κυρὰ Φωτεινή, γιατὶ ὁ γάμος αὐτὸς ἦταν ἕνας εὐτυχισμένος σταθμὸς στὴ ζωή της.

Ὅλα, λοιπόν, ἦταν ἕτοιμα, ὅλα τακτοποιημένα γιὰ τὴ μικρὴ γιορτὴ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, τὴ γιορτὴ ποὺ ὁ Δημητράκης εἶχε ξεχάσει καὶ ποὺ ἡ κυρὰ Φωτεινὴ τὴν περίμενε μὲ μεγάλη χαρά...

★

Ὁ πατέρας τῆς Φωτεινῆς ἦταν ἐργάτης σὲ λατομεῖα μὲ μεροκάματο κι' αὐτή, μιὰ μοναχοκόρη, μεγαλωμένη στὴ φτώχεια, πλάι σὲ μιὰ μητέρα διαρκῶς ἄρρωστη.

Στὰ δεκαξὶ της χρόνια ἐγκατέλειψε τὸ Γυμνάσιο. Οὔτε τὰ οἰκονομικά τους τὴ βοηθοῦσαν νὰ συνεχίση τὶς σπουδές της, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ὑγεία τῆς μητέρας της τῆς τὸ ἐπέτρεπε. Δὲ μποροῦσε νὰ μείνη μόνη στὸ σπίτι καὶ νὰ φροντίζη ἐκείνη γιὰ τὸ νοικοκυριό.

Λυπήθηκε, στενοχωρήθηκε ἡ Φωτεινή, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη κι ἀλλοιῶς. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ δυὸ χρόνια ἡ μητέρα της πέθανε καὶ ἀνάλαβε πιὰ αὐτὴ ὅλη τὴ φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ φτώχεια κι' ἡ κουραστικὴ δουλειὰ εἶχαν σκληρύνει πολὺ τὴν καρδιὰ τοῦ πατέρα της, ποὺ ἀγαποῦσε τὴ μακαρίτισσα γυναῖκα του καὶ ποὺ ὁ χαμός της τὸν εἶχε πικράνει πολύ. Ἔγινε γκρινιάρης, θύμωνε μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ μιὰ μέρα μάλιστα ἔβειρε τὴ Φωτεινὴ μὲ τὸ τίποτα. Ἔτσι ἡ ζωὴ τῆς κοπέλλας, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, γινόταν ἀφόρητη.

Κάποτε, πάνω στὴν ἀπελπισία της, σκέφτηκε νὰ βρῆ κι' ἐκείνη μιὰ δουλειά, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς αὐτὰ ποὺ θὰ κέρδιζε, θὰ τοὺς βοηθοῦσαν καὶ θὰ μαλάκωνε ἔτσι λιγάκι τὴν καρδιὰ τοῦ πατέρα της.

Μὰ ἀπὸ τὴ δουλειά, ποὺ βρῆκε ἡ Φωτεινή, κέρδιζε πολὺ λίγα, τόσο λίγα ποὺ ποὺ πολλὲς φορὲς σκέφτηκε νὰ τὴν ἐγκαταλείψη. Ἀλλὰ τί ἄλλο θὰ ἔκανε;

Μιὰ μέρα διάβασε πὼς σὲ κάποια ἐπιχείρησι, ζητοῦσαν στενοδακτυλογράφο. Πῆγε, ρώτησε τοὺς ὅρους. Ὁ μισθὸς ἦταν καλός, μὰ ἐκείνη ἦταν ἐντελῶς ἀκατάρτιστη. Δὲν ἔχασε ὡστόσο τὸ θάρρος της. Προτιμοῦσε μιὰ ἀξιοπρεπῆ δουλειὰ γραφείου ἀπὸ τὸ νὰ ζυγίζη φάρμακα καὶ νὰ διπλώνη κουτιὰ σὲ μιὰ φαρμακαποθήκη. Κι' ἄρχισε μὲ κάτι μικροοικονομίες νὰ μαθαίνη γραφομηχανὴ καὶ στενογραφία.

Μέσα σ' ἕξη μῆνες, μ' αὐτὰ τα νυχτερινὰ μαθήματα, τελειοποιήθηκε τόσο καλά, ποὺ ὅταν μιὰ μέρα διάβασε πάλι μιὰ ἀγγελία γιὰ στενοδακτυλογράφο, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της κι' ἔτρεξε νὰ παρουσιαστῆ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν σὲ γραφεῖο. Ἦταν σ' ἕνα σπίτι τοῦ Δημητρη Ὀρφανούδη.

Βρέθηκε ἔτσι σ' ἕνα πλουσιόσπιτο, μὲ πολλὰ δωμάτια, μὲ μεγάλο κῆπο, πρὸς τὸ τέρμα Πατησίων.

Ὁ Δημήτρης Ὀρφανούδης τὴ δέχτηκε μὲ κάποια ἐπιφύλαξι, μὰ ὅταν τῆς ὑπαγόρευσε ἕνα κείμενο στὴ μηχανὴ καὶ γιὰ τὴ στενογραφία, ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ταχύτητα, ποὺ εἶχε στὸ γράψιμο, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ὀρθογραφία της.

Ὁ Δημητράκης ἦταν δημοσιογράφος καὶ λογοτέχνης κι' ἔγραφε διάφορα βιβλία. Ἦταν καλὸς ἐπαγγελματίας στὸ εἶδος του. Εἶχε μείνει ὀρφανὸς ἀπὸ μικρός, μὰ οἱ γονεῖς του τοῦ εἶχαν ἀφίσει αὐτὸ τὸ μεγάλο σπίτι κι' ἕνα εἰσόδημα ἀρκετὰ μεγάλο, πάλι ἀπὸ κεντρικὰ σπίτια.

Δὲν ἦταν ὅμως τεμπέλης κι' εἶχε ἐπιδοθῆ στὸ γράψιμο. Γρήγορα, λοιπόν, πῆρε μιὰ καλὴ θέσι ἀνάμεσα στοὺς ἐπαγγελματίες λογοτέχνες τῆς Ἀθήνας.

Ἡ Φωτεινὴ τοῦ ἄρεσε ὡς στενοδακτυλογράφος καὶ τὴν κράτησε μ' ἕνα καλὸ μισθό. Ἔτσι μιὰ νέα πνοὴ μπῆκε στὸ πατρικό της σπίτι.

Βέβαια αὐτὴ ἡ καθημερινὴ ἐπαφὴ μ' ἕνα νέο, ὡς γραμματέας του, δὲν ἄρεσε στὴν ἀρχὴ στὸν πατέρα τῆς Φωτεινῆς. Μὰ βασιζόταν στὴν καλὴ ἀνατροφὴ καὶ στὶς ἀρχὲς τῆς κόρης του.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Δέκα χρόνια συνεργασίας εἶχαν περάσει μὲ τὸ Δημητράκη κι' ἡ Φωτεινὴ δὲν ἐξέφρασε τὸ παραμικρὸ παράπονο ἐναντίον του. Τὴ σεβόταν, τὴν ἐκτιμοῦσε καὶ τὴν ἀγαποῦσε μὲ τὸν τρόπο του. Γι' αὐτὸ τὴ βοηθοῦσε καὶ χρηματικά, γιατὶ ἤξερε τὴ δύσκολη οἰκογενειακή της κατάστασι.

Δέκα χρόνια ὅμως συνεργασίας ἦταν μιὰ δοκιμασία καὶ γιὰ τοὺς δυό. Εἶχαν μάθει τὸ χαρακτῆρα καὶ τὶς ἰδιοτροπίες ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, γιατὶ ἡ Φωτεινή, σὰ νοικοκυρὰ ποὺ ἦτανε, εὕρισκε τὸν καιρὸ νὰ φροντίζη καὶ γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Δημητράκη, καθὼς καὶ γιὰ τὸ μεσημεριανό του φαγητό.

Μιὰ μέρα κάποια πέτρα τοῦ λατομείου χτύπησε καὶ σκότωσε τὸν πατέρα της. Ὁ Δημητράκης πῆγε στὴν κηδεία του, τῆς παραστάθηκε στὰ ἔξοδα καὶ μιὰ μέρα τόλμησε νὰ τῆς πῆ:

— Τώρα πιὰ συνήθισε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Γιατί νὰ καθεσαι μόνη; Φέρε τὰ πράγματά σου ἐδῶ, καί... ἂν νομίζης πὼς μπορῶ νὰ γίνω ἄντρας σου, ἂς παντρευτοῦμε...

Κι' ἔτσι ἔγινε. Παντρεύτηκαν. Ἔγιναν ζευγάρι, μὰ ἡ Φωτεινὴ ἔμενε ἡ γραμματέας του, ἀκόμη κι' ὅταν ἀπέκτησαν παιδί. Καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ μεγάλωσε, σπούδασε, παντρεύτηκε κι' ὁ Δημητράκης ἔγινε παπποῦς κι' ἡ Φωτεινὴ γιαγιά.

Σήμερα ὁ γυιός τους ἦταν διευθυντὴς ἑνὸς ὑποκαταστήματος τραπέζης σ' ἐπαρχία καὶ ὁ ἔγγονός τους παντρεμένος κι' αὐτός, καθηγητὴς τῆς φιλολογίας σὲ μιὰ κοντινὴ πόλι.

★

Ὅλα ἦταν ἕτοιμα στὸ σπίτι. Ὁ κὺρ Δημητράκης, μ' ἕνα λουλούδι στὸ πέττο, ἦταν ἀνήσυχος, γιατὶ περίμενε τὸ παιδί του καὶ τὸν ἔγγονό του. Ἀπὸ τὸ τζάκι στὸ παράθυρο κι' ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν τραπεζαρία, πηγαινοερχόταν.

Κι' ὅταν εἶδε ἕνα ταξὶ νὰ σταματάη μπρὸς στὴν πόρτα τους, ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Φωτεινή! Τὰ παιδιά.

Κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ.

Ἦταν ὁ γυιός τους μὲ τὴ γυναῖκα του κι' ὁ ἐγγονός τους μὲ τὴ δική του.

Τρία ζευγάρια, τρεῖς διάφορες ἡλικίες, τρεῖς ἐποχές, κάθησαν στὸ τραπέζι ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

— Νὰ τὰ ἑκατοστήσης, πατέρα! εἶπε ὁ γυιός.

— Νὰ τὰ χιλιάσης, παπποῦ! εἶπε ὁ ἔγγονός.

— Σὰ σήμερα παντρευτήκαμε, πρόφερε ἡ κυρὰ Φωτεινή.

Καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα γιὰ τὸ ἡλικιωμένο ζευγάρι, γιὰ τὸ Δημητράκη καὶ τὴ Φωτεινή.

MIPANTA

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝ καὶ φαίνεται, ὅτι ἡ ἄνοιξι θ' ἀργήση ἐφέτος κάπως νὰ ἔρθη — κι' αὐτὸ ὄχι μόνο στὴν Εὐρώπη, ὅπου, μὲ τὸ νέο κῦμα τοῦ ψύχους, οἱ γοῦνες βγῆκαν πάλι ἀπὸ τὶς ντουλάπες, μὰ καὶ σὲ μᾶς ἐδῶ — οἱ μεγάλοι οἶκοι μόδας ἔχουν κιόλας λανσάρει πολλὰ νέα ἀνοιξιάτικα μοντέλα τους.

Στὴν Ἀγγλία, οἱ μεγάλες ράφτρες παρουσίασαν, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ γάμου τῆς πριγκίπισσας Ἀλεξάνδρας, τὶς κολλεξιόν τους πιὸ νωρὶς ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνο. Ἀλλὰ καὶ οἱ παρισινοὶ οἶκοι τῆς «ὠτ-κουτύρ», καθὼς καὶ οἱ σχεδιαστὲς καὶ ράφτες τῶν οἴκων μόδας στὴν Ἰταλία, ἔδειξαν κάποια ἀνυπομονησία καὶ βιάστηκαν νὰ ἀνακοινώσουν τὶς νέες γραμμὲς καὶ νὰ παρουσιάσουν πολλὰ ἀνοιξιάτικα μοντέλα.

Ἔτσι μποροῦμε κανεὶς ἀπὸ τώρα νὰ σχηματίση μιὰ ἀρκετὰ ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς ἐφετεινῆς μόδας.

Αὐτὸ ποὺ κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωσι, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι τόσο τὸ Λονδίνο, ὅσο καὶ τὸ Παρίσι, καθὼς καὶ ἡ Ρώμη ἢ τὸ Μιλάνο, δὲν διαφέρουν πολὺ στὸ στὺλ καὶ στὴν «κοῦπ» γιὰ τὰ μαντὼ καὶ γιὰ τὰ φορέματά τους. Ὅλες οἱ κολλεξιὸν παρουσιάζουν νεανικὰ καὶ λιτὰ μοντέλα μὲ ἁπλὲς γραμμές, ποὺ τείνουν νὰ ὑπογραμμίσουν τὴ μακρόστενη σιλουέττα.

Τὰ φορέματα — τὸ ἴδιο κι' οἱ φοῦστες — εἶναι πολὺ στενὰ καὶ μοιάζουν συχνά, ἀκόμη καὶ στὰ πρωϊνὰ μοντελάκια κι' ὄχι σχεδὸν μόνο στὰ βραδυνά, ὅπως πέρυσι, μὲ «σωλῆνες».

Τὰ μαντὼ ἔχουν βέβαια μιὰ σχετικὴ χάρι καὶ εἶναι, τὶς περισσότερες φορές, χυτά. Ἔχουν, ὅμως κι' αὐτὰ ὡς κύριο σκοπὸ νὰ λεπταίνουν, μὲ κάθε δυνατὸ μέσο, τὴ σιλουέττα τῆς γυναίκας. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, «ἐγκαολιάζουν» (ὅπως ὅλα σχεδὸν τὰ μοντέλα τοῦ Ντιὸρ) τὸ σῶμα, εἶναι χωρὶς ἢ μὲ στενό, ξεχειλωμένο γισκά, μὲ ἐλεύθερο τὸ λαιμὸ καὶ μὲ τσέπες τοποθετημένες πολὺ χαμηλά.

Ἡ νέα «κοῦπ», ποὺ κατὰ βάθος συνεχίζει, σὲ πολλὰ σημεῖα, τὸ περυσινὸ στύλ, ὑπογραμμίζοντας ὅμως τὶς πολιὲς τάσεις, ἔχει ἰδιαίτερη προτίμησι γιὰ ὅλες τὶς κάθετες γραμμές, εἴτε σὲ μορφὴ στενῆς πιέττας, ποὺ ἀρχίζει γιὰ τὰ μαντὼ πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος, εἴτε σὰ ραφή, ποὺ οἱ βελονιὲς ἀπὸ μετάξι, σὲ μονὴ ἢ διπλὴ γραμμή, στὴν καλὴ τοῦ ὑφάσματος, τὴν ὑπογραμμίζουν αἰσθητά.

Ὅσο γιὰ τὰ φορέματα καὶ τὶς μπλοῦζες, ποὺ κι' αὐτὰ πρέπει ὅσο τὸ δυνατὸν νὰ λεπταίνουν τὸ σῶμα, ἔχουν πάντα μεγάλο ντεκολτὲ καὶ τεράστιες μασκάλες (εἶναι συνήθως χωρὶς μανίκια), δυὸ ἀπὸ τὰ πιὸ σίγουρα «τρῦκ» γιὰ νὰ φαίνεται καὶ ἡ παχουλὴ γυναίκα λεπτή.

Δυὸ μοντέλλα τῆς ἰταλικῆς «ὠτ - κουτύρ». Ἀριστερά: Πάνω ἀπὸ τὸ φόρεμα ἀπὸ μαῦρο λινό, μὲ ντεκολτὲ στὴν πλάτη, μιὰ μακρειὰ ζακέττα ἀπὸ ἄσπρο λινό, ποὺ κλείνει μὲ δυὸ κουμπιά, (τοποθετημένα σὲ μεγάλη ἀπόστασι) καὶ ποὺ στενεύει λίγο γύρω στοὺς γοφούς. Τὰ μανίκια εἶναι σὲ γραμμὴ κιμονό. Δεξιά: Ταγιὲρ ἀπὸ ἄσπρο «λεακριλ» μὲ μαῦρη μπορντούρα. Ἡ μπλούζα ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτὸ ἔχει πυκνὸ σχέδιο ἀπὸ μαῦρες καμπανοῦλες. Τὸ καπέλλο ἔχει τὸν ἴδιο συνδυασμὸ ἄσπρο - μαῦρο, ὅπως τὸ ταγιέρ. Ἡ καλτσὸν εἶναι ἀπὸ μαύρη δαντέλλα καὶ τὸ μπὸρ ἀπὸ ἄσπρη πάϊγ.

1. Ταγιὲρ ἀπὸ μπὲζ τουὰλ μὲ ἴσια ζακέττα, ποὺ μένει ἀνοιχτή. Ἡ μπλούζα εἶναι ἀπὸ μεταξωτὸ σαντούνγκ σὲ χρῶμα ἀνθρακίτη μ' ἕνα γιακᾶ δεμένο σὲ φιόγκο. 2. Κάτω ἀπὸ τὸ ἴσιο μαντὼ ἀπὸ λεπτὸ μάλλινο ὕφασμα σὲ χρῶμα μπλὲ - μαρὶν, φοριέται ἕνα πολὺ ἁπλὸ μεταξωτὸ φόρεμα σὲ συνδυασμὸ μπλὲ - ἄσπρου. Ἡ φόδρα τοῦ μαντὼ εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος. 3. Δυὸ μοντέλλα τοῦ 'Αμπιτάλ. Ταγιὲρ ἀπὸ τουὰλ καφὲ - μαρόν. Ἡ φούστα του ἔχει τέσσερις βαθειὲς πιέττες. 4. Ἕνα ἀνσάμπλ ἀπὸ τουὰλ σὲ χρῶμα σκοῦρο μαρόν. Τὸ φόρεμα ἔχει φούστα ἑβαζὲ καὶ πιέττες τύπου «γκοντέ». Τὸ μπολερὸ κλείνει μὲ πλατὺ φιόγκο.

ΤΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΦΟΡΙΟΥΝΤΑΙΙ ΕΦΕΤΟΣ!

"Αν καὶ ἡ γραμμὴ τῆς μόδας τοῦ 1963 δὲν ἔχει νὰ παρουσιάση πολλὰ ἐπαναστατικὰ σημεῖα, τὰ χρώματα, ποὺ προτιμοῦνται στὰ νέα μοντέλα, εἶναι ὡστόσο ἀρκετὰ πρωτότυπα καὶ ἀσυνήθιστα.

'Ακόμη καὶ τὰ ἀνοιξιάτικα μοντέλα — ὄχι μόνο ἐκεῖνα γιὰ τὸ καλοκαίρι — προτιμοῦν τὸ ἄσπρο, εἴτε σκέτο, εἴτε σὲ συνδυασμὸ μὲ ἄλλα χρώματα.

Τὸ ἄσπρο φόρεμα καὶ ἡ ἄσπρη μπλούζα γαρνίρονται συχνὰ μὲ φωτεινοὺς τόνους (λεμονί, πορτοκαλὶ ἢ φυστικί) ἢ μὲ χρώματα, ποὺ ὑπογραμμίζουν τὴν ἀντίθεσί τους (μαῦρο, μπλὲ-μαιρέ, πράσινο, κάκαϊνο).

Δίπλα στὸ νεανικὸ λευκὸ χρῶμα, φαριοῦνται ἐπίσης πολὺ τὸ γκρί, τὸ ρὸζ-φραμπουάζ, τὸ λεμονί, τὸ ἀνοιχτὸ πράσινο, τὸ φυστικὶ καὶ τὸ ἀνοιχτὸ καφέ.

Στὰ ἐπανωφόρια καὶ ταγιὲρ (εἴτε εἶναι ἀπὸ λεπτὰ μάλλινα ὑφάσματα, εἴτε ἀπὸ βαρυὰ μεταξωτὰ ἢ μεταξοβάμβακα) συναντᾶμε πολὺ συχνὰ τὰ μικρὰ καιρρώ.

"Επισι, θὰ δοῦμε στὰ νέα ὑφάσματα, μικρὰ ἄσπρα καιρρώ, σὲ μαῦρο φόντο, λεπτὰ μπὲζ καιρρὼ σὲ φόντο καφὲ ἀνοιχτό, ἢ πολὺ μικρὰ ἄσπρα καιρρὼ (ποὺ μοιάζουν σχεδὸν μὲ βούλες) πάνω σὲ μπλὲ φόντο.

Γιὰ τὶς μονόχρωμες κρεασιὸν προτιμοῦνται οἱ δυνατὲς χρωματικὲς ἀντιθέσεις στὰ ἀξεσουάρ. "Ενα ἀνοιχτόχρωμο φόρεμα ἢ ταγιὲρ (στὰ χρώματα, ποὺ ἀναφέραμε προηγουμένως) συνοδεύεται, λοιπόν, μὲ μαῦρα μακριὰ γάντια, μεγάλο μαῦρο καπέλλο καὶ μαῦρα παπούτσια.

Τὸ ἄσπρο ἐπικρατεῖ, ἄλλωστε, ἀκόμη καὶ στὰ μπιζοῦ (κολλιὲ ἢ καρφίτσα), ποὺ εἶναι συχνὰ ἀπὸ ἄσπρο σιμάλτο ἢ ἄλλη ὕλη, ποὺ μοιάζει μὲ τὸ σμάλτο.

"Ενα περυσινὸ φόρεμα, σὲ ὁποιοδήποτε σκοῦρο χρῶμα (ἀσχέτως ἂν συμφωνῆ μὲ τὴν ἐφετεινὴ προτίμησι τῶν ἀποχρώσεων τῆς τουαλέττας) παίρνει «σύγχρονη» ὄψι καὶ ἀλλάζει ἐντελῶς τὸ στύλ του ἂν φορεθῆ μὲ ἄσπρη μπλούζα καὶ στενὸ ἄσπρο γιακᾶ.

Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, κάβουμε τὰ μανίκια τοῦ φορέματος καὶ ἀνοίγουμε ἕνα πολὺ μεγάλο μυτερὸ ντεκολτέ, ποὺ τὸ φρεσκάρει τὸ γιακαδάκι σὲ ἁπλὴ γραμμή, κατὰ μῆκος ὅλου τοῦ ἀνοίγματος.

Στὴ θέσι τῆς μπλούζας μποροῦμε νὰ βάλωμε ἐπίσης ἕνα σκέτο ἢ νταντελλένιο, μὰ πάντα ἄσπρο, πλαστρόν.

Ωραῖος συνδυασμὸς εἶναι τὸ γκρί, τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο. "Αν διαλέξετε π. χ. ἕνα βαρυὸ γυαλιστερὸ γκρὶ ὕφασμα γιὰ τὸ μαντὼ ἢ τὸ ταγιὲρ σας, θὰ τὸ συμπληρώσετε μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: ἄσπρα μαφοὺρ γάντια, ἄσπρη μπουτονιέρα (κατὰ προτίμησι ἀπὸ λεπτὸ ὕφασμα, ὅπως εἶναι ἡ ὀργκάντζα, γιατὶ τὰ λουλούδια ἀπὸ χοντρὴ καὶ σκληρὴ ὕλη ἀποφεύγονται ἐφέτος), μαῦρο καπέλλα, μαύρη τσάντα (ποτὲ ἀνοιχτόχρωμη τσάντα μὲ σκοῦρα παπούτσια!) καὶ μαῦρα ὑποδήματα.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

"Οταν ἀκοῦτε γιὰ «ἐπαναστατικὲς» λεπτομέρειες στὴ μόδα, μπορεῖτε νὰ εἶσθε σχεδὸν βέβαιοι, ὅτι πρόκειται γιὰ συνδυασμοὺς ἢ γιὰ τάσεις τῆς νέας μόδας, ποὺ σᾶς εἶναι ἤδη γνωστοὶ ἀπὸ παλιὲς φωτογραφίες τῆς μητέρας ἢ τῆς γιαγιᾶς σας!

Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς χαρακτηριστικοὺς νεωτερισμοὺς τῆς μόδας τοῦ 1963.

Θὰ βροῦμε τὰ πολὺ κοντὰ μανίκια στὰ μαντώ, ποὺ — φαρδαίνοντας πολὺ πρὸς τὰ κάτω — τοὺς δίνουν μιὰ ὄψι, ποὺ θυμίζει κάπως τὶς ξεπερασμένες μπέρτες τῆς παλιᾶς ἐποχῆς. Τὰ στενὰ μανίκια στὰ ταγιὲρ εἶναι στὸν ὦμο στρογγυλὰ καὶ φουσκωτά — ἀκριβῶς ὅπως ἦταν στὰ νεανικὰ φορέματα τῆς μητέρας σας!

Τὰ τεράστια ἀνοίγματα στὶς μασχάλες, σὲ μπλούζες καὶ φορέματα, πάλι, θυμίζουν πολὺ τὴ μόδα γύρω στὰ 1925. "Αλλωστε, τὸ μέρος τοῦ σώματος κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες μασχάλες δὲ μένει γυμνό: Ἡ μπλούζα (ἢ τὸ φόρεμα) ἔχει ἀπὸ μέσα μιὰ ἐπένδυσι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ φτάνει ὡς τὴν πραγματικὴ μασχάλη καὶ σκεπάζει αὐτὸ τὸ μέρος, γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ ἐσώρρουχα, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦταν ἀντιαισθητικό.

Ἡ μόνη «νέα» κρεασιόν, ποὺ θὰ σᾶς δώση τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναφορέσετε ἕνα παλιὸ δικό σας φόρεμα, ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ τὰ φυλάξατε ὡς ἄχρηστα στὴ γκαρνταρόμπα σας, εἶναι οἱ κομμένοι ὦμοι. Τὰ φορέματα αὐτὰ εἶναι, βέβαια, μόνο γιὰ τὶς ζεστὲς μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ. Εἶναι, ὅμως, βέβαιο, ἀπὸ τώρα, ὅτι ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες ἢ κοπέλλες, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα τέτοιο φόρεμα «ντεμοντὲ» στὴ ντουλάπα τους, θὰ ράψουν τὰ νέα καλοκαιρινά τους φορέματα, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπαίτησι τῆς ἐφετεινῆς μόδας, ποὺ θέλει τοὺς ὦμους γυμνούς.

Προσοχή, ὅμως: Στὰ φορέματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ τὸ ντεκολτὲ μπροστὰ πρέπει νὰ εἶναι ψηλὸ καὶ κλειστό, σχεδόν, γύρω στὸ λαιμό, καὶ οἱ μασχάλες σχετικὰ μικρές.

Μιὰ ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα θὰ σᾶς προστατεύση τὰ δροσερὰ βράδυα στὸ βουνὸ ἢ κοντὰ στὴ θάλασσα.

'Η μέση στὴν ἐφετεινὴ μόδα εἶναι συνήθως τοποθετημένη λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴ φυσική της θέσι.

ΟΙ ΦΟΥΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΜΑΚΡΕΙΕΣ

'Εκτὸς ἀπὸ τὰ φορέματα στὺλ «πρεισὲς», ὅπου οἱ φοῦστες ἀνοίγουν λίγο πρὸς τὰ κάτω, ἡ γραμμὴ εἶναι ἐφέτος ἴσια.

Οἱ ζακέττες — ἀρκετὰ κοντὲς στὰ γαλλικὰ μοντέλα, ὅπου ἔχουν μάκρος γύρω στοὺς 48 πόντους, καὶ κάπως πιὸ μακρειὲς στὶς νέες δημιουργίες τῶν ἀγγλικῶν οἴκων μόδας — εἶναι ἄνετες, ἀλλὰ ὄχι ἐντελῶς ριχτές: Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στήθους εἶναι φορμαιρισμένες ἔτσι, ὥστε νὰ δείχνουν τὶς γραμμὲς τοῦ σώματός σας.

Οἱ φοῦστες εἶναι, χωρὶς ἐξαίρεσι, πιὸ μακρειὲς ἀπὸ τὶς περυσινὲς καὶ ἔχουν τὸν ποδόγυρό τους ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο, ποὺ τὸ θέλει σκεπασμένο ἡ μόδα τοῦ 1963.

'Ωρισμένα φορέματα γιὰ τὸ ἀπόγευμα ἔχουν μανίκια τόσο φαρδιά, ποὺ μοιάζουν μὲ φτερὰ πεταλούδας.

Μιὰ ἄλλη καινοτομία εἶναι οἱ μπλοῦζες χωρὶς καμμιὰ γαρνιτούρα, ποὺ θυμίζουν τὰ παλιὰ ἀνδρικὰ γιλέκα.

Εἶναι ἁπλές, κοπὰ προτίμησι ἄσπρες, κουμπωτὲς καὶ ἀσσορτὶ στὸ χρῶμα μὲ τὴ φόδρα τῆς ζακέττας τοῦ ταγιέρ, ποὺ εἶναι ἐπίσης λευκὴ καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ τὴ μπλούζα.

Γιὰ τὰ ἄσπρα ταγιέρ, ὅμως, θὰ διαλέξετε μιὰ σκοῦρα μπλούζα (πάλι στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὴ φόδρα τῆς ζακέττας), εἴτε μονόχρωμη στὶς ἀποχρώσεις τῆς μόδας, εἴτε μὲ πουὰ ἢ ἀκόμη καὶ μὲ πολύχρωμο σχέδιο ἐμπριμέ.

ΤΟ «ΤΑΓΙΕΡ — ΣΜΟΚΙΝ»

Γιὰ τὶς πολὺ λεπτὲς παρουσιάζουμε μιὰ ἄλλη νέα κρεασιόν: τὸ βραδυνὸ «σμόκιν». Πρόκειται γιὰ ἕνα ταγιὲρ σὲ μαῦρο ἐκλεκτὸ ὕφασμα, ραμμένο στὸ αὐστηρὸ στὺλ τοῦ ἀνδρικοῦ σμόκιν, ποὺ φοριέται μὲ ἄσπρη μπλούζα ἀπὸ γυαλιστερὸ μεταξωτὸ ὕφασμα. Τὰ πέττα καὶ ἡ φόδρα τῆς ζακέττας εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τῆς μπλούζας.

"Αλλα φορέματα γιὰ τὴν ἄνοιξι, ἔχουν ἕνα κορσὰζ σὲ σχῆμα «μπλουζάν», μὲ φαρδεῖς ὦμους καὶ μανίκια κιμονό. Ἡ φούστα τους εἶναι σκέτη, σὰ φάκελλος ἢ (γιὰ τὶς ἀδύνατες) μὲ φαρδειὲς ἀσιδέρωτες πιέττες.

Πολλὰ μοντέλα τῆς «ὠτ-κουτὺρ» στὴ Ρώμη, ἔχουν κεντητὰ μοτίβα ἢ ἄλλα σὲ διπλὸ γαζί, στὴ φούστα τοῦ φορέματος καὶ στὸ μαντώ, ποὺ εἶναι, φυσικά, ἀσσορτὶ κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ τὸ φόρεμα.

'Η Ἰταλικὴ μόδα παρουσιάζει, ἄλλωστε, ἐφέτος ἕναν τύπο «ρεντιγκότας» ἀπὸ λινό, μὲ τέσσερες κούφιες πιέττες στὴν πλάτη, ποὺ ἀνοίγει στοὺς γοφούς, καὶ ποὺ ἔχει ἐξαιρετικὴ χάρι. Χρειάζεται ὅμως μεγάλη προσοχή, ὅταν διαλέγετε τὸ ὕφασμα. Τὰ φτηνὰ λινὰ εἶναι ἀκατάλληλα γιὰ τὰ μοντέλα «ρεντιγκότας», γιατὶ δὲ στρώνουν ὅπως πρέπει καὶ τὸ ροῦχο χάνει ἔτσι ὅλη τὴ χάρι του.

ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

'Η γαλλικὴ καὶ Ἰταλικὴ μόδα παρουσιάζουν ἐφέτος δυὸ τύπους στὰ καπέλλα, γιὰ τοὺς ἀνοιξιάτικους μῆνες. Οἱ «μεγάλοι» τῆς μόδας ἐλπίζουν, ὅτι θὰ ἐπιβάλουν ἔτσι στὶς γυναῖκες τὸ καπέλλο, ποὺ εἶχε χάσει, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀρκετὴ ἀπὸ τὴ δημοτικότητά του καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ ἔγιναν τῆς μόδας τὰ χτενίσματα μὲ κρεπαρισμένα μαλλιά.

Ὅλα τὰ νέα μοντέλα, λοιπόν, εἶναι πολὺ ψηλά, ἄσχετα ἂν ἔχουν μπὸρ ἢ ὄχι. "Ετσι, χωροῦν μέσα τους καὶ τὰ μοντέρνα, φουσκωτὰ χτενίσματα.

Δυὸ μοντέλλα πάλι τοῦ 'Αμπιτάλ. Στὸ ντὲ - πιὲς ἀριστερὰ ἡ φούστα εἶναι ἀπὸ τουὰλ μπλὲ-μαρὲν καὶ ἀπὸ κίτρινο «λεακρίλ». Ἡ φούστα του ἔχει τέσσερις βαθειὲς πιέττες. "Ενας σκοῦρος γιακᾶς σὲ στὺλ «πλαστρὸν» κλείνει τὴν ἴσια κοντὴ καζάκα.

Γιὰ ἐκεῖνες ὅμως τὶς γυναῖκες, ποὺ δίνουν στὸ κεφάλι τους ἕναν ὑπερβολικὸ ὄγκο μὲ τὸ (φυσικὸ ἢ πρόσθετο) κότσο ἢ μὲ πολὺ πυκνὸ κρεπάρισμα, ὁ Ζὰκ Χαΐμ κι' ὁ Ζὰν Ντεσσαὶ σχεδίασαν τολμηρὰ μοντέλα, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸ ἀνατολίτικο φέσι.

Τὰ τυρμπάν, οἱ τόκες καὶ οἱ «στολῆνες» αὐτὲς εἶναι ἀπὸ λέζα ἢ φάϊγ ἢ κι' ἀπ' τὰ δυό, σὲ ἁρμονικὸ συνδυασμό. Εἶναι εἴτε σὲ δυὸ χρώματα (κατὰ προτίμησι ἄσπρο καὶ μαῦρο) ἢ μονόχρωμα, ἀλλὰ τότε σὲ διαφορετικὲς ἀποχρώσεις, ποὺ φτάνουν ἀπὸ τὸν πολὺ ἀνοιχτὸ ὡς τὸν πιὸ σκοῦρο τόνο τοῦ ἴδιου χρώματος.

Τὰ ἄλλα καπέλλα ἔχουν πολυποίκιλο σχῆμα: 'Ο Ζὰκ Γκρὶφ λανσάρει ἕνα σκληρὸ «καντονιέ», ποὺ ὡστόσο εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ ψιλὸ ὕφασμα ἐμπριμέ, μὲ κορδέλλα καὶ «στρίφωμα» τοῦ γυριστοῦ μπὸρ ἀπὸ σκοῦρο γκρά, στὸν τύπο τοῦ παλιοῦ ἡμιεπίσημου ἀνδρικοῦ καπέλλου.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΜΕ ΠΟΛΥ ΦΑΡΔΥ ΜΠΟΡ

Πολλὰ καπέλλα τῆς ἀνοιξιάτικης σαιζὰν ἔχουν ὅμως πολὺ φαρδὺ μπόρ, ποὺ φοριέται μὲ δυὸ διαφορετικοὺς τρόπους: Μπορεῖ νὰ πέφτη σὲ ἴσια γραμμὴ πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὸς ὁ τύπος τῆς «καπελλίνας» δίνει πολὺ χάρι στὸ πρόσωπο καὶ «κρύβει» ὁρισμένες ἀτέλειές του. 'Ο Ντιόρ, τούναντίον, προτείνει τὴν «καπελλίνα-φωτοστέφανο». Αὐτὸ τὸ καπέλλο μὲ τὸ πολὺ μεγάλο καὶ «σοὺπλ» μπόρ, φοριέται γερ-

μένο πρὸς τὰ πίσω καὶ μὲ τὸ μπὸρ σηκωμένο πρὸς τὰ πάνω.

Προσοχή, ὅμως! Γυναῖκες ἢ κοπέλλες μὲ στρογγυλὸ πρόσωπο, κινδυνεύουν νὰ ἔχουν μ' αὐτὸ τὸ καπέλλο ὄψη πανσελήνου!

Ἀλλωστε, ἂν δὲν εἶναι σίγουρες γιὰ τὴν ἄριστη κατάσπαση τοῦ δέρματός τους (στὸ πρόσωπο καὶ στὸ μέτωπο), εἶναι προτιμότερο νὰ διαλέξουν ὁποιοδήποτε ἄλλο μοντέλο ἀπὸ τὴν «καπελλίνα-φωτοστέφανο»!

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι πάλι τὰ μοντέλα ἀπὸ ψηλὴ «πάϊγ» μὲ μέτριο μπόρ, κατεβασμένο σὲ ἀπαλή, ἐλαφρὰ κυματιστή, γραμμή. Γιὰ τὴ δημιουργίαι κάποιας πρωτότυπης ἀντιθέσεως, χρησιμοποιεῖται μιὰ σκληρὴ ὕλη ὡς γαρνιτοῦρα: δέρμα (σὲ πλεγμένη «κοτσίδα») ἢ ἕνα φαρδὺ γκρό, ἢ καὶ τὰ δυὸ μαζί, σὲ ἀντίθετα χρώματα.

Τὸ ἴδιο καπέλλο φοριέται ἐπίσης μὲ τὸ μπὸρ γυρισμένο πρὸς τὰ πάνω, ἀλλὰ μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ (τὴν ἀριστερή, π. χ.) μεριά: Ἀρχίζει δηλαδὴ στὴ μέση πίσω νὰ σηκώνεται καὶ τελειώνει μπροστά, πάνω ἀπὸ τὸ δεξὶ μάτι. Ἀπὸ ἐκεῖ συνεχίζει, κατεβασμένο μέχρι πίσω. Τὸ μοντέλο αὐτὸ πλουτίζεται (στὴ σηκωμένη πλευρά του) μ' ἕνα λουλούδι ἢ ἕνα μεγάλο φιόγκο, ποὺ τοποθετοῦνται στὸ κάτω μέρος τοῦ μπόρ, ἐκεῖ, δηλαδή, ποὺ ἑνώνεται μὲ τὴν καλότ.

Ἄλλα μοντέλα συνδυάζουν δυὸ διαφορετικὲς ὕλες: πάϊγ καὶ μεταξωτὸ (γιὰ τὸ μπὸρ καὶ τὴν κορδέλλα), φάϊγ καὶ λέζα, πάϊγ καὶ λουλούδια, πάϊγ καὶ πικέ, κ. ἄ.

Ἔτσι, οἱ καινούργιες κολλεξιὸν ἀπὸ καπέλλα ἐξασφαλίζουν ἀνεξάντλητες δυνατότητες στὸ συνδυασμὸ τῆς ὕλης καὶ τοῦ χρώματος.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Σᾶς παρουσιάζουμε ὅ,τι καινούργιο ὑπάρχει στὸν τομέα τῆς μόδας γιὰ τὴ μικρὴ κοπελίτσα.

Στὶς κρύες ἡμέρες τοῦ Μαρτίου, ποὺ μᾶς περιμένουν, θὰ φορέσῃ ἀκόμη τὸ παλιὸ παλτουδάκι της. Ἂν θέλετε νὰ τοῦ δώσετε ἐκαινούργιαο ὄψι, βγάλτε τὶς παλιὲς ἐξωτερικὲς καὶ πρόσθετες τσέπες του. Θὰ τὶς ἀντικαταστήσετε μὲ λοξές, χωνευτές.

Ἡ νέα παιδικὴ μόδα ἀπαιτεῖ ἕνα πολὺ μικρὸ γιακᾶ καὶ στενὰ ρεβέρ. Τὸ ἀνοιγμα στὸ λαιμὸ εἶναι μικρό.

Τὰ καθημερινὰ φορεματάκια τοῦ παιδιοῦ σας εἶναι συνήθως στὸ κλασσικὸ στύλ: Ράβονται σὲ γραμμὴ «σεμιζιὲ» μὲ μανίκι τρουβα-κάρ, μὲ σοῦρες πάνω ἀπὸ τὴ φαρδειὰ ἐφαρμοστὴ μανσέττα, ποὺ τὸ τελειώνει. Τὸ κορσάζ σ' αὐτὸ τὸν τύπο φορέματος, εἶναι κουμπωτὸ καὶ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα εἶδος μικρῆς «γραβάτας» σὲ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ὕφασμα χρῶμα. Γίνεται πιὸ λουσάτο, ἂν κεντήσετε τὶς μπροστινὲς ραφές, ποὺ θὰ μοιάζουν ἔτσι μὲ μπρετέλλες.

Τὸ ἴδιο κέντημα θὰ ἔχουν καὶ οἱ ραφὲς στὶς πιέττες τῆς φούστας, μέχρι στὸ σημεῖο ποὺ ἀνοίγουν.

Στὰ φορεματάκια πάλι μὲ φαρδειὰ φούστα, χωρὶς πιέττες, μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε δυὸ ἐξωτερικὲς μεγάλες τσέπες, ριγοτρὲὰ καὶ δεξιά. Ἔχουν πολὺ χάρι, κι' ὅταν κλείνουν μ' ἕνα κουμπάκι ἢ κάθε μιά.

Ἴδιες, μὰ τιὸ μικρὲς τσέπες, θὰ ἔχῃ καὶ τὸ κορσάζ, ποὺ κλείνει ψηλὰ στὸ λαιμό, μ' ἕνα ἁπλὸ στενὸ γιακαδάκι ἀπὸ ἄσπρο πικὲ σὲ στὺλ «ποδιᾶς».

ΓΙΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τὸ κοριτσάκι σας μπορεῖ νὰ φορέσῃ, ἂν ἔχῃ περάσει τὰ δώδεκά του χρόνια, μιὰ μοντέρνα πυτζάμα ἢ ἕνα λουσάτο νυχτικό.

Τὸ νυχτικὸ γαρνίρεται μπροστά, ὄχι στὸ ντεκολτέ, ποὺ εἶναι καρρὲ καὶ πολὺ ἁπλό, μὰ σὰ φαρδειὰ «φάτσα» πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος, ἀπὸ τὸ ἕνα μανίκι ὡς τὸ ἄλλο, μὲ σοῦρες, ντανέλλα κι' ἕνα φιόγκο στὴ μέση.

Μιὰ χαριτωμένη πυτζάμα εἶναι ἡ ἑξῆς: Ἔχει πολὺ στενὸ μακρὺ παντελόνι καὶ φαρδειὰ καζάκα, ἀντὶ ζακέττα, ἀνοιχτὴ κάτω στὶς πλάγιες ραφές, μὲ μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες, κεντητές, ὁμοιες μὲ τὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι. Τὰ μανίκια τελειώνουν πάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα καὶ παρουσιάζουν πάνω σ' ἕνα στενὸ μανικέτι, τὴν ἴδια γαρνιτούρα μὲ τὸ γιακᾶ καὶ τὶς τσέπες.

Ἡ καζάκα αὐτὴ ἀνοίγει μπροστὰ λίγο μόνο καὶ κουμπώνεται μὲ τρόπο ασοῦ-πάτ»: Τὰ κουμπιά, δηλαδή, εἶναι ἐσωτερικὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ φαίνωνται, γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν τὸ σύνολο τοῦ κεντήματος.

1. Πρωτότυπη λουσάτη πυτζάμα μὲ καζάκα, κεντητὴ στὶς τσέπες, στὸ γιακᾶ καὶ στὰ μανικέτια. 2. Παλτουδάκι μὲ λοξὲς τσέπες καὶ μικρὸ γιακᾶ. 3. Φορεματάκι μὲ κεντητὲς «πιρετέλλες» καὶ σκούρα γραβάτα σὲ πτὶ - καρρώ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἀπαγορεύεται!

Ὑπάρχουν πράγματα, ποὺ κάνομε φανερά, μπροστὰ σὲ ὅλους, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουμε πῶς μᾶς ντροπιάζουν. Σηκωνόμαστε π.χ. ἀπ' τὸ τραπέζι μὲ τὴν ὁδοντογλυφίδα στὸ στόμα καὶ δὲν τὴν βγάζουμε ἀπὸ κεῖ οὔτε κι' ὅταν μιλᾶμε. Μεταχειριζόμαστε ὁλόκληρη παντομίμα, γιὰ νὰ περιγράψουμε γεγονότα ἢ ψυχικὲς καταστάσεις. Στὸ τραπέζι, περνᾶμε τὰ πόδια μας πίσω ἀπ' τὰ πόδια τῆς καρέκλας μας. Ξαπλωνόμαστε στὶς πολυθρόνες, μὲ τὰ δάχτυλα στὶς τσέπες τοῦ γιλέκου. Ὅταν κυνηγᾶμε μιὰ ἰδέα, σιγοσφυρίζουμε ἕνα τραγουδάκι, ποὺ ξεκαθορίζει ἴσως τὶς σκέψεις μας, ἐνοχλεῖ ὅμως τοὺς ἄλλους.

Μή!.. μή!., μή!

"Αν πετᾶτε ἀπ' τὸ παράθυρο ἀναμένα ἀποτσίγαρα ἢ χρησιμοποιημένα ξυραφάκια, ὄχι μόνο κάνετε μιὰ ἀπρέπεια, ἀλλὰ καὶ βάζετε σὲ κίνδυνο... τὴ σωματικὴ ἀκεραιότητα τῶν διαβατῶν!

Εἶναι ἀμέτρητα ἐκεῖνα ποὺ δὲν πρέπει νὰ κάνετε. Π.χ., μὴ φτύνετε γύρω σας τὶς κλωστὲς τοῦ καπνοῦ, ποὺ ἔχουν μείνει ἀνάμεσα στὰ δόντια σας. Μὴν πιάνετε τὰ πόδια σας μὲ τὰ χέρια. Μὴ «σκάζετε» τὶς κλειδώσεις τῶν δαντύλων σας. Μὴν ἐκδηλώνετε τὴν ἀνυπομονησία σας μὲ διάφορους θορύβους (παίζοντας μὲ τὰ δάχτυλα ταμπούρλο πάνω στὸ τραπέζι, σηκώνοντας κι' ἀφίνοντας νὰ ξαπανπέσῃ τὸ μετάλλινο σκέπασμα τῆς σταχτοθήκης τοῦ τραίνου, κλπ).

Χέρια καθαρά

Προσπαθῆτε νἄχετε τὰ χέρια σας πάντα καθαρά, σὰ νὰ εἴσαστε χειρούργος. Ὁ ἐλαφρὸς χρωματισμὸς ποὺ τοὺς δίνουν κάποτε διάφορες δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ, δὲν ἀποτελεῖ δικαιολογία γιὰ νὰ τ' ἀφίνετε ἐπὶ πλέον κτὶ βρώμικα. Μὴν ἀφίνετε νύχια μακρύτατα, σὰν τοὺς Κινέζους μανδαρίνους. Ἀλλὰ κι' ἂν ἔχετε τὸ ἐλάττωμα νὰ τρῶτε τὰ νύχια σας, προσπαθῆστε νὰ τὸ καταπολεμήσετε μὲ κάθε τρόπο.

Λαδιὲς στὰ μάρμαρα

Ὅταν ἕνα μάρμαρο ἐπίπλου ἔχῃ λαδιές, τὶς σκεπάζετε μ' ἕνα μίγμα ἀπὸ τάλκ καὶ βενζίνη, βάζετε ἀπὸ πάνω ἕνα ἀναποδογυρισμένο ποτῆρι, γιὰ νὰ μὴν ἐξατμιστῇ πολὺ γοήγορα ἡ βενζίνη, κι' ἀφίνετε ἔτσι μερικὲς ὧρες. Ἡ βενζίνη θὰ διαλύσῃ τὸ λάδι καὶ τὸ τάλκ θ' ἀπορροφήσῃ τὴ διάλυσι.

Ἄλλος τρόπος εἶναι νὰ ρίξετε ἐπανειλημμένως λίγη ἀμμωνία πάνω στὶς λαδιές.

Τὰ γάντια

Γιὰ νὰ ξαναμαλακώσουν τὰ γάντια ἀπὸ δέρμα ζαρκαδιοῦ, ποὺ ἔχουν γίνει σκληρά, τὰ πλένετε πρῶτα μὲ χλιαρὴ σαπουνάδα, ὕστερα τὰ βουτᾶτε σὲ ἄφθονο καθαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει μερικὲς σταγόνες λάδι, καὶ τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν στὴ σκιά. Τὸ λάδι μαλακώνει τὸ δέρμα καὶ τὸ κάνει σὰν καινούργιο.

Οἱ μικρὲς ζίδες

Θὰ ξέρετε, ἀσφαλῶς, ἐκ πείρας πόσο δύσκολο εἶναι κάποτε νὰ βιδώσετε μιὰ μικρὴ βίδα, γιατὶ οἱ διαστάσεις της δὲν ἐπιτρέπουν νὰ τὴν κρατᾶτε μὲ τόνα χέρι, ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο χρησιμοποιεῖτε τὸ κατσαβίδι. Ἕνα ἁπλούστατο ὅμως μέσο θὰ σᾶς βοηθήσῃ πολύ: Περάστε τὴ βίδα σὲ μιὰ λουρίδα ἀπὸ χαρτονάκι μπιλιέτου. Ἔτσι, μπορεῖτε νὰ τὴν κρατήσετε κατακόρυφη, ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴν τρύπα, ὥστου ν' ἀρχίσῃ νὰ βιδώνεται. Ὅταν πάρῃ μερικὲς στροφές, σκίζετε τὸ χαρτί, ποὺ σᾶς εἶναι ἄχρηστο πιά.

Φρεσκάρετε τὰ πέτσινα ἔπιπλα

Κάθε 2 — 3 μῆνες τὸ καλοκαίρι καὶ συχνότερα τὸ φθινόπωρο ἢ τὸ χειμῶνα, περνᾶτε τὰ πέτσινα ἔπιπλά σας (καρέκλες, κανατπέδες, πολυθρόνες, κλπ.) μ' ἕνα μαλακὸ πανί, βουτηγμένο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἑξῆς δύο μίγματα:

1) Καθαρὸ λινέλαιο, μιὰ κουταλιὰ γάλα ἀποβουτυρωμένο ἢ μιὰ κουταλίτσα νέφτι, ἕνα χτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ.

2) Γάλα ἀποβουτυρωμένο, νέφτι, μίγμα 3 μερῶν λαδιοῦ κι' ἑνὸς μέρους ξυδιοῦ. Τρίβετε παντοῦ, δυνατὰ καὶ κυκλικά. Ὕστερα, ἀφοῦ στεγνώσετε τελεῖως τὸ ἔπιπλο, τὸ περνᾶτε μὲ μιὰ στεγνὴ φανέλλα.

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΙΡΤΑ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Φούλτον, τρομοκρατημένος, δὲ θέλει πιὰ ν' ἀνακατευτῇ σ' αὐτὴ τὴν Ἱστορία. Ψάχνοντας μέσα στὴ βαλίτσα τοῦ Σέπεϋ, ὁ Μπράντον ἀνακαλύπτει ἕνα φακελλάκι μὲ σπίρτα, ποὺ ἔχει γραμμένο ἀπ' ἔξω: «Λέσχη Μουσκεταίρ». Ποῦ τὸ βρῆκε ὁ Σέπεϋ; Εἶναι σίγουρο πὼς δὲ θὰ πῆγε ποτὲ στὴν τόσο ἀριστοκρατικὴ, ἀκριβῆ καὶ «κλειστὴ» ἐκείνη λέσχη. Σ' ἕνα κατάλογο τῶν μελῶν τῆς λέσχης, ὁ Μπράντον διαβάζει τὰ ὀνόματα τῆς γυναίκας καὶ τῆς κόρης τοῦ Κρῆντυ καὶ τοῦ φίλου τῆς πρώτης. Ἐπισκέπτεται τότε τὴν κόρη τοῦ Κρῆντυ, τὴν ὁμορφη Μάργκοτ, καὶ ζητάει τὴ βοήθειά της, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μπῇ στὴ λέσχη καὶ νὰ κάνῃ μιὰ ἔρευνα. Πῶς εἶχε ἀναχωρήσει, τὸν βεβαιώνει δὲ πὼς ὁ πατέρας της δὲ μπορεῖ νἄχῃ καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Μὰ ὁ Μπράντον ἔχει βέβαιος γιὰ τὸ ἀντίθετο. Πηγαίνει ὕστερα νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸ παβιγιὸν ὅπου δολοφονήθηκε ὁ Σέπεϋ, καὶ βρίσκει ἐκεῖ μιὰ σφυρηχτὴ κοπέλλα, δολοφονημένη κι' αὐτὴ μ' ἕνα σουβλί. Εἶναι ἐκείνη ποὺ εἶχε πάρει τὸ Σέπεϋ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φτάνει ἡ ἀστυνομία, κι' ὁ Μπράντον τὸ σκάζει, γιὰ νὰ μὴ τὸν βροῦν ἐκεῖ καὶ τὸν κατηγορήσουνε γιὰ τὸ φόνο.

4ον

Δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἀρχή... Δυὸ ἐγκλήματα, τὴν ἴδια μέρα καὶ στὸ ἴδιο μέρος, ἀποτελοῦσαν ἕνα συναρπαστικὸ γεγονός, ποὺ θ' ἀναστάτωνε τὴν κοινὴ γνώμη ὅταν θὰ γινότανε γνωστό...

Ἀλλὰ τέσσερα περιπολικὰ αὐτοκίνητα φτάσανε ἔξω ἀπ' τὰ λουτρά. Ὁ ὑπαστυνόμος Ράνιαν πῆδησε ἀπ' τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ προχώρησε διαστικὰ πρὸς τὸ παβιγιόν.

Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς μποροῦσα νὰ τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Καὶ ξαναγύρισα στὴ Μπουϊζ.

Δέν ἄργησα νὰ φτάσω στὸ «Ἀντέλφι». Παρκάρισα τ' αὐτοκίνητό μου. Πῆρα ἕνα πανὶ καὶ σκούπισα μ' ἐπιμέλεια κάθε ἴχνος ἄμμου, ποὺ μποροῦσε νὰ εἶχα φέρει ἀπ' τὴν πλάϊ. Ἔπειτα μπῆκα στὸ Ξενοδοχεῖο.

Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα. Ὁ νυχτερινὸς θυρωρὸς — ἕνας καλοκάγαθος τύπος— μοῦ χαμογέλασε. Δίνοντάς μου τὸ κλειδί μου. Παρατήρησε πὼς ἡ γύχτα ἦταν θαυμάσια καὶ θέλησε νὰ μάθῃ ἂν εἶχα δῆ πόσο ὄμορφη εἶναι ἡ θάλασσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Μὰ δὲν εἶχα καθόλου διάθεσι νὰ ἀπαντήσω σ' αὐτὲς τὶς φλυαρίες του. Μουρμούρισα κάτι ἀόριστο, πῆρα τὸ κλειδί μου καὶ πῆγα πρὸς τὸ ἀσανσέρ.

Καθὼς τὸ περίμενα νὰ κατεβῇ, ἄκουσα νὰ κουδουνίζῃ τὸ τηλέφωνο στὸ γραφεῖο. Ἀπάντησε ὁ θυρωρός. Καί, τὴ στιγμὴ ποὺ θἄμπαινα στὸ ἀσανσέρ, μοῦ φώναξε:

— Κύριε Μπράντον, σᾶς ζητᾶνε. Θέλετε νὰ μιλήσετε ἀπὸ δῶ ἢ ἀπ' τὸ δωμάτιό σας;

Τοῦ εἶπα πὼς θὰ μιλοῦσα ἀπ' τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο τοῦ χώλλ. Κλείστηκα πραγματικὰ ἐκεῖ μέσα, ἀπορῶντας ποιὸς μποροῦσε νὰ μοῦ τηλεφωνῇ τέτοια ὥρα.

— Ὁ κύριος Μπράντον; εἶπε μιὰ γυναικεία φωνή, στὸ τηλέφωνο.

Μοῦ φάνηκε κάπως γνωστή...

— Μάλιστα, ἀπάντησα.

— Ἐδῶ Μάργκοτ Κρῆντυ.

Ἔσπρωξα πρὸς τὰ πίσω τὸ καπέλλο μου κι' ἔκαμα ἕνα μορφασμὸ ἐκπλήξεως. Πῶς εἶχε ἀναχωρήσει τὸν βεβαίωνε δὲ πὼς ὁ πατέρας της δὲ μπορεῖ νἄχῃ καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Μὰ ὁ Μπράντον εἶχε ἀρνηθῆ τὴ «Λέσχη Μουσκεταίρ»... Κύτταξα στὸ βιβλίο τῶν ἐπισκεπτῶν. Δὲν ὑπάρχει τὸ ὄνομα Σέπεϋ.

Ἀπόρησα, μὰ αὐτὸ δὲ μ' ἐμπόδισε ν' ἀπαντήσω:

— Φαίνεται πὼς θὰ μεταχειρίστηκε ψευδώνυμο.

Τὸ σκέφθηκα κι' αὐτό. Ὁ θυρωρὸς ὅμως μὲ βεβαιώνει πὼς κανεὶς κοκκινομάλλης κύριος δὲν ἔχει μπῆ στὴ λέσχη, ἐδῶ καὶ μῆνες. Πιστεύω δὲ ὅτι μπορῶ νὰ τὸν ἐμπιστευθῶ. Ἂν εἶχε ἔρθει στὴ λέσχη ὁ Σέπεϋ, θὰ τὸν θυμότανε.

Προσπάθησα νὰ φέρω στὴ μνήμη μου τὴν περιγραφὴ τῆς ἐφημερίδας γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Σέπεϋ, γιὰ νὰ ἐξακριβώσω ἂν μιλοῦσε γιὰ τὰ κόκκινα μαλλιὰ τοῦ Τζάκ. Μάλλον θἄρεπε ν' ἀναφέρῃ αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια...

— Φαίνεται λοιπὸν ὅτι δὲν ἤρθε, εἶπα.

— Μὰ τί σᾶς εἶχε κάνει νὰ πιστέψετε πὼς εἶχε ἔρθει στὴ λέσχη;

— Βρῆκα μέσα στὴ βαλίτσα του ἕνα φακελλάκι σπίρτα, μὲ τὴ φίρμα τῆς λέσχης.

— Μπορεῖ νὰ τοῦ τὄχε δώσει κάποιος.

— Ναί, βέβαια... Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ βοήθειά σας, μὶς Κρῆντυ. Εἶμαι στ' ἀλήθεια...

Ἕνας ἐλαφρὸς κρότος μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πὼς εἶχε κλείσει τὸ τηλέφωνο.

Ἐμεινα πολλὴ ὥρα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ Τζάκι τῆς πόρτας τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου. Ἀναρωτιόμουν γιατὶ εἶχε ἀλλάξει γνώμη καὶ μοῦ εἶχε δώσει τὴν πληροφορία... Ὕστερα ἄρισα κι' ἐγὼ τ' ἀκουστικό, βγῆκα ἀπ' τὸ θάλαμο καὶ ξαναπῆγα στὸ ἀσανσέρ.

Ὥστε λοιπόν, δὲν εἶχε πάει ὁ Τζὰκ στὴ Λέσχη Μουσκεταίρ. Δὲν ἔβλεπα γιὰ ποιὸ λόγο ν' ἀμφισβητήσω τὰ λόγια τῆς Μάργκοτ Κρῆντυ. Κι' ὁ Γχρὸθς ἐξ ἄλλου μοῦ εἶχε πῆ πὼς τὸ θεωροῦσε πολὺ ἀπίθανο.

Εἶχα ψάξει στὰ πράγματα τοῦ Σέπεϋ κι' ἤξερα πὼς δὲν εἶχε πάρει μαζί του σμόκιν. Δίχως βραδυνὸ ἔνδυμα λοιπόν, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μπῇ σὲ μιὰ τόσο ἀριστοκρατικὴ λέσχη.

Μὰ τότε λοιπὸν πῶς εἶχε βρεθῆ στὴν κατοχή του τὸ φακελλάκι μὲ τὰ κόκκινα σπίρτα; Καὶ γιατὶ τὸ φύλαγε; Ἤξερα πὼς δὲ φύλαγε ποτὲ τὸν κάτι, ἂν δὲν εἶχε μιὰ συγκεκριμένη χρησιμότητα.

Κλειδώθηκα στὴν κάμαρά μου, πέταξα τὸ καπέλλο μου πάνω στὸ κρεβάτι κι' ἄνοιξα τὴ βαλίτσα τοῦ Τζάκ. Ἐβγαλα ἀπὸ κεῖ τὸ φακελλάκι μὲ τὰ σπίρτα, κάθησα στὴν πολυθρόνα καὶ τὸ ἐξέτασα προσεχτικά. Καθένα ἀπ' τὰ 25 σπίρτα του εἶχε τυπωμένο πάνω τ' ὄνομα τῆς Λέσχης Μουσκεταίρ.

Πάνω στὸ φακελλάκι, στὸ πίσω μέρος, διαφημιζόταν ἕνα κατάστημα καλλιτεχνικῆς ἀγγειοπλαστικῆς, ἀπὸ κεῖνα ποὺ φιτοράνουν σὰν μανιτάρια παντοῦ ὅπου συγκεντρώνονται τουρίστες. Ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Μὴν ξεχάσετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴ Σχολὴ Κεραμικῆς τοῦ Μάρκους Χάν. Θὰ βρῆτε τὰ ὡραιότερα εἴδη ἀγγειοπλαστικῆς, μὲ τὰ πιὸ πρωτότυπα σχήματα.

Πύγος Ἀροουν Πόϊντ. Σὰν Ραφαὴλ».

— Τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος, κύριε Νίκο, πὼς ἔχετε μιὰ φιλενάδα σας. Περιττὸ λοιπόν, νὰ κρύβεστε!...

Ἔστυψα τὸ μυαλό μου γιὰ νὰ καταλάβω τὶ δουλειὰ εἶχε μιὰ τέτοια ρεκλάμα, προορισμένη γιὰ τοὺς τουρίστες, πάνω στὰ φακελλάκια τῶν σπίρτων μιᾶς λέσχης τόσο «κλειστῆς», ὅπου δὲ θὰ πατοῦσε ποτὲ κανεὶς τουρίστας...

Ἦταν ἄραγε συμπτωσι, ἢ μήπως εἶχα βρῆ ἐπιτέλους μιὰ ἔνδειξι;...

Ἔκοψα ἕνα ἀπ' τὰ σπίρτα. Κυττάζοντάς το ἀπὸ κοντά, εἶδα τυπωμένο στὸ πίσω μέρος του ἕνα ἀριθμό: «0451135». Ἐξέτασα τ' ἄλλα σπίρτα. Εἶχαν ὅλα ἀριθμούς, στὴ σειρά, ποὺ φτάνανε ὡς τὸ 0451160.

Ξανάβαλα μέσα στὸ φακελλάκι τὸ σπίρτο ποὺ εἶχα κόψει. Κι' ἔμεινα ἀρκετὴ ὥρα συλλογισμένος. Ἀναρωτιόμουν γιατὶ ἦταν ἔτσι ἀριθμημένα τὰ σπίρτα, ἀλλὰ δὲν εὕρισκα χαμμιὰ ἐξήγησι. Τέλος, τὰ φύλαξα στὴν τσέπη μου.

Ἡ ὥρα ἦταν τώρα 1 παρὰ 20'. Ἀρκετὰ εἶχε κουραστῆ, ὅλη τὴ μέρα. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς δὲν ἔμενε παρὰ νὰ περιμένω τὴν αὐριανή. Ἴσως νὰ μάθαινα τότε ἀπ' τὶς ἐφημερίδες ποιὰ ἦταν ἡ κοπέλλα μὲ τὸ μπικίνι. Καὶ τότε θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ συνεχίσω τὴν ἔρευνά μου.

Στὸ μεταξὺ ὅμως, τὸ καλλίτερο ἦταν νὰ πλαγιάσω.

Καθὼς ἑτοιμαζόμουν νὰ γδυθῶ, χτύπησε κάποιος τὴν πόρτα μου, δυνατά, μὲ τὴ γροθιά του. Δὲ μποροῦσε νἄταν καμαριέρης τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ φέσιμο ἔδειχνε ἀστυφύλακα.

Ἔμεινα ἀκίνητος, σὰν παραλαλισμένος... Μὲ εἶχαν δῆ τάχα, καθὼς ἔφευγα ἀπ' τὴν πλάζ; Εἶχα ἀφίσει δακτυλικὰ ἀποτυπώματα μέσα στὸ παβιγιόν;

Τὸ χτύπημα στὴν πόρτα ἐπαναλήφθηκε καὶ μιὰ φωνὴ μούγκρισε:

— Ἀνοίχτε λοιπόν! Ξέρουμε καλὰ πὼς εἰσαστὲ μέσα!

Ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου τὸ πορτοφόλι, πῆρα ἀπὸ μέσα τὸ φακελλάκι καὶ τσκούπισα κάτω ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ χαλιοῦ. Ξανάβαλα ὕστερα τὸ πορτοφόλι στὴ θέσι του καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω.

Ἀντίκρυσα τότε τὸν Κάντυ, ποὺ μασοῦσε τὴν αἰώνια τσίχλα του. Πίσω του στέκονταν δυὸ ἄλλοι ἀστυνομικοί, παντόφηλοι, μὲ πολιτικά.

— Ἐλάτε μαζί μας, μοῦ εἶπε ξερὰ ὁ Κάντυ. Σᾶς θέλει ὁ ἀστυνόμος;

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησα, φαινομενικὰ ἀπαθὴς.

— Θὰ σᾶς τὸ πῇ ὁ ἴδιος. Θἄρθῆτε μὲ τὸ καλό, ἢ μήπως πρέπει ν' ἀρχίσουμε;

Δίστασα λίγο, ἀλλά, καταλαβαίνοντας πὼς δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τ' ἀποφύγω, πῆρα τὸ καπέλλο μου πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι κι' ἀκολούθησα τοὺς ἀστυνομικούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ νυχτερινὸς θυρωρὸς γούλωσε τὰ μάτια του, ὅταν μὲ εἶδε νὰ βγαίνω ἀπ' τὸ ἀσανσέρ, μαζὶ μὲ τὸν Κάντυ καὶ μὲ τοὺς δυὸ συνοδούς του. Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ μ' ἔπιανε ἡ ἀστυνομία ἀπ' τὸ

ξενοδοχείο. Καὶ κάτι μοῦλεγε πώς, ὕστερα ἀπ' αὐτό, ὁ διεὐθυντὴς θὰ μοῦ ζητοῦσε νὰ ἀδειάσω τὸ δωμάτιο ποὺ κρατοῦσα...

Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ εἶμαι σίγουρος ἂν θὰ ξαναγύριζα ἀπόψε... Θυμόμουν τὶ μοῦ εἶχε πῆ ὁ Κάτσεν, στὴν τελευταία μας συζήτησι, κι' εἶχα δυστιχῶς τὴ γνώμη ὅτι δὲ μπλοφάριζε...

Διέσχισα τὸ χῶλ καὶ ἀνέβηκα στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου, μαζὶ μὲ τὸν Κάντυ, ἐνῶ οἱ δυὸ ἄλλοι κάθονταν μπροστά. Τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε ὁλοταχῶς, ὅπως πάντα, μὲ τὸ συνηθισμένο οὐρλιασμα τῆς σειρήνας του.

Ὁ Κάντυ καθόταν πολὺ κοντά μου, τόσο ποὺ ἔνοιωθα τὴ ζεστασιὰ τοῦ κορμιοῦ του. Στὸ σκοτάδι τοῦ αὐτοκινήτου, δὲ διέκρινα καθόλου τὸ πρόσωπό του. Ἄκουγα ὅμως τὸ ρυθμικὸ μάσημα τῆς τσίκλας του...

— Μπορῶ νὰ καπνίσω; ρώτησα, ἔτσι γιὰ νὰ πῶ κάτι.

—Ὄχι, ἀπάντησε κρύα ὁ Κάντυ. Ἔχω διαταγὴ νὰ μὴ σᾶς κάνω κανένα χατῆρι.

— Μὰ τί τὸν ἔπιασε, τὸν ἀστυνόμο;

—Ἂν δὲν τὸ ξέρετε σεῖς, πῶς θέλετε νὰ τὸ ξέρω ἐγώ; γκρίνιαξε ὁ Κάντυ.

Ἡ κουβέντα μας σταμάτησε ὡς ἐκεῖ.

Κύτταξα ἔξω, ἀπ' τὸ τζάμι τοῦ αὐτοκινήτου. Δὲν ἔνοιωθα καθόλου καλά...

Ἴσως νὰ μὲ εἶχε δῆ κάποιος στὴν πλάζ καὶ νὰ εἶχε δώσει στὴν ἀστυνομία τὰ χαρακτηριστικά μου. Ἂν ἀναλάβαινε τώρα ὁ Κάτσεν νὰ μὲ κάνη νὰ μιλήσω, θὰ περνοῦσα ἄσχημες ὧρες...

Δὲ μίλησε κανείς μας, ὥσπου σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο ἔξω ἀπ' τὴν ἀστυνομία. Ὁ Κάντυ ἔβγαλε τότε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ζευγάρι χειροπέδες.

— Πρέπει νὰ σᾶς τὶς φορέσω, μοῦ εἶπε μὲ κάποια στενοχώρια. Ὁ ἀστυνόμος θέλει νὰ γίνωνται ὅλα ἐν τάξει.

— Μὲ συλλαμβάνετε δηλαδή; ρώτησα, ἁπλώνοντας τὰ χέρια μου.

Ἡ ἐπαφὴ τοῦ κρύου μετάλλου ἔσπασε ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸ ἠθικό μου. Ὁ Κάντυ κατέβηκε πρῶτος ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο.

—Ἐγὼ δὲν κάνω τίποτα, ἀπάντησε. Ὁ ἀστυνόμος θέλει νὰ σᾶς μιλήση. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

Διασχίσαμε τὸ πεζοδρόμιο κι' ἀνεβήκαμε τὴ σκάλα τῆς ἀστυνομίας. Οἱ δυὸ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ εἶχαν μείνει μέσα στ' αὐτοκίνητο.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας — χοντρὸς καὶ στρογγυλοπρόσωπος—μὲ κύτταξε κι' ὕστερα στράφηκε στὸν Κάντυ. Ἐκεῖνος τοῦγνεψε «ὄχι». Ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, πέρασε μιὰ πόρτα, ἀνέβηκε μιὰ σκάλα καὶ προχώρησε ὣς τὴν ἄκρη ἑνὸς διαδρόμου. Ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα.

Χτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς γραφείου κι' ὕστερα τὴν ἄνοιξε διάπλατη. Μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ μὲ ὁδήγησε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ἐπιπλωμένο μ' ἕνα τραπέζι, ἕξη καρέκλες καὶ δυὸ μετάλλινες ἀρχειοθῆκες.

Ὁ ἀστυνόμος Κάτσεν βρισκόταν ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸν ὑπαστυνόμο Ράνκιν καὶ μ' ἕνα ψηλὸ κι' ἀδύνατο σαρανταρὶ, μὲ ἀνοιχτόξανθα μαλλιά, ματογυάλια δίχως σκελετὸ καὶ μουσοῦδι ἀλεποῦς.

"Εφερα τὸν Μπράντον, ἀνάγγειλε ὁ Κάντυ.

Προχώρησα δυὸ βήματα καὶ σταμάτησα πάλι.

Ὁ Κάτσεν στεκόταν ὄρθιος κοντὰ στὸ παράθυρο. Τὸ χοντρὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κατακόκκινο. Μὲ κύτταξε σὰν τὴν πεινασμένη τίγρη, ποὺ βλέπει νὰ περνάη ἕνα καλοθρεμένο ἀρνὶ μπροστὰ ἀπ' τὸ κλουβί της...

Ὁ Ράνκιν καθότανε, μ' ἕνα τσιγάρο στὸ χέρι. Δὲ γύρισε κἂν τὸ κεφάλι του νὰ μὲ δῆ.

Ὁ ξανθὸς μὲ κύτταξε μὲ τὸ ἐπαγγελματικὸ ἐνδιαφέρον ἑνὸς μικροβιολόγου ποὺ ἀνακάλυψε ἕνα ἄγνωστο μικρόβιο καὶ δὲν ξέρει ἀκόμη ἂν εἶναι θανατηφόρο ἢ ἀκίνδυνο...

— Γιατί αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φοράει χειροπέδες, κύριε ἀστυνόμε; ρώτησε μαλακά.

Ὁ Κάτσεν ἔκανε μιὰ κίνησι σὰν νὰ πνιγότανε κι' ἀπάντησε μὲ στριγγὴ φωνή:

—Ἂν δὲ σᾶς ἀρέση ὁ τρόπος ποὺ κάνω τὶς συλλήψεις, νὰ παραπονεθῆτε στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας.

— Τὸν συλλάβατε λοιπόν; πρόφερε εὐγενικὰ ὁ ξανθός.

Ἔνοιωσα μιὰ παράξενη συμπάθεια γι' αὐτόν, παρ' ὅλο τὸ ἀλεπουδίσιο μοῦτρο του...

Ὁ Κάτσεν ἔχριξε μιὰ μανιασμένη ματιὰ στὸν Κάντυ καὶ μούγκρισε μὲ μανία:

— Βγάλτε του τὶς χειροπέδες!

Ὁ Κάντυ μὲ πλησίασε καὶ μοῦ ἀφαίρεσε τὰ ἀτσαλένια βραχιόλια. Ὕστερα, γυρίζοντας τὴν πλάτη στὸν Κάτσεν, μοῦκλεισε τὸ μάτι.

Ἐπωφελήθηκα ἀπ' τὴν ἀναχώρησί του, γιὰ νὰ κάνω πὼς εἶχαν πονέσει τὰ χέρια μου ἀπ' τὶς χειροπέδες καὶ νὰ τὰ τρίψω γιὰ νὰ συνέλθουνε...

— Καθῆστε, κύριε Μπράντον, μοῦ εἶπε ὁ ξανθός. Εἶμαι ὁ Κοὺρν Χόλντινγκ, βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως. Ἐμαθα πὼς ἤθελε νὰ σᾶς δῆ ὁ ἀστυνόμος Κάτσεν καὶ σκέφθηκα νὰ ἐπωφεληθῶ κι' ἐγὼ ἀπ' τὴν ἴδια εὐκαιρία.

Ἄρχισα νὰ νοιώθω καλλίτερα...

— Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σας, κύριε Χόλντινγκ, εἶπε. Αἰσθάνομαι ἀνάγκη προστασίας. Ὁ ἀστυνόμος ξαναμίλησε σήμερα μαζὶ μου καὶ μὲ προειδοποίησε πώς, ἂν μὲ ξαναδῆ ἐδῶ, θὰ μοῦ βγάλη τὸ δεξιὸ μπράτσο, θὰ μὲ χτυπήση μὲ ρόπαλο στὸ «χαρῦδι» καὶ θὰ μοῦ λυώση τὰ νεφρά μὲ τὶς κλωτσιές του. Νὰ γιατὶ εὐχαριστήθηκα πολὺ ποὺ σᾶς βρῆκα ἐδῶ!

Ὁ Χόλντινγκ ἔβγαλε τὰ γυαλιά του, τὰ ἐξέτασε καὶ τὰ ξαναφόρεσε.

— Ποτὲ δὲ θἄπανε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ὁ ἀστυνόμος Κάτσεν... εἶπε.

Μὰ δὲ φαινόταν πολὺ βέβαιος γι' αὐτό... Χαμογέλασα κι' ἀπάντησα:

—Ἴσως νὰ τοῦ ἀρέση ν' ἀστειεύεται. Ἐγὼ τὸ πῆρα στὰ σοβαρά... Μὰ ἴσως νἄχετε δίκηο ἐσεῖς. Ἀρκεῖ ἄλλωστε νὰ δῆ κανεὶς τὴν ἐμφυτη καλωσύνη, τὴ ζωγραφισμένη στὴ μορφὴ του, γιὰ νὰ καταλάβη πὼς εἶναι ἕνας μεγάλος φαρσέρ!

Ὁ Κάτσεν ἔπνιξε ἕνα μουγκρητό, ἄφισε τὸ παράθυρο καὶ ἤρθε κοντά μου. Εἶχε τὸ ὕφος γορίλλα, ποὺ τοῦ χαλάσανε τὴν ἡσυχία του.

Ὁ Χόλντινγκ ἄλλαξε ξαφνικὰ τόνο καὶ ρώτησε κοφτά:

— Θέλετε νὰ τὸν ἀνακρίνετε σεῖς, κύριε ἀστυνόμε, ἢ νὰ τὸ ἀναλάβω ἐγώ;

Ὁ Κάτσεν ἔμεινε ἀκίνητος. Τὰ κόκκινα ματάκια του πήγαιναν ἀπὸ μένα στὸ Χόλντινγκ.

—Μιὰ ποὺ ἀνακατευτήκατε, κάνετε ὅ,τι καταλαβαίνετε! μούγκρισε μὲ μανία. Ἐγὼ θὰ πῶ δυὸ λόγια στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας. Τὸ γραφεῖο σας μοῦ βάζει διαρκῶς τρικλοποδιές. Καιρὸς εἶναι πιὰ ν' ἀλλάξη ἡ κατάστασι!

Πέρασε ὕστερα μπροστά μου καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, χτυπῶντας τὴν πόρτα τόσο ποὺ τρεμουλιάσανε ὅλοι οἱ τοῖχοι.

— Μὲ χρειάζεστε, ἐμένα, κύριε Χόλντινγκ; ρώτησε ὁ Κάντυ.

—Ὄχι. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε. Ἄκουσα ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα, ἀλλὰ δὲ γύρισα τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ δῶ νὰ βγαίνη ὁ Κάντυ. Ἡ πόρτα ξανάκλεισε, ἤρεμα ὅμως αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ Χόλντινγκ κάθησε στὸ γραφεῖο καὶ μοῦδειξε μιὰ καρέκλα.

— Καθῆστε τώρα, κύριε Μπράντον, μοῦ εἶπε.

Ἡ ματιά μου διασταυρώθηκε μὲ τοῦ Ράνκιν. Ἡ ἔκφρασί του ἦταν αἰνιγματική — οὔτε φιλική οὔτε ἐχθρική.

Ὁ Χόλντινγκ μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ διαπεραστική, κάτω ἀπ' τὰ ματογυάλια του.

—Ὁ ἀστυνόμος Κάτσεν παίρνει σύνταξι στὸ τέλος τοῦ μηνός, μοῦ εἶπε. Θὰ τὸν ἀντικαταστήση τότε ὁ ὑπαστυνόμος Ράνκιν.

— Συγχαρητήρια, ἀπάντησα.

Ὁ Ράνκιν στριφογύρισε στὸ κάθισμά του, γοῦρλ νὰ πῆ λέξι, καὶ διόρθωσε τὴ γραβάτα του.

— Ὁ ὑπαστυνόμος Ράνκιν ἔχει ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, μὲ πλήρη ἐξουσιοδότησι, συνέχισε ὁ Χόλντινγκ. Ἐννοῶ, φυσικά, τοὺς δυὸ φόνους ποὺ γίνανε στὸ Μπέϋ Μπήτς.

Διέκρινα ἀμέσως τὸ παιγνίδι του... Ἂν ἤθελα ν' ἀρνηθῶ πὼς βρισκόμουν στὸ παβιγιόν, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τῆς ἄγνωστης κοπέλλας, ἔπρεπε τώρα νὰ παραστήσω τὸν ἔκπληκτο καὶ νὰ ρωτήσω ποιὸ καινούργιο ἔγκλημα εἶχε γίνει...

Μὰ ἐγκατέλειψα γρήγορα αὐτὴ τὴν ἰδέα. Πολὺ πιθανὸν νὰ θρήκανε κανένα ἀποτύπωμά μου στὸ παβιγιόν. Ἤ νὰ μὲ εἶχε δῆ κάποιος. Ἤ γὰ εἶχαν προσέξει οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν παρκαρισμένη Μπουΐκ. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ διακινδυνέψω, λέγοντας τὴν ἀλήθεια.

— Τώρα ποὺ ξέρω πὼς ἀσχολεῖται μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ὁ ὑπαστυνόμος, εἶπα, εἶμαι ἕτοιμος νὰ δώσω κατάθεσι. Θὰ τὸ εἶχα κάνει ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, ἀλλὰ δίσταζα, γιὰ τὶς ἀπειλὲς ποὺ ἀστυνόμου Κάτσεν. Μὲ εἶχε προειδοποιήσει νὰ μὴν ἀνακατευτῶ στὴν ἱστορία αὐτή, κ' ἐγὼ δὲν τὸν εἶχα ὑπακούσει. Ὅταν βρῆκα τὴ μικρὴ στὸ παβιγιόν, σκοτωμένη, κατάλαβα πὼς ὁ Κάτσεν θὰ προσπαθοῦσε νὰ μοῦ φορτώση αὐτὸ τὸ ἔγκλημα.

Ὁ Χόλντινγκ φάνηκε νὰ ἠρεμῆ κάπως.

—Ὥστε, λοιπόν, μοῦ εἶπε, εἴσαστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἴδανε νὰ μπαίνη στὸ παβιγιόν;

—Δὲν ἤξερα πὼς μὲ εἶχαν δῆ. Μὰ ναί... μπῆκα.... καὶ τὴ βρῆκα ἐτοιμοθάνατη.

—Σᾶς μίλησε καθόλου;

—Ὄχι. Ξεψύχησε σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

— Δὲν ἀρχίζουμε καλλίτερα ἀπ' τὴν ἀρχή; πρότεινε ὁ Ράνκιν, παίρνοντας ἕνα κορνὲ κι' ἀνοίγοντάς το πάνω στὸ γραφεῖο. Γιατί πήγατε ἐκεῖ;

— Δίχως εἰδικὸ λόγο. Ἁπλῶς. Δὲν εἶχα τίποτα καλύτερο νὰ κάνω κι' ἤθελα νὰ ξαναδῶ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Ξέρω πὼς αὐτὸ μπορεῖ νὰ σᾶς φανῆ γελοῖο. Μὰ εἶχε σκοτωθῆ ἐκεῖ ὁ συνεταῖρος μου. Κι' ὅταν εἶχα πρωτοπάει, τὸ πρωί, εἶχα δρῆ τὸ παβιγιὸν γεμᾶτο ἀστυνομικούς... Ἤθελα τώρα νὰ ρίξω ἄλλη μιὰ ματιά.

— Ποιὰ ὥρα φτάσατε; μὲ ρώτησε ὁ Χόλντινγκ.

Τοῦ ὥρισα τὴν ὥρα κι' ἔπειτα τοῦ ἀνέφερα λεπτομερῶς τὰ γεγονότα. Ἀκούγοντας τὶς ἀστυνομικὲς σειρῆνες, εἶχα γατολάβει ... ἂν μὲ πιάνανε ἐκεῖ, ὁ Κάτσεν θἄβγαζε το συμπέρασμα ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ δολοφόνος. Τοῦ διηγήθηκα πῶς ἔφυγα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῶς γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο μου.

Ὁ Ράνκιν κύτταξε τὸ Χόλντινγκ. Ὕστερα χαλαρώθηκε ξαφνικὰ ἡ τραχειὰ φυσιογνωμία του καὶ χαμογέλασε μὲ εἰλικρίνεια.

— Φέρνω τὸν ἑαυτό μου στὴ θέσι σας καὶ πιστεύω πὼς θὰ ἔκανα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε. Μὰ δὲ σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐπαναλάβετε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ κατορθώματα!

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα.

— Εἴσαστε πολὺ τυχερός, πρόσθεσε. Θὰ μπορούσατε νὰ θεωρηθῆτε ὑπόπτος γιὰ τὴ δολοφονία. Ἀλλ' ὁ γιατρὸς λέει πὼς τὴ χτυπήσανε, δυὸ ὧρες πρὶν νὰ μπῆτε σεῖς στὸ παβιγιόν. Δυὸ ὁλόκληρες ὧρες ἔκανε νὰ ξεψυχήση... Ὁ γιατρὸς τὸ συμπεραίνει ἀπὸ τὸ γυμένο αἷμα.

— Μὰ πῶς μάθατε ὅτι θρίσκόταν ἐκεῖ ἡ νεκρή;

— Κάποιος σᾶς εἶδε νὰ μπάνετε στὸ παβιγιόν. Ἔκανε ἕνα γῦρο — λέει — στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Σᾶς εἶδε κι' εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία.

— Τί θὰ γινόσαστε, ἂν δὲν εἴχατε κάτι τέτοιους πληροφοριοδότες! παρατήρησα εἰρωνικά. Βρήκατε ὡστόσο κανένα ἴχνος τοῦ ἐνόχου;

Ὁ Ράνκιν ἔγνεψε «ὄχι». Ὕστερα ἔχανα τὴν κρίσιμη ἐρώτησι:

— Μήπως ξέρετε ποιὰ εἶναι ἡ νεκρή;

Ὁ Ράνκιν ἔσβυσε τὸ τσιγάρο του στὸ τασάκι, κάθησε πιὸ ἄνετα στὴν καρέκλα του κι' ἀντάλλαξε μιὰ ματιὰ μὲ τὸν Χόλντινγκ. Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Εἶναι φανερὸ πὼς πρόκειται γι' αὐτὴν ποὺ πῆγε νὰ πάρη τὸ Σέπεϋ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο του, τὸ πρωΐ! εἶπε ὁ Ράνκιν. Δὲν ξέρουμε τί ἔκανε ἀπ' τὶς 11 ὣς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου της. Πάντως, φοροῦσε ἀκόμα τὸ ἴδιο μαγιό, ὅπως ὅταν ἄρισε τὸν Σέπεϋ.

— Μπορέσατε ν' ἀνακαλύψετε τὴν ταυτότητά της;

— Εἶναι μιὰ κοπέλλα ποὺ λέγεται Τέλμα Κοῦζιν. Ἡ σπιτονοικοκυρά της εἶχε ἀναφέρει στὴν ἀστυνομία τὴν ἐξαφάνισί της. Τὴν πήγανε νὰ δῆ τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἀναγνώρισε ἀμέσως... Μὰ θἄχουμε καὶ μιὰ δεύτερη μαρτυρία. Περιμένουμε τώρα τὸν ἀφεντικό της Τέλμα.

Ἀνασκίρτησα καὶ τέντωσα τ' αὐτί μου. Ὁ Ράνκιν μοῦ εἶχε προσφέρει μιὰ πολύτιμη πληροφορία...

—Λέγεται Μάρκους Χάν, πρόσθεσε. Ἔχει ἕνα κατάστημα ποὺ πουλάει καλλιτεχνικὰ ὑάλα καὶ μπιμπελό, στὸ Ἀρρόου Πόϊντ. Τὸ ἔχει βαφτίσει «Σχολὴ Κεραμικῆς». Ἡ μικρὴ ἦταν πωλήτριά του.

★

Θὰ τοὺς μιλοῦσα τώρα γιὰ τὸ φακελλάκι μὲ τὰ σπίρτα, ποὺ εἶχα δρῆ στὶς ἀποσκευές τοῦ Σέπεϋ, καὶ γιὰ τὴν περίεργη σχέσι του μὲ τὴ «Σχολὴ Κεραμικῆς»; Θεώρησα φρονιμώτερο νὰ σωπάσω, γιὰ τὴν ὥρα.

— Θὰ θέλαμε νὰ μάθουμε τὶ μαγείρευε ὁ Σέπεϋ μαζὶ μ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα, συνέχισε ὁ Ράνκιν. Ἐγὼ πιστεύω πὼς ἡ μικρὴ εἶχε κάποιο φιλαράκο, ζηλιάρη, ποὺ τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς δυό.

Κύτταξα τὸν Χόλντινγκ. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει μιὰ ἀνεξιχνίαστη μάσκα. Ἔπαιζε νευρικὰ μὲ τὸ στυλό του.

— Δὲ θἄναι δύσκολο νὰ ἐξακριβώσετε ἂν εἶχε φίλο, παρατήρησα.

— Ἴσως νὰ ξέρη ὁ Χάν, ἀπάντησε ὁ Ράνκιν, κυττάζοντας τὸ ρολόϊ του. Πρέπει νὰ πάω τώρα στὸ νεκροτομεῖο. Θὰ φτάση, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή... Μοῦ ἐπιτρέπετε;

— Φυσικά! εἶπε πρόθυμα ὁ Χόλντινγκ.

Ἔκανα νὰ σηκωθῶ κι' ἐγώ, ἀλλ' ὁ Χόλντινγκ μὲ σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

— Θἄθελα νὰ ξαναδῶ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν κατάθεσί σας, κύριε Μπράντον, μοῦ εἶπε. Ὅσο γιὰ σᾶς, κύριε ὑπαστυνόμε, δὲ σᾶς κρατῶ περισσότερο...

Ὁ Ράνκιν σηκώθηκε, χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Ἁπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Ὕστερα ὁ Χόλντινγκ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ πίπα καὶ τὴ γέμισε. Ἐξήγησα τὴ χειρονομία του αὐτὴ σὰν δεῖγμα φιλίας κι' ἄναψα ἕνα τσιγάρο.

— Κουβεντιάσατε σήμερα τὸ πρωΐ μὲ τὸν ἀστυνόμο Κάτσεν; μὲ ρώτησε ὁ Χόλντινγκ, χωρὶς νὰ μὲ κυττάξη.

— Ἂς ποῦμε πὼς κουβεντιάσαμε... Ἦταν μᾶλλον ἕνας μονόλογος, στὸ τέλος ὅμως κατάφερα νὰ πῶ κι' ἐγὼ δυὸ λογάκια. Ἔφαγα ἕνα γερὸ χαστοῦκι, γιὰ τὸν κόπο μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω παράπονο!

— Ἔγινε καθόλου λόγος γιὰ τὸν Λὴ Κρῆντυ; πρόφερε ὁ Χόλντινγκ, σηκώνοντας τὰ μάτια του.

— Μάλιστα.

— Μιλήσατε γι' αὐτὸν στὸν Κάτσεν;

— Ναί.

— Ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ Κρῆντυ προσέλαβε τὸ Σέπεϋ γιὰ κάποια δουλειά;

— Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντύπωσί μου.

Ὁ Χόλντινγκ ἄναψε τὴν πίπα του, τάρωσε τὰ φρύδια του, στριφογύρισε στὸ κάθισμά του καὶ φύσησε ψηλὰ τὸν καπνό.

— Ἔχετε καμμιὰ ἀπόδειξι; ρώτησε.

— Ὁ Σέπεϋ εἶχε σημειώσει τ' ὄνομα τοῦ Κρῆντυ στὸ στυπόχαρτό του. Ἐνῶ τοῦ τηλεφωνοῦσε. Ξέρω πὼς αὐτὸς ποὺ τὸν πῆρε στὸ τηλέφωνο, τὸν προσέλαβε καὶ τὸν ἔφερε ἐδῶ. Ὁ Σέπεϋ εἶχε τὴ μανία νὰ μοντζουρώνη τὸ στυπόχαρτο, τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε... Δὲ θλέπω γιὰ ποιὸ λόγο θἄγραφε τὸ ὄνομα τοῦ Κρῆντυ, ἂν δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ συνομιλητής του.

— Ἐκτὸς ἂν κάποιος ἄλλος τοῦ ζήτησε ν' ἀσχοληθῆ μὲ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὸν Κρῆντυ... Θέλω νὰ πῶ πὼς ὁ πελάτης τοῦ Σέπεϋ μποροῦσε νὰ παρακολουθῆ τὸν Κρῆντυ, ἢ νὰ πάρη πληροφορίες γι' αὐτόν. Σκεφθήκατε αὐτὴ τὴν περίπτωσι;

— Ναί, μὰ δὲ μοῦ φαίνεται πολὺ πιθανή.

Τοῦ διηγήθηκα τότε τὶς πρῶτες ἀψιμαχίες μου μὲ τὸν Κρῆντυ. Μοῦδωσε νὰ καταλάβω πὼς εἶχε ζητήσει πληροφορίες γιὰ μένα ἀπ' τὸν εἰσαγγελέα τοῦ Σὰν Φραντσίσκο. Ὕστερα μοῦ δήλωσε ξαφνικά:

—Τποθέτω πὼς εἴσαστε πάντα ἀποφασισμένος νὰ διαλευκάνετε τὸ μυστήριο τῆς δολοφονίας τοῦ Σέπεϋ.

—Φυσικά! ἀπάντησα.

Ὁ Χόλντινγκ πρόσθεσε τότε, διαλέγοντας μὲ μεγάλη προσοχὴ τὶς λέξεις του:

— Σὲ μερικὲς ἑβδομάδες, θὰ ἔχουμε ἐδῶ δημαρχιακὲς ἐκλογές. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσι ζητάει τὸν τρόπο ν' ἀπαλλάξη τὴν πόλι ἀπ' τὴν ἡγεμονία τοῦ Κρῆντυ. Ἂν ὁ κύριος αὐτὸς εἶναι ἀνακατεμένος κάπως στὴν ὑπόθεσι τῆς δολοφονίας τοῦ Σέπεϋ, ἡ ἀντιπολίτευσι θὰ ἀποχτήση τὸ ὅπλο ποὺ ὀνειρευότανε... Ὁ σημερινὸς δήμαρχος δὲν εἶναι πολὺ συμπαθής, ἔχει ὅμως δύναμι. Γιὰ τὴν ὥρα, κρέμονται ὅλα σὲ μιὰ κλωστή. Τὸ παραμικρὸ σκάνδαλο, δημοσιευμένο στὴν πρώτη σελίδα τῶν ἐφημερίδων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, θὰ κάνη νὰ γείρη ἡ πλάστιγγα...

— Ἂν καταλάβα καλά, εἶπα, ἐνήμερτε στὴν ἀντιπολίτευσι.

— Πιστεύω στὴ δικαιοσύνη καὶ στὴν ἐλευθερία! πρόφερε ἐπίσημα ὁ Χόλντινγκ, ἀφοῦ ἔβγαλε τὴν πίπα ἀπ' τὸ στόμα του καὶ τὴν κύτταξε σάν ν' ἀπορῆσε ποῦ τὴν εὕρισκε ἀναμένη...

— Μπράβο σας! Κ' ἂν πάρη τὴν ἐξουσία ἡ ἀντιπολίτευσι, βάζω

Μόνο ἡ PASSAP σᾶς προσφέρει 6 διαφορετικούς τύπους πλεκτομηχανῶν. Ὅλες χωρὶς βαρίδια.

PASSAP AUTOMATIC-1	Δρχ.	3.950
PASSAP AUTOMATIC-2	Δρχ.	5.750
PASSAP P – 12	Δρχ.	6.800
PASSAP DUOMATIC – 1	Δρχ.	9.900
PASSAP DUOMATIC – 4	Δρχ.	11.800
PASSAP DUOMATIC – 5	Δρχ.	12. 600

Ἡ PASSAP, μὲ τὴ μεγάλη ποικιλία τῶν μηχανῶν της, σᾶς προσφέρει τὰ μέσα γιὰ ν' αὐξήσετε τὸ εἰσόδημά σας εὔκολα, γρήγορα, ἄνετα.

ΠΛΕΞΙΜΟ ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΙΔΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΠΛΕΞΙΜΟ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ!

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

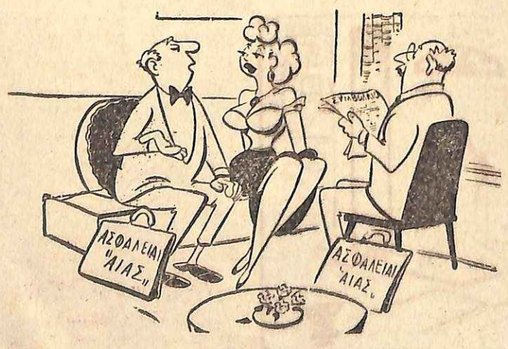
PASSAP

ΑΘΗΝΑΙ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15 - ΘΕΣΣΝΙΚΗ: ΕΓΝΑΤΙΑ 130

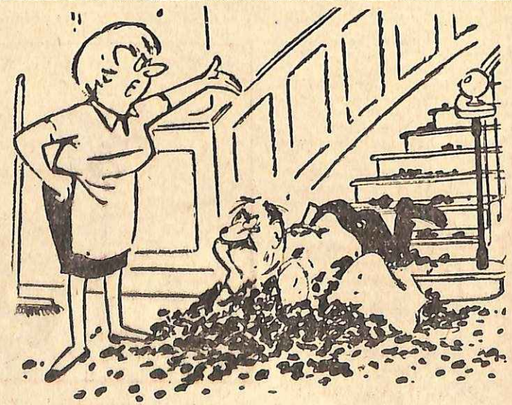
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραδείων Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

— Ἡ ἑταιρία μας θὰ σᾶς δίνη 20 χιλιάδες τὸ μῆνα, ἂν θὰ διακόψετε κάθε σχέσι σας μὲ τοὺς ἡλικιωμένους πελάτες μας, ποὺ θ' ἀκούσετε τώρα τὰ ὀνόματά τους...

— Βάζω στοίχημα πὼς τὸ ἔκανες ἐπίτηδες, ἐπειδὴ σοῦ εἶπα νὰ προσέξης νὰ μὴ μοῦ λερώσης τὴ σκάλα!...

Γιατί ή νέα πούδρα
ΤΟΚΑΛΟΝ
Κρατάει 2 φορές περισσότερο

Μέ μιά καλή Πούδρα, το πρόσωπό σας είναι πάντα δροσερό και θελκυσύνο. Πρέπει όμως ή πούδρα νά κρατάη και να μη φραζη τους πορους τού δέρματος. Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι αεροποιημένη, δηλαδη σέ κάθε μόριο πούδρας ύπάρχουν μικρες φυσαλλίδες άέρος πού την κάνουν απολύτως ελαφρά. Έτσι, ή επιδερμις σας άναπνέει κανονικά και τό πρόσωπό σας μενει όλη την ήμέρα μ α τ και θελκυδενιο. Δοκιμάσετε την νεα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ και θα ένθουσιασθήτε.

Tokalon
Η ΤΟΚΑΛΟΝ ΘΩΡΑΚΙΖΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9—3. Τά άπογεύματα μόνον έπί συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οικία 710.752.

ΟΛΟΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ
ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ

Είναι μιά ικανότης έμφυτη σέ όλους μας, πού δέν άργει νά έκδηλωθή μόλις καλλιεργηθή. Άρχίστε λοιπόν άμέσως τώρα τή σπουδή της Α.Β.C., στό σπίτι σας, όπου και άν μένετε, όποια και άν είναι ή ήλικία σας και γρήγορα θά κάνετε και σείς σκίτσα σάν αύτό. Για πληροφορίες έπισκεφθήτε μας. Άν έμποδίζεσθε ή άν μένετε σ' έπαρχία γράψτε μας, γιά νά λάβετε άναλυτικό τεύχος δωρεάν, χωρίς καμμιάν ύποχρέωσί σας.

Σκίτσο νεαρᾶς μαθητρίας μας, έκ τοῦ φυσικοῦ.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10.—Τηλ. 623.880
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

στοίχημα πώς θἆσαστε ὁ καινούργιος εἰσαγγελέας.

Ὁ Χόλντινγκ ξεροκατάπιε, μέ κύτταξε πάνω ἀπ' τά γυαλιά του, ἔξυσε τ' αὐτί του, δίστασε ἂν ἔπρεπε νὰ χάνη τὸ θυμωμένο καὶ κατέληξε σ' ἕνα πλατὺ χαμόγελο, ψεύτικο σάν τά τσίνορα μιᾶς στάρλετ...

—Ἀσφαλῶς, ἀπάντησε. Ἐννοεῖται ὅμως πὼς αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ σχέσι μὲ τὴν ὑποθεσί μας.

— Ποιός θέλει νὰ βγάλη ἀπ' τὴ μέση τὸν Κρῆντυ;

— Μὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτὸ ἀκριβῶς... Εἶναι μιὰ ἁπλὴ πάλη μεταξὺ τοῦ δημάρχου, ποὺ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Κρῆντυ, καὶ τοῦ δικαστῆ Χάρρισον, ποὺ κατεβαίνει στὶς ἐκλογὲς μ' ἕνα πρόγραμμα ριζικῶν μεταρρυθμίσεων.

— Ἔχει λοιπὸν μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ μεταρρυθμίσεις, αὐτὴ ἡ πόλι;

—Ἀσφαλῶς!

— Ποιά θέσι ἔχει πάρει ὁ Ράνκιν;

— Δὲ μπορεῖ νὰ κάνη πολλὰ πράγματα, ἂν ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ ἀποδειχτῆ ἐπιζήμια γιὰ τὴ Δημαρσία. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας δὲ θὰ θελήση ποτὲ νὰ συνεχιστῆ μιὰ ἔρευνα ποὺ μπορεῖ νὰ βλάψη τὸν Κρῆντυ. Εἶναι καλοὶ φίλοι, οἱ δυό τους.

— Καί, φυσικά, ὁ Ράνκιν ἔχει τὴν ἐλπίδα νὰ προβιβαστῆ σὲ ἀστυνόμο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκτεθῆ. Ἔτσι;

Ὁ Χόλντινγκ δὲν ἀπάντησε.

— Συνεπῶς, πρόσεσε, ἀπομένω ἐγὼ μονάχα, γιὰ νὰ βγάλω τὰ κάστανα ἀπ' τὴ φωτιά!

—Ὁ δικαστὴς Χάρρισον ἔχει μεγάλη ἐπιρροή. Διαθέτομε μιὰ ἐφημερίδα μὲ πολλὴ κυκλοφορία. Φυσικά, θὰ πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε μὲ φρόνησι. Ἀλλ' ἂν συνεχίσετε τὴν ἔρευνά σας χωρὶς νὰ βγῆτε ἀπ' τὰ νόμιμα πλαίσια, κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ σᾶς δυσκολέψη.

— Ναί, τὸ πιστεύω, αὐτό. Δὲν εἶμαι ὅμως σίγουρος ἂν οἱ μέθοδοί μου εἶναι ἐντελῶς κανονικές...

— Πάντως, εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν ξέρω τίποτα, ἐγώ!

— Καλά, εἶπα, ἀφοῦ σκέφθηκα λίγο. Θὰ δῶ τί μπορῶ νὰ κάνω.

— Σᾶς συνιστῶ ν' ἀνακοινώσετε ὅ,τι θ' ἀνακαλύψετε, ὄχι σὲ μένα, ἀλλὰ στὸ διευθυντὴ τοῦ «Ταχυδρόμου τοῦ Σαὶν-Ραφαέλ». Αὐτὸς εἶν' ἕνας φανατικὸς τύπος, ποὺ δέχεται νὰ δημοσιεύση στὴν ἐφημερίδα του ὁτιδήποτε, φτάνει μόνο νὰ βλάπτη τὸ σημερινὸ δήμαρχο... Κι' ὅταν πιὰ δημοσιευθοῦν οἱ ἀποκαλύψεις σας,ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας θὰ βρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ πάρη μέτρα.

Χαμογέλασα κάπως εἰρωνικά.

—Ὁ κέϋ, εἶπα. Στὸ μεταξὺ ὅμως, μπορῶ νὰ ὑπολογίζω σὲ καμμιὰ βοήθεια;

—Ὁ Ράνκιν ξέρει τοὺς σκοπούς μας. Ἂν θέλετε νὰ ἐπικοινωνῆτε κάπου - κάπου μαζί του, στὸ σπίτι του, θὰ σᾶς δίνη τὶς πληροφορίες ποὺ μπόρεσε νὰ μαζέψη. Θὰ βρῆτε στὸν κατάλογο τὸν ἀριθμό τηλεφώνου του.

— Πῶς λέγεται ἐκεῖνος ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδας ποὺ μοῦ εἶπατε, ὁ φανατικός;...

— Ράλφ Τρόϋ. Μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε σ' αὐτόν. Δῶστε του τὰ στοιχεῖα σας καὶ θὰ τὰ δημοσιεύση. Ὡραῖο πρᾶγμα, χύριε Χόλντινγκ!

Μοῦδωσε τὸ χέρι του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ σαίξη τὸ δικό μου.

— Καλὴ ἐπιτυχία. Καὶ νὰ προσέχετε!...

Δὲν ἦταν καθόλου ἀπαραίτητη αὐτὴ ἡ τελευταία σύστασί του. Τὸ εἶχα ὑπ' ὄψι μου νὰ προσέχω.

*

Φεύγοντας ἀπ' τὴν ἀστυνομία, σκέφθηκα ἂν εἶχα ἀκόμη ὥρα, γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ Μάρκους Χάν. Ἤμουν περίεργος νὰ τὸν δῶ.

Παρακάλεσα τὸν ὑπαξιωματικὸ ὑπηρεσίας νὰ μοῦ δείξη ποῦ βρισκότανε τὸ νεκροτομεῖο καὶ τοῦ ἐξήγησα πὼς ἤθελα νὰ μιλήσω στὸν ὑπαστυνόμο Ράνκιν, ἂν ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ. Μοῦ εἶπε νὰ προχωρήσω στὸ διάδρομο καὶ νὰ στρίψω δεξιά.

Ἀκολούθησα τὶς ὁδηγίες του.Τὸ νεκροτομεῖο βρισκόταν στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς αὐλῆς. Πάνω ἀπ' τὴν πόρτα του, ἔκαιγε μιὰ μπλὲ λάμπα. Δυὸ παράθυρά του ἦταν φωτισμένα.

Διέσχισα ἀθόρυβα τὴ σκοτεινὴ αὐλὴ κι' ἔριξα μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ ἕνα παράθυρο.

Ὁ Ράνκιν στεκόταν ὄρθιος μπροστὰ σ' ἕνα μαρμάρινο τραπέζι, ὅπου κειτόταν τὸ πτῶμα τῆς Τέλμα Κούϊνς, σκεπασμένο μ' ἕνα σεντόνι ὣς τὸ λαιμό.

Ἀπέναντί του, εἶδα ἕνα ἀδύνατο ἀνθρωπάκο μὲ μακρυὰ ἀχυροῦσανθα μαλλιὰ καὶ μὲ γενάδα. Φοροῦσε ἕνα ποικάμισο καου - μπόϋ, μὲ μπλὲ καὶ κίτρινα τετράγωνα, στενὸ μαῦρο παντελόνι καὶ μπότες μεξικάνικες μὲ ψηλὰ τακούνια καὶ ἀσημένια στολίσματα. Εἶχε λεπτὸ μύτη, μάτια ἔξυπνα καὶ φαρδὺ πέτωπο."Ακουγε τὸ Ράνκιν, χτυπῶντας συγχρόνως τὶς μπότες του μὲ τὸ μαστίγιο ποὺ κρατοῦσε.

Θὰ ἦταν στὸ στοιχεῖο του, καβάλλα σ' ἕνα ἄλογο. Ἔτσι ὅμως, πεζός, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀπ' τοὺς τόσους ἀνισόροπους ἐκκεντρικοὺς τῆς Καλιφορνίας.

Ὁ Ράνκιν μιλοῦσε κι' ὁ Χὰν περιοριζότανε μόνο νὰ κουνάη τὸ κεφάλι του καὶ νὰ πετάη μιὰ λέξι κάπου - κάπου. Ἀπ' τὴν ἔκφασι τοῦ ὑπαστυνόμου καταλάβαινα πὼς δὲν εἶχε μάθει τίποτα τὸ ἐνδιαφέρον ἀπ' τὸ συνομιλητή του.

Στὸ τέλος, ἀνασήκωσε τὸ σεντόνι, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο τῆς νεκρῆς.

Ὁ Χὰν διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐγὼ ἔσπευσα νὰ κουφτῶ στὸ σκοτάδι.

Ὁ Χὰν διέσχισε τὴν αὐλὴ μὲ μεγάλες δρασκελιές, ἐξακολουθῶντας νὰ χτυπάη τὴ μπότα του μὲ τὸ μαστίγιό του,καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ νεκροτομείου.

Ὁ Ράνκιν ἑτοιμαζότανε νὰ σβύση τὸ φῶς, ὅταν μὲ εἶδε. Τὸ τραχὺ πρόσωπό του πρόδωσε τὴν ἔκπληξί του.

— Τί γυρεύετε ἐδῶ; μὲ ρώτησε.

— Αὐτὸς ὁ τύπος ἦταν ὁ Χάν;

— Ναί. Κάνει τὸν ἰδιότροπο, βγάζει ὅμως ἕνα σωρὸ λεφτὰ μὲ τὸ μαγαζί ποὺ σκάρωσε. Μοσχοπουλάει τὰ πιατικά του... Ξέρετε τί μοῦ διηγήθηκε; Θὰ σαστίσετε, ὅταν τ' ἀκούσετε.

Ἄγγιξε τὸ μπράτσο τῆς νεκρῆς καὶ πρόσθεσε:

—Ἡ μακαρίτισσα, ὄχι μόνο ἦταν θρήσκα κι' εὐλαβική, ἀλλὰ δὲν ἔβγαινε ποτὲ μὲ ἄντρες! Δὲν εἶχε φίλο... ἐκτὸς ἂν μποῦ νὰ θεωρηθῆ φίλος ὁ ἐξομολογητής της!Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἄρσενικὸς ποὺ εἶχε δοσολψίες μαζί της!

»Ἐξ ἄλλου, ὁ γιατρὸς λέει πὼς ἦταν ἀγνή... Θὰ δῶ αὔριο τὸν παπᾶ, μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς μποροῦμε νὰ πιστέψουμε τὰ λόγια τοῦ Χάν.

— Κι' ὅμως βγῆκε μὲ τὸ Σέπεϋ. παρατήρησα.

Ὁ Ράνκιν ἔκανε μιὰ γκριμάτσα.

— Ἦταν λοιπὸν τόσο γόης, ὁ φίλος σας; εἶπε. Μποροῦσε στ' ἀλήθεια νὰ τουμπάρη μιὰ τέτοια κοπέλλα;

—Ἦταν ἱκανός, εἶχε ἕνα δικό του τρόπο... Ὡστόσο, δὲν τὰ πολυπιστεύω, ὄ,τ' αὐτά! Ὁ Σέπεϋ δὲν εἶχε πολλὴ συμπάθεια στὶς θρησκόληπτες... Ἴσως νὰ ἔλεγαν μὲ τὴν κοπέλλα γιὰ ἐπαγγελματικοὺς λόγους, γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Μπορεῖ νὰ τὸν βοήθησε, νὰ τοῦδωσε πληροφορίες.

— Μὰ θὰ πήγαιναν νὰ κάνουν μπάνιο μαζὶ καὶ θἄπαιρναν μάλιστα τὸ ἴδιο παβιγιόν, ἂν ἐπρόκειτο ἁπλῶς γιὰ ἐπαγγελματικὴ συνεργασία;

Ἀνασήκωσα τοὺς ὤμους μου.

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησα.

—Πάντως, μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι περιττὸ νὰ ψάχνουμε γιὰ πιθανὸ φίλο της.

Ἔσβησε τὸ φῶς καὶ ρώτησε:

— Τὰ κανονίσατε μὲ τὸ Χόλντινγκ;

—Τοῦ εἶπα πὼς ἤμουν σύμφωνος. Μοῦ εἶπε πὼς μπορῶ νἀρχωμάω νὰ σᾶς βρίσκω στὸ σπίτι σας, ὅταν θὰ χρειάζωμαι πληροφορίες.

—Δὲ σᾶς εἶπε πὼς μπορούσατε νὰ δῆτε αὐτόν, στὸ δικό του σπίτι;

—Ὄχι.

Ὁ Ράνκιν μὲ πλησίασε κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο μου.

—Θὰ ἦταν παράξενο, ἂν σᾶς τὄλεγε... Φροντίζει πάντα νὰ φυλάγεται ὁ ἴδιος... Προσέχτε! Δὲν θἄ εἴσαστε ὁ πρῶτος, ποὺ θὰ τὸν ξεπληρετήσετε στὸ παιχνίδι του. Ἔχει γαντζωθῆ στὴ θέσι του ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, σᾶς παρακαλῶ δὲ νὰ πιστέψετε πὼς δὲν κατώρθωσε νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ χωρὶς δυσκολίες... Ἔχει τὸ ἰδιαίτερο χάρισμα νὰ βάζη τοὺς ἄλλους νὰ κοπιάζουνε γιὰ τοὺς δικούς του σκοπούς. Προσέχετέ τον λοιπόν!

Βγῆκε ὕστερα ἀπ' τὸ νεκροτομεῖο, σκυφτός, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

Ἐγὼ ἤμεινα ἐκεῖ γιὰ ἕνα λεπτὸ ἀκόμα, ἀναμασῶντας ὅλες ἐκεῖνες τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχα πάρει. Ἀκόμα κι' ἂν δὲν ἤμουν προειδοποιημένος, δὲ θἄδινα ἐμπιστοσύνη στὸ Χόλντινγκ. Δὲ μ' ἄρεσε καθόλου ἡ πονηρὴ φάτσα του...

Βγῆκα κι' ἐγὼ κι' ἔκλεισα τὴν πόρτα πίσω μου. Ἡ ὥρα ἦταν 2 παρὰ 25΄. Ἤμουν κουρασμένος κι' ἔπεσα μ' εὐχαρίστησι πάνω στὸ κάθισμα τῆς Μπουϊκ μου.

Τὸ ρολόϊ χτυποῦσε 2, ὅταν γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὁ γυχτερινὸς θυρωρὸς μοὔρριξε μιὰ αὐστηρὴ ματιά, καθὼς διέσχιζα τὸ χῶλ. Μὰ δὲν τοὔδωσα προσοχή, μὲ τὴν κούρασι ποὺ εἶχα.

Πῆρα τὸ ἀσανσέρ, ἀνέβηκα στὸ δεύτερο πάτωμα καὶ προχώρησα στὸ διάδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν κάμαρά μου. Ἄνοιξα τὴν πόρτα κι' ἄναψα τὸ φῶς. Ἀμέσως μάσησα μιὰ βλαστήμια...

Τὸ δωμάτιο βρισκόταν στὴν ἴδια κατάστασι μὲ τὴν κάμαρα τοῦ Σέπεϋ. Τὰ συρτάρια τοῦ κομμοῦ κοέμονταν, τὸ στρῶμα ἦταν ξεσκισμένο, τὰ μαξιλάρια κουρελιασμένα. Τὰ πράγματά μου ἦταν βγαλμένα ἀπ' τὶς βαλίτσες καὶ σκορπισμένα στὸ πάτωμα. Ἡ ἴδια ἔρευνα εἶχε γίνει καὶ στὴ βαλίτσα τοῦ Σέπεϋ.

Ὥρησα στὴ γωνιά, ὅπου εἶχα κρύψει τὸ φακελλάκι μὲ τὰ σπίρτα. Ἔχωσα τὰ δάχτυλά μου κάτω ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ χαλιοῦ καὶ χαμογέλασα, καθησυχασμένος. Τὸ φακελλάκι βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἔσκυψα πιὸ πολύ, τὄβγαλα ἀπ' τὴν κρύπτη του καὶ τ' ἄνοιξα. Ἔπεσε μέσα στὴ φούχτα μου τὸ κομμένο σπίρτο, ποὺ τὸ εἶχα τοποθετήσει ἰδίλα στ' ἄλλα.

Ἔκανα τὴ σκέψι πώς, ἂν εἶχε ψάξει κάποιος γι' αὐτὸ τὸ φακελλάκι, εἶχε φύγει ἄπρακτος. Ὅταν ὅμως κύττα ξα καλύτερα τὸ σπίρτο ποὺ κρατοῦσα, ἡ ἱκανοποίησί μου γάθηκε ξαφνικά.

Δὲν εἶχε τυπωμένο πάνω του κανένα ἀριθμό, αὐτὸ τὸ σπίρτο! Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τ' ἄλλα, ὅπως διαπίστωσα ἀμέσως.

Ἀνασκώθηκα... Κάποιος εἶχε πάρει τὸ φακελλάκι τοῦ Σέπεϋ καὶ εἶχε ἀφίσει στὴ θέσι του ἐν' ἄλλο, μὲ τὴν ἐλπίδα ἀσφαλῶς πὼς δὲν εἶχα προσέξει τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ πρώτου!

Μὰ δὲ μποροῦσα, γιὰ τὴν ὥρα, νὰ σκεφθῶ περισσότερο. Ἔπεσα στὸ κρεβάτι, κατάκοπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Τὴν ἄλλη μέρα, κοιμήθηκα ὣς τὶς 11 καὶ τέταρτο.

Ὅταν εἶχα τηλεφωνήσει στὸ θυρωρό, τὸ προηγούμενο βράδυ, μετὰ τὴν ἐπιστροφή μου, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσω πὼς δὲ μποροῦσα νὰ χρησιμοποιήσω τὴν κάμαρά μου, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκότανε, ἐκεῖνος εἶχε εἰδοποιήσει ἀμέσως τὴν ἀστυνομία καὶ εἶχε δεχθῆ καινούργια ἐπίσκεψι τοῦ Κάντυ.

Δὲν τοῦ ἔκανα λόγο γιὰ τὸ φακελλάκι μὲ τὰ σπίρτα. Τοῦ ἔδειξα μονάχα τὴν κάμαρά μου.

Μὲ ρώτησε ἂν μοῦ εἶχαν κλέψει κάτι κι' ἀπάντησα πὼς δὲν πίστευα νὰ μοῦ λείπη τίποτα.

Πέρασα σ' ἄλλο δωμάτιο, ἀφίνοντας τὸν Κάντυ καὶ τοὺς ἄνδρες του νὰ ψάχνουν γιὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καὶ γιὰ ἄλλες ἐνδείξεις. Ἤμουν βέβαιος πὼς δὲ θὰ βρίσκανε τίποτα.

Μόλις πλάγιασα, μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

Μὲ ξύπνησε ὁ φλογερὸς ἥλιος, ποὺ γλυστροῦσε ἀνάμεσα στὰ παντζούρια. Ζήτησα καφὲ καὶ φρουτανιές, ἔκανα ἕνα ντούς, ξυρίστηκα καὶ ξάπλωσα στὸ κρεβάτι μου, περιμένοντας τὸ πρόγευμα.

Ἔνοιξα ἕπινα τὸν καφέ μου, σὲ λίγο, κτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ Ράνκιν.

—Ἔμαθα πὼς εἴχατε ἐπισκέψεις χτὲς τὸ βράδυ, μοῦ εἶπε.

— Ναί.

—Ἔχετε καθόλου ἰδέα ποιοὶ ἦταν οἱ ἐπισκέπτες σας;

Κύτταξα τὸ ταβάνι κι' ἀπάντησα:

—Ἂν τὸ ἤξερα, θὰ τὄλεγα στὸν Κάντυ... Ἀφοῦ εἶχαν ψάξει τὰ πράγματα τοῦ Σέπεϋ, ἦρθε ὕστερα ἡ δική μου σειρά.

— Φυλαχτῆτε ἀπὸ κανένα σουβλί!...

—Ἔννοια σας, δὲν τὸ ξεχνάω.

— Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς ἴσως νἄχατε καμμιὰ καινούργια εἴδησι... Ὁ Κάντυ δὲν ἀνακάλυψε τίποτα, Ἐσείς;

— Τίποτα κι' ἐγώ, γιὰ τὴν ὥρα. Μά, ἂν βρῶ κάτι, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, ὁ Ράνκιν μοῦ εἶπε:

— Εἶδα τὸν παπᾶ. Δὲ μᾶς εἶπε ψέμματα ὁ Χάν. Τὸ θῦμα ἦταν ἔτσι ὅπως μᾶς τὸ περίγραψε. Δὲν ἔβγαινε μὲ κανένα νέο... κι' ὁ παπᾶς βεβαιώνει πὼς δὲ θἄκανε ποτὲ συντροφιὰ μ' ἕναν ἄγνωστο.Εἶναι ἀπόλυτα βέβαιος.

— Κι' ὅμως ἔκανε συντροφιὰ μὲ τὸ Σέπεϋ.

— Ναί, βέβαια... Μὰ θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἔχω πολλὴ δουλειὰ τώρα. Προσπαθῶ νὰ βρῶ ἀπὸ ποῦ προερχότανε ἐκεῖνο τὸ σουβλί.

— Θὰ σᾶς τὸ συνιστοῦσα κι' ἐγώ... Δὲν ἔχει δακτυλικὰ ἀποτυπώματα;

—Ὄχι, κανένα. Μπορεῖτε δὲ ν' ἀγοράσετε ἕνα τέτοιο ἐργαλεῖο ἀπὸ κάθε κατάστημα εἰδῶν κιγκαλερίας. Πάντως, οἱ ἄνθρωποί μου ψάχνουνε δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἂν ἔχω τίποτα καινούργιο, θὰ σᾶς κατήσω ἐνήμερο.

Τὸν εὐχαρίστησα. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς μὲ βοηθοῦσε μὲ περισσότερο ζῆλο ἀπ' ὅσο περίμενα.

Μοῦ θύμισε πὼς ἔπρεπε νὰ παρευρεθῶ στὴν προδικαστικὴ ἐξέτασι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Σέπεϋ, ποὺ θὰ γινότανε τ' ἀπογεμα. Ὕστερα ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ἀποτελείωσα τὸν καφέ μου καὶ τηλεφώνησα ὕστερα στὴν Ἐλλα, στὸ γραφεῖο. Τὴ ρώτησα πῶς εἶχε δεχτῆ τὴν εἴδησι ἡ γυναίκα τοῦ Σέπεϋ. Μοῦ εἶπε πὼς τὴν εἶχε πολὺ ταράξει, τώρα ὅμως θἄ εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸν πρῶτο κλονισμό.

— Θἄ πάρη τὸ γραμμα μου τ' ἀπόγεμα, εἶπα. Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς δὲ θ' ἀργήση νἀρθῆ γιὰ μοῦ ζητήση λεφτά. Κλείδωστε καλὰ τὴν κάσα μας, Ἐλλα. Καὶ πέστε στὴ χήρα πὼς θὰ τῆς στείλω ἀπόψε ἕνα τσέκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ
Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΙΖΟΛΑ
ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ ΓΕΜΠΑ, γωνία Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου 14 (Α΄. ὄροφος) παρέλαβε νέες φορτώσεις ἱματισμοῦ Ἀμερικῆς «εὐκαιρίας» σὲ ἐκλεκτὰ ἀνοιξιάτικα εἴδη.

ΜΠΛΟΤΖΕΣ — ΦΟΥΣΤΕΣ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΠΑΙΔΙΚΑ κλπ.
Στὴν ΓΕΜΠΑ θὰ βρῆτε καὶ σεῖς μιὰ εὐκαιρία μὲ λίγες μόνο δοχ.

Ὑγεία καὶ Κομψότης
μὲ τσαϊ
Warondo

Ἑκατομμύρια γυναικῶν σὲ ὅλο τὸν κόσμο προστατεύουν ἀποτελεσματικῶς τὴν ὑγεία τους καὶ διατηροῦν πάντοτε νεανικὴ κομψότητα χάρις στὸ γερμανικὸ τσαϊ WARONDO.

Τὸ τσαϊ "Βαρόντο,, εἶναι φυσικὸ προϊὸν ἀποτελούμενο ἀπὸ εἰδικὰ βότανα.
Ἀποτοξινώνει τὸν ὀργανισμὸ καὶ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν **δυσκοιλιότητα** καὶ ὅλα τὰ δυσάρεστα ἐνοχλήματά της.

Τὸ τσαϊ WARONDO ἐξαφανίζει φυσιολογικῶς τὴν **παχυσαρκία** χωρὶς φάρμακα καὶ ἐξαντλητική δίαιτα.

- Παρασκευάζεται ὅπως τὸ συνηθισμένο τσαΐ.
- Πίνεται εὐχάριστα ζεστὸ ἢ κρύο.
- Ὑγιεινὸ καὶ εὐχάριστο ρόφημα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡ. ΕΛΛΑΔΟΣ
"PHARMORIAN,, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 50 - ΤΗΛ. 574.463
"ΑΤΟΜ"

Διά Ρευματισμούς Ἀρθριτικὰ Ἰσχυαλγίαν...

...σᾶς συνιστῶ ὑπευδύνως τὴν συσκευήν:

ΦΙΛΙΠΣ
infraphil

Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἡ ἐφαρμογὴ τῆς θερμότητος ἐπιτρέπει τὴν κατάπαυσιν τοῦ πόνου καὶ εὐνοεῖ τὴν θεραπείαν. Ἡ εὐεργετικὴ αὐτὴ θερμότης σᾶς παρέχεται μὲ τὸν ἀποτελεσματικώτερον τρόπον ἀπὸ τὴν συσκευὴν **infraphil**

Θεραπεία διὰ τῆς θερμότητος
ΑΡΧ. 350
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ INFRAPHIL ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΑΜΑΡ Α.Ε.

Συμπληρώσατε καὶ ἀποστείλατέ μας τὸ κατωθι δελτίον

Πρὸν τὴν ΦΙΛΙΠΣ Α.Ε.
Ὁδ. Φωκ. 151 - ΑΘΗΝΑΙ
Ἀποστείλατέ μου ΔΩΡΕΑΝ, ἄνευ οὐδεμίας ὑποχρεώσεώς ἐκ μέρους μου, τὸ ἀναλυτικὸν τεῦχος διὰ τὴν συσκευὴν Infraphil.
ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ

εἰδικοὶ δι' ἐρεύνας πληροφορίας ἐπὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιστευτικῶν ὑποθέσεων, γάμων, διαζυγίων, ἐπιτηρήσεως ἀνηλίκων, ἀναζητήσεως πραγμάτων ὑπὸ κατάσχεσιν κλπ. Διεύθυνσις Γραφείου Πληροφοριῶν «ΑΘΗΝΕΣ», Παρασκευᾶ 2 (πλατεῖα Κλαυθμώνος), τηλ. 227.709. Τὴν σοβαρότητα τῶν ἐργασιῶν μας ἐγγυᾶται ἡ πολυετὴς εὐδόκιμος δημοσία προϋπηρεσία μας.

ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΒΥΘΟ

Ο ΤΖΟΒΑΝΝΙ Μαριάνο, τ' ὄμορφο παλληκάρι μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τὰ γερὰ μπράτσα, λογαριαζόταν σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους βουτηχτάδες τῆς Ἰταλίας. Κανένας ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του δὲ μποροῦσε νὰ τὸν παραβγῆ στὶς τολμηρὲς καταδύσεις του. Βουτοῦσε στὰ πιὸ βαθειὰ νερά, ἔμενε πολλὴ ὥρα κι' ἀνεβαίνοντας κρατοῦσε πάντα κάτι πολύτιμο.

Ὅταν κανένα καράβι βούλιαξε, τὸν Τζοβάννι καλοῦσαν πρῶτα νὰ βουτήξη, γιὰ νὰ τοὺς πῆ, ἂν μποροῦσαν νὰ τὸ τραβήξουν ἐπάνω. Ὅσο μεγάλωνε ἡ φήμη του, τόσο καὶ ἡ τσέπη του γέμιζε χρήματα. Ἔτσι στὰ τριανταπέντε του χρόνια, ὁ Τζοβάννι κατάφερε νὰ χτίση μιὰ ὄμορφη βιλλίτσα στὴν πατρίδα του, τὴ Νεάπολι, καὶ νὰ τὴν ἐπιπλώση θαυμάσια, γιὰ νὰ ἐγκαταστήση τὴν Τζούλια Πάομα, τὸ ὄμορφο κοριτσάκι τῆς γειτονιᾶς του, ποὺ ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρός.

Ἂν ὁ Τζοβάννι δὲν ἦταν τυλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη του, θ' ἄκουγε πὼς ἡ Τζούλια εἶχε ἕνα σωρὸ θαυμαστὲς κι' ὄχι λίγους τουφεροὺς φίλους. Μὰ ὁ Τζοβάννι ἐχοτταν πάντα γιὰ λίγες μέρες στὴ Νεάπολι κι' ἔπειτα ξαναφευγε γιὰ τὴ δουλειά του. Τὴν κοπέλλα αὐτὴ τὴ λάτρευε καὶ σὰν τίμιος θαλασσινός, σκέφθηκε νὰ τὴν πάρη δική του μὲ τὸ στεφάνι. Γι' αὐτὸ πῆγε ἴσια καὶ τὴ ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

Τζοβάννι εἶχε ἕνα διαβολεμένο κέφι. Τοὔχαν προσφέρει ἀρκετὲς χιλιάδες λιρέττες γιὰ νὰ ἀνακαλύψη τὴ θέσι ἑνὸς γιώτ, ποὺ εἶχε βουλιάξει τὴν προηγούμενη μέρα σὲ μιὰ ἔντονη ἀρχολιμιά, εἰκοσι μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὴ Νεάπολι.

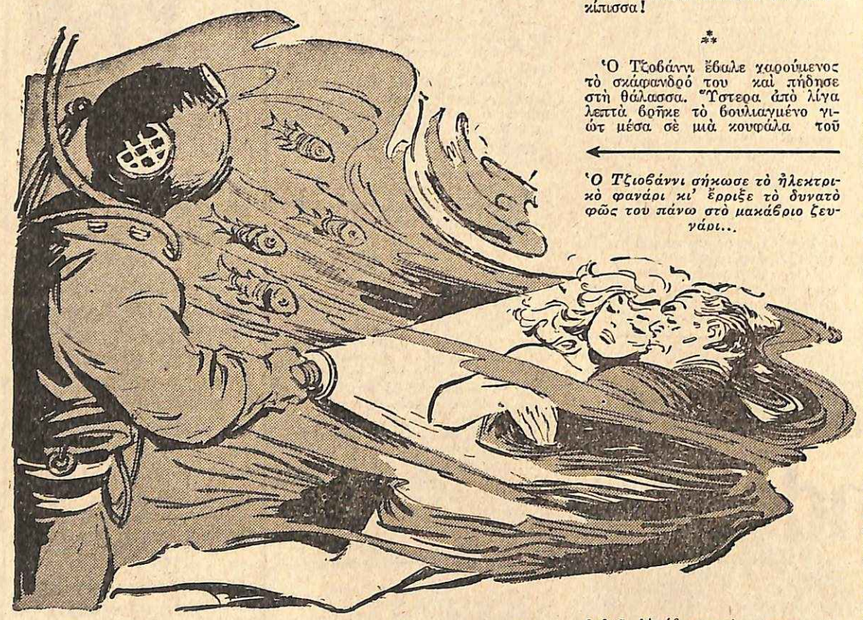
Ὁ Πασκουάλε, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ γιώτ, ἕνας πλούσιος Νεαπολιτάνος τραπεζίτης, βοῆκε τὸ θάνατο, γλεντώντας μὲ τὴν εὐθυμη συντροφιά του, ὕστερα ἀπὸ μιὰ φοβερὴ τρικυμία.

Ὁ Τζοβάννι, ποὺ ἦταν μοναδικὸς σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὸ μέρος, ποὺ ἦταν βυθισμένο τὸ γιώτ. Τότε οἱ συγγενεῖς τοῦ Πασκουάλε τὸν παρακάλεσαν, νὰ μπῆ μέσα στὸ γιώτ, γιὰ νὰ μαζέψη τὰ πτώματα τῶν πνιγμένων, ποὺ ἤθελαν νὰ τὰ θάψουν. Ἡ ἀμοιβή του θὰ ἦταν πλουσιοπάροχη. Ὁ Τζοβάννι λογάριαζε μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ν' ἀγοράση ἕνα κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια γιὰ τὸν ὡραῖο λαιμὸ τῆς γυναίκας του, ποὺ ἦταν φιλάρεσκη καὶ τρελλαινόταν γιὰ τὰ στολίδια.

— Τζούλια μου, θὰ τῆς ἔλεγε, ὅταν θὰ τῆς τὸ περνοῦσε στὸ λαιμό, τώρα μοιάζεις μὲ ποιγκίπισσα!

⁂

Ὁ Τζοβάννι ἔβαλε χαρούμενος τὸ σκάφανδρό του καὶ πῆδησε στὴ θάλασσα. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ βοῆκε τὸ βουλιαγμένο γιὼτ μέσα σὲ μιὰ κουφάλα τοῦ

Ὁ Τζιοβάννι σήκωσε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι κι' ἔριξε τὸ δυνατὸ φῶς του πάνω στὸ μακάβριο ζευγάρι...

Ὁ Τζοβάννι Μαριάνο πήγαινε μὲ βαρειὰ καρδιὰ νὰ ξαναπιάση δουλειὰ στὴν ἑταιρία γιὰ τὰ ναυαγισμένα πλοῖα, ποὺ τὸν καλοῦσε νὰ γυρίση ἀμέσως.

★

Πέρασε ἕνας χρόνος ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο του κι' ὁ Τζοβάννι ἐξακολουθοῦσε νάναι πάντα ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναίκα του.

— Ἀγαπημένη μου, τῆς ἔλεγε, κάθε φορὰ ποὺ σὲ ξαναβλέπω, ἔχω τὴν ἴδια λαχτάρα ποὺ ἔνοιωσα τὴν πρώτη φορὰ ποὺ σὲ εἶδα!..

Κι' ἡ γυναίκα τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Ἂν ἤξερες μὲ τί ἀνυπομονησία σὲ περίμενα!

Ὅλα αὐτὰ ξετρέλλαιναν τὸν ἐρωτευμένο βουτηχτή, ποὺ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ τελειώση ἡ δουλειά του γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι τῶν ὀνείρων του.

⁂

Τὸ ἀνοιξιάτικο ἐκεῖνο πρωϊνὸ ὁ βυθοῦ. Ἀνέβηκε στὸ καταστρωμα κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη μὲ δυσκολία ἀνάμεσα στὰ σπασμένα κατάρτια, στὰ σγισμένα πανιὰ καὶ στὰ μπεοδεμένα σχοινιά. Ὕστερα ἀπὸ ἀγωνιῶδεις προσπάθειες, βρῆκε τὴν πόρτα μιᾶς καμπίνας ποὺ ἦταν μισάνοιχτη. Τὴν ἔσπρωξε καὶ μπῆκε μέσα.

Ἴσως, σκέφθηκε, νὰ βρῶ ἐδῶ μέσα κανένα ἀπὸ τοὺς νεκρούς».

Ἔκανε νὰ προχωρήση, ἀλλὰ σταμάτησε ἀπότομα καὶ τὰ γόνατά του λυγίσανε, σὰν νὰ τὸν χτύπησε κάποιο ἀόρατο χέρι. Τρόμαξε τὸ μαγάρι του, μὰ δὲν πρόφτασε νὰ χτυπήση. Ἦταν ἕνα μικρὸ σκυλόψαρο ποὺ πέρασε μ' ὁρμὴ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ξαφνιασμένο ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχη παρουσία του.

Συνηθισμένα πράγματα γιὰ τὸν Τζοβάννι!

Στύλωσε τὰ μάτια του στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καμπίνας. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἔνοιωσε τοὺς ἀρμοὺς τοῦ κορμιοῦ του νὰ λύνωνται. Ἔγειρε πίσω καὶ στηρίχτηκε στὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν πέση. Πίσω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ κράνους του, εἶδε δυὸ ἀγκαλιασμένα πτώματα νὰ κουνιοῦνται ἀπαίσια μέσα στὸ νερό. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος ἄντρας καὶ μιὰ νεαρὴ γυναίκα. Ὁ θάνατος τοὺς βοῆκε μέσα στὴν καμπίνα, πάνω σ' ἕνα στερνὸ ἀγκάλιασμα ἔρωτα καὶ ἀγωνίας.

Ὁ Τζοβάννι σήκωσε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι κι' ἔριξε τὸ δυνατὸ φῶς του πάνω στὸ μακάβριο ζευγάρι. Στὸ πρόσωπο τοῦ ἄντρα ἀναγνώρισε τὸν πλούσιο τραπεζίτη, τὸν Πασκουάλε.

Μὰ ὅταν τὸ φῶς ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπο τῆς νεαρῆς γυναίκας, τὸ φανάρι ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του δύτη. Ἕνας παγωμένος ἱδρῶτας γέμισε τὸ μέτωπό του. Ἡ γυναίκα ἐκείνη, ποὺ εἶχε στὴν ἀγκαλιά του ὁ Πασκουάλε, ἦταν ἡ Τζούλια!

Μονομιᾶς, σὰν ἀστραπή, πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ φοβερὴ σκέψη. Ἡ γυναίκα ποὺ λάτρευε, ποὺ εἶχε δώσει γι' αὐτὴν τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του, τὸν ἀπατοῦσε! Τὸν ἀπατοῦσε μὲ τέτοια ὑποκρισία, ποὺ δὲν θὰ τὸ καταλάβαινε ποτέ. Ἐνῶ ὁ δύστυχος ἀγωνιζόταν κάθε μέρα, ριψοκινδυνεύοντας τὴ ζωή του γιὰ νὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη, ἐκείνη ἐκμεταλλευόμενη τὴν ἀπουσία του, εἶχε γίνει ἐρωμένη τοῦ πλούσιου τραπεζίτη.

Τί φοβερὴ ἀποκάλυψη! Ἡ μοῖρα βοῆκε τὸν πιὸ τραγικὸ τρόπο γιὰ νὰ τοῦ φανερώση τὴν ἀπιστία της.

Τ' αὐτιὰ τοῦ φτωχοῦ βουτηχτῆ βούιζαν, τὸ κεφάλι του πήγαινε νὰ σπάση, σὰν νάχε μείνει ὧρες ὁλόκληρες στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

Γύρισε τὸ κεφάλι του ἀναζητώντας τὴν ἔξοδο. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βλέπη τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο θέαμα. Κίνησε νὰ φύγη, μὰ μιὰ φοβερὴ σκέψη τὸν κάρφωσε στὴ θέσι του:

«Ποῦ θὰ πᾶς, δυστυχισμένε; Τί θὰ τὴν κάνης τὴ ζωή σου;».

Τὸ μυαλό του σκοτίστηκε. Χωρὶς νὰ ξέρη τί κάνει, ἅρπαξε τὰ μαχαίρι ἀπὸ τὴ ζώνη του. Μὲ μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι, ἔκοψε τὸν λαστιχένιο σωλήνα ποὺ τοῦδινε τὸν ἀέρα. Ὕστερα ἄρπαξε τὰ γέρια στὸ στῆθος του, ποὺ πνιγόταν ἀπὸ τὴν ἀσφυξία. Σὲ λίγο μέσα στὴν ἴδια καμπίνα, ἦταν κι' ἕνας ἄλλος νεκρός, ἕνας νεκρὸς ποὺ εἶχε πέσει πάνω στὰ δύο πτώματα, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμα νάναι σφιγμένα στὸ στερνὸ ἐρωτικό τους ἀγκάλιασμα.

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

✪✪

ΕΚΑΝΕ ΧΑΡΑΚΗΡΙ ΓΙΑΤΙ ΕΧΑΣΕ ΣΤΑ ΖΑΡΙΑ

Ὁ Τσοὺγκ Μάνγκ, ἀρχιμάγειρος τοῦ ὀλλανδικοῦ πετρελαιοκινήτου «Βερένα», κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς διαδρομῆς τοῦ πλοίου, ἔπαιξε ἀπὸ τὰ ζάρια ὅλες τὶς οἰκονομίες του, ἐνῶ ἀνέχοντταν στὸ ποσὸν τῶν 50 περίπου χιλιάδων δραχμῶν καὶ τὶς ἔχασε. Ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ πάθημά του, πῆγε κατόπιν στὴν καμπίνα του «μ' ἔκαμε καρακίρι, ἀνοίγοντας τὴν κοιλιά του μ' ἕνα μαχαίρι τῆς κουζίνας. Ὁ Τσοὺγκ Μάνγκ κατεγότανε ἀπὸ τὸ Χόνγκ-Κόνγκ καὶ ἦταν ἡλικίας 51 χρόνων. Ἔφησε πίσω του μόνον ἕνα σκυλάκι, τύπου πεκινουά, ποὺ τὸ υἱοθέτησαν οἱ συνάδελφοί του στὸ πλοῖο.

8 ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΚΑΚΟΤΥΧΙΑ ΕΝΟΣ ΛΕΤΤΟΝΟΥ ΑΚΡΟΒΑΤΗ

ΔΕΝ εἶναι μονάχα οἱ γάτες ἐφτάψυχες, ἀλλά... κι' ὁ Λεττονὸς ἀκροβάτης Κὸν Ζούϊς! Τοὐλάχιστον, ἔτσι τοῦ ἀρέσει νὰ λέη ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ τονίση πὼς ἔχει γλυτώσει ἀρκετὲς φορὲς ἀπὸ θανάσιμους κινδύνους.

Ἡ πιὸ πρόσφατη ἀπ' τὶς περιπέτειες αὐτὲς τοῦ συνέβη στὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Βρισκόταν ἐκεῖ μὲ τὸ τσίρκο Οὐίρθ καὶ παρουσίαζε κάθε βράδυ τὰ καταπληκτικά γυμνάσματά του. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, κρεμόταν μὲ τὸ σβέρκο ἀπὸ μιὰ «κούνια» ποὺ κρατοῦσε ἕνας σύντροφός του, σὲ ὕψος 12 μέτρων. Μιὰ βραδυὰ λοιπόν, ἐνοιωσε ξαφνικὰ πὼς οἱ μῦς τοῦ σβέρκου του δὲ μποροῦσαν πιὰ ν' ἀνθέξουν σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Γιατὶ τὸ «νούμερό» του κράτησε περισσότερο ἀπ' τὸ κανονικό. Πραγματικά, δὲν εἶχε μπορέσει ν' ἀρπάξη ἐγκαίρως μιὰ σκοινένια σκάλα, ποὺ κουνοῦσε μπροστά του ἕνας βοηθός του, ὥστε νὰ κατεβῆ ἀπ' αὐτήν. Ἐφταιγε μᾶλλον μιὰ ἀδεξιότητα τοῦ βοηθοῦ... Πάντως, στὶς τρομερὲς ἐκεῖνες στιγμές, ὁ Ζούϊς εἶδε καὶ πάλι τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια του...

Κύλησαν ἔτσι λίγα δευτερόλεπτα, ποὺ τοῦ φάνηκαν αἰῶνες... Ὁ σβέρκος του πονοῦσε ἀνυπόφορα. Λύστρησε ἐπὶ τέλους ἀπ' τὴν κούνια καὶ γκρεμίστηκε στὸ κενό...

Εἶχε ὡστόσο τὴν ἀπίστευτη τύχη νὰ μὴ σκοτωθῆ. Ἔσπασε ὅμως τὴ σπονδυλικὴ του στήλη καὶ χρειάστηκε νὰ μείνη πολὺν καιρὸ στὸ νοσοκομεῖο γιὰ θεραπεία. Εἶναι δὲ ἀμφίβολο ἂν θὰ μπορέση νὰ ξανακάνη τὸν ἀκροβάτη.

Πάντως, ξεγέλασε καὶ πάλι τὸ θάνατο, γιὰ ὀγδόη φορά!

Ὁ Ζούϊς εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι του καὶ τὴν πατρίδα του στὰ 15 του χρόνια καὶ πῆγε στὴ Γερμανία, ὅπου ἔγινε ὑπηρέτης σ' ἕνα τσίρκο. Ἡ ζωὴ αὐτὴ τὸν γοήτευε. Ὅταν λοιπὸν κάποιος Μπρατίνι ζήτησε ἕνα βοηθό, γιὰ τὸ ρόλο τῆς «ἀνθρώπινης ὀβίδας», προσφέρθηκε αὐτός. Κι' ἔτσι ἔγινε ὁ «Μέγας Μάγκο, ὁ Ζωντανὸς Πύραυλος». Κάθε βράδυ, ἔμπαινε μέσα σ' ἕνα κανόνι, μήκους 5 μέτρων. Ὁ Μπρατίνι ἔριχνε τὴν «κανονιά». Κι' ὁ Ζούϊς ἐκσφενδονιζόταν μὲ ὁρμή, μέσα σ' ἕνα σύννεφο καπνοῦ, κι' ἔπεφτε σ' ἕνα δίχτυ ἀσφαλείας.

Ἕνα βράδυ ὅμως, ὁ Μπρατίνι ἔκανε κάποιο λάθος. Καί, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσκιζε τὸν ἀέρα, ὁ Ζούϊς κατάλαβε πὼς θἄφτανε πολὺ μακρυά, πέρα ἀπ' τὸ δίχτυ! Τὸ μυαλό του λειτούργησε ἀστραπιαία, μέσα στὸ χάσμα ἐκεῖνο τοῦ δευτερολέπτου. Ἔκανε μιὰ στροφὴ μὲ τὸ σῶμα του στὸν ἀέρα, καὶ κατάφερε ν' ἁρπαχτῆ ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ δικτυοῦ, νὰ σωγκρατηθῆ. Ἔτσι σώθηκε, σπάζοντας μονάχα μερικὰ κόκκαλά του!

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, ξαναγύρισε στὸ τσίρκο. Τώρα τὸν πῆρε γιὰ βοηθὸ του ἕνας θηροδαμαστής. Μιὰ βραδυά, ὁ ἀφεντικός του μέθυσε καὶ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη τὸ νούμερό του. Πρότειναν τότε στὸ Ζούϊς νὰ μπῆ μονάχος του στὸ κλουβὶ τῶν λιονταριῶν, κι' αὐτὸς δέχτηκε. Ἦταν τρομαμένος, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴ τὸ δείχνη, γιατὶ ἤξερε πὼς τὰ θηρία καταλαβαίνουν μὲ τὴ μυρωδιὰ τὸ φοβισμένο ἄνθρωπο. «Ἴσως νὰ μὴ κατώρθωσε νὰ κρύψη καλὰ τὸ φόβο του... Πάντως, ἔβγα ἀπ' τὰ λιοντάρια χύμηξε ξαφνικά, τὸν πέταξε χάμω κι' ἄρχισε νὰ τοῦ ὀργώνη τὸ κορμὶ μὲ τὰ νύχια του. Τὸ μουσοῦδι του ἀπεῖχε μονάχα λίγους πόντους ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ Ζούϊς. Τοὔστελνε τὴ βρωμερὴ ἀνάσα του καὶ τὰ σάλια του στάλαζαν ἀπάνω του...

Ξαφνικὰ ὅμως, τὸ θηρίο δέχτηκε ἕνα ὁρμητικὸ πιδακα νεροῦ, ποὺ τοῦ πετοῦσαν ἀνάμεσα στὰ κάγκελλα τοῦ κλουβιοῦ μ' ἕνα σωλήνα, καὶ τραβήχτηκε πίσω, ἀφίνοντας τὸ θῦμα του αἱμόφυρτο κι' ἀναίσθητο...

Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ὁ Ζούϊς γλύτωνε ἀπ' τὸ θάνατο. Ὅταν γιατρεύτηκαν οἱ πληγές του, ἄφισε τὰ θηρία κι' ἔγινε ἀκροβάτης.

Σὲ μιὰ παράστασι τοῦ τσίρκου, στὴ Λεττονία, ὁ σύντροφός του πῆδησε πρὸς τὸ μέρος του, κάνοντας μιὰ ἐπικίνδυνη διπλὴ τούμπα στὸν ἀέρα. Ὁ Ζούϊς τὸν ἔπιασε κανονικά. Μὲ τὸ τραντάγμα ὅμως, ξέφυγε ἡ κούνια ἀπ' τὸ γάντζο της κι' οἱ ἀκροβάτες γκρεμίστηκαν, λοξά, ἔξω ἀπ' τὸ δίχτυ...

Πέντε μέρες ἀργότερα, ὁ Ζούϊς συνῆλθε στὸ νοσοκομεῖο. Εἶχε τὸ κεφάλι του τυλιγμένο μὲ ἐπιδέσμους. Ἀλλ' ἦταν ζωντανὸς ἀκόμα...

Ὕστερα κηρύχθηκε ὁ πόλεμος. Οἱ Γερμανοὶ καταλάβανε τὴ Λεττονία.

Οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ τσίρκου, ὅπου ἐργαζότανε τότε ὁ Ζούϊς, ἦταν Ἑβραῖοι. Οἱ Ναζῆδες τοὺς περιορίσανε στὸ «γκέτο» τῆς πόλεως, μαζὶ μὲ τοὺς ὁμοθρήσκους τους.

Ὁ Ζούϊς τοὺς πήγαινε φαγητό, ὅταν μποροῦσε, μ' ὅλο ποὺ τὸ ἀπαγόρευαν οἱ Γερμανοί, μὲ ποινὴ θανάτου. Τέλος, τὸν ἔπιασε ἡ Γκεστάπο καὶ τὸν ἔκλεισε στὴ φυλακή.

Τὸ ἴδιο βράδυ, μπῆκε στὸ κελλί του ἕνας συμπατριώτης του καὶ παλιός του φίλος, ἄλλοτε ἀστυφύλακας, ποὺ εἶχε καταταγῆ στὴ Γκεστάπο.

— Γρήγορα! τοῦ εἶπε. Θὰ σὲ βγάλω ἀπὸ δῶ μέσα... Πρόκειται νὰ σὲ ντουφεκίσουνε αὔριο!

Καὶ πραγματικά, τὸν φυγάδεψε, μπροστὰ στὴ μύτη τῶν φρουρῶν.

Μετὰ τὴν τετάρτη αὐτὴ διάσωσί του, ὁ Ζούϊς ἔφυγε γιὰ τὸ Βερολίνο. Βρισκόταν ἐκεῖ ἀκόμα, ὅταν ὁ βομβαρδισμὸς τῶν Συμμάχων ἔκανε τὴν πόλι αὐτὴ κόλασι φωτιᾶς καὶ θανάτου... Μιὰ νύχτα, βοήθησε κάποια γυναίκα νὰ βγάλη τὰ πράγματά της ἀπὸ τὸ σπίτι της ποὺ καιγότανε. Κι' ἐκείνη, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, τοῦ χάρισε μερικὲς γραβάτες τοῦ γιοῦ της.

Μόλις ὅμως εἶχε ἀπομακρυνθῆ λίγο ὁ Ζούϊς, ἔνοιωσε ἕνα ρεβόλβερ νὰ κολλάη στὸ πλευρό του κι' ἄκουσε τὴν ἄγρια φωνὴ ἑνὸς ἀστυνομικοῦ:

—"Ἐκλεψες αὐτὲς τὶς γραβάτες! Ἡ λεηλασία τιμωρεῖται μὲ θάνατο' Κι' ὁ Γερμανὸς πάτησε τὴ σκανδάλη, Ἀλλὰ τὸ ὅπλο ἔπαθε ἀφλογιστία!...

— Μὴ τὸν σκοτώσης, σύστησε τότε στὸν ἀστυνομικὸ ἕνας συνάδελφός του. Ἂς τὸν πάρουμε μαζί μας, γιὰ νὰ δικασθῆ κανονικά.

Πραγματικά, τὸν κλείσανε στὶς φυλακὲς Πλότζενσε. Ἕνας δεσμοφύλακας τὸν προειδοποίησε, μὲ σαδισμό, πὼς θὰ τὸν ἀποκεφαλίζανε.

Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ δικηγόρος του βρῆκε καὶ παρουσίασε στὸ δίκη τὴ γυναίκα ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει τὶς γραβάτες, κι' ἔτσι ἀθωώθηκε.

Πῆγε ἔπειτα στὴν Πράγα κι' ἔπιασε δουλειὰ σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Οἱ Τσέχοι εἶχαν ἐξεγερθῆ ἐναντίον τῶν Γερμανῶν κατακτητῶν καὶ ἡ πόλι εἶχε μεταλλαγῆ σὲ σφαγεῖο.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Ζούϊς βρισκότανε μιὰ μέρα στὸ διαμέρισμα ἑνὸς φίλου του, ὡρμησαν μέσα τέσσερις νεαροὶ Τσέχοι, ὁπλισμένοι.

—Νά τος!... φώναξαν, δείχνοντας τὸ Ζούϊς.

Τὸν εἶχαν περάσει γιὰ κάποιο «ἐλεύθερο σκοπευτή», ποὺ τοὺς προβολοῦσε ἀπ' τὸ ἴδιο κτίριο. Τὸ τραβηξαν ἔξω, στὴν αὐλή. Μπροστὰ στὸν τοῖχο στέκουνταν δυὸ Γερμανοὶ στρατιῶτες καὶ τρεῖς Γερμανίδες. Οἱ Τσέχοι ἐπρωξαν κοντά τους καὶ τὸ Ζούϊς. Ἔπειτα ὁ ἕνας τους ἅρπαξε ἕνα γερμανικὸ αὐτόματο...

— Τί κάνετε ἐδῶ ἐσεῖς; ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ τραχειὰ φωνή.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μιλοῦσε στὸ Ζούϊς, φοροῦσε μιὰ παλιὰ στολὴ Τσέχου ἀξιωματικοῦ. Ὁ Ζούϊς τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως: Ἦταν ἕνας κλόουν, ποὺ εἶχαν συνεργαθῆ κάποτε μαζί, στὴν Πράγα.

Τὸν ξεχάρισε ἀπ' τοὺς μελλοθάνατους καὶ ἔγνεψε στὸ νεαρὸ νὰ ἐκτελέση τοὺς ὑπόλοιπους. Ὁ Ζούϊς εἶχε γλυτώσει καὶ πάλι, γιὰ ἐβδόμη φορά...

Ἡ περιπέτειά του στὸ Σίδνεϋ, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, ἦταν ἡ ὀγδόη διάσωσί του. Ὡς πότε τάχα θὰ ἐξακολουθήση νὰ ἔχη αὐτὴ τὴν ἀπίστευτη τύχη;...

Σ' αὐτὴ τὴν ἀκροβασία, ὁ Ζούϊς μπορεῖ νὰ χάση... τὰ δόντια του, ὄχι ὅμως τὴ ζωή του!

Ὁ Ζούϊς καταφέρνει νὰ βγῆ μέσα ἀπὸ ἕνα σακκί, ὅπου τὸν κλείσανε καὶ τὸν δέσανε. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπ' τὰ «νούμερά» του.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ ΚΑΙ Τ' ΟΜΟΡΦΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζοῦσε στὴ Μικρὰ 'Ασία ἕνας καλὸς βασιλιάς, ποὺ εἶχε ἕνα γυιό, ποὺ τὸ λάτρευε. 'Ο Πανάρετος —ἔτσι λεγόταν τὸ βασιλόπουλο— εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα. 'Αγαποῦσε καὶ προστάτευε τοὺς φτωχοὺς καὶ γι' αὐτὸ, στὸ εὐτυχισμένο ἐκεῖνο βασίλειο, κανεὶς δὲν πεινοῦσε. Τὸ μικρὸς πρίγκηπας μάλιστα ἔβολε τὸν πατέρα του κι' ἔφτιαξε μιὰ βρύση, ποὺ εἶχε τρεῖς χρυσὲς κάνουλες. Σὲ κάθε μεγάλη γιορτή, οἱ κάνουλες αὐτὲς ἄνοιγαν μοναχὲς τους. 'Η μιὰ ἔτρεχε γάλα, ἡ ἄλλη λάδι καὶ ἡ τρίτη κρασί.

'Εκείνη, λοιπόν, τὴ χρονιὰ ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε καὶ πῆρε γάλα, λάδι καὶ κρασὶ καὶ μονάχα μιὰ γριούλα ἄργησε καὶ βρῆκε τὶς βρύσες κλειστές.

— Θεέ μου, εἶπε θρηνολογώντας, τί θὰ γίνω τώρα; Τὰ ὀρφανὰ ἐγγονάκια μου θὰ μείνουν τὸ Πάσχα χωρὶς γάλα καὶ χωρὶς λάδι...

Τὴν ἄκουσε ὅμως τὸ καλὸ βασιλόπουλο καὶ τῆς εἶπε μὲ συμπόνια:

— Μὴν κλαῖς, κορούλα. Θὰ προστάξω τὸν ἐπιστάτη τοῦ παλατιοῦ νὰ σοῦ δώσῃ ἀπ' ὅλα...

— Πολυχρονεμένο μου βασιλόπουλο, σ' εὐχαριστῶ! τοῦ ἀπάντησε ἡ γριούλα. 'Αμποτε ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τὴν πιὸ μεγάλη εὐτυχία...

— Καλὴ κυρούλα, δὲν ξέρεις πῶς ὁ Θεὸς μοῦ δωσε ὅλες τὶς εὐτυχίες;

— Ὑπάρχει ἀκόμη μιά, παιδί μου, ποὺ ἂν μπορέσῃς νὰ τὴν ἀποκτήσῃς θὰ γίνῃς ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Μά ποιὰ εἶναι λοιπὸν αὐτή, πές μου την;

— Ἡ Τρισεύγενη.

— Καὶ ποῦ θὰ τὴ βρῶ; ρώτησε μὲ περιέργεια τὸ βασιλόπουλο.

— Στὴν ἄκρη τῆς 'Ανατολῆς, ἐκεῖ ποὺ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος.

— Μὰ ποιὰ εἶσαι ἐσύ, ποὺ ξέρεις τόσο ὡραῖα πράγματα;

— 'Η μοῖρα σου, γυιέ μου!

Αὐτὰ τοῦπε κι' ἔγινε ἀφαντή.

Τ' ὁμορφο βασιλόπουλο, διηγήθηκε τὴν ἱστορία αὐτὴ στὸν πατέρα του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τ' ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ βασιλιάς, ποὺ φοβόταν μὴν τοῦ συμβῇ κανένα κακό, ἀρνήθηκε. "Ετσι, μιὰ αὐγή, ὁ Πανάρετος ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ πῆρε τὸ δρόμο τῆς 'Ανατολῆς.

★

Περπάτησε ὅλη μέρα καὶ τὴ νύχτα βρέθηκε κοντὰ σ' ἕνα κῆπο. 'Αποστάμενος, ξάπλωσε ἐκεῖ κάτω ἀπὸ μιὰ λεμονιά. Πρώτη φορὰ ἔμεινε μοναχος κι' ἔρημος κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς; ἄκουσε ξαφνικὰ μιὰ φωνή.

Κύτταξε γύρω του τρομαγμένος καὶ δὲν εἶδε κανένα.

— 'Εγὼ σοῦ μιλάω, ἡ λεμονιά, ξανακούστηκε ἡ φωνή. Γιατί κλαῖς;

— Κλαίω γιατὶ φοβοῦμαι πὼς δὲ θὰ φρῶ τὴν Τρισεύγενη...

— Τὴν Τρισεύγενη; Εἶναι ἀνηψιά μου! Τῆς ἀδελφῆς μου τῆς Κιτρίας ἡ κόρη. Μὴ φοβᾶσαι... "Εχε τὶς ἐλπίδες σου στὸ Θεό.

— Τί νὰ κάνω; Συμβούλεψέ με!

— Θὰ περπατήσῃς ἀκόμη, ὥσπου νὰ γεμίσῃ τὸ νέο φεγγάρι, τραβῶντας τὸν ἴσιο δρόμο, ποὺ εἶναι γεμάτος μελισσόχορτο. 'Εκεῖ θὰ βρῇς τρεῖς ἀδερφές, ποὺ ἀπὸ χρόνια πολεμοῦν νὰ ζυμώσουν, ν' ἀνάψουν τὸ φοῦρνο, νὰ ψήσουν τὰ ψωμιά τους, καὶ δὲ μποροῦν. Τῆς μιᾶς τὰ μαλλιὰ εἶναι ἀχτένιστα. Νὰ τὴν χτενίσῃς. "Υστερα νὰ κόψῃς ἀπὸ τὰ χουσομέταξα φορέματά σου τρία κομμάτια καὶ μ' αὐτὰ νὰ καβαρίσῃς τὸ φοῦρνο καὶ νὰ τὸν ἀνάψῃς. "Επειτα νὰ πιάσῃς νὰ ζυμώσῃς τῆς ἄλλης τὸ ψωμί, νὰ τὸ φουρνίσῃς καὶ νὰ τοὺς δώσῃς νὰ τὸ φᾶνε. Κι' αὐτὲς τότε ἐκτιμῶντας τὴν καλωσύνη σου, θὰ σοῦ ποῦν τί νὰ κάνῃς.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Τὸ φτωχὸ βασιλόπουλο περπάτησε ἀκόμα δεκαπέντε μέρες, ἔβρηκε στὸ δρόμο του τὶς τρεῖς ἀδερφὲς τὶς βοήθησε κι' ἐκεῖνες ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, τοῦ εἶπαν:

— Τί χάρι θὲς ἀπὸ μᾶς, καλὸ παλληκάρι;

— Νὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶναι ἡ Τρισεύγενη;

— Θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ δρόμο, ποὺ ἔχει ἄλο ἀθανάτους. Θὰ περπατήσῃς, ὥσπου νὰ λιγοστεύῃ τὸ φεγγάρι καὶ τότε, κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη νεραντζιά, θὰ δῇς μιὰ βράκαινα. Τὸ νοῦ σου, ὅμως! Μὴν τὴ ζυγώσῃς. Εἶναι πανούργα! Κοιμᾶται μ' ἀνοιχτὰ μάτια κι' ὅταν τάχῃ κλειστὰ εἶναι ξυπνητὴ καὶ θλέπει. Δίπλα της ἔχει τρία κίτρα. Μέ-

— Τί κάνεις ἐσὺ ἐκεῖ ἀπάνω; ρώτησε τὴν Τρισεύγενη ἡ ἀραπίνα.

σα σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔχει κλεισμένη τὴν Τρισεύγενη. "Αρπαξέ της μ' ἐξυπνάδα τὰ κίτρα, πήγαινε κάτω ἀπὸ μιὰ βρύση κι' ἀνοιξέ τα.

Τράβηξε μὲ θάρρος ὁ Πανάρετος θρῆκε τὴ βράκαινα μὲ ἀνοιχτὰ μάτια καὶ τῆς πῆρε τὰ τρία κίτρα.

Μὰ ἀπὸ τὴ μεγάλη του χαρὰ ἐξάσε νὰ πάῃ κοντὰ στὴ βρύση καὶ μόλις ξεμάκρυνε λίγο, ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ τὰ κίτρα.

Μόλις ἄνοιξε τὸ πρῶτο, πετάχτηκε ἀπὸ μέσα μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα καὶ φώναξε:

— Νερό! Νερό!

"Ανοιξε τὸ δεύτερο καὶ μιὰ ἄλλη κοπέλλα πετάχτηκε ἀπὸ αὐτό, ὁμορφη σὰ νεράϊδα. Ζήτησε κι' αὐτὴ νερὸ καὶ χάθηκε σὰν τὴν πρώτη μέσα στὸ λόγγο. Τότε τὸ βασιλόπουλο θυμήθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ πάῃ κοντὰ στὴ βρύση. Πῆρε λοιπὸν τὸ τρίτο κίτρο, ποὺ τοῦμενε κλειστὸ καὶ τράβηξε σὲ μιὰ βρύση.

Μόλις τ' ἄνοιξε ἐκεῖ, πετάχτηκε ἀπὸ μέσα μιὰ κόρη, τόσο ὁμορφη καὶ τόσο γλυκειά, ποὺ ἔμοιαζε μ' ἄγγελο.

— Νερό! Νερό! τοῦ φώναξε κι' αὐτή.

Τὸ βασιλόπουλο, ποὺ τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια, τῆς ἔδωσε νὰ πιῇ κι' ἐκείνη ἀφοῦ ἀποσίστηκε, τὸν κύτταξε μ' ἀγάπη καὶ τοῦπε:

— 'Αφέντη καὶ κύριέ μου! Δική σου εἶμαι κι' ὅ,τι θέλεις κάνε με.

— Πῶς σὲ λένε;

— Τρισεύγενη.

Τ' ὡραῖο βασιλόπουλο πέταξε ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Θὰ σὲ πάρω γυναίκα μου, τῆς ἀπάντησε καὶ θὰ σὲ κάμω βασιλοπούλα.

— Σ' εὐχαριστῶ, μὰ πῶς νὰ σὲ ἀκολουθήσω;

'Η Τρισεύγενη δὲν εἶχε ἄλλο σκεπαι ια ἀπὸ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της. Πῶς νὰ τὴν πάῃ ἔτσι στὴν πόλι; Εἶδε τότε πάνω ἀπὸ τὴ βρύση ἕνα μεγάλο δέντρο καὶ τῆς εἶπε:

— 'Ανέβα ἐκεῖ ἀπάνω γιὰ νὰ κρυφτῇς μεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα κι' ἐγὼ θὰ τρέξω στὸν τόπο μου νὰ σοῦ φέρω τὰ πιὸ ὁμορφα φορέματα.

Τὴ βοήθησε, λοιπόν, ν' ἀνεβῇ στὸ δέντρο κι' ἔφυγε τρέχοντας.

★

Κοντὰ ὅμως στὴ βρύση ἦταν ὁ πύργος τῆς 'Αχτοπέτρας, τῆς μαγεμένης πυργοδέσποινας ποὺ δὲν εἶχε κανέναν καβρέφτη γύρω της γιατὶ τὴ μέρα, ποὺ θὰ ἔβλεπε τὸ πρόσωπό της, θὰ πέθαινε. "Ετσι, κανένας σ' αὐτὸ τὸν πύργο δὲν ἤξερε τὸ πρόσωπό του. 'Ανάμεσα σ' αὐτους ἦταν καὶ μιὰ ἀραπίνα, ποὺ πήγαινε ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ γεμίσῃ τὰ στάμνα της ἀπὸ τὴ βρύση. Ξάφνου, ἐκεῖ ποὺ ἔκανε νὰ τὴ γεμίσῃ, εἶδε στὰ κρυσταλλένια νερὰ τῆς βρύσης τὸ πρόσωπο τῆς Τρισεύγενης, ποὺ ἦταν πάνω στὸ δέντρο, καὶ νόμισε πὼς ἦταν δικό της πρόσωπο.

— Μπά! Τόσο ὁμορφη εἶμαι καὶ μ' ἔχουνε ροκουβαλήτρα! φώναξε ἡ ἀραπίνα.

'Η Τρισεύγενη, ποὺ τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τὸ δέντρο ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Τί κάνεις ἐσὺ ἐκεῖ ἀπάνω; τὴν ρώτησε ἡ ἀραπίνα, σηκώνοντας τὸ κεφάλι της.

— Περιμένω τὸ βασιλόπουλο νάρθῃ νὰ μὲ ντύσῃ καὶ νὰ μὲ στεφανωθῇ, τῆς εἶπε ἡ ἀπονήρευτη κοπέλλα.

— 'Ωραῖα! εἶπε ἡ ἀραπίνα.

Καὶ ἀπὸ μέσα της σκέφθηκε: «Νά μιὰ εὐκαιρία νὰ κάνω τὴν τύχη μου!»

'Ανέβηκε, λοιπόν, στὸ δέντρο, ἔπιασε κουβέντα μὲ τὴν πεντάμορφη κοπέλλα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἐκείνη εἶχε ἀλλοῦ τὸ νοῦ της, τὴν περιέχυσε μ' ἕνα μαγικὸ ὑγρὸ καὶ τὴν ἔρριξε μὲ μιὰ σπρωξιὰ στὸ νερό. "Οταν ἔπεσε ἡ Τρισεύγενη στὴ βρύση, ἔγινε ἕνα χρυσὸ ψαράκι.

★

"Υστερα ἀπὸ δυὸ φεγγάρια ἔφτασε τὸ βασιλόπουλο κρατῶντας μιὰ ἀλλαξιὰ χρυσομέταξα ροῦχα. Κύτταξε πάνω στὸ δέντρο κι' ἀπόμεινε κατάπληκτο, ραυνωμένο.

— 'Αλλοίμονο! Πῶς σ' ἄφησα καὶ πῶς σὲ ξαναβρίσκω;... ψιθύρισε.

— Τόσον καιρὸ ποὺ μ' εἶχες νὰ περιμένω στὴ βρύση, μαύρισα! τοῦπε ἡ ἀραπίνα, ποὺχε πάρει τὴ θέσι της Τρισεύγενης.

Τὸ βασιλόπουλο τὴν πίστεψε, τὴν ἔντυσε καὶ τὴν πῆρε στ' ἀλογό του.

Ὡστόσο, πρὶν ξεκινήσουν οἱ ἄρχοντες τῆς συνοδείας του, ἤθελαν νὰ ποτίσουν τ' ἄλογά τους. 'Εκεῖνα ὅμως δὲν πίνανε νερό. Τὸ χρυσὸ ψαράκι ποὺ ἦταν μέσα γυάλιζε καὶ τὰ φώτιζε. Τότε τὸ βασιλόπουλο, τόβαλε μέσα σὲ μιὰ γυάλα ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὁμορφο καὶ τὸ πῆρε μαζί του στὸ παλάτι. 'Εκεῖ, ὅταν ὁ βασιλιάς καὶ οἱ αὐλικοί του εἶδαν τὴν ἀσχημη ἀραπίνα, ἀπόρησαν γιὰ τὴν ἐπιστία τοῦ διαδόχου.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νάναι αὐτὴ ἡ Τρισεύγενη, εἶπε κάποιος σοφὸς ἀστρολόγος. 'Η ἀραπίνα εἶναι μιὰ κρυφὴ μάγισσα κι' ἔχει κάνει ἀπὸ τὴ ζήλεια της κάποιο κακὸ στὴν ὁμορφη κοπέλλα.

Τ' ἄκουσε τὸ βασιλόπουλο καὶ ταράχτηκε.

— Κι' ἐγώ, καθὼς τὴ θλέπω, μὲ βασανίζουν ἰδιες ἀμφιβολίες, εἶπε μὲ πίκρα.

— Τότε εἶπε ὁ βασιλιάς, νὰ τὴν ἀναγκάσουμε μὲ τὴ φοβέρα νὰ μᾶς πῇ τὴν ἀλήθεια.

"Εφεραν ἀμέσως τὴν ἀραπίνα μπροστὰ στὸ βασιλιὰ κι' ὁ δῆμιος στάθηκε ἀπειλητικὸς μπροστά της.

— Στρίγγλα! τῆς φώναξε τότε ὁ Πανάρετος. Τί ἔκανες τὴν Τρισεύγενη; «Αν δὲν πῇς τὴν ἀλήθεια, θὰ σοῦ κόψουμε τὸ κεφάλι!

'Η ἀραπίνα ἄρχισε νὰ τρέμῃ:

— Συχώρεσέ με, καλέ μου πρίγκηπα. Πάντα στὸ πλάνεμα τοῦ νοῦ μου, νόμισα πὼς ἐγὼ ἤμουν πιὸ ὁμορφη ἀπὸ τὴν Τρισεύγενη καὶ πὼς σὲ μέ θὰ ταιριαζε καλύτερα νὰ γίνω βασιλοπούλα...

— Λέγε, ποῦ εἶναι ἡ Τρισεύγενη; τῆς φώναξε ἄγρια ὁ Πανάρετος.

— Μέσα στὴ γυάλα! Εἶναι τὸ χρυσόψαρο ποὺ σ' ἄρεσε!

— Καταραμένη μάγισσα! Σὲ προστάζω νὰ λύσῃς ἀμέσως τὰ μάγια σου, γιατὶ θὰ πεθάνῃς!...

— Λυπήσου με!... Δὲν εἶναι πιὰ στο χέρι μου. Μὰ ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ ξαναγίνῃ τὸ χρυσόψαρο Τρισεύγενη.

— Ποιός;

— 'Η ἀγάπη σου, ὡραῖο μου βασιλόπουλο. Πάρε τὴ γυάλα μὲ τὸ χρυσόψαρο καὶ πότιζε την μὲ τὰ δάκρυά σου. Τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης ἔχουν μαγικὴ δύναμι. Μονάχα αὐτὰ μποροῦν ν' ἀναστήσουν τὴν Τρισεύγενη.

★

"Ολη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴ νύχτα ἔκλαιγε τὸ βασιλόπουλο καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ ἐλεήσῃ στὴν Τρισεύγενη τὴν ἀνθρώπινη μορφή της. Τὸ θολὰ δάκρυά του ἔπεφταν μέσα στὴν γυάλα. Κι' ὅταν τὰ ἑπιέρωματα, ἡ γυάλα ἐξεχείλισε τὸ ψαράκι ἀναταράχτηκε καὶ τότε ἔγινε τὸ θαῦμα.

'Η Τρισεύγενη πετάχτηκε μέσα ἀπὸ τὸ θολὸ νερὸ κι' ἔφερε ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της.

— Καλό μου βασιλόπουλο, τοῦπε μὲ δουρκωμένα μάτια, ἡ ἀγάπη σου μ' ἔσωσε!

Τὸ βασιλόπουλο πῆγε νὰ τσελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρά του. Κι' ἔγιναν γιορτὲς καὶ ξεφαντώματα.

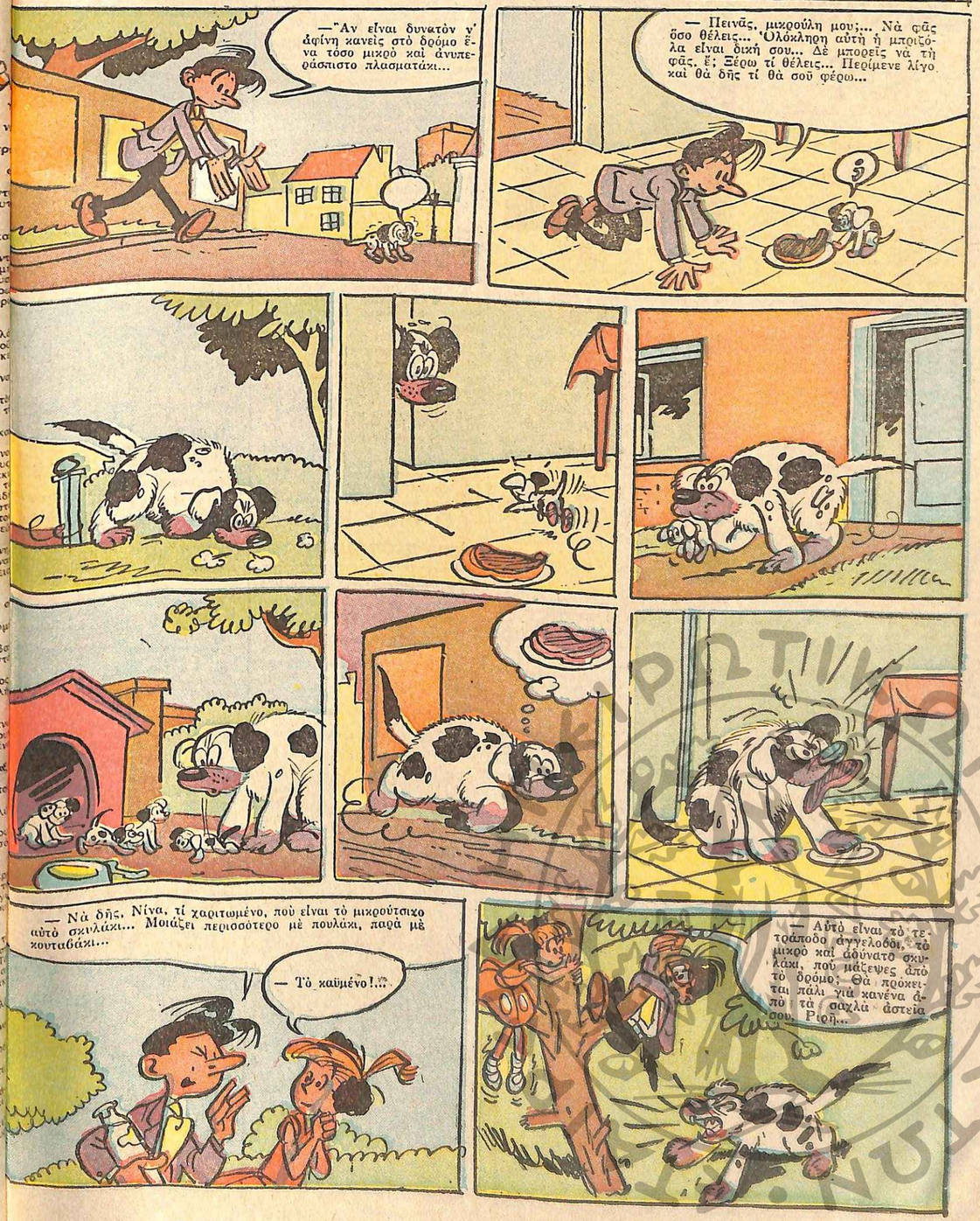
— Τὴ μάγισσα τὴν ἀραπίνα, νὰ τὴ σκοτώσετε! φώναξε ὁ βασιλιάς.

— Πολυχρονεμένε μου ἄρχοντα, τὰν παρακάλεσε τότε ἡ Τρισεύγενη, ἂς τὴ συχωρέσουμε κι' ἂν τὴν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ...

"Εγινε τὸ θέλημα τῆς ὡραίας βασιλοπούλας κι' ὅλοι ἔζησαν εὐτυχισμένοι καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ὁ Πανάρετος καὶ ἡ Τρισεύγενη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριρῆς καὶ τὸ σκυλάκι

ΣΑΜΟΥΗΛ ΜΟΡΣ

Ὁ ἐφευρέτης τοῦ συνθηματικοῦ τηλεγραφικοῦ ἀλφαβήτου

ΘΑΧΕΤΕ ἀκούσει γιὰ τὰ σημεῖα Μόρς. Αὐτὰ τὰ σημεῖα χρησιμοποιοῦνται στὸν τηλέγραφο καὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ παῦλες καὶ τελεῖες. Τὸ «α» π. χ. ἀποδίδεται ὡς ἑξῆς: . — καὶ τὸ «ε» μὲ μιὰ τελεία.

Αὐτὸς ποὺ ἐπινόησε αὐτὸ τὸ τηλεγραφικὸ ἀλφάβητο, ἦταν ὁ Σαμουὴλ Μόρς.

Γεννήθηκε στὴν πόλι Τσάρλεστον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1791.

Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία εἶχε κλίσι πρὸς τὴ ζωγραφικὴ καὶ ζωγράφιζε διαρκῶς, ὅπου κι' ἂν βρισκόταν.

Ὁ πατέρας του, ὅμως, εἶχε ἄλλα ὄνειρα γιὰ τὸ γυιό του. Σκεφτόταν νὰ τὸν κάνη μεγάλο ἐπιστήμονα, ἕνα διάσημο γιατρό.

Γι' αὐτό, ὅταν τελείω τὶς σπουδές του στὴ μέση ἐκπαίδευσι, στὴν Ἀμερική, ὁ ἰατέρας του τὸν ἔστειλε στὴν Εὐρώπη ν' ἀναζητήσῃ ἀνάμεσα στὶς τόσες ἐπιστῆμες, ἐκείνη ποὺ θὰ τοῦ ἄρεσε πιὸ πολύ.

Ὁ Σαμουὴλ Μόρς, ὅμως, ὅταν ἔφθασε στὴν Εὐρώπη, πῆγε πρῶτα-πρῶτα νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς περίφημους ζωγραφικοὺς πίνακες τοῦ Λούβρου κι' ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἐπιδόθηκε μὲ μεγαλύτερο ζῆλο, στὴ ζωγραφική.

Ἔμεινε ἔτσι μερικὰ χρόνια στὴν Εὐρώπη, τέλειωσε τὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν καὶ ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα του. Τὸ πλοῖο, ποὺ τὸν μετέφερε, λεγόταν «Σάλλυ».

Κατὰ σύμπτωσι, ὅμως, μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο, ταξίδευε καὶ ὁ διάσημος ἐπιστήμων Τζάκσον.

Ὁ νεαρὸς Μόρς μιλοῦσε μαζί του, σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, γιὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ ζητήματα καὶ κυρίως γιὰ θέματα ἠλεκτρομαγνητικῆς φύσεως.

Ὁ Μόρς πρόσεξε, ὅτι τὰ θέματα αὐτὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ ἔκανε διαρκῶς στὸν Τζάκσον διάφορες ἐρωτήσεις.

Ὁ Σαμουὴλ Μόρς.

Ἐκεῖνος διασκέδαζε μαζί του καὶ δὲν ἀρνιόταν νὰ τοῦ δίνη ἐξηγήσεις γιὰ ὅλα.

Καὶ τότε, ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Μόρς, πέρασε μιὰ ἰδέα: Πῶς θὰ μποροῦσε ὁ καπετάνιος τοῦ πλοίου, σὲ μιὰ ὥρα ἀνάγκης ἢ κινδύνου, νὰ συνεννοηθῇ ἢ νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ ἕνα ἄλλο πλοῖο ἢ μὲ τὴν ξηρά.

Ἂν ἦταν δυνατόν, δηλαδή, νὰ γίνη μιὰ ἐπικοινωνία μὲ τὶς ἰδιότητες τοῦ ἠλεκτρομαγνητισμοῦ.

Αὐτὸ τὸ ζήτημα ἄρχισε νὰ τὸν ἀπασχολῇ σ' ὅλο του τὸ ταξίδι καί, μόλις ἀποβιβάσθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Μόρς ἄρχισε ν' ἀσχολῆται πιὰ μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ τηλέγραφο.

Τὸ 1835, μὲ τὴ βοήθεια μερικῶν φίλων του, ἔφτιαξε μιὰ ὑποτυπώδη τηλεγραφικὴ συσκευή. Ἀλλά, τὸ 1837, τελειοποίησε αὐτὴ τὴ συσκευὴ καὶ κατόρθωσε νὰ μεταδώσῃ τηλεγραφικὰ σημεῖα σὲ μεγάλη ἀπόστασι. Τὰ σημεῖα αὐτὰ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ παῦλες καὶ τελεῖες καί, κάθε σημεῖο, ἀντιπροσώπευε ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου ἢ ἕναν ἀριθμό.

Τὸν ἴδιο χρόνο, δηλαδὴ τὸ 1837, ὁ Μόρς πῆρε δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτή, ἀρχίζουν τὰ βάσανά του, γιατὶ βγήκαν στὴ μέση οἱ ἀντίζηλοι, ποὺ ἀντιδροῦσαν καὶ δὲν ἤθελαν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἐφευρεσί του.

Τότε ξαναγύρισε στὴν Εὐρώπη, νομίζοντας, ὅτι ἐκεῖ θὰ εὕρισκε ἀνθρώπους, ποὺ θὰ τὸν καταλάβαιναν καὶ θὰ τὸν ὑποστήριζαν. Ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπη συνάντησε τὴν ἴδια ἐχθρότητα.

Δὲν ἔχασε ὅμως τὸ θάρρος του. Ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του καὶ ὅτι, μιὰ μέρα, ἡ ἐργασία του θ' ἀναγνωρίζόταν.

Τὸ 1843, ὕστερα ἀπὸ μεγάλες προσπάθειες, τὸ Ἀμερικανικὸ Κογκρέσσο πείσθηκε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐγκατάστασι μιᾶς τηλεγραφικῆς γραμμῆς μεταξὺ τῆς Οὐάσιγκτων καὶ τῆς Βαλτιμόρης.

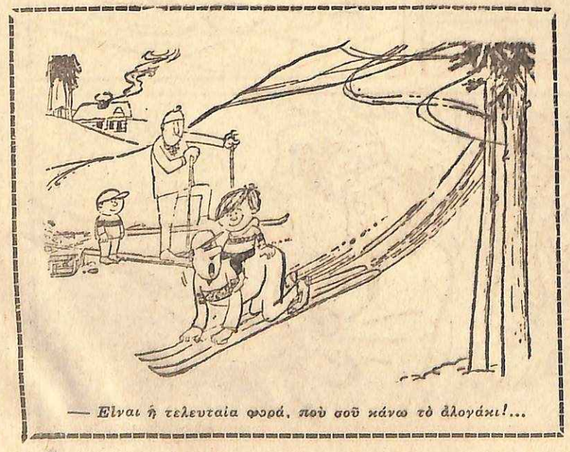
Ὁ Μόρς τότε ἀφοσιώθηκε στὸ ἔργο αὐτὸ μὲ μεγάλο ζῆλο. Σκέφτηκε, στὴν ἀρχή, νὰ τοποθετήσῃ μέσα στὸ ἔδαφος τὸν ἠλεκτρικὸ ἀγωγό. Ἀλλὰ τὰ ἔξοδα καὶ τὰ ἐμπόδια θὰ ἦσαν πολλά. Ἔτσι, τοποθέτησε τὰ σύρματα σὲ στύλους, ἐναερίως.

Ἔγινε κατόπιν ἡ δοκιμὴ κι' ἡ Οὐάσιγκτων ἐπικοινώνησε μὲ τὴ Βαλτιμόρη μὲ ἐπιτυχία καὶ τὸ πρῶτο τηλεγραφικὸ μήνυμα, ποὺ μεταδιδάσθηκε μὲ τὸ σύστημα Μόρς, τὸ 1844, εἶχε τὴ φράσι: «Τί ἔχει δημιουργήσει ὁ Θεός!».

Ἀπὸ τότε, ὅλος ὁ κόσμος συνδέθηκε μὲ δίκτυο τηλεγραφικῶν γραμμῶν.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ ἠλεκτρικὸς τηλέγραφος εἰσήχθη γιὰ πρώτη φορά, τὸ 1859, κι' ἔγιναν μάλιστα τρεῖς τηλεγραφικὲς γραμμές: Ἡ μία μεταξὺ Πειραιῶς - Σύρου - Χίου, καὶ ἦταν μὲ ὑποβρύχιο καλώδιο, ἡ δεύτερη μεταξὺ Ἀθήνας-Πειραιὰ καὶ ἡ τρίτη μεταξὺ Ἀθήνας-Αἰγίου-Πάτρας.

Τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1872 πέθανε στὴν Οὐάσιγκτων ὁ Σαμουὴλ Μόρς, στεφανωμένος μὲ τὴ δόξα τῆς ἐφευρέσεώς του.

— Εἶναι ἡ τελευταία φορά, ποὺ σοῦ κάνω τὸ ἀλογάκι!...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ πανεπιστήμιο

Γῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας

— Ποιὰ μέρα γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους;

—Στὶς 10 Φεβρουαρίου.

★

— Ποιὰ γλῶσσα μιλᾶνε στὴν Ἀμερική;

— Τὴν ἀγγλική.

★

— Πότε πέθανε ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης;

—Στὶς 3 Φεβρουαρίου τοῦ 1843.

★

— Τί ἦταν ὁ Ἀλκίνοος;

—Ἦταν Βασιλιὰς τῶν Φαιάκων καὶ γυιὸς τοῦ Ναυσιθόου.

★

—Ἀπὸ ποιοὺς ὀνομάστηκε Πάρις, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ γυιὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης;

—Ἀπὸ τοὺς βοσκούς, ποὺ τὸν περιθάλψανε στὸ ὄρος Ἴδη τῆς Τρωάδος.

★

— Πότε καὶ ποῦ γεννήθηκε ὁ Γερμανὸς συνθέτης Ριχάρδος Βάγκνερ καὶ ποῦ καὶ πότε πέθανε;

— Γεννήθηκε στὴ Λειψία, στὶς 22 Μαΐου 1813 καὶ πέθανε στὴ Βενετία στὶς 13 Φεβρουαρίου 1883.

★

— Τί ἦταν ὁ Γαλιλαῖος;

—Ἰταλὸς ἀστρονόμος.

★

— Ποῦ βρίσκεται τὸ Παλέρμο;

— Στὴ Σικελία τῆς Ἰταλίας.

★

— Ποιὸς ἔγραψε τὸν Ἐθνικό μας ὕμνο;

—Ὁ ποιητὴς Σολωμός.

★

— Ποῦ βρίσκεται ἡ πόλι Ἀνεφις;

— Στὴ νότια ἄκρη τῆς Ἀραβίας, στὴν ἔξοδο τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

★

— Ποῦ καὶ πότε γεννήθηκε ὁ μεγάλος μουσικὸς Ἰωσὴφ Βέρντι;

— Γεννήθηκε στὸ Ρόνκολο τῆς Ἰταλίας τὸ 1813.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Ἡ κρυμμένη παροιμία

Στήλη «Α»

1) ΑΠΟΡΙΑ. 2) ΟΜΙΛΟΣ. 3) ΑΡΑΧΝΗ. 4) ΤΗΚΤΟΣ. 5) ΚΑΡΑΒΙ. 6) ΛΟΙΜΟΣ. 7) ΚΑΠΡΟΣ. 8) ΙΡΑΝΟΙ. 9) ΙΚΑΡΙΑ. 10) ΑΙΟΛΟΣ. 11) ΑΠΑΡΧΗ. 12) ΟΛΣΕΙΣ. 13) ΥΓΡΩΜΑ. 14) ΟΥΡΙΟΝ. 15) ΣΤΟΡΓΗ. 16) ΟΧΥΡΟΣ. 17) ΕΙΣΡΕΩ. 18) ΜΩΑΜΕΘ. 19) ΝΑΥΤΙΑ.

Στήλη «Γ»

1) ΟΡΙΑ. 2) ΣΙΛΟ. 3) ΧΗΝΑ. 4) ΣΤΟΚ. 5) ΒΙΡΑ. 6) ΜΙΣΟ. 7) ΠΡΟΣ. 8) ΝΑΟΙ. 9) ΑΡΙΑ. 10) ΟΛΟΣ. 11) ΑΡΧΗ. 12) ΣΕΙΣ. 13) ΜΩΡΑ. 14) ΡΙΟΝ. 15) ΟΡΓΗ. 16) ΡΟΥΣ. 17) ΡΕΣ. 18) ΘΕΜΑ. 19) ΑΥΤΙ.

Ἡ παροιμία, ποὺ σχηματίζεται στὴ στήλη «Β» εἶναι: «Ἀπὸ Μάρτη καλοκαῖρι καὶ ἀπὸ Αὔγουστο χειμῶνα».

Μικρὰ προβλήματα

1) Τὸ λανθασμένο τετράγωνο εἶναι τὸ πρῶτο. Γιὰ νὰ βροῦμε τὸ τετράγωνο ἑνὸς ἀριθμοῦ τὸν πολλαπλασιάζομε μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Συνεπῶς 1Χ1 = 1 καὶ ὄχι 3. Ἐπομένως ὑπάρχει γιὰ τελικό. (Ἐνῶ στοὺς ἄλλους ἀριθμοὺς τὸ γινόμενο εἶναι σωστό: 8Χ8 = 64 (4) καὶ 7Χ7 = 49 (9). Τὸ σωστὸ τετράγωνο τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ εἶναι: 385.641.

2)
$$\begin{array}{r} 8-7\times 9=9 \\ 6:2\times 3=9 \\ 4+5\times 1=9 \end{array}$$

★

3) Τὸ 9.

★

4) 285.461 : 937 = 304 (ὑπόλοιπον 613).

Ὁμοιόμορφα ἐλλιποσύμφωνα

1) ΤΡΑΧΑΝΑΣ. 2) ΚΑΜΠΑΝΑ. 3) ΘΑΛΑΣΣΑ. 4) ΜΠΑΝΑΝΑ. 5) ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 6) ΤΡΑΜΠΑΛΑ. 7) ΜΑΡΜΑΡΑ. 8) ΦΑΡΣΑΛΑ. 9) ΜΠΑΧΑΜΑΣ. 10) ΦΑΡΜΑΚΑ. 11) ΖΑΡΓΑΝΑ. 12) ΣΚΑΝΔΑΛΑ. 13) ΚΑΣΤΑΝΑΣ.

Οἱ 8 κύκλοι

1) Ὁ κύκλος, ποὺ ἔχει διαιρεθῆ σὲ περισσότερα κομμάτια εἶναι ὁ ὑπ' ἀρ. 2 (15 κομμάτια).

2) Ὁ κύκλος, ποὺ χωρίστηκε σὲ λιγώτερα κομμάτια εἶναι ὁ ὑπ' ἀρ. 1 (ἕξη κομμάτια).

3) Σὲ ἴδιο ἀριθμὸ κομματιῶν ἔχουν χωρισθῆ οἱ κύκλοι 6 καὶ 8 (κομμάτια ὁ καθένας).

★

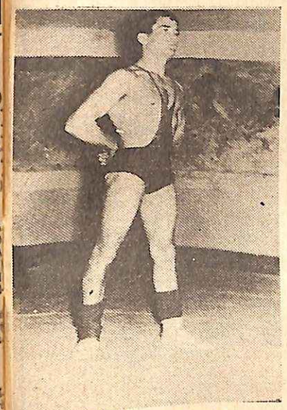
Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 944 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως καλά:

1) ΦΙΣΑΝ — ΙΣΑΑΚ — ΑΤΤΙΚ. 2) ΑΛΑΣΚΑ — ΛΑΠΛΑΣ 3) ΚΑΚΑΒΙΑ — ΣΑΜΗ — ΣΑ 4) ΑΜΑΛΙΑ — ΤΑΜΑΡΑ — ΚΑ. 5) ΣΙΤΟΣ — ΚΑΤΑΚΑΘΕΔΕΝ. 6) ΣΗΣ — ΚΑΜΙΝΙ — — ΡΗ. 6) ΣΗΣ — ΛΑΝΑΡΑ — ΣΙΑ. 7) ΙΟΣ — ΠΑΤΑΤΑ — ΝΑΡΤΩ. 8) ΩΣ — ΑΝΕΝΑΛΙΟΣ. 9) ΣΩΜΑΤΑ — ΑΝΕ — ΤΟΣ. 10) ΑΡΑΜΑΡΑ — ΙΤΑΜΟ — — ΚΕ. 11) ΣΟΒΑΡΑ — ΑΚΑΤΟ — ΚΑΡ. 12) ΚΑΤΙ — ΣΚΑΦΟ — ΛΟΣ. 13) ΜΑ — ΑΝΙΚΑΝΟ — — ΧΑΡΑΡ. 14) ΑΝΑ — ΑΔΩΡΟ — — ΚΑΒΑΛΑ. 15) ΞΑΓΙ — ΑΡΝ — — ΚΑΡΑΚΑΣ. 16) ΑΛΕΣΙΑ — ΦΑΝΕΡΑ. 17) ΜΑΡΗΣ — ΑΝΟΥ — ΣΑΣΩΝ.

Καθέτως:

1) ΦΩΚΑΣ — ΙΩΝΑΣ — ΜΑΞΙΜ. 2) ΑΜΙΣΟΣ — ΡΟΚΑΝΑ 3) ΣΑΚΑΤΗΣ — ΣΑΒΑ — — ΓΑΡ. 4) ΑΛΛΟΣ — ΠΩΜΑΤΑ — ΙΛΗ. 5) ΝΑΒΙΣ — ΛΑΜΑΡΙΝ — — ΕΣ. 6) ΣΙΑ — ΚΑΤΑΡΑ — ΙΔΑΣ. 7) ΙΚΑ — ΚΑΝΑΤΑ — ΣΚΩΡΙΑ. 8) ΣΑ — ΤΑΜΑΤΑ — ΑΚΑΡΝΑΝ. 9) ΣΑΤΙΡΑ — ΙΚΑΝΟΙ. 10) ΛΑΜΑΝΑ — ΑΤΑΦΟ — — ΦΥ. 11) ΚΑΜΑΚΙ — ΕΝΑΤΟ — — ΚΑΣ. 12) ΠΗΡΑ — ΑΝΕΜΟ — — ΚΑΝ. 13) ΑΛ — ΑΘΑΝΑΤΟ — — ΧΑΡΕΣ. 14) ΤΑΣ — ΙΣΑΛΟ — — ΛΑΒΑΡΑ. 15) ΤΣΑΔ — ΙΡΙ — — ΚΟΡΑΚΑΣ. 16) ΚΕΡΑΤΟ — ΚΑΣΑΛΑ. 17) ΚΥΑΝΗ — ΩΣΠΕ — — ΡΑΣΟΝ.

Ὁ Νικ. Λαζάρου.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΝΙΚ. ΛΑΖΑΡΟΥ

Ἕνας σεμνὸς παλαιστὴς

Ἡ ΕΛΛΗΝΟΡΩΜΑΪΚΗ πάλη ἔχει ἕναν ἀκόμη καλὸ ἀθλητή της. Στὸ πρόσωπο τοῦ Θεσσαλονικέα Νίκου Λαζάρου βλέπει κανένας ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς σημερινοῦ παλαιστῆ — ἐρασιτέχνη φυσικὰ κι ὄχι ἐπαγγελματία — ποὺ ἀγαπάει τὸ ἄθλημα. Οὔτε ἡ ἐπίδειξι, οὔτε ἡ προβολὴ τῶν ἐνδιαφερει. Κι' ὅσο γιὰ τὸ χρῆμα, εἶναι ξένος μὲ τὸν πειρασμό...

Μέτριο ἀνάστημα, πρόσωπο ἀπροσκλήρυντο, ἀλλὰ δὲν πίπτει ἀπὸ τὰ μάτια. Ὅποιος δὴ τὸ λαβῇ, μοῦ ποὺ δείχνουν ὅτι εἶναι πολὺ γυμνασμένοι. Ὅποιος δὴ τὸ λαβῇ γυμνασμένοι. Ὅποιος δὴ τὸ λαβαίνει ἀμέσως ὅτι πρόκειται γιὰ ἕναν ἀθλητὴ τῶν... πρόκειται γιὰ ἕναν ἀθλητὴ τῶν... ἀθλημάτων!

Τοῦ ἄρεσε ἡ πάλη, ἀλλὰ δὲν πίστεψε ὅτι θ' ἀσχοληθῇ μ' αὐτή.

— Πήγαινα, μᾶς εἶπε, στὸ στάδιο τῆς ΧΑΝ Θεσσαλονίκης γιὰ νὰ γυμναστικὴ. Ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἐγὼ νὰ φτιάξω καλὸ κάνω γυμναστική. Ἐγὼ νὰ φτιάξω καλὸ νέοι, ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ κάνουμε καὶ γερὸ σῶμα. Ἀλλωστε στὸ σχολεῖο μᾶς παρώτρυναν νὰ κάνουμε γυμναστική. Ἔτσι ξεκίνησα... Πήγαινα, κάθε μέρα στὴ ΧΑΝΘ γιὰ νὰ γυμνάζωμαι. Ἐκεῖ ἦταν ἕνας φίλος μου, ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ παλεύῃ. Αὐτὸς εἶναι ὁ... δράστης. Μὲ παρέσυρε κι' ἔτσι, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβω, τὸ 1959 βρέθηκα ἕτοιμος παλαιστής. Στοὺς ἀγῶνες τοῦ ἔτους αὐτοῦ πῆρα τὴν τρίτη θέσι, τὸ 1961 τὴ δεύτερη καὶ τὸ 1962 τὶς πρῶτες θέσεις τόσο στὴν ἑλληνορωμαϊκή, ὅσο καὶ στὴν ἐλευθέρα, στὰ 63 καὶ 70 κιλά.

Ἀλλὰ ὁ Λαζάρου δὲν ἀναδείχθηκε μόνο σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς παλαιστὲς τῆς Ἑλλάδος. Ἔχει καὶ διεθνῆ δράσι. Πάντοτε καλεῖται στὴν Ἐθνικὴ ὁμάδα, ὅσες φορὲς καταστίζεται αὐτή, καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐκπροσωπεῖ τὰ Ἐθνικά μας χρώματα ἱκανοποιητικά. Πῆρε μέρος σὲ ἀγῶνες μὲ Αἰγυπτίους, καὶ στοὺς διεθνεῖς τοῦ Βελιγραδίου, καὶ στοὺς Βαλκανικοὺς τοῦ 1962. Τώρα ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ Βουκουρέστι. Τὴν καλλίτερη ἐμφάνισί του τὴν πραγματοποίησε πέρυσι στὴν Ἀθήνα, στοὺς Βαλκανικούς. Εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ παίξῃ ἀντίπαλο τοῦ γ' ὀλυμπιονίκη τῆς Ρώμης, Ρουμάνου Σούλτς. Ἔχασε, βέβαια, ἀλλὰ μόνο μ' ἕνα σημεῖο διαφορὰ καὶ προκάλεσε τὰ εὐνοϊκὰ σχόλια τῶν ξένων. Στοὺς διεθνεῖς τοῦ Βελιγραδίου, στὴν κατηγορία τῶν 63 κιλῶν, κατετάγη 4ος στὴν ἑλληνορωμαϊκὴ καὶ 5ος στὴν ἐλευθέρα, μεταξὺ ἄσσων παγκοσμίου φήμης.

Ἀθλητικὰ παραθύρια

Σήμερα εἶναι στὴ Στρατιωτικὴ Σχολὴ Σωματικῆς Ἀγωγῆς, ὅπου τοῦ παρέχονται ὅλες οἱ εὐκολίες γιὰ νὰ γυμνάζεται. Ὅπως μᾶς εἶπε, ἑτοιμάζεται γιὰ τοὺς προσεχεῖς Βαλκανικούς, Μεσογειακοὺς καὶ Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες.

—Ἂν δὲ μεσολαβήσῃ κανένα ἀπρόοπτο γεγονός, πρέσθεσε, καὶ ὅλα ξέλιχθοῦν καλά, ἐλπίζω νὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ προσφέρω μιὰ ἀξιόλογη ἐπιτυχία στὴν πατρίδα μας. Τὸ εὐχόμαστε.

τὶ εἶναι ἰσχυρὴ καὶ τὸ παιγνίδι της μὲ τὸν «Πιερικὸ» θεωρήθηκε εὔκολο. Ἀντίθετα ὁ ἀγώνας, «ΠΑΟ» — «Ὀλυμπιακοῦ», δὲ μποροῦσε ν' ἀναβληθῇ.

—Ὁ Πολυχρονίου ἔχει κάνει μήνυσι στὶς ἐφημερίδες, ποὺ τὸν ἀναμίξαν στὴν ὑπόθεσι τῶν τριῶν ποδοσφαιριστῶν καὶ τῆς μαθήτριας.

—Ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι ὁ λαμπρὸς διεθνὴς παίκτης δὲ θὰ θελήσῃ νὰ προχωρήσῃ σὲ δίκη, γιατὶ δὲ θὰ θελήσῃ νὰ ἐρθῇ σὲ σύγκρουσι μὲ τὸν ἀθηναϊκὸ τύπο.

—Οἱ διοικοῦντες τὸν ΣΕΓΑΣ, μόλις ἔμαθαν ὅτι κάποιος Μωυσιάδης πῆδησε στὴ Νέα Ὑόρκη 15.70 στὸ τριπλοῦν, ζήτησαν πληροφορίες γιὰ νὰ ἐνημερωθοῦν ἂν εἶναι Ἀμερικανὸς πολίτης, ἂν ἔχῃ ἑλληνικὸ διαβατήριο, ἂν μπορῇ νὰ ἔρθῃ στὴν Ἀθήνα, κλπ. Ὁ λόγος τοῦ ἐνδιαφέροντός τους εἶναι προφανής...

— Αὐτὲς τὶς μέρες θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ τεννίστας Ν. Καλογερόπουλος, ποὺ εἶχε λάβει μέρος στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες τέννις τῆς Φλωρίδας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

—Ὁ νεαρὸς «ἐρασιτέχνης» τενίστας θὰ ἐγκατασταθῇ πάλι στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἐθνικὴ ὁμάδα τοῦ τέννις.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 17-3-63

Συμβουλὲς. ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΑΡΗΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ.	1 X
2 ΕΘΝΙΚΟΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ.	X
3 ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ	1 X 2
4 ΠΑΝΑΙΓΙΑΛΕΙΟΣ — ΦΩΣΤΗΡ	2 X
5 ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ.	1
6 ΠΑΟΚ — ΑΙΓΑΛΕΩ	1
7 ΒΕΡΟΙΑ — ΑΡΗΣ ΠΤΟΛΕΜ.	1
8 ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΕΡ. — ΑΛΚΕΔΟΝΙΚΟΣ	1
9 ΗΡΟΔΟΤΟΣ — ΟΦΗ	1 2
10 ΠΑΝΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ — ΒΥΖΑΣ	1
11 ΣΑΦΦΡΑΜΠΟΛΙΣ — ΡΟΔΙΑΚΟΣ	1 X 2
12 ΛΑΝΕΡΟΣΣΙ — ΣΠΑΛ	1
13 ΤΖΕΝΟ(Β)Α — ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ	2

Ἀναπληρωματικοί:

1 ΕΔΕΣΣΑΪΚΟΣ — ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΤΡΙΚ.	1
2 ΠΑΝΑΙΤΩΛΙΚΟΣ — ΠΑΝΑΧΑΪΚΗ	1

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Φεύγοντας ὁ Ἀντώνης Ποσειδὼν γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, εὐχήθηκε... νὰ φύγουν οἱ Χέλμηδες ἀπὸ τὸν «Ὀλυμπιακό», νὰ νὰ σωθῇ ἡ πειραϊκὴ ὁμάδα.

—Ἡ «εὐχὴ» αὐτή, ὅπως λένε, ἦταν ἡ ἔκρηξι ἀγανακτήσεως τοῦ ποδοσφαιριστοῦ, γιατὶ οἱ ἀδελφοὶ Χέλμηδες δὲν τὸν χρησιμοποιοῦσαν στὰ μάτς καὶ ἐπὶ πλέον τοῦ εἶχαν κόψει καὶ τὰ λεφτά.

—Ἡ «ΑΕΚ» προτιμήθηκε γιὰ νὰ πάῃ στὴν Κύπρο ν' ἀγωνιστῇ, γιατὶ ἔχει ἕνα ἐξαιρετικὸ σύνολο, μόλις ἔμαθαν ὅτι κάποιος Μωυσιάδης πῆδησε στὴ Νέα Ὑόρκη 15.70 στὸ τριπλοῦν, ζήτησαν πληροφορίες γιὰ νὰ ἐνημερωθοῦν ἂν εἶναι Ἀμερικανὸς πολίτης, ἂν ἔχῃ ἑλληνικὸ διαβατήριο, ἂν μπορῇ νὰ ἔρθῃ στὴν Ἀθήνα, κλπ. Ὁ λόγος τοῦ ἐνδιαφέροντός τους εἶναι προφανής...

Ἀπὸ τὸν πρῶτο ἀγῶνα τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων Νέων Ἑλλάδος—Τουρκίας 2—1: Σὲ μιὰ περίπτωσι κόρνερ πρὸ τῆς τουρκικῆς ἑστίας. Οἱ Πλέσσας (ἀριστερὰ) καὶ Τακτικὸς (δεξιὰ) μὲ σκοῦφες φανέλλες, ἔχουν πηδήσει γιὰ κεφαλιὰ ἀνάμεσα σὲ δύο Τούρκους.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

Η «ΑΕΚ» ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα τῆς «Α. Ε.Κ.» θὰ μεταβῇ στὴ Λευκωσία, προκειμένου νὰ δώσῃ ἕναν ἀγῶνα, τὴν Κυριακή, μὲ τὴ μικτὴ τῆς κυπριακῆς πρωτεύουσας.

Ὁ ἀγῶνες της μὲ τὸν «Πιερικό», γιὰ τὸ πρωτάθλημα, ἀναβλήθηκε καὶ θὰ γίνῃ τὴν προσεχῆ Τετάρτη.

ΕΛΛΑΣ — ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Στὶς 27 τρέχοντος θὰ διεξαχθῇ στὴν Ἀθήνα τὸ δεύτερο μάτς μεταξὺ τῶν στρατιωτικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, γιὰ τὸ πρωτάθλημα ΣΙΣΜ. Ὡς γνωστὸ στὸ πρῶτο ποὺ ἔγινε στὸ Κάϊρο, εἶχε νικήσει ἡ ἑλληνικὴ ὁμάδα μὲ 2—1.

Ἐπίσης ἡ ἑλληνικὴ ὁμάδα νίκησε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ τὴν ἀμερικανικὴ μὲ 3—1, κι' ἔτσι ἔχει ἐξασφαλίσει σχεδὸν τὴν προκρισί της.

ΝΙΚΗΣΑΝ ΟΙ ΝΕΟΙ

Κατὰ τὸν πρῶτο ἀγῶνα Ἑλλάδος — Τουρκίας, μεταξὺ τῶν Ἐθνικῶν ὁμάδων Νέων, ἡ Ἐθνικὴ μας ὁμάδα κέρδισε τὴν ἀντίπαλό της μὲ 2—1 (0—1). Τὰ ἑλληνικὰ τέρματα σημείωσαν οἱ Τακτικὸς καὶ Χατζηιωάννογλου.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ — ΚΑΜΠΟΛΗΣ

Οἱ ποδοσφαιριστὲς Α. Ποσειδὼν τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ Ν. Καμπόλης τῆς «Προοδευτικῆς», ἔφυγαν γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, προκειμένου γ' ἀγωνιστοῦν μὲ τὸν ἑλληνοαμερικανικὸ σύλλογο «Γκρὶκ — Ἀμέρικα».

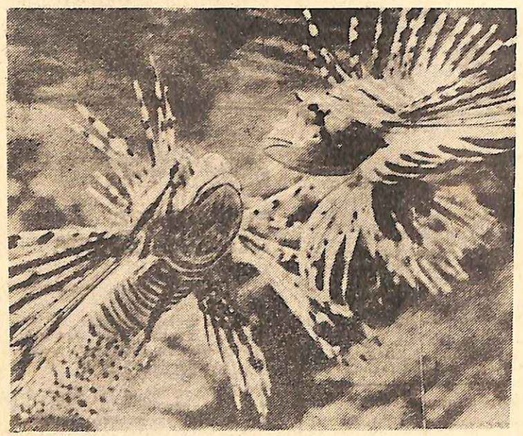
Στὸ μεταξύ, γύρισε ἀπὸ τὴ Μελβούρνη ὁ νεαρὸς Π. Μπαρμπαλιὰς κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ πάλι μὲ τὸν «Ὀλυμπιακό».

Ο ΜΩΥΣΙΑΔΗΣ 15.70

Ὁ ἑλληνικὴς καταγωγῆς ἀθλητὴς Μωϋσιάδης, σὲ ἀγῶνες ποὺ ἔγιναν στὴ Νέα Ὑόρκη, πῆδησε στὸ ἄλμα τριπλοῦν 15.70! Τὸ σημερινὸ ἑλληνικὸ ρεκὸρ εἶναι 15.45 καὶ ἀνήκει στὸν Κ. Σφήκα.

ΣΥΝΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

Ὁ «Παναθηναϊκὸς» καὶ ἄλλα ἑπτὰ σωματεῖα, μὲ κοινὴ ἀνακοίνωσι, διαμαρτύρονται ὅτι ἀδικοῦνται ἀπὸ τὴ βαθμολογία καὶ τὴν ΕΠΟ! Ὁ «Ὀλυμπιακός», σὲ ἀπάντησί του λέει ὅτι, ἂν ὑπάρχῃ κάποιος σύλλογος, ποὺ ἔχει εὐθῦναι μέχρι τώρα, αὐτὸς εἶναι ὁ «Παναθηναϊκός». Τὸ δίκαιον μέχρις ἑνὸς σημείου βρίσκεται μὲ τὸ μέρος ὅλων τῶν ἄλλων, πλὴν τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» καὶ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ κατὰ τρίτο λόγο τῆς ΑΕΚ. Γιατὶ καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ συγκυβερνοῦσαν τὴν ΕΠΟ καὶ τὴ διαιτησία ἐπὶ δεκαετίες. Ἂς ἀφίσουν λοιπὸν τὶς δῦσεις διαμαρτυρίες οἱ «μεγάλοι» καὶ ἂς κυττάξουν τῶν θὰ διορθώσουν τὰ κακῶς ἔχοντα, γιὰ τὰ ὁποῖα πρῶτοι αὐτοὶ εἶναι συνυπεύθυνοι.

Τὰ ψάρια αὐτά, ποὺ λέγονται «ξανθοῦροι» βγάζουν ἤχους ὅμοιους μ' ἐκείνους τοῦ ἠλεκτρικοῦ τουπανιοῦ.

Τὰ ψάρια μιλᾶνε!

Οἱ ἔρευνες Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων ἀπέδειξαν ὅτι ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας, θυμίζει τὴ θορυβώδη αὐλὴ ἀγροκτήματος

Ο βυθός τῆς θάλασσας, ποὺ τὸν θεωροῦσαν πάντα σὰν ἕνα «σιωπηλὸ κόσμο», φαίνεται ὕστερ' ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀνακαλύψεις, ὅτι μοιάζει μᾶλλον μὲ τὴν αὐλὴ ἑνὸς ἀγροκτήματος τὴν ὥρα, ποὺ ταΐζουν τὰ ζῶα.

Τὰ ψάρια βγάζουν διαπεραστικὲς ἢ βραχνὲς κραυγές, κακαρίζουν, γρυλλίζουν καί... σαλπίζουν!

Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα τῶν ἐρευνῶν, ποὺ ἔκαναν στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας μερικοὶ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν νὰ ἠχογραφήσουν σὲ δίσκους τοὺς «ἀποθορύζιους θορύβους» καὶ ποὺ προσφάτως ἔκαναν γνωστὲς τὶς σχετικὲς μελέτες τους, γιατὶ ἀποτελοῦσαν ὡς τώρα «πολεμικὸ μυστικὸ» τοῦ Ναυτικοῦ! Πραγματικά, ἡ καταγραφὴ τῆς «γλώσσας» τῶν ψαριῶν εἶχε στενὴ σχέσι μὲ τὰ νέα ὑποβρύχια ὅπλα τῶν Ἡν. Πολιτειῶν!

Καὶ νὰ γιατί: Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες εἶχαν κατασκευάσει νέες, ὑπερευαίσθητες «ἀκουστικὲς» νάρκες, ποὺ ἔκαναν μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ θορύβου τῆς μηχανῆς ἑνὸς πλοίου, ποὺ θὰ βρισκόταν κοντά τους. Δὲν ἤξεραν, λοιπόν, ἂν ἕναι πιὸ θανὸς θόρυβος ἀπὸ τὰ ψάρια, ποὺ «μιλοῦν», δὲ θὰ προκαλοῦσε στὴν ἔκρηξι τῆς νάρκης αὐτῆς, ποὶν ἀπὸ τὴν ὥρα της.

Ὑπῆρχε ἐπίσης ὁ κίνδυνος, ὡρισμένες τορπίλλες νέου τύπου, ποὺ ἦταν ἐφοδιασμένες μὲ μιὰ συσκευή, ποὺ τὶς καθοδηγοῦσε πρὸς τὸ θόρυβο τοῦ κινητῆρα ἑνὸς ἐχθρικοῦ πλοίου, νὰ ἐξουδετερώνονταν γιὰ τὸν ἴδιο λόγο: Ἴσως οἱ τόσο εὐαίσθητες στοὺς ἤχους εἰδικὲς συσκευὲς στὶς νάρκες καὶ στὶς τορπίλλες νὰ λειτουργοῦσαν μὲ τὸ θόρυβο τῶν ψαριῶν καὶ νὰ πήγαιναν οἱ τελευταῖες χαμένες!

Ἀκόμη, λοιπόν, δὲν εἶχε ἐξακριβωθῆ ἡ ἔντασι τοῦ θορύβου, ποὺ κάνουν τὰ ψάρια. Ἡ ἐξακρίβωσι αὐτὴ ἦταν ὁ σκοπὸς τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, ποὺ ἀποτελοῦσαν, ὅπως εἴπαμε, πολεμικὸ μυστικό!

Σὲ ὡρισμένα σημεῖα κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπὸ τὸ Κὰπ Μαίη ὡς τὴ Φλωρίδα, οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες βύθισαν στὸν ὠκεανὸ «ὑδρόφωνα», γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς θορύβους τῶν ψαριῶν καὶ νὰ τοὺς ἠχογραφήσουν σὲ δίσκους.

Ἀνακάλυψαν, λοιπόν, ὅτι ἡ ἔντασι τῶν θορύβων αὐτῶν ἦταν ἀξιοσημείωτη καὶ ὅτι πολλὰ ψάρια, ποὺ τὰ θεωροῦσαν ὡς τώρα μουγγά, ἦταν στὴν «ἰδιωτική» τους ζωὴ ἀπὸ τὰ πιὸ θορυβώδη!

Σύμφωνα μὲ μιὰ ἐπίσημη ἔκθεσι τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Πυροβολικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, «ὁ θόρυβος, ποὺ κάνει ἕνα εἶδος μεγάλων κόκκινων ψαριῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ποὺ εἶναι σὰν μπαρμπούνια, μοιάζει μὲ μιὰ βραχνὴ καὶ ρυθμικὴ κραυγή, ποὺ θυμίζει κραυγὲς ζώων στὴν αὐλὴ ἀγροκτήματος».

Οἱ ἐρευνητὲς ἀνακάλυψαν ἐπίσης ὅτι, ἕνα ἄλλο ψάρι, ἡ «γουρούνα», ποὺ ποίονει τ' ὄνομά της ἀπὸ τὰ γρυλλίσματα ποὺ βγάζει, τρίζει τὰ δόντια της στὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ της (πολλὰ ψάρια ἔχουν τρομερὰ δόντια βαθειὰ μέσα στὸ λαιμό!) Βγάζει, λοιπόν, τέσσερα - πέντε γρυλλίσματα, τὸ ἕνα ὕστερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ γοργὸ ρυθμό, τρίζοντας αὐτὰ τὰ φοβερὰ δόντια της!

Ἄλλα ψάρια, βγάζουν ρυθμικοὺς ἤχους γάρις στὴν πρόἀξενη συνήθειά τους, νὰ τρίβουν τὰ κόκκαλά τους τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο! Ἕνα ἄλλο ψάρι, ὁ «ξανθοῦρος», βγάζει ἤχους ὅμοιους μ' ἐκείνους τοῦ ἠλεκτρικοῦ τουπανιοῦ, τὴν ὥρα ποὺ κόβει τὴν ὁσφάλτο!

Οἱ ἔρευνες ἐπίσης ἀπέδειξαν ὅτι ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ θορύβου, ποὺ κάνουν τὰ ψάρια, ἔχει στενὴ σχέσι μὲ τὴν τροφή τους. Οἱ εἰδικοὶ παρατήρησαν δηλαδὴ ὅτι χάθε μέρα καὶ γιὰ μιὰ ὥρα, ἡ ἔντασι τοῦ θορύβου αὐτοῦ ἦταν πέντε φορὲς πιὸ μεγάλη ἀπ' ἐκείνην σ' ὅλες τὶς ἄλλες ὧρες τῆς ἡμέρας. Τὸ θέτουν, λοιπόν, ὅτι τὰ ψάρια τρῶνε ἐκείνη τὴν ὥρα: Ψαχουλεύοντας στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας γιὰ νὰ βροῦν τὴν κατάλληλη τροφή τους, «μιλᾶνε» συγχρόνως! Βγάζοντας, δηλαδή, ὡρισμένους ἤχους, εἰδοποιοῦν ἴσως τὰ ἄλλα ψάρια τῆς οἰκογένειάς τους ὅτι βρῆκαν ἕνα μέρος, ὅπου ὑπάρχει φαγητὸ καὶ γι' αὐτά.

Ἡ πιὸ παράξενη ἀνακάλυψι ἴσως εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀπέδειξε ὅτι ἡ φωνὴ τῶν ψαριῶν «σπάζει», ὅταν γερνοῦν! Οἱ χοάδασμοὶ τῆς φωνῆς, ποὺ βγάζει ἕνα ψάρι μικρῆς ἡλικίας, βρίσκονται σὲ ψηλὲς νότες. Ὅσο, λοιπόν, γερνάει, σὲ τόσο πιὸ χαμηλὲς νότες κατεβαίνει ἡ φωνή του.

Σὲ μιὰ περίπτωσι — ἐκεῖ ὅπου ἡ «φωνὴ» προκαλεῖται ἀπὸ τοὺς κραδασμοὺς μιᾶς κύστεως, μὲ τὴν ὁποία κολυμπάει ἕνα ἀπὸ τὰ ψάρια — ἡ αἰτία τῆς γεροντικῆς χαμηλῆς φωνῆς τοῦ ψαριοῦ ἐξηγεῖται εὔκολα: Μαζὶ μὲ τὸ ψάρι μεγαλώνει καὶ ἡ κύστις καὶ οἱ κραδασμοί της βρίσκονται ἑπομένως σὲ πιὸ χαμηλὸ ἠχητικὸ ἐπίπεδο.

Φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ τῆς φωνῆς πρὸς τὰ χαμηλὰ κλιμάκια, ὅσο τὰ ψάρια μεγαλώνουν, εἶναι κοινή, τόσο στὰ ἀρσενικὰ ὅσο καὶ στὰ θηλυκά. Τὸ ἀνθρώπινο αὐτί, πάντως, δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνη καμιὰ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴ «φωνή» τους.

Πολλοὶ ἦχοι τῆς γλώσσας τῶν ψαριῶν ἔχουν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, σχέσι μὲ τὴν ἐρωτικὴ ζωή τους. Ὡρισμένες οἰκογένειες ψαριῶν εἶναι πολὺ θορυβώδεις τὴν ἐποχὴ τῆς γονιμοποιήσεως καὶ ἐξωτερικὰ σιωπηλές, ὅλο τὸν ὑπόλοιπο χρόνο.

Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες βρῆκαν ἐπίσης ὅτι ἦταν σὲ θέσι νὰ ἀναγνωρίσουν διάφορα εἴδη ψαριῶν μόνο καὶ μόνο ἀπὸ τὴ φωνή τους! Καὶ γιὰ νὰ ἐλέγξουν τὶς ἀνακαλύψεις τους σχετικὰ μὲ τὴ φωνὴ κάθε οἰκογενείας ψαριῶν, παῖξθηκαν πολλὰ ψάρια καὶ τὰ ἔβαλαν σὲ δεξαμενές. Παρατήρησαν τότε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ὅτι τὰ ψάρια εἶναι πιὸ σιωπηλά, ὅταν βρίσκωνται στὴν «αἰχμαλωσία». Καὶ ἕνα ὡρισμένο εἶδος, τὸ ψάρι - φρύνος, δὲν μιλοῦσε καθόλου μέσα στὴ δεξαμενή, ὅπου τὸ κρατοῦσαν αὐλακισμένο. Στὸ «σπίτι» του, ὅμως, στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, ὅπου πεονάει τὴν τεμπέλικη ζωή του, βγάζει ταχτικὰ ἤχους, διαρκείας μισοῦ περίπου δευτερολέπτου, ποὺ ὑπερβαίνουν σὲ ἔντασι καὶ δυναμικότητα ὅλες τὶς γνωστὲς φωνὲς ψαριῶν. Ἠχοῦς, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς συγκρίνη κανεὶς μὲ τὴ σειρῆνα ἑνὸς πλοίου!..

✪✪

ΤΟΝΩΤΙΚΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΑΠΟ ΨΑΡΙΑ

Ὡς τώρα ἡ ἐπιστήμη ἀντλοῦσε τὶς πρωτεῖνες, τὰ ἀμινοξέα καὶ τὶς ἄλλες οὐσίες ποὺ τῆς χρειάζονταν γιὰ τὴν παρασκευὴ διαφόρων φαρμάκων ἀπὸ τὰ χερσαῖα κυρίως ζῶα. Ἀλλ' οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες σκέφτηκαν ν' ἀπευθυνθοῦν καὶ στοὺς ἐνοίκους τῆς θαλάσσης. Ἔτσι, παρασκεύασαν ἀπὸ τὸ σηκώτι καὶ τὰ ἐντόσθια διαφόρων ψαριῶν ἕνα ἐκχύλισμα, ποὺ περιέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Συγκεκριμένα αὐτὸ τὸ ἐκχύλισμα περιέχει βιταμίνες Β καὶ ἰώδιος Β12, σίδηρο, χαλκό, μαγγάνιο, μαγνήσιο, ἰώδιο, φώσφορο, ψευδάργυρο, ἀσβέστιο καὶ γλουταμικὸν ὀξύ, ποὺ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων του, ἀποτελεῖ ἐπίσης τὴν ἰδεώδη τροφὴ γιὰ τὸν ἐγκέφαλο. Τὸ ἐκχύλισμα αὐτὸ παρέχεται σὲ φύσιγγες, ποὺ πίνονται ἀπὸ τὸ στόμα. Ἐνδείκνυται σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ἐξαντλήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ (ἀνάρρωσις, μετεγχειρητικὲς καταστάσεις, καθυστέρησι τῆς ἀναπτύξεως κλπ.).

Χωρὶς λόγια.

—Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἀρέσει στὶς γυναῖκες εἶναι ὅτι στὸ τέλος μᾶς ἀναγκάζουν νὰ πίνουμε, γιὰ νὰ τὶς ξεγάσουμε!...

— Πήγαμε στὴ Βενετία γιὰ ἕνα δεύτερο μῆνα τοῦ μέλιτος καὶ μοῦ τὸ ἔσκασε μὲ τὴν καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου!...

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ἰατρὸς κ. Α. Λ. ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στοὺς: Βουγιούκαν Ἀριστείδη, Θήβας καὶ Στασινοπούλου Ἔφη, Πάτρας.

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στοὺς: «Γιάννη», Κύπρον, Λεμεσόν, Ἕλλην Μπαμπίνη, Πάτρας, Ἑλένη Μάτση, Νέα Ζηλανδία καὶ Βούλαν Παρπαράκη, Χανιά.

Ὁ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στοὺς: Ἰωάννην Δάραν, Γεώργιον Λαδόπουλον, Χρῆστον Καζάκαν, Δημήτριον Κούρον, Ἑλένην Κόκκαλη καὶ Μαρίαν Καβουνίδου.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Αὐγή, Γρίβα No 3, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸ κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Στέλλα καὶ ἡ Γιανούλα Κωνσταντινού, Ἐλευθερίας No 175, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἀφρική, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστὰλ καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Ροζίτα Ροδοσθένους, Ἅγιοι Ὁμολογηταί, Λευκωσία, 31, Ἅγιοι Ὁμολογηταί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Γιόλα Γεωργίου, Ταχ. Κιβ. 30, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ἡ Τερέζα Ἰακωβίδου, Κωστῆ Παλαμᾶ No 8, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Ἡ Ἐλευθερίου, Ἁρη (18 χρόνων) μαθήτρια, Ἑρμοῦ No 32, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ σπουδαστὲς τῆς Ἀκαδημίας ἢ Ἕλληνες Γυμναστικῆς ἀθλητές, στὴν ἑλληνική, καὶ ξένους ἀθλητές, στὴν ἀγγλική, καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Χαράλαμπος Παναγίδης, Βίκτωρ Οὐγκὼ 2Α, Βαρώσια Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἰωάννης Ἰωαννίδης, Περιβόλια, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ γνωσι ἀεροσυνοδοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ γνωσι ἀεροσυνοδοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ γνωσι ἀεροσυνοδοῦ, ἀλλὰ ἤθελε προῤιμία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προῤιμία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Λάκης Χαραλαμπίδης, Ἀ...ς Ζώνης No 12Α, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Κ Παρασκευᾶς, (17 χρόνων), Ἐκκλησία Ἁγίου Λαζάρου, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθητὲς καὶ μαθήτριες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νίκος Γεωργίου, (19 χρόνων), καὶ ὁ Λοΐζος Χρήστου, Ταχ. Κιβ. No 402, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Κύπρο καὶ τὴν Αἴγυπτο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γ. Ἰωαννίδης καὶ ὁ Γ. Κυριακίδης, Πεδουλα, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἡλικίας 15—19 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ρ. Ἰωάννου, Ζήνωνος No 11Β, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας 14—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Θ. Κρητικός, Ξυλοφάγου, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 15—20 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Μηνᾶς Καρδίτσης 11, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Χρ. Ἀνθίμου, Κάτω Δίκωμον, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Νίκος Νεοκλέους, (19 χρόνων), Ἀθαΐνου, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κόκκος Ἰωαννίδης, (19 χρόνων), Παύλου Μελᾶ No 4, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Πάμπος Ἀθηνοδώρου, (18 χρόνων), Σοφοκλέους No 27, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Παντελῆς Αντωνιάδης, Μενάνδρου 2, Ἅγιοι Ὁμολογηταί, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ Σ. Παναγιωτίδης, Ὀδυσσέως No 1, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων, κάρτ - ποστὰλ καὶ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀντωνάκης Μαραθεύτης, (17 χρόνων) μαθητής, Καλαβρύτων 1, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μαθήτριες, ἡλικίας 14—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μ. Ἀθανασιάδης, Ταχ. Κιβ. 698, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Χαράλαμπος Κώστα, Κοκκινοτρυμιθιά, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Γαλλία, ἡλικίας 15 — 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κόκκος Ἰωαννίδης, (19 χρόνων), Παύλου Μελᾶ No 4, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ MICHAEL MARIANOS, ὁ NICK. KIOURIS καὶ ὁ ΤΖΕ-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 300
Ἐξάμηνος ..... » 150
Τρίμηνος ..... » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία .... Λίρες Ἀγγλίας 7
» ..... Δολλάρια 20
» ..... Φρ. Βελγ. 1000
» ..... Φρ. Γαλλ. νέα 1000
» ..... Φρ. Ἑλβ. 90
» ..... Μάρκα Γερμ. 90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς ποιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4. (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΪΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντης καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΓΟΥΝΙΑΣ
Νοτάδων 24. Παλαιὸν Φάληρον

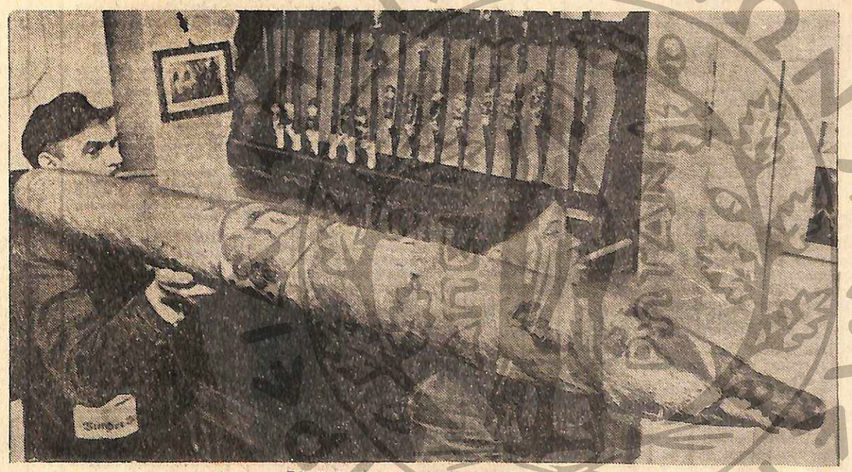
ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ E. IOANNIDES, S)T WORLD UNITY Co NIARGHOS LONDON LTD, PARK STREET 41)43 LONDON W.1, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Θεσσαλονίκη. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ G. ARGIROS καὶ ὁ D. PELAGITIS, S)T TINA ONASSIS Co OLYMPIC MARITIME S.A., 17 AV. DE MONTE CARLO, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ G. MOUSTAKIS (23 χρόνων), S)S AKASTOS Co N. VLASSOPOULOS BEVIS MARKS HOUSE BEVIS MARKS, LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας γάρ-τῶν 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ MICHAEL MARIANOS, ὁ NICK. KIOURIS καὶ ὁ ΤΖΕ-

ΤΟ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στὸ «Μουσεῖο τοῦ καπνιστοῦ», ποὺ βρίσκεται στὸ Μπόυντεττης Γερμανίας, ἀνάμεσα στὰ διάφορα παράξενα ἀντικείμενα —πίπες, ἀναπτῆρες, ναργιλέδες κλπ.— ποὺ χρησιμοποίησαν κατὰ καιροὺς οἱ καπνιστί, τοποθετήθηκε τώρα φύλαξ καπνοῦ καὶ ἔχει μῆκος 1.70 μ. διάμετρο 0.58 στὴ μέση του καὶ ζυγίζει 92 κιλά. «Μόνο ἕνας Οὐίνστον αὐτὸ ἀπόκτημα τοῦ «Μουσείου τοῦ καπνιστοῦ».

MIS TZARIMIS, M)S HELLENIC SPIRIT Co SAKELIS PAPANIKITAS AND Co P. O. BOX 12, PORT SA-I-D, EGYPTE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

'Ο ANDREAS SPIRODINAKOS, Q.S.S. ARKADIA, GREEK LINE SOUTHAMPTON, ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ ἀγγλόφωτα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 19—21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

'Ο KOSMAS VIDALIS (19 χρόνων), ὁ NIKOLAOS MOROS καὶ ὁ ELEFTERIOS KOTAKIS (19 χρόνων καὶ οἱ δύο) M)V ZARATUSTRA, Co ORMOS SHIPPING Co LTD 2 DUIKE ST. SAMERS'S, LONDON S.W. 1, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς 'Αττικῆς καὶ τῆς Κρήτης, ἡλικίας 17—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαρίτητη.

'Ο ERRIKOS MANTAS, S)T OLYMPIC LAUREL, Co OLYMPIC MARITIME 17 AV. DE MONDE CARLO, MONTE CARLO MONACO, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 16—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

'Ο AGELOS MANOLIS, S)T OLYMPIC FALCON OLTMPIC MARITIME 17 AV. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO MONACO, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 19—26 χρόνων. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

'Ο N. PETROPOULOS, S)S DICORONIA, Co GOULANDRIS BROTHERS 61 ST. MARY AXE LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες 'Ελληνίδες, ποὺ ἀγαποῦν τὴ θάλασσα,μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

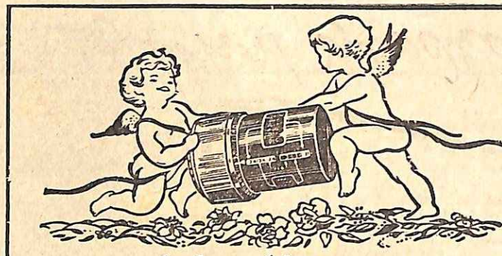
'Η LIZA PETRIDOU καὶ ἡ RITA CONSTANTINIDOU, BEYOGLU YENI CARSI CEZAYIR SOK, MRATOVIC AP. No 9)1 ISTANBUL, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η TASSOULA PAPASTAVROU, (17 χρόνων) καὶ ἡ TINA GAVRI-I-LIDOU (18 χρόνων), FERTKOT EVRANOS ZADE SOK No 34, ISTANBUL, TURKITE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η MERI X. (19 χρόνων) KOLBASI 35 B-U-YUKADA ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

'Η OLGA MAMAST, POSTE RESTANTE, B-U-YUKADA, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Δυὸ φίλες, ἡ KATIA καὶ ἡ ELSA (18 χρόνων), ZAMATATA BUTUK KAPELI SOK No 41, ISTANBUL, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

c.d.indicator

Εἶναι κρῖμα νὰ ταλαιπωρῆσδε καὶ νὰ διακινδυνεύετε τὴν ὑγεία σας, σήμερα ποὺ ἡ 'Επιστήμη σᾶς παρέχει ἕνα τόσο ἀσφαλὲς μέσο γιὰ τὸν προγραμματισμὸ ἢ τὸν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων—τὴν 'Ελδετικὴ συσκευὴ C. D. INDICATOR, ποὺ ἐφαρμόζει μὲ μαδηματικὴ ἀκρίδεια τὴ Μέδοδο OZINO - KNAOYΣ, χωρὶς κανένα κίνδυνο λάδους, χωρὶς κανένα κίνδυνο τῆς ὑγείας σας

Οὔτε φάρμακα, οὔτε χάπια, οὔτε οἱοδῆποτε ἄλλο ἀντιφυσιολογικὸ δοήδημα. 'Απλῶς προσοχὴ στὶς — τόσο λίγες ἄλλωστε — «ἡμέρες γονιμότητος» ἑάν ΔΕΝ δέλετε ν' ἀποκτήσετε παιδιά (ἢ τὸ ἀντίδετο, ἑάν ΘΕΛΕΤΕ ν' ἀποκτήσετε). Εἶναι μιὰ μέδοδος ΕΝΤΕΛΩΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, ποὺ ξαναδίνει στὸ σημερινὸ ζεύγος τὴ χαρὰ μιᾶς ζωῆς ὑγιεινῆς, ὅπως τὴ δέλησε ἡ Δημιουργία.

Χρησιμοποίησις τῆς συσκευῆς C. D. INDICATOR σημαίνει καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ γιὰ τὴ γυναίκα, χαρὰ τῆς συζυγικῆς ζωῆς ἐντελῶς φυσιολογική, χωρὶς καμμίαν ἀπὸ ἐκείνες τὶς προφυλάξεις ποὺ ἐπιδροῦν τόσο δαχυμα στὴν ψυχικὴ διάδεσι τοῦ ζεύγους καὶ τελικὰ στὴν ὑγεία. 'Αποκτήστε λοιπὸν καὶ σεῖς τὸ ταχύτερο τὴν πολύτιμη συσκευὴ C. D. INDICATOR.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

'Αντ/πεῖαν C.D. INDICATOR
Πανεπιστημίου 6 'Αθήνας, Τ. 134

Στεῖλτε μου χωρὶς ὑποχρέωσι τὸ λεπτομερὲς τεῦχος γιὰ τὸ C. D. INDICATOR. 'Εσωκλεῖο δρχ. 3 σὲ γραμματόσημα γιὰ ἔξοδα.

ΟΝΟΜΑ _____
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ _____
_____

"Σὲ 3 μῆνες μίλησα 'Αγγλικὰ..."

...τὰ ἔμαδα μόνη μου στὸ σπίτι μου

γράφει αὐτὴ ἡ χαριτωμένη δαυμάστρια τοῦ LINGUAPHONE καὶ προσδέτει: "Μὴ καταφέρνοντας νὰ μάδω τίποτα μὲ διάφορες μεδόδους, ἀποφάσισα νὰ δοκιμάσω τὸ Σύστημα LINGUAPHONE. Μένω ἀκόμα κατάπληκτη ἀπὸ τὸ πόσο εὔκολα πέτυχα μέσα σὲ λίγους μῆνες νὰ καταλαδαίνω καὶ νὰ μιλῶ 'Αγγλικά„.

Νὰ γιατὶ τὸ Σύστημα LINGUAPHONE εἶναι τὸ μόνο μέσο γιὰ νὰ μάδη νὰ μιλᾶ κανεὶς τὴν ἀκριδῆ γλῶσσα ὅπως τὴν μιλοῦν στὴ χώρα της:

Οἱ ὁμιλοῦντες δίσκοι τοῦ LINGUAPHONE σᾶς φέρνουν σὲ ἀπ' εὐδείας ἐπαφὴ μὲ Καδηγητὰς ποὺ σᾶς ἀπευδύνονται στὴ μητρική τους γλῶσσα, μὲ προφορὰ τέλεια. Ἐτσι μαδαίνετε μὲ τὸν πιὸ φυσικὸ τρόπο καὶ μέσα στὸ πιὸ σύντομο χρονικὸ διάστημα. Ἐπαναλαμδάνετε τὰ μαδήματα ὅσες φορὲς δελήσετε, ἐχοντας πάντα κοντά σας τοὺς Καδηγητάς σας, πρόδυμους νὰ σᾶς δοηδήσουν. Εὐδὺς ἐξ ἀρχῆς μεταφέρεσδε στὸ περιδάλλον τῆς ξένης χώρας, ζῆτε τὴ ζωὴ τοῦ τόπου, καὶ 60 ὧρες ἀρκοῦν γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ πάρετε μέρος σὲ συνδιαλέξεις γύρω σὲ δέματα τῆς καδημερινῆς ζωῆς, μὲ προφορὰ ἀψογη.

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

'Αν δρίσκεσδε στὸς 'Αδῆνας ἐλάτε νὰ παρακολουδήσετε ἕνα «μάδημα ἐπιδείξεως» χωρὶς νὰ ἀναλάδετε καμμιὰ ὑποχρέωσι, χωρὶς νὰ καταδάλετε τίποτα. Τὰ γραφεῖα μας εἶναι ἀνοικτὰ ὅλες τὶς ἐργάσιμες ὧρες ἀπὸ 8'/, —1 καὶ 4'/, —8

'Εὰν μένετε σὲ ἐπαρχία, ταχυδρομῆστε μας τὸ κατωτέρω δελτίον γιὰ νὰ ἐπιφεληδῆτε τοῦ δικαιώματος τῆς δωρεὰν δοκιμῆς

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ 34 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ - ΓΑΛΛΙΚΑ - ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ - ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ - ΙΤΑΛΙΚΑ - ΡΩΣΣΙΚΑ - ΣΟΥΗΔΙΚΑ - Κ.Τ.Λ

Καὶ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι μὲ τὸ LINGUAPHONE μαδαίνετε τὶς γλῶσσες διασκεδάζοντας καὶ μὲ διαρκῆ ἔλεγχο τῆς προόδου σας χωρὶς σὲ γραπτὲς ἀσκήσεις ποὺ σᾶς διορδώνουν οἱ καδηγητὲς τοῦ LINGUAPHONE

ΔΩΡΕΑΝ ΔΟΚΙΜΗ

Ζητῆστε μας αὐτὸ τὸ εἰκονογραφημένο τεῦχος ποὺ παρέχομε δωρεάν. Περιλαμδάνει ὅλες τὶς πληροφορίες γιὰ τὸ περίφημο Σύστημα LINGUAPHONE, καδὼς καὶ αἴτησι γιὰ τὴν δωρεὰν Δοκιμὴ τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν ποὺ σπίτι σας χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσι σας. 'Εσωκλείστε καὶ δρχ. 3 σὲ γραμματόσημα γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Τεύχους.

Τεῦχος Δωρεάν

Πρὸς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 10, 'Αδήνας

Παρακαλῶ στεῖλτε μου χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσι τὸ ἀναλυτικὸ τεῦχος καδὼς καὶ κάδε πληροφορία γιὰ τὴ δωρεὰν δοκιμή.

ΟΝΟΜΑ _____
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ _____
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ _____

τοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς φιλίας καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η ALIKI (18 χρόνων), ἡ ELENI (15 χρόνων) καὶ ἡ MERI GEORGIADOU (15 χρόνων), RUE EL EMAN MALEK No 7, ALEXANDRIE, EGYPTE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Πέντε φίλες, ἡ NOULA (18 χρόνων), ἡ MITSI (19 χρόνων), ἡ LOULA (18 χρόνων), ἡ NITSA (19 χρόνων) καὶ ἡ LE-I-LA (18 χρόνων),BOLAT HIZIR CAVUS BEKRI MOUSTAFA No 15, HALIC, ISTANBUL, TURKIYE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο STILIANOS MAHERAKIS, LEIMEN, HEIDELBERG, ZEMENT, WERK, GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γερμανικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο G. DOVAS, VIA MICHELE FIORINO 38, P)SSO CARANZA, BARI, ITALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. 'Ο B. STATHIS PETRIDES, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύδυνσις, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο TAKIS IPILARCHOS, P. O. BOX 99, RAVENSHOE, N. Q., AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ φτωχὴ Ἑλληνίδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Δυὸ φίλοι, ὁ CHRISTOS TRA-I-ANOS (27 χρόνων) καὶ ὁ CHRISTOS PAPADOPOULOS (17 χρόνων) HOTEL GALINA MALBUN, F. LIECHTENSTEIN, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο ANDREW VETEZO, 6 ROSEBERRY GARDENS,LONDON No 4, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο MICHAEL MANDILAS, 103 WHITBT ST. WEST BRUNWICK No 12 MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο P. BARCIAMIS, P.O. BOX 580, PRINCE ALBERT, SASK CANADA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 17—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ο «ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΤΗΣ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

"Ενας στυγερὸς ἐγκληματίας κατορθώνει νὰ ξεφεύγη ἀπὸ τὸ κυνηγητὸ 200 ἀστυνομικῶν!..

ΚΑΘΕ μέρα, μετὰ τὸ ἡλιοδασίλεμα, ὁ τρόμος ἁπλώνεται στὴ Βοστώνη, μαζὶ μὲ τὴ νύχτα. 'Η πρωτεύουσα τῆς Μασσαχουσέτης, μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ ἤρεμες πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς, γίνεται ἡ πόλι τῶν τρομοκρατημένων γυναικῶν — γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν ἔκφρασι ἑνὸς 'Αμερικανοῦ δημοσιογράφου. Στὰ πολυτελῆ διαμερίσματα τῆς Κομμονγουέλθ "Αδενιου, ὅπως καὶ στὰ φτωχικὰ σπίτια τῶν μακρυνῶν συνοικισμῶν, οἱ γυναῖκες ποὺ ζοῦν μόνες, ἀμπαρώνουν τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα καὶ τεντώνουν μὲ ἀγωνία τὸ αὐτὶ σὲ κάδε θόρυδο, σὲ κάδε ἄγνωστο δῆμα, ποὺ ἀκούγεται στὶς σκάλες. 'Απὸ τὸν περασμένο 'Ιούνιο, μαζὶ μὲ τὴ νύχτα, ἀρχίζει ἡ δασιλεία τοῦ «στραγγαλιστῆ-φάντασμα», τοῦ μυστηριώδους δολοφόνου, ποὺ ἔχει σ' αὐτὸ τὸ διάστημα στραγγαλίσει δέκα γυναῖκες, διαλέγοντάς τις ἀνάμεσα στὶς ἀνύπαντρες, στὶς χῆρες καὶ στὶς χωρισμένες τῆς Βοστώνης.

'Ο ἄγνωστος δολοφόνος ἔδρασε γιὰ πρώτη φορὰ τὶς 14 'Ιουνίου τοῦ 1962. Τὸ δῦμα ἦταν ἡ κυρία "Αν Σλέσαρς, μιὰ μοδίστρα πενηντάπεντε χρόνων, ποὺ εἶχε ὄψι πολὺ πιὸ νεανικὴ ἀπὸ τὴν ἡλικία της καὶ ποὺ ζοῦσε μόνη στὸ διαμέρισμά της, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε χωρίσει ἀπὸ τὸ σύζυγό της.

'Ο δολοφόνος τὴν εἶχε στραγγαλίσει μὲ τὴ φοδερὴ δύναμι τῶν χεριῶν του κι' ὕστερα εἶχε δέσει γύρω στὸ λαιμό της τὴ ζώνη της ρόδας γύρω στὸ σῶμα της καὶ τὰ πλούσια σπίτια, στὰ μέγαρα καὶ στὶς λαϊκὲς πολυκατοικίες τῆς περιφερείας.

Κάδε φορά, ὁ δολοφόνος χρησιμοποιοῦσε τὴν ἰδία «τεχνική». Πρῶτα στραγγάλιζε τὸ δῦμα του μὲ τὰ χέρια κι' ὕστερα ἔδενε γύρω στὸ λαιμό του μιὰ ζώνη ἢ μιὰ κάλτσα νάϋλον. Καὶ πάντα, οἱ ἄτυχες γυναῖκες παρουσίαζαν σημεῖα δίασμοῦ.

Μιὰ ἀπ' αὐτές, δρέδηκε δυθισμένη στὸ λουτρό, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερό, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ὁ δάνατος εἶχε προέλδει ἀπὸ στραγγαλισμό. Μιὰ νάϋλον κάλτσα ἦταν σφιγμένη γύρω στὸ λαιμό τοῦ πτώματος.

'Υπάρχει ἕνα ἄλλο κοινὸ σημεῖο σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα: Δὲν ἀποκαλύφθηκε ποτὲ ἕνα σημάδι πάλης, ἀπόδειξι, ὅτι ὁ «στραγγαλιστὴς-φάντασμα» δὲ χρειάστηκε νὰ χρησιμοποίηση ποτὲ δία, γιὰ νὰ μπῆ στὸ σπίτι τοῦ δύματος. 'Αντίθετα, μάλιστα, ὅλες οἱ ἐνδείξεις πείθουν τοὺς ἀστυνομικούς, ὅτι ὁ δολοφόνος κατορθώνει, κάδε φορά, νὰ κερδίζη τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν γυναικῶν, σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ συζητοῦν μαζί του καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν καφέ, πρὶν τὶς σκοτώση! Αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύουν τὰ χρησιμοποιημένα φλυτζανάκια, ποὺ δρέδηκαν στὸ διάφορα σπίτια.

Μὰ μὲ ποιὸ τρόπο κατορθώνει νὰ νικήση τὴ δυσπιστία τῶν δυμάτων; Μήπως καταφέρνοντας νὰ περάση σὰν ἕνας ἠλεκτρολόγος ἢ ἕνας ὑδραυλικός; "Η μήπως παρουσιάζεται μεταμφιεσμένος σὲ ἱερωμένο ἢ ἀστυνομικό; Μερικοὶ ἀστυνομικοὶ δὲν ἀποκλείουν τὴν πιθανότητα, ὅτι ὁ στραγγαλιστὴς μπορεῖ νὰ παρουσιάζεται στὰ δύματά του μεταμφιεσμένος σὲ γυναῖκα, γιὰ νὰ τοὺς δημιουργήση ἕνα αἴσθημα ἐμπιστοσύνης.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιδολία, ὅτι ὁ μυστηριώδης δολοφόνος πρέπει νὰ κατέχη γνώσεις ἀνατομίας, γιατί, ὅταν σφίγγη τὸ λαιμὸ τῶν δυμάτων του, ξέρει σὲ ποιὸ ἀκριδῶς σημεῖο πρέπει νὰ πιέση γερά, γιὰ νὰ ἐμποδίση κάδε ἀντίδρασί τους καὶ γιὰ νὰ πετύχη εὐκολώτερα τὸν ἀπαίσιο σκοπό του. Μὰ ποῦ καὶ πῶς ἔχει ἀποκτήσει αὐτὲς τὶς γνώσεις; Νὰ ἀκόμα μιὰ ἐρώτησι, ποὺ περιμένει τὴν ἀπάντησί της ἀπὸ τὸν περασμένο 'Ιούνιο. Στὸ μεταξύ, ἔχουν γίνει δέκα ἐγκλήματα, χωρὶς νὰ μπορέση ἡ ἀστυνομία νὰ δρῆ ἔστω καὶ μιὰ ἐνδειξι, ποὺ νὰ τὴν δδηγήση στὴν ἀνακάλυψι τοῦ φονιᾶ.

'Ο «Χάρος» ἕνας περίφημος ἀστυνομικὸς-σκύλος τοῦ δυτικοῦ Βερολίνου ἔρθασε στὴν 'Αμερικὴ μαζὶ μὲ τὸν ἐπιδεωρητὴ Χάνς Ρίπενινγκ γιὰ νὰ πάρη μέρος στὸ κυνηγητὸ τοῦ στραγγαλιστῆ τῆς Βοστώνης.

ΑΝΑΚΡΙΘΗΚΑΝ ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΤΟΜΑ

Κάποιο μικρὸ φῶς παρουσιάζεται κάδε τόσο στὸ σκοτάδι, ποὺ μέσα σ' αὐτὸ κινοῦνται οἱ ἀστυνομικοί, ἀλλὰ εἶναι ἕνα φῶς ποὺ σδύνεται ἀμέσως. "Ενας ἄντρας, γύρω στὰ πενῆντα, πάνω στὸν ὁποῖο εἶχαν συγκεντρωδῆ οἱ ὑποψίες, ἀφέδηκε ἐλεύθερος, γιατὶ εἶχε ἕνα ἀναμφισδήτητο ἄλλοδι καὶ ξεπέρασε εὔκολα τὴ δοκιμασία τοῦ «φωρατοῦ τῆς ἀληδείας».

"Ενα ἄλλο στοιχεῖο δόδηκε στὴν ἀστυνομία ἀπὸ μιὰ νέγρα: "Ενας ἄντρας ψηλός, ἀδύνατος, περίπου 35 χρόνων, μὲ μαλλιὰ πολὺ ἀνοιχτόχρωμα, τῆς παρουσιόστηκε σὰ δερνικωτὴς καὶ ἔφυγε τρέχοντας, ὅταν κατάλαδε, ὅτι δὲν ἦταν μόνη στὸ σπίτι. 'Η ἀστυνομία δὲν τοδερνικωτή.

Δέκα χιλιάδες ἄτομα ἔχουν ἀνακριδῆ. Κάδε δράδυ, κάδε νύχτα, ὑπάρχουν γυναῖκες, ποὺ τηλεφωνοῦν στὴν ἀστυνομία μὲ φωνὲς πνιγμένες ἀπὸ τρόμο, γιὰ νὰ δηγηδοῦν ἐπεισόδια ἀληδινὰ ἢ ψεύτικα, γιὰ νὰ ἐκθέσουν ὑποψίες, ποὺ συχνὰ εἶναι καρπὸς τῆς ἐρεδισμένης φαντασίας τους καὶ τοῦ φόδου τους.

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, μιὰ ἡλικιωμένη καθηγήτρια τῆς μουσικῆς, ἔδωσε στὴν ἀστυνομία τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς ἀνδρώπου, πού, ὅπως εἶπε, δέλησε νὰ τὴ στραγγαλίση στὴν εἴσοδο τοῦ διαμερίσματός της. Αὐτὴ εἶχε ἀντιδράσει, δίνοντάς του μιὰ κλωτσιὰ καὶ ὁ στραγγαλιστὴς ἔφυγε. Μὰ ἐπρόκειτο πραγματικὰ γιὰ τὸν «στραγγαλιστὴ-φάντασμα»; 'Η ἀστυνομία ἀμφιδάλλει...

Πρὶν ἀπὸ λίγες ἑδδομάδες, μερικοὶ ψυχίατροι, προσπάδησαν νὰ δημιουργήσουν τουλάχιστον μιὰ «κλινικὴ εἰκόνα» τοῦ ἀπαίσιου δολοφόνου. Κατὰ τὴ γνώμη τους, ὁ στραγγαλιστὴς εἶναι «ἕνας σχιζοφρενής, ἕνα ἄτομο μὲ διπλὴ προσωπικότητα, ἡλικίας ἀνάμεσα στὰ τριάντα καὶ σαράντα, ποὺ φέρεται καυνικὰ μέχρι τὴ στιγμή, ποὺ νοιώδει τὴν ἐπιδυμία νὰ σκοτώση». Οἱ ψυχίατροι πρόσδεσαν ἀκόμη, ὅτι ὁ δολοφόνος «χτυπούσε» ἀποκλειστικὰ γυναῖκες ὥριμες ἢ καὶ ἡλικιωμένες, σπρωγμένος ἀπὸ ἕνα ὑποσυνείδητο μῖσος γιὰ τὴ μητέρα του ἢ γιὰ μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφή του.

Σὰ γιὰ νὰ διαφεύση αὐτὴ τὴν ἐπιστημονικὴ δεωρία, ὁ στραγγαλιστὴς διάλεξε γιὰ νέα του δύματα δύο νεαρὲς γυναῖκες: τὴ Σόνια Κλάρικ, μιὰ νέγρα σπειδάστρια, 21 χρόνων, καὶ τὴν Πατρίτσια Μπασέτ, μιὰ χαριτωμένη ὑπάλληλο, 23 χρόνων.

Διακόσιοι ἀστυνομικοὶ ἐργάζονται ἐπὶ εἰκοσιτέσσερις ὧρες τὸ εἰκοσιτετράωρο, γιὰ νὰ λύσουν τὴν «περίπτωσι τοῦ στραγγαλιστῆ», ἐλεύδεροι ἀπὸ κάδε ἄλλη, ὑπηρεσία, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἀφιερώσουν σ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὅλη τους τὴν ἐνεργητικότητα. Μὰ οὔτε οἱ πιὸ ψύχραιμοι, οὔτε οἱ πιὸ τολμηροὶ ἀπ' αὐτούς, κατορθώνουν νὰ ξεφύγουν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ψύχωσι, ποὺ κυριαρχεῖ στὴ Βοστώνη.

Παρακολούδησα γιὰ μιὰ ὁλόκληρη νύχτα τὸν ἀγῶνα τῶν ἀστυνομικῶν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ στραγγαλιστῆ κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ ἀντιληφδῶ τὶς δυσκολίες, ποὺ ἀντιμετωπίζουν. Εἶχα ἀνεδῆ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταχύτατα αὐτοκίνητα ἀμέσου δράσεως, ποὺ διασχίζουν τὴν πόλι πρὸς ὅλες τὶς κατευδύνσεις, ἀπὸ τὸ δεινὸ μέχρι τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ ποὺ μποροῦν νὰ φτάσουν μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ σὲ ὁποιαδήποτε γωνιὰ τῆς Βοστώνης. Κάδε τόσο, ὁ ἀσύρματος τοῦ αὐτοκινήτου, μοῦ ἔδινε τὴν ἐντολὴ νὰ τρέξουμε σὲ κάποια συνοικία, ὅπου εἶχε εἰσαγισδῆ κάποιο ἄγνωστο καὶ ὕποπτο ἄτομο. Μά, κάδε φορά, τὸ «ὕποπτο ἄτομο» δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀδλαδὴς καὶ φιλήσυχος πολίτης, ποὺ εἶχε ἀπόλυτα δικαιολογημένες αἰτίες νὰ δρίσκεται ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὸ σημεῖο, ποὺ δρίσκόταν. Σὲ κάποια στιγμή, πήραμε τὴ διαταγὴ νὰ πᾶμε σὲ κάποιο σπίτι στὸ Μπὴκον Χίλ "Αλλοῦ, ὅπου, μερικὰ ἄτομα, εἶχαν ἐπισημάνει τὴν παρουσία ἑνὸς ψηλοῦ ἄντρα, ποὺ κύτταζε τοὺς διαδάτες, μὲ ὕφος ἀπειλητικό».

— Κυρδάγιο, αὐτὴ τὴ φορὰ μποροῦμε νὰ δροῦμε τὸ στόχο! εἶπε ὁ ἀστυφύλακας-ὁδηγός.

"Οταν ὅμως φτάσαμε στὸ σημεῖο, ποὺ μᾶς εἶχε ὑποδειχδῆ, τὸ «ὕποπτο ἄτομο» ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ. Ρίξαμε ἀπάνω του τὸν προδολέα κι' ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ φωνάζη δυμωμένος, σκιάζοντας τὰ μάτια μὲ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ προστατευδῆ ἀπὸ τὸ ἐκδαδυστικὸ φῶς.

"Ηταν, ἀπλούστατα, ἕνας ἀστυνομικὸς μὲ πολιτικά, ποὺ ἔκανε περιπολία!...

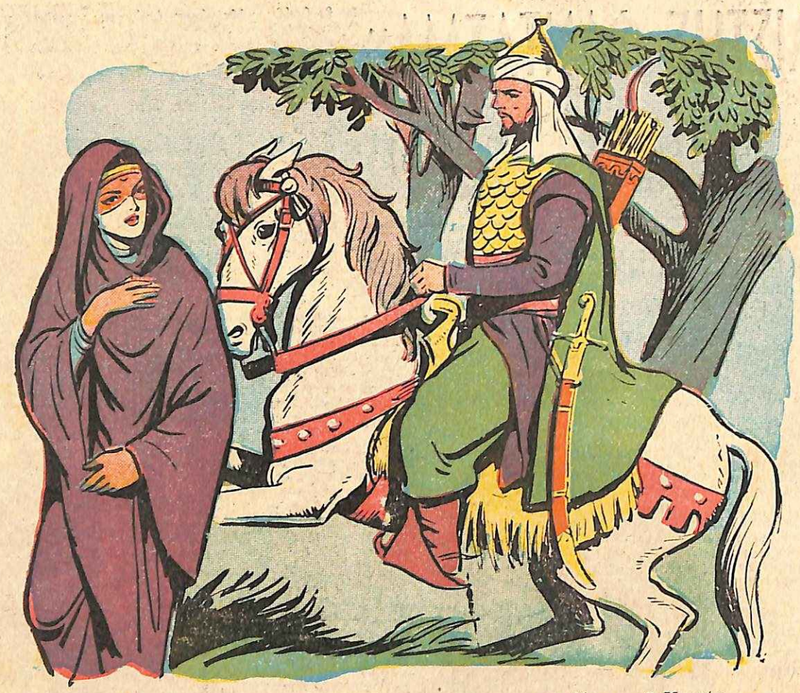
ΚΡΑΤΑ ΣΤΗ ΦΟΥΧΤΑ ΤΟΥ ΜΙΑ ΠΟΛΥ

— Εἶναι ἡ πιὸ φοδερὴ σειρὰ ἐγκλημάτων στὴν ἱστορία τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν! εἶπε ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Βοστώνης. Καὶ, στὸ μεταξύ, ἑκατοντάδες κάτοικοι ἐροδιάζουν τὰ σπίτια τους μὲ κουδούνια συναγερμοῦ καὶ ἐνισχύουν τὶς κλειδαριές.

"Ενας μόνο ἄνδρωπος κρατάει στὴ φούχτα του μιὰ πόλι μὲ 700 χιλιάδες κατοίκους, ἕνας στυγερὸς ἐγκληματίας, περιπαίζει διακόσιους ἀστυνομικούς...

Καδὼς περπατᾶτε στοὺς καταφώτους δρόμους τοῦ κέντρου τῆς Βοστώνης, τὸ δλέμμα σας κυττάζει ἀνήσυχα ὁλόγυρα καὶ στηλώνεται πάνω σ' ἕναν ἄγνωστο, ποὺ πέρασε δίπλα σας καὶ ποὺ φαίνεται νὰ ἀκολουδῆ μιὰ γυναῖκα μέσης ἡλικίας, ποὺ γυρίζει στὸ σπίτι της. "Ισως πρόκειται μόνο γιὰ ὑποδολή, μὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἔχετε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ὁ ἄνδρωπος ποὺ σᾶς ἀγνοεῖ, περνώντας ἀπὸ κοντά σας, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸ «στραγγαλιστὴ-φάντασμα».

Ε. ΣΙΝΚΛΑΙΡ

Τὴν εἶχε συναντήσει μιὰ μέρα, ποὺ εἶχε πάει κυνήγι πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους τοῦ Μυρσέφ.

Η ΑΠΙΣΤΗ ΛΟΜΠΝΑ

ΑΣ ΕΙΝΑΙ δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ 'Αλλάχ! 'Η μεγάλη γενιὰ Ναούτ μπέν 'Αλὴ δὲν ὑπάρχει πιά. 'Ο Τζαγέρ ἦταν τὸ τελευταῖο θλαστάρι της. 'Αλλὰ κι' αὐτὸς γάθηκε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ Κοῦκο καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ἀπὸ τότε ἂν ζῆ ἢ ἔχει πεθάνει. Κάθε φορά, ὡστόσο, ποὺ γίνεται λόγος γιὰ τ' ὄνομά του οἱ ἄντρες κιτρινίζουν κι' οἱ γυναῖκες ἀνατριχιάζουν σύγκρομα, σὰν ξαναφέρουνε στὸ μυαλό τους τὴν τραγικὴ ἱστορία του.

'Ο σεΐχης Τζαγὲρ ἦταν νέος, δυνατὸς καὶ πλούσιος. Οἱ φίλοι του ἐξευγενΐσαν τὴν ἀνδρεία του, οἱ ἐχθροί του ἔτρεμαν τὴν ὀργή του κι' οἱ τέσσερις γυναῖκες του τὸν λάτρευαν.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἦταν ἡ μιὰ πιὸ ὄμορφη ἀπὸ τὴν ἄλλη. 'Η πρώτη λεγόταν Χάμιζα, ἡ δεύτερη Ναμπίγκα, ἡ τρίτη Λαλαχαΐ κι' ἡ τέταρτη Σάλμα.

'Ο σεΐχης, ὅμως, ἀγάπησε κάποτε μιὰ πολὺ ὄμορφη νέα, ποὺ κανεὶς δὲν τὴν εἶχε δῆ πρωτύτερα στὸ Κοῦκο. Τὴν εἶχε συναντήσει μιὰ μέρα, ποὺ εἶχε πάει κυνήγι πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους τοῦ Μυρσέφ. Τὴν πῆρε ἀμέσως μαζί του, τὴν ἔφερε στὸ παλάτι του καὶ τὴν ἔβαλε πάνω ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες του, μ' ὅλο ποὺ καταγόταν ἀπὸ ταπεινὴ γενιά.

'Αλλ' ὁ σεΐχης ἀδιαφόρησε γιὰ τὴν καταγωγή της Λόμπνα — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομά της— καὶ δὲν εἶδε παρὰ μόνο τὴν ὀμορφιά της. Κι' ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ὀμορφιά της, ποὺ ὁ Τζαγὲρ εἰγκοίστησε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του τὸν 'Αλλάχ, ποὺ τὸν εἶχε ἀξιώσει νὰ βρῆ αὐτὸ τὸ οὐσὶ στὸ δρόμο του.

'Από τότε ὅλοι μέσα στὸ παλάτι ἔσκυψαν τὸ κεφάλι, ὑποστεῖ στὴ μισὴ Λόμπνα. Κι' αὐτὸς ὁ σεΐχης ὑπετάγτηκε στὶς θελήσεις της καὶ τὶς ἔκαμε νόμο του.

'Η Λόμπνα, ὅμως, δὲν ἤθελε νὰ μοιράζεται μὲ καμμιὰ ἄλλη τὴν ἀγάπη του. Καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ σεΐχη νὰ τῆς δώση τὶς τέσσερες γυναῖκες του γιὰ σκλάβες της.

'Ηταν πολὺ σκληρὸ αὐτὸ γιὰ τὸν Τζαγέρ. Κι' ὡστόσο, δὲν βρῆκε τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῆ κι' ἔκαμε τὴ Χάμιζα, τὴ Ναμπίγκα, τὴ Λαλαχαΐ καὶ τὴ Σάλμα σκλάβες τῆς Λόμπνα.

Λίγο χαιρὸ ἀργότερα, ὁ σεΐχης Τζαγὲρ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Κοῦκο μαζί μ' ὅλους τοὺς πολεμιστές του, γιὰ νὰ τρέξη στὴν πρόσκλησι τοῦ σουλτάνου τοῦ Μαρόκου, ποὺ βρισκόταν σὲ πόλεμο μὲ τὸν μπέη τῆς Τύνιδος.

'Ο σεΐχης λογάριαζε πὼς ὁ πόλεμος θὰ τέλειωνε γρήγορα καὶ πὼς θὰ ξαναγύριζε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες στὸ Κοῦκό. Ἐκανε, ὅμως, πάνω ἀπὸ χρόνο νὰ γυρίση καὶ στὴν ἀπουσία του ἔγιναν παράξενα πράγματα στὸ παλάτι του.

'Αφοῦ ὁ σεΐχης ἔλειπε, οἱ τέσσερις γυναῖκες του, ποὺ εἶχαν σκέφτηκαν πὼς ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ τὴ σπρώξουν στὴν καταστροφή. Καὶ σοφίστηκαν τὸ πιὸ σατανικὸ μέσο.

Στὸ παλάτι τοῦ σεΐχη ὑπηρετοῦσε ἕνας Ἑβραῖος σκλάβος ἀτοῦσε ἕνας Ἑβραῖος σκλάβος ἀπὸ τὴν Πορτογαλία. Λεγόταν "Ορβα κι' ἦταν νέος, γερομελέτνος καὶ πολὺ ὄμορφος. Οἱ γυναῖκες τοῦ σεΐχη, λοιπόν, τὸν ἔπεισαν γιὰ γοητεῦση τὴ Λόμπνα.

Τὸ ἀπόλοιπα ἔγιναν μόνα τους.

'Η Λόμπνα ἀγάπησε τὸν "Ορβι κι' ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτόν. Τυφλωμένοι κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ πάθος τους γίνονταν κάθε μέρα πιὸ ἀπρόσεκτοι καὶ πιὸ τολμηροί, γιατὶ φαντάζονταν πὼς κανεὶς δὲν ἤξερε τὸ μυστικό τους. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν ὑπῆρχε καμένας μέσα στὸ παλάτι, ἄντρας ἢ γυναίκα, ποὺ νὰ μὴν ἤξερε τὶς κρυφὲς συναντήσεις τους.

Ἔτσι, ἡ ἀγαπημένη τοῦ σεΐχη πιάστηκε στὴν παγίδα. Καί, φυσικά, ἡ ἀπιστία της ἦταν τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔμαθε ὁ Τζαγέρ, ὅταν γύρισε στὴν πατρίδα του. Κι' ἔμαθε ἀκόμη ὅτι ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν σπρώξει τὴ Λόμπνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἑβραίου σκλάβου, ἦταν οἱ τέσσερις γυναῖκες του.

Κάλεσε τότε τὶς γεροντότερους τῆς φυλῆς του καὶ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ρώτησε:

— Ποιὰ εἶναι ἡ τιμωρία, ποὺ ταιριάζει στὴ γυναίκα, ποὺ πρόδωσε τὸν ἄντρα της;

— 'Ο θάνατος! τοῦ ἀπάντησαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

'Ο σεΐχης ἔγειρε τὸ κεφάλι.

— 'Η ἀπάντησί σας εἶναι ἡ καταδίκη τῆς ἀγαπημένης μου Λόμπνα, εἶπε.

Σὲ λίγο ξαναρώτησε:

— Ποιὰ εἶναι ἡ τιμωρία, ποὺ ταιριάζει σὲ δοῦλο, ποὺ πρόδωσε τὸν ἀφέντη του;

— 'Ο θάνατος! ἀπάντησαν καὶ πάλι οἱ σύμβουλοί του.

— Καταδικάζομαι, φίλοι μου, τὸν Ἑβραῖο "Ορβα, εἶπε ὁ σεΐχης.

Ξαναρώτησε κατόπιν:

— Ποιὰ τιμωρία ταιριάζει σ' ὅσους συνεργάσθηκαν στὴν προδοσία τῆς γυναίκας τοῦ σεΐχη;

— 'Ο θάνατος! ἀπάντησαν γιὰ τρίτη φορὰ οἱ σύμβουλοί του.

— 'Αλλοίμονο στὴ Χάμιζα, τὴ Ναμπίγκα, τὴ Λαλαχαΐ καὶ τὴ Σάλμα, ἀναστέναξε ὁ σεΐχης.

'Επειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔδιωξε τοὺς συμβούλους του καὶ κάλεσε τὸ δήμιό του, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὶς διαταγές του.

'Ο δυστυχισμένος "Ορβα πλήρωσε πρῶτος. Τὸν ἔκαψαν ζωντανὸ μέσα στὸ νεκροταφεῖο τῶν 'Εβραίων καὶ σκόρπισαν τὴ στάχτη του στοὺς τέσσερις ἀνέμους.

'Ηρθε ἔπειτα ἡ σειρὰ τῆς ὄμορφης Λόμπνα. Τὴν ἔκλεισαν μέσα σ' ἕνα δερμάτινο σακκὶ καὶ τὴν ἔριξαν μέσα στὰ ὁρμητικὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ Γιεσέν.

'Ο σεΐχης ἄκουσε ἀτάραχος τὸ δήμιο Μωχαμέτ, νὰ τοῦ ἀφηγῆται μὲ ποιὸ τρόπο εἶχε πεθάνει ἡ ἀγαπημένη του Λόμπνα κι' ἀφοῦ προσεκήθηκε στὸν 'Αλλάχ, κατέβηκε στὸ ὑπόγειο τοῦ παλατιοῦ του.

'Εκεῖ εἶχαν ὁδηγήσει, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές του, τὶς τέσσερις πρῶτες γυναῖκες του, τὴ Χάμιζα, τὴ Ναμπίγκα, τὴ Λαλαχαΐ καὶ τὴ Σάλμα.

'Ο Μωχαμέτ, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἀφέντη του, ἔστεκε ἀκίνητος, μὲ γυμνὸ τὸ γιαταγάνι του. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ σεΐχη ἄρπαξε τὴ Χάμιζα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς ἔκοψε τὸ κεφάλι μ' ἕνα χτύπημα.

Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν κι' οἱ τρεῖς ἄλλες. 'Η Σάλμα, ποὺ ἦταν τελευταία, εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸν τρόμο της. Ἔτσι, ὁ δήμιος ἀποκεφάλισε ἕνα πτῶμα.

'Ο Τζαγὲρ εἶχε παρακολουθήσει ἀμίλητος τὴν ἀνατριχιαστικὴ σκηνή, ἔχοντας στὸ πλευρό του τὴ Λαχμανί, τὴ Νουμιδὴ σκλάβα.

'Ο Μωχαμέτ, ἀφοῦ τέλειωσε τὸ ἀπαίσιο ἔργο του, σκούπισε τὸ γιαταγάνι του στὰ φορέματα τοῦ τελευταίου ἀπὸ τὰ θύματά του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ βάλη στὴ θήκη του.

'Αλλ' ὁ σεΐχης τὸν σταμάτησε.

— Δῶσε μου το, τὸν πρόσταξε.

'Επειτα τοῦ εἶπε:

— Μωχαμέτ, σκότωσες ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχα στὸν κόσμο. Εἶναι δίκαιο νὰ πεθάνῃς καὶ σύ.

Καί, κατεβάζοντας μὲ ὁρμὴ τὸ γιαταγάνι, τοὺκοψε τὸ κεφάλι.

'Ο σεΐχης γύρισε κατόπιν στὴ Νουμιδὴ σκλάβα.

— Λαχμανί, τῆς εἶπε, εἶδες ὅσα ἔπρεπε νὰ δῆς καὶ θὰ μπορῆς ὅσο ζῆς νὰ τὰ διηγῆσαι στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ σ' ἀκοῦνε πάντα μὲ ἐνδιαφέρον. 'Αλλὰ τὰ μάτια δὲν σοῦ χοριάζονται πιά, γιατὶ τίποτα ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖς ἀκόμη νὰ δῆς δὲν ἀξίζει ἐκεῖνο ποὺ εἶδες.

'Επειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔδεσε πισθάγκωνα τὴ Λαχμανὶ σὲ μιὰ κολόννα καὶ, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ ἀπὸ τὶς παρακλήσεις καὶ τὶς φωνές της, τὴν τύφλωσε μὲ τὸ μαχαίρι του.

'Ανέβηκε κατόπιν στὸ δωμάτιό του κι' ἐκεῖ προσευχήθηκε καὶ πάλι στὸν παντοδύναμο 'Αλλάχ.

Οἱ ἄνθρωποί του τὸν εἶδαν σὲ λίγο ν' ἀνεβαίνῃ στ' ἄλογό του καὶ νὰ φεύγη καλπάζοντας, πρὸς τὸ μέρος τῶν βουνῶν Μασούντ.

Κι' ἀπὸ τότε, δὲν ξαναφάνηκε ποτέ. Οὔτε κανεὶς ἔμαθε τίποτα γι' αὐτόν.

ΑΝΣΕΛ ΜΕΡΒΕΑ

ΕΞΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 14 — 20 Μαρτίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Μὴ δανείσετε χρήματα χωρὶς ἐγγύησι, ἔστω καὶ σὲ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη. ★ Θὰ ἐπιτύχετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς διάφορες ἀγοραπωλησίες μὲ ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκοὺς ὅρους. ★ Ἔσοδα προερχόμενα ἀπὸ νέα πηγή.	★ Ἡ ἐπιθυμία γιὰ ταξίδια καὶ ἀλλαγὲς γίνεται πιὸ ἔντονη. ★ Περίοδος ἰδιαίτερα εὐχάριστη γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ θ' ἀκούσουν τρυφερὰ λόγια καὶ θὰ δεχτοῦν εὐχάριστα δῶρα. ★ Θὰ γνωρίσετε τὸν «κεραυνοβόλο Ἔρωτα».	★ Ἀποφύγετε τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις καὶ κάθε εἴδους ταραχὴ κατὰ τὶς ὧρες τῶν γευμάτων. ★ Ἂν νοιώθετε ἐνοχλήσεις στὴν καρδιά, μὴν ἀφῆστε τὸν πανικό, νὰ σᾶς καταδάμῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ δείξετε ἀδιαφορία.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Θὰ σᾶς γίνῃ μιὰ πρότασι, τὴν ὁποία πιθανὸν νὰ μὴν προσέξετε ὅσο τῆς ἀξίζει. ★ Πρέπει νὰ δείξετε μεγάλη ἐπιμέλειες τὶς μέρες αὐτές, γιατὶ κάθε παραμέλησι θὰ ὁδηγήση σὲ σφάλματα, ποὺ θὰ ἐπηρεάσουν δυσμενῶς τὸ μέλλον.	★ Κρατῆστε τὰ μυστικὰ σας, ἄλλως θὰ τὰ ἐκμεταλλευτοῦν, γιὰ νὰ σᾶς βλάψουν. ★ Σᾶς ἀρέσει ἡ ἀνεξαρτησία καὶ δὲν συμπαθεῖτε καθόλου τὰ πρόσωπα, ποὺ προσπαθοῦν νὰ σᾶς τὴν στερήσουν. ★ Παρουσιάζονται μεγάλοι πειρασμοί.	★ Ἀκολουθῆστε μιὰ ὡρισμένη δίαιτα καὶ μὴν παραφορτώνετε τὸ στομάχι σας. ★ Ἀποφύγετε τὶς συγκινήσεις καὶ τὶς ζωηρὲς συζητήσεις. Μὴ δίνετε σὲ μικροπεισόδια μεγαλύτερη σημασία ἀπ' ὅ,τι πρέπει. ★ Μικροατύχημα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ἀπροσδόκητη καὶ σημαντικὴ ἀλλαγὴ στὸν ἐπαγγελματικό τομέα. Ἀντιμετωπίστε τὴν ψύχραιμα, γιατὶ γρήγορα θ' ἀντιληφθῆτε πὼς δὲν ἦταν δικαιολογημένη ἡ ἀνασταράχωσι, ποὺ σᾶς ἔφερε. ★ Ὁ χρόνος ἐργάζεται γιὰ σᾶς.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εἰνοϊκὰ τὸν αἰσθηματικὸ τομέα καὶ κάθε αἰσιοδοξία εἶναι δικαιολογημένη. Ἀντίθετα ἡ φιλία σᾶς ἐπιφυλάσσει μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι. ★ Εὐκαιρίες νὰ ἐξακριβώσετε ποιοὶ φίλοι εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ πιστοί.	★ Μὴν παίρνετε φάρμακα, ποὺ δὲ σᾶς συνέστησε ὁ γιατρός σας. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κάνετε σοβαρὸ λάθος καὶ νὰ χειροτερέψετε τὴν κατάστασι. ★ Τὸ μαῦρο χρῶμα σᾶς κολακεύει καὶ σᾶς φέρνει τύχη. ★ Τυχερὸ τὸ 5.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο δὲ θὰ συμβῆ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Συνχῶστε τὶς προσπάθειες χωρὶς ν' ἀποκαλύπτετε τὰ σχέδιά σας καὶ χωρὶς νὰ βασίζεστε σὲ ὑποσχέσεις καὶ σὲ βοήθεια τρίτων. ★ Ἀπαιτοῦνται γρήγορες ἀποφάσεις.	★ Βρίσκετε σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο πολλὰ ἐλαττώματα καὶ τοῦ κάνετε συνεχῶς παρατηρήσεις. Σκεφθῆκατε ὅμως τὰ δικά σας; Ἡ νομίζετε πὼς ἀντιπροσωπεύετε τὴν τελειότητα; ★ Ἕνα δνειρο σύντομα θὰ πραγματοποιηθῆ.	★ Διαταραχὲς στὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα, ἰδίως γιὰ τὶς γυναῖκες. Σὲ περίπτωσι, ποὺ παρατείνονται συμβουλευτῆτε ἕνα γιατρό. ★ Μὴν κουράζετε τὰ μάτια σας καὶ πάψετε νὰ ἐργάζεστε κάτω ἀπὸ ἀνεπαρκῆ φωτισμό.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Τὰ ἄστρα βοηθοῦν τοὺς ἐμπόρους ν' αὐξήσουν τὸν ἀριθμὸ τῶν πελατῶν καὶ τοὺς καλλιτέχνες, τὸν ἀριθμὸ τῶν φανατικῶν θαυμαστῶν τους. ★ Ἀποφύγετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὴν ἀγορὰ ἀκινήτων.. Θὰ σᾶς γελάσουν.	★ Τὸ πρόσωπο, ποὺ διαλέξατε ἔχει πραγματικὰ ὅλα τὰ χαρίσματα, ποὺ τοῦ βρίσκετε καὶ δὲν πρόκειται σὲ καμμιὰ περίπτωσι νὰ σᾶς ἀπογοητεύσῃ. Φροντίστε ὅμως κι' ἐσεῖς νὰ μὴ διαψεύσετε τὶς δικές του ἐλπίδες.	★ Ἐπωφεληθῆτε αὐτῆς τῆς περιόδου, γιὰ ν' ἀνακτήσετε χαμένες δυνάμεις. Ἀ ξήρετε, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὶς ὧρες ὕπνου καὶ μὴ παραλείπετε νὰ ξαπλώνετε λίγο κατὰ τὶς μεσημβρινὲς ὧρες. ★ Συνιστῶνται περίπατοι στὴν ἐξοχή.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἡ περίοδος εἶναι κατάλληλη γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ἀλλαγή, ποὺ ἐπιθυμεῖτε. Κάποιο σημαντικὸ περιστατικὸ θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ σχέδιά σας καὶ θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ βελτιώσετε τὴν ἐπαγγελματική σας θέσι.	★ Τὰ ἄστρα αὐξάνουν τοὺς πειρασμοὺς καὶ μειώνουν τὴν ἀντίστασί σας σ' αὐτούς. ★ Ὁ ἔρωτας σᾶς κάνει νὰ στραφῆτε πρὸς πρόσωπα πολὺ πιὸ νέα ἀπὸ σᾶς, τὰ ὁποῖα σᾶς ἐξασφαλίζουν χαρὲς καὶ διασκεδάσεις.	★ Ἡ καρδιὰ παρουσιάζει μεγάλη εὐαισθησία. Ἀποφύγετε τὶς συγκινήσεις καὶ τὶς στενοχώριες. ★ Μὴν ἐγκαταλεῖψετε τὴν αἰσιοδοξία. Εἶναι γιὰ σᾶς τὸ καλύτερο τονωτικὸ τόσο γιὰ τὴ βραστηριότητα, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὑγεία.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὰ οἰκονομικὰ καὶ ἐξασφαλίζουν αὔξησι τῶν ἐσόδων. ★ Δὲν πρέπει, γιὰ κανένα λόγο, ν' ἀποξενωθῆτε ἀπὸ τὴ δουλειά σας, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ χάσετε μιὰ σπουδαία εὐκαιρία.	★ Θὰ χρειαστῆ νὰ κάνετε μιὰ θυσία, ἡ ὁποία ὅμως θὰ ὠφελήσῃ πολλαπλῶς τὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις. Τίποτα δὲ σᾶς ἱκανοποιεῖ περισσότερο, ἀπὸ τὸ νὰ ἐλέπετε ἐπιχειμένο τὸ πρόσωπο, ποὺ ἀγαπᾶτε. ★ Διασκεδαστικὸ ταξίδι.	★ Ἀποφύγετε ὅ,τι νοιώθετε πὼς κουράζει τὴν καρδιὰ σας καὶ μὴν παραφορτώνετε τὸ στομάχι σας. ★ Ἀποφύγετε τὶς συγκινήσεις, ἰδίως τὰ βράδυια. ★ Ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ κατὰ τὰ ταξίδια καὶ τὶς ἐκδρομές, ποὺ θὰ κάνετε τὶς ἡμέρες αὐτές.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἔξοδα, ποὺ δὲν εἴχατε προβλέψει, θὰ ἐπιφέρουν μιὰ ἀναστάτωσι στὸν οἰκονομικό τομέα. Ἡ ἐκπλήρωσι ὡρισμένων ὑποχρεώσεων θὰ σᾶς βάλῃ ἔτσι σὲ δύσκολη θέσι. ★ Θὰ σᾶς δοθοῦν πολύτιμες πληροφορίες.	★ Τὰ ἄστρα προκαλοῦν μιὰ ἀστάθεια στὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις. Οἱ δισταγμοί σας καὶ ὁ ἐσωτερικὸς χαρακτήρας σας εἶναι μάλλον ὑπεύθυνοι γι' αὐτό. ★ Μὴ ἀφίνετε νὰ σᾶς διασανίζουν ἀδικαιολόγητες ὑποψίες καὶ ἀμφιβολίες.	★ Μιὰ παρατεινομένη ὑπερκόπωσι καὶ ὑπερέντασι θὰ εἶχε δυσάρεστες γιὰ τὴν ὑγεία συνέπειες. Ἀφιερῶστε γι' αὐτὸ στὴν ἀνάπαυσι κάθε σας ἐλεύθερη ὥρα. ★ Ἂν ἀκολουθῆτε ὡρισμένη δίαιτα, φροντίστε νὰ μὴ τὴν παραμελῆτε.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας κι' ἔτσι ἡ ἐπιτυχία πολλῶν ἐπιδιώξεών θεωρεῖται ἐξασφαλισμένη. ★ Γενικὰ οἱ μέρες αὐτὲς θὰ παίξουν ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴ ζωή σας. ★ Ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλὲς καὶ μὴ ρψοκινδυνεύετε.	★ Γιὰ τὶς νέες, ἰδίως, ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ γιὰ ἀρραβῶνες. ★ Ἀποφύγετε τὶς ἐπιπολαιότητες. Θὰ μετανοήσετε πικρά, γιὰ μιὰ ἀπερίσκεπτη ἐνέργειά σας κάποιος καὶ γιὰ ἀπόφασι, ποὺ ὑπαγορεύει τὸ πείσμα.	★ Στὰ ταξίδια καὶ γενικὰ στὶς μετακινήσεις, προσέξετε πολὺ τὰ ρεύματα ἀέρος. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κρυολογήσετε. Κατὰ τὰ ἄλλα τὰ ἄστρα σᾶς ἐξασφαλίζουν μιὰ καλὴ ὑγεία καὶ τὴν προστατεύουν ἀπὸ κινδύνους.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Κίνδυνοι, ποὺ προέρχονται ἰδίως ἀπὸ διασύνη καὶ ἀπερίσκεπτες ἐνέργειες. ★ Προστριδὲς μὲ τὴν ἐφορία ἢ οἰκονομικὲς ἀνωμαλίες, ποὺ ὀφεἰλονται σὲ δαπάνες καὶ σπατάλες, ποὺ μπορούσατε ν' ἀποφύγετε.	★ Ἡ Ἀφροδίτη ἐπηράζει εὐνοϊκὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα καὶ σᾶς ἐξασφαλίζει μεγάλες χαρές. ★ Φροντίστε νὰ διορθώσετε κάπως τὸν χαρακτῆρα σας, ἀκολουθοῦντας τὶς ὑποδείξεις, ποὺ σᾶς κάνει ἀγαπητὸ ἕνα πρόσωπο.	★ Προσέξετε πολὺ τὸ φαγητό. Ἀποφύγετε ὅ,τι ξέρετε πὼς βλάπτει τὸ στομάχι καὶ ἐρεθίζει τὸ πεπτικὸ σύστημα. Φροντίστε ἐπίσης νὰ θάλετε μιὰ τάξι στὶς ὧρες τῶν γευμάτων. ★ Καμμιὰ προφύλαξι δὲ θὰ εἶναι περιττή.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Δύσκολη περίοδος, γιατὶ θὰ παρουσιαστοῦν πολλοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοι. ★ Ἡ ἐργασία σᾶς ἐπιφυλάσσει ἐνδιαφέροντες ἀλλὰ καὶ κοπιαστικὲς ἀπασχολήσεις. Ἡ ἀπαίτησι μεταβολῆς δὲν ἐπιτρέπεται.	★ Διώξετε τὴ μελαγχολία καὶ διασκεδάσετε μὲ φίλικη συντροφιά. Ἀποφύγετε ὅμως τὰ ξενύχτια, γιατὶ ἡ μείωσι τῶν ὡρῶν ὕπνου θὰ εἶχε δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὸ σῶμα σας. ★ Περιστατικό, ποὺ θὰ ἐπηρεάσῃ εὐνοϊκὰ τὸ μέλλον.	★ Τὰ ἄστρα δημιουργοῦν δυσμενεῖς γιὰ τὴν ὑγεία συνθῆκες καὶ γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ αὐξησι τῶν προφυλάξεων. ★ Προσέξετε ἰδιαίτερως τὴν καρδιὰ καὶ τὸ στῆθος. ★ Διαβέτε ὅ,τι μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ μελαγχολία.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ἡ ἐργασία σᾶς ἐπιφυλάσσει εὐχάριστες ἐκπλήξεις καὶ μεγάλες ἱκανοποιήσεις. ★ Ἀποφύγετε κάθε περιττὸ ἔξοδο, ποὺ θεωρεῖτε σίγουρο τελικὰ θὰ καθυστερήσῃ. ★ Κάτι ἀπὸ ἐπηρεάσῃ αἰσθητὰ τὸ μέλλον.	★ Προσφιλὲς πρόσωπο περιμένει ἀπάντησι σὲ γράμμα, ποὺ σᾶς ἔστειλε. Μὴν τὴν ἀμελῆτε, γιατὶ αὐτὸ θὰ εἶχε δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὰ αἰσθήματά του. ★ Ἕνας ἐρωτικὸς δεσμὸς γίνεται πιὸ δυνατός, πιὸ σταθερός.	★ Ὅσοι καὶ ἰδίως ὅσες θελήσουν ν' ἀδυνατίσουν γρήγορα καὶ χωρὶς ν' ἀκολουθήσουν τὶς συμβουλὲς τοῦ γιατροῦ τους θὰ μετανοήσουν πικρά. ★ Ἀπαγορεύετε κάθε τι ποὺ θὰ συνέτεινε σὲ μιὰ αὔξησι τῆς νευρικότητος.

—Καὶ βέβαια τὴν ξέρω... Πολὺ ἔξυπνη γυναῖκα. Ντύνεται μὲ πίστωσι καὶ κάνει στρίπ—τὴζ τοῖς μετρητοῖς!..

ΓΑΛΛΙΑΣ